1001 NAT

1001 NAT

PAA NY UDGIVET
EFTER VALDEMAR THISTEDS DANSKE GJENGIVELSE

INDLEDNING OG NOTER

AF

J. ØSTRUP

VIGNETTER OG FRISER AF **HANS NIC. HANSEN**

FØRSTE DEL

KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
—LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1895—96

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

I·DEN·NAADIGE OG·BARMHJERTIGE·GUDS·NAVN:

Lovet være Allah, Verdens Herre; Velsignelse og Fred over Profeternes Ypperste, vor Herre og Hersker, Muhammed, og Velsignelse og Fred over hans Folk i al Evighed og Bestandighed indtil Dommens Dag.

Og med Hensyn til det, som derefter følger, saa er de svundne Slægters Oplevelser Eksempel til Belæring for de efterfølgende, idet ethvert Menneske i hvad der hændes hans Næste, maa se et Mønster for hans egen Livsførelse og rette sig derefter, og ved Læsningen af Traditionerne om henfarne Perioder, maa lade sig oplyse deraf. Lovet være Han, som har gjort Fortidens Oplevelser til Belæring for Fremtiden.

Og blandt Kilderne til denne Belæring maa nævnes de Fortællinger, som kaldes for »Tusind og én Nat« med deres vidunderlige Beretninger og dybsindige Tankesprog

Kjøbenhavn. I Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

Første Del

INDLEDNING

»Tusind og én Nat«! — hvilken poesirig Fylde ligger der dog ikke i dette Navn, og hvilken poetisk Duft har det ikke bestandig bevaret! Europa rykker hver Dag Orienten nærmere, den vesterlandske Civilisation trænger uimodstaaelig frem og bringer det ene lille Stykke gamle Kulturhistorie til at forsvinde efter det andet, men trods alt dette vedblive endnu Forestillingerne om det rigtige gamle Østerland at holde sig, og det er netop fra den vidunderlige Æventyrsamling, at disse Forestillinger er hentede. Den farverige Brogethed, den kolossale Pragt, den forunderlige Levendegørelse af Naturen gennem Aander og Dæmoner, de bratte Omskiftelser i Individets Skæbne, den glødende Elskov og det blinde Had, alt dette, som vi i Ordets særlige Forstand betegne som »orientalsk«, har vi jo netop kun lært at kende som saadant igennem selve »Tusind

og én Nat«. De to Begreber er i de europæiske Forestillinger voxede sammen til et, og netop heri ligger Tegnet paa dette Værks Magt over Sindene. Denne enkelte Bog har været ene bestemmende for den almindelige Idekreds angaaende hele den Verden, hvorfra den er udgaaet; Orienten, den muhammedanske Middelalder, er for os repræsenteret i »Aladdin«, og hvad der ligger der ud over, kende vi lidet eller intet til.

Og »Tusind og én Nat«s Popularitet er i mere end én Henseende forunderlig nok, for saa vidt som dens Æventyr paa mange Punkter ikke tilfredsstille de europæiske Fordringer til en virkelig klassisk Literatur. Der er jo næsten aldrig Tale om en egenlig Karakterskildring, i adskillige Tilfælde ikke en Gang om en bestemt gennemført Moral. Det, som fængsler ved disse gamle, arabiske Fortællinger, er den Fantasi, der viser sig i Opfindelsen og Sammenslyngningen af Handlingen, og den Glød og Energi, hvormed denne er ført frem. De middelalderlige arabiske Eventyrfortællere have ikke blot besiddet Evne til at opfinde, men ogsaa Naivitet til selv at tro derpaa, og netop heri ligger Forklaringen til »Tusind og én Nat«s trods dens Alder evig unge Karakter.

Men hvem har da forfattet dette mærkelige Værk og hvorfra stammer det oprindelig?

Det første af disse Spørgsmaal er snart besvaret og har heller aldrig givet Stof til synderlig Tvivl eller videregaaende Spørgsmaal. »Tusind og én Nat« er ligesom de homeriske Digte eller som vore gamle mythologiske Digtrækker ikke at henføre til nogen enkelt bestemt Forfatter; det er et Samlerværk, sammensat af en Mængde forskjellige Bestanddele, men saavel Navnene paa dem, hvem disse enkelte Dele skyldes, som paa de Mænd, der have paabegyndt og fuldendt selve Samler-

arbejdet, ere bestandig forblevne skjulte; den lyttende Tilhørerkreds, for hvem disse Fortællinger skabtes og i hvis Generationer de bevaredes, havde kun Lyst til at høre Eventyret, men nærede ingen literaturhistorisk Interesse for at faa at vide, hvem det oprindelig skyldtes.

Større Vanskelighed har det voldt at faa nogenlunde Klarhed paa, hvorfra »Tusind og én Nat« stammede.

Det er ikke Stedet her at gaa ind paa disse specielle filologiske Undersøgelser; her skal kun søges givet en Oversigt over de vigtigste Resultater, man med Sikkerhed synes at være naaet til.[1]

Hos en arabisk Historiker Masudi, der levede i det tiende Aarhundrede, findes i hans store Værk »Murudj-edz-dzahab« (ɔ: de gyldne Enge), en Notits om en gammel persisk Eventyrsamling »Hezar afsaneh« (ɔ: de tusinde Fortællinger), der blev oversat paa arabisk under Titlen »de tusinde Nætter«; Indholdet af den Fortælling, der udgør Rammen i hele Værket, anføres saa udførlig, at det viser sig, at den er identisk med Rammen til den Samling, der nu kendes under Titlen »1001 Nat«.

Saafremt nu dette persiske Værk endnu forelaa, vilde den paa Grund af Uoverensstemmelsen mellem de to Titler og andre Omstændigheder opstaaede Tvivl om Rigtigheden af Masudis Beretning snart være fjærnet, idet man blot havde at sammenholde de to Bøger med hinanden. Nu er imidlertid

[1]) For en yderligere Beskæftigelse med dette Spørgsmaal vil jeg henvise til mine »Studier over Tusind og én Nat«, Kbh. 1891 (Doktordisp.), af hvis Hovedindhold ogsaa de i det følgende fremsatte Bemærkninger i alt væsenligt ere tagne.

saavel »Hezar afsaneh« som de fleste andre af de paa mellempersisk, det saakaldte Pehlevi, forfattede Værker gaaede tabt, og der er heller ikke gennem Indholdsfortegnelser og lignende levnet os Adgang til at gøre os en nøjere Forestilling om de enkelte Bestanddele, denne Samling har indeholdt.

En stor Del af Pehleviliteraturen bestod af Oversættelser af gamle indiske Værker, som saa atter fra det persiske overførtes paa arabisk og syrisk, og derfra for nogles Vedkommende endog naaede til Europa. Ved enkelte har vi endnu baade de indiske Originaler og de yngre med Pehlevi som Mellemled opstaaede arabiske og europæiske Bearbejdelser og er saaledes i Stand til nøjagtig at kontrollere Tidspunktet og Maaden for Værkets Overførelse; dette gælder blandt andre om den gamle indiske Fabelsamling »Fembogen«, [1]) der gennem Pehlevi og arabisk forplantes til Europa og som indeholder alle de bekendte Fabler, som nu er de civiliserede Nationers Fælleseje (»Æslet i Løvehuden«, »Konen med Æggene«, og mange andre).

Saafremt vi nu i »1001 Nat« kunde finde Spor, der tydede paa indisk Oprindelse, vilde vi heri have et Udgangspunkt for en Antagelse om, at det maatte være gaaet med disse Eventyr paa lignende Maade som med den omtalte Fabelsamling, nemlig, at de ad literær Vej er overførte fra Indien til Persien og derfra videre til Arabien, og i saa Fald laa det ogsaa nærmest at sammenstille »Tusind og én Nat« med det allerede nævnte persiske Værk »Hezar afsaneh«, da jo Rammen i dem begge er den samme, og at forklare Titlens Uoverensstemmelse (det

---

[1]) Oversat paa dansk fra Grundtexten af Dr. Harald Rasmussen (Gyldendal 1893).

ene Sted »Tusind Fortællinger«, det andet Sted »Tusind og én Nat«) paa anden Maade.

Saadanne Spor af indisk Oprindelse findes nu virkelig i mange af »1001 Nat«s Eventyr, og udgør en saa indgribende Del af disse, at de ikke godt kan tænkes opstaaede uden som ligefrem overførte gennem et eller flere Mellemled fra en indisk Original. Disse Spor er dels enkelte Træk, som genfindes paa begge Steder, dels viser de sig i Fortællingens Anlæg og hele Tilsnit.

Hvad det første angaar, maa man lægge Mærke til, at saadanne Overensstemmelser for at have et kritisk Værd, det vil sige, for at berettige til at fastslaa, at den ene af de to Fortællinger, mellem hvilke de findes, staar i et vist underordnet Forhold til den anden, maa udgøre et væsentligt Led af hele den Kærne, hvorpaa Fortællingen er baseret, og tillige ikke være af en altfor almindelig Karakter.

Men selv om det forefundne Træk er af en ganske speciel Karakter, berettiger det endda ikke til en Sammenstilling, saafremt det i sig selv er saa lidet indgribende og af saa ringe Betydning for hele Fortællingens Handling, at det uden synderlig Forstyrrelse kunde tænkes fjærnet; thi da vilde der jo bestandig være en Mulighed aaben for, at det var tilføjet senere ved en eller anden tilfældig Udsmykning og Forsøg paa at forbedre den foreliggende Text.

Altsaa maa de i to Fortællinger overensstemmende Træk, der skal berettige til Antagelsen af, at den ene er udgaaet fra den anden — enten direkte eller gennem Mellemled — eller, hvad der jo ogsaa kan være muligt, at de begge skylder en fælles Kilde deres Udspring, dels udgøre en indgribende Hoveddel af selve Fortællingen, og dels være af den Karakter, at

Sandsynligheden for, at de skulde være opfundne paa de to forskellige Steder uafhængigt af hverandre, er udelukket. Og dette er netop Tilfældet med de i visse Dele af »Tusind og én Nat« paaviste Træk af indisk Oprindelse.

Foruden i disse specielle Led af enkelte Fortællinger kan der ogsaa i nogle Fortællingers Anlæg, i den Maade, hvorpaa de fremføres, findes Antydninger, der peger hen paa Indien. Forrest i Rækken af disse maa nævnes det ejendommelige Indramningssystem, som er saa karakteristisk for »Tusind og én Nat«. Som bekendt er alle de følgende Fortællinger lagte i Munden paa Heltinden i den første Fortælling, hvilken saaledes kommer til at udgøre Rammen om de øvrige, og hun fremfører dem for ved at anspænde sin Gemal, Kongens Nysgjerrighed, at forhale den Død, der ellers i Følge hans blodige Sædvane skulde ramme hende Morgenen efter Bryllupet. Men desuden er ogsaa i de andre Eventyr ofte det ene lagt inden i det andet, idet de handlende Personer selv optræde som Fortællere i deres Samtaler til Belæring eller Advarsel.

Denne ejendommelige Maade at meddele en Række af Historier ved at lade de handlende Personer i den ene fortælle den næste og saaledes videre, saa at man tilsidst helt glemmer den første, er specielt indisk. Vi finder den i saa godt som alle gamle indiske Eventyrsamlinger; det stødende og usandsynlige som paa denne Maade undertiden kan fremkomme, bryder man sig ikke om; under de frygteligste Torturer, i Situationer mellem Liv og Død fortælle eller høre Personerne ganske rolig paa Historier, der skulle forklare deres Stilling eller trøste og hjælpe dem. Og ligesaa almindelig som denne Methode er i Indien, lige saa lidt findes den udenfor dette Land, og det er derfor en ganske simpel Analogislutning, naar man i det

ejendommelige Indramningssystem ser et Spor af den indiske Oprindelse for visse Dele af »Tusind og én Nat«.[1])

Det er imidlertid ikke i alle Fortællingerne i «Tusind og én Nat«, at Sporene af indisk Oprindelse af de to omtalte Kategorier kan genfindes, men kun i visse bestemte. Det er altsaa denne specielle Kreds af Eventyr, som vi betragte som udgaaede fra den persiske Samling »Hezar afsaneh«, medens vi ved de øvrige maa se efter, om der ikke i dem findes Holdepunkter af anden Art for Henførelse til en bestemt Tid eller et bestemt Land.

Ved en nøjere Undersøgelse af disse andre Fortællinger viser det sig da, at en Del af disse grupperer sig omkring den berømte Harun al Rashid, der dels er selve Hovedpersonen, dels optræder som den reddende deus ex machina; enkelte af de til hans Navn knyttede Fortællinger synes endogsaa baserede paa historiske Anekdoter fra Kalifhoffet, hvoraf der senere er udspunden en hel Fortælling. Fælles for de fleste Fortællinger af denne Kategori er deres Karaktermærke som »borgerlige Noveller«, hvor Handlingen i Reglen drejer sig om en eller anden Kærlighedsintrige, som i de fleste Tilfælde løses paa ganske naturlig Maade. I bestemt Modsætning til denne Gruppe staar en anden, hvor dels det overnaturlige Element spiller en afgørende Rolle, og som dels udgøres af Historier, der omhandle Skelmstreger og listige Indfald, ofte udstyrede med ironiske Sidehug til den orientalske Øvrigheds Uredelighed og Bestikkelighed. Denne sidste Gruppe kan man dels ved literære Analogislutninger, dels ved Undersøgelser af deri forekommende Enkeltheder bestemt paavise som ægyptisk, og det

---

[1]) Studier over »1001 Nat«, pag. 61 og 62.

ligger da med Hensyn til den anden Gruppe nærmest at antage, at den er fremstaaet paa det Tidspunkt, da Bagdad endnu var det literære Centrum, hvorved ogsaa Forkærligheden for Benyttelsen af Harun al Rashids Personlighed lettere forklares.

Det forstaas imidlertid let, at Adskillelsen mellem disse to Grupper i hvert enkelt Tilfælde ikke altid er let at drage, da det ikke her drejer sig om en Jævnføring af bestemt paaviselige Træk, som Tilfældet var ovenfor, men derimod om en mere almindelig æsthetisk Karaktergivning. Med Hensyn til det usikre i de givne Holdepunkter maa det særlig fremhæves, at man ingenlunde maa tro, at alle de Eventyr, hvor Harun al Rashid optræder, er opstaaede i Bagdad; den populære historiske Personlighed, hvem Folkegunsten en Gang havde omgivet med sin Glorie, blev selvfølgelig ofte af senere Fortællere anvendt ogsaa paa Steder, hvor den oprindelig ikke hørte til. Saaledes er en Del af de Fortællinger, som med bevist Sikkerhed kan siges at være af indisk Oprindelse og som altsaa tilhører »Tusind og én Nat«s ældste Kærne, omformede og henlagte til Harun al Rashid, og endog af de historiske Anekdoter viser det sig, at meget, der gaar under denne Kalifs Navn, henhører til ganske andre Perioder og andre Personer. Men vi har her det samme som ved andre Nationers folkelige Overlevering; den historiske Personlighed, der en Gang sætter sig dybest fast i Folkenes Erindring, drager ogsaa alle ham uvedkommende Traditioner til sig; det er saa bekvemt at have et enkelt bestemt Navn hvortil man kan henføre alle de kurserende Fortællinger og Smaatræk, hvis Oprindelse man har glemt og er ude af Stand til at bestemme.

Naar vi antage denne Gruppe for udgaaet fra Bagdad, kan i denne Sammenhæng tilføjes, at alle »1001 Nat«s For-

tællinger selvfølgelig har deres Oprindelse fra Byerne; den Forkærlighed for Bylivet, som gaar igennem dem alle, den stadig tilbagevendende Forherligelse af Handelsvæsnet og den udførlige Dvælen ved de dertil hørende Detailler saa vel som den nøjagtige Beskrivelse af Husenes indre Indretning er ligesaa mange Beviser mod Antagelsen af, at Bønder eller Beduiner skulde have haft noget med disse Fortællingers Tilblivelse at gøre. For den ikke ægyptiske Gruppes Vedkommende er der da kun to literære Centrer, hvortil den kan henføres, nemlig Damaskus og Bagdad, og paa Grund af Harun al Rashids store Betydning for denne Gruppes Fortællinger ligger det da nærmest i det mindste hvad de fleste af disse angaar, at tænke paa denne sidste By.

Naar vi i den tredje Gruppe, som vi altsaa tro at kunne betegne som ægyptisk, genfinder det overnaturlige Moment, med den hyppige Fremtræden af Aander, synes den i denne Henseende at falde sammen med den ældste Gruppe, de indiskpersiske Eventyr, men der viser sig dog en betydelig Forskel. Man kan nemlig lægge Mærke til, at i de gamle, fra persisk oversatte Historier optræde Aanderne aktivt og selvstændigt, og de Dæmoner og Djævle, som vi finde der, er ikke andet end de persiske Div'er og Peri'er, der virker af egen Drift, støttende eller bekæmpende Eventyrets Helt, alt efter deres gode eller onde Karakter. I de ægyptiske Historier finde vi derimod i de fleste Tilfælde Aanderne kun virkende som afhængige af en Talisman, og i Følge denne deres Natur kan de altsaa kun optræde paa den af Talismanens Ejer foreskrevne Maade, saa at det bliver ham og ikke dem, der kommer til at bestemme Handlingens Gang [1]).

[1]) »Studier over 1001 Nat«, Pag. 101.

Foruden disse Grupper er der i »Tusind og én Nat«, saaledes som dette Værk foreligger i de nu existerende Haandskrifter og arabiske Udgaver, tillige indlemmet en Del større og mindre Fortællingsrækker og enkelte Eventyr, som staa de oprindelige Bestanddele mere eller mindre fjærn. De Afskrivere, der har forplantet Værket, har efter eget Tykke skudt Fortællinger ud og sat andre ind, og saaledes er de mange Afvigelser mellem de forskellige Udgaver fremkomne. Der findes i den arabiske Literatur ogsaa andre Eventyrsamlinger, anlagte efter samme System som »Tusind og én Nat« og med en lignende Indramningsmethode, men da dette Værk nu en Gang var det mest populære, blev dets Ramme benyttet med størst Forkærlighed og kom saaledes i de forskellige Bearbejderes Hænder til at rumme temmelig forskelligartet Stof.

De tre ovennævnte Grupper, der saaledes udgøre den egenlige »Tusind og én Nat«, er ikke opstaaede samtidig, men efter hverandre. Med Hensyn til Fastsættelsen af Tidspunktet for hver enkelts Tilblivelse og dens Tilføjelse til de andre, møder der os en Del Vanskeligheder, fordi »Tusind og én Nat« saa godt som aldrig omtales i de samtidige literaturhistoriske Værker. Dette forklares ved den ejendommelige Foragt, som de arabiske Lærde bestandig har næret og endnu bestandig nære mod alle Frugter af en egenlig Folkepoesi, en Foragt, der kan sammenstilles med den, som man i forrige Aarhundrede hos os nærede for vore gamle Folkeviser og Kæmpesange; en arabisk Filolog anser det for langt under sin Værdighed at beskæftige sig med slige Ammestuehistorier, og da Samlinger af »Tusind og én Nat«s Kategori saaledes aldrig ere regnede for at høre til den egenlige Literatur, har de naturligvis heller ikke fundet Plads i de bibliografiske Fortegnelser over denne.

Hvad vi derfor for Fastsættelsen af Tidspunktet har at rette os efter, er dels de i Fortællingerne selv givne Antydninger, dels Analogislutninger fra beslægtede Fænomener i Literaturen, om hvis Udvikling vi ad anden Vei vide bedre Besked. Ved Hjælp af disse forskellige Udgangspunkter kan man med tilnærmelsesvis Sandsynlighed fastslaa, at den ældste Del af »Tusind og én Nat«, der er oversat fra den paa Pehlevi skrevne Samling »Hezar afsaneh«, skriver sig fra Slutningen af det ottende eller fra det niende Aarhundrede efter Kristi Fødsel; den næste Gruppe, hvis Oprindelse vi antage at have været i Bagdad, maa naturligvis være fra Tiden efter Harun al Rashid, men kan paa den anden Side heller ikke tænkes opstaaet altfor lang Tid efter ham, da Erindringen om denne Kalif saa vilde være en Del mere udvisket i den almindelige Bevidsthed, og den maa derfor hensættes til Tiden omkring det tiende Aarhundrede. Den ægyptiske Gruppe maa efter hele den literære Udvikling at dømme, som finder Sted i Ægypten, sættes til Tiden kort efter den berømte Sultan Saladin, altsaa i det trettende Aarhundrede.

Meningen er nu ikke, at disse Grupper først have udviklet sig selvstændigt, og derpaa som en Helhed er føjet til det allerede tidligere bestaaende, og det viser sig da ogsaa, at den endelige Tilvejebringelse af den Form, hvori »Tusind og én Nat« nu foreligger, falder en Del senere, og baade i det fjortende og femtende Aarhundrede synes en Del Historier tilføjede. Denne endelige Udarbejdelse finder Sted i Ægypten, og derfra skriver sig den Fremhæven af ægyptiske Ejendommeligheder og hyppige Anførelse af ægyptiske Lokaliteter, som kommer frem nu og da allerede i de fra tidligere Perioder stammende Dele af Værket.

Som ovenfor antydet, var det Uoverensstemmelsen mellem de to Titler, det persiske »Tusind Fortællinger« og det arabiske »Tusind og én Nat«, der bidrog til at vække Tvivl om den ældste Dels Udspring fra persiske og indiske Kilder. Denne har imidlertid ikke stort at sige, for saa vidt der ikke til nogen af de to Tal knytter sig nogen bestemt Betydning, men kun tilsigtes en ganske almindelig Angivelse af et stort, ubestemt Tal. Medens dette jo er ganske almindeligt ved runde Tal som netop 1000, synes det mere besynderligt, at et saa bestemt markeret Tal som 1001 kan anvendes paa samme Maade; men dette er i Virkeligheden noget, som der oftere findes Exempler paa i orientalske Sprog. Saaledes anvendes paa persisk netop Tallet »hezar jek« (ɔ: 1001) for at betegne et ubestemt Antal, og i den arabiske Literatur nævnes et Digterværk med Titlen: »1001 Piger«, hvortil der senere blev skrevet et Sidestykke, der bar Navnet »1001 Drenge«.

Desuden synes en ganske speciel Grund at have gjort sig gældende ved Ombytningen af den oprindelige Titels 1000 med 1001. Araberne har nemlig en overtroisk Uvilje mod saadanne hele Tal som hundrede, tusinde osv., og forandre dem derfor ved at trække en fra eller lægge en til, og paa denne Maade er altsaa denne berømte Bogtitel bleven til, der senere er gaaet Verden rundt og har vundet saa kendt en Klang som faa andre.

De fleste af Fortællingerne i »Tusind og én Nat« er udstyrede med kortere eller længere Stykker af Digte, i Reglen lagte i Munden paa de talende Personer selv. Overalt, hvor en forstærket Stemning skal udtrykkes, sker dette ved at tage Poesien til Hjælp, ligesom ogsaa Fortælleren selv, naar han særlig vil dvæle ved et eller andet, f. Ex. ved Skildringerne af den kvindelige Skønhed, griber til Citater af bekendte Digte. Man

maa imidlertid lægge Mærke til, at disse Vers aldrig meddele noget, der fører Handlingen videre; de er tværtimod at betragte som Hvilepunkter for Fortællingen, og det lader sig derfor godt gøre at læse Texten fortløbende med Forbigaaelse af Versene, og i de europæiske Oversættelser er de ogsaa for største Delen udeladte.

Dette Forhold tyder paa, at Versene er indlagte, efter at Fortællingerne er bragte til deres nuværende Form. Og dette bekræftes dels ved de hyppige Gentagelser af samme Vers, dels ved den Sammendyngen af Vers af samme Indhold, der saa ofte findes. De Vers, der gribe ind i Handlingen, er overordenlig faa.

»Tusind og én Nat« har haft en overordenlig Udbredelse i Orienten; vel har de Lærde, som ovenfor berørt, stadig set med Foragt paa disse barnagtige Eventyr som noget, der stod udenfor Literaturen, men Folket har med usvækket Troskab hængt ved sine Yndlinge blandt Eventyrernes Helte, og i Aarhundreder har disse Fortællinger hørt til den bedste Underholdning om Aftenen paa Kaffehusene. Og saaledes er det endnu. Mangen Aften har jeg tilbragt sammen med mine arabiske Venner i Damaskus siddende paa Kaffeen med den lange Narghileh og følgende Prins Kamar-ez-zeman paa hans vidunderlige Farter eller lyttende til Aladdin Abush-Shamats Prøvelser; og interessant var det at iagttage den Interesse, hvormed den almindelige Befolkning lytter til disse evig unge Fortællinger; hvilken Spænding maler der sig ikke i alles Ansigter, naar Helten trues af Farens Rædsler, medens Fortælleren med bevidst Kunst lader dem dvæle saa længe som mulig i Uvishedens Angst, hvilket Lettelsens Suk gaar der ikke gennem Rækken, naar han endelig i det yderste Øjeblik befries fra den truende Undergang; Ma shâ

Allah! lyder det begejstrede Tilraab, naar Fortælleren er naaet forbi et af de spændende Steder; og naar han med en blændende Farvepragt og hele det arabiske Sprogs Ordrigdom, hvor de gamle Digteres vidunderlige Metaforer endnu nu og da klinge igennem, skildrer Prinsessens Dejlighed, som skal være Heltens Pris, udbryde de begejstrede Tilhørere: »Ja, priset være Allah, som skabte Verden og Kvindernes Skønhed«!

»Tusind og én Nat« maa imidlertid ikke maales med en europæisk Nutids æsthetiske Maalestok. Det, som spiller en saa stor Rolle i vor Literatur, nemlig Karaktertegningen, existerer der, som allerede antydet, i disse Fortællinger næsten ikke noget Tilløb til. Karakteristisk er det, at det i Grunden aldrig er stort bevendt med de Personer, der er Fortællingernes Helte. »De skildres ganske vist som udrustede med alle Sjælens og Legemets Fortrin; men vi maa her nøjes med at tro Fortælleren paa hans gode Ord; thi noget egenligt Bevis derpaa faa vi i Løbet af Fortællingen kun sjælden. De drage vel ud for at opsøge deres elskede eller opleve Eventyr, men naar det for Alvor begynder at knibe for dem, synker de strax sammen og hengiver sig i deres Skæbne, indtil en Aand eller en anden indgribende Personlighed bringer dem ud af Forlegenheden. Paa samme Maade véd de elskende sjælden andet end at sukke og klage og digte rørende Vers til den tilbedte, medens andre maa handle for dem; selve Helten er altid en Aladdinsfigur, som faar alting givet udefra« [1]).

Det, som udgjør »Tusind og én Nat«s Fortrin, er dens ungdommelige Friskhed og dens frugtbare Fantasi, hvis Dristighed ikke kender nogen Grænse. Og det er ogsaa disse Egen-

---

[1]) »Studier over 1001 Nat«, Pag. 48.

skaber, som har betinget den gamle Eventyrsamlings Udbredelse i Europa, og som særlig har bevirket den ikke ringe Indflydelse, den har haft i europæisk Digtning. Thi for Digterne har »Tusind og én Nat« været en Kilde, hvorfra Inspirationer og Ideer stadig har kunnet hentes. Man har med Forkærlighed søgt tilbage til dets Farvepragt og til disse Eventyrs Ungdomsfriskhed som en Modsætning til den Stilstand og Udtørrethed, der nu og da har gjort sig gældende i den europæiske Literaturs Udviklingsperioder. Og endnu bestandig synes det gamle østerlandske Skatkammer lige uudtømmeligt.

Den Gengivelse af »Tusind og én Nat«, som her bydes den danske Læseverden, er i alt væsenligt et nyt Oplag af den af Valdemar Thisted i sin Tid paa det Schubotheske Forlag udgivne Oversættelse. Samme Forlag har anmodet mig om næst efter at indlede Værket med ovenstaaende Bemærkninger om »Tusind og én Nat«s Historie og almindelige Stilling, tillige at sammenholde den foreliggende Text med Originalen samt at omordne Eventyrenes Rækkefølge saaledes, at denne i det væsenlige falder sammen med den i de vigtigste arabiske Udgaver optagne. Jeg har desuden gennemgaaet den Thisted'ske Texts Noter og paa Steder, hvor jeg fandt Foranledning dertil, tilføjet en Del nye oplysende Anmærkninger. Derimod har jeg ikke noget Ansvar for Oversættelsens æsthetiske Værd i og for sig; de Rettelser, jeg har haft Lejlighed til at foretage i denne er faa og af ganske formel Karakter.

Det var en Gang mit Haab at faa Lejlighed til selv at give en fuldstændig Oversættelse af den gamle Samling direkte fra den arabiske Original og med særlig Hensyntagen til de

indlagte Vers, hvoraf mange indeholde virkelig fortræffelige Prøver paa arabisk Digtning, men som Oversætterne i de fleste Tilfælde har forbigaaet paa Grund af de ikke faa filologiske Vanskeligheder, disse Vers frembyde, men dette Haab er der, som Forholdene nu stille sig, næppe Udsigt til at faa realiseret. Jeg søger da en Erstatning i Forventningen om, at »Tusind og én Nat« ogsaa i denne Form med den Thisted'ske Gengivelses ikke faa Fortrin maa bevare sit gamle Ry og vinde nye Venner. Det væsenlige ved disse Eventyr er jo af den Natur, at det under hvilken som helst Form vil kunne gøre sig gældende, og den Del af Folket, hos hvem Sansen for almenmenneskelig Poesi og en naiv Fantasis Frembringelser endnu ikke er undergravet, vil vel søge tilbage til disse gamle Eventyr med den samme troskyldige Begejstring som den, den arabiske Lastdrager og Frugtsælger ytrer, naar Fortælleren begynder med sit udødelige: »Der var en Gang en Sultan — —«

J. Østrup.

Fortællingen om Kong Shahriar og hans Broder Kong Shahzeman.

Det fortælles (men ingen kjender bedre Fortidens Begiven-heder og de svundne Dages Hændelser, end den alvise og alvidende Gud, hans Navn være priset og ophøjet!) — det fortælles, at der en Gang levede en Konge af Sassanidernes Dynasti, som herskede over Indien og Kina; han var rig og mægtig, og mangfoldige vare hans Tjenere og Undergivne. Han havde to Sønner, som begge vare ædle Riddere og stærke Helte, dog var den ældste den ypperste. Han overtog Regjeringen i Faderens Land og herskede med Visdom og Retfærdighed, saa at han blev elsket af alt Folket. Hans Navn var Shahriar, medens den yngste, der regjerede i Samarkand og ligeledes var en klog og dygtig Fyrste, kaldtes Shahzeman.

Saaledes forløb en lang Aarrække for dem begge i uforstyrret Lykke; da hændte det, at den ældste en Gang fik Længsel efter at se sin yngre Broder og gav derfor sin Vezir

Befaling til at drage afsted og meddele ham den ældre Broders Ønske om at se ham hos sig. Kong Shahzeman var straks beredt dertil, og efter at have indsat sin Vezir til foreløbig Regent brød han op med et stort Følge. Men da de havde gjort Holdt efter den første Dagsmarsch, kom han til at huske paa noget, han havde glemt hjemme i sit Palads og vendte derfor tilbage. Men det sortnede for hans Øjne, da han, ved at komme ind i sin Hustrus, Dronningens Værelse, fandt hende sammen med en sort Slave; i sin Forbitrelse greb han sit Sværd og dræbte dem begge paa Stedet, hvorpaa han vendte tilbage og rolig fortsatte Rejsen, som om intet var hændet, indtil han naaede sin Broders Hovedstad.

Kong Shahriar, der blev meget glad ved hans Komme, drog ham i Møde og foranstaltede store Fester til hans Ære; men midt under Festglæden huskede den yngre Broder bestandig paa, hvad der var sket hjemme i hans eget Slot, og den nagende Sorg i hans Hjærte afspejledes i hans tungsindige Mine. Hans Broder troede først, at det var Længslen efter hans eget Rige, som tyngede Shahzeman, men tilsidst kunde han ikke lade være med at udfritte ham om Grunden til hans bestandige Sørgmodighed; men den yngre Broder gav kun et undvigende Svar, og fortalte intet om sin Hustrus Utroskab.

Kong Shahriar foreslog for at adsprede ham, at de skulde drage ud paa Jagt sammen, men ogsaa dette afslog han og blev saa, medens Broderen drog paa Jagt, alene tilbage i Slottet.

Nu var der i Paladset en Række Vinduer, som vendte ud imod Slottets Have, og idet han gik her forbi, bemærkede han tilfældig, at en Dør i Havens Mur blev aabnet, og ind traadte tyve sorte Slaver og lige saa mange vidunderlig dejlige Slavinder, blandt hvilke var Kong Shahriars egen Hustru; de lejrede

sig omkring Havens store Bassin, og da de troede at være usete, lagde de ikke noget Baand paa deres Lystighed. Men Kong Shahzeman tænkte ved sig selv: »Sandelig, dette er værre end hvad der er overgaaet mig;« og denne Tanke satte nyt Mod i ham og spredte hans tungsindige Bekymringer.

Da Kong Shahriar kom tilbage, opdagede han straks den store Forandring, der var foregaaet med hans Broder og spurgte med Forbavselse om Grunden dertil; og Shahzeman fortalte da baade hvad der var hændet ham hjemme i hans eget Slot, og hvad han nu, just under Broderens Fraværelse, var blevet Vidne til i dennes Palads.

Da udbrød den ældre Broder: »nej, det vil jeg først se med mine egne Øjne;« — »nuvel,« svarede Shahzeman, »lad den Efterretning udbrede i Morgen, at Du igjen vil begive Dig paa Jagt, og hold Dig saa skjult hos mig, for at Du selv kan overbevise Dig om, at det er Sandhed, hvad jeg har fortalt.«

Den følgende Dag drog Kong Shahriar afsted med et stort Følge, men da han var kommet udenfor Byen, vendte han under en Forklædning tilbage til Slottet, og begav sig sammen med sin Broder hen til det Sted, hvorfra de havde Udsigt over Paladsets Have; og dér gentog sig da for dem den samme Scene, som den yngre Broder allerede Dagen i Forvejen havde set.

Ved dette Syn var Kong Shahriar nær ved at miste Besindelsen, og han sagde til Broderen: »Kom, lad os forlade dette Land, og lad os se, om der er nogen, der er lige saa ulykkelige som vi, thi ellers vil Døden da langt være at foretrække for Livet.« Hertil var Kong Shahzeman straks beredt, og i al Hemmelighed begav de sig afsted paa deres omflakkende Rejse.

En Dag hændte det sig, at de kom til en Eng, hvor der

stod et skyggefuldt Træ ved Siden af en Kilde ikke langt fra det salte Hav. De lejrede sig dér for at hvile ud, men bedst som de sad, bemærkede de, at Havet kom i Oprør, og der hævede sig af dets Bølger en himmelhøj, sort Støtte, som nærmede sig Kysten.

Forfærdede søgte de Tilflugt i Træets øverste Grene, og saa' da, at det var en kjæmpestor Aand, der kom bærende en Kiste paa sit Hoved. Da han var kommet hen til Træet, tog han Plads under dette og efter at have aabnet Kisten, lod han en ung, vidunderlig dejlig Kvinde, hvis Skønhed straalede som Solen, træde ud af denne.

Til hende sagde Aanden: »du, den ædleste af Kvinderne, som jeg har bortført i Din Bryllupsnat, jeg kunde have Lyst til at lægge mig lidt til Hvile her;« og med disse Ord lagde han sit Hoved i hendes Skjød og faldt i Søvn. Ved tilfældigvis at se i Vejret, fik den unge Kvinde Øje paa de to Konger højt oppe i Træet; hun løftede sagte Aandens Hoved, saa det kom til at hvile paa Jorden og gjorde Tegn til dem, at de skulde komme ned paa Jorden; thi de behøvede ikke at være bange for Aanden. Men da de undskyldte sig herfor, udbrød hun: »hvis I ikke komme ned, vil jeg vække Aanden, og den forsmædeligste Død skal ramme Eder,« og Frygten herfor bevægede dem til at rette sig efter hendes Vilje.

Siden viste hun dem en Kjæde med 570 Seglringe og sagde til dem, »véd I, hvad det er?«, og paa deres benægtende Svar, tilføjede hun, »alle disse Ringes Ejere har været her hos mig uden at denne Dæmon har haft den mindste Anelse derom, og nu skal ogsaa I give mig Eders Seglring til en Erindring; I maa vide,« vedblev hun, »at denne Dæmon bortførte mig i min Bryllupsnat og indespærrede mig i en Kasse, som han

lagde inden i denne store Kiste og tillukkede med syv Laase, hvorpaa han sænkede den i det brusende Hav, men han véd ikke, at naar en Kvinde attraar noget, er der intet i Verden, der kan hindre hende.«

Ved at høre dette, blev de to Brødre meget forundrede, og den ene sagde til den anden, »naar noget saadant endogsaa kan hænde en Aand, som dog er et overjordisk Væsen, da passer det sig ikke for os at lade os overvælde af vor Sorg;« og i samme Time vendte de om og drog tilbage til den ældre Broders Hovedstad. Da Kong Shahriar var kommet tilbage til sit Palads, lod han først sin utro Hustru tillige med Slavinderne og deres sorte Elskere henrette, og derefter gjorde han det til en Regel for sig, at hver Gang han havde taget en ung Pige til Ægte, lod han hende henrette den følgende Morgen.

Saaledes blev han ved i tre Aar, saa at han tilsidst blev en Skræk for hele Folket, og alle, der havde voksne Døtre, flygtede fra hans Nærhed; da han derfor en Gang havde sendt sin Vezir ud for at lede en ny, ung Pige op til ham, kunde denne ingen finde, og saare nedslaaet vendte han tilbage til sit Hus, da han frygtede Kongens Vrede.

Denne Vezir havde to vidunderlig dejlige Døtre, af hvilke den ældste hed Shahrazad og den yngste Dunjazad. Den ældste havde tillige studeret alle Bøger og Beskrivelser om de tidligere Tiders Konger og de svundne Perioders Begivenheder, saa at det endogsaa hed sig, at hun havde samlet over 1000 Bøger om disse Beretninger og Digternes Fortællinger.

Da Shahrazad saa sin Faders nedslaaede Udtryk, spurgte hun ham om Grunden, og da hun havde erfaret hele Sammenhængen, foreslog hun at give Kongen hende selv til Ægte, »maaske kan jeg paa den Maade,« tilføjede hun, »blive til

Frelse for Landets Kvinder og befri dem for hans Efterstræbelser.« Faderen søgte at faa hende bort fra denne Tanke, og da hun haardnakket blev ved sit Forsæt, bemærkede han, »jeg er bange for, at det vil gaa Dig ligesom det gik Æslet og Tyren hos deres Herre.« Da hun spurgte ham, hvad han sigtede til hermed, fortalte han følgende

Historie om Æslet og Tyren.

Vid, min Datter, at der en Gang levede en Kjøbmand, som var meget rig paa jordisk Gods. Han havde Kone og Børn, og Gud havde givet ham den Ævne at kunne forstaa alle Dyrs Sprog. I sin Stald havde han et Æsel og en Tyr; og en Dag kom Tyren hen, hvor Æslet stod bunden og fandt dets Plads omhyggelig renset, og dets Krybbe fuld af fin Byg og Hakkelse; det laa og havde det ganske mageligt, thi dets Herre benyttede det ikke til andet end smaa Ture, naar han vilde et eller andet Steds hen. Saa hørte Kjøbmanden Tyren sige til Æslet, »ja, Du kan sagtens; Du ligger der og har det godt og æder omhyggelig renset Byg, medens Staldkarlen maa staa paa Pinde for Dig, og kun i Ny og Næ bliver Du brugt af Din Herre, medens jeg bestandig maa slide i Marken og i Møllen.« »Ja,« sagde Æslet, »nu skal jeg sige Dig noget; naar de nu kommer i Morgen og lægger Aaget paa Din Nakke, saa skal Du kaste Dig ned paa Jorden og blive saaledes ved, saa at de ikke véd, hvad de skal stille op med Dig; og naar de saa trækker Dig tilbage til Stalden og giver Dig den sædvanlige Ration Bønner, skal Du lade være med at æde deraf, idet Du anstiller Dig som syg; saaledes skal Du blive ved et Par Dage, for at Du kan faa den Hvile, Du længes saa meget efter.«

Dette Raad besluttede Tyren at følge, og da Staldkarlen kom for at give den dens Foder, aad den kun en lille Smule deraf. Da det nu den næste Dag viste sig, at den var ude af Stand til at udføre sit Arbejde, sagde Kjøbmanden til sin Karl, at han i dens Sted skulde tage Æslet og bruge til Pløjningen. Da Æslet kom hjem om Aftenen, takkede Tyren for det gode Raad, som havde forskaffet den en saa behagelig Hviledag, men Æslet svarede ingen Ting og fortrød bitterlig den Anvisning, det havde givet sin Kammerat.

Den næste Dag gik det paa samme Maade og om Aftenen var Æslet aldeles udmattet og saaret paa Halsen af det tunge Aag. Da Tyren paany begyndte med sine Taksigelser, afbrød det ham og sagde: »Jeg hørte i Dag vores Herre sige: »saafremt Tyren ikke kommer sig til i Morgen, er det bedst at overlade den til Slagteren, for at han kan slagte og flaa den;« derfor blev jeg bekymret for Dig, og nu maa Du selv se at redde Dig ud af denne Sag.« Da Tyren hørte dette, besluttede den den følgende Dag at lade, som om dens Sygdom var aldeles overstaaet, og den aad sit Foder fuldstændig op, og slikkede Krybben ganske ren.

Denne Samtale havde Kjøbmanden hørt, og da han den næste Dag kom ud med sin Hustru, saa han Tyren, som straks, da den fik Øje paa sin Herre, slog med Halen og sprang for at give sig Udseende af, at den var i bedste Velgaaende. Da skoggerlo Kjøbmanden, men paa hans Kones Spørgsmaal om Grunden hertil svarede han blot: »Jeg ler over noget, som jeg har set og hørt, men jeg kan ikke fortælle Dig det, thi det vil volde min Død.« Imidlertid blev hun ved at trænge ind paa ham med Bønner om at aabenbare hende Sammenhængen, og tilsidst kunde han ikke længere modstaa

hendes indstændige Anmodning, thi i den Grad hang hans Hjærte ved hende.

Saa sammenkaldte han hele sin Familie og fortalte dem om sin Hustrus Paatrængenhed, idet han tilføjede, at han vel vidste, at hvis han røbede sin Hemmelighed, vilde han dø; alle hendes Paarørende søgte nu ogsaa at faa hende til at lade dette taabelige Ønske fare, men alt var forgæves. Imidlertid var Kjøbmanden gaaet ud for at foretage den lovbefalede Vadskning, førend han indlod sig paa den Afsløring af hans Hemmelighed, som sikkert skulde foraarsage hans Død. Nu havde han i sit Hus en Hane med 50 Høns, og medens han var ude, hørte han Hushunden sige til Hanen: »hvor kan Du være saa lystig i dette Øjeblik, da vores Herre er Døden nær?« Paa Hanens Spørgsmaal om, hvad Grunden var hertil, fortalte Hunden den hele Sammenhæng, og den udbrød da: »i Sandhed, vores Herre er en stor Taabe, jeg har 50 Koner, som jeg revser eller kjærtegner efter Behag, og han, der ikke har mere end en eneste, forstaar ikke en Gang, hvordan han skal komme ud af det med hende; han skulde bare give hende noget af Krabasken, saa kom hun nok paa bedre Tanker, og lod sin Nysgjærrighed fare.«

Da Kjøbmanden hørte denne Tale, kom han selv til Besindelse og besluttede at revse hende. Han tog en Stok og pryglede hende saa længe han kunde holde ud; da fortrød hun sin Ubesindighed, og kyssede hans Hænder og Fødder, og alt blev atter godt imellem dem.

»Paa samme Maade frygter jeg,« vedblev Veziren, »at Kongen ogsaa vil fare frem mod Dig.«

Ikkedestomindre blev Shahrazad fast ved sit Forsæt og Veziren traf da alle Forberedelser for at fejre hendes Bryllup

med Kongen; imidlertid hidkaldte Shahrazad sin yngre Søster og sagde til hende: »naar jeg nu er kommet ind til Kongen, saa vil jeg sende Bud efter Dig, og naar Du saa er kommen, saa skal Du sige: »Søster, fortæl os en vidunderlig Historie, for at vi bedre kan faa Natten til at gaa,« saa skal jeg begynde at fortælle, og paa denne Maade skal vi, om Gud vil, blive frelste.«

Da Shahrazad om Aftenen efter Brylluppet var sammen med Kongen, gav hun sig med et til at græde, og paa Kongens Spørgsmaal om Grunden hertil, sagde hun: »jeg har en lille Søster, som jeg gjærne vil tage Afsked med,« og Kongen befalede da, at hun skulde hentes. Medens de nu sad dér, sagde paa en Gang Dunjazad: »hør, min Søster, fortæl os en vidunderlig Historie, for at vi bedre kan faa Natten til at gaa.« »Med Fornøjelse,« svarede Shahrazad, »saafremt Kongen vil give sit Minde dertil.« Denne, der selv var en stor Ynder af Æventyr, havde intet derimod at indvende, og Shahrazad begyndte da i den første Nat at fortælle følgende Fortælling.

Historien om Kjøbmanden og Aanden.

Det fortælles, lykkelige Fyrste, at der en Gang i en By levede en meget rig Kjøbmand; han drog ud paa Handelsrejser, og da en Dag under Marschen Heden var meget stærk, satte han sig under et Træ for at hvile og holde Maaltid; blandt andet havde han hos sig nogle Dadler, og da han havde spist dem, kastede han Kjærnerne fra sig, men i det samme rejste der sig foran ham en mægtig Dæmon med et blinkende Sværd i Haanden; han nærmede sig til Kjøbmanden og sagde til ham: »rejs Dig, for at jeg kan dræbe Dig, ligesom Du har dræbt min Søn,« og paa Kjøbmandens Spørgsmaal om, hvad han mente dermed, tilføjede han: »da Du havde spist Dadlerne og kastede Kjærnerne væk, ramte én af dem min Søn i Brystet og voldte hans Død.« Kjøbmanden svarede: »vid, o Dæmon, at jeg har mange Forpligtelser overfor mine Handelsvenner og store Rigdomme og mange Panter, som beror hjemme hos min

Hustru og mine Børn; tillad mig derfor at vende tilbage til mit Hus for at give enhver, hvad jeg skylder ham, saa lover jeg Dig, at jeg punktlig skal komme tilbage til Dig, for at Du kan gjøre ved mig, hvad Du vil; Gud vaager over Opfyldelsen af mit Løfte.«

Dette var Aanden villig til at gaa ind paa, og Kjøbmanden vendte tilbage til sit Hjem, og da han havde afviklet alle sine Forpligtelser, underrettede han sin Hustru og sine Børn om, hvad der forestod ham. Da de hørte dette, hengav de sig til Klager og hele deres Hus med dem, og saaledes tilbragte han et helt Aar hos dem. Derpaa tog han Afsked med Slægt og Venner og med sit Ligklæde under Armen begav han sig afsted til det Sted, hvor han første Gang havde truffet Aanden. Medens han sad dér, grædende over sin Skjæbne, kom der en gammel Mand forbi, som førte en bunden Gazelle med sig; han hilste ham og sagde til ham: »hvorfor sidder Du alene her paa dette Sted, hvor ellers kun Dæmoner har deres Tilhold?« Kjøbmanden forklarede ham Sammenhængen, hvorover Oldingen udbrød i høje Forundringsudraab, og derpaa tog han Plads ved Siden af ham for at blive Vidne til, hvad Udgangen vilde blive af denne Historie.

Medens de saaledes sad dér, og Kjøbmanden, medens Tiden gik, stadig mere opfyldtes af Angst og Bekymring, kom der en anden gammel Mand, som med sig førte to ulvelignende Hunde; han gjorde det samme Spørgsmaal som den første, og da ogsaa han havde faaet hele Historien at vide, sluttede han sig til dem; tilsidst kom der en tredie Olding, som førte med sig et broget Mulæsel, og det gik med ham paa samme Maade som med de to andre.

Lidt efter rejste der sig en Støvsky, og frem af denne

traadte Dæmonen med et blinkende Sværd i sin Haand. Han trak Kjøbmanden frem og sagde til ham: »kom nu, for at jeg kan faa Hævn for min Søn, mit Hjærtes Glæde.« Kjøbmandens hjærteskjærende Klager rørte de tre Oldinge, og først traadte han, der havde Gazellen, frem, kyssede Aandens Hænder og sagde: »o Dæmon, Du Aandefyrsternes Krone, saafremt jeg fortæller Dig en Historie og Du finder Behag deri, vil Du saa tilstaa mig den ene Trediedel af denne Mands Blod!« Hertil var Aanden villig, og Oldingen begyndte at fortælle:

»Du maa vide, at denne Gazelle her er min kjødelige Kusine, som jeg ægtede, medens hun endnu var ganske ung. Vi levede sammen i 30 Aar, men da hun ingen Børn fik, tog jeg en Medhustru, der skjænkede mig en Søn, der var skjøn som Fuldmaanen. Da han var blevet 15 Aar gammel, traf det sig, at jeg maatte foretage en Rejse til fremmede Lande; min Kusine, der var tryllekyndig, benyttede Lejligheden til at forvandle min Søn til en Kalv og hans Moder til en Ko, som hun overgav til vor Hyrde.

Da jeg efter lang Tids Forløb kom tilbage fra min Rejse, og spurgte efter dem begge, fortalte hun mig, at Moderen var død og Sønnen løbet bort uden at hun vidste hvorhen. Jeg hengav mig nu til min Sorg, men da der nogen Tid efter indtraf en Fest, sendte jeg Bud til min Hyrde, at han skulde bringe mig en fed Ko. Han bragte Dyret, og det var netop min Medhustru, som min Kusine havde fortryllet.

Jeg tog en Kniv og lavede mig til at slagte den, men Dyret klagede og græd saaledes, at jeg ikke kunde bekvemme mig dertil, men overlod den til Hyrden, for at han kunde slagte og flaa den. Men i det døde Dyr fandt han hverken Kjød eller Fedt, men kun Knoglerne og Huden, og jeg fortrød

nu, at jeg havde ladet Dyret slagte. I Stedet derfor bad jeg Hyrden om at bringe mig en Kalv, men da han kom med min fortryllede Søn, rev denne sig løs af Baandet, løb hen til mig og kjærtegnede mig, saa at jeg ikke nænnede at slagte den, men befalede Hyrden at bringe en anden i Stedet.«

Imidlertid var Morgenrøden brudt frem og Shahrazad standsede den paabegyndte Fortælling. Hendes Søster sagde: »hvor underholdende og behagelig er ikke Din Fortælling;« »ja,« svarede Shahrazad, »men hvad er dette i Sammenligning med hvad jeg kan fortælle i Morgen Nat, saafremt da Kongen lader mig leve.« Ved disse Ord besluttede Kongen i sit stille Sind at lade hende leve, indtil han havde hørt Resten af Fortællingen. Derpaa stod han op og begyndte paany sine Regjeringsforretninger, men uden at sige et Ord til Veziren om hans Datter, hvilket denne forundrede sig meget over.

Ved Aftenstide vendte Kongen tilbage til sit Palads, og da det var blevet silde og de atter alle 3 vare samlede, sagde Dunjazad til Søsteren: »fortæl os nu Slutningen af Historien om Kjøbmanden og Aanden«; »med Glæde,« svarede Shahrazad, »saafremt da Kongen giver sit Minde dertil;« og da denne havde samtykket, begyndte hun saaledes:

Det fortælles, lykkelige og retfærdige Fyrste, at Oldingen sagde:[1])

»Da jeg havde opgivet at slagte Kalven, tilskyndede min Hustru mig alligevel stadig dertil, men jeg tog intet Hensyn til hendes Ord, og befalede Hyrden at trække den bort igjen.

[1]) Denne Skildring af Afbrydelsen af Fortællingerne ved hver Nats Ophør, vender i den arabiske Original stadig tilbage, men er, for at undgaa den trættende Gentagelse, udeladt i Oversættelsen.

Den næste Dag kom Hyrden til mig og sagde: »Herre, hvis jeg nu bringer Dig et glædeligt Budskab, vil Du saa vise Din Erkendtlighed mod mig;« og da jeg lovede ham dette, vedblev han: »Herre, jeg har en Datter, der i sin Barndom har lært Trolddomskunsten af en gammel Kone, der levede hos os; da jeg i Gaar kom med Kalven, som Du lod mig bringe tilbage, og hun fik Øje paa den, tog hun pludselig Sløret for Ansigtet, og mellem Graad og Latter sagde hun til mig: »kun lidet regner Du mig for, siden Du lader fremmede Mænd komme ind til mig;« »hvad er det for fremmede Mænd?« spargte jeg, »og hvorfor græder og lér Du paa én Gang;« »Denne Kalv, som Du fører med Dig,« svarede hun, »er vor Herre, Kjøbmandens Søn, hvem dennes Hustru har fortryllet tillige med hans Moder; derfor var det, at jeg lo; men jeg græd, da jeg kom til at tænke paa, at hans egen Fader har slagtet Moderen.« »Derfor,« sluttede Hyrden, »er jeg kommet saa tidlig for at fortælle Dig denne vidunderlige Sammenhæng.« Saa snart som jeg havde hørt denne Beretning af min Tjener, ilede jeg beruset af Glæde af Sted med ham, og da jeg var kommet til hans Hus, bød hans Datter mig med Haandkys Velkommen, og Kalven kom glad springende mig i Møde. Paa mit Spørgsmaal om det virkelig hang saaledes sammen, som hendes Fader havde fortalt, bekræftede hun, at Kalven virkelig var min Søn, og jeg lovede da, at hvis hun kunde befri ham for Dyrehammen, vilde jeg give hende alt, hvad hendes Fader havde Opsigt over. Smilende svarede hun mig, »kun paa to Betingelser vil jeg gaa ind herpaa; den første er, at Du gifter mig med Din Søn, og den anden, at jeg faar Lov til at omskabe Din Hustru, thi ellers vil jeg aldrig være sikker for hendes Rænker.«

Hertil gav jeg villigt mit Samtykke, og hun tog derpaa en

Kop og fyldte den med Vand, som hun under visse Besværgelser stænkede paa Kalven, idet hun tilsidst tilføjede: »saafremt Gud fra Begyndelsen har skabt Dig som en Kalv, da forbliv i denne Skikkelse, men hvis Du er fortryllet, da vend tilbage til Din tidligere Skikkelse, med den naadige Allahs Tilladelse;« næppe vare Ordene udtalte, førend Kalven blev til et Menneske.

Derpaa fortalte min Søn mig alt, hvad der var hændet, og da jeg havde ladet ham ægte Hyrdens Datter, omskabte denne min Hustru til en Gazelle, og det er netop det Dyr, som Du ser her; men da jeg kom herhen og fandt Kjøbmanden i denne Stilling, blev jeg hos ham for at se, hvad hans endelige Skjæbne vilde blive. Dette er, hvad jeg vilde fortælle.«

Da Aanden derpaa havde indrømmet, at den ene Trediedel af Kjøbmandens Blod tilhørte ham, traadte den anden Olding, som havde de to ulvelignende Hunde, frem og sagde:

»Vid, Du Aandefyrsternes Herre, at disse to Hunde vare mine Brødre. Da vor Fader døde, efterlod han os hver 1000 Dinarer. Medens jeg aabnede en Bod for at drive Kjøbmandsforretninger, begav min Broder sig ud paa Handelsrejser, og da han efter et Aars Forløb vendte tilbage, havde han sat alle sine Penge overstyr. Jeg bebrejdede ham hans Adfærd, men han nøjedes med at skyde Skylden paa sin slette Skjæbne, og tilføjede, at nu kunde det jo ikke nytte noget at beklage sig herover.

Efter at jeg havde plejet ham, og sørget for ham paa alle Maader, sagde jeg til ham: »nu vil jeg gjøre min Indtægt op for den Tid, Du har været borte, og dele den med Dig;« og da jeg var blevet færdig med mine Regnskaber, viste det sig, at jeg havde tjent 2000 Dinarer, af hvilke jeg saa overlod min Broder den ene Halvdel.

Men nogen Tid efter vilde begge Brødrene igjen af Sted,

og denne Gang ønskede de, at ogsaa jeg skulde rejse med dem. Jeg indvendte, at den første Rejse ikke havde bragt saadanne Resultater, at man derved opfordredes til nye, og mente derfor, at det var bedst at blive hjemme.

Saaledes gik Tiden, idet de bestandig tilskyndede til at foretage en Rejse, medens jeg raadede derfra; men da der var gaaet 6 samfulde Aar, lod jeg mig tilsidst bevæge til at følge deres Opfordring. »Mine Brødre,« sagde jeg, »nu vil vi først gjøre vor Indtægt op,« og da vi havde fundet, at den udgjorde 6000 Dinarer, sagde jeg: »Halvdelen af disse Penge vil vi grave ned paa et skjult Sted for at have noget i Baghaanden, hvis der skulde tilstøde os noget; og den anden Halvdel vil vi dele imellem os, for at forsyne os med Varer til vor Rejse. Dette gjorde vi, og da vi hver havde faaet 1000 Dinarer, begave vi os af Sted.

Efter at have sejlet i en hel Maaned, kom vi til en fremmed Stad, hvor vi solgte alle vore Varer, og ved Salget erhvervede vi 10 Dinarer for hver én. Da vi skulde af Sted, traf vi paa Strandbredden en Pige i en pjaltet Dragt; hun kom hen og kyssede min Haand og sagde til mig: »Herre, kan jeg hos Dig vente Ædelmod og Beskyttelse, da skal jeg med Vished lønne Dig derfor.« »Selv uden Løn,« svarede jeg, »vil jeg for Dig gjøre alt, hvad der staar i min Magt.« »I saa Fald,« sagde hun, »forlanger jeg af Dig, at Du skal tage mig til Ægte, og føre mig til Dit Land; jeg giver mig fuldstændig i din Vold, og visselig vil det lønne sig for Dig at handle højmodig med mig.« Ved denne Tale vaktes mine Følelser for hende, thi saaledes var det den naadige Allahs Vilje; og da jeg havde udstyret hende og indrettet Plads til hende om Bord, begave vi os af Sted.

Efterhaanden blev min Kjærlighed til hende bestandig større, saa jeg tilsidst ikke kunde udholde at være et Øjeblik borte fra hende. Dette vakte mine Brødres Mishag, og da de tillige vare misundelige paa mig for mine store Rigdomme, begyndte de at lægge Raad op om at slaa mig ihjæl og tage mine Penge. Djævelen bestyrkede dem i deres Forsæt, og en Nat, da jeg sov ved min Hustrus Side, tog de og kastede os begge i Havet.

Min Hustru aabenbarede sig nu som en kvindelig Dæmon; hun hævede mig op af Bølgerne og førte mig frelst til en Ø, hvorpaa hun forsvandt. Om Morgenen vendte hun tilbage og sagde til mig: »det er mig, som har frelst Dig fra Bølgerne og ført Dig til denne Ø, med Allahs Hjælp; thi Du maa vide, at jeg hører til de Aander, der tro paa Gud og hans Profet, (over ham være Fred og Velsignelse;) jeg fattede Kjærlighed til Dig og kom derfor til Dig i menneskelig Forklædning. Paa denne Maade var jeg i Stand til at frelse Dig, men nu vil jeg først og fremmest tage Hævn over dine Brødre.« Da jeg hørte disse Ord, besvor jeg hende om at opgive sit Forsæt, da de jo dog vare mine Brødre; og det lykkedes mig tilsidst at faa hende mildere stemt. Derpaa tog hun mig og fløj af Sted med mig, indtil hun satte mig paa Taget af mit eget Hus. Jeg gik da ned og lukkede paany min Butik op, og begyndte min Handel ligesom i gamle Dage. Da jeg om Aftenen vendte tilbage til mit Hus, fandt jeg disse to Hunde bundne, og saa snart de saa mig, sprang de op ad mig og klyngede sig til mig, medens Taarerne stode i deres Øjne; men jeg forstod ikke, hvad Meningen var, før min Hustru sagde til mig: »disse Hunde ere Dine to Brødre, som jeg har ladet min Søster omskabe til to Hunde, og først om ti Aar vil de kunne befries.

Nu er jeg netop paa Vejen til min Hustrus Søster, for at bede hende gjengive dem deres oprindelige Skikkelse, thi nu er den nævnte Tid gaaet; men da jeg kom hertil fik jeg Lyst til at blive, indtil jeg fik set, hvad Kjøbmandens endelige Skjæbne vilde blive. Dette er, hvad jeg har at fortælle.«

Aanden, der forundredes højlig over, hvad Oldingen havde fortalt, indrømmede ham villig den anden Trediedel af Kjøbmandens Blod, og tilsidst traadte den tredie Olding, som førte et Mulæsel med, frem og sagde: »saafremt jeg kan fortælle Dig noget, som er endnu forunderligere end hvad disse to Oldinge have fortalt, vil Du da give mig den sidste Trediedel af Kjøbmandens Blod, og eftergive hans Straf fuldstændig.« Hertil var Aanden villig, og Oldingen begyndte:

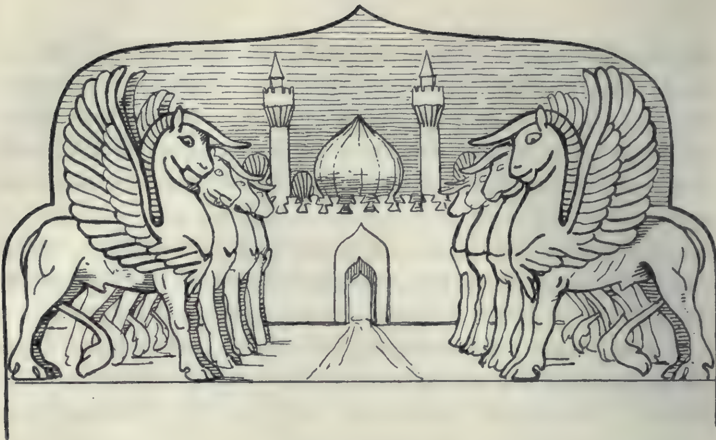
»Mægtige Hersker og Fyrste, dette Mulæsel her var tidligere min Hustru. En Gang foretog jeg en Rejse og blev borte i et helt Aar; men da jeg en Aften uventet vendte tilbage, fandt jeg en sort Slave hos min Kone; saasnart som hun fik Øje paa mig, sprang hun hurtig op, greb et Bæger, fyldt med Vand, og stænkede det paa mig, idet hun sagde: »gaa ud af denne Skikkelse og vær forvandlet til en Hund;« og i samme Øjeblik var jeg omskabt. Derpaa jog hun mig ud af Huset, og længe løb jeg omkring i Byen, indtil jeg kom til en Slagters Bod, hvor jeg gav mig til at gnave de henkastede Knogler.

Da Slagteren saa mig, tog han mig med ind i sit Hus, men da hans Datter fik Øje paa mig, tilslørede hun straks sit Ansigt. Da Faderen ytrede sin Forundring herover, forklarede hun ham Sammenhængen med den Hund, han havde medbragt, og overbeviste ham yderligere ved at gjengive mig min gamle Skikkelse. Jeg kyssede taknemlig hendes Haand og bad hende om at straffe min Hustru ved at omskabe hende paa

samme Maade, som hun havde gjort ved mig. Hertil var hun straks villig, og saaledes er det gaaet til, at det er min Hustru, som Du her ser i et Mulæsels Skikkelse.« Derpaa vendte han sig til Dyret og sagde: »er det sandt?« og Dyret nikkede med Hovedet for at tilkjendegive, at det virkelig forholdt sig saaledes.

Efter at Aanden havde hørt ogsaa denne Fortælling, opgav han fuldstændig sin Hævn over Kjøbmanden, og efter mange Taksigelser til de tre Oldinge, vendte Kjøbmanden hjem.

Men langt vidunderligere end disse Fortællinger, Herre Konge, er dog Fortællingen om Fiskeren og Aanden.

Fiskeren og Aanden.

Der levede en Gang, Herre Konge, en stakkels gammel Fisker, som kun med Nød og neppe kunde erhverve saa meget, at hans Familie, som bestod af Hustru og tre Børn, ikke skulde omkomme af Mangel. Men ligefuldt havde han gjort sig det til en fast Regel, kun at udkaste sit Net fire Gange daglig.

En Dag begav han sig, som sædvanlig, meget tidlig om Morgenen ned til Havet, klædte sig af og kastede sit Net ud. Da han efter nogen Tids Forløb igjen vilde trække det i Land, fandt han det overmaade tungt, og var ikke i Stand til at bringe det op fra Bunden. Han slog derfor en Pæl fast i Jorden og bandt Netlinen forsvarlig fast derved; derpaa svømmede han ud og dukkede under Vandet for at gjøre sit Net frit af Bunden. Han trak og skjød og lettede da saa længe derved, ufortrøden dukkende op og ned og svømmende rundt

omkring, at han med Udtømmelse af alle sine Kræfter endelig bragte det ind til Strandbredden.

Nu skyndte han sig med at undersøge sin, som han mente, prægtige Fangst; men Staklen fandt i Stedet for Fisk kun en Æselsbenrad i Nettet. Da han blev dette vaer, klagede han sig og udraabte: — Jo, det er en dejlig Fangst! — Der gives ingen Magt og ingen Frelse uden hos Allah, den Store og Ophøjede! — Og han fremsagde følgende:

— O Du, som i Nattens Mørke slider og slæber og udsætter Dig for Farer, — spar kun dine Kræfter; thi Forsynets Bistand er ikke altid Møjsommelighedernes og Anstrængelsens Løn!

Efter at han derpaa, ærgerlig og bedrøvet over sin slette Fangst, havde renset og udbedret sit Net, — thi Æselsbenraden havde sønderrevet det paa flere Steder — prøvede han sin Lykke i Allahs Navn endnu en Gang, og udkastede under Paakaldelse af Forsynet igjen sit Net. Han ventede nu taalmodig, indtil Nettet var sunket helt til Bunden, og Vandet trindt omkring igjen var blevet ganske roligt; men da han atter gav sig til at trække det op, fandt han, at det næsten var endnu tungere end den første Gang. Nu troede han da fuldt og fast, at Lykken en Gang vilde tilsmile ham, og at han havde fanget en skøn Hoben Fisk. Men da han endelig med stor Anstrængelse havde bjerget Nettet, fandt han ikke andet deri end en stor Kurv fuld af Stene og Dynd.

Ved dette Syn blev Hjertet ham først rigtig tungt, og han fremsagde i sin Smerte følgende Ord af Digteren:

— O grusomme Skjæbne, hav dog Barmhjærtighed! — Vil Du end ikke høre ganske op at forfølge mig, saa lad mig dog puste ud en Gang imellem!

Hverken Lykkens Gunst bliver mig til Del eller Vindingen ved mine Hænders Arbejde.

Jeg er gangen ud for at søge mit Underhold, og har fundet dets Kilde hentørret.

Hvor mange Daarer befinde sig ikke i Solskinnet, og hvor mange Vise ikke i Mørket! —

— Jeg har intet andet Haandværk til at ernære mig med; — klagede den stakkels Fisker, og uagtet alt, hvad jeg slider og slæber, har jeg dog ondt ved at skaffe mig og mine de allerførste Livsfornødenheder. Men jeg vil ikke længer beklage mig over Dig, onde Skjæbne! Det er jo netop din største Glæde at mishandle skikkelige Mennesker og nedtrykke de store Aander, medens Du begunstiger de Onde og ophøjer de største Tosser, Du formaaer at finde. —

Medens han talede saaledes, sparkede han den lumpne Kurv tilside, og rensede atter sit Net omhyggelig. Men førend han blev færdig dermed, havde han allerede fortrudt sin Utaalmodighed og bad Gud om Tilgivelse derfor, inden han kastede Nettet ud for tredie Gang. Efter at det igjen var sunket til Bunds, og Vandfladen atter var kommen fuldkommen i Ligevægt, drog han det forsigtig til sig, opfyldt af et nyt Haab. Men ogsaa denne Gang blev han aldeles skuffet; der fandtes ikke andet end Muslinger, Sten og Mudder deri.

Nu var han Fortvivlelsen nær; — hvo havde ogsaa kjendt Mage til Uheld! Men da det imidlertid var begyndt at dages, undlod han dog ikke, som god Muselmand at forrette sine Aftvætninger og Bønner, idet han tilføjede:

»O Herre, Du véd jo lige saa godt som jeg selv, at jeg kun kaster mit Net fire Gange ud i Døgnet. Nu har jeg allerede prøvet det tre Gange, uden at det har indbragt mig

saa meget som et Fiskeskjæl. Jeg har kun denne ene Gang tilbage, kun denne eneste, og beder Dig derfor med god Grund om, at Du vil lade Havet føje sig en Smule til min Gunst, ligesom Du lod det føje sig efter Profeten Musas[1]) Vilje.«

Saasnart han havde endt denne Bøn, paakaldte han Allah med høj Røst og kastede sit Net ud for fjerde Gang.

Da han troede, at det rette Øjeblik var kommet til at drage det i Land, fandt han Arbejdet endnu vanskeligere og besværligere end alle de foregaaende Gange. Med usigelig Anstrengelse lykkedes det ham dog endelig at faa det halet i Land. Men ogsaa denne Gang var Nettet aldeles tomt for Fisk; derimod indeholdt det en flaskeformet Kobberkrukke, som, at dømme efter Tyngden, dog i det mindste maatte indeholde noget, hvad det saa end var. Dens Aabning var vel tillukket med Bly, hvori han bemærkede Aftrykket af det store salomoniske Segl.[2])

Dette Fund stillede ham nogenlunde tilfreds igjen, og han besluttede paa Hjemvejen at sælge Flasken til en Kobbersmed og for de indkomne Penge at kjøbe Mel til Brød og nogle Bælgfrugter. Imidlertid betragtede han Flasken helt nysgjerrig fra alle Sider, og rystede den dygtig for at høre, om dens Indhold gav nogen Lyd fra sig; men han kunde ikke høre det allermindste. Denne Omstændighed i Forbindelse med det vid-

---

[1]) Muhammedanerne anerkjende som bekjendt ogsaa Biblens Profeter, og regne som de største Musa (Moses) og Isa (Jesus).

[2]) Kong Salomon er i de muhammedanske Legender alle Aanders og jødiske Skabningers Herre; hans Magt skyldtes især hans Seglring, i hvilken Guds hemmelige Navn, bestaaende af 72 Bogstaver, fandtes indgravet.

underlige Segl, indskjød ham pludselig den Tanke, at Flasken maaske indeholdt noget overmaade kostbart. For med det samme at komme til Vished i denne Sag, tog han sin Kniv frem, fjernede med nogen Anstrengelse Blyet fra Flaskens Aabning, og vendte denne derpaa imod Jorden for at se, hvad der lod sig hælde ud af Flasken. Men til hans store Forundring kom der slet intet ud deraf.

Nu stillede han Flasken hen for sig, og betragtede den opmærksomt og forventningsfuldt. Da saa han, hvorledes en tæt Røg trængte frem af den snævre Munding; efter faa Øjeblikkes Forløb blev den saa stærk, at han nødtes til at vige tilbage for den. Røgen steg i Vejret helt op under Skyerne, og udbredte sig som en tyk Taage vidt over Strandbredden; Fiskeren var nærved at gaa fra Sanserne af Forundring.

Men saasnart al Røgen havde forladt Flasken, drog den sig efterhaanden sammen, fortættedes og antog endelig Skikkelse af en uhyre Aand, der stod paa Jorden, men som med sit Hoved ragede helt op til Skyerne. Hans Ben vare som Mastetræer, hans Hoved som en Moskékuppel, hans Mund som en uhyre Klippehule; hans Øjne straalede som Lygter i Mørket, og hans Hovedhaar var som en Skov, der bølger i Vinden.

Ved Synet af dette Uhyre mistede Fiskeren al Besindelse. Han vilde flygte; men han var saa forfærdet, at hans Lemmer ikke vilde staa ham bi, og han formaaede ikke at komme ud af Stedet. Men saa forvirret han end var, hørte han dog Uhyret udraabe med tordnende Stemme:

»Der gives ingen Gud uden Allah og Salomon er Allahs Profet! — Naade, Naade, store Profet! Aldrig mere skal jeg vove at stride Dig imod, men være alle dine Bud lydig!«

Af disse Ord maatte Fiskeren slutte, at Aanden for

Øjeblikket ikke var synderlig mindre forknyt end han selv; han fattede derfor Mands Mod og Hjerte og henvendte sig til ham, idet han sagde: »Hvad er det, Du siger, stolte Aand? — Salomon er død for over atten hundrede Aar siden, og vi befinde os nærved Dagenes Ende. Fortæl mig din Historie, at jeg kan faa at vide, ved hvilken Lejlighed Du blev indespærret i denne Flaske!«

Men nu paatog ogsaa Aanden sig en anden Mine, saa stolt ned paa Fiskeren, der neppe naaede ham til Knæet, og sagde i vild og trodsig Tone:

»Lær Høflighed, Du Usling, naar Du taler med Folk af mine Lige! Hvorledes tør Du vove at kalde mig en stolt Aand! Du kan selv være stolt!«

»Nu, vilde det maaske være høfligere,« svarede Fiskeren, om jeg kaldte Dig en Helvedes Gesandt eller et Skjæbnens Uglebilled?«

»Hvorledes, vover Du endog at mukke?« skreg Aanden, »Bi lidt; jeg skal strax gjøre det af med Dig!«

»Gjøre det af med mig?« gjentog Fiskeren, »ja, saa fortjente Du ogsaa, at Allah ganske forglemte Dig! Har jeg da ikke hentet Dig op fra Havets Bund og sprængt dit Fængsel? Har Du allerede glemt det, maa din Hukommelse visselig være lige saa kort, som Du selv er lang.«

»Nej, jeg husker det meget vel,« svarede Aanden, »men jeg har dog ligefuldt bestemt at tage Livet af Dig! Kun en eneste Gunst kan jeg tilstaa Dig.«

»Hvad er det for en Gunst?«

»Jeg overlader Dig selv Valget af den Maade, hvorpaa jeg skal undlive Dig!«

»Men sig mig dog i Allahs Navn, hvormed jeg har for-

nærmet Dig?« tog Fiskeren atter til Orde. »Vil Du paa denne Maade gjengælde det Gode, jeg har bevist Dig?«

»Det er mig umuligt at behandle Dig anderledes; naar Du har hørt min Historie, vil Du selv let kunne begribe det:

Jeg hører til hine oprørske Aander, som modsatte sig Allahs Vilje. Alle Aander anerkjendte Salomon for Allahs Profet og underkastede sig ham, saa nær som jeg. Da befalede den mægtige Konge sin Vezir Asaf, Barkhiya's Søn, at tage mig til Fange. Dette skete. Asaf bemægtigede sig mig og førte mig, trods al min Modstand, frem for sin Herres Trone. Men uden Sky nægtede jeg ham Lydighed, og vilde heller underkaste mig hele hans Hævn end tilsværge ham den Underkastelsesed, som han forlangte. Da spærrede han mig til Straf ind i dette Kobberkar, og trykkede sit Segl med den almægtige Allahs Navn paa Blydækselet, for at jeg ikke skulde kunne sprænge mit Fængsel. Derpaa overgav han Flasken til en af sine tjenstvillige Aander, med den Befaling, at han skulde kaste den i Havet, hvor der var dybest, og dette skete ogsaa til min store Sorg og Harme.

I det første Aarhundrede svor jeg at gjøre den, der befriede mig inden Udløbet af de hundrede Aar, rig og lykkelig, selv efter Døden. Men Aarhundredet randt hen, og ingen gjorde mig denne Tjeneste.

I det andet Aarhundrede svor jeg at aabne alle Jordens Skatte for min Befrier; men heller ikke i dette havde jeg større Lykke med mig.

I det tredie svor jeg at gjøre min Befrier til en mægtig Hersker, stedse at være ham nær og daglig opfylde tre Ønsker for ham, af hvilken Art de end monne være. Men ogsaa dette Aarhundrede forløb som de tvende foregaaende, og jeg forblev

i den samme ulyksalige Tilstand. Da blev jeg saa forbitret over, at jeg skulde hensukke mit Liv i sligt et trøstesløst Fangenskab, at jeg svor, uden Naade at dræbe det Væsen, der en Gang vilde befri mig, og ikke at tilstaa ham anden Gunst end den, at han maatte vælge sin Dødsmaade. Da Du nu i Dag har befriet mig, saa skynd Dig at vælge, paa hvilken Maade Du helst vil tages af Dage!«

Disse Aandens Ord fyldte Fiskerens Hjerte med Sorg og Bitterhed, og han udraabte: »I en ulyksalig Stund gik jeg ud for at vise et utaknemligt Væsen en saa stor Tjeneste! Betænk dog, hvor uretfærdig Du vil handle, og bryd denne skammelige Ed! Vis mig Barmhjertighed, og Allah vil en Gang ogsaa vise Dig Barmhjertighed! Skjænker Du mig nu højmodig Livet, vil Allah ogsaa til Gjengjæld beskytte Dig mod alle dine Fjenders Rænker.«

»Ingen Snak længer,« svarede Aanden barsk. »Vælg og dø!«

Da nu Fiskeren saa Aanden fast bestemt paa at dræbe ham, geraadede han i stor Angst, mindre for sin egen end for sine stakkels Børns Skyld, som ved hans Død vilde blive givne til Pris for enhver Elendighed. Men han holdt dog fast ved Haabet, saa længe han kunde, og prøvede endnu en Gang paa at røre den ubarmhjertige Aand, idet han sagde:

»Forbarm Dig over mig, i Betragtning af det, jeg har gjort for Dig!«

»Jeg har jo sagt Dig,« svarede Aanden, »at det netop er Grunden til, at jeg er nødt til at skille Dig ved Livet.«

»Besynderligt,« mente Fiskeren, »at Du skal nødes til at gjengjælde Godt med Ondt. Ordsproget har altsaa ikke Uret, naar det siger:

— Den, som viser en uværdig Velgjerninger, ham vil det gaa som den Mand, der stod en Hyæne bi i Nødens Stund.

— Godt have vi bevist dem; men de gjengælde det med Ondt; det er den Ugudeliges Skik at handle saaledes.

»Lad os nu ikke spilde vor kostbare Tid!« afbrød Aanden ham. »Al den Tale bringer mig dog ikke paa andre Tanker. Lad nu hastig høre, hvilken Dødsmaade Du holder mest af?«

Nu opgav Fiskeren endelig alt Haab. Men Nød lærer nøgen Kone at spinde; Fiskeren besindede sig i al Hast paa en List. »Han er en dum Djævel, og jeg er et Menneske,« sagde han til sig selv, »Allah har givet mig en god Forstand, og jeg vil bruge den, saa godt jeg kan. Har Aanden ved sin skjændige Troløshed lagt an paa min Fordærvelse, nu, saa vil jeg ved underfundig List til Gjengjæld lægge an paa hans. Lige for Lige, naar Venskab skal holdes!«

Derpaa henvendte han sig atter til Aanden og sagde: »Er Du altsaa fast bestemt paa at undlive mig?«

»Ja, det er en afgjort Sag,« lød Svaret.

»Nu, saa maa jeg vel føje mig i Allahs Vilje. Men førend jeg vælger mig en Dødsmaade, besværger jeg Dig endnu, ved den almægtige Allahs Navn og Profeten Salomons Segl, oprigtig at besvare blot et eneste Spørgsmaal, som jeg har at gjøre Dig.«

Da Aanden hørte sig tiltalt paa en saa kraftig Maade, følte han sig nødtvungen til at give et føjeligt Svar, og han svarede med en mærkelig Bæven:

»Spørg mig om, hvad Du vil, men fat Dig i Korthed!«

»Jeg gad da gjerne vide,« tog Fiskeren atter til Orde, »om Du virkelig har været indesluttet i denne Flaske. Kan Du bekræfte det med en Ed i den almægtige Allahs Navn?«

»Uden Betænkning,« svarede Aanden. »Jeg sværger, at jeg var indespærret deri.«

»Oprigtig talt, dette gaar over min Forstand, og jeg kan umulig tro det. I denne Flaske har ikke en Gang saa meget som Neglen paa din lille Taa Plads, og Du skulde have været deri hel og holden? Umuligt!«

»Men jeg tilsværger Dig, at jeg har været deri, saaledes som Du ser mig her staaende for Dig. Vil Du endnu ikke tro mig, efter at jeg har bekræftet det med en saa dyr Ed?«

»Ja, hvad er vel en Ed i en saa troløs Skabnings Mund, som Du er? Jeg vil ikke tro det, førend jeg ser det med mine egne Øjne.«

Øjeblikkelig gav Aanden sig i sin Ærgrelse til at ryste og række sig; hans Legeme udvidede sig efterhaanden og fortyndedes til en Taage, der hævede sig højt op under Himlen, derpaa langsomt drog sig sammen igjen og ligesom lod sig indsuge af Flaskens smalle Hals, indtil den aldeles var forsvunden derinde. Da lod en Stemme sig høre ude af Flasken: »nu, vantro Fisker, nu er jeg i Flasken! Vil Du nu da tro dine egne Øjne, din Tosse?«

»Om Forladelse, Tossen er Du!« svarede Fiskeren, idet han hastig foer til og tillukkede Flasken med Proppen af Bly. Derpaa vedblev han i en ganske anden Tone:

»Nu, Aand, nu er Raden til Dig at bede om Naade og at vælge den Dødsmaade, der er Dig velbehageligst. Dog nej, det bedste er nok, at jeg kaster Dig paa det samme Sted i Havet, hvor jeg drog Dig op. Saa vil jeg lade mig bygge et Hus hernede ved Stranden, for at advare alle Fiskere, som kunde faa i Sinde at udkaste deres Net her, imod at komme

i Berørelse med en ond Aand, der er saa afskyelig utaknemlig, at han vil dræbe sin Befrier.«

Til Svar paa denne haanlige Tale opbød Aanden alle sine Kræfter for at komme ud af Flasken; men alle hans Anstrængelser vare forgjæves! Salomons Segl havde en ubetvingelig Magt. Da han saaledes ganske saa sig given i Fiskerens Hænder, betvang han sin Harme, og begyndte i blid Tone:

»Vogt Dig vel, Fisker, for at gjøre, hvad Du siger! Jeg har jo blot spøget med Dig, og Du maa ikke tage Sagen saa alvorlig.«

»O Aand,« svarede Fiskeren, »Du, som for et Øjeblik siden var en af de største, men nu en af de allermindste Aander, din forfængelige Snak nytter Dig aldeles intet. Du skal atter paa Hovedet i Havet! Har Du allerede boet saa længe paa Havets Bund, som Du før sagde mig, saa kan Du gjerne blive der indtil den yderste Dag. Han, som da tager Proppen af Flasken for Dig, vil nok forstaa at ave Dig, kjender jeg ham rigtig. Jeg bad Dig for Allahs Skyld at skaane mit Liv; men Du hørte ikke mine Bønner. Nu vil jeg gjengjælde Lige med Lige.«

Aanden lod intet uforsøgt for at røre Fiskeren. »Aabn Flasken,« sagde han, »og skjænk mig Friheden! Jeg forsikkrer Dig hellig, at Du skal blive tilfreds med mig.«

»Du er en Forræder,« svarede Fiskeren, og jeg fortjente virkelig at miste Livet, hvis jeg var dum nok til at stole paa dine Forsikringer. Du vilde vistnok bære Dig ad ganske paa samme Maade som den græske Konge med Lægen Duban. Det er en Historie, som Du under disse Omstændigheder kan have besynderlig godt af at høre. Den lyder, som følger:

Den græske Konge og Lægen Duban.

I Landet Ruman i Persien var der en Gang en Konge, hvis Undersaatter vare af græsk Oprindelse. Denne Konge havde det Uheld at være spedalsk, og hans Læger havde forgjæves udtømt alle deres Midler for at helbrede ham, saa at de ikke mere vidste, hverken hvad de skulde sige eller gjøre. Da indfandt sig ganske uventet en berømt Læge, ved Navn Duban, ved det kongelige Hof.

Denne Læge havde øst sin medicinske Kundskab af arabiske persiske, græske, syriske og hebraiske Bøger; desuden var han vel erfaren i Filosofien, og som nogle sagde, ogsaa i Nekromantien og andre hemmelige Videnskaber. Saa snart denne Mand havde hørt fortælle om den græske Konges Sygdom, og havde erfaret, at han var opgiven af alle sine Læger, iførte han sig sine bedste Klæder og forskaffede sig ufortøvet Adgang til Kongens Person.

»Naadigste Herre,« tiltalte han ham, »man har fortalt mig, at alle de Læger, Eders Majestæt har i sin Tjeneste, ikke have formaaet at helbrede Eders Spedalskhed. Hvis I vil forunde mig den Ære at tjene Eder, saa forbinder jeg mig til at helbrede Eder uden at bringe endog blot en eneste Salve eller Lægedrik i Anvendelse.«

»Hvis Du virkelig er duelig til at fuldbringe, hvad Du her lover,« svarede Kongen, »saa skal jeg gjøre Dig og dine Børn og Børnebørn til rige Folk; og desuden skal Du blive min kjæreste Yndling. Du lover altsaa, at Du vil helbrede mig for min Spedalskhed, uden at jeg behøver at pine mig hverken med ydre eller indre Lægemidler?«

»Ja, som jeg har sagt, Eders Højhed,« svarede Lægen,

»jeg har den sikre Fortrøstning at kunne helbrede Eder aldeles og i ganske kort Tid, og ønsker at tage Eder under Behandling fra i Morgen af.«

Duban gik derpaa tilbage til sin Bolig, og forfærdigede et Boldtræ af ganske almindelig Art. Men sammes Haandtag udhulede han saa nær den ydre Skal, som muligt, og fyldte Rummet med de Lægemidler, som han fandt tjenlige i det givne Tilfælde. Han forfærdigede ogsaa en tilsvarende Bold, og begav sig med begge Dele den følgende Dag igjen op paa Slottet til Kongen.

Efter at have kastet sig ned foran Tronen og rejst sig igjen, gjorde han et dybt Buk og meddelte Kongen, at han fandt det hensigtsmæssigt, om Hs. Højhed vilde stige til Hest og begive sig hen at spille Bold.

Kongen begav sig altsaa hen til Boldpladsen, ledsaget af sine Kammerherrer, Vezirer og Emirer. Da han havde naaet Pladsen, nærmede Lægen sig ham atter og overgav det af ham selv forfærdigede Boldtræ tilligemed Bolden i hans naadige Hænder, idet han sagde: »Modtag dette Boldtræ, o Herre, grib saaledes fat om det, og tuml Eder til Hest med denne Bold saa længe omkring paa Pladsen, indtil I kommer til at svede inden i Haanden og over hele Kroppen. Da vil det af mig i Træets Haandtag indesluttede, paa denne Maade opvarmede Lægemiddel meddele sig Haanden og Eders hele Legeme. Er dette opnaaet, og I befinder Eder i en stærk Sved, saa maa I hastig begive Eder tilbage til Eders Palads og strax gaa i Bad; I lader Eder dér vel afgnide og vaske, og gaar strax efter i Seng. I Morgen tidlig vil I da, haaber jeg vist, staa op som en Mand, der aldrig har kjendt Spedalskhed.«

Kongen tog imod Boldtræet, og drev med sine Hoffolk

den foran ham trillende Bold ivrig frem og tilbage, indtil han svedte over hele Legemet. Da hørte han strax op, begav sig tilbage til sit Palads, tog et Bad og fulgte nøje Lægens øvrige Forskrifter. Og Kuren, saa simpel den end var, havde en helt forunderlig Virkning; thi den følgende Morgen, da han vaagnede og betragtede sig selv, var der ikke endog blot det mindste Spor af det hæslige Udslet tilbage, og hans Hud var saa ren og blank som Sølv.

Ligesaa glad som forbavset stod han op, og saasnart han var paaklædt, begav han sig ind i den offentlige Audientssal, tog Plads paa Tronen og viste sig for alle sine Hoffolk. Disse havde af Nysgjerrighed efter at erfare den besynderlige Kurs Virkning forsamlet sig meget tidlig og i stor Mængde, og da de saa Kongen helbredet, ytrede de alle deres store Forundring og en levende Glæde.

Kort efter indtraadte ogsaa Lægen Duban og vilde kaste sig ned foran Tronen; men Kongen rejste sig, gik ham i Møde, og bød ham tage Plads ved Siden af sig paa selve Tronen. Gjennemtrængt af Taknemlighed overøste han ham med de mest smigrende Lovtaler, men lod det ingenlunde forblive herved. Da han netop paa denne Dag beværtede hele sit Hof, indbød han Duban til at spise alene med sig ved samme Bord, og beholdt ham som Gjæst hos sig den hele Dag. Ved Afskeden om Aftenen forærede han ham to tusinde Guldstykker, smykkede ham med Æresklæder og lod ham føre tilbage paa sin egen Hest.

Efter hans Bortgang talte Kongen kun med den største Beundring om Lægens dybe Videnskab, og ytrede, at han følte sig forpligtet til at bevise ham saa megen Ære og Gunst, som

muligt, og vilde gjøre ham til sin Omgangsven for hele sin Levetid.

Sjæleglad over sin Helbredelse lagde han sig til Hvile; ligesaa fornøjet stod han op den følgende Morgen, og tog atter Plads paa sin Trone. Alle hans Emirer og Vezirer stode paa hans venstre og hans højre Haand; men Kongen havde kun Tanke for den vise Duban og forlangte at faa ham at se.

Duban indfandt sig og kyssede Jorden for Kongens Fødder. Men Kongen rejste sig, indbød ham til at tage Plads paa Tronen, og lod ham spise alene med sig. Ogsaa denne Dag forærede han ham en Æresklædning, foruden andre kostbare Gaver, og samtalede med ham indtil Nattens Indbrud. Da han endelig anbefalede sig, lod han ham endnu give fem Æresklædninger og tusinde Guldstykker, og fulgte ham lige til sit Paladses Dørtærskel.

Nu havde Kongen en Storvezir, der var født under en ond Stjerne;[1]) han var nemlig misundelig, gjerrig, og besad en ondskabsfuld Natur. Da denne bemærkede, at Lægen Duban var i Begreb med at fortrænge ham fra hans Plads som Kongens fortroligste og kjæreste Ven, misundte han ham af sit inderste Hjerte, og lagde Planer til hans Fordærvelse, bekræftende Ordsproget: »Der er ingen fri for Misundelse.« Og hint andet: »Lyst til Uret lurer i Sjælen, Magten bringer den for en Dag, Svagheden skjuler den.«

Opfyldt af sine onde Hensigter nærmede Veziren sig en

---

[1]) Muhammedanerne tro fuldt og fast paa Stjernernes Indflydelse paa Menneskenes Tilbøjeligheder og Skjæbne, uagtet deres hellige Lov fordømmer denne Tro som en Daarskab.

Dag Kongen, kyssede ham paa Haanden og sagde, at han havde en højst vigtig Meddelelse at gjøre ham. Efter at Kongen naadig havde givet ham Tilladelse til at tale, vedblev han paa følgende Maade:

»Herre, det er og bliver altid farligt for en Hersker at skjænke sin fulde Tillid til en Mand, hvis Troskab endnu ikke er rigtig prøvet. I det I saaledes har overøst Lægen Duban med Eders Velgjerninger og Naadestegn, har I sikkert ingen Anelse haft om, at denne Mand som en Forræder har indsneget sig ved Eders Hof, i den Hensigt at skille Eder ved Livet.«

»Hvoraf véd Du det?« udraabte Kongen. »Hvorledes tør Du vove at tale saaledes? Betænker Du, at Du taler til din Konge og Herre, og om en Mand, som jeg har mit Liv, ja næsten mere end mit Liv at takke for?«

»Herre,« svarede Veziren rolig, »jeg er fuldstændig underrettet om det, som jeg i Følge min Pligt har taget mig den Frihed at tale med Eder om. Jeg beder Eder derfor ophøre med at nære en saa farlig Fortrolighed. Aabn Eders Øjne for Sagens rette Sammenhæng! Jeg gjentager for Eder, at Lægen Duban kun har forladt sit Fædreland, det Indre af Grækenland, for at udføre den nylig omtalte gyselige Forbrydelse.«

»Nej, nej, Vezir,« tog Kongen med Heftighed Ordet, »jeg kan umulig have taget fejl af denne Mand! Han maa være det viseste og bedste Menneske paa Jorden. Du véd selv, ved hvilken simpel og underfuld Kur han har helbredet mig for min Spedalskhed, et Onde, som alle andre Lægers højeste Kunst aldeles var strandet paa. Hvis han ønskede at dræbe mig, hvorfor skulde han da først have reddet mit Liv? Jeg var jo saa godt som allerede et Dødens Bytte, og han havde kun behøvet at overlade mig til min Skjæbne. Lad altsaa denne din

falske Mistanke fare! Langtfra at fæste mindste Lid til dens Rigtighed, kan jeg tværtimod meddele Dig, at jeg har besluttet fra i Dag af at tilstaa denne udmærkede Mand en maanedlig Indtægt af 1000 Dinarer, saa længe han lever. Men selv om jeg delte alle mine Skatte med ham, ja endog mit Rige, vilde jeg dog aldrig kunne lønne ham efter Fortjeneste for det, han har gjort imod mig! Jeg mærker vel, Vezir, hvorledes det egentlig hænger sammen med Eders Mistanke; det er Misundelsen, der taler ud af Eder! Gaa i Eder selv, og fat bedre Tanker baade om mig og den fortræffelige Vismand Duban!«

Uagtet man af denne Tale skulde tro, at Kongen var aldeles uimodtagelig for Vezirens onde Indskydelser, lykkedes det dog lidt efter lidt den falske Raadgiver at udstrø Mistankens fordærvelige Sæd i hans Indre. Han var just ikke meget skarpsindig, og han frygtede Døden som det værste Onde; saaledes gik det til, at han tilsidst ikke blev mindre opsat paa at rydde den vise Læge af Vejen, end Veziren selv, den onde Plans Ophavsmand.

»Du har talt Sandhed, min tro Vezir,« sagde han endelig en Gang. »Da han har været i Stand til at helbrede mig ved alene at give mig noget i Haanden, er det begribeligt, at han lige saa let kan tage mig af Dage ved at give mig noget at lugte til. Men sig mig nu, min trofaste Ven, hvad jeg skal gribe til under disse Omstændigheder!«

»Herre,« svarede Veziren, »til at sikre Eder imod hans onde Idrætter vil det uden al Tvivl være det bedste, at I strax lader ham kalde til Eder og saa uden videre lader Hovedet hugge af ham. Faar han blot Tid til at aabne Munden, vil han vel vide at snakke sig fri, den Forræder. Det er visselig klogest, at I overrasker ham, førend han faar Lejlighed til at overraske Eder.«

»Den Tale er der Forstand i,« svarede Kongen, og sendte strax Bud efter Lægen Duban. Denne indfandt sig ufortøvet ved godt Mod og hilste Kongen med følgende Vers:

— Du har uopfordret overøst mig med Godhed og gjort mig vel i en Haandevending. Hvorledes skulde jeg kunne andet end prise Dig af al min Evne, baade med Mund og Hjerte.

»Véd Du, hvorfor jeg har ladet Dig kalde?« spurgte den græske Konge Lægen.

»Nej, Herre,« svarede Duban, »ingen véd, hvad der bor i Sindet, uden én, den alvise og almægtige.«

»Jeg har ladet Dig kalde for at fordre dit Liv af Dig,« vedblev Kongen.

Med en ubeskrivelig Overraskelse og Smerte modtog Lægen denne uforbeholdne Erklæring, og spurgte: »O, Konge, hvorfor vil Du tage mit Liv? I hvilken Forbrydelse har jeg gjort mig skyldig?«

»Jeg har faaet at vide,« sagde Kongen, »at Du er en Spejder og er kommen til mit Hof alene i den Hensigt at finde Lejlighed til at myrde mig. Jeg har derfor besluttet at komme Dig i Forkjøbet ved at tage Livet af Dig.«

Og med det samme befalede han Skarpretteren: »Hug Hovedet af denne Forræder og befri mig fra hans Ondskab!«

Men saasnart Duban havde hørt denne sin Dødsdom, begyndte han at bede, og sagde: »O, Konge, skaan mig, og Allah vil en Gang ogsaa behandle Dig med Mildhed! Udslet ikke min Tilværelse; da vil Allah til Gjengjæld bevare din, nu og i al Evighed!«

Disse og lignende Bønner gjentog han flere Gange, »vedblev Fiskeren, henvendt til den i Flasken atter indespærrede Aand,

»ganske paa samme Maade, som jeg vedblev at bønfalde Dig, i det Haab at røre dit utaknemlige Hjerte. Men det gik ogsaa Lægen Duban ganske paa samme Maade med den græske Konge, som det gik mig med Dig; Kongen forblev døv for alle Lægens Bønner og gjentog sin Befaling til Skarpretteren.

Da begyndte Duban paany at bede, og Taarerne strømmede ham nedad Kinderne. »O Herre, giv ikke Menneskene et saa slet Exempel. Hvad skal det herefter blive til med al Dyd i Verden, naar de største Velgjerninger belønnes paa denne Maade. Enhver vil da tænke: Jeg vil følge min Lyst og gjøre alt det Onde, jeg kan; der kan jo ikke times mig noget værre derfor, end hvad der timedes Lægen Duban, der dog havde Ord for at være det viseste og bedste Menneske.«

Alle Hoffolkene følte sig dybt grebne af Medlidenhed, og nogle af dem vovede at gaa i Forbøn for Lægen, idet de ytrede, at der intet Ondt var bevist om ham, men tværtimod meget Godt, idet han for alles Øjne havde helbredet Kongen for et Onde, der truede ham med en snar og pinefuld Død.

Men Kongen svarede dem: »Ja, I kunne sagtens snakke; men jeg véd, at mit Liv er afhængigt af denne Mands Liv og Død. Den, der helbredede mig ved at give mig noget i Haanden, kan ligesaa let dræbe mig ved at give mig noget at lugte til. Mit Liv staar i denne Mands Haand, og denne Tanke er mig utaalelig. Derfor maa han dø, om han saa end var den eneste Vismand og Læge i Verden!«

Og Kongen gjentog sin Befaling til Henrettelsen.

Da Duban hørte Kongen tale saaledes, gav han sig fortabt, holdt inde med sine ydmyge Bønner og stride Taarer, og tog atter Ordet i en rolig og værdig Tone: »Skal jeg da endelig

dø, o Konge, saa giv mig dog i det mindste saa stor en Frist, at jeg kan gaa hjem og beskikke mit Hus og foranstalte min Begravelse. Ogsaa ønskede jeg at fordele mine kostbare Bøger imellem mine gode Venner; én af dem, den kostbareste af dem alle, en i Sandhed uvurderlig Skat for den, der ønsker at leve et langt og lykkeligt Liv, testamenterer jeg Dig, o Konge, hvis Du vil skjænke mig en kort Livsfrist.«

»Hvad er det for en Bog?« spurgte Kongen begjærlig.

»Dens Indhold er altfor rigt og mangfoldigt til at lade sig i Korthed angive. Dog ét kan jeg sige Dig, rigtignok kun et af Bogens mindste Mysterier, at naar Du efter min Henrettelse aabner Bogen, blader tre Blade om, og læser de tre Linier, som findes paa den venstre Side, da kan Du faa mit afhuggede Hoved til at tale, og til at svare paa ethvert Spørgsmaal, som Du forelægger det.«

Denne uden Lige kostbare Bog ønskede Kongen vel at eje, og han gav derfor Lægen Tilladelse til under streng Bevogtning at vende tilbage til sit Hus, og skjænkede ham en Dag til at ordne sine Anliggender i. Denne Dag anvendte Lægen efter bedste Evne paa den antydede Maade.

Den næste Morgen blev Duban atter fremstillet for den græske Konge, omkring hvem en talrig Mængde Emirer, Vezirer, Kammerherrer og andre Stormænd i Riget havde forsamlet sig i spændt Forventning af det Under, som Lægens Hoved skulde udrette. Den pragtfulde Forsamling af de forskjelligste Stænder var ligesaa broget som en herlig Blomsterhave.

Endelig indfandt Lægen Duban sig med en gammel Bog i Haanden, hvilken han, tilligemed en Æske, som indesluttede et vist Pulver, i al Ydmyghed lagde for Kongens Fødder. Pulveret rystede han ud i et Fad, som man paa hans Forlangende havde

bragt ham, og henvendte sig derpaa til Kongen paa følgende Maade:

»O Konge, naar mit Hoved er afhugget, maa Du lægge det i Pulveret paa dette Fad; saa vil det strax høre op med at bløde. Derpaa skal Du aabne denne Bog og gjøre, som jeg har sagt Dig, saa vil mit Hoved komme til at tale. Men tillad mig endnu en Gang, o Herre, at bede Dig vise mig Barmhjertighed, saa sandt Du en Gang selv venter Barmhjertighed hos Allah i Himlen!«

Havde Kongen tidligere været opsat paa Lægens Død, saa var han det nu dobbelt; Forventningen af det Under, han skulde lære at kjende ved det afhuggede Hoved, og Begjærligheden efter at komme i Besiddelse af den uvurdérlige Bog, som skulde bevirke Underet, disse tvende Ting vilde i og for sig have været nok til at fælde en uigjenkaldelig Dødsdom over den uskyldige Duban. Derfor svarede Kongen rask og uden Betænkning:

»Ingen unyttige Ord, Menneske! Du maa dø, om ikke for andet, saa for at jeg kan komme til at høre dit Hoved tale. Skarpretter, gjør din Pligt!«

Dubans Hoved faldt. Strax blev det lagt i Pulveret paa Fadet, og Kongen aabnede Bogen for at finde det betegnede Sted. Men da Bogens Blade klæbede sammen, maatte han flere Gange væde Fingeren paa sine Læber for at faa dem fra hinanden.[1]) Saaledes gik det med det første, det andet og det

---

[1]) Ved indiske Bøger var det almindeligt, at Bladene imprægneredes med en skarp Væske, for at de paa denne Maade skulde beskyttes mod at angribes af Insekter, af hvilke særlig en Myreart, Termes fatalis, skal være ødelæggende for Papir.

tredie Blad. Men da han her paa den venstre Side endnu slet intet fandt skrevet, udraabte han utaalmodig: »Læge, der staar jo intet!«

»Saa blad videre!« svarede Hovedet.

Kongen vendte med den samme Møje og Ulejlighed nogle flere Blade i Bogen. Men efter nogle Øjeblikkes Forløb begyndte Kongen at føle sig uvel — Giften, hvormed hvert et Blad var gjennemtrukket, begyndte at virke —; hans Øje formørkedes, Bogen faldt ud af hans Hænder, og han sank tilbage under frygtelige Trækninger med det Udraab: »Jeg har faaet Gift — jeg er dødsens!«

Men Hovedet gav sig atter til at tale, og fremsagde følgende Vers:

— De brugte deres Magt, men brugte den som Tyranner, og snart vare de, som om de aldrig havde været til; deres Sted fandtes ikke mere paa Jorden. Hvis de havde udøvet Retfærdighed, skulde de have nydt Barmhjertighed; men de vare Voldsmænd, og derfor behandlede ogsaa Skjæbnen dem som Voldsherre. De modtog altsaa Løn som fortjent; ingen Dadel kan træffe hverken Verden eller Skjæbnen.

Saasnart Hovedet havde fremsagt disse Vers til Ende, drog den græske Konge sit sidste Suk. Men Hovedet lukkede de stive Øjne og aabnede ikke mere Munden.«

Fiskeren vedblev, henvendt til den i Flasken indespærrede Aand:

»Du ser heraf, utaknemlige Aand, at den græske Konge selv skulde have nydt Barmhjertighed, hvis han havde udvist Barmhjertighed! Men han døvede sit Øre for den uskyldiges

Bønner, og derfor overgav ogsaa Allah ham til Fordærvelse. Det samme er nu netop Tilfældet imellem mig og Dig. Havde Du villet skaane mig, saa skulde ogsaa Allah have vist Dig Barmhjertighed, og af mig skulde Du ikke have erfaret andet end Godt. Men Du vilde, uagtet alle mine Bønner, tilintetgjøre mig, og derfor vil nu jeg være ligesaa ubønhørlig og kaste Dig samt din Flaske igjen ud i Havet.«

Da Aanden hørte Fiskeren tale saaledes, skreg han: »Jeg besværger Dig ved den højeste Allah, Fisker, gjør ikke det! Skaan mig som en højmodig Mand, og forglem, hvorledes jeg har opført mig imod Dig! Handlede jeg slet, saa gjør Du det modsatte, og bær Dig ikke ad, som Immamah bar sig ad imod Atikeh!«[1])

»Nu, hvorledes bar hun sig da ad?« spurgte Fiskeren.

»O,« svarede Aanden, »jeg er kun slet oplagt til at fortælle Historier, saalænge jeg maa ligge sammenkrympet i denne Flaske. Saasnart Du befrier mig, skal jeg fortælle Dig den hele Historie.«

»Nej,« svarede Fiskeren, »jeg slipper Dig ikke ud igjen; det er en afgjort Sag. Jeg havde ikke bevist Dig andet end Godt, og dog havde Du i Sinde at tage Livet af mig. Du skal igjen over Hals og Hoved ud i Dybet; og at Du forbliver dér indtil den yderste Dag, det skal jeg ved min Advarsel nok sørge for.«

»O, lad Dig dog bevæge, Fisker,« raabte Aanden. »Føl min Angst og Fortrydelse og slip mig fri, mere ædelmodig end jeg, paa hvem din Velgjerning var spildt! Lad mig komme ud

---

[1]) Disse tvende Kvinders Historie findes ikke i Samlingen af 1001 Nats Fortællinger.

igjen, og jeg lover Dig hellig, ikke alene ikke at tilføje Dig noget ondt, men ogsaa at gjøre Dig godt af al min Evne. Du er en fattig Mand; jeg vil gjøre Dig rig! Tænk paa din Hustru og dine stakkels Børn, og vær ikke saa grusom mod dem og Dig selv, medens Du tror blot at øve retfærdig Hævn imod mig!«

Af disse Aandens sidste Ord følte Fiskeren sig paa en helt overordentlig Maade talt til Hjerte; Aanden havde besværget ham ved det, der var ham mere dyrebart end Livet selv. Han besluttede da at vove endnu en Gang at vise Barmhjertighed, lod Aanden i den almægtige Guds Navn besværge alt, hvad han havde lovet ham, og tog saa Proppen igjen ud af Flasken.

Atter steg en tyk Røg op af Flaskens indskrænkede Rum, indtil den var ganske tom; derpaa fortættede Dampen sig og antog lidt efter lidt Skikkelse, indtil den uhyre Aand paany hævede sig for Fiskeren helt op i Skyerne. Det første, som Aanden tog sig for, saasnart han ret var kommen til sig selv igjen efter Angsten og Pinen, var at sparke Flasken ud i Havet.

Da blev Fiskeren lidt underlig om Hjertet, og tænkte ved sig selv, at det betydede intet godt. Imidlertid fattede han Mands Mod og Hjerte og sagde: »O Aand, skulde Du virkelig have i Sinde at bryde den dyre Ed, som Du har tilsvoret mig? Skal jeg maaske nu atter begynde den arme Dubans sørgelige Vise forfra? Lad mig leve, o Konge, og Allah vil ogsaa forlænge dine Dage!«

Da gav Aanden sig til at le, saa at Jorden rystede, og sagde: »Lad nu kun det være godt, Fisker; jeg har intet ondt i Sinde imod Dig! Men tag nu dit Net og følg efter mig!«

Med disse Ord satte Aanden sig i Bevægelse, og Fiskeren fulgte efter ham, ikke uden Bekymring. De gik udenom

Staden, tværs over et højt Bjerg, ned paa en vidt udstrakt, øde Slette, i Midten af hvilken der fandtes en lille Sø. Ved denne gjorde Aanden Holdt, og bød Fiskeren at kaste sit Net ud.

Fiskeren adlød med godt Haab om at fange en god Del Fisk, thi han kunde øjne en stor Mængde i Søen, til hans store Forundring af forskjellige Farver, baade hvide, blaa, røde og gule. Han fangede ogsaa ganske rigtig fire Fisk, én af hver Farve, og følte sig inderlig glad ved denne Fangst.

»Gaa nu med disse Fisk op til Sultanen,« sagde Aanden. »Han vil give Dig saa meget for dem, at Du vil anse Dig for rig. Iøvrigt beder jeg Dig have mig undskyldt, at jeg, efter at have været indespærret i over atten hundrede Aar i en Flaske paa Havets Bund, for Øjeblikket er for lidet fortrolig med de overjordiske Ting og Forhold til at belønne Dig paa anden Maade. Kun en Skjælm giver mere end han har. Her kan Du fiske hver Dag; men Du maa aldrig udkaste dit Net mere end én Gang daglig. Tak for godt Bekjendtskab! — Allah være med Dig!«

Med disse Ord stampede Aanden i Jorden; denne aabnede sig vidt, og Aanden forsvandt for Fiskerens Øjne.

Fuld af Forundring over sit besynderlige Eventyr, gik Fiskeren nu tilbage til Staden, lige op i Sultanens Palads, for at gjøre denne en Foræring med sine smukke Fisk. Sultanen modtog hans Gave med Glæde, og ytrede den største Forbavselse over Fiskenes Skjønhed og ejendommelige Udseende. Han havde endnu ingensinde set lignende, og befalede, at de skulde overgives hans ny Kjøkkenslavinde, hvilken han for nogle Dage siden havde faaet foræret af den græske Kejser.

»Lad hende faa dem!« sagde han: »Hun skal gjøre sit Prøvestykke dermed.«

Veziren selv overgav Fiskene i Slavindens Hænder, og anbefalede hende den største Omhu og Kunst ved Tilberedelsen. Da han derpaa atter var vendt tilbage til Sultanen, gav denne ham fire hundrede Guldstykker til Belønning for Fiskeren. Saa mange Penge havde den stakkels Mand aldrig drømt om, endsige ejet, og ilede sjæleglad tilbage til sin Familie, hvis Trang han nu kunde afhjælpe ret efter Hjertenslyst.

Imidlertid havde Sultanens Kjøkkenslavinde gjort Fiskene istand og lagt dem i Panden over Ilden. Saasnart de syntes hende tilstrækkelig stegte paa den ene Side, vendte hun dem om. Men neppe var dette sket, førend Skorstensvæggen aabnede sig, og der viste sig en ung Kvinde, dejlig at skue, rank af Skabning, med skjønt farvede Øjenbryn og Øjenhaar, med en klar Hud og røde svulmende Læber. Hun bar et med Perler gjennemvævet Hovedklæde, kostbare Ørenprydelser og Armbaand, samt Ringe paa Fingrene og en Rørstav i Haanden. Med denne berørte hun Fiskene og sagde:

»O Fisk, ere I endnu Pagten tro?«

Kjøkkenslavinden stod som forstenet og stirrede paa Synet, medens den unge Kvinde gjentog sine Ord anden og tredie Gang. Da rakte Fiskene i Panden deres Hoveder ivejret og svarede: »Ja, ja; naar Du vender tilbage, vende vi ogsaa tilbage; kommer Du, saa komme vi med, og gaaer Du, da gaa vi ligeledes.»

Derpaa væltede den unge Kvinde Panden og forsvandt, som hun var kommen, og Væggen lukkede sig igjen saa aldeles, som om den aldrig havde været aabnet.

Nu først kom Kokkepigen atter til Besindelse og vilde i en Hast samle Fiskene op af Asken; men de vare allerede brændte til Kul. Da udraabte hun grædende og med stor Angst: »O vee, allerede ved det første Sammenstød brødes mit Spyd!«

I det Samme traadte Storveziren ind og bød hende bære Fiskene frem; grædende fortalte Slavinden ham, hvorledes det var gaaet til med dem, og satte ham derved, som man let kan tænke sig, i den allerstørste Forundring. »Hvis det er Sandhed,« tænkte han: »saa maa der ganske vist ligge noget overordentligt til Grund for Begivenheden.« For nu at komme efter Sandheden, undskyldte han for Sultanen, at Fiskene ikke kom paa Bordet, lod Fiskeren øjeblikkelig hente, og befalede ham at skaffe fire andre Fisk af samme Slags.

Fiskeren lovede indtil den følgende Morgen at levere nye Fisk, og da han strax ved at kaste sit Net ud, netop fangede fire lignende Fisk, saae han sig ogsaa istand til at holde sit Ord paa det fuldstændigste. Veziren overgav dem strax i Slavindens Hænder, men med det Forbehold at lade dem stege i sit eget Paasyn.

Fiskene bleve altsaa gjorte istand ligesom forrige Gang, satte i en Pande over Ilden, og Slavinden vendte dem om, saasnart de vare stegte nok paa den ene Side. Men i samme Øjeblik aabnede Skorstensmuren sig paany, og Pigen med Rørstaven viste sig atter, berørte Fiskene og udtalte de samme Ord. Efterat hun havde gjort dette tre Gange, løftede Fiskene Hovederne ivejret og svarede ligesom tidligere. Derpaa stødte Skikkelsen Panden om, og var forsvundet.

Veziren følte sig nu ikke alene fuldkommen overbevist, men ogsaa i højeste Grad forbauset, og udraabte, saa snart

Overraskelsen tillod ham at finde Ord: »Ved Allah, det er mere end nogen skulde tro, selv om han saa det med egne Øjne! Sultanen maa øjeblikkelig underrettes om denne i sin Art mageløse Begivenhed!«

Og han ilede bort for at meddele sin Herre det tvende Gange stedfundne Under.

Men Sultanen vilde ogsaa med egne Øjne overbevise sig om Sandheden af det fortalte, og lod udgaa Befaling til Fiskeren, at han inden tre Dage skulde skaffe fire nye Fisk af samme Art. Fiskeren mødte igjen i rette Tid med sine Fisk, og Sultanen lod ham i sin Glæde derover udbetale andre fire hundrede Guldstykker. Derpaa befalede han sin Storvezir, egenhændig at stege dem i hans Paasyn.

»Jeg hører og adlyder!« svarede denne, tog Kjøkkenforklædet for, gjorde Fiskene istand og kom dem i Panden. Saasnart de vare stegte paa den ene Side, vendte han dem med al mulig Behændighed. Da aabnede Muren sig, og frem deraf traadte en Neger af en højst usædvanlig Størrelse og Førhed; han holdt en grøn Gren i Haanden og spurgte med skrækkelig Stemme: »O Fisk, ere I endnu Pagten tro?« Da rakte alle Fiskene deres Hoveder ivejret og svarede: »Ja, ja; naar Du vender tilbage, vende ogsaa vi tilbage; kommer Du, saa komme vi med, og naar Du gaaer, saa gaa vi ogsaa.«

Saasnart Fiskene havde udtalt, væltede Negeren Panden, og forsvandt i samme Nu i Muren, der strax igjen lukkede sig.

Da Sultanen atter langt om længe var kommen sig af sin Forbauselse, besluttede han, om muligt, at udgrunde den Hemmelighed, som hvilede over disse højst mærkværdige Fisk. Han lod altsaa Fiskeren kalde, og spurgte ham: »Hvorfra har Du disse besynderlige Fisk?«

»Fra en Sø,« svarede Fiskeren, »som findes hinsides Bjerget bagved Staden imellem fire Høje.«

»Hvor mange Dage behøve vi til Rejsen didhen?«

»Herre,« forsikrede Fiskeren, »det er ikke stort mere end en Fjerdingvej herfra.«

Da forundrede alle sig højligen, eftersom ingen vidste af nogen Sø at sige i den angivne Retning, saa nær ved Staden. Men Sultanen satte sig strax tilhest og bød sine Hoffolk at følge sig hen til Stedet.

Toget satte sig i Bevægelse. Saasnart det var skredet over Toppen af Bjerget, kom det ned paa en vid Slette, som var alle aldeles ubekjendt. Snart havde man naaet Søen imellem de fire Høje, og saa det klare Vand vrimle af Fisk, der havde de forskjelligste Farver. Forbauset holdt Sultanen stille og stirrede paa Underet. »Ved Allah,« udraabte han, »saa vil jeg ikke vende tilbage til min Hovedstad og igjen tage Plads paa min Trone, førend jeg fuldkommen er paa det Rene med Sammenhængen ved disse Fisk og denne Sø!« Og han udstedte Befaling til at man skulde opslaa Teltene, drog sig tilbage i sit eget, og bød Veziren strax komme til sig.

Veziren var en meget klog og indsigtsfuld Mand, hvem Sultanen havde den mest fuldkomne Tillid til. Derfor betroede han alene ham, at han havde til Hensigt endnu samme Nat hemmelig at drage ud for at faa hin mærkværdige Gaade løst med de talende Fisk og den ubekjendte Sø. »Du sætter Dig da foran Indgangen til mit Telt og afviser enhver med den Besked, at jeg er syg og ønsker at være ene; om den rette Sammenhæng maa Du tie stille som en Mur.«

Herimod havde Veziren intet at indvende; Sultanen for-

klædte sig altsaa, væbnede sig med sin gode Sabel, og vandrede bort ved Nattens Indbrud, ukjendt og alene. Han steg over en af de Søen omgivende Høje, og drog saa frem over den hinsides liggende øde Slette, indtil Dagens Hede nødte ham til at gjøre Rast. Henad Aften fortsatte han atter sin Vandring, og opdagede den næste Dags Morgen i det vide Fjerne en mørk Gjenstand, som snart viste sig at være et prægtigt Slot af sort poleret Marmor. Den ene Portfløj stod aaben; men endskjøndt Sultanen saaledes uden videre kunne træde ind, bankede han dog først paa, en, to, trende Gange. Da imidlertid ingen svarede paa hans Banken eller overhovedet kom tilsyne, endskjøndt han alligevel ikke kunde anse den herlige og vel vedligeholdte Bygning for ubeboet, traadte han ind i Forhallen og raabte: »O Beboere af dette Palads, her er en Rejsende, som trænger til Vederkvægelse!«

Ogsaa dette Raab gjentog han tre Gange uden Virkning; da tog han Mod til sig og gik rask videre, indtil han naaede en rummelig Gaard midt inde i Paladset. Her fandtes et herligt Springvand; fire Løver af det rene og klare Guld sprudede Vand ud af deres Gab, og Vandet faldt ned som klare Perler og glimrende Ædelstene. Der fandtes ogsaa en stor Mængde dejlige Fugle, som ved et højt oppe udspændt Net forhindredes i at flyve bort fra Stedet. Synet af alle disse Herligheder bragte Sultanens Forbauselse til at stige endnu højere; men han maatte kun saa meget mere beklage, at han intetsteds saae noget Menneske, af hvem han kunde forlange Oplysning om hele dette Underværk. I dybe Betragtninger tog han Plads i Forhallen[1];

[1]) I de østerlandske Paladser og større Huse findes der i Forhallen som oftest en Stenbænk eller Træsofa til Dørvogteren og de øvrige

den herskende Stilhed blev kun afbrudt ved det faldende Vands Rislen. Dog, tys! — Pludselig lod der sig høre en klagende Stemme, der fremsagde følgende Vers:

— O Skjæbne, du kjender min Kval og formilder den ikke! Se, mit Hjerte svæver midt imellem tvende Afgrunde: Livskummer og Dødsfare! — Vil Du, grusomme Kvinde, da ikke engang føle Barmhjertighed med den engang mægtige, nu en lænkebetynget Slave, med den engang rige, nu en elendig Tigger? — der var en Tid, da jeg var skinsyg paa Vestenvinden, som kjølede din Kind og legede med dit Haar; kun lidet forudsaa jeg dengang, hvad Skjæbnen engang skulde føre med sig og aabenbare. — Hvad skal Bueskytten gribe til, naar han i Farens Øjeblik vil afskyde sine Pile og finder Buestrængen sønderrevet? — Naar Ulykken overvælder den Højhjertede, hvor skal han da krybe i Ly for Skjæbnens knusende Uvejr? —

Øjeblikkelig sprang Sultanen op fra Bænken, og naaede, idet han gik efter Lyden, en med et Forhæng lukket Døraabning. Han løftede Forhænget, og befandt sig Ansigt til Ansigt med en ung Mand af smuk Skabning og i en prægtig Dragt, der sad paa en ved flere Trin ophøjet Sofa. Men Sorgens Skygger laa lejrede paa hans skjønne Aasyn, der paa ejendommelig Vis udmærkede sig ved et lille sort Mærke paa den ene Kind, — ligesom Digteren siger: »I maa ikke dadle det sorte Mærke paa min Kind! Vide I ikke, at et sort Punkt er den største Prydelse paa det lyse Blad af den yndige Anemone?«

Tjenere, som ogsaa til fremmede i Almindelighed, der lade sig melde for Husets Herre. Fra Forhallen kommer man ind i en for det meste ved et Vandspring forfrisket og af en Søjlehal beskygget Gaard; forat man imidlertid ikke fra Forhallen skal kunne se lige ind i Husets Indre, slaar den til Gaarden førende Indgang en eller flere Bugter. Uanmeldt tør ingen bane sig Adgang til fremmed Mands Bolig; Husets Indre er en uforkrænkelig Helligdom.

Sultanen var inderlig glad ved dog endelig at træffe et menneskeligt Væsen, og hilste den unge Mand. Denne gjengjældte vel Kongens Hilsen, men blev siddende, idet han bad om Forladelse for, at han ikke rejste sig, efterdi en ulykkelig Aarsag hindrede ham deri.

Sultanen bad den unge Mand ikke gjøre sig Ulejlighed, og vedblev: »Jeg beder eder kun, ædle Herre, om at modtage min Hjælp, hvis jeg formaar at forskaffe eder nogen Lindring i den Lidelse, I klager over, og fremdeles at give mig Underretning om, hvilken Sammenhæng det har med den ikke langt herfra værende Sø med Fisk af fire forskjellige Farver, og med dette prægtige Palads, som I synes ganske alene at bebo.«

Men istedetfor at svare begyndte den unge Mand bitterlig at græde; da vedblev Sultanen, højlig forbauset:

»O, nævn mig blot Aarsagen til Eders Smerte, Grunden til Eders bitre Taarer!«

»Ak Herre,« svarede den unge Mand, »hvo vilde ikke i mit Sted fælde Taarer?« I det samme slog han sit guldvirkede Klædebon tilside, og lod Kongen se, at han blot ovenfra indtil Beltet var et Menneske som andre Mennesker, af Kjød og Blod, men fra Midten af og nedad bestod af sort Marmor.

Ved Synet af denne den unge Mands jammerfulde Tilstand blev Sultanen greben af en grublandet Medlidenhed og Forbavselse. Men desto større blev hans Begjærlighed efter at lære hans Historie at kjende, især da han havde en Anelse om, at denne stod i den nærmeste Forbindelse med hint andet Under, Søen med de forskjellig farvede Fisk. Den unge Mand erklærede sig ogsaa villig til at fortælle sin Livshistorie, saa smerteligt det end vilde falde ham, og bad Sultanen være

fattet paa at faa de overordentligste Ting at høre. Derpaa begyndte han:

Den unge Hersker over de sorte Øer.

»Min Fader hed Mahmud og var Konge over den her paa Stedet engang beliggende Stad og de fire sorte Øers Rige. Han var halvfjerdsindstyve Aar gammel, da han døde; efterat jeg var fulgt ham i Regjeringen, valgte jeg min Farbroders Datter til Gemalinde. Hun elskede mig saa ømt, at hun hverken nød Mad eller Drikke, naar jeg forlod hende, og ligesom paany fødtes til Livet, saasnart hun atter saa mig hos sig. Dog efter fem Aars Forløb, mærkede jeg til min store Sorg, at hendes Ømhed stærkt var i Aftagende; Aarsagen til denne Forandring lærte jeg kun altfor snart at kjende, ganske tilfældigvis og uventet.

Medens min Gemalinde en Eftermiddag var i Badet, havde jeg, som sædvanlig, lagt mig hen for at hvile, og befalede tvende Slavinder med deres Vifter at berede mig Kjølighed og holde Insekterne borte fra mig. Da de troede, at jeg var indslumret, begyndte de snart at sladdre med hinanden; men jeg havde blot lukket Øjnene og opfangede hvert eneste Ord af deres Samtale.

»Vor Herskerinde,« begyndte den ene af Slavinderne, »handler dog skammelig i ikke at være en saa smuk og ædel Herre, som vor, af Hjertet hengiven. Synes Dig ikke det samme, Vandlillie!«

»Kan Du spørge derom?« svarede denne, »og jeg begriber ikke, hvorledes hun kan forlade ham saa godt som hver eneste Nat. Jeg synes, at han maatte mærke det, i alt Fald én Gang af de mange.«

»O,« svarede Natviol, »hvorledes skulde den arme Herre kunne mærke det? Hun blander jo hver eneste Aften en vis Urtesaft i hans Bæger, og denne bringer ham til at sove saa fast, at hun kan foretage sig, hvad hun vil. Først henimod Morgenstunden kommer hun tilbage, og vækker ham ved Hjælp af en vis Essents, som hun holder ham under Næsen. Den arme Herre, saa smuk, saa god og elskelig, og saa skammelig bedragen!«

I kan vel tænke Eder min Overraskelse, ædle Herre. Imidlertid forblev jeg dog saavidt Herre over min Fatning, at jeg kunde lade, som om jeg vaagnede op af en dyb Søvn og slet intet havde hørt.

Samme Dags Aften spiste jeg, som sædvanlig, i Selskab med min Gemalinde. Da vi skulde gaa til Hvile, tillavede hun, som hun altid plejede, min Aftendrik, og rakte mig den. Men istedetfor at nyde den, passede jeg Lejligheden til at hælde den i mit Ærme, og gav min Gemalinde det tomme Bæger tilbage. Derpaa lagde vi os til Hvile med hinanden. Men da hun kort efter troede, at jeg laa i den dybeste Slummer, stod hun op, klædte sig hastig paa, og ytrede halvhøjt for sig selv: »O, gid Du sov den evige Søvn, for aldrig mere at vaagne!« Derpaa forlod hun hurtig Værelset.

Men næppe var hun borte, førend ogsaa jeg sprang op, foer i Klæderne, greb min Sabel og ilede efter hende. Snart havde jeg indhentet hende, og fulgte nu efter med den største Varsomhed. Hun lagde sin Vej igjennem flere Døre som paa nogle Trylleord fra hendes Mund aabnede sig af sig selv, og naaede endelig ud i Haven. Dér forsvandt hun i et tæt Buskads, hvor Stierne vare indfattede mellem høje Hækker. Ad Omveje fulgte jeg hende ogsaa her, og skjulte mig tæt ved Indgangen

til en lang Allee, hvor jeg saa den troløse vandre med en sort Slave i fortrolig Underholdning.

Da de kom nærmere, kunde jeg høre, hvorledes den skjændige Kvinde stræbte at retfærdiggjøre sig for sin Elskede med Hensyn til, at hun ikke var kommen før, og hvorledes hun til alle de tidligere Beviser paa sin Kjærlighed fremdeles tilbød at føje nye af den overordentligste Art.

»Du kjender jo min Magt,« sagde hun til ham, »og behøver kun at befale. Førend Solen rinder op, vil jeg, Dig til Behag, forvandle denne store Stad og dette prægtige Palads til grufulde Ruiner, hvori blot Ulve, Ugler og Ravne skulle huse. Det koster dig kun et Ord, og Du skal se, hvilke Undere min Kjærlighed formaar at virke!«

Da min Gemalinde havde udtalt sig saaledes, befandt hun sig i min umiddelbare Nærhed, og vilde just bøje ind i en Sidegang. Men jeg havde allerede blottet min Sabel, og da hendes Boler gik over imod mig, bibragte jeg ham et dybt Saar i Halsen, hvoraf han styrtede til Jorden.

Jeg troede at have dræbt ham, og fjernede mig hastig, uden at vise mig for Dronningen, som jeg vilde skaane, da hun var min nære Slægtning. Mit Hug var i Virkeligheden ogsaa dødeligt; men Dronningen tog sin Trolddomskunst tilhjælp og bevarede sin Boler i en Tilstand, der svævede mellem Liv og Død.

Medens jeg ilede igjennem Haven tilbage til Paladset, hørte jeg endnu Dronningens høje Skrig; og da jeg derfra sluttede mig til hendes Smerte, følte jeg mig ret tilfreds med at have ladet hende ilive. Livet var nemlig en haardere Straf for hende, end Døden vilde have været.

Da jeg var vendt tilbage, lagde jeg mig atter til Hvile, med den tilfredsstillende Bevidsthed, efter Fortjeneste at

have straffet det frække Menneske, som havde vovet at fornærme mig saa blodig, og faldt snart igjen isøvn. Da jeg vaagnede tidlig den næste Morgen fandt jeg Dronningen hvilende ved min Side; men jeg skal ikke kunne sige, om hun sov eller vaagede. Uden at gjøre nogen Larm rejste jeg mig fra Lejet, klædte mig hastig paa, og begav mig ind i Divanet. Da jeg op paa Dagen vendte tilbage derfra, fandt jeg min Gemalinde i Sørgeklædning og med afskaaret Haar.

»Herre,« sagde hun, »I maa ikke forundre eder over min Adfærd! Jeg modtog nemlig i Eders Fraværelse Efterretning om min Moders Død, endvidere om min Faders, som er falden i et Slag, og endelig om min Broders, som er kommen af Dage ved at styrte ned i en Afgrund.«

Da min Gemalinde brugte slige Paaskud for at retfærdiggjøre sin Sorg, undlod jeg at gjøre hende Bebrejdelser; meget mere billigede jeg hendes Smerte og sagde nogle trøstefulde Ord til hende. Derpaa drog hun sig tilbage til sit Værelse, og her tilbragte hun et helt Aar med Taarer og Jammerklager. Men efter Aarets Udløb bad hun mig om Tilladelse til, indenfor Paladsets Enemærker at bygge sig et Gravmæle, og til at bo i samme lige indtil sin Død. Jeg var taalmodig nok til at skjænke hende Tilladelsen, og hun lod sig da opføre et prægtigt Gravmæle med en høj Kuppel, ligt en eller anden Helgens, og kaldte det Taarepaladset. Her skaffede hun nu ogsaa sin mellem Liv og Død svævende Galan hen fra det Sted, hvor hun havde skjult og plejet ham, siden han havde modtaget Dødssaaret af min Haand. At helbrede ham havde imidlertid ikke staaet i hendes Magt; han var hverken i Stand til at tale og bevæge sig, men gav alene Livstegn fra sig ved at fordreje Øjnene. Dronningen havde altsaa ingen anden Glæde af ham og ingen anden Trøst

end den at kunne se ham og sige ham allehaande ømme Ting, som hendes skammelige Lidenskab indgav hende. Men alligevel aflagde hun daglig tvende lange Besøg hos ham, og bar Mad og Drikke ind til ham, af det kosteligste og lækreste, hun formaaede at opdrive, for at made ham ligesom et hjælpeløst Barn. Alt dette mærkede jeg ret vel, men lod dog Sagen fremdeles gaa sin egen Gang.

Dette havde allerede vedvaret i to Aar, da jeg en Dag uset af hende begav mig ind i Taarepaladset, og her hørte jeg hende græde og klage sig højt paa følgende Maade:

»O, hvad ligner vel min Smerte, at jeg maa se dig ligge saaledes for mig, min elskede Neger! Ak, ikke mindre end Du selv føler jeg dine Lidelsers brændende Smerter! O, mit Liv, min dyrebare Sjæl! Dag ud, Dag ind taler jeg saaledes til Dig med Ømhedens Røst; men Du svarer mig aldrig! Hvor længe vil Du da vedblive at tie? Mine eneste Glædesøjeblikke ere de, som jeg tilbringer med at dele dine Lidelser. Fjernet fra Dig formaar jeg ikke at leve, og jeg vilde ikke bortbytte den Glæde at se Dig, for Herredømmet over den hele Verden.« Derpaa fremsagde hun følgende Vers:

»Jeg har mistet min Tilværelse iblandt Menneskene samtidig med Ophøret af din Nærværelse; thi mit Hjerte har kun én Hu, og den er til Dig. Forund mig en Plads i Graven ved din Side! Verden er mig tom foruden Dig!«

Disse af dybe Suk og en fortvivlet Hulken ofte afbrudte Ord vare dog tilsidst for haard en Prøve for min Langmodighed. Jeg sprang frem med dragen Sabel og tiltordnede hende: »Kvinde, nu har Du grædt længe nok over dette Uhyre! Lad

nu dog endelig engang dette Troløshedens Sprog forstumme, og kald Dig et Øjeblik atter i Minde, hvad Slægtskabet og Æren fordre af Dig! Bedst var det rigtignok, om, som Du selv ønsker, Graven opslugte Bolersken med hendes Boler!«

Da sprang min Gemalinde op som en Rasende og tilhvinede mig:

»Ha, Grusomme, det er altsaa Dig, der er Aarsagen til vore Lidelser? Allerede for længe siden har det anet mig, at det var din Morderhaand, der styrtede min Elskede i denne Jammer: og Du begaar oven i Kjøbet den Grusomhed at komme hid for at spotte tvende Elskendes fortvivlede Smerte! Du har allerede altfor længe misbrugt min Godhed, Du Afskum!«

I det samme svang jeg Sablen for at tage Livet af hende? dog hun veg ikke af Stedet, men sagde med rolig Spot:

»Lad dog ikke Vreden løbe af med Dig!« Derpaa udstødte hun nogle Ord, som jeg ikke forstod, og tilføjede: »I Kraft af mine Besværgelser skal Du øjeblikkelig vorde halv Kjød, halv Marmor; halv Menneske, halv Statue!«

»Ak, ædle Herre, i samme Øjeblik var jeg, som I endnu ser mig her, forstenet nedentil, kun levende oventil, ude af Stand til at flytte mig fra Stedet.«

Efterat den grusomme, til Navn af Dronning uværdige Troldkvinde havde forhexet mig saaledes og ved Hjælp af en ny Trolddom henflyttet mig til denne Sal, forhexede hun ogsaa min Hovedstad, mine Undersaatter, hele mit Rige. Hun ødelagde Paladserne og Husene, Torvene, Murene og Brøndene, og dannede af det hele hin Sø i Ørkenen, som I allerede kjender. Stadens talrige Befolkning forvandlede hun til Fisk af forskjellig Farve, Muhammedanerne til hvide, Ildtilbederne til røde,

de Christne til blaa og Jøderne til gule Fisk.[1]) Af Øerne dannede hun de fire Høje, som omgive Søen. Hun selv underrettede mig triumferende om den forsmædelige Ødelæggelse, hun havde anrettet; men dette var hende ingenlunde nok. Hver eneste Dag kommer hun hid og giver mig med en Lædersvøbe hundrede Slag paa de blottede Skuldre, saa at Blodet flyder i Strømme; derpaa ifører hun mig en Haardugs Klædning, og skjuler denne til Spot med en Purpur-Kongekaabe.«

Under frembrydende Taarer fremsagde den unge Konge her følgende Vers af Digteren:

— I Sandhed, jeg trykkes haardt af de Lidelser, som ere mig beskikkede! — Men den velsignede Profets hellige Familie vil bede for mig. —

Sultanen var saa dybt greben af alt, hvad han havde set og hørt, at han i Begyndelsen ikke formaaede at fremføre et eneste Ord til Trøst for den unge Konge over de sorte Øer. Endelig udbrød han dog, fuld af Begjærlighed efter at yde ham Hjælp og at hævne ham: »Sig mig, hvor opholder denne skammelige Kvinde sig?«

»Hvor hun opholder sig om Natten, ved jeg ikke,« svarede den unge Konge, »men hele Dagen tilbringer hun histovre i Gravmælet eller det saakaldte Taarepalads, hvor hendes Elsker

---

[1]) Anvendelsen af de fire Farver som Symboler paa de fire Religioner er af nogle Forskere sammenstillet med en af den ægyptiske Sultan Muhammed ibn Kalaun i Aaret 1301 udstedt Befaling, ifølge hvilken de Kristne og Jøderne skulde bære ydre Tegn i deres Klædedragt, de Kristne blaa og Jøderne gule Turbaner. Saadanne Befalinger findes dog ogsaa allerede tidligere, og det anførte Træk kan ikke anvendes som Udgangspunkt for en kronologisk Fastsættelse af denne Fortællings Tilblivelse.

ligger og gisper imellem Liv og Død. Hun begiver sig daglig derover, saasnart hun har hudflettet mig, hvilken Lidelse jeg med Taalmodighed maa underkaste mig, eftersom jeg ikke formaar at røre mig af Stedet. Hun bringer ham da Spise og hin Trylledrik, hvorved hun fængsler hans Sjæl til Verden, og anvender hele Dagen til at begræde hans Tilstand og beklage sig over hans Tavshed.«

»O, Konge,« ytrede Sultanen, som nu ikke længer tænkte paa at dølge sin Stand og Grunden til sin Nærværelse, »Du har i Sandhed lidt det Utrolige! Men Enden er ikke endda; Hævnens Time er nær forhaanden! Jeg skal opbyde Alt for at hævne Dig paa den Grusomme!«

Og Sultanen forblev hos den unge Konge over de sorte Øer, og de talte indtil Nattens Indbrud om den Maade, hvorpaa Hævnen bedst lod sig udføre. Da alt saaledes var aftalt imellem dem, lagde Sultanen sig for en kort Tid til Hvile.

Men med Morgengryet rejste han sig atter, afkastede sin Overklædning, som kunde blive ham til Hinder ved det, han havde for, tog sin Sabel og begav sig over i Taarepaladset. Han fandt Paladsets Indre oplyst af en stor Mængde Voxkjærter, og opfyldt af Vellugt, som i lette Skyer steg til Vejrs fra flere gyldne Røgelsekar. Paa et prægtigt Leje saae han den hæslige Neger ligge, den grusomme Troldkvindes væmmelige Elsker; han traadte til og dræbte ham med et eneste Sabelhug. Liget slæbte han ud i Paladsets Gaard og styrtede det ned i en Cisterne.

Saasnart dette var gjort, gik Sultanen hen og indtog Negerens Plads paa Lejet; sin Sabel lagde han ved sin Side, og

efterat han vel havde dækket sig til, ventede han med spændt Forventning paa, hvad der vilde komme.

Ved den sædvanlige Tid indfandt Troldkvinden sig hos den unge Konge over de sorte Øer, klædte ham af og gav ham med exempelløs Grusomhed hundrede Svøbeslag, saa at Saarene igjen brøde op og Blodet randt. Uden Nytte fyldte han Paladset med sine Klageskrig, uden Nytte bad haa ynkelig for sig: »O, hold dog op! Min Tilstand er jo allerede ynkværdig nok! Hav dog Medlidenhed med mig!« Den grusomme Furie eftergav ham ikke et eneste Slag. men svarede: »Følte Du maaske Medlidenhed med mig og skaante min dyrebare Neger? Af mig maa Du ingen Barmhjertighed forlange!«

Efterat Troldkvinden havde givet den arme unge Konge de hundrede Svøbeslag, iførte hun ham atter Haardugsklædningen og indhyllede ham i Purpuret; derpaa forlod hun ham, for at begive sig over til sin Elskede. Med kostelig Spise og en Skaal med Trylledrikken traadte hun ind i Taarepaladset, idet hun under Taarer og Jammerklager udraabte:

»Hvor længe skal da endnu denne Elendighed vedvare og disse grusomme Lidelser? O, jeg har allerede lidt alt for meget for min ulykkelige Kjærligheds Skyld!«

Derpaa vedblev hun, idet hun henvendte sig til sin formentlige Elsker: »O, Du min Sol, mit Lys, mit Liv! Vil Du da altid vedblive at tie? Skal jeg atter forlade Dig, uden at høre den trøstefulde Bekjendelse fra dine Læber, at Du elsker mig? O, min Sjæl, kun et eneste Ord, jeg besværger Dig, kun et eneste!«

Da lod Sultanen, som om han vaagnede af en dyb Slummer, og svarede med forstilt Stemme: »Der gives ingen Magt eller Beskyttelse uden hos den almægtige Allah!«

Troldkvinden udstødte ved disse imod al Forventning hørte Ord et højt Frydeskrig og havde nær tabt Bevidstheden. »Min dyrebare Herre,« udraabte hun, »skuffer jeg mig ikke, hørte jeg Dig virkelig tale?«

Med dæmpet Stemme svarede Sultanen: »Ulyksalige, fortjener Du vel noget Svar af mig?«

»Ak, hvorved har jeg fortjent en saa grusom Bebrejdelse?« udraabte Dronningen.

»Du piner din Gemal daglig saa grusomt, at jeg ingen Ro kan finde for hans Veklager. Allerede for længe siden havde jeg været karsk, hvis Du havde hævet hans Fortryllelse. Men saa længe han lider uden Brøde, maa jeg være fordømt til Tavshed og til et halvt Liv.«

»O, hvis det kan hjælpe Dig,« svarede Troldkvinden, »saa vil jeg med Glæde for din Skyld gjengive ham hans forrige Skabning.«

»Gjør det,« svarede Sultanen. »Sæt ham tillige strax i Frihed, saa at jeg i Fremtiden kan være forskaanet for hans Jammerskrig!«

»Jeg hører og adlyder,« svarede Troldkvinden, og ilede strax tilbage til den unge Konge over de sorte Øer. Hun tog en Skaal med Vand, udtalte nogle Trylleord derover, og sagde derpaa, idet hun bestænkede ham:

»Er Du skabt med den Skikkelse, som Du har, eller er den højeste Allah fortørnet paa Dig, saa bliv, som Du er! Har derimod et Trylleri bragt Dig i din nuværende Tilstand, saa bliv igjen, som Du var før!«

I samme Øjeblik stod den unge Konge igjen paa sine Fødder, og udraabte takkende og prisende: »Der gives ingen Gud uden Allah, og Mohammed er hans Profet!« Men Troldkvinden

sagde: »Bort, bort herfra, og vend aldrig mere tilbage; ellers berøver jeg Dig dit usle Liv!«

Den unge Konge adlød og fjernede sig, men skjulte sig et Steds i Nærheden for at afvente, hvad der videre vilde ske. Hastig vendte Troldkvinden tilbage til Taarepaladset og fortalte sin formentlige Elsker, at hans Ønske var blevet opfyldt, og Hindringen for hans Helbredelse bleven fjernet. Men Sultanen svarede:

»Hvad har Du vel gjort? Lidet nytter det kun, hvis Du ikke tænker paa at udrydde min Lidelse med Stub og Rod!«

»O, min Elskede, hvad mener Du med Stub og Rod?« spurgte Dronningen; og Sultanen vedblev:

»Ulyksalige, begriber Du da ikke, at jeg taler om de fire Øer og Staden og dens Beboere? Hver Midnat løfte Fiskene deres Hoveder op over Vandet og raabe om Hævn over mig og Dig, og derfor vender Kraften ikke tilbage til mine Lemmer. Gak derfor ufortøvet hen og bring Alt tilbage i dets forrige Tilstand; saa kan Du, naar Du kommer tilbage, række mig Haanden til Opstandelse fra dette Elendighedens Leje.«

Over denne Meddelelse fra den formentlige Elskede blev Troldkvinden henrykt i en Grad, at hun næppe vidste af sig selv at sige: »O, min Herre, o, min Sjæl!« udraabte hun. »I Allahs Navn ske alt, hvad Du vil!« og ilede ned til Søen. Her øste hun en Smule Vand med den hule Haand, mumlede nogle uforstaaelige Ord derover, og stænkede det rundt omkring. Øjeblikkelig fremstod atter Staden i Søens Sted, og Fiskene bleve til Mænd, Kvinder og Børn, Slaver og Frie, Mohammedanere, Ildtilbedere, Christne og Jøder. Og alt andet paatog sig ligeledes igjen sin forrige Skikkelse; Husene og Boderne fyldtes atter med Beboere, med Handlende og Kjøbelystne;

Bohave og Varer fandtes ganske i samme Tilstand, hvori man havde forladt disse Sager. Med en grændseløs Forundring saa Sultanens talrige Følge, som havde lejret sig ved den flade Søbred, sig pludselig henflyttet midt i en stor, smuk og folkerig Stad. Og som det gik med Søen, gik det ogsaa med de fire Høje; disse bleve i samme Stund atter forvandlede til Øer i Havet.

Med flyvende Il vendte Troldkvinden nu tilbage til sin Elskede i Taarepaladset, og udraabte jublende, idet hun traadte ind: »Nu, min elskede Neger, nu maa Du række mig din Haand og stande op! Jeg har fuldkommen adlydt din Villie.«

»Kom da nærmere, endnu nærmere!« svarede Sultanen, og krystede Sablen under Tæppet med sikker Haand. Men da hun var ganske tæt ved ham, foer han i Vejret hastig som et Lyn, og greb hende fast i Armen; og førend hun endnu kunde besinde sig, havde han med et mægtigt Sabelhug kløvet hendes Hoved.

Med et let Hjerte og en let Fod vendte Sultanen nu tilbage til Kongen over de sorte Øer, der utaalmodig havde ventet hans Tilbagekomst, og lykønskede ham til hans Befrielse af den lede Troldkvindes Hænder. Den unge Konge takkede ham og kyssede hans Haand; men Sultanen tog atter Ordet og spurgte ham, om han foretrak at forblive i sin egen Stad, eller havde Lyst til at følge tilbage med ham selv til hans nærliggende Residentsstad, hvor han skulde blive en kjær og velkommen Gjæst.

»O, mægtige Sultan,« svarede Kongen, »har I noget Begreb om, hvor langt I har herfra til Eders Hovedstad?«

»Halvtredie Dagsrejse, paa lidet nær,« svarede Sultanen.

»Nej, I maa rejse et helt Aar for at komme hjem;« ytrede Kongen over de sorte Øer, »alene Fortryllelsen var Skyld i, at I kom saa let og hastig herhid. Men hvorledes det nu end forholder sig, min dyrebare Frelser, saa maa I vide, at jeg aldrig noget Øjeblik mere vil forlade Eder.«

Højlig forundret over den vide Afstand, men glad over den unge Konges hjertelige Forsikringer sagde derpaa Sultanen: »Visselig, jeg er højlig overrasket, men tager mig Sagen just ikke synderlig nær. Priset være Allah, som allerede forud saa rigelig har lønnet mig for denne lange og besværlige Rejse, idet han i Eder lod mig finde en kjær og hengiven Søn! Thi da I har i Sinde at drage tilbage med mig, og jeg ingen Børn har, saa vil jeg tage Eder i Søns Sted, og udnævner Eder herved med det samme til min Arving og Efterfølger.«

Fyrsterne omfavnede hinanden paa det ømmeste. Allerede den følgende Dag begyndte den unge Konge at gjøre Tilberedelser til Rejsen, og fik dem tilendebragte i Løbet af tre Uger. Med Smerte saa Hoffet og alle hans Undersaatter ham drage bort; thi han var inderlig elsket af alle, baade af høj og lav. Men den unge Konge følte, at han ikke kunde leve paa denne sine Lidelsers Skueplads, og løsrev sig fra alle dem, han elskede, efter at have udnævnt én af sine Slægtninge til sin Efterfølger i Regjeringen.

Sultanens og den unge Konges Karavane bestod af hundrede Mulæsler, som for største Delen vare belæssede med de værdifuldeste Kostbarheder; halvtredsindstyve vel udrustede Ryttere tjente den til Bedækning. Rejsen gik heldig, endskjønt langsomt; endelig nærmede de sig til Sultanens Hovedstad, hvortil Ilbud allerede havde bragt Efterretningen om hans mærkværdige

Eventyr. De fornemste Embedsmænd kom ham i Møde, og forsikrede ham om, at hans lange Fraværelse ikke havde foranlediget nogen Forstyrrelse i Regjeringen; ogsaa Stadens Indvaanere strømmede ud imod ham, ønskede ham jublende velkommen, og anstillede Glædesfester, som vedvarede en lang Række af Dage.

Morgenen efter sin Tilbagekomst forklarede Sultanen udførlig for hele sit forsamlede Hof, hvilke overordentlige Begivenheder der saaledes havde trukket hans Tilbagekomst i Langdrag. Derpaa fortalte han, hvorledes den unge Konge over de sorte Øer havde opgivet sit Rige for at følge ham, og at han derfor havde udnævnt ham til sin Arving og Efterfølger i Regjeringen. For at belønne sine Tjeneres Troskab uddelte han rige Foræringer til dem alle, passende efter Enhvers Rang og Stilling; derpaa befalede han sin Vezir at hidbringe Fiskeren, som havde leveret de underfulde Fisk og derved givet den første Anledning til den unge Konges og hans Riges Forløsning af den onde Fortryllelse.

Fiskeren indfandt sig. Sultanen benaadede ham med en Æresklædning, og da han i Samtalens Løb erfarede, at han havde en Søn og to Døtre, optog han selv den ene, og den unge Konge den anden Datter imellem sine Gemalinder. Men Fiskeren selv overøste han med Gaver, saa at han snart blev den rigeste Mand paa sin Tid; hans Søn kom til Hoffet og opnaaede tilsidst en Vezirs ophøjede Stilling; hans Døtre forbleve højt ærede Sultaninder lige indtil deres Død. — Og hermed er Fiskerens og Aandens Historie ude.

Historien om Lastdrageren og Kvinderne i Bagdad samt de tre Kalendere.

I Khalifen Harun al Raschids Regjeringstid levede der i Residentsstaden Bagdad en Lastdrager, som, uagtet sin simple Haandtering, var en klog og listig Fyr. En Morgenstund, da han med sin Bærekurv stod paa sin Plads paa Torvet og ventede paa, at nogen skulde komme og forlange hans Tjeneste, nærmede sig en ung Kvinde af slank Væxt og med et stort Musselinsslør for Ansigtet, og sagde i en venlig Tone til ham:

»Hør, Du Drager der! Tag din Kurv og følg mig!«

Kvindens raske og muntre Tiltale gjorde et behageligt Indtryk paa Lastdrageren. Strax greb han Kurven, satte den op paa sit Hoved og fulgte hende, idet han udbrød halvhøjt: »O lykkelige Dag, som begynder med et saadant Møde!«

Kvinden førte ham hen til et Hus, hvis Dør var tillukket

Hun bankede paa, og strax blev Døren aabnet af en Kristen, hvis lange Skjæg gav ham et ærværdigt Udseende. Uden at sige et Ord, stak den unge Kvinde ham nogle Penge i Haanden; han syntes at vide Besked, thi han bortfjernede sig, og kom snart tilbage med en stor Krukke fuld af kostelig Vin. Det blev Lastdrageren befalet at sætte Krukken ned i sin Kurv, og da dette var sket, fortsatte de begge deres Gang.

»Det er i Sandhed en lykkelig Dag!« udraabte Drageren, idet de standsede udenfor en Blomst- og Frugthandlers Bod. Den unge Dame udvalgte sig her en Mængde af alle Slags Æbler, Aprikoser, Ferskener, Kvæder, Limoner, saavelsom ogsaa Myrter, Basilikum, Lilier, Jasminer tilligemed andre Blomster og vellugtende Urter, bød Drageren lægge dem i sin Kurv og følge hende videre. Derpaa gik hun til en Slagter, lod sig tilveje fem og tyve Pund Kjød, af det bedste han havde, og befalede Drageren ogsaa at lægge dette i sin Kurv. I en anden Butik kjøbte hun Kapers, Estragon, smaa Agurker og andre i Eddike nedlagte Sager; atter i en anden Pistazier, store og smaa Nødder, Pinier, Mandler og andre lignende Frugter; endelig kjøbte hun hos en Konditor en god Portion Mandelkage.

Da Lastdrageren efterhaanden saa sin Kurv blive fyldt med alle disse Sager, kunde han ikke afholde sig fra at gjøre en Bemærkning. »Gode Dame!« sagde han, »havde I forud ladet mig vide, at I vilde gjøre saadanne Indkjøb, da havde jeg taget en Hest eller Kamel med mig. Kjøber I mere endnu, vil Byrden snart overstige mine Kræfter.«

Dette sagde han dog i en saa munter Tone, at Damen lo af ham og bød ham atter at følge sig. Nu traadte hun ind til en Specerihandler og forsynede sig her med alle Slags vel-

lugtende Vande, med Peber, Muskat, Nelliker, Ingefær, et stort Stykke graat Ambra og mange andre indiske Kryderier. Ogsaa alt dette maatte Lastdrageren komme i sin Kurv, og fulgte hende derpaa videre, indtil hun standsede udenfor en pragtfuld Bygning, hvis Forside var prydet med Søjler og med en Dør af Elfenben.

Sagte bankede Damen paa Døren, og medens man nu ventede paa, at der skulde blive lukket op, havde Drageren Tid til at anstille Betragtninger. Han undrede sig over, at en Dame af Stand selv besørgede slige Indkjøb; at hun ikke kunde være en Slavinde, fremlyste tydelig nok af hendes fornemme Holdning og Anstand. Gjerne havde han derfor rettet et og andet Spørgsmaal til hende; men i samme Øjeblik, som han var i Begreb med at lukke Munden op, blev Husets Dør aabnet.

Den unge Dame, som nu viste sig for Lastdragerens Blikke. forekom ham saa dejlig, at han af Overraskelse nær havde tabt Kurven med hele dens Indhold. Aldrig i sit Liv havde han set en saa blændende Skjønhed, og uvilkaarlig undslap ham det Udraab: »Denne Dag er den lykkeligste i mit liv!«

Damen, med hvem han var kommen, mærkede strax, hvad der var Grunden til hans Overraskelse. Fornøjet over sin Opdagelse, iagttog hun Lastdragerens Miner med saa udelt Opmærksomhed, at hun aldeles glemte, at Døren var aabnet, og slet ikke hørte det Velkommen, hvormed hun hilstes. Den skjønne Portnerske tog da saaledes tilorde: »Saa kom dog ind, kjære Søster! Hvorfor nøler Du? Ser Du da ikke, at den stakkels Mand er nærved at synke under sin Byrde?«

Saasnart de vare komne indenfor, blev Døren atter lukket, og alle tre fulgtes nu ad gjennem det smukke Forhus til en

meget rummelig, af et aabent Galleri omgiven Gaard, hvorfra der var Indgang til flere prægtige Sale. I Gaardens Baggrund befandt sig en rigtsmykket Trone af Marmor. Tronen, som bares af fire Ibenholts Søjler, var prydet med overordenlig store Perler og Diamanter og overtrukken med rødt indisk Atlask, prægtig broderet med Guld. Midt i Gaarden var der et Bassin med Indfatning af hvidt Marmor; gjennem en forgyldt Løves aabne Gab udgjød sig en Strøm af det klareste Vand deri.

Skjøndt Lastdrageren stønnede under sin Byrde, kunde han dog ikke lade være at beundre den Glands og Pragt, som her omgav ham; men hvad der dog fremfor alt tildrog sig hans Opmærksomhed var en tredje Kvindeskikkelse, som forekom ham endnu dejligere end den anden, og som sad paa den omtalte Trone. Da hun fik Øje paa de to andre, rejste hun sig og gik dem imøde. Af den Ærbødighed, som hine viste hende, troede han at kunne drage den Slutning, som ogsaa var ganske rigtig, at hun maatte være den fornemste. Hendes Navn var Sobeïde; den Dame, som havde besørget Indkjøbet, hed Amine, og Navnet paa hende, der havde aabnet Døren, var Safie.

»Mine kjære Søstre!« tog Sobeïde til Orde. »Se I ikke, at den gode Mand dér er nærved at segne under sin Byrde? Hvorfor tøve I med at befri ham derfra?« Strax greb Amine og Safie Kurven, den ene bagved, den anden foran; Sobeïde tog Haand i med og hjalp dem at faa den ned fra Lastdragerens Hoved. Derpaa tømte de den, og da de vare færdige dermed, fik Lastdrageren en rigelig Betaling af Amine, som sagde til ham: »Nu kan Du gaa!«

Lastdrageren skulde altsaa nu have bortfjernet sig med sin Kurv; men han kunde ikke bekvemme sig dertil. Lænende sig

til Kurven, blev han staaende og beundrede de tre Kvinder, hvis Skjønhed nu forekom ham lige henrivende; thi ogsaa Amine havde lagt sit Slør og stod ingenlunde tilbage for de andre. Ubegribeligt var det ham, at der ingen Mandsperson var at opdage, og dog var Størstedelen af de indkjøbte Spisevarer, saasom de tørrede Frugter, Kagerne og de syltede Sager, egentlig kun passende for Folk, som vilde drikke og holde sig lystige.

Da Lastdrageren slet ikke gjorde Mine til at forføje sig bort, spurgte Sobeïde: »Hvad venter Du paa? Er Du maaske ikke tilfreds med Betalingen? Kjære Søster!« tilføjede hun, idet hun vendte sig til Amine, »giv ham noget mere, saa at han kan gaa fornøjet bort herfra.

»O, skjønne Dame!« tog Lastdrageren til Orde. »Det er noget ganske andet, der fængsler mig til dette Sted; for mit Arbejde er jeg bleven rigelig betalt. Vistnok er det uhøfligt af mig at blive her længer end jeg skulde; men maaske vil I holde mig det lidt tilgode, naar jeg siger Eder, at det, der holder mig tilbage, er Forbavselsen over at finde tre Kvinder af saa sjælden Skjønhed sammen uden mandligt Selskab. Selskabelige Underholdninger mellem Kvinder uden Mænd ere ligesaa mangelfulde som mellem Mænd uden Kvinder. En Minaret behøver, som I véd, fire Mure for at staa fast, og her i Bagdad siger man for et godt Ord: at der maa fire til at holde et behageligt Maaltid. I ere kun tre og behøve altsaa en fjerde, helst en Mand, og det maatte være en snild, forstandig Mand, som véd at tie til rette Tid.« Han anførte derpaa følgende Vers:

»Fire Ting stemme os til Munterhed og Glæde: en Violin, en Luth, en Cithar og en Harpe. Fire ere de Blomster, hvis Vellugt

maa forene sig dermed, og det er Rosen, Myrten, Lilien og Levkojen. Og andre fire enes derfor bedst, og det er Vin og Ungdom, Guld og Kjærlighed.«

Søstrene kunde ikke lade være at le ad Lastdragerens Tale. Sobeïde tog derpaa atter til Orde og sagde i en alvorlig Tone: »Min Ven! Du driver din Ubeskedenhed en Smule for vidt. Imidlertid vil jeg dog, skjøndt Du ikke fortjener, at man indlader sig paa Forklaringer, fortælle Dig, at vi ere Søstre, og at vi føre et saa afsondret Liv, at ingen kjender noget til vore Anliggender. Vi have altfor megen Grund til at frygte for at komme i Berøring med Folk, som ikke kunne tie, og vi have lagt os paa Sinde, hvad èn af vore Vismænd siger: »Bevar din Hemmelighed hos Dig selv og aabenbar den ikke for Nogen; gjør Du dette, da har den ophørt at tilhøre Dig. Formaaede Du ej selv at bevare den, hvorledes kan Du da tro, at den skulde være bedre forvaret i en andens Barm?«

»Saasandt jeg lever!« udbrød Lastdrageren. »Fra det første Øjeblik nærede jeg høje Tanker om Eder, og jeg ser, at jeg ikke har taget fejl. Har Skjæbnen end betænkt mig altfor sparsomt med Lykkens Goder, til at jeg skulde kunne svinge mig op til en højere Stilling i Samfundet end den, jeg nu indtager, tror jeg dog at turde sige om mig selv, at jeg er en forstandig og paalidelig Mand. Efter Evne har jeg bestræbt mig for at uddanne min Aand ved Læsning af videnskabelige og historiske Skrifter, og jeg véd, naar det er Tid til at tale og naar til at tie. Tillad mig at anføre efter en Skribent, som jeg har læst, nogle Ord, som jeg altid har maattet sande: »Kun for den, hvis Upaalidelighed er Dig vitterlig, skal Du skjule din Hemmelighed; en saadan vilde misbruge den.« Hos mig

er en Hemmelighed bevaret som i et tillaaset Hus, hvis eneste Dør er forseglet og hvortil Nøglen er gaaet tabt.«

Sobeïde mærkede nok, at Manden ikke manglede Forstand og at han inderlig gjerne gad deltage i Søstrenes forestaaende Maaltid; hun sagde derfor smilende: »Du véd, at Maaltidet, vi berede, volder os anselige Udgifter. Det vilde altsaa være ubilligt, om Du delte Nydelsen med os uden at tage Del i Bekostningen.«

Den skjønne Safie var af samme Mening og sagde: »Kjære Mand! Et Venskab uden Penge vejer mindre end et Sandskorn. Har Du aldrig hørt sige: Bringer Du os Noget, da gjælder Du ogsaa Noget; men kommer Du tomhændet, da maa Du og finde Dig i at gaa tomhændet hjem.«

Lastdrageren vilde saaledes, trods sin flydende Tunge, tilsidst have været nødt til at gaa beskjæmmet bort, dersom ikke Amine eftertrykkelig havde taget sig af hans Sag. »Kjære Søstre!« sagde hun, »I maa for alting lade ham blive hos os. At han vil more os, behøver jeg ikke at sige Eder; I have selv haft Lejlighed til at overbevise Eder derom. Uden hans gode Bistand vilde jeg ikke have været i Stand til at faa saameget besørget i en saa kort Tid; og vilde jeg gjentage for Eder alle de smukke Ting, han har sagt mig undervejs, vilde I ikke undres over, at jeg taler til hans Gunst. Jeg tilbyder derfor selv at udrede hans Andel i Maaltidets Omkostninger.«

Strax svarede nu de tvende Søstre: »Velan, saa tag da Plads og vær os velkommen!«

Henrykt kastede Lastdrageren sig paa Knæ for Amine, kyssede Støvet for hendes Fødder, og sagde, idet han atter rejste sig:

»Tilbedelsesværdige Dame! Synet af Eder var Begyndelsen

til denne Dags Lykke for mig, og nu gjør I den fuldkommen ved Eders Højmodighed. Jeg kan ikke noksom takke Eder derfor.« Derpaa vedblev han, idet han henvendte sig til alle tre Søstre: »Tro ikke, skjønne Damer, at jeg vil misbruge den mig beviste store Ære eller at jeg indbilder mig at fortjene den. Nej, jeg vil stedse kun anse mig for Eders ydmygste Slave.«

Han vilde nu give de modtagne Penge tilbage; men den alvorlige Sobeïde bød ham beholde dem og sagde: »Hvad vore Hænder engang have uddelt som Belønning for ydede Tjenester, tør aldrig vende tilbage til os. Men, min Ven, idet vi tillade Dig at blive hos os, maa jeg bede Dig lægge Mærke til, at det ikke blot sker under Betingelse af Taushed fra din Side, men ogsaa under Forudsætning af, at Du nøje iagttager alle Regler for Høflighed og Velanstændighed.«

Medens hun talte saaledes, lagde den fortryllende Amine det Overtøj, hun under sin Vandring igjennem Gaderne havde været iført, tilside, opkiltede ved Hjælp af Bæltet sine Klæder, for at kunne bevæge sig med større Frihed, og gav sig ifærd med Forberedelserne til Maaltidet. Forskjellige Retter bleve baarne ind, og et Skjænkebord blev besat med Vinflasker og gyldne Drikkekar. Derpaa satte Søstrene sig tilbords og bød Lastdrageren, som var ubeskrivelig henrykt over at skulle sidde tilbords med tre saa skjønne Kvinder, at tage Plads hos dem. Da dette var sket, greb Amine en Flaske og et Drikkekar, skjænkede i, og drak, efter arabisk Skik, selv først; derpaa skjænkede hun for sine Søstre, som ogsaa drak, hvorefter Amine fyldte den samme Skaal for fjerde Gang og rakte den til Lastdrageren. Idet han greb den, kyssede han Amines Haand,

og foredrog, før han drak, en lille Sang, omtrent af følgende Indhold:

> Ligesom Vinden, naar den farer hen over sødtduftende Egne, optager disses Vellugt i sig, saaledes har ogsaa Vinen, idet den rækkes mig af Eders Haand, opnaaet en Velsmag, langt kosteligere end den havde af Naturen. —

Sangen behagede Søstrene, som nu ogsaa gave en og anden Sang tilbedste, og Vinen bidrog til at stemme det lille Selskab stedse lystigere, tilsidst næsten indtil Overgivenhed. Damerne hengave sig uforbeholdent til deres muntre Stemning, som om slet ingen Mand var tilstede, og saaledes henrandt den øvrige Del af Dagen i Fryd og Glæde. Natten var forhaanden, da Safie endelig sagde til Lastdrageren: »Nu er det bedst, at Du gaar, og viser os Breden af din Ryg.«

Dertil kunne Drageren imidlertid ikke bekvemme sig, men svarede:

»Hører mig, skjønne Søstre: Om I forlangte, at min Sjæl skulde skilles fra mit Legeme, da vilde selv dette falde mig mindre tungt end at skulle skilles fra Eders Selskab. Og hvorhen skulde jeg vel begive mig i den Tilstand, hvori jeg nu befinder mig? Synet af Eder har, i Forening med Vinen, saa aldeles berøvet mig Sands og Samling, at det vilde være mig umuligt at finde hjem. Forunder mig alene denne Nat til at gjenvinde min Fatning; jeg vil tilbringe den hvorsomhelst det maatte behage Eder. Saamegen Tid i det allermindste behøver jeg, for atter at bringes tilbage i den Tilstand, hvori jeg var, før jeg kom hid; og alligevel er jeg bange for, at min bedste Del vil blive her tilbage.«

Ogsaa denne Gang tog Amine sig af ham, og sagde:

»Kjære Søstre! Manden har Ret; jeg maa give ham fuldkomment Medhold. Han har underholdt os meget behageligt, og saafremt I holde saa meget af mig som jeg bilder mig ind, og I ville gjøre noget for min Skyld, da lade vi ham blive Aftenen over hos os.«

»Dit Ønske, kjære Søster, ville vi ikke modsætte os,« svarede Sobeïde, og vendte sig derpaa til Drageren med følgende Ord:

»Vi indrømme Dig altsaa endnu denne Gunst, men knytte dog en ny Betingelse dertil, og denne er: at hvad der end maatte foregaa her med os eller andre i din Nærværelse, maa Du ikke lukke din Mund op for at spørge os om Aarsagen dertil. Vover Du at rette Spørgsmaal til os om Ting, som ikke vedkomme Dig, da kunde Du let faa Ting at høre, som ikke vilde behage Dig. Tag Dig altsaa i Agt og lad ikke din Nysgjerrighed løbe af med Dig.«

Lastdrageren svarede: »Jeg lover Eder, skjønne Herskerinde, at overholde denne Betingelse saa samvittighedsfuldt, at I ikke skal faa Grund til at beklage Eder over mig. Min Tunge skal være Ubevægeligheden selv, og mine Øjne skulle være som Spejlet, hvori der ikke bliver Spor tilbage af de Billeder, det optog i sig.«

»For at overbevise Dig om, at det ikke er noget øjeblikkeligt Indfald af os,« vedblev Sobeïde med dyb Alvor, »saa vend Dig om og læs Indskriften, som staar at læse histhenne over vor Dør.«

Drageren fulgte Opfordringen, og læste paa det betegnede Sted følgende Ord, skrevne med gyldne Bogstaver: »Tal ej om Ting, som ikke vedkomme Dig; ellers faar Du Ting at høre, som ikke ville behage Dig.« Derpaa vendte han sig atter om

til Søstrene og sagde: »Jeg tilsværger Eder, at I ikke skulle høre mig tale et Ord om, hvad der ikke vedkommer mig, og som kunde angaa Eder.«

Efter at nu denne Overenskomst var sluttet, bar Amine Aftensmaaltidet frem. Salen blev glimrende oplyst med Kjærter, som vare tilberedte af Aloëtræ og graat Ambra og udbredte en behagelig Duft; Søstrene satte sig derpaa tilbords med deres Gjæst. Atter begyndte man nu at spise og drikke, synge og fremsige Digte, og Søstrene lagde an paa at faa Drageren beruset, idet de stedse paany opfordrede ham til at tømme sit Bæger paa deres Sundhed. Det manglede ikke paa munter Skjæmt, og det lille Selskab befandt sig i den gladeste Stemning af Verden, da der pludselig blev banket paa Gadedøren. Øjeblikkelig rejste alle tre Søstre sig; men Safie, som var vant til at besørge en Dørvogterskes Forretning, kom de andre i Forkjøbet, og disse afventede nu rolig hendes Tilbagekomst for at faa at høre, hvem det vel kunde være, der saa sent paa Aftenen havde noget at gjøre her. Det varede ikke længe, før Safie atter kom tilsyne og sagde:

»Kjære Søstre! Der frembyder sig en god Lejlighed til at tilbringe en Del af Natten paa en behagelig Maade, og ville I som jeg, da lade vi den ikke gaa ubenyttet forbi. Udenfor vor Dør befinde sig nemlig tre Kalendere [1]), idetmindste maa jeg, efter deres Klædedragt at dømme, antage dem derfor; og hvad der vil overraske Eder er, at de alle tre ere blinde paa det højre Øje, og de have afraget baade deres Hovedhaar, Skjæg

---

[1]) Omvandrende Medlemmer af en Art Tiggermunke-Orden. Denne Institution stammer i Følge den arabiske Forfatter Makrizi fra c. Aar 600.

og Øjenbryn. De foregive, at de for faa Øjeblikke siden ere komne til Bagdad, hvor de aldrig forhen have været. Da det allerede var Nat og de ikke vidste, hvor de skulde søge hen, standsede de paa Lykke og Fromme ved vor Dør og bankede paa; de bede nu om, at vi for Guds Skyld ville være saa barmhjærtige at huse dem for inat; de ville være tilfredse, om de end maa tage tiltakke med en Stald, naar de kun komme under Tag. Forresten ere de unge og slet ikke stygge; ej heller synes de, hvad Forstanden angaar, at være tabt bagaf en Vogn. Men hvad jeg ikke kan bare mig for at le ad, det er deres besynderlige Udseende og at de ligne hverandre, som den ene Draabe Vand den anden.« Her afbrød Safie sig selv med en saa hjærtelig Latter, at Søstrene og Lastdrageren uvilkaarlig maatte le med.

»Kjære Søstre!« tog hun derpaa atter til Orde: »Skulde vi ikke lade dem komme ind? Med saadanne Folk vil ganske sikkert Dagen endes endnu bedre end den begyndte; de ville tjene os til megen Morskab og ikke falde os til Besvær, eftersom de allerede ved Dagens Frembrud ville drage videre.«

Sobeïde og Amine gjorde Indvendinger; men Safie, som ret vel kjendte deres Grunde dertil, vedblev desuagtet at forfægte sin Mening, indtil de gave efter.

»Ja, saa lad dem da komme ind!« sagde Sobeïde, »men glem ikke at indskærpe dem, at de maa afholde sig fra at tale om Ting, der ikke vedkomme dem og at de læse Indskriften over Døren.«

Fornøjet skyndte Safie sig nu med at aabne Gadedøren og kom snart tilbage med de tre Kalendere. Ved Indtrædelsen bøjede de sig dybt ned mod Jorden og bleve staaende som Betlere lige indenfor Døren; men Søstrene rejste sig, bød dem et

venligt Velkommen, og sagde, at de vare glade ved at kunne bevise dem en Tjeneste og bidrage til at lette Rejsens Besværligheder for dem. Derpaa indbød de dem til at tage Plads. De pragtfulde Omgivelser og Søstrenes ædle Anstand vakte hos de Fremmede høje Forestillinger om deres skjønne Værtinder. Men før de satte sig, blev de ogsaa Lastdrageren vaer, og da denne var klædt omtrent som visse Kalendere af en anden Sekt, med hvilke de var i Strid angaaende forskjellige Ordensregler og som hverken brugte at afrage Skjæg eller Øjenbryn, kunde den ene af dem ikke afholde sig fra den Ytring: »Ej! Der har vi nok én af vore frafaldne arabiske Brødre for os!«

Men Lastdrageren, som var ophidset af Vinen og i halv sovende Tilstand, fandt sig fornærmet ved denne Bemærkning, og svarede, idet han tilkastede de Fremmede truende Blikke: »Sæt I Jer blot ned, og bryd Jer ikke om det, der ikke angaar Jer! Har I ikke læst Indskriften over Døren? Giv Jer ikke af med at paanøde Folk Eders Levevis, men ret I Jer efter os!«

»Gode Ven! svarede den Kalender, fra hvem hin Yttring var kommen. »Bliv ikke hidsig! Det vilde gjøre os meget ondt, om vi havde givet mindste Foranledning dertil. Tvertimod er vi beredte til at efterkomme Eders Befalinger.«

Kvindernes Mellemkomst forebyggede yderligere Ordvexel i denne Sag, som ellers maaske kunde have ledet til ubehagelige Optrin. Kalenderne toge Plads; der sattes Forfriskninger frem for dem, og den muntre Safie lod sig det især være magtpaaliggende atter og atter at fylde deres Bægere. Da de havde spist sig mætte og drukket tæt, begyndte den forsonede

Lastdrager: »Naa, Kammerater! Har I ikke en eller anden god Historie eller andet morsomt at opvarte med?«

Vinen var allerede stegen Kalenderne til Hovedet. De sagde, at de gjerne vilde give en lille Koncert tilbedste, dersom man havde de fornødne Instrumenter ved Haanden. Strax bragte Safie en Luth, en Tamburin og en persisk Harpe. Hver af de Fremmede greb da sit Instrument og spillede Melodien til en lystig Sang; Søstrene kjendte denne og gave sig strax til at synge til Musiken. Af og til afbrød de deres Sang for at le over den morsomme Text, og Selskabets Lystighed var netop stegen til det højeste, da der atter blev banket paa Gadedøren. Safie holdt strax inde med sin Sang og gik ud for at se, hvad der var paa Færde.

Nu maa man vide, at Khalifen Harun al Raschid netop paa hin Aften, i Selskab med sin Storvezir Djafar og Mesrur, Haremsbevogternes Høvidsmand, under Forklædning foretog en af sine sædvanlige Udflugter gjennem sin Hovedstads Gader, for at overbevise sig om, at Alt var roligt og at ingen Optøjer fandt Sted. Det traf sig netop, at de kom forbi det Hus, hvor de tre Søstre boede, og da de hørte Musik, Sang og Latter derindenfor, standsede Khalifen og sagde til Djafar: »Bank paa Døren til dette Hus! Man er saa højrøstet derinde; jeg vil vide, hvad Foranledningen er dertil.«

Veziren forestillede ham, at det var Kvinder, som her holdt sig lystige, at Vinen formodentlig var stegen dem til Hovedet, og at man ikke burde udsætte sig for at blive fornærmet af dem; fremdeles at det dog endnu ikke var saa overdrevent silde, og at man derfor ikke burde forstyrre deres Fornøjelse; men Khalifen gjentog sin Befaling. »Tænk Dig om,« tilføjede

han, »og find paa et eller andet Paaskud, hvorved vi kunne skaffe os Indgang i Huset.«

»Jeg hører og adlyder,« svarede Djafar og bankede paa. Da Safie aabnede Døren, saa Djafar strax, ved Skinnet af en Kjerte, hun havde med sig, at det var en Kvinde af overordentlig Skjønhed, der stod for ham. Han bøjede sig dybt for hende og sagde i en ærefrygtsfuld Tone: »Skjønne Dame! Vi, som her staa for Eder, ere tre Kjøbmænd fra Mossul; kun i ti Dage have vi været her i Bagdad. Vort rige Forraad af Varer er opbevaret i et Karavanserai, hvor ogsaa vi selv have taget Bolig; men nu vare vi idag til et Gjæstebud hos en herværende Kjøbmand, sad længe sammen ved Vinen, og da vi saa i Mørket vilde vende tilbage til vort Herberge, have vi forvildet os. Formodentlig er Porten allerede lukket, og først imorgen tidlig bliver den atter aabnet. Som Fremmede, og da vi af den Musik og Sang, vi hørte, sluttede os til, at man her endnu ikke var gaaet til Ro, have vi derfor tilladt os at banke paa Eders Dør, for at bede om Husly til imorgen tidlig. I ville derved gjøre en Gud velbehagelig Gjerning. Finder I os værdige til at deltage i Eders Underholdning, ville vi raade Bod paa den af os foraarsagede Afbrydelse. Hvis ikke, da bevis os idetmindste den Velgjerning at lade os tilbringe Natten i Eders Forstue.«

Medens Djafar talede saaledes, havde Safie Tid til nøjere at betragte de to andre foregivne Kjøbmænd. Efter Udseendet at dømme, forekom de hende at være mer end almindelige Folk, og hun svarede derfor, at hun ikke var Husets Herskerinde, men dersom de vilde vente et Øjeblik, skulde hun strax bringe dem Besked.

Safie vendte derpaa tilbage til sine Søstre og raadslog med

dem om, hvad her var at gjøre. Vel vaklede de i Begyndelsen i deres Beslutning; men gjæstfrie som de var, enedes de dog om at tilstaa Kjøbmændene den samme Gunst, som de allerede havde tilstaaet de tre Kalendere.

Idet den smukke Safie aabnede Døren for de Fremmede, spurgte disse: »Er det os tilladt[1]) at træde ind?« »Det være Eder tilladt,« svarede hun. Khalifen og hans Ledsagere blev nu ført ind til Selskabet og hilsede Damerne saavelsom Kalenderne med megen Artighed. Damerne modtog de formentlige Kjøbmænd paa lignende Maade, og Sobeïde tog med Alvor og Værdighed saaledes til Orde:

»Vi byde Eder som vore Gjæster vort Velkommen; men tilgiv, at vi maa paalægge Eder en lille Betingelse. Vi ønsker nemlig, at I kun ville have Øjne og ingen Tunge, og at I, hvadsomhelst I end her maatte faa at se, ville afholde Eder fra af tale om Ting, som ikke vedkommer Eder, saafremt I ikke ønsker at høre, hvad der vilde være Eder ubehageligt.«

»Vi hører og adlyder,« svarede Djafar. »Vi har ingen Myndighed til at optræde som Sædelighedsdommere, ej heller er vi paatrængende nysgjerrige. Vi har fuldtop at gjøre med hvad der angaar os selv, uden at behøve at befatte os med Andres Anliggender.«

Medens Djafar saaledes førte Ordet, kunde Khalifen ikke blive træt af at beundre de tre Søstres overordentlige Skjønhed saavelsom deres Anstand og aandrige Lune. Ogsaa de tre Kalendere frembød et for ham usædvanligt Skue, og han havde

---

[1]) En religiøs Forskrift siger: at de Troende ikke maa træde ind i noget fremmed Hus, med mindre de først have bedet Husets Beboere om Tilladelse dertil og fremsagt en Hilsen.

nok Lyst til at faa at vide, hvorfor de alle var blinde paa det højre Øje; men den ham og hans Ledsagere paalagte Forpligtelse tillod ham ikke at spørge derom. Naar han nu dertil betragtede Husets smagfulde Indretning og den Elegance, der var udbredt over det hele, formaaede han ikke at værge sig imod den Forestilling, at et eller andet Trylleri her maatte være med i Spillet. Imidlertid havde Alle sat sig; Kvinderne rakte deres nye Gjæster Spise og Drikke, og snart var Underholdningen i bedste Gang. Da Amine bød Khalifen Vin, undslog denne sig med de Ord: »Jeg er en Pilegrim[1])« og satte sig afsides. Strax udbredte Safie foran ham et Tæppe, hvorpaa hun satte en Porcellænsflaske med Vand, afkjølet med Is og med Sukker i. Khalifen takkede for denne Opmærksomhed, og besluttede i sit stille Sind næste Dag at belønne hende derfor.

Selskabets muntre Stemning forhøjedes endnu mere, da Kalenderne rejste sig og opførte en Dands efter deres Vis, hvorved Damerne bestyrkedes i den gode Mening, de havde fattet om dem. Saasnart Dandsen var tilende, rejste Sobeïde sig, greb Amines Haand og sagde:

»Kjære Søster, staa op! Vore Gjæster ville ikke tage os det ilde op, at vi ikke paalægger os nogen Tvang, men paa sædvanlig Maade gjør vor Skyldighed.«

Amine forstod fuldkommen vel, hvad hendes Søster hermed vilde sige, rejste sig og gav sig strax ifærd med at bortskaffe

---

[1]) Nydelsen af Vin er om end ikke udtrykkelig forbudt, saa dog bestemt fraraadet i Koranen, og den senere Fortolkning har fastslaaet den som en absolut Synd. En Pilegrim har naturligvis større Foranledning end andre til at overholde de religiøse Forskrifter, og et under Besøget af Helligdommen i Mekka bestemt aflagt Afholdsløfte forekommer ogsaa oftere; det er dette, som antydes i Khalifens Svar.

Fade, Flasker og Skaale tilligemed Bordet og de musikalske Instrumenter, som Kalenderne havde benyttet. Heller ikke lagde Safie Hænderne i Skjødet; hun fejede Gulvet, stillede enhver Ting paa sit Sted, pudsede Lysene og antændte frisk Røgelse. Derefter bad hun de tre Kalendere tage Plads paa den ene Sofa og de tre foregivne Kjøbmænd paa den anden ligeoverfor; men Lastdrageren bød hun at staa op og som en Mand, der hørte hjemme der i Huset, være dem behjælpelig med det, som de nu skulde til at gjøre.

Dragerens Hoved var atter blevet noget lettere. Han var derfor strax paa Benene, opkiltrede sine Klæder ved Hjælp af sit Bælte, og svarede: »Her er jeg! Hvad skal jeg gjøre?«

»Det er godt,« svarede Safie. »Vent nu blot, indtil vi behøver Dig; Du skal ikke komme til at staa ret længe ledig.«

Strax efter kom Amine med en Stol, som hun stillede midt i Salen. Derpaa aabnede hun Døren til et Sideværelse og tilvinkede Drageren, at han skulde følge hende. Kort efter kom de begge tilbage med to sorte Hunhunde, hvis Udseende tydede paa, at de havde lidt haarde Mishandlinger; ved Lænker, som var fastgjorte til deres Halsbaand, førtes de midt ind i Salen.

Sobeïde, som havde taget Plads imellem Kalenderne og Kjøbmændene, rejste sig nu, skred med alvorsfuldt Aasyn hen imod Drageren og sagde med et dybt Suk:

»Velan, lad os da gjøre vor Skyldighed!«

Derpaa strøg hun sine Kjoleærmer tilbage, greb en Pidsk, som Safie rakte hende, og sagde til Drageren:

»Før den ene Hund hen til min Søster Amine, og kom til mig med den anden!«

Lastdrageren gjorde, som befalet var; men da han nærmede

sig til Sobeïde, begyndte Hunden, som han førte, at hyle og ynkelig at jamre sig, saa det gjenlød i hele Huset, og saa op til Sobeïde med bønfaldende Blikke. Men hun agtede hverken paa det Ene eller det Andet, og gav sig til at pidske det arme Dyr saalænge, som hun kunde. Derpaa kastede hun Pidsken fra sig, tog Lænken ud af Dragerens Haand, greb Hundens Forpoter og løftede Dyret i Vejret; og længe blev de saaledes staaende og betragtede hinanden med et rørende Udtryk af Smerte og Bedrøvelse og med Øjnene svømmende i Taarer. Tilsidst tog Sobeïde sit Lommetørklæde, aftørrede Hundens Taarer, kyssede den, og sagde til Lastdrageren:

»Før den atter derhen, hvor Du hentede den, og bring den anden hid!«

Han førte den derpaa tilbage til Sideværelset, hentede derpaa den anden Hund hos Amine, og bragte den til Sobeïde, som nu behandlede den aldeles paa samme Maade som den første, og, efter at have grædt med den, aftørret dens Taarer og kysset den, atter overgav den til Lastdrageren; dog fritoges han for at bringe Dyret tilbage til Værelset, hvilken Forretning Amine selv paatog sig.

De tre Kalendere saavelsom Khalifen og hans Ledsagere var i højeste Grad forbausede over det Skuespil, hvortil de havde været Vidner. Ubegribeligt forekom det dem, at Sobeïde, efter at have pidsket de to Hunde [1]), strax derpaa kunde kysse dem og græde over dem. Deres Forbauselse ytrede sig uvilkaarlig i en sagte Mumlen, og Khalifen især, som var den utaalmodigste af dem alle, brændte af Begjærlighed efter at erfare Aarsagen til en saa usædvanlig Begivenhed. Gjentagne

[1]) Mohammedanerne henregne Hundene blandt de urene Dyr.

Gange gav han Djafar Tegn til, at han skulde spørge derom; men denne lod, som om han ikke mærkede det, og da dette tilsidst ikke længer lod sig gjøre, svarede han ligeledes ved Tegn, at Øjeblikket ikke var belejligt dertil.

Sobeïde blev i nogen Tid staaende midt i Salen, som om hun vilde samle Kræfter efter den Anstrængelse, hun nylig havde maattet udholde. Endelig sagde Safie til hende:

»Min kjære Søster! Vil Du ikke nu atter indtage din Plads, for at ogsaa jeg kan fuldbringe den mig tilkommende Gjerning?«

»Ja!« svarede Sobeïde, og gik derpaa hen og satte sig paa Sofaen tilvenstre for Khalifen og tilhøjre for de tre Kalendere og Lastdrageren. Fuldkommen Taushed herskede, indtil Safie, som havde taget Plads paa Stolen midt i Salen, tog Ordet, og sagde til Amine:

»Kjære Søster, jeg besværger Dig, staa op! Du véd, hvad jeg vil sige.«

Amine stod op, og gik ind i et Sideværelse, et andet end det, hvorfra man havde hentet Hundene, og kom snart tilbage med en Æske, der var overtrukken med gult Atlask og rigt broderet med Guld og grønt Silke. Hun nærmede sig Safie, aabnede Æsken og fremtog deraf en Luth, som hun overrakte hende. Efter at Safie havde tilbragt nogle Øjeblikke med at stemme Instrumentet, begyndte hun at spille og synge, og det med saamegen Ynde, at Khalifen og alle de Tilstedeværende følte sig henrevne deraf, endskjøndt det var en Sørgesang. Dens Indhold lød saaledes:

— Giv mine Øjenlaage den velgjørende Slummer tilbage, som nu er bortvegen fra dem, og sig mig: Hvor skal jeg gjenfinde min Forstand? Da jeg laante Øre til Kjærligheds lokkende Røst, mærkede

jeg, at Slummeren var bleven mine Øjnes Fjende. Da sagde man: Vi saa Dig i de redeliges Forsamling; Hvo har da forført Dig? . . Og jeg svarede: I hans Blikke maa I søge Aarsagen dertil. At han har udgydt mit Blod, . . i Sandhed, ja, jeg tilgiver ham; thi jeg opirrede og drev ham til det yderste . . . Hans Aasyns solklare Glands straalede ind i min Erindrings Spejl, og dets Gjenskin tændte en Flamme i mit indre.

»Nej!« udbrød Safie her, idet hun holdt inde med Sangen og sagde til Amine: »Jeg kan ikke længer; min Stemme svigter. Syng og spil Du i mit Sted!«

»Gjerne!« svarede Amine, tog Luthen ud af Safies Hænder og indtog hendes Plads. Efter et kort Forspil begyndte hun saaledes:

— Du som færdes fjernt fra mine Øjne og dog stedse boer i mit Hjerte! Bevarede Du den Kjærlighed, hvis Flamme aldrig slukkes? Eller glemte Du i det fjerne hint elskende Hjerte, som fortæres af Smerte for din Skyld? O, intet bliver der tilbage uden Kummer og Græmmelse og de over Kinden nedrullende Taarer! . . . Men naar engang vi atter mødes, paa Dommens store Dag, da vil jeg bønfalde Herren, og han skal prøve Hjerterne . . .

»Allah bønhøre Dig!« udbrød Sobeïde. Derpaa tilføjede hun: »Herlig har Du sunget; man hører strax, at Du selv føler Smerten, som Du skildrer med saa levende Ord.«

Amine kunde intet svare. Hun havde sunget med en saadan Lidenskabelighed eller snarere saa ganske ud af sin Sjæls inderste, at Brystet blev hende for trangt, og hun var nærved at tabe Bevidstheden. Uvilkaarlig rev hun sin Kjole op for at skaffe sig Luft, og med en vis Rædsel saae de tilstedeværende, at hendes Hals og Barm var vanziret af en Mængde dybe Ar.

Men hendes Kræfter var udtømte, og bevidstløs sank hun om paa Gulvet.

Medens Sobeïde og Safie ilede hende til Hjælp, sagde Khalifen til Djafar: »Har Du lagt Mærke til Arrene paa denne Kvinde? Jeg kan ikke længer tie stille, og jeg hviler ikke, før jeg faar at vide, hvorledes det hele hænger sammen.«

Idetsamme hørte han en af Kalenderne sige: »Hellere maatte vi have tilbragt Natten under aaben Himmel, dersom vi havde haft nogen Anelse om, at vi her skulde blive Vidner til saadanne Ting.«

Khalifen nærmede sig til Kalenderne og spurgte: »Hvad mon dog alt dette har at betyde?« »Herre, vi véd det ligesaa lidt som I,« lød Svaret. »I hører altsaa ikke hjemme her?« vedblev Khalifen, »I kunne ingen Oplysning give os om de to sorte Hunde og om hin afmægtige, saa uforsvarlig mishandlede Kvinde?«

»Herre!« svarede Kalenderne, »i Aften betraadte vi dette Hus for første Gang i vort Liv; vi ankom kun faa Øjeblikke før I.«

Khalifens Forundring steg endnu højere, og han sagde: »Maaske kan Manden histhenne bringe os Lys i Sagen.«

En af Kalenderne gav derpaa Lastdrageren et Vink, at han skulde komme hen til dem, og spurgte ham, om han ikke vidste, hvorfor de to sorte Hunde var blevet pidskede og hvorfor Amines Bryst var saa fuldt af Ar. Lastdrageren svarede: »Herre! jeg kalder den levende, almægtige Gud til Vidne paa, at dersom I ikke véd noget om disse Ting, saa har den ene af os intet at lade den anden høre. Vel har jeg hjemme her i Staden, men det er første Gang i mit Liv, jeg er i dette Hus; og undres I over at se mig her, saa er jeg ikke mindre

forundret over her at befinde mig i Eders Selskab. Og hvad der forbauser mig endnu mere er, at disse Kvinder leve her aldeles uden mandligt Selskab.«

Khalifen og hans Ledsagere, saavelsom Kalenderne havde troet, at Lastdrageren havde hjemme der i Huset og saaledes vilde være istand til at tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Med den faste Beslutning at ville have Sagen opklaret for enhver Pris, sagde nu Khalifen til de andre:

»Jeg vil sige Eder noget! Vi ere her syv Mand, og have kun med tre Kvinder at bestille! Saa lad os dog anmode dem om at give os de Oplysninger, vi ønsker. Ville de ikke gjøre det med det gode, saa er vi da stærke nok til at tvinge dem.«

Denne Beslutning modsatte Storveziren sig, idet han forestillede Khalifen de mulige Følger, uden dog at forraade for Kalenderne, hvem de havde for sig.

»Herre!« sagde Djafar, talende som til en Kjøbmand, »jeg beder Eder at betænke, at vi ikke maa skade var Kredit. Vi ere kun Gjæster her, og I kjender den Betingelse, under hvilken man har taget imod os. Hvad vilde man sige, hvis vi handlede derimod? Endnu mere vilde vi være at dadle, dersom vi derved paadrog os selv en eller anden Ulykke; og det forekommer mig, at man næppe vilde have affordret os hint Løfte, dersom man ikke var istand til at bringe os til at fortryde Overtrædelsen deraf.«

Derpaa drog Djafar Khalifen tilside, og tilføjede med sagte Stemme: »Herre! Snart er Natten forbi; hav dog Taalmodighed saalænge! Imorgen tidlig vil jeg lade disse Kvinder føre frem for Eders Trone, og da vil I sikkert faa al den Oplysning, I ønsker.«

Hvor forstandigt dette Raad end var, gik Khalifen dog

ikke ind derpaa, men paabød Veziren Taushed og sagde, han kunde ikke vente saa længe, men maatte have det hele opklaret. Det gjaldt altsaa nu kun om, hvem der skulde være Ordfører. Khalifen søgte at formaa Kalenderne dertil, men de afslog det; endelig blev man enig om, at Lastdrageren skulde paatage sig dette Hverv. Det skjæbnesvangre Spørgsmaal svævede ham allerede paa Læberne, da Sobeïde (Amine var imidlertid kommen til sig selv) traadte hen til Mændene med det Spørgsmaal:

»I Herrer! Hvad er der paafærde? Hvorom drejer Talen sig?«

Strax tog Lastdrageren Bladet fra Munden og svarede: »Herskerinde! Disse fremmede ønsker at vide, hvorfor I, efter først at have pidsket de to Hunde, bagefter græd med dem, og hvoraf det kommer, at hin Kvinde, som for lidt siden befandt sig i Afmagt, har Brystet fuldt af Ar. Derom er det, jeg i deres Navn skal spørge Eder.«

Medens han talte saaledes, antog Sobeïde en stolt Holdning, og sagde, idet hun vendte sig til Kalenderne og de foregivne Kjøbmænd:

»Er det sandt, I Herrer, at I har overdraget ham at fremkomme med denne Anmodning;«

De bejaede det, med Undtagelse af Djafar, som forblev taus; derpaa vedblev hun i en Tone, som gav tilkjende, at hun følte sig dybt fornærmet:

»Før vi tilstod Eder den Gunst at træde ind under vort Tag, paalagdes det Eder, for at forebygge al Foranledning til Utilfredshed, som Betingelse, at I ikke maatte tale om det, der ikke vedkom Eder. Efter at vi nu har modtaget og efter bedste Evne beværtet Eder, bryder I alligevel Eders Løfte. Vistnok

er det en Følge af vor Godtroenhed; men dette kan ingenlunde undskylde Eder, og Eders Opførsel er ikke saadan som det sømmer sig Mænd af Ære.«

Efter disse Ord stampede hun i Gulvet og klappede tre Gange i Hænderne, idet hun udraabte: »Skynder Eder hid!«

Strax gik der en Sidedør op, og ind styrtede syv kæmpestore, sorte Slaver med dragne Sabler. Hver greb fat paa en af de syv tilstedeværende Mænd, kastede ham til Jorden og slæbte ham frem i Midten af Salen; her gjorde de sig færdige til at afhugge Hovederne paa dem alle syv. Saavidt havde deres utidige Nysgjerrighed bragt dem, da en af Slaverne henvendte sig til Sobeïde og hendes Søstre med det Spørgsmaal: »Høje og mægtige Herskerinder! Skulle vi hugge til?«

»Vent blot et Øjeblik endnu!« svarede Sobeïde, »jeg maa først spørge dem om noget.«

»Naadige Herskerinde,« klagede nu den forskrækkede Lastdrager, »lad mig da for Guds Skyld ikke blive slaaet ihjel, fordi andre har forset sig. Jeg er uskyldig! det er de andre, som fortjener Straf.« Med grædende Taarer vedblev han: »Ak, vi var saa glade og fornøjede, og det er ingen andre end disse blinde Kalendere, som har bragt os i denne Ulykke. Der er sikkert ikke nogen By i den hele Verden, uden at den maa gaa tilgrunde, naar saadanne Folk betræder den.« Derpaa deklamerede han følgende Vers:

— O, hvor ædelt er det dog at tilgive den stærke? Dog end mere ædelt er det at tilgive den hjælpeløse! —

»O, for det Venskabs Skyld, som bestaar imellem os, lad ej den ene bøde for de andres Skyld!«

Til Trods for sin Vrede kunde Sobeïde ikke lade være at le hos sig selv ad Lastdragerens Jammerklage, og uden at opholde sig videre ved ham, rettede hun endnu engang sin Tale til de øvrige:

»Siger mig, hvem I er! Hvis ikke, da er Eders sidste Øjeblik kommet. Jeg kan ikke antage, at I skulle gjælde for anstændige Folk og for ansete og fornemme Personer i Eders Hjem, hvor dette end monne være; I vilde ellers have lagt mere Agtelse for os og Tilbageholdenhed for Dagen.«

Uendelig meget mere end de andre led den af Naturen utaalmodige Khalif ved saaledes at se sit Liv gjort afhængigt af en fornærmet og med Grund fortørnet Kvinde. Dog begyndte han at fatte noget Haab, da han hørte, at man vilde vide, hvem de var; thi han indbildte sig, at man strax vilde frigive ham, saasnart han kun nævnede sit Navn og sin Rang. Han hviskede derfor til den i hans Nærhed liggende Vezir, at han øjeblikkelig skulde sige, hvem han var. Den kloge og besindige Vezir, som ønskede at redde sin Herres Ære og skjule den Skam, han havde paadraget sig, svarede kun: »Der vederfares os, hvad vi har fortjent.« Men selv om han havde villet efterkomme Khalifens Befaling, vilde Sobeïde ikke have ladet ham faa Tid dertil. Hun havde allerede henvendt sig til Kalenderne med Spørgsmaalet om, hvoraf det kom, at de alle tre vare enøjede, og om de var Brødre. En af dem svarede hende i de andres Navn: »Naadige Herskerinde! Vi er Brødre, ikke af Fødsel, men som Kalendere, idet vi nemlig følger samme Ordens Regler.«

Hun rettede derpaa til én af dem det Spørgsmaal, om han var enøjet fra Fødselen af:

»Nej!« svarede han, »jeg er bleven det ved et saa for-

underligt Eventyr, at det vilde være til Gavn for alle, om man optegnede det. Den mig vederfarede Ulykke var Aarsagen til, at jeg lod Skjæg og Øjenbryn afrage og blev Kalender.«

Sobeïde gjorde derpaa de to andre Kalendere samme Spørgsmaal, og fik samme Svar. Kun den sidste tilføjede: »For at I dog, høje Herskerinde, kan vide, at vi ingenlunde er af lav Herkomst, og vel fortjener, at der tages noget Hensyn til os, vil jeg fortælle Eder, at vi alle tre er Kongesønner. Skjøndt vi aldrig har set hverandre før nu i Aften, har vi dog haft Tid nok til at underrette hverandre om, hvem vi er, og jeg kan forsikre Eder, at Kongerne, vore Fædre, ikke har været uden Berømmelse i Verden.«

Den ved disse Ord meddelte Oplysning formildede Sobeïdes Vrede. Hun henvendte sig til Slaverne og sagde: »I kunne nu gjerne slippe dem; men bliv her tilstede! Dem, som fortæller os deres Historie og hvad der har ført dem til vort Hus, skulle I ikke tilføje noget ondt, men lade dem gaa hvorhen de ville. De derimod, som ikke maatte findes villige hertil, skulle uden Skaansel overgives til Døden.«

Næppe hørte Lastdrageren, at han kun behøvede at fortælle sin Historie for at slippe ud af Kniben, før han skyndsomst tog tilorde og sagde: »Gunstige Herskerinde! Hvad der har bragt mig herhid, det ved I allerede; jeg kan derfor fatte mig i al Korthed. Eders Søster, som staar der, kom imorges til mig paa Torvet, hvor jeg som Lastdrager stod og ventede paa, at nogen skulde forunde mig Arbejde og derved Lejlighed til at tjene mit Brød. Hun lejede mig, og jeg fulgte hende derpaa til Vinhandleren, Urtekræmmeren, Frugthandleren, Kagebageren og Specerihandleren, og derfra begav vi os herhid, jeg

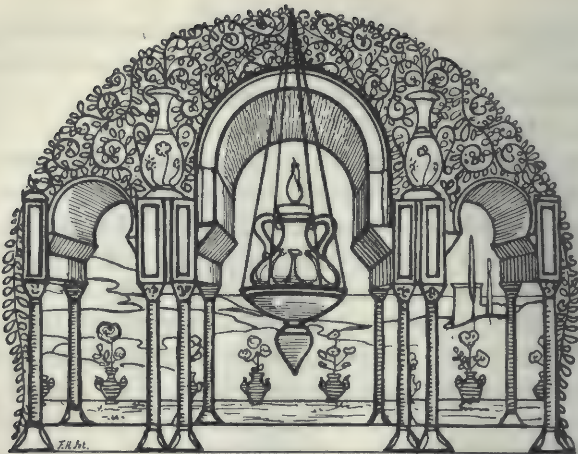
med min Kurv paa Hovedet og saa svært belæsset som mulig, og det er Eders egen Godhed, jeg skylder, at jeg er her endnu. Ingensinde skal jeg glemme den mig beviste Gunst. Og hermed er min Historie ude.« .

Sobeïde syntes tilfredsstillet, og sagde til Lastdrageren: »Saa skynd dig nu bort herfra og lad os ikke se dig oftere!«

Men hertil svarede han: »Naadige Herskerinde! Jeg beder om Tilladelse til at blive. Det vilde dog være ubilligt, om jeg, efter at have givet min egen Historie tilbedste, ikke ogsaa skulde have Lov til at høre paa de andres.« Med disse Ord tog han Plads paa Udkanten af en af Sofaerne, sjæleglad over at være undsluppen den Fare, der nylig havde truet ham.

Derfra kom Turen til Kalenderne, og den ene af dem traadte da først frem og begyndte følgende Fortælling.

De tre Kalenderes Historie.

Den første Kalender fortæller:

Vid, min Herskerinde, at for at forklare Dig Grunden til mit ejendommelige Ydre, og til at jeg har mistet mit ene Øje, maa jeg først fortælle, at jeg er Søn af en Konge. Min Fader havde en Broder, der regjerede i et andet Rige, og det traf sig saa mærkeligt, at min Farbroders Søn og jeg var fødte paa én og samme Dag.

Da vi begge var blevne voxne, kom jeg en Gang paa Besøg hos min Onkel og opholdt mig hos ham i lang Tid. Baade han og min Fætter modtog mig med den største Gjæstfrihed og ydede mig alle fyrstelige Æresbevisninger. En Dag, da min Fætter havde indrettet et prægtigt Gilde for mig, sagde

han til mig, medens vi sad sammen: »Jeg har en vigtig Sag, som ligger mig paa Hjerte, og hvorved jeg ønsker, at Du ikke vil afslaa mig din Bistand.«

Jeg forsikrede ham om min Beredvillighed, og da han yderligere havde taget mig i Ed paa, at jeg uden mindste Vægring vilde følge ham i alt, stod han op og blev borte i nogen Tid. Da han kom tilbage, havde han med sig en smuk ung Kvinde, der var meget rigt udsmykket, og idet han henvendte sig til mig, sagde han: »Tag denne Kvinde med Dig, og følg hende til den og den Begravelsesplads.« Da jeg forsikrede ham om, at jeg godt kjendte Stedet, vedblev han: »Dér vil Du finde en tom Gravhvælving; gaa ind dér, og vent paa mig, indtil jeg kommer.«

Paa Grund af min Ed kunde jeg hverken nægte at opfylde hans Forlangende eller udfritte ham nærmere om Grunden til denne besynderlige Befaling. Jeg begav mig derfor paa Vejen i Følge med Kvinden, og da vi havde naaet det betegnede Sted, satte vi os og ventede. Kort Tid efter kom ogsaa min Fætter, medbringende en Spand med Vand og Kalk, samt en Øxehakke. Han gik hen til et Gravmonument, der stod midt i Hvælvingen, og da han havde fjernet de Sten, hvoraf det var opbygget, gav han sig til at hakke Jorden op, hvor det havde staaet, saa at der dannedes et dybt Hul. Efter nogen Tids Arbejde viste der sig en Lem i Jorden, hvorfra der hang en snoet Rebstige ned. Min Fætter vendte sig til Kvinden, som jeg havde ledsaget, og sagde til hende: »Nu har Du Valget, hvad vil Du nu bestemme Dig til?« Ved disse Ord begav hun sig ned i den underjordiske Hule, og min Fætter sagde til mig: »Gjør mig nu en sidste Tjeneste, naar ogsaa jeg er steget ned her, skal Du lægge Lemmen over igjen og dække den til med

Jord, saa at det hele bliver, som det var før; tag derpaa Kalken og Vandet og ælt det sammen for at mure de Sten op fra Gravmælet, som vi har nedbrudt; paa denne Maade vil ingen levende Sjæl faa at vide, at dette Sted er blevet aabnet for nylig, thi Gravmonumentet er baade Aar og Dag gammelt, og Gud den Alvidende vil være den eneste, der kjender Sagens Sammenhæng; dette er, hvad jeg beder Dig om.« Derpaa udtalte han alle gode Ønsker for min Fremtid, og da han var gaaet ned af Stigen og forsvundet i den underjordiske Hvælving, lukkede jeg atter Aabningen, som han havde befalet.

Derpaa vendte jeg tilbage til Kongeborgen, og da min Onkel netop var fraværende paa Jagten, gik jeg strax til Hvile. Men da jeg den næste Morgen overvejede Gaarsdagens Begivenheder, angrede jeg, hvad min Fætter havde faaet mig til at gjøre. Tilsidst lod min Samvittighed mig ikke længere Ro, og jeg begav mig ud paa Kirkegaarden for at opsøge Stedet; men iblandt den store Mængde Gravmindesmærker, var det mig umuligt at gjenkjende det rette, og skjøndt jeg fortsatte mine Efterforskninger lige til Nattens Frembrud, kunde jeg dog ikke finde det. Sorgbetynget vendte jeg tilbage til Slottet, og Angeren over min Gjerning berøvede mig endogsaa Lysten til Mad og Drikke.

Den næste Dag rettede jeg paany min Gang til Kirkegaarden, stadig opfyldt af Tankerne om min Fætters forfærdelige Gjærning og Angeren over, at jeg havde adlydt ham. I syv samfulde Dage, fortsatte jeg mine Efterforskninger, men da de forblev lige frugtesløse, voxede min Sorg i den Grad, at jeg frygtede for at miste min Forstand, og tilsidst vidste jeg intet andet Raad, end at forlade dette sørgelige Sted og begive mig hjem til min Faders Rige.

Da jeg naaede min fædrene Stad kom en Skare Mennesker ud af Porten imod mig, tog mig til Fange og bandt mig. Frygt og Forbavselse betog mig over, at de, som var min Faders Tjenere og Undersaatter, vovede at handle saaledes mod deres egen Sultans Søn, og i mit stille Sind anede jeg, at der maatte være tilstødt min Fader noget. Men paa mit Spørgsmaal herom, vilde ingen af dem, der havde taget mig til Fange, give mig noget Svar, indtil én af dem omsider sagde: »Din Fader er blevet haardt ramt af Skjæbnen, hans Hær har gjort Oprør imod ham, og hans egen Vezir har gjort Ende paa hans Liv.« Sorg og Forfærdelse betog mig ved dette Rædselsbudskab, saa meget mere som jeg vidste, at Veziren, der havde dræbt min Fader, og for hvem jeg nu skulde fremstilles, var en Uven af mig fra gammel Tid. Oprindelsen til dette Fjendskab hidrørte fra min Lidenskab for Fuglejagt. En Dag, da jeg opholdt mig paa Paladsets Tag, kom der en Fugl flyvende og satte sig paa Taget af Vezirens nærliggende Hus. Jeg sendte strax en Sten efter den med en Slynge, men istedetfor at ramme Fuglen traf Stenen Veziren, og berøvede ham det ene Øje ifølge Skjæbnens uundgaaelige Bestemmelse. Om Skjæbnens Magt er det, at Digteren siger:

— Lad Skjæbnen raade, som den vil, og vær ved godt Mod, ihvad der end sker — glæd Dig ikke over noget, men sørg heller ikke, thi Jordens Begivenheder har ingen Bestandighed. —

Og en anden Digter siger:

— Vi vandre ad den Linie, som en Gang er blevet os foreskrevet; ingen formaar at vige af fra den til nogen af Siderne —

Den, hvis Undergang er forud besluttet paa et bestemt Sted, vil ikke finde Døden paa noget andet Sted i Verden. —

Naturligvis kunde Veziren (saaledes fortsatte Kalenderen sin Fortælling) ikke fremkomme med nogen Klage over denne Begivenhed, da jeg jo var en Søn af Rigets Sultan, men fra den Tid af nærede han et uudslukkeligt Nag til mig.

Da jeg nu med bagbundne Hænder blev ført frem for ham, gav han strax Befaling til min Henrettelse. »Hvorfor,« udbrød jeg, »vil Du berøve mig Livet, uden at jeg har begaaet nogen Forbrydelse.« »Hvilken Forbrydelse kan vel være større end denne,« svarede han, og dermed pegede han paa sit udstukne Øje. Jeg søgte at forsvare mig med, at det var noget, jeg kun havde gjort af Vaade, men han vedblev: »Har Du gjort det af Vaade, skal jeg gjøre det med Overlæg,« og med disse Ord tilføjede han mig et Saar, som berøvede mig det ene Øje. Derpaa lod han mig indespærre i en Kasse, og overgav mig til Bøddelen med Befaling om, at han skulde bringe mig udenfor Byen for at henrette mig og derpaa overlade mit Lig til Skovens vilde Dyr.

Bøddelen adlød sin Herres Befaling og førte mig ud af Byen, hvorpaa han lod mig stige ud af den Kasse, hvori jeg havde været indespærret. Men da han vilde til at binde mig, brast jeg i Taarer, og tiltalte ham med følgende Ord af Digteren:

— Jeg havde tænkt i Eder at finde et stærkt Panser til Værn imod Fjendens Pile, men I blev til et Vaaben i deres Haand. Jeg havde haabet paa Eders Hjælp, men Eders Understøttelse blev vendt til det modsatte. Men kan jeg end ikke bevæge Eder til Værn mod

Fjenderne, saa forhold Eder idetmindste rolig, og vær hverken for eller imod.

Derpaa vedblev jeg:

— Jeg havde tænkt, at mine Brødre skulde være til et Værn, og det blev de, men for mine Fjender, — De skulde have været rammende Pile, og det blev de, men det var mit Hjerte de ramte. — De sagde, vore Hjerter er opfyldte af Kjærlighed, og det var sandt, men blot ikke af Kjærlighed til mig. — De talte højt om deres Iver og Virksomhed, og det var sandt, men det var alt til min Skade. —

Disse Ord rørte Bøddelen, som var en gammel Tjener hos min Fader, af hvem han havde modtaget mange Velgjerninger, og han sagde derfor: »Ja, Herre, hvad vilde Du da, at jeg skulde gjøre? jeg er jo nødt til at adlyde enhver Befaling, der bliver givet mig — dog vil jeg lade Dig undslippe paa den Betingelse, at Du drager til et fremmed Land og aldrig vender tilbage; thi da vil Du bringe baade Dig selv og mig i Ulykke, thi saaledes siger Digteren:

— Tag Flugten, naar Frygten omspænder Dig, og forlad det Hus, der er styrtet sammen over sin Bygmester, thi Du kan faa den ene Bolig efter den anden, men naar Du har mistet Livet, vil intet kunne erstatte det. — Undres maa man over den, der vil leve i et trangt Hjem, naar Gud har lagt Verden aaben for ham, thi den, hvis Undergang er besluttet paa et bestemt Sted, han vil ikke finde Døden paa noget andet Sted i Verden. —

Da han havde sagt dette, kyssede jeg hans Haand, og jeg var saa glad over min uventede Frelse, at jeg ikke tog mig

Tabet af mit Øje videre nær, naar jeg sammenlignede det med den Fare, jeg lige var undsluppet. Jeg begav mig da strax afsted, og da jeg var naaet til min Onkels Residens, gav jeg ham øjeblikkelig Underretning om min egen og min Faders Skjæbne, og hvorledes det var gaaet til, at jeg havde mistet mit ene Øje. Da han havde hørt dette, brast han i Graad og udbrød: »Du bringer Sorg paa Sorg og Lidelse paa Lidelse, thi ogsaa min egen Søn er forsvundet for mig, uden at jeg véd, hvad der er blevet af ham, og uden at nogen har bragt mig Underretning om ham. Sandelig min Søn, den Skjæbne, som har ramt Dig og din Fader er en Forøgelse af min Modgang, men paa den anden Side maa Du være glad for, at det kun kom til at gjælde dit Øje og ikke dit Liv.«

Overfor min Onkel kunde jeg nu ikke længere bevare Tausheden, men fortalte ham rent ud, hvorledes det hele var gaaet til med hans Søn. Dette indgød ham Haab og Trøst i hans nedbøjede Stemning, og hans første Forlangende var, at jeg skulde vise ham det paagjældende Gravsted. Jeg forklarede ham da, at jeg ikke bestemt kunde angive det, thi efter Begivenheden med hans Søn, havde jeg allerede flere Gange været ude for at opsøge Stedet paany, men uden at finde det. Alligevel begav vi os ud paa Kirkegaarden, og da jeg omhyggelig spejdede tilhøjre og venstre, lykkedes det mig denne Gang til vor store Glæde at gjenfinde Stedet.

Da vi havde fjernet Gravmonumentet og skaffet Jorden tilside, aabnede vi Lemmen og begyndte at trænge ned i den underjordiske Hvælving; først da vi var kommen halvtredsindstyve Trin ned, naaede vi Bunden, men da slog der os en tæt Røg imøde, som næstendels blindede os, og som fik min Onkel til at udstøde det Udraab, der aldrig beskjæmmer nogen: »Der

gives ingen Hjælp og Støtte uden hos Allah, den ophøjede og almægtige!«

Alligevel besluttede vi at trænge frem og kom da ind i en stor Hal, der var fuld af Mel og Korn og alle Slags spiselige Sager. Midt i Hallen stod der en stor Løjbænk, og paa den saa vi min Fætter og den Kvinde, der havde fulgt ham, ligge tæt sammensluttede, men begge brændte til sort Aske. Ved dette Syn slog min Onkel sig for Panden og udbrød: »Ha, elendige, det er ikke andet, end hvad Du har fortjent, men Straffen i denne Verden vil endnu blive efterfulgt af Straffen hinsides, og denne vil blive haardere og vare evindeligt,« og med disse Ord slog han foragteligt med sine Sandaler paa det forkullede Legeme.

Opfyldt af Forbauselse herover og af Sorg over min Fætters ulyksalige Skjæbne, udbrød jeg: »Jeg besværger Dig, min Onkel, styr denne Heftighed og forklar mig, hvad alt dette skal betyde, og hvorledes det er gaaet til, at din Søn og denne Kvinde er omkommet paa en saa ynkelig Maade, og sig mig, hvorfor dette ikke kan være Dig nok, siden Du endogsaa skal revse ham i Døden?« »Søn af min Broder,« svarede han, »vid, at denne min Søn fra sin Barndom af var besjælet af en Kjærlighed til sin Søster; jeg søgte paa alle Maader at modarbejde dette Forhold, men slog mig til Ro med Tanken om, at de endnu begge jo kun var Børn. Men da min Søn blev voxen, fastholdt han denne forfærdelige Lidenskab trods alle Formaninger fra min Side. Jeg forklarede ham, at det var noget aldeles uhørt, og at en saadan Forbindelse vilde bringe Skam og Skade over os blandt alle Verdens Kongeslægter og efter at jeg havde truet ham med de forfærdeligste Straffe, traf jeg mine Forholdsregler, saaledes at de ikke paa nogen mulig Maade kunde

mødes. Hans Søster var ligesaa afskyelig, idet hun gjengjældte hans Følelser, og da han ikke vidste noget andet Middel, indgav Djævlen ham den Tanke at indrette denne underjordiske Hvælving og forsyne den med alle Slags Forraad, saaledes som Du ser. Her kunde han fuldstændig undgaa min Opmærksomhed, tilmed da jeg ofte var fraværende paa Jagten, men nu har Gud, (han være priset og ophøjet) ramt ham med sin Gjengjældelse og ladet Ilden fortære dem begge, og en endnu værre Straf venter ham hinsides, thi den skal vare evindelig.«

Derpaa brast han i Graad, og mine Taarer flød sammen med hans ved Tanken om alt, hvad der var overgaaet mig, og ved min Fætters forunderlige Skæbne. Derpaa forlod vi dette Sted, og da vi havde dækket Aabningen til og anbragt Gravmælet, som det tidligere havde staaet, vendte vi tilbage til Slottet, og min Onkel besluttede, at jeg fremtidig skulde være ham i hans Søns Sted.

Men kun kort Tid efter opskræmmedes vi ved at høre en krigerisk Larm udenfor Staden; Trompeternes Skingren og Hestenes Hovslag opfyldte Luften, og vi fik da at vide, at det var min Faders Vezir, der havde samlet sin Hær for pludselig at overfalde min Faders Broder. Byens Folk formaaede ikke at gjøre nogen Modstand og overgav sig hurtigt til den sejerrige Fjende. Jeg overvejede nu, at hvis jeg gav mig i hans Vold, vilde det være ude med mig, og jeg indsaa, at hvis jeg blev set af nogen, vilde jeg øjeblikkelig blive gjenkjendt enten af Byens Folk eller af min Faders Hær, og mit Liv vilde da utvivlsomt være fortabt. Jeg vidste derfor intet andet Middel end at iføre mig en Forklædning og afrage mit Skjæg, og paa denne Maade lykkedes det mig virkelig at slippe ud af den erobrede Stad.

Jeg satte Maalet for min Rejse til denne By her i det Haab at faa Lejlighed til at stedes for de Troendes Behersker, Verdens Herre, for at meddele ham min Skjæbne og anraabe om hans Hjælp. I denne Aften ankom jeg hertil, og medens jeg stod forlegen uden at vide, hvor jeg skulde gaa hen, traf jeg denne anden Kalender. Vi hilste paa hinanden, og fik gjensidig at vide, at vi begge var fremmede, og idetsamme stødte vi paa vor tredje Kammerat, der fortalte, at ogsaa han var fremmed. Medens vi gik, kom Mørket over os, og Skjæbnen førte os til Eders Bolig. Nu véd Du Grunden til, at jeg har afraget Skægget og er blevet enøjet. —

Da Kalenderen var færdig med sin Fortælling, opfordrede Husets Herskerinde ham til at gaa, men ligesom Lastdrageren bad han om at maatte blive for at høre, hvad de havde at berette. Alle var betagne af Forundring over hans Oplevelser, og Khalifen ytrede afsides til Djafar sin Forbavselse over, hvad han havde faaet at høre.

Derpaa traadte den anden Kalender frem, kyssede Jorden, og begyndte at fortælle følgende:

Den anden Kalender fortæller:

Vid, Herskerinde, at heller ikke jeg har været enøjet fra Fødselen af; min Livsskjæbne har været ganske mærkelig, og kan tjene enhver, der vil lade sig belære, til et advarende Exempel. I maa da vide, at jeg er en Konges Søn. Saasnart jeg var ude over den spæde Barnealder, sparede min kongelige Fader intet for at uddanne de ualmindelige Anlæg, han iagttog hos mig. Han forsamlede alle sit Lands i Viden-

skaberne og de skjønne Kunster udmærkede Mænd omkring mig; saasnart jeg kunde læse og skrive, lærte jeg hele Koranen udenad, hin beundringsværdige Bog, som indeholder vor Religions Grundlærdomme og Forskrifterne for vor Levemaade. Ved Siden heraf studerede jeg de ypperste Koranfortolkeres Værker, og knyttede hertil Bekjendtskabet med alle de Overleveringer af mundtlige Udsagn, som vor store Profets samtidige omhyggelig har indsamlet.

Men det var mig ingenlunde nok, at jeg vidste og forstod alt, hvad der angik vor Religion; jeg studerede ogsaa ivrig Historien, uddannede mig i de skjønne Videnskaber, lagde mig efter Versekunsten og læste alle vore udmærkede Digtere. Ikke heller blev Jordbeskrivelsen og Stjernekyndigheden forglemt, ej heller Modersmaalet, hvilket jeg satte min Ære i at tale fuldkomment rent og smukt; og i det altsammen bragte jeg det overordentlig vidt, uden dog derover at forsømme nogen af de øvrige Færdigheder, der sømmede sig for en Kongesøn. Med en ganske særegen Iver lagde jeg mig efter en smuk Haandskrift, og bragte det heri saa vidt, at jeg langt overgik alle de berømteste Skjønskrivere i hele min Faders Rige [1]).

Der gik et stort Ry af disse mine Fuldkommenheder, visselig langt større, end jeg med Rette fortjente. Endogsaa vidt ud over mit fædrene Riges Grændser udbredte sig Rygtet om min Lærdom og mine Færdigheder, og naaede saaledes endogsaa til Sultanens Hof i det fjerne Indien. Denne mægtige

---

[1]) Araberne har bestandig vurderet en smuk Haandskrift blandt en Mands mest fremragende Egenskaber, og i historiske Biografier fremhæves ofte dette Træk, ligesom der er opbevaret Navnene paa ikke faa professionelle Kalligrafer.

Fyrste fik derved Lyst til at stifte mit Bekjendtskab, og han afsendte derfor et Gesandtskab til min Fader med prægtige Foræringer og den Bøn, at han skulde give mig Tilladelse til at aflægge et Besøg ved hans Hof. Min Fader følte Glæde ved denne Indbydelse af flere Grunde. For det første var han af den Mening, at der intet gavnligere Uddannelsesmiddel gaves for en Prinds i min Alder, end Besøget ved fremmede Hoffer; og dertil var det ham meget om at gjøre at erhverve sig Sultanen af Indiens Venskab.

Jeg fulgte altsaa tilbage med Gesandten. Min Fader havde ladet sex Skibe udruste for os, med hvilke vi tilbagelagde en Del af Vejen tilsøs. Da vi omtrent en Maanedstid havde pløjet Havet, steg vi iland og udskibede vore Heste og Kameler, hvilke sidste vi belæssede med vore Rejsefornødenheder og de for Sultanen af Indien bestemte Foræringer. Derpaa fortsatte vi vor Rejse tillands, paa Grund af den store Afstand og Vejens Vanskeligheder ikkun med et ringe Følge. Men vi var ikke kommen ret langt, da vi fra en i det vide fjerne sig nærmende Støvsky opdagede tredsindstyve vel bevæbnede Ryttere, som sprængte os imøde. Det var Røvere, som begjærlige efter Blod og Gods styrtede sig over os. Vi var altfor faa i Antal til at vove nogen Modstand imod Røverne, som for imod os med indlagte Landser. Derfor indskrænkede vi os til at raabe dem imøde, at vi var fredelige Gesandter, bestemte til den mægtige Konge af Indien, og at vi derfor haabede, at de vilde lade os selv og vor Ejendom urørte. — Men Svaret lød tilbage: »Her befinde vi os paa vor egen Jordbund og kjender ikke nogen Hersker! Hvad bryder vi os om Eders Sultan af Indien?« Med disse Ord angreb de os og slog ned forfode. I vor Fortvivlelse værgede vi os vel saa godt vi kunde; men Over-

magten var os for stor, og vi maatte snart søge vor Frelse i Flugten.

Ogsaa jeg forsøgte at undkomme paa min haardt saarede Hest, og ansporede den til at opbyde sine sidste Kræfter til min Redning. Men pludselig styrtede den, udtømt af sit store Blodtab, sammen under mig. Hastig var jeg atter paa Benene, og saa, at der ingen Forfølgere var efter mig. De gridske Røvere havde ikke villet fjerne sig fra deres rige Bytte.

Saaledes befandt jeg mig da ganske hjælpeløs og forladt i et mig aldeles fremmed Land! Landevejen vovede jeg ikke mere at nærme mig, fordi jeg frygtede for, herved paany at falde Røverne i Hænderne. Paa Lykke og Fromme fortsatte jeg derfor min Vej ligefrem, og naaede endelig et højt Bjerg, paa hvis Skraaning noget ivejret jeg opdagede Aabningen til en Hule. Jeg klatrede da tilvejrs og traadte ind i Hulen; her tilbragte jeg Natten temmelig rolig, efter at have nydt nogle Frugter, som jeg havde samlet undervejs. Den følgende Morgen fortsatte jeg min Vandring, og vedblev saaledes en Række af Dage at gaa uafbrudt fremad, uden at finde noget Sted, hvor jeg kunde ønske at slaa mig til Ro for nogen Tid. Først efter en Maaneds Forløb naaede jeg en stor og folkerig Stad, som havde en overordentlig fordelagtig Beliggenhed. Flere herlige Strømme vandede dens Omgivelser, og det dejlige Syn, som aabenbarede sig for mine Blikke, banlyste for en Stund den dybe Tungsindighed, hvori Bevidstheden om min ulykkelige Stilling havde nedsænket mig. Solen havde brændt mit Ansigt, mine Hænder og Fødder ganske brune; mit Skotøj var af den lange Vandring ganske forrevet, og af mine Klæder var der blot Pjalter tilbage, som kun ufuldkommen var istand til at skjule min Nøgenhed.

Jeg gik ind i Staden for at faa at vide, hvor jeg befandt mig, og henvendte mig til en Skræder, der sad i sit aabne Værksted og arbejdede. Fuld af Medynk over min Ungdom, maaske ogsaa paavirket af min Holdning, der røbede en ganske anden Person end den, jeg syntes at være, bad han mig tage Plads og udhvile mig, og spurgte mig derpaa, hvem jeg var, hvorfra jeg kom, og hvad jeg havde at bestille der paa Stedet. Jeg fortalte ham da ligefrem mine ulykkelige Hændelser, og tog heller ikke i Betænkning at meddele ham min fyrstelige Herkomst. Skræderen hørte opmærksom paa mig; men da jeg havde talt tilende, forøgede han snarere mine Bekymringer, end formindskede Vægten deraf: »Betro for Himlens Skyld ikke nogen anden,« sagde han, »hvad Du nu har betroet mig! Den her regjerende Fyrste er den bittreste Fjende af Kongen, din Fader, og Du vilde næppe undgaa en voldsom, om end ikke grusom Behandling, naar han erfarede noget om din Ankomst hertil.«

Saasnart jeg havde faaet Navnet at vide paa Landets Fyrste, betvivlede jeg intet Øjeblik længer det vel begrundede i Skræderens Advarsel. Da imidlertid det imellem min Fader og denne Fyrste bestaaende Fjendskab ingen videre Indflydelse havde paa mine Eventyr, vil I vel, naadige Frue, tillade, at jeg forbigaar samme med Taushed. Jeg takkede ret af Hjertet den gamle Skræder for den modtagne gavnlige Oplysning, og forsikrede ham om, at jeg i et og alt ubetinget vilde adlyde hans Raad, og aldrig skulde glemme ham, hvad han ved denne Lejlighed vilde gjøre for mig. Mit Væsen og min Tale behagede den gode, gamle Mand, og da han sluttede sig til, at jeg maatte være sulten, lod han først og fremmest bringe Mad, og vi spiste tilsammen. Derpaa indbød han mig indtil

videre i sit Hus, hvilket Tilbud jeg modtog med levende Taknemlighed.

I Løbet af nogle Dage havde jeg igjen samlet Kræfter efter min lange og besværlige Pilgrimsvandring. Da nu Skræderen vidste, at de fleste Fyrstesønner af vor Tro, til en Nødhjælp under en grusom Skjæbnes Omvexlinger, lærer et eller andet Haandværk eller en nyttig Kunst til at friste Livet ved under Fornedrelsens Kaar, gjorde han mig det Spørgsmaal, om ikke ogsaa jeg havde lært noget, hvorved jeg kunde fortjene mig Livets Ophold. Hertil svarede jeg, at jeg var vel bevandret i Lovkyndigheden, i Digtekunsten og Sproglæren, og desuden skrev en fuldendt smuk Haandskrift.

»Ja, det er godt nok,« indvendte Skræderen, »men med intet af alt det, som Du der har opregnet, kan Du her til Lands fortjene en eneste Bid Brød; slige Kundskaber kunne ikke slaaes i Hartkorn i vor Stad. Vil Du derimod adlyde mit Raad, — eftersom Du synes at besidde et baade sundt og stærkt Legeme, — saa skal Du iføre Dig en kort og let Klædning, og give Dig til at hente Brænde fra den nærliggende Skov. Det sælger Du paa Torvet, og Du vil herved forskaffe Dig en tarvelig Indtægt, hvoraf Du kan leve uafhængig af Andre, medens Du afventer, at Himlen skal vise Dig et mildere Aasyn, efter at hine mørke Skyer har adsplittet sig, der nu beskygger dit Livs Lykke og tvinger Dig til at finde Dig i Fornedrelsen med Forglemmelse af din høje og ædle Herkomst.«

Frygten for at blive kjendt og Nødvendigheden af at sørge for mit Underhold bestemte mig til at gribe denne Levevej, saa ydmygende, ussel og besværlig den end var. Den følgende Dag kjøbte Skræderen en let Klædning, en Øxe og et Reb til mig, og anmodede nogle fattige Folk, der tjente deres Brød paa

samme Maade, om at tage mig med sig ud i Skoven. Strax den første Gang bragte jeg en dygtig Dragt paa Hovedet med mig tilbage, og fik derfor til min Forbauselse et halvt Guldstykke. Brændet stod nemlig, uagtet Skovens Nærhed, i denne Stad i en usædvanlig høj Pris, eftersom kun faa Mennesker gad beskjæftige sig med den møjsommelige Haandtering at fælde Træ og slæbe det til Byen. I kort Tid havde jeg allerede tjent saa meget, at jeg kunde betale min Vært, Skræderen, hans Udlæg tilbage.

Vel et Aars Tid havde jeg tilbragt paa denne Maade, da jeg en Dag trængte dybere ind i Skoven, og naaede et Sted, der forekom mig meget indbydende. Her gav jeg mig ifærd med at fælde Træ. Men idet jeg ryddede en Trærod, traf jeg hændelsesvis med Øxen paa en Jernring, som var skjult i Jorden. Øjeblikkelig gav jeg mig til at kaste Jorden tilside, og saa nu, at Ringen sad fast i en hemmelig Falddør. Da jeg aabnede denne, viste der sig en ned i Dybet førende Trappe, ad hvilken jeg uden Betænkning steg ned med min Øxe i Haanden. Trappen førte mig ind i et vidtløftigt Palads, hvor der til min store Forundring var saa lyst, som om Paladset havde knejset imod Skyerne. Da jeg gik igjennem et Galleri, som blev baaret af Jaspissøjler, hvis Fodstykke og Kapitæler bestod af det pure Guld, saa jeg en Kvinde komme mig imøde, saa vidunderlig skjøn, saa fuld af Anstand og Adel, at mine Blikke uvilkaarlig løsrev sig fra al den øvrige omgivende Herlighed for udelukkende at dvæle ved hende.

For at spare den dejlige Kvinde Ulejligheden ved at komme mig imøde, ilede jeg frem og viste hende min Ærbødighed i et dybt Buk, hvorfra jeg kun langsomt og uden at mæle noget Ord rejste mig igjen.

»Hvem er Du,« spurgte den skjønne, »et Menneske eller en Aand!«

»Jeg er et Menneske,« svarede jeg, »og staar i ingensomhelst Forbindelse med Aander.«

»Og hvorledes kommer Du herhid?« vedblev hun med et dybt Suk. »I fem og tyve Aar har jeg nu opholdt mig her, og i denne lange Tid er Du det første Menneske, jeg ser for mig.«

Jeg følte mig allerede fortryllet af hendes Skjønhed; af hendes blide og smægtende Væsen, og af den henrivende Musik i hendes Stemme øste jeg Mod til at sige: »Min skjønne Herskerinde, førend jeg besvarer Eders Spørgsmaal, er I vel saa naadig at lade mig udtrykke den levende Glæde, jeg føler ved dette uventede Møde, der byder mig den sødeste Trøst i mine egne ulykkelige Omstændigheder, og maaske ogsaa vil give mig en kjær Lejlighed til at formilde Haardheden i Eders Kaar.«

Herpaa fortalte jeg hende trolig, ved hvilken forunderlig Tilskikkelse hun saa mig, en Kongesøn af det ædleste Blod, foran sig i en Tiggers elendige Dragt, og hvorledes det var gaaet til, at jeg havde fundet Indgangen til hendes prægtige, men, som det syntes, ogsaa meget kjedsommelige Opholdssted.

»O Prinds,« svarede Damen og sukkede paany, »Du tager ikke fejl, naar Du anser dette prægtige og rigt smykkede Opholdssted for et kjedsommeligt Fængsel! Selv paa de dejligste Steder føler man sig jo ubehagelig tilmode, naar man maa opholde sig der imod sin Villie. Du har rimeligvis hørt Tale om den store Epitamarus, Konge over Ibenholtøerne, som har sit Navn af sin Overflod paa hin kostbare Træsort. Denne Konge er min Fader. Tidlig havde han bestemt en Prinds, som var min kjødelige Fætter, til at være min Gemal. Men i selve

Brudenatten, endnu før jeg var bleven overgiven til min Ægteherre, blev jeg midt under Festlighederne, som fandt Sted ved Hoffet og i hele Hovedstaden, ganske uformodentlig bortført af en Aand. Ved denne voldsomme Bortførelse faldt jeg i Afmagt og vidste ikke, hvad der foretoges med mig; men da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i dette Palads.«

»Længe var jeg ganske utrøstelig; men Tiden og Tvangen har lidt efter lidt vænnet mig til Synet af og Omgangen med den mig i Begyndelsen modbydelige Aand. Det er, som jeg allerede har omtalt, fulde fem og tyve Aar siden jeg blev indespærret her i dette underjordiske Palads, hvor der bydes mig alt, hvad der kan friste et forfængeligt Hjerte, Vellevnet, Smykker og pragtfulde Omgivelser, kun ikke det eneste, jeg higer efter, Friheden og menneskeligt Selskab. Aanden tilbringer kun hver tiende Nat hos mig, og undskylder denne, som han synes, altfor ringe Grad af Opmærksomhed med sit Ægteskab med en anden Kone, som vilde blive skinsyg og rasende, naar hun erfarede det mindste om hans Forhold til et andet kvindeligt Væsen. Men trænger jeg til Aandens Nærværelse, det være sig ved Dag eller Nat, saa behøver jeg kun at berøre en ved Indgangen til mit Værelse anbragt Talisman, og Aanden staar øjeblikkelig for mig. Idag er det den fjerde Dag siden han var hos mig; følgelig venter jeg ham igjen om sex Dage. Du kan altsaa, hvis det behager Dig, blive hos mig i fem Dage; jeg skal bestræbe mig for at beværte Dig efter Rang og Fortjeneste.«

Jeg havde fra første Øjeblik været saa indtagen i hende, at det ikke faldt mig ind at tilbagevise en Anmodning eller Indbydelse, der blev henvendt til mig i saa forbindtlige Ord. Prindsessen førte mig da igjennem en prægtig Buedør ind i et

Bad, der var saa smukt og kostbart indrettet, at jeg aldrig havde set dets Lige. Da jeg, efter at have badet mig, igjen vilde klæde mig paa, fandt jeg istedetfor mine forslidte Pjalter en Klædning af den rigeste og smagfuldeste Art, som jeg med Velbehag iførte mig, mindre af forfængelig Lyst til det pragtfulde end i den Hensigt deri at optræde for Prindsessen paa en værdigere Maade. Da jeg atter traadte ind til hende, bad hun mig tage Plads hos sig paa en Sofa med et herligt Tæppe og med Puder af den kostbareste indiske Brokade. Ikke længe efter besatte hun et Bord med udsøgte Spiser og fremsagde følgende Vers:

— Havde jeg ventet din Ankomst, skulde jeg have udbredt min Sjæls Sjæl og det sorte i mine Øjne for Dig som et Tæppe. — Mine Kinder skulde jeg have udbredt paa Gulvet for Dig, saa at dine Fødder havde maattet skride over mine Øjenlaage. —

Da vi havde spist sammen, tilbragte vi den øvrige Del af Dagen meget behagelig med hinanden; derpaa søgte vi Hvile i Søvnens Arme.

Alle mine Lidelser forglemte jeg i den søde Søvn, og jeg vaagnede først, da min Elskede med blid Haand strøg mig under Fodsaalerne. I sin Bestræbelse for paa enhver Maade at gjøre mig til Behag foresatte hun mig ved Frokosten en Kande af den kosteligste, gamle Vin, og drak selv med for at føje mig. Men den fyrige Drik steg mig snart til Hovedet, og i en ophidset Tilstand sagde jeg til Prindsessen:

»Skjønne Herskerinde, kun altfor længe har I været begravet i denne Hule; o, følg med mig og stig atter op til det virkelige Dagslys, hvor Livsglæden er at finde! Hernede dæmrer

kun et Tryllelys, som ikke formaar at opklare Eders overjordiske Yndigheder!«

Smilende svarede hun mig: »Prinds, lad det kun være godt! Jeg bryder mig ikke om det herligste Dagslys af Verden, naar Du af ti Dage tilbringer de ni hos mig, og kun overlader Aanden den tiende.«

»O Prindsesse,« tog jeg atter Ordet, »jeg ser vel, at det er Frygten for Aanden, som bringer Eder til at tale saaledes; men jeg er saa lidt bange for ham, at jeg øjeblikkelig skal knuse hans Talisman tilligemed dens fordømte Trylleskrift. Lad ham kun komme! Jeg skal vente og tage imod ham, saa at han skal glemme at komme tiere igjen; jeg er paa det allerheldigste oplagt til at gjøre Kaal paa en halv Skok Aander. Ja, Alverdens Aander vil jeg tage paa min Samvittighed, men ham allerførst!«

Prindsessen, som vel kjendte de forfærdelige Følger, besvor mig ikke at berøre Talismanen. »Det vilde være den korteste Vej til at styrte baade Dig og mig i Fordærvelse,« sagde hun, »Jeg véd bedre, hvad Aandernes Magt har at betyde.«

Men Vindunsterne lod mig ikke begribe det forstandige i Prindsessens Advarsler; — jeg styrtede frem og knuste med et Fodtrin Talismanen.

I samme Øjeblik bævede hele Paladset, og Prindsessen tilraabte mig forfærdet: »Der kommer Aanden! Advarede jeg Dig ikke for ham? Ved Allah, Du har bragt Fordærvelse over hende, som elskede Dig! Men tænk alene paa at redde Dig selv, og fly ad den samme Vej, ad hvilken Du kom herind!«

I et nu var min Rus fordunstet, og jeg erkjendte, desværre for silde, min Taabelighed. Ganske fortumlet af Skræk fulgte jeg uvilkaarlig det givne Raad; men saa stor var min Forvirring,

at jeg glemte min Øxe og mine Sko. Jeg var imidlertid kun kommen et Par Trin opad Trappen, da jeg saa mig om og bemærkede, at Gulvet aabnede sig, og en Aand af et græsseligt Udseende steg op derigjennem. Harmfuld spurgte han Prindsessen: »Hvortil slig Voldsomhed, hvilken Ulykke er der da mødt Dig?«

»Ak, ikke nogen Ulykke,« svarede hun. »Det hele er, at jeg befandt mig ilde og tog min Tilflugt til denne Flaske for at styrke mig, og derpaa kom jeg til at gjøre et Fejltrin, hvorved jeg faldt og sønderbrød Talismanen.«

»Du lyver, Ulyksalige!« raabte Aanden. Og idet han saa sig om, fik han Øje paa Øxen og Skoene, som jeg havde efterladt.

»Uforskammede Kvinde,« vedblev han derpaa, »hvorledes kommer disse Sko og denne Øxe her?«

»Jeg ser dem i dette Øjeblik for første Gang; svarede Prindsessen, »maaske har Du selv uforvarende bragt dem med Dig. Ved den Voldsomhed, hvormed Du kom farende, har Du let kunnet rive dem med Dig et eller andet Steds fra.«

Men Aanden besvarede denne Udflugt med Skjældsord og Slag, og forlangte, at Prindsessen skulde tilstaa Sandheden. Jeg var ikke længer istand til at høre den mishandlede Kvindes Hulken og Smertensskrig; i en Hast kastede jeg den af hende modtagne Klædning af mig, tog min egen, som jeg Dagen iforvejen ved Udgangen fra Badet havde lagt paa Trappen, og undveg gjennem Falddøren. Jeg lukkede denne forsigtig efter mig og tildækkede den igjen med Jord; derpaa fjernede jeg mig med bitter Fortrydelse over, hvad jeg havde gjort.

»Sandt nok,« sagde jeg til mig selv, »i hele fem og tyve Aar var hun en Fange; dog, afset fra Friheden, fattedes

der intet i hendes Lykke; men denne har jeg i min Ubesindighed forstyrret, givende hende til Pris for en dæmonisk Aands Grusomheder.«

Idet jeg nu tillige kom til at tænke paa Prindsessens Skjønhed, og at det var for min Skyld, hun led, fremdeles paa min Fader og mit Fædreland, og at jeg var nedsunken til en elendig Brændehugger, kom følgende Vers mig paa Læberne:

> — Naar Skjæbnen hjemsøger Dig med sin Lidelse, saa lad den Tanke trøste Dig, at en Dag skuer Gjenvordighed, og en anden den sejrrige Lykke! —

Med en Dragt Brænde, som jeg i min dybe Sorg samlede og lagde tilrette, uden ret at vide, hvad jeg gjorde, vendte jeg tilbage til Staden, hvor Skræderen kom mig imøde og ytrede stor Glæde ved at se mig igjen. Han havde ventet mig med en Uro, som om han sad paa gloende Kul, og sagde: »Jeg har været meget bekymret over din Udeblivelse, eftersom jeg kjendte Hemmeligheden ved din Herkomst. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke derom, og frygtede allerede for, at Du var bleven kjendt af en eller anden slettænkende Person. Gud være priset for din Gjenkomst!«

Jeg takkede ham for hans Deltagelse og venskabelige Bekymring, men fortalte ham intet om mit Eventyr, og hvorledes jeg havde mistet Øxen og Skoene. »Intet vilde have lignet min og Prindsessens Lykke,« sagde jeg til mig selv, »hvis jeg blot havde forstaaet at beherske mig selv, og ikke havde slaaet Talismanen istykker.«

Medens jeg hengav mig til disse og lignende bedrøvelige Tanker, traadte Skræderen ind til mig og sagde: »Der har indfundet sig en mig ubekjendt Olding med din Øxe og dine

Sko, som han foregiver at have fundet ude i Skoven. Af de andre Brændehuggere har han erfaret, at Du boer her, og vil kun overgive Sagerne i dine egne Hænder. Kom derfor ud og tal med ham!«

Ved disse Ord blegnede jeg og begyndte at skjælve over hele Kroppen. Skræderen forlangte at vide Grunden til denne Bevægelse; men i det samme aabnede Gulvet sig under os, og Oldingen lod sig tilsyne med Skoene og Øxen. Det var den samme Aand, som havde bortført Prindsessen af Ibenholtøen. Uagtet han havde drevet sine Mishandlinger til den yderste Grad af Grusomhed, kunde han dog intet faa ud af hende. Da han mærkede dette, tog han Øxe og Sko og sagde: »Saasandt jeg hedder Dsharsharis, og er en Efterkommer af Eblis [1]), de onde Aanders Fyrste, skal jeg nok hidskaffe Ejermanden til disse Sko og denne Øxe.«

I denne Hensigt stod han nu for mig, og spurgte mig med frygtelig Røst, om det var mine Sko og min Øxe.

Men Aanden gav mig ikke Tid til at svare ham; ikke heller var jeg istand til at fremføre noget Ord, af Skræk over hans forfærdelige Nærværelse. Han tog mig ufortøvet omkring Livet, rev mig ud af Kammeret med sig, og førte mig igjennem Luften med en saadan Voldsomhed og Hastighed, at jeg mere modtog et Indtryk af den uhyre Højde, hvortil han hævede sig med mig end af den lange Vejstrækning, vi tilbagelagde i nogle faa Øjeblikke. I en ligesaa rivende Fart dalede han atter ned til Jorden med mig. Han stampede blot i Jorden, og denne aabnede sig under os; — i samme Øjeblik befandt vi os i det

[1]) Eblis (en Fordrejelse af diabolos) er det arabiske Navn for de onde Aanders Fyrste.

underjordiske Palads hos Prindsessen af Ibenholtøen. Men hvilket hjerteskjærende Syn ventede mig ikke her! Prindsessen laa afklædt paa Gulvet, badet i sine Taarer og svømmende i sit Blod.

»Troløse Kvinde,« tilfnyste Aanden hende, idet han pegede paa mig, »er det din Boler?«

Prindsessen henvendte sit døende Blik paa mig, og svarede, »Jeg kjender ikke denne Mand; jeg ser ham første Gang i denne Time.«

Helt forundret ytrede derpaa Aanden: »Han er Skyld i, at Du befinder Dig i denne elendige Tilstand, og dog vægrer Du Dig ved at kjende ham? Hvem kan blive klog paa Jer Mennesker!«

»Da han er mig ubekjendt,« svarede Prindsessen med mat Stemme, »hvorfor skulde jeg da sige en Usandhed, som vilde styrte ham i Fordærvelse?«

»Nuvel,« sagde Aanden tænderskjærende, idet han holdt en blank Sabel hen for hende, »har Du virkelig aldrig set dette Menneske, saa hug Hovedet af ham!«

»O, hvorledes skulde jeg kunde gjøre, hvad Du forlanger af mig?« klagede Prindsessen, »jeg er saa mat, at jeg næppe formaar at opløfte en Arm, og selv om jeg var istand dertil, hvorledes skulde jeg da kunne føre det over mit Hjerte at tage Livet af et mig ubekjendt, aldeles uskyldigt Menneske?«

»Ha, din Vægring beviser din Brøde!« tilfnyste Aanden hende, og vendte sig derpaa om til mig med det Spørgsmaal: »Kjender Du ikke heller hende?«

Nu havde jeg visselig været ikke alene det mest utaknemlige, men ogsaa det ynkeligste Menneske af Verden, hvis jeg ikke havde vist Prindsessen den samme Troskab, som hun havde vist mig. Derfor svarede jeg Aanden uden Betænkning: Hvor-

ledes skulde jeg vel kjende hende, da jeg ser hende første Gang i mit Liv i dette Øjeblik!«

»Nu, hvis det virkelig er sandt,« vedblev Aanden, »saa tag denne Sabel og hug Hovedet af hende! Det er det eneste Middel, hvorved Du kan vinde Friheden, og jeg Overbevisningen om, at Du har talt Sandhed.«

»Jeg er beredt,« svarede jeg, tog Sablen og traadte hen til Prindsessen. Men ikke maa man tro, at jeg nærmede mig Prindsessen af Ibenholtøen for at adlyde den grusomme Aands Befaling; jeg gjorde det kun for at vinde Lejlighed til, saa vidt muligt, ved Blikke og Tegn at tilkjendegive hende, at, ligesom hun var villig til at dø for mig, jeg intet Øjeblik vilde betænke mig paa at hengive mit Liv for hende. Prindsessen forstod mig; uagtet sine Smerter og sin aldeles trøstesløse Stilling, beviste hun mig det ved et taknemligt Blik, der sagde mig saa meget som, at hun selv gjerne gik i Døden for mig, og med Tilfredsstillelse bemærkede, at jeg heller ikke skyede Døden for hende. Udtrykte med Digterens Ord vilde de Følelser, som i dette Øjeblik bevægede hendes Indre, have lydt saaledes:

— Vi vexle Blikke, det er vor Kjærligheds Sprog; enhver indviet forstaar denne Tale. — Hvad Tungen vil sige, forkynder Øjet; det aabenbarer min for Alverden fordulgte Kjærlighed. Hun læser i mit Blik som i en aaben Bog, og jeg læser i hendes. Sjælen taler igjennem vore Blikke, veltalende uden Lige; vi selv tie, men vor Kjærlighed taler. Thi Kjærlighed er vort Livs Sjæl. — Medens den ene taler, saa læser den anden, og Hjertet bliver fuldt af Kjærlighedens søde og smertefulde Hemmeligheder. —

Jeg hævede Sablen; men i samme Øjeblik kastede jeg den atter fra mig og sagde til Aanden: »En evig Skam vilde det

være for mig, hvis jeg lod mig bruge til et fejgt Mord paa en mig ubekjendt Person, der oven i Kjøbet er en Kvinde, som forud er haardt mishandlet og nær Døden! — Gjør med mig, hvad Du vil, grusomme Aand! Jeg er i din Magt; men dit barbariske Bud hverken kan eller vil jeg opfylde!«

»Jeg ser nok, at I begge byde mig Trods og forhaane min velgrundede Skinsyge,« tog Aanden atter tilorde, men I kjende mig ikke rigtig, I forræderiske Uslinger. Bi I kun lidt!«

Med disse Ord greb Uhyret Sablen og afhuggede Prindsessen først den ene og saa den anden Haand. Ved den Udmattelse, hvorunder hun allerede led, maatte Smerterne og Blodtabet nødvendigvis hastig hidføre hendes Død; men endnu hendes sidste halvbrustne Blikke søgte med Ømhed mine. Aanden bemærkede det og skreg rasende: »Troløsheden lyser Dig ud af Øjnene. Du skamløse Forræderske!« og huggede Hovedet af hende.

Jeg var næsten bevidstløs Vidne til dette gyselige Optrin, og ventede sikkert, at Raden nu vilde komme til mig. Saasnart jeg atter vandt Talens Brug tilbage, beklagede jeg mig over Aandens Grusomhed, at han saa længe lod mig svæve i Dødsfrygt. »Hug kun til!« tilraabte jeg ham, »jeg er fuldkommen beredt til at modtage Dødshugget, og længes derefter som den eneste Naade, jeg kan vente mig af Dig.«

Men istedet for at følge min Opfording, henvendte Aanden sig rolig til mig med disse Ord: »Paa slig Maade tugte Aanderne deres Elskerinder, naar de have dem mistænkt for Utroskab. Saa meget er aabenbart, at hun har modtaget Dig her; men mig fattes Beviset for, at hun har tilføjet mig en endnu større Vanære; ellers skulde Du allerede for længe siden have ophørt at leve. Men ustraffet skal Du dog ikke slippe mig af

Hænderne; vælg derfor, enten jeg skal omskabe Dig til en Hund, et Æsel eller en Abe!«

Ved disse Ord begyndte jeg igjen at fatte lidt Haab om at slippe uskadt derfra, og gav mig til at bede: »O mægtige Aand, betving din Vrede! Eftersom Du vil skjænke mig Livet, saa gjør det paa en høimodig Maade! Aldrig skal jeg glemme din Mildhed, hvis Du tilgiver mig, men prise dit Ædelmod saa længe jeg lever. Hvo, som haaber Tilgivelse af den, der er over ham, tilgiver selv ogsaa den, der er under ham!«

Men Aanden havde et Hjerte saa haardt som Sten, og svarede: »Spar dine mange Ord! Jeg kan ikke gjøre mere for Dig end skjænke Dig Livet. Ustraffet slipper Du ikke; føle maa Du, hvorledes en Aand formaar at hævne sig.«

Med disse Ord greb han mig og foer ivejret med mig igjennem den sig aabnende Hvælving i det underjordiske Palads; højt imod Himlen foer han med mig i hvinende Fart, saa højt, at Jorden under mig tilsidst kun tog sig ud som en lille hvid Sky. Fra denne uhyre Højde nedlod han sig atter med Lynets Hastighed, idet han ligesom lod sig styrte ned igjennem Luften, og landede paa Toppen af et højt Bjerg. Her tog han en Haandfuld Jord, udtalte eller fremmumlede nogle uforstaaelige Ord derover, og sagde derpaa idet han bestrøede mig med Jordstøvet: »Aflæg et Menneskes Skikkelse og ifør Dig en Abes!«

Derpaa forsvandt han, og jeg var omskabt til en Abe. Nedbøjet af Kummer og alene i et fremmed Land befandt jeg mig, Gud véd, hvor langt borte fra min Faders Rige. Jeg græd mine modige Taarer over den modbydelige Skikkelse, jeg havde faaet, men fattede dog tilsidst den mandige Beslutning, med Taalmodighed at bære den lunefulde Skjæbnes Tyranni,

da jeg vidste, at den hastig kan skifte Sind og vende Elendighed til Lykke.

Jeg klatrede altsaa ned af Bjerget, og vandrede over det flade Land henved en Maanedstid, indtil jeg naaede Havbredden. Da jeg stod og stirrede ud over Bølgerne, bemærkede jeg et Skib, som for en gunstig Vind styrede ind mod Landet. Jeg skjulte mig ihast bag et nærved Bredden fremspringende Klippestykke; men saasnart Fartøjet var tæt nok ved Land, sprang jeg pludselig ombord deri. Strax samledes alle Matroserne og Passagererne omkring mig, og da jeg aldeles manglede Talens Brug, befandt jeg mig i en ikke ringe Forlegenhed og Fare. De overtroiske Kjøbmænd frygtede for, at jeg bragte Ulykken ombord, og den ene raabte: »Kast det ildevarslende Uhyre over Bord!« og den anden: »Jeg skal strax slaa det ihjel med et Kølleslag, — jeg vil skyde det en Pil igjennem Livet, — jeg vil med min Sabel kløve dets Pandebrask!« Den sidste Trusel vilde virkelig være gaaet i Opfyldelse, hvis jeg ikke havde taget min Tilflugt til Skibskaptajnen, for hvem jeg knælede ned, idet jeg som en bedende greb fat i hans Klædebon. Kaptajnen blev saa rørt over min Adfærd og de Taarer, jeg udgjød, at han tog mig under sin Beskyttelse og højt erklærede, at hvo som gjorde mig noget ondt, skulde faa med ham at bestille. Ja, han kjærtegnede mig endog, og, i Mangel af Ord, gav jeg ham ved allehaande Miner og Fagter min levende Taknemlighed tilkjende. Og han vedblev at være mig en god Beskytter og en god Herre; da jeg forstod alt, hvad han sagde, formaaede jeg at gjøre mig nyttig i hans Tjeneste, og blev snart hans betroede Yndlingstjener.

Efterat vi med gunstig Vind havde fortsat vor Fart endnu halvtredsindstyve Dage løb vi lykkelig ind i Havnen ved en stor

og folkerig Handelsstad og kastede Anker. Denne Stad havde en saa meget større Betydenhed, som den tillige var Rigets Hovedstad. En Mængde Baade omringede strax Skibet, og hidbragte alleslags Folk, som enten vilde hilse paa deres ankomne Venner eller indhente Efterretninger om deres fraværende; mange indfandt sig alene af Nysgjerrighed, for at se et Fartøj, der lykkelig havde tilendebragt sin Rejse saa langvejs fra.

Ogsaa nogle Mamluker[1]) besteg Skibet; disse forlangte i den regjerende Sultans Navn at faa de tilstedeværende Kjøbmænd itale. Efterat de havde ønsket de forsamlede Handelsmænd tillykke med den heldig fuldendte Rejse, tog en af dem saaledes tilorde: »Sultanen, vor Herre, lader Eder allernaadigst tilkjendegive sin Glæde over Eders Ankomst, og beder alle og enhver, at de som Prøve paa deres Haandskrift ville nedskrive nogle Linier paa denne Pergamentrulle. Men forat I kunne vide, hvad der ligger til Grund for dette Hs. Højheds Forlangende, vil jeg underrette Eder om, at Kongen, vor Herre, besad en Vezir, som med den største Visdom og Forretningsdygtighed forbandt en fuldendt smuk Haandskrift. Denne Mand er for nogle Dage siden død, og Hs. Højhed er utrøstelig derover. Eftersom han nu ikke kan faa sin afdøde Vezirs dejlige Haand-

---

[1]) Mamluk ɔ: Slave, er dels en Betegnelse for enhver Sultans Tjenere i Almindelighed, dels blev det specielt anvendt om de ægyptiske Khalifers kurdiske og tatariske Livvagt, der som bekjendt tilrev sig Magten i Landet, og i flere hundrede Aar havde hele Ledelsen i deres Hænder ligesom Janitscharerne i Konstantinopel, indtil Muhammed Ali gjorde en brat Ende paa deres Herredømme i Aaret 1811. I 1001 Nat har Ordet naturligvis den første almindelige Betydning.

skrift ud af sine Tanker, har han svoret en hellig og højtidelig Ed paa, kun at besætte Vezirens tomme Plads med en Mand, der skriver en ligesaa smuk Haand. Men indtil nu er der indenfor dette Riges Grændser ikke blevet fundet Nogen, som blot tilnærmelsesvis har opnaaet den afdøde Vezirs Færdighed, og er bleven anset for værdig til at vorde hans Efterfølger.«

Herpaa nedskrev de Kjøbmænd, som ansaa deres Skrift for smuk nok til, at de turde gjøre Fordring paa Vezirens høje Værdighed, den ene efter den anden nogle Linier paa Pergamentet. Da der ingen meldte sig mere, traadte jeg til og tog den, der sidst havde skrevet, Pergamentsrullen ud af Haanden. Derover opstod der en stor Larm, efterdi alle, og især Kjøbmændene, som havde skrevet, ikke troede andet, end at jeg vilde rive Rullen istykker eller kaste den i Havet. Imidlertid beroligede de sig igjen, da de saa, at jeg omgikkes Pergamentet meget ordentligt, og ved Tegn gav tilkjende, at ogsaa jeg vilde skrive noget derpaa. Deres Frygt gik nu over til Forundring; men da de aldrig havde hørt Tale om en Abe, som kunde skrive, og endnu mindre kunde indbilde sig, at jeg heri var større Mester end de selv, saa vilde de igjen tage Pergamentsrullen fra mig, men Skibskaptajnen lagde sig derimellem og sagde: »Lad ham kun raade; jeg giver ham Tilladelse til at skrive. Smører han Papiret til, forsikrer jeg Eder om, at han strax paa Stedet skal blive alvorlig tugtet; men skriver han ordentlig, hvad jeg sikkert venter, da jeg aldrig i mine Levedage har set en klogere og mere fingernem Abe, saa vil jeg antage ham i Søns Sted. Jeg har engang havt én, der langtfra havde saa megen Forstand som han.«

Da ingen fremdeles modsatte sig mit Forehavende, tog jeg Pennen i Haand, og lagde den ikke fra mig igjen, førend

jeg havde nedskrevet Prøver af sex forskjellige hos Araberne brugelige Skriftarter. Enhver Prøve bestod af to eller flere, paa staaende Fod og for en Del til Sultanens Ros digtede Vers, saasom:

— Berømmelse har optegnet den ædles Fortjenester; men dine Fortjenester, o Konge, er ingen istand til at optegne. —

— Maatte Allah dog ingensinde berøve Menneskene slig en Fader som Dig; — thi Du er Kilden til al Fortræffelighed. —

— Alt vil forgaa, hvad en menneskelig Haand kan nedskrive; men hvad din Haand har skrevet, vil kunne læses bestandig. Nedskriv derfor intet andet end hvad Du med Glæde kan vedkjende Dig paa Dommens Dag! —

Min Haandskrift overtraf ikke alene alle Kjøbmændenes; men jeg drister mig endog til at paastaa, at man i dette Rige hidtil aldrig havde set nogen saa smuk. Da jeg var færdig, overrakte jeg Mamlukerne Pergamentsrullen, og disse vendte dermed tilbage til deres Herre.

Sultanen skjænkede ingen af alle Haandskrifterne nogen videre Opmærksomhed uden min, der behagede ham i saa høj en Grad, at han øjeblikkelig sagde til sine Folk: »Tager den smukkeste og paa kostbareste Maade optømmede og sadlede Hest ud af min Stald og den rigeste Dragt ud af min Garderobe, for dermed at beklæde Mesteren for disse sex Skriftprøver, og i prægtigt Optog at føre ham hid for mit Aasyn!«

Hoffolkene brød ud i høj Latter ved denne Sultanens Beretning, og deres Hersker var lige ifærd med at give sin Vrede derover eftertrykkelig tilkjende, da de endnu i rette Tid gjorde ham følgende Meddelelse: »Herre, vi beder Eders Højhed om Forladelse; men denne Skrift hidrører ikke fra noget Menneske men fra en Abe!«

»Hvad siger I?« udraabte Sultanen forbauset. »Disse herlige Skrifttræk skulde ikke hidrøre fra Menneskehaand?«

»Nej, Eders Højhed,« svarede Hoffolkene, »vi kunne forsikre Eder, at de kommer fra en Abe, som nedskrev dem for vore Øjne.«

Dette Tilfælde forekom Sultanen saa mærkværdigt, at han følte den mest levende Nysgjerrighed efter at se mig. »Gjør alligevel, hvad jeg har befalet Eder,« sagde han derfor til sine Hoffolk: »og før denne sjeldne Abe for mig!«

Mamlukerne begav sig altsaa atter ombord paa Skibet og gjorde Kaptajnen bekjendt med Sultanens Ønske, hvortil denne ikke ytrede andet end: »Min Herre har at befale!« Ifølge denne Tilladelse beklædte de mig med en rig og herlig Pelts, bragte mig iland, og satte mig op paa Sultanens egen Livhest for at føre mig til Paladset. Der ventede Sultanen med Længsel mit Komme, omgiven af en Mængde i denne Anledning udtrykkelig forsamlede Hoffolk.

Paa mit Tog fra Havnen igjennem Gaderne og over de offentlige Pladser vrimlede det af Folk; i lige Maade var alle Vinduer og Tage fulde af nysgjerrige Mennesker af begge Kjøn og alle Aldre, hos hvem Attraaen efter at se den vidunderlige Abe havde bragt alt andet i Forglemmelse. Thi ligesom paa Vindens Vinger havde det Rygte allerede udbredt sig over hele Staden, at Sultanen havde gjort en Abe til sin Storvezir.

Efterat jeg paa denne Maade havde givet Folket, der ved idelig gjentagne Skrig gav sin høje Forundring tilkjende, et saa overordentligt Skue tilbedste, som en Abe ført i Triumf paa en Sultans Hest, naaede jeg endelig Paladset. Jeg fandt Sultanen siddende paa sin Trone, omgiven af sit Riges Store. Jeg gjorde tre dybe Buk for ham; ved det sidste kastede jeg mig ned og

kyssede Støvet under hans Fødder. Derpaa nedlod jeg mig paa Abeart for hans Aasyn. De tilstedeværende var slagne af Forbauselse over, at en Abe kunde vide saa god Besked om, hvorledes man viser en Sultans Højhed den tilbørlige Agtelse; men mest forundret var dog uden Sammenligning Sultanen selv. Kort sagt, det vilde have været en Audients i allerbedste Form, hvis jeg havde kunnet forbinde Ordets Brug med mine Miner og Fagter; men Aberne har til ingen Tid talet, og den Omstændighed, at jeg før havde været Menneske, forandrede intet i denne Naturens vise Indretning.

Tilsidst afskedigede Sultanen sit hele Hof, og lod foruden mig alene Øversten for Gildingerne og en ganske ung Slave blive tilbage hos sig. I Selskab med os begav han sig derpaa ind i sit Privatværelse, og lod Maden bære frem. Saasnart han havde taget Plads gav han mig ved Tegn tilkjende, at jeg skulde træde nærmere og dele hans Maaltid. Til Tegn paa min Lydighed kyssede jeg Gulvet foran ham, nærmede mig derpaa og tog Plads, og gav mig til at spise med al sømmelig Beskedenhed og Tilbageholdenhed. Endnu førend der blev taget af Bordet, fik jeg Øje paa et Skrivetøj, og tilkjendegav ved Tegn, at man skulde bringe mig det. Saasnart jeg havde faaet mit Ønske opfyldt, skrev jeg paa en stor Fersken følgende Vers af min egen Opfindelse:

— Stor er min Attraa efter Dig, o Kunafeh[1]; ikke for alt i Verden kunde jeg undvære Dig. — O, vær Du tidlig og silde min Vederkvægelse, og gid der aldrig maatte mangle Honning til at meddele Dig Sødme! —

---

[1]) En almindelig yndet Melspise i Østerland.

Derpaa overrakte jeg Sultanen Frugten; han læste Skriften og blev maalløs af Forbauselse. Efter Taflet blev der bragt ham en kostelig Sorbet, hvoraf han ogsaa lod mig række en Skaal. Jeg tømte Skaalen, og skrev følgende Vers derpaa:

— Jeg blev udsat for Ildens Tortur for at tvinges til at tale; men de fandt mig stærk imod enhver Pinsel. — Derfor bærer de mig paa Hænderne, og kyssende berører jeg de Skjønnes Mund[1]).

Derefter rejste jeg mig og tog Plads paa den yderste Ende af Sofaen; men Sultanen læste med ny Forbauselse, hvad jeg havde skrevet, og udraabte: »Kan virkelig en Abe saaledes have Tanken og Sproget i sin Magt? Det er et Under over alle Undere!«

Nu bragte man Sultanen et Skakbrædt, og han spurgte mig ved Tegn, om jeg forstod dette Spil og havde Lyst til at spille med ham. Jeg kyssede Jorden og lagde en af mine Poter paa Hovedet til Tegn paa, at jeg var beredt til at nyde denne Ære. Det første Spil tabte jeg, men vandt det andet og tredie. Men da jeg troede at bemærke, at dette ærgrede ham, skrev jeg paa Skakbrædtet:

— Tvende Hære strede den hele Dag mandelig mod hinanden; men ved indbrydende Nat blev der sluttet Fred, og Hærene slumrede rolig paa Valpladsen ved Siden af hinanden. —

Da Sultanen havde læst dette, udraabte han: »Naar endog blot et Menneske var istand til saaledes at gjøre Rede for sig, vilde han med Rette faa sin Plads imellem de mest udmærkede Mænd!«

---

[1]) Verset indeholder en Beskrivelse af Drikkens Tilberedelse.

Sultanen havde en Datter, som hed Prindsesse Dejlighed. Fuld af det Ønske, at ogsaa hun skulde faa noget at se af de Vidunderligheder, som jeg opvartede med, befalede han Øversten for Gildingerne at begive sig hen til sin Herskerinde og i Sultanens Navn bede hende ulejlige sig hid, og tilføjede, at det vilde glæde hendes Fader meget, om hun vilde dele den overordentlige Fornøjelse, som en i sin Art højst mærkværdig Abe foraarsagede ham.

Øversten for Gildingerne fjernede sig, og kom snart igjen tilbage med Prindsessen, som traadte ind med utilsløret Ansigt. Men næppe var hun traadt ind, førend hun skamfuld indhyllede sig tæt i sit Slør og bebrejdende sagde til sin Fader: »Med Forbauselse finder jeg, at Eders Højhed har ladet mig hidkalde, medens en fremmed Mand befinder sig i Eders Selskab.« Overrasket svarede Sultanen: »Hvorledes, min Datter? Jeg ser her ingen andre end Øversten for Gildingerne og denne lille Slave, og ingen af dem er det forbudt at skue dit Ansigt. Og dog tilslører Du Dig og gjør mig Bebrejdelser for, at jeg har ladet Dig kalde.«

»O, min Fader, alligevel har jeg Ret i min Paastand; I vil selv snart indrømme det. I maa nemlig vide, at denne Abe trods sin Dyreskikkelse er en ung Prinds og Søn af en mægtig Konge. Han er ved Trolddom bleven omskabt til en Abe. Aanden Dsharsharis, en Søn af Eblis, har mishandlet ham saaledes, efter paa grusom Vis at have myrdet Prindsessen af Ibenholtøen, en Datter af den vidt berømte Kong Epitamarus.«

Forbauset over Prindsessens Paastand vendte Sultanen sig om til mig og spurgte, idet han denne Gang uvilkaarlig betjente sig af Ord istedet for af Tegn, om det virkelig forholdt sig saaledes. Jeg tøvede ikke med at besvare hans Spørgsmaal med

ja, og brød ud i hede Taarer, medens Sultanen spurgte sin Datter, hvorledes hun havde faaet Nys om, at jeg var et forhexet Menneske.

»Eders Højhed vil erindre sig«, svarede herpaa Prindsesse Dejlighed, »at en vis aldrende Dame blev given mig til dagligt Selskab, saasnart jeg havde tilbagelagt Barndomsaarene. Hun forstod sig fra Grunden af paa Trolddomskunsten, og har lært mig alt, hvad hun vidste. Jeg kjender ikke mindre end hundrede og halvfjerdsindstyve Formler, ved den ringeste af hvilke jeg, hvilket Øjeblik det maa behage mig, i et Nu kunde flytte denne Stad med alt, hvad derudi befindes, midt ud i det store Verdenshav eller hinsides Kaukasus. Ved Hjælp af denne Kunst kjender jeg ogsaa strax alle de forhexede Mennesker, véd, hvem de er, og hvem der har forhexet dem. Undres derfor ikke, min Fader, over, at jeg ogsaa strax kjendte denne Prinds under den Trolddom, som forhindrer ham i at vise sig for Eder i sin oprindelige og naturlige Skikkelse.«

»Er det muligt, min Datter«, udraabte Sultanen, »at Du forstaar Dig paa saa overordentlige Ting, uden at jeg véd et eneste Ord deraf?«

»O, min Fader«, svarede Prindsessen, »vistnok er det helt underfulde Ting, og en stor Herlighed at kjende til dem; men det forekom mig, at der alligevel ingen Anledning var for mig til at rose mig deraf.«

»Naar det altsaa forholder sig saaledes«, vedblev Sultanen, »saa kan Du vel ogsaa, naar Du vil, løse Prindsens Fortryllelse?«

»Uden Tvivl, min Fader; det koster mig kun en ringe Møje at give ham hans forrige Skikkelse tilbage«, svarede Prindsessen.

»O, saa besværger jeg Dig ved Allahs Navn om at gjøre det!« udraabte Sultanen, »Du kan ikke gjøre mig nogen større Fornøjelse; thi han skal være min Storvezir og have Dig til Gemalinde.«

Prindsessen rødmede, og taug en Stund; men efter nogle Øjeblikkes Betænkning forsikrede hun sin Fader, at hun var beredt til at gjøre ham alt til Behag.

Prindsesse Dejlighed gik derpaa tilbage til sit Værelse og hentede en Kniv, paa hvis Klinge der var indgravet nogle hebraiske Ord; saasnart hun kom tilbage, førte hun mig, sin Fader, Øversten for Gildingerne og den lille Slave ned i et for alle fremmede Blikke utilgjængeligt Gaardsrum. Her lod hun os tilbage i den rundt omkring Gaarden løbende Buegang, og traadte selv ud i Midten af samme. Her beskrev hun rundt omkring sig en vid Cirkel, i hvilken hun tegnede forskjellige Ord i hemmelige Skrifttegn.

Saasnart hun havde indrettet Cirklen efter sin Hensigt, tog hun selv Plads midt i samme, og begyndte at fremsige allehaande Besværgelsesformularer og Vers af Koranen. Luften formørkedes, og det blev pludselig bælgmørk Nat, som om Verden skulde forgaa. En ubeskrivelig Frygt betog os alle; men denne naaede dog først sit højeste, da pludselig Aanden, Eblis' Søn, viste sig i en gruopvækkende Skikkelse. Han havde Hænder som uhyre Forke, Ben som Mastetræer, og Øjne som blussende Fakler; Fantasien formaaede ikke at skabe saa rædsomt et Billed. Nu udraabte Prindsessen: »Ret tilpas, skjøndt ikke velkommen!« Øjeblikkelig omskabte Aanden sig til en Løve af uhyre Størrelse. »Skabede Hund«, udbrød Prindsessen, »istedet for at krybe for mig, vover Du at optræde imod mig i en saa frygtelig Skikkelse! Maaske tror Du at kunne skræmme mig?«

»Og Du«, svarede Løven, »Du undser Dig ikke ved at handle imod den Pagt, som vi har sluttet med hinanden og bekræftet med højtidelige Eder, ikke at skade eller træde hinanden ivejen?«

»Ha, Du forbandede,« lød Prindsessens Svar, »det er jo netop det, jeg har at bebrejde Dig!« .

»Da skal Du visselig ogsaa komme til at undgjælde, at Du har ulejliget mig hid!« fnyste Løven. Med disse Ord aabnede den sit frygtelige Gab og styrtede hende imøde for at sluge hende. Men Prindsessen var paa sin Post, sprang tilbage og vandt Tid til at rive et Hovedhaar af sig, som paa et Par Ord fra hendes Mund forvandlede sig til et skarpt Glavind, hvormed hun huggede Løven midt igjennem. Men begge Halvdelene forsvandt øjeblikkelig paa Hovedet nær, som forvandlede sig til en tyk Skorpion. Ufortøvet paatog Prindsessen sig Skikkelse af en Slange og bestod en haardnakket Kamp med Skorpionen, som, da den mærkede, at den drog det korteste Straa, pludselig omskabte sig til en Ørn og fløj bort. Men ogsaa Slangen forvandlede sig til en endnu mægtigere Ørn, der forfulgte den anden saa langt, vi kunne øjne dem. Dog ikke længe efter aabnede Jorden sig foran os, og der kom en sort og hvid Kat tilsyne med krum Ryg og hvæsende paa frygtelig Maade. En sort Ulv fulgte den lige i Hælene og gav den ingen Fred, saa at den tilsids i sin haarde Nød tilsidst maatte forvandle sig til en Orm. Denne borede sig øjeblikkelig ind i et tætved liggende Granatæble, som var faldet ned fra et i Gaarden ved Randen af en ikke bred, men dyb Kanal staaende Granatæbletræ. Granatæblet opsvulmede hastig og blev saa stort som et Græskar; derpaa svævede det ivejret, op paa Taget, rullede der flere Gange

frem og tilbage, og faldt tilsidst ned i Gaarden, hvor det brast i mange Stykker.

Men imidlertid havde Ulven paataget sig Skikkelse af en Hane, og faldt nu over Kjærnerne af Granatæblet, som den slugte den ene efter den anden; kun en eneste, der laa paa Kanten af Kanalen, havde Skjæbnen skjult for dens Blikke. Da Hanen tilsidst ingen flere opdagede, galede den og slog med Vingerne, og kom hen til os, ligesom for at spørge os om noget; men vi forstod ikke, hvad den vilde. Med et saa forfærdeligt Gal, at vi troede, at Paladset derved skulde styrte sammen over vore Hoveder, vendte den sig derpaa om, og bemærkede ved denne Lejlighed den sidste, hidtil oversete Granatæblekjærne. Hastig ilede den løs derpaa; men i det samme den vilde hakke den op med Næbet, gled Kjærnen ned i Vandet og forvandlede sig til en lille Fisk.

Strax sprang Hanen efter den i Vandet, og var i samme Øjeblik en mægtig Gjedde, der forfulgte sit udkaarne Bytte igjennem Vandet. Begge Fiskene dukkede under Vandet og blev borte, saa at vi længe ikke vidste, hvad der var blevet af dem. Men pludselig lød der et rædsomt Skrig, som nær havde jaget Livet af os, og vi saa Aanden og Prindsessen atter komme tilsyne, begge indhyllede i Flammer. De spyede Ild imod hinanden, og det kom tilsidst til Haandgemæng imellem dem, idet Flammerne blev endnu frygteligere, og en tyk og glødende, næsten kvælende Røg steg ivejret. Vi frygtede med Rette for, at ved denne Lejlighed hele Paladset vilde gaa op i Luer, og ikke var det langt fra, at vi af Angst for Ilden havde styrtet os i Kanalen. Men snart fik vi dog en endnu alvorligere Anledning til at ræddes og ængstes. Aanden rev sig nemlig løs fra Prindsessen og styrtede lige hen imod os, idet den udspyede

frygtelige Ildhvirvler imod os. Vi havde været fortabte, hvis ikke Prindsessen var ilet efter Uhyret og havde tvunget det til at vende sig om og forsvare sig imod hende. Men forebygge kunde hun dog ikke, at vi blev beskadigede ved nogle Gnister baade af den fra Aanden og fra hende selv udgaaende Ild. Hendes Ild tilføjede os dog imidlertid ikke nogen egentlig Skade; men ved Gnisterne fra Aandens Flammer blev Sultanens Skjæg svedet, hans Ansigt forbrændt, og Øversten for Gildingerne dræbt. Mig traf en Gnist i det højre Øje; ved denne Lejlighed blev jeg enøjet. Nu opgav vi begge, baade Sultanen og jeg, vort sidste Haab om Frelse; men pludselig hørte vi det høje Udraab: »Allah er den højeste! han har hjulpet til Sejr, og til Fordærvelsen prisgivet Muhammeds fule Fornægter, Sønnen af Eblis!«

Disse Ord kom fra Prindsessen, som nu atter fremtraadte i sin naturlige Skikkelse efter at have brændt Aanden til Aske. Hun traadte nærmere og forlangte en Skaal Vand. Da hun havde faaet denne af den unge Slave, hvem Ilden ikke havde angrebet, udtalte hun nogle hemmelige Ord derover, og bestrængte mig med Vand, idet hun sagde med høj Røst: »Er Du vorden en Abe ved Tryllekunst, saa forandre din Skikkelse og ifør Dig atter den, som Du havde fra Begyndelsen!«

Neppe havde hun talt disse Ord tilende, førend jeg igjen blev et Menneske af samme Skikkelse, som jeg havde havt før min Fortryllelse, paa det nær at mit ene Øje fattedes. Jeg var strax betænkt paa at tolke Prindsessen min inderlige Taknemlighed for denne Velgjerning; men hun gav mig ikke Tid dertil, idet hun strax henvendte Ordet til sin Fader:

»Min Herre og Hersker«, sagde hun, jeg har besejret Aanden, som Eders Højhed ser; men denne Sejr kommer mig dyrt til

at staa. Kun faa Øjeblikke har jeg endnu tilbage at leve i, og I vil ikke finde Lejlighed til at udføre Eders velvillige Hensigter med mig og denne ædle Prinds. Ilden har under denne rædsomme Krig aldeles gjennemtrængt mig, og jeg føler, at den efterhaanden fortærer mig indvendig fra. Dette vilde ej være sket, hvis jeg ikke som Hane havde overset den sidste Granatæblekjærne, men slugt den tilligemed de øvrige. Aanden havde skjult sig deri som sit sidste Tilflugtssted i den alleryderste Nød, og hvis jeg itide havde bemægtiget mig denne, vilde Kampen have været let og fareløs for mig, og Sejren sikker. Men hin Forseelse tvang mig til at tage min Tilflugt til Ilden, for med dette mægtige Vaaben at bekæmpe den onde Aand, som I har været Vidne til. Vel har jeg nu sejret i den frygtelige Kamp; men, o Fader, jeg kan ikke undgaa den visse Død.«

Sultanen havde næppe Taalmodighed til at høre sin Datters Forklaring tilende, og svarede hende i en Tone, som vidnede om den dybe Smerte, hvoraf han var gjennemtrængt. »Min Datter«, sagde han sukkende, »Du ser, i hvilken Tilstand din Fader befinder sig. Ak, jeg undrer mig over, at Smerten ikke allerede har gjort Ende paa mit Liv! Øversten for Gildingerne, din Hovmester, er død, og Prindsen, som Du har forløst fra hans Fortryllelse, har mistet et Øje.« For Sukke og Taarer formaaede Sultanen ikke at sige mere; hans Bedrøvelse rørte mig og Prindsesse Dejlighed saa dybt, at vi blandede vore Taarer med hans. Men pludselig gav Prindsessen sig til at raabe: »Jeg brænder, jeg brænder!« hun følte, hvorledes Ilden i hendes Legeme strømmede igjennem alle Aarer og fortærede hende levende; uophørlig vedblev hun at skrige: »Jeg brænder, jeg brænder!« indtil Døden gjorde en Ende paa hendes skrækkelige Lidelser.

Virkningen af denne indvendig fra sig udbredende Ild var saa overordentlig, at hun i faa Øjeblikke, ligesom Aanden, var opbrændt til Aske. Hvor nær dette forfærdelige Skuespil gik mig til Hjerte, behøver jeg vistnok ikke først at skildre; langt hellere var jeg forbleven en Abe hele min Levetid, end jeg havde set min Velgjørerinde omkomme paa en saa forfærdelig Maade. Den over alt Begreb rystede Sultan udstødte høje, skjærende Skrig, slog sig i Ansigtet, afrev Levningerne af sit Skjæg, og søndersled sin Klædning, indtil han afmægtig styrtede om i en Tilstand, der lod mig nære grundet Frygt for hans Liv. Paa hans gjennemtrængende Skrig ilede Gildingerne og Hoffets Tjenere til, og bragte ham igjen efter megen Møje til Bevidsthed. Han meddelte da sine Omgivelser, hvad der var foregaaet imellem Prindsesse Dejlighed og Aanden, og med Gru betragtede alle nu de Levninger, de havde efterladt sig, tvende smaa Askehobe.

Saasnart Efterretningen om den sørgelige Begivenhed havde udbredt sig i Paladset og igjennem Staden, beklagede Alverden Prindsessens grusomme Skjæbne og delte den stakkels barnløse Konges Smerter. Haremets Kvinder istemmede Klagesange, og i hele syv Dage blev der holdt Sørgefestligheder i Staden. Prindsessens Aske blev samlet i et kostbart Kar; og paa det Sted, hvor hun havde udaandet, blev der paa Sultanens Bud opført et kostbart Gravminde, under hvis Kuppel Asken blev bisat. Den af Aanden derimod tilbageblevne Aske blev udstrøet for alle Vinde og prisgivet den Allerhøjestes Forbandelse.

Af bitter Sorg over Tabet af sin dyrebare, eneste Datter faldt Sultanen i en haard Sygdom, der fængslede ham til Lejet en hel Maaned. Endnu var han ikke fuldkommen helbredet,

da han lod mig kalde og sagde til mig: »Prinds, læg Dig paa Hjerte, hvad jeg herved befaler Dig! Efterkommer Du det ikke, gjælder det dit Liv.«

Da jeg havde forsikret ham, at jeg paa det strengeste vilde adlyde hans Bud, vedblev han:

»Vi henlevede vore Dage i en uformørket Lykke, som intet lod os tilbage at ønske, indtil Du indfandt Dig og bragte Elendigheden over vore Hôveder. O, gid vi aldrig havde set Dig og din modbydelige Skikkelse, for hvis Skyld jeg har lidt saa uhyre et Tab! Ikke alene har jeg mistet min Datter, som var mig mere værd end hundrede brave Mænd; men jeg selv er tillige bleven haardt beskadiget, og Øversten for mine Gildinger har mistet Livet. Du er eneste Aarsag til al denne Ulykke. Men det stod ikke i din Magt at afvende samme; drag derfor bort i Fred! men skynd Dig at komme bort herfra; thi jeg selv føler mig ikke sikker paa mit Liv, saalænge Du dvæler i min Nærhed! Jeg er overbevist om, at din Nærværelse alene kan bringe Fordærvelse. Det var det, som jeg havde at sige Dig. Rejs nu, og vogt Dig vel for nogensinde mere at betræde mine Stater! Thi intet skulde i modsat Tilfælde afholde mig fra at ofre Dig til min smertefulde Harme!«

Jeg vilde gjensvare ham; men han tillukkede min Mund med vrede Ord, og jeg maatte ufortøvet forlade Paladset. Forstødt og landflygtig, forladt af Alverden og uden at vide, hvad der skulde blive af mig, forlod jeg Staden efter at jeg havde ladet mit Skjæg og mine Øjenbryn afrage. Derpaa tiltraadte jeg min Vandring, idet jeg bittert beklagede, mindre min egen Ulykke, end de elskelige og skjønne Prindsessers, hvis Fordærvelse jeg havde foranlediget. Mange Lande har jeg siden den Tid gjennemvandret, og er kommen igjennem store og smaa Stæder

uden at give mig tilkjende for noget Menneske; tilsidst besluttede jeg at valfarte til Fredens Hjem, det herlige Bagdad, i det Haab, at faa en Audients hos de Troendes Behersker og ved Fortællingen af mine overordentlige Tilskikkelser at vække hans Deltagelse. Først iaften er jeg kommen til Byen, og de første Mennesker, jeg stødte paa, var disse to Kalendere, mine Brødre i Landflygtighed og Ulykke. Det øvrige, min naadige Herskerinde, hvorledes jeg kom til den Ære at finde et Ly under Eders Tag, er Eder selv tilstrækkelig bekjendt.«

Efterat den anden Kalender paa denne Maade havde endt sin Historie, sagde Sobeïde til ham: »Din Fortælling har forsonet mig. Gaa nu, hvorhen Du vil; min Tilladelse har Du dertil!«

Men istedet for at gaa, udbad Kalenderen sig den Gunst at maatte blive for at høre de andres Fortællinger; da han havde faaet Tilladelse hertil, traadte han tilbage og tog Plads iblandt de øvrige.

Saasnart den tredie Kalender saa, at Raden nu var til ham at fortælle, henvendte han sig efter sine Forgjængeres Exempel til Sobeïde og begyndte paa følgende Maade:

Den tredie Kalender og Kongesøns Historie.

»Naadige Herskerinde, hvad jeg har at fortælle Eder, er vidt forskjelligt fra, hvad I allerede har værdigedes at høre. Skjæbnens Forudbestemmelse bragte Tilskikkelsen over min Staldbroder, imod hvilke han ikke formaaede at beskytte sig.

Hvad mig derimod angaar, saa har jeg mistet mit Øje og ladet mine Øjenbryn og mit Skjæg klippe, fordi jeg udfordrede Skjæbnen med hele sit Følge af Ulykke. Dette gik til paa følgende Maade:

Jeg hedder Adjib og er Søn af en Konge ved Navn Kassib, efter hvis Død jeg besteg Tronen, og valgte samme Stad til Residents, som han havde beboet. Den ligger ved Søkysten og har en af de sikreste og smukkeste Havne. Arsenalet er rigt nok til at udruste et hundrede og halvtredsindstyve store Krigsskibe, der bestandig ligger beredt til Orlog, uden at regne halvtredsindstyve Transportskibe og ligesaa mange Smaafartøjer bestemte til Lystfarter og Øvelsesture. Mit Kongerige omsluttede flere betydelige Provindser paa Landjorden, og desen Mængde uden Øer, som næsten alle var isigte fra Hovedstaden.

Først og fremmest berejste jeg Provindserne; derpaa lod jeg hele min Flaade udruste, og sejlede over til Øerne, for ved min personlige Nærværelse at vinde mine Undersaatters Hjerter og bestyrke dem i deres Troskab. Nogen Tid efter gjentog jeg dette Besøg hinsides Vandet, og disse Farter, hvorved jeg efterhaanden indsamlede endel Sømandskundskaber, indgjød mig tilsidst en saadan Forkjærlighed for Sølivet, at jeg besluttede at sejle ud paa Opdagelser hinsides mine Øer.

I denne Hensigt lod jeg blot ti Skibe udruste, gik ombord og lettede Anker. Hele fyrretyve Dage var vor Fart gunstig; men om Natten til den en og fyrretyvende fik vi Modvind, og der rejste sig en saa voldsom Storm, at vi var beredt paa vor Undergang. Om Morgenen tog imidlertid Stormen af, Himlen opklaredes, og efterat den straalende Sol havde bragt det gode Vejr tilbage, landede vi ved en Ø, hvor vi tilbragte to Dage

for at udhvile og vederkvæge os. Derpaa stak vi igjen i Søen. Den forfærdelige Storm, som jeg nylig havde udstaaet, havde bragt mig paa andre Tanker med Hensyn til min Opdagelsesplan, og jeg befalede Styrmanden at lægge an i Retningen af det forladte Hjem, da jeg til min store Forskrækkelse mærkede, at denne Mand, der havde hele vor Skjæbne i sine Hænder. ikke længer vidste, hvor vi befandt os. Dog vedblev vi bestandig at forfølge den engang valgte Kaas, at vi saaledes dog endelig engang maatte støde paa Land. Virkelig meldte ogsaa paa den tiende Dag den Matros, som holdt Udkig fra Mastkurven, at han øjnede Land. Tilhøjre og tilvenstre var der ikke andet end Vand at se; men ligefor, netop i den Retning, hvori vi sejlede, hævede der sig en fast Masse, der lignede en mørk Væg, op over Bølgerne.

Ved denne Efterretning blev Styrmanden bleg som et Lig, rev Turbanen af Hovedet og kastede den paa Dækket, og slog sig med den knyttede Haand i Ansigtet. »Herre«, udraabte han, »vi er fortabt! Ingen kan vente Frelse i den overhængende Fare, hvori vi er stedt; med al min Erfaring kjender jeg intet Middel til at afvende den.«

Da han havde talt saaledes, gav han sig til at græde, som én, der anser sin Undergang for uundgaaelig. Hans Fortvivlelse udbredte Skræk over hele Skibet; men jeg forlangte at vide, hvori denne Fare bestod.

»O min Konge«, svarede han, »af den frygtelige Storm er vi saaledes blevne kastede ud af vor Kaas, at vi imorgen Middag vil befinde os i Nærheden af hin sorte Væg, som Matrosen ser for sig; men denne Væg er hverken mere eller mindre end det sorte Bjerg eller Magnetbjerget. Ved Sømmene og det øvrige Jernværk, som findes paa Skibene, bliver hele Eders

Flaade hiddragen af dette Bjerg. Endnu gaar det kun saa jævnt; men imorgen Middag, naar vi er komne i en vis Nærhed deraf, vil Magneten virke saa stærkt, at alle Søm og Jernforbindinger paa Skibene vil fare ud og hænge sig fast ved Bjerget. Eders Skibe falder da naturligvis fra hinanden og gaar under. Hin mægtige Magnet besidder ikke alene Kraft til at trække Jernet til sig, men forøger ogsaa uophørlig denne Kraft ved Jernet, som efterhaanden hænger sig fast ved den. Bjerget er paa den bratte Side, der vender imod Havet, ligesom spækket med Søm og Bolte, der i deres Uendelighed danner ligesaa mange smaa forstærkende Magneter. Iøvrigt er Magnetbjerget meget stejlt, og paa dets Top knejser en høj Kuppel af Erts, baaren af tilsvarende mægtige Søjler. Men ovenpaa ses en Broncehest; paa dennes Ryg sidder en Rytter med et Skjold af Bly for Brystet, paa hvilket en Talisman er indgravet med kabbalistiske Karakterer. Ifølge Sagnet er det egentlig dette Broncebilled, som er Skyld i saa mange Skibes og Menneskers Undergang i disse Have; og det vil ikke ophøre med at berede Fordærvelse for alle dem, der kommer i dets Nærhed, førend en eller anden af Skjæbnen indviet Haand omstyrter det.

Saasnart Styrmanden havde fortalt tilende, gav han sig atter til at hyle og vride Hænderne, og hans fortvivlede Adfærd smittede hele Skibets Mandskab. Jeg for min Del var aldeles fattet paa min Undergang; imidlertid undlod jeg dog ikke at iværksætte alle optænkelige Forholdsregler, som muligvis endnu kunde frelse i det mindste nogle af os. For dette Tilfælde blev alle enige om, gjensidig at indsætte hinanden til Arvinger, saa at de eller den, som undgik Fordærvelsen, arvede alt, hvad de øvrige havde efterladt sig.

Den følgende Morgen saa vi ganske tydelig det sorte Bjerg

hæve sig op af Bølgerne lige forude. Det saa mørkt og truende ud; men den Forklaring, vi havde faaet derover, gjorde det endnu langt frygteligere i vore Øjne. Ved Middagstid bekræftedes Styrmandens frygtelige Spaadom: Sømmene, Boltene og alt Jernværket foer pludselig ud af eller løsreves fra Skibene, og hængte sig med et forfærdeligt Brag fast ved Fjeldet. Skibene faldt fra hinanden og gik under i Havet, som paa dette Sted var saa dybt, at vi med Sænkloddet ingen Grund havde kunnet finde. Alle mine Folk druknede; mod mig alene var Allah saa barmhjertig at lade mig faa fat i et Brædt, hvorpaa jeg drev iland ved Foden af Bjerget. Uden mindste Anstød landede jeg; Skjæbnen eller min Lykke havde drevet mig ind til et Sted, hvorfra der var Trappetrin, som førte op paa Toppen af Bjerget.

Ved Synet af disse Trin takkede jeg Allah, og udraabte hans hellige Navn, idet jeg betraadte dem; thi hverken tilhøjre eller tilvenstre fandtes der noget Sted, hvor jeg havde kunnet faa Fodfæste og bjerge mig. Men Trappen var saa stejl, saa smal og besværlig, at Vinden, naar den blot havde blæst middelmaadig stærkt, vilde have styrtet mig fra den svimlende Højde ned i Havet. Men uden mindste Uheld naaede jeg Bjergets Top; jeg traadte ind under Kuppelen, kastede mig paa mit Ansigt og takkede Gud for den mig beviste Naade.

Natten tilbragte jeg under Søjlehvælvingen. I Drømme viste der sig en ærværdig Olding for mig og sagde: »O Kassibs Søn, saasnart Du vaagner, skal Du opgrave Jorden paa den Plet, hvor Du ligger; Du vil der finde en Bue af Kobber og tre Pile af Bly, som er blevne forfærdigede under bestemte Konstellationer til at befri Menneskeheden fra en Mængde grusomme Ulykker. Skyd de trende Pile af imod Statuen; saa

vil Rytteren styrte i Havet, og Hesten falde ned ved Siden af Dig. Denne maa Du omhyggelig begrave paa det Sted, hvor Du har fundet Buen og Pilene. Derefter vil Havet stige og svulme op lige indtil Foden af Kuppelhallen paa Toppen af Bjerget. Da vil Du se en Baad lande med en Mand i, som fører en Aare i hver Haand, og ligesaa er af Malm, endskjøndt en ganske anden end den, som Du har styrtet ned. Bestig hans Fartøj, dog uden at nævne Allahs Navn, og overgiv Dig til hans Førelse. I ti Dage vil han bringe Dig ind i et andet Hav, hvor Du vil finde Midler til en lykkelig Hjemrejse, naar Du blot, som allerede sagt, afholder Dig fra at nævne Allahs Navn.«

Ved min Opvaagnen følte jeg mig i høj Grad trøstet ved dette Syn og ved Oldingens Ord, som jeg øjeblikkelig adlød. Jeg opgravede Buen og Pilene, og afskjød de sidste imod Rytteren. Ved det tredie Skud styrtede Rytteren i Havet og Hesten styrtede ned ikke langt fra mig. Jeg begravede den, som der var mig befalet, paa samme Sted, hvor jeg havde fundet Buen og Pilene; medens jeg var beskjæftiget med dette Arbejde, opsvulmede virkelig Havet. Da det var steget indtil Foden af Kuppelhallen paa Toppen af Bjerget, bemærkede jeg i det fjerne en Baad, som styrede ind imod det Sted hvor jeg befandt mig. Med inderlig Taknemlighed prisede jeg Gud for, at alt virkelig kom saaledes, som Drømmen havde betegnet mig.

Endelig landede Baaden, og jeg bemærkede deri Manden af Malm, saadan som han var bleven skildret for mig. Jeg steg ufortøvet i Baaden, og tog mig vel iagt for at udtale Allahs Navn, ytrede overhovedet intet Ord. Manden stødte fra Land og gav sig igjen til at ro; dermed vedblev han uafbrudt,

indtil jeg paa den niende Dag fik nogle Øer isigte, som fyldte min Sjæl med det glæderige Haab, at min Gjenvordighed nu snart skulde have Ende. Men i Overmaalet af min Glæde forglemte jeg det mig indpræntede Forbud, og udraabte: »Priset være Gud, evindelig lovpriset!« — — — — Neppe var disse Ord kommen over mine Læber, førend Baaden med Manden af Malm gik under, og jeg var given til Pris for Bølgerne.

Som en øvet Svømmer kløvede jeg hele Dagen Bølgerne hen imod den Kyst, der syntes mig at ligge nærmest. Men den hastig indbrydende Nat var overordentlig mørk, og da jeg nu ikke længer formaaede at følge nogen bestemt Retning, svømmede jeg videre paa Lykke og Fromme. Men tilsidst udtømtes mine Kræfter; jeg tvivlede om min Redning, udtalte min Troesbekjendelse[1]), og gav mig fortabt. Ogsaa var Vinden efterhaanden tagen til, og der blæste tilsidst en frygtelig Storm. Bølgegangen var voldsom og rev mig bort med sig; men netop denne Omstændighed bevirkede min Frelse. Thi pludselig, just som jeg var i Begreb med at synke tilbunds, kastede en mægtig Sø mig op paa en Strandbred og lod mig der tilbage. I en Hast saa jeg til at komme paa Benene, da jeg frygtede for, at den næste Bølge atter skulde rive mig ud i Dybet med sig, og klavrede helt op paa Land. Saasnart jeg her igjen var kommen en Smule til Aande, var det min første Omsorg at trække mine vaade Klæder af og udbrede dem til Tørring paa Strandbreddens endnu af Dagens Hede varme Sand. Den nye Dags Sol tørrede Klæderne fuldstændig; jeg trak dem paa, og gav mig nu til at undersøge, hvor jeg befandt mig.

[1]) »Jeg vidner, at der ikke er nogen Gud uden Allah, og jeg vidner, at Muhammed er hans Profet« lyder den højtidelige Formel.

En kort Vandring overbeviste mig om, at jeg befandt mig paa en lille ubeboet, men smuk og frugtbar Ø, som frembragte en Rigdom af Frugttræer og allehaande Skovtræer. Men den laa i en betydelig Afstand fra det faste Land; denne Omstændighed forringede rigtignok meget Glæden over min lykkelige Redning. Jeg skikkede mig imidlertid i Guds Villie og overgav tillidsfuld min Skjæbne i hans alkjærlige Haand, da jeg saa et lille Fartøj for fulde Sejl komme styrende fra Fastlandet over imod Øen. Da jeg ikke længere kunde tvivle om, at det jo vilde lande ved Øen, men ikke vidste, enten det bragte Venner eller Fjender, besluttede jeg for det første at holde mig skjult, og steg i denne Hensigt op i et højt, busket Træ, fra hvilket jeg i fuld Sikkerhed kunde iagttage alt, hvad der foregik.

Fartøjet lagde ind i en lille Bugt, og ti Slaver, forsynede med Spader og andre til Jordens Opgravning nødvendige Redskaber, stege iland. De begav sig hen imod Midten af Øen, hvor de gravede en Tidlang, og, som det forekom mig, tilsidst aabnede en Falddør. Derpaa vendte de tilbage til Skibet og hentede alleslags Proviant og Husgeraad iland; alle Sagerne bare de hen til det Sted, hvor de havde gravet, og blev borte med dem. Heraf formodede jeg, at der sammesteds maatte være et underjordisk Rum, der skulde indrettes til Beboelse.

Da dette var bragt istand, vendte de endnu engang tilbage til Fartøjet, og kom efter kort Tids Forløb tilsyne med en Olding, som førte en smuk Yngling paa fjorten til femten Aar ved Haanden. Alle steg paa det omtalte Sted ned i Dybet; da de atter kom op derfra, tillukkede de Falddøren og bedækkede den med Jord. Men da de endelig igjen vendte tilbage til Skibet, var Ynglingen ikke mere iblandt dem. Deraf sluttede

jeg, at han var bleven ladt tilbage i den underjordiske Bolig, en Omstændighed, som i høj Grad vakte baade min Nysgjerrighed og min Forbauselse.

Oldingen gik med sine Slaver igjen ombord, og sejlede bort i Retningen af Fastlandet. Saasnart de var langt nok borte til, at jeg ikke behøvede at frygte for at opdages af Mandskabet ombord, forlod jeg mit Skjul i Træet og begav mig øjeblikkelig hen til det Sted, som havde været opgravet. Her gav jeg mig nu til at kaste Jorden tilside, indtil jeg fandt en flad Sten, der kunde være tre til fire Kvadratalen stor. Da jeg havde løftet denne ivejret, fandt jeg nedenunder en stejl Trappe, som førte ned i Dybet. Uden Betænkning steg jeg ned derad, og befandt mig, hvor Trappen endte, i et stort firkantet Værelse, hvis Gulv var belagt med Tæpper, og rundt i hvilket der løb en Sofa, som var beklædt med Hynder af det kostbareste Stof. Her sad en Yngling med en Vifte i Haanden, foran ham stod Vaser fulde af kosteligste Frugter og Blomster; tvende Voxkjærter oplyste Gemakket med deres rødlige Skær.

Ved det pludselige Syn af mig blegnede Ynglingen; for at berolige ham tog jeg strax Ordet og sagde: »Herre, hvo I endogsaa er, frygt ikke! En Konge og Kongesøn som jeg er ikke istand til at komme Eder i mindste Maade for nær. Meget mere har Eders gunstige Skjæbne maget det saaledes, at jeg var her tilstede, for at drage Eder op af denne Grav, hvori man, som mig synes, af Grunde, der er mig ubekjendte, levende har begravet Eder. Paafaldende og aldeles ubegribeligt er det mig derfor, at I slet ingen Modstand gjorde, da man forberedte og iværksatte denne Udaad; I maa nemlig vide, at jeg fra et Skjul var Vidne til alt, hvad der foregik paa Øen, lige fra det Øjeblik, da Fartøjet landede.«

Da Ynglingen hørte mig tale saaledes, og havde vundet den Overbevisning, at jeg var et Menneske ligesom han selv, beroligede han sig og indbød mig venlig til at tage Plads ved Siden af sig. Saasnart jeg havde nedladt mig hos ham, tog han Ordet og sagde: »Min Prinds, jeg vil meddele Eder Noget, som I vil finde meget sælsomt.

Min Fader er Juveleer, og har ved sin Arbejdsomhed og Duelighed i sit Fag samlet en stor Formue; han ejer en Mængde Slaver og har mange Handelsfuldmægtige, som gjør lange Sørejser paa hans egne Skibe for at underholde hans Forbindelse med de Hoffer, som han har at gjøre med baade nær og fjern, idet han forsyner dem med Smykker og Ædelstene.

Allerede lang Tid havde han været formælet uden at have Børn, da han en Nat drømte, at der vilde fødes ham en Søn, hvis Liv dog ikke skulde blive af lang Varighed. Inderlig bedrøvet vaagnede han. Men nogle Dage senere meddelte min Moder ham virkelig, at han havde Udsigt til at nyde Faderglæder, og ni Maaneder senere nedkom hun med mig til stor Glæde for min Fader og den hele Familie.

Min Fader havde i min Fødselstime nøje iagttaget Stjernernes Stilling, og forelagde Stjernetyderne mit Horoskop. Disses Betænkning lød? »Din Søn vil uden Uheld opnaa sit femtende Aar; men da vil hans Liv komme i Fare og vil neppe staa til at redde; hvis imidlertid hans gode Lykke paa dette kritiske Tidspunkt bevarer ham fra Fordærvelsen, vil han uden Anstød opnaa en høj Alder. I hans femtende Aar vil nemlig Broncerytteren paa Magnetbjerget blive nedstyrtet i Havet af Prinds Adjib, Kong Kassibs Søn; og Stjernerne udsige, at din Søn halvtresindstyve Dage senere vil blive dræbt af denne Prinds.«

Denne Spaadoms Overensstemmelse med Drømmen vakte hos min Fader den største Overraskelse og dybeste Kummer. Imidlertid tog han sig med den største Omhu af min Opdragelse indtil dette mit femtende Aar. Men igaar erfarede han, at Broncerytteren for ti Dage siden var bleven nedstyrtet i Havet, og denne Efterretning kostede ham saa mange Taarer og saa megen Ængstelse, at han efter en Nats Forløb ikke mere lignede sig selv, den kjære, gode Fader. Imidlertid havde han dog ifølge Astrologernes Spaadom været betænkt paa at bevare mit Liv trods de himmelske Tegns Skjæbnebestemmelse. Allerede for lang Tid siden havde han ganske hemmelig ladet indrette dette Sted til mig, for at jeg deri skulde finde min Tilflugt, saasnart han erfarede, at Broncerytteren var nedstyrtet, og holde mig skjult for alle menneskelige Øjne, indtil de skjæbnesvangre halvtredsindstyve Dage var udrundne. Da han nu igaar erfarede, hvad der var sket, bragte han mig skyndsomst herover, og lovede igjen at afhente mig efter fyrretyve Dages Forløb. Jeg for min Del er ganske rolig, og tror ikke, at Prinds Adjib vil faa isinde at opsøge mig her paa en ubeboet Ø, og oven i Kjøbet dybt under Jorden. Hermed, Herre, har jeg sagt Eder, hvad jeg vilde.«

Medens Juvelhandlerens Søn fortalte mig sin Historie, spottede jeg i mit Hjerte Stjernetyderne, som havde forudsagt ham hans Død for min Haand. Jeg følte mig nemlig saa vidt fjernet fra at gjøre deres Forudsigelse til Virkelighed, at han neppe havde ophørt at tale, førend jeg med glad Fortrøstning sagde til ham: »Min kjære unge Herre, stol paa Guds Godhed og frygt intet! Anse det hele for en Gjæld, hvilken I skulde betale, og som fra dette Øjeblik af er klaret! Jeg for min Del priser mig lykkelig, da jeg nu engang skulde lide Skibbrud,

ved at befinde mig her til Eders Forsvar imod enhver, som maatte tragte Eder efter Livet. Jeg vil i disse fyrretyve Dage ikke vige fra Eders Side, og det skal da vise sig, at de tossede Stjernetydere uden al Grund have gjort Eders Fader bange. Jeg vil i denne Tid i alt muligt være Eder til Tjeneste, vær overbevist derom! Senere haaber jeg, med Eders og Eders Faders Skib at komme over til Fastlandet. Men saasnart jeg er vendt tilbage til mit Kongerige, skal jeg ingenlunde forglemme de Forpligtelser, Eders Godhed har paalagt mig, men, som det sig hør og bør, stræbe at vise Eder min Taknemlighed.«

Paa denne Maade beroligede jeg Juvelerens Søn og vandt hans Tiltro; for ikke at indjage ham Skræk, undlod jeg at tilkjendegive mig som hin frygtelige Adjib, som skulde vorde hans Banemand og undgik omhyggelig alt, hvad der i denne Henseende muligvis kunde vække nogen Mistanke hos ham.

Vi underholdt os med hinanden indtil helt ud paa Natten, og jeg bemærkede, at det unge Menneske besad megen Forstand. Derpaa spiste vi tilsammen af hans Forraad, der var saa stort, at der vilde være blevet ikke lidet tilovers, selv om der foruden mig havde indfundet sig andre Gjæster i Løbet af de fyrretyve Dage. Efter Maaltidet snakkede vi endnu en Stund med hinanden, og lagde os derpaa til Hvile.

Den følgende Morgen bragte jeg ham Vaskevand, saasnart han var staaet op, lavede saa Middagsmaden til, og bar den frem, da det tyktes mig at være passende Tid. Til at korte os Tiden efter Maaltidet opfandt jeg et ganske sindrigt Spil; med dette morede vi os, indtil Aftenmaaltidets Time kom, og dermed var vor Dag igjen tilende. Saaledes henlevede vi den ene Dag efter den anden og havde tilstrækkelig Tid til at blive inderlig gode Venner. Jeg bemærkede tydelig, at han følte en

levende Tilbøjelighed for mig, og jeg for min Del udskjældte ofte i mit stille Sind de Stjernetydere for skamløse Bedragere, som havde forudsagt ham hans Død ved min Haand; jeg følte nemlig, at det var en ren Umulighed for mig at begaa en saa afskyelig Handling.

Saaledes havde vi endelig tilbragt ni og tredive Dage paa dette underjordiske Opholdssted, og den fyrretyvende var i Begreb med at oprinde. Ved sin Opvaagnen ytrede den kjære Yngling med overstrømmende Henrykkelse for mig: »Prinds, den fyrretyvende Dag er kommen, og priset være Gud og Eders gode Selskab, jeg er endnu ilive! Min Fader vil ikke undlade ved allerførste Lejlighed at bevidne Eder sin dybe Taknemlighed, og gjøre Eder til fri Herre over alle de Midler, som I behøver for at vende tilbage til Eders Fædreland. Nu har jeg kun en eneste Tjeneste at bede Eder om, at I nemlig skaffer mig varmt Vand for at jeg kan vaske mig i Badekarret og derpaa iføre mig nye Klæder, at min Fader ret maa have Glæde af mig, naar han gjenser mig efter den lange Skilsmisse.«

Strax satte jeg Vand over Ilden, og saasnart det var varmt, fyldte jeg dermed Badekarret. Ynglingen steg deri; jeg selv vaskede og afgned ham. Da han igjen forlod Badet, udstrakte han sig paa et Leje, som jeg havde beredt til ham, og indhyllede sig i sit Tæppe. Efterat han havde udhvilet sig og sovet nogen Tid, sagde han til mig: »Prinds, hav dog den Godhed at bringe mig en Melon med Sukker, for at jeg kan forfriske mig derpaa!« Jeg udsøgte da en af de bedste Meloner af vort Forraad, lagde den paa en Tallerken og bragte ham den; men da jeg ikke fandt nogen Kniv til at skjære den istykker med, spurgte jeg det unge Menneske, om han ikke vidste, hvor

der fandtes nogen. Ynglingen svarede mig, at der laa en oppe paa Hylden lige over hans Hoved.

Jeg fik virkelig ogsaa der Øje paa en Kniv og skyndte mig med at tage den ned; men da jeg allerede havde den i Haanden, forviklede jeg Foden i det nedhængende Tæppe, gled ud og faldt saa ulykkelig hen over Ynglingen, at jeg stødte ham Kniven i Hjertet, og han opgav øjeblikkelig Aanden.

I min Forfærdelse over, hvad der var sket, udstødte jeg et frygteligt Skrig, slog mig i Hovedet, i Ansigtet og for Brystet, sønderrev mine Klæder, og kastede mig endelig til Jorden, overvunden af min ubeskrivelige Sorg og Smerte. »Ak,« udraabte jeg, »der laa endnu kun faa Timer imellem ham og Sikkerheden for al Fare; den grusomme Skjæbne havde opsat Fordærvelsen indtil de sidste Øjeblikke! Og jeg selv, der var saa sikker og urokkelig overbevist om, at der intet var at frygte, — jeg selv skulde blive hans Morder og saaledes gjøre Spaadommen til Virkelighed! O, min Gud,« vedblev jeg, og hævede mine Hænder og Blikke mod Himlen, »jeg anraaber Dig om Tilgivelse og bevidner min Uskyldighed i den arme Ynglings Død! O, gid jeg dog var død istedet for ham! Hvor længe skal jeg endnu vandre gjennem denne Trængselens og Smertens Verden!«

Jeg vilde visselig efter denne mig tilstødte skrækkelige Ulykke frygtløs være gaaet Døden imøde, hvis den havde vist sig for mig; men i denne Verden bliver ligesaa lidt det onde som det gode os altid tildel, naar vi ønsker det. Imidlertid fik jeg Tid til at overveje, at min Smerte og mine Taarer ikke var istand til at kalde Ynglingen tilbage til Livet, men at jeg selv, saasnart de fyrretyve Dages Termin var udløben, kunde blive overrasket af hans ulykkelige Fader. Derfor steg jeg strax op

af den underjordiske Vaaning, lagde Stenen over Nedgangen og bedækkede den igjen omhyggelig med Jord.

Neppe var jeg færdig med dette Arbejde, førend jeg ved at se mig om fik Øje paa Fartøjet, der nærmede sig fra Fastlandet for igjen at afhente Ynglingen. Idet jeg nu raadførte mig med mig selv om, hvad jeg havde at gjøre, tænkte jeg: »Lader jeg mig se, saa vil Oldingen ganske sikkert bemægtige sig mig, og maaske endog lade mig undlive ved sine Slaver, saasnart han ser, i hvilken Tilstand hans Søn befinder sig ved min Skyld. Jeg maa bevidne min Uskyldighed saa godt, jeg vil, neppe vil dog noget bringe ham fra hans slette Mening om mig. Det bedste bliver vistnok, at jeg undviger hans Hævn, istedet for at forsøge paa at bevise min Uskyldighed for ham.«

Som sagt, saa gjort. Et stort Træs tætte og buskede Løv syntes at tilbyde mig et passende Skjul i Nærheden af Hulen. Jeg besteg altsaa Træet, og havde netop faaet mig indrettet deroppe, saa at jeg kunde vente at forblive skjult, da Fartøjet landede paa samme Sted som forrige Gang. Oldingen med sine Slaver steg ud deraf og begav sig hen til den underjordiske Vaaning; i deres Miner kunde jeg tydelig læse, at de nærede det bedste Haab. Men saasnart de fik Øje paa den nylig omgravede Jord, forandrede sig deres Miner, især Oldingens. Imidlertid skaffede de hastig Jorden tilside, løftede Stenen, steg ned og kaldte Ynglingen højt ved Navn. Intet Svar. Da steg deres Bekymring til det højeste, og de frygtede det allerværste. De søgte og fandt endelig Ynglingen, hvilende paa Lejet, med en Kniv i Hjertet; thi jeg havde ikke følt mig stærk nok til igjen at drage det usalige Mordredskab ud af Saaret. Ved dette Syn udstødte de alle et Skrig, der paa grusom Maade

fornyede min Smerte og Oldingen blev afmægtig. Hans Slaver bar ham da op i den friske Luft, og lagde ham ned under det Træ, i hvilket jeg netop havde skjult mig. Uagtet al anvendt Omhu forblev den ulykkelige Fader længe i bevidstløs Tilstand, og de bekymrede Slaver begyndte at frygte for hans Liv. Endelig kom han dog atter til sig selv af den lange Besvimelse. Da bragte Slaverne ogsaa Liget af den arme Yngling frem for Lyset; — ak, forgjæves havde han smykket sig til det længselsfuldt ventede Møde med den kjære Fader! Slaverne opkastede en Grav, og nedsænkede Liget deri. Oldingen kastede, understøttet af tvende Slaver, badet i Taarer den første Haandfuld Jord derpaa; — derefter fyldte Slaverne Graven.

Saasnart dette sørgelige Værk var fuldendt, blev Husgeraadet og de tilovers blevne Levnetsmidler hentede frem af Hulen og baarne ud paa Skibet. Ogsaa den af Smerte næsten opløste Olding blev, da han ikke formaaede at holde sig oprejst, sat paa en Bærebør og bragt ud paa Skibet. Da gik Fartøjet igjen under Sejl, og snart havde jeg tabt det afsyne.

Saasnart Juvelhandleren og hans Slaver var borte, befandt jeg mig atter ganske ene paa Øen. Fra nu af tilbragte jeg Natten i den underjordiske Bolig, der ikke igjen var bleven tillukket, og om Dagen strejfede jeg omkring paa Øen, hvorhen mit letsindige Lune drev mig.

Dette sørgelige og kjedsommelige Liv havde jeg ført en hel Maaned, da jeg lagde Mærke til, at Havet i betydelig Grad drog sig tilbage, og Øen efterhaanden blev større og højere. Det var mig, som om Fastlandet stedse kom nærmere, og endelig var jeg kun adskilt derfra ved en lille Strækning Vand, der

syntes mig ikke synderlig dybt. Jeg prøvede derfor paa at vade igjennem, og kom lykkelig over. Men i lang Tid maatte jeg hinsides slæbe mig frem igjennem det løse og dybe Strandsand, og blev tilsidst dødelig træt. Endelig fik jeg dog en fastere Jordbund under mine Fødder, og gik nu, ligesom med fornyede Kræfter, rask videre. Jeg havde allerede Havet langt bagved mig, da jeg i det fjerne fik Øje paa en stor Ild. Derover blev jeg inderlig glad og sagde til mig selv: »Hist maa Du finde Mennesker; thi hin Ild kan umulig være opstaaet af sig selv.« Men da jeg kom nærmere, saa jeg, at jeg dog havde taget fejl; det var nemlig ikke en Ild, der lyste mig imøde, men et Slot af blankt Kobber, der i Solstraalerne tog sig ud, som om det stod i Flammer.

Jeg dvælede nogen Tid ved dette Slot og satte mig ned, dels for at udhvile mig, dels for i god Ro at betragte Slottets beundringsværdige Arkitektur. Men endnu var jeg langtfra bleven færdig med at beundre den herlige Bygning, da jeg fik Øje paa ti smukke Ynglinge, der syntes at komme tilbage fra en Spadseretur, i Spidsen en høj Olding af et ærefrygtindgydende Udseende. I høj Grad overraskede det mig, at de alle var blinde paa det højre Øje. Forbauset over at finde et saa stort Antal Blinde samlet paa en Plet, hvilke oven i Kjøbet alle manglede det samme Øje, overvejede jeg hos mig selv, hvilke Omstændigheder der vel kunde have ført dem sammen paa dette Sted, og blev i det samme tiltalt af dem. De ytrede deres Glæde over at se mig hos sig, og saasnart de første venskabelige Hilsener var vexlede, spurgte de mig, hvorledes jeg var kommen hid. Herpaa svarede jeg dem, at min Historie var temmelig lang; hvis de imidlertid vilde have den Godhed

at tage Plads, vilde jeg med Glæde give dem de forlangte Oplysninger.

Saasnart de havde nedladt sig rundt omkring mig, fortalte jeg dem alt, hvad der var mødt mig, siden jeg havde forladt mit Kongerige. De unge Mennesker undredes i høj Grad over mine usædvanlige Tilskikkelser, og saasnart jeg havde fortalt tilende, bad de mig om at følge med ind i Slottet. Jeg modtog med Fornøjelse deres Indbydelse, og vi gik igjennem en lang Række smukt indrettede Sale, Forværelser, Gemakker og Kamre, indtil vi naaede en meget stor Sal. Her stod adskilte fra hinanden i en Kreds ti blaa [1]) Sofaer, bestemte til Hvile om Dagen og Slummer om Natten; i Midten fandtes en ellevte af samme Farve, men noget lavere end de andre, som Oldingen indtog, medens de ti Ynglinge tog Plads paa de øvrige. Da der paa hver Sofa kun var Plads til en hvilende Person, sagde et af de unge Mennesker til mig: »Ven, tag Du Plads paa Tæppet i Midten, og afhold Dig ligesaa vel fra at forske efter Aarsagen til, at vi alle mangler det højre Øje, som efter alt øvrigt, hvad der angaar os! Lad Dig nøje med at se til, og lad al Nyfigenhed fare!«

Efter nogen Tids Forløb rejste Oldingen sig op fra Sofaen og gik ud, men kom snart igjen tilbage med Aftensmaden til de ti Ynglinge, som hver især fik sin bestemt afmaalte Portion. Ogsaa jeg fik min Del, som jeg efter de øvriges Exempel fortærede ene og i Taushed. Ved Maaltidets Ende rakte Oldingen ligeledes enhver af os en Skaal med Vin. Derpaa maatte jeg gjentage min Historie for dem, saa overordentlig var den forekommen dem, og vi underholdt os med hinanden til langt ud

---

[1]) Blaat er i Østerland Sorgens Farve.

paa Natten, da en af Ynglingene bemærkede, at det maatte være silde, og henvendte sig til Oldingen med følgende Ord: »Du ser, at det er Tid at gaa til Hvile, og bringer os ikke, hvad vi have behov til Opfyldelsen af vor Pligt!«

Strax stod Oldingen op og gik ind i et Sideværelse, hvorfra han efterhaanden hentede ti med blaa Klæder tilhyllede Fade. For hver af de enøjede satte han et Fad tilligemed en Kjærte. Saasnart de tog Klæderne bort, bemærkede jeg, at Fadene indeholdt lutter Aske, Kulstøv og sort Farve. Disse Ting blandede de godt sammen, og begyndte saa med den smudsige Dejg at tilsmøre deres Ansigter saaledes, at de snart fik et afskyligt Udseende. Derpaa brød de ud i Taarer og Veraab, slog sig selv i Ansigtet og for Brystet og udraabte: »Vi nød Fryd og alt godt; men vor skammelige Nysgjerrighed lod sig ikke nøje dermed!«

Denne sælsomme Bodsøvelse fortsatte de næsten hele Natten; først henimod Morgenen bragte Oldingen dem Vand, hvormed de vaskede Hænder og Ansigt. Derpaa skiftede de ogsaa deres smudsige Klæder, saa at der intet Spor længer var at opdage hos dem af det underlige Væsen, som jeg havde været Vidne til om Natten. Ikke formaar jeg at skildre den Tvang, hvorunder jeg i disse Timer befandt mig. Tusinde Gange var jeg paaveje til at bryde den mig paalagte Selvbeherskelse og at spørge de enøjede om Grunden til deres besynderlige Adfærd, og da endelig alle havde lagt sig til Ro, formaaede jeg ikke at lukke et Øje hele den øvrige Del af Natten.

Da vi den følgende Morgen gik ud for at drage frisk Luft, erklærede jeg de unge Mennesker, at jeg ikke var istand til at bevare den mig paalagte Taushed: »I er alle,« sagde jeg, »Mennesker af stor Forstand og høj Dannelse, som

jeg allerede har haft Lejlighed til at bemærke; alligevel saa jeg Eder igaar foretage Eder Ting, som man blot skulde tro Vanvittige istand til. Hvilken Ulykke der end skal ramme mig, kan jeg dog ikke afholde mig fra at spørge Eder om, hvorfor I sværtede Eders Ansigter, og ved hvilken Lejlighed I er blevne enøjede. Der maa bestemt ligge noget overordentligt til Grund, og jeg er nærved at blive syg af bare Nysgjerrighed.«

Ynglingene besvarede imidlertid mit nærgaaende Spørgsmaal alene dermed, at jeg forlangte Underretning om Ting, som paa ingensomhelst Maade vedkom mig, og lige saa lidt kunde vække min Interesse. Hermed maatte jeg for det første stille mig tilfreds.

Vi tilbragte Dagen med Samtaler om almindelige Gjenstande. Men da det var blevet Aften, og vi havde holdt Maaltid, hentede Oldingen atter de med blaa Klæder tildækkede Fade frem. De enøjede gjentog Scenen fra den foregaaende Dag, sværtede og mishandlede deres Ansigter, veklagede og raabte: »Vi levede i Fryd og nød alt godt; men vor skamløse Nysgjerrighed vilde ikke lade sig nøje dermed!«

Da det samme gjentog sig hver eneste Nat, var jeg tilsidst virkelig ganske syg af Nysgjerrighed. Jeg bad derfor alvorlig de unge Mennesker om, at de enten vilde løse mig deres Livs Gaade, eller anvise mig en Vej, ad hvilken jeg igjen kunde komme tilbage til mit Kongerige. »Thi her formaar jeg ikke længer at blive;« tilføjede jeg, »det er altfor pinligt, hver eneste Nat at være Vidne til sligt et uhørt Skuespil uden at kjende Foranledningen dertil.«

Hertil svarede en af de enøjede: »I maa ikke undre Eder over, at vi hidtil har iagttaget dette Forbehold imod Eder.

Vi lod Eders Bønner uopfyldte af ren Velvillie, nemlig for at skaane Eder for den Ulykke at geraade aldeles i den samme Tilstand, hvori vi befinder os. Men vil I endelig lære at kjende vor ulykkelige Skjæbne, saa gjentag Eders Forlangende endnu en Gang, og vi vil ikke længer vægre os ved at give Eder den forlangte Oplysning.«

Jeg gjensvarede øjeblikkelig, at jeg var fattet paa alt. Men Ynglingene gjorde mig endnu en Gang Forestillinger og sagde: »Vi raader Eder for sidste Gang af Venskab og Medlidenhed til at styre Eders Nysgjerrighed; — det gjælder Tabet af Eders højre Øje.«

»Gjør intet,« gav jeg til Svar. »Jeg erklærer herved, at hvis slig Ulykke skulde hændes mig, jeg da ikke vil tilskrive Eder den, men ene og alene mig selv.«

Endvidere gav man mig at forstaa, at jeg efter Tabet af mit Øje ikke maatte haabe at kunne blive hos dem, hvis jeg havde haft sligt i Tankerne; thi deres Tal var fuldt, og turde ikke forøges.

Hertil svarede jeg uden Betænkning, at jeg rigtignok med stor Fornøjelse vilde blive hos saa vakre Mennesker, som de var, men at jeg, naar det ikke kunde være anderledes, ogsaa var beredt til at underkaste mig denne Nødvendighed, efter som jeg for enhver Pris ønskede min Nysgjerrighed tilfredsstillet.

Da de enøjede saa, at min Beslutning stod fast, slagtede de en Bede, drog Skindet af den, og en af dem rakte mig derpaa Kniven, hvoraf han havde betjent sig, med de Ord: »Tag denne Kniv! I vil faa Brug for den ved en Lejlighed, som vi nærmere skulle antyde Eder. Vi vil nemlig sy Eder ind i dette Skind, og i dette Hylster henlægge Eder udenfor

Slottet, ene med Eder selv. Da vil der komme en uhyre Fugl, ved Navn Roch[1]), den vil i den Tro, at det er et Stykke Kjød, slaa ned fra Luften og bortføre Eder med sig højt op i Skyerne. Men det skal ikke bekymre Eder; den vil snart igjen dale imod Jorden og nedlægge Eder paa Toppen af et Bjerg. Naar I mærker Jorden under Eder, maa I hastig skjære Hul i Skindet og krybe ud deraf. Saasnart Fuglen faar Øje paa Eder, vil den blive forskrækket og tage Flugten.«

»Naar I saaledes igjen er kommen i Frihed, gaar I uden Afbrydelse fremad, indtil I naar et Slot af umaadelig Størrelse, udsmykket med Guld, Smaragder og andre glimrende Ædelstene i forbausende Mængde. Porten staar altid aaben, og I gaar lige ind. Alle vi have allerede været i dette Slot, men tør intet sige Eder om, hvad vi der saa og oplevede. I vil selv erfare det, naar Tiden kommer. Kun saa meget maa I for Øjeblikket vide, at Besøget har kostet os alle det højre Øje, og er Foranledningen til den Bod, I selv har set os udøve, og som intet i Verden kan fritage os for. Enhver af os har en saa eventyrlig Livshistorie, at den kunde fylde tykke Bøger; men vi tør ikke aabenbare Eder mere deraf, end hvad I allerede har erfaret.«

Saasnart en af de enøjede havde gjort mig denne Meddelelse, svøbte jeg mig ind i Bedeskindet; de unge Mennesker syede det fast omkring mig, og lod mig derpaa ligge, idet de alle fjernede sig. Det varede ikke længe, inden den uhyre Fugl

---

[1]) En fabelagtig Fugl af udødelig Natur og en uhyre Størrelse. Naar den kommer flyvende, formørker den Himlen, lig en Sky, og den er stærk nok til at bemægtige sig en Elefant og bortføre den til sin Rede.

viste sig, om hvilken de havde talt til mig; gjennem en Sprække i Skindet kunde jeg se den dale imod Jorden. Hastig slog den ned paa mig, greb mig som en Bede i sine Kløр, og steg atter tilvejrs med mig indtil en svimlende Højde. Men endelig dalede den igjen, og lagde mig paa Toppen af et højt Bjerg.

Saasnart jeg følte, at jeg laa paa Jorden, sprættede jeg hastig Bedeskindet op, strøg det af mig og viste mig pludselig for Fuglen, der forskrækket tog Flugten. Ved denne Lejlighed fik jeg den nøjere at se. Den er, som anført, af en utrolig Størrelse og ganske hvid; dens udstrakte Vinger ligner Tordenskyer, og dens Ben er saa tykke som et ungt Palmetræ, der første Gang bærer Frugt. For slig en Fugl maatte en Bede kun være en eneste Mundfuld.

Utaalmodig, som jeg var, efter at naa Slottet, spildte jeg intet Øjebliks Tid, men fremskyndede mine Skridt i den Grad, at jeg i mindre end en halv Dag naaede mit Maal. Jeg fandt Slottet endnu langt smukkere, end det var blevet beskrevet for mig; dets Pragt og Glands overgik al Beskrivelse. Igjennem den vidt aabne Port kom jeg ind i en firkantet Gaard af slig Størrelse, at der rundt omkring mig fandtes ikke mindre end ni og halvfemsindstyve Døre, der alle var forfærdigede af Aloe- og Sandeltræ, paa en nær, som var af det pure Guld. Der fandtes ogsaa en Mængde herlige Trapper, som førte op til de øvre Værelser, og flere Rader af prægtige Gallerier trindt omkring. Ligefor mig bemærkede jeg en høj Dør; gjennem denne kom jeg ind i en stor Sal, hvor jeg fandt fyrretyve unge Piger af en saa henrivende Skjønhed, at Fantasien langtfra strækker til forat gjøre sig nogen Forestilling derom. De lignede ligesaa mange Fuldmaaner paa den mørke Himmel; deres smukke og

kostbare Dragter formaaede intet Øjeblik at drage Opmærksomheden bort fra deres Personers Ynde og Skjønhed.

Saasnart de fik Øje paa mig, stod de strax op og kom mig, uden at afvente min Hilsen, imøde med levende Glædesytringer: »Velkommen, velkommen vor Herre og Hersker!« lød det harmonisk fra alle Munde. Derefter tog en af de unge Skjønheder alene Ordet og sagde: »Allerede længe har vi ventet paa en Mand som Eder! Der behøves kun et eneste Blik paa Eders Ydre for at erkjende alle Eders Persons indre Fuldkommenheder; og vi paa vor Side nærer det Haab, at heller ikke vort Selskab vil forekomme Eder hverken ubehageligt eller uværdigt.«

Derpaa nødte de mig, dog først efterat min Beskedenhed længe havde stræbt imod, til at indtage et Sæde iblandt dem, der som en Trone var ophøjet over alle de øvrige Sæder. Da jeg tilkjendegav min Ulyst til denne Udmærkelse, svarede de mig: »Det er med fuld Ret Eders ophøjede Plads? I er fra dette Øjeblik vor Herre, Hersker og Dommer; vi er kun Eders ydmyge Slavinder, beredt til at lyde Eders Befalinger.«

Den Iver og Travlhed, hvormed nu de henrykkende dejlige Piger stræbte at vise mig alle blot optænkelige Tjenester, gjorde mig ganske forvirret. En bragte varmt Vand og vaskede mine Fødder; en anden gjød vellugtende Vand over mine Hænder; nogle skaffede tilveje alt, hvad jeg behøvede for at klæde mig om; andre kredentsede mig et herligt Maaltid, og atter andre stod med Krukke og Skaal i Hænderne, beredt til at iskjænke mig den kosteligste Vin, saasnart jeg forlangte at drikke. Og alt dette gik saa stille, saa ordentligt, saa yndefuldt af, at det var fortryllende.

Da jeg havde spist og drukket, satte alle Pigerne sig omkring mig i en stor Halvkreds, og forlangte, at jeg skulde fortælle dem min Historie. Inden jeg var bleven færdig med Beretningen om mine Eventyr, brød Natten frem. Da rejste sig nogle af Pigerne og gik ud for at hente Lys, medens de, der sad mig nærmest, forblev hos mig for at holde mig ved Selskab. Snart kom Pigerne igjen tilbage med en Mængde Kjerter, der paa den herligste Maade erstattede det tabte Dagslys; de unge Kvinder forstod at ordne sig med saa megen Smag og Symmetri, at det maatte forekomme en, som om der ikke burde eller kunde være en eneste hverken mere eller mindre. De skjønne bragte tillige tørrede og syltede Frugter, samt allehaande Konfekt, der egnede sig til at vække Tørsten, og besatte et Skjænkebord med forskellige Sorter Vine og andre forfriskende Drikke; paa samme Tid tog nogle andre af de unge Piger deres Instrumenter frem og gav sig til at stemme dem.

Saasnart Anretningen var færdig, bad mine dejlige Veninder mig tage Plads ved Bordet; de selv nedlod sig rundt omkring mig, og vi tilbragte en stor Del af Natten sammen med Snak og Spøg, Sang og Citharspil. De af de unge Kvinder, som havde paataget sig at sørge for den musikalske Underholdning, rejste sig og udførte tilsammen en henrivende Concert; de øvrige gav sig til at danse, det ene Par efter det andet, med en tillokkende Ynde, som maatte smelte enhver Mands Hjerte. Intet Under derfor, at Midnat allerede for længe siden var forbi, da vi endelig brød op og sluttede denne Dags Lystighed. Da tog en af mine smukke Værtinder Ordet og sagde til mig: »I maa visselig være træt af Eders lange Vandring idag, og det er højt paatide, at I kommer til Hvile. Eders Værelse er beredt; men førend I drager Eder tilbage, tør I udvælge

Eder en af os, den af alle, som behager Eder bedst, og tage hende med Eder som Selskaberske for Natten!«

Hertil svarede jeg, at jeg vel skulde vogte mig for at give nogen af dem Fortrinet, eftersom de alle vare lige smukke, kloge og min Agtelse værdige; sligt vilde ikke alene være en Uartighed, men ogsaa vidne om en slet Smag.

Den samme unge Pige, som nylig havde tiltalt mig, paatog sig ogsaa at svare mig. »Om Eders Belevenhed er vi alle fuldkommen overbeviste, og begriber ret vel, at Frygten for at gjøre os skinsyge paa hverandre er Aarsag til Eders Tilbageholdenhed. Men I bør ingenlunde lade Eder indskrænke af slige Hensyn; jeg forsikrer, at Eders Valg ikke vil vække nogen Skinsyge, saa meget mindre, som vi forud er blevne enige om, at afvexlende en efter en anden, saa mange, som vi er, skal nyde den samme Ære som den, I maatte udkaare iaften, saaledes, at hele Rækken er gjennemgaaet efter fyrretyve Dages Forløb, og kan begynde forfra igjen. Vælg altsaa iblandt os med fuld Frihed, uden at spilde de kostbare Øjeblikke, der er bestemte til Slummer og Hvile!«

Jeg maatte da vel føje mig efter Pigernes Villie, og bestemte mig for den dejlige Talerske, som forlystede Øjet og henrykkede Hjertet, tillokkende over al Maade, i Overensstemmelse med Digterens Skildring:

— Hendes kulsorte Haarlokker indhylle ligesom den lyse Middag i Midnattens mørke Skygger; — men hendes Aasyn straaler frem af Mulmet og belyser alt fra Østen til Vesten. — Det er en falsk Lignelse, naar man sammenligner hendes Væxt med den slankeste Stamme i Skoven og hendes Øje med Gazellens Øjne i Ørkenen; — thi hvorfra skulde vel Gazellen tage det henrivende Udtryk? Der findes ikke Mage dertil i den vide Verden. Jeg følte

en Kjærlighed til hende, som gjorde hende til min Afgud. Og tør man vel fordømme en Sjæl, der lider af Kjærligheds Ve, om den endogsaa forgjættede sin hellige Tro? —

Da jeg havde udvalgt min Selskaberske for Natten, ønskede alle de øvrige Piger mig en rolig og behagelig Slummer, og vi adskiltes for at gaa til Hvile.

Jeg var næppe bleven færdig med at paaklæde mig den følgende Dag, da alle de ni og tredive Piger kom ind i mit Værelse for at ønske mig Godmorgen og spørge til mit Befindende. De var alle klædte og smykkede paa en ganske anden Maade end Dagen tilforn, men, om muligt, endnu herligere. Da vi havde hilst paa hinanden og vexlet nogle artige Ord, førte de mig i Badet, hvor de selv vaskede og afgned mig, og imod min Villie ydede mig enhver optænkelig Tjeneste. Da jeg traadte ud af Badet, iførte de mig en ganske ny og endnu prægtigere Klædning, end jeg havde baaret Dagen tilforn. Den øvrige Del af Dagen tilbragte vi derpaa næsten udelukkende ved Taffelet, under en livlig Underholdning, hvori Samtale og Spøg, Sang og Musik afvexlede med hinanden. Ud paa Natten maatte jeg vælge mig en ny Selskaberske, og derpaa skiltes vi atter for at gaa til Hvile. Kort at sige, for ikke ved idelig Gjentagelse af et og det samme at blive trættende, paa denne Maade tilbragte jeg et helt Aar i regelmæssig Vexel hos de fyrretyve unge dejlige Piger. Selv ikke en Tanke af Modgang forstyrrede i hele denne lange Tid mit herlige, yppige Liv, og jeg hengav mig saa fuldkommen deri, som om det saaledes skulde vedblive i al Evighed.

Hvor forbausedes jeg da ikke, hvor brat vaktes jeg ikke op af min blide, vellystfulde Livsdrøm, da efter Aarets Udløb

de unge Piger en Morgenstund traadte ind til mig, ikke, som tidligere, for muntert at ønske mig Godmorgen, men tause og badede i Taarer! De omfavnede mig ømt den ene efter den anden, idet de sagde: »Lev vel, lev vel, min dyrebare Prinds! Nu slaar Skilsmissens Time.«

Dybt rørt ved deres Taarer og hartad forskrækket over deres Ord, bad jeg dem bønlig om at sige mig Grunden til deres Smerte og til den pludselige Adskillelse, som de talte om. »For Guds Skyld, mine Veninder,« raabte jeg, »sig mig dog, om jeg intet kan gjøre for at trøste Eder, om vor Skilsmisse er uundgaaelig!«

Istedet for ligefrem at besvare mit Spørgsmaal, sukkede Pigerne: »Gud give, at vi aldrig havde set og lært Eder at kjende! Før Eder har flere unge Mænd beæret os med deres Besøg; men ingen af dem besad denne Blidhed og Ynde, dette muntre og indtagende Væsen, der smykker Eders Person. Vi begriber ikke, hvorledes vi længer skulle kunde leve uden Eder.«

Ved disse Ord udgjød de igjen bitre Taarer. Men jeg fornyede indtrængende min Bøn til dem, at de ikke længere maatte lade mig martres af Uvisheden, men sige mig Aarsagen til deres Smerte. Endelig gav de mig Svar:

»Ak, hvad andet kunde vel være istand til at bedrøve os saa dybt, end den Nødvendighed at maatte skilles fra Eder? Maaske gjense vi aldrig mere hinanden! Dog, hvis I alvorlig vilde, det vil sige, besad tilstrækkelig Selvbeherskelse, vilde vor Gjenforening ikke være ganske umulig.«

»Jeg forstaar ikke et Ord af, hvad I der siger, kjære Piger,« ytrede jeg utaalmodig, »og maa forlange nærmere Forklaring.«

»Velan da,« tog en af dem Ordet, »saa maa I da vide,

at vi alle er Prindsesser og Kongedøtre. Vi lever her med hverandre i de Eder vel bekjendte behagelige Forhold, men er tvungne til, ved Slutningen af hvert Aar at fjerne os herfra, og blive borte i fyrretyve Dage for at efterkomme visse os med Nødvendighed paahvilende Pligter, som maa forblive Eder en Hemmelighed. Efter Udløbet af hint Tidsrum kommer vi igjen her tilbage til Slottet. Igaar var Aaret omme, og idag maa vi tage Afsked herfra; derfor er vi saa bedrøvede. Men før vor Bortrejse vil vi overlevere i Eders Hænder alle Slottets Nøgler, hvoriblandt de til de hundrede Døre; overalt vil I finde rigeligt Stof til Eders Underholdning, medens vi ere borte. Men til Eders eget bedste og i vor Ømheds varmeste Interesse raader vi Eder alvorlig fra at aabne den gyldne Dør. Aabner I tvertimod vort Forbud denne Dør, saa ser vi ingensinde hinanden mere. Det er Frygten for denne Mulighed, som især volder os Smerte. Dog, vi vil haabe, at I vil adlyde vort kjærlige Raad; Eders hele Livslykke staar paa Spil derved. Vogt paa Eder selv! Giver I efter for en utidig Nysgjerrighed, er Eders Fordærvelse sikker. Berøv os ikke den Trøst, at vi skulle gjenfinde Eder her efter de fyrretyve Dages Forløb! — Vistnok kunde vi, for at forebygge al Ulykke, tage Nøglen til den gyldne Dør med os; men dette vilde være en Fornærmelse imod Eders mandige Karakter, og vi formaaede ifølge den derved givne Forudsætning ikke længer at elske Eder. I vilde derved synke baade I Eders egen og i vor Agtelse.«

De skjønne Prindsessers Meddelelse foraarsagede mig en levende Smerte. Jeg tilkjendegav dem, hvor pinlig bevæget jeg følte mig ved Tanken om at skulle skilles fra dem, takkede dem for deres gode Raad, og lovede at følge det, idet jeg forsikrede dem om, at jeg med Glæde og tillidsfuldt Mod vilde underkaste

mig endnu langt vanskeligere Prøver, for at nyde den store Lykke at tilbringe hele min Levetid hos saa rigt begavede og elskværdige Damer. — Derefter tog vi Afsked med hinanden; jeg omfavnede og kyssede dem alle en efter en. Faa Øjeblikke senere befandt jeg mig alene i det store Palads.

Det yppige Liv, det behagelige Selskab, de stedse afvexlende Forlystelser af den herligste Art havde hele Aaret igjennem beskjæftiget mig saa stærkt, at jeg hverken havde haft Tid eller Lyst til at gjøre mig nærmere bekjendt med de utallige Mærkværdigheder, som dette Trylleslot maatte indeholde. Tusinde forskjellige herlige Gjenstande, som daglig enten stod eller førtes mig for Øjne, havde jeg ikke engang rigtig betragtet, i den Grad fortrylledes jeg af de unge Kvinders Dejlighed og den Fornøjelse, tidlig og silde at se dem alene bestræbe sig for at tækkes mig, deres Herre og Hersker. Skilsmissen nedsænkede mig derfor i den dybeste Kummer, og længe vidste jeg virkelig ikke, hvad jeg skulde gjøre af mig selv; endskjøndt Adskillelsen blot skulde vare fyrretyve Dage, forekom det mig, som om jeg var banlyst fra deres Aasyn i hele hundrede Aar.

Imidlertid lovede jeg hellig mig selv, ikke at glemme det af dem modtagne vigtige Raad, at lade den gyldne Dør forblive uaabnet. Men da det, med denne ene Undtagelse, forøvrigt stod mig frit for, efter Tykke at tilfredsstille min Nysgjerrighed, tog jeg den første af de mig anbetroede, efter Raden ordnede Dørnøgler, og aabnede dermed den første Dør i den indre Gaard. Denne Dør førte mig ind i en Frugthave, som efter min faste Overbevisning ikke finder sin Lige i hele Verden; ja, jeg tvivler endog meget paa, at selve Paradisets Have, som vor Religion har lovet os efter Døden, kan overgaa den i Dej-

lighed. Regelmæssigheden, Skjønheden, den beundringsværdige Fordeling af Træer, den rige Overflod og Mangfoldighed af de herligste Frugter, den rene, friske og duftende Luft, — alt var vel egnet til at henrykke baade Sjæl og Sandser. Hertil kom, at denne beundringsværdige Have blev vandet paa en hel usædvanlig Maade. Talrige med Kunst gravede Render ledede det friske Vand i rigeligt Maal hen til de Træers Rødder, som var i Begreb med at skyde Blade og Frugtblomster; andre ledede Vandet i ringere Overflødighed hen til de Træer, som allerede havde sat Frugter; andre førte det i endnu ringere Mængde hen til de Træer, hvis Frugter allerede havde begyndt at udvikles, og atter andre kun i knapt Maal til dem, hvis Frugter var udvoxede og allerede begyndte at modnes. Disse Frugter var baade langt større, skjønnere og smagfuldere end de, der findes i vore Haver I de Render endelig, som førte til de med modne Frugter bedækkede Træer, fandtes der alene saa meget Vand, som var istand til at holde Træerne og Frugterne friske. Jeg kunde ikke blive træt af at vandre om og beundre denne henrivende og skjønne Have, og vilde vel neppe have forladt den igjen, hvis jeg ikke heraf havde fattet en endnu højere Forestilling om al den Herlighed, som jeg endnu havde at se og fryde mig ved. Ligesom beruset af den underfulde Nydelse, jeg her havde haft, forlod jeg Haven og aabnede den næste Dør.

Her fandt jeg en i sit Slags ikke mindre overordentlig herlig Blomsterhave. Den havde et meget betydeligt Omfang og blev vandet paa samme Maade som Frugthaven, dog med endnu større Økonomi. Roser, Jasminer, Fioler, Lillier, Hyacinther, Anemoner, Ranunkler, Nelliker, Narcisser og en Mængde andre Blomster, som ellers kun blomstrer til forskjellige Tider,

stod her samtidig i den fuldeste Flor og besvangrede Luften med deres blandede Vellugt.

Derpaa aabnede jeg den tredie Dør, og kom ind i et rummeligt Fuglehus, hvis Gulv var belagt med mange forskjellige Marmorarter i Mosaikmønster. Det var et uhyre Bur af Aloe- og Sandeltræ og indeholdt en utallig Mængde af Nattergale, Bogfinker, Irisker, Lærker og mange andre Arter Sangfugle, som jeg aldrig før i min Levetid havde set eller hørt. Fuglenes Foder og Drikke fandtes i Kopper af Jaspis og Agat, og alt var holdt saa rent og net og nydeligt, at jeg efter et flygtigt Overslag beregnede, at der ved Burets uhyre Størrelse i det mindste maatte høre hundrede Personer til for at holde det i Orden. Men hverken her eller i de tvende Haver, hvor der ikke var det mindste Ukrudt eller mindste Uorden at opdage, fandt jeg en eneste Moderssjæl.

Imidlertid var Solen gaaet ned; fortryllet ved Koncerten af denne Mængde Fugle, som nu udsøgte sig de bekvemmeste Steder til Nattehvile, vendte jeg tilbage til mit Værelse, hvor jeg hel træt slumrede ind med det Forsæt, de følgende Dage efterhaanden at aabne alle de øvrige Døre, alene med Undtagelse af den sidste, den gyldne Dør, Nr. 100 i Rækken.

I Overensstemmelse med denne Beslutning aabnede jeg den næste Dag den fjerde Dør. Havde allerede det foregaaende været istand til at henrykke mig, saa maatte det, jeg her fik at se, vække min højeste Forbauselse og Beundring. Jeg kom nemlig ind i en Gaard, som var omgiven af vidunderlig skjønne og prægtige Bygninger. Denne Gaard havde fyrretyve aabne Døre, som hver især førte til et Skatkammer, hvis Indhold for sig var mere værd end det største Kongerige. Det første indeholdt en Dynge af Perler, af hvilke de fleste, hvilket kunde synes utro-

ligt, havde en Størrelse som et Dueæg. Det andet Skatkammer indeholdt Diamanter, Rubiner og Karfunkler, det tredie lutter Smaragder, det fjerde purt Guld i Barrer, det femte udmøntet Guld, det sjette rent Sølv i Stænger, de tvende efterfølgende udpræget Sølv; de øvrige indeholdt Amethyster, Topaser, Agater, Hyacinther, Turkiser, kort sagt, alle optænkelige Ædelstene, uden at regne uhyre Stykker af Jaspis, Agat og Karneol. Desuden fandtes der en Mængde Koralgrene, ja hele Koraltræer.

Fuld af Forbauselse og overvættes Beundring udraabte jeg ved Synet af disse ufattelig store Skatte: »Om endogsaa Alverdens Konger lagde deres Skatte sammen, vilde de dog ikke udgjøre Hundrededelen af, hvad jeg her ser for mig! Hvor lykkelig er ikke jeg, at jeg besidder al denne Herlighed tilligemed en Skare af de dejligste Kvinder paa Jorden!«

Men det vilde blive altfor vidtløftigt, hver for sig at skildre alle de sjeldne og kostbare Sager, som jeg efterhaanden lærte at kjende de følgende Dage. Kun saa meget vil jeg bemærke, at jeg behøvede ni og tredive Dage til at gjøre mig bekjendt med de Vidundere, som gjemtes bag de ni og halvfemsindstyve Døre. — Altsaa var der nu kun en tilbage, den gyldne Dør, som mine dyrebare Prindssesser havde forbudt mig at aabne.

Den fyrretyvende Dag efter Skilsmissen fra de dejlige Prindsesser var oprunden. Havde jeg blot denne eneste Dag endnu kunnet hævde den Selvbeherskelse, som er en Mand værdig, vilde jeg i dette Øjeblik have været det lykkeligste istedet for at være det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Den følgende Dag vilde de vende tilbage; Glæden over Gjensynet burde have givet mig Kraft til at styre min dadelværdige Nys-

gjerrighed. Men — jeg skammer mig ved at udtale det — jeg var svag nok til at ligge under for Fristelsen til det Onde; jeg havde hverken Ro eller Rist, førend jeg havde styrtet mig i Fordærvelsen og beredt mig en evig Anger.

Jeg aabnede altsaa tvertimod mit givne Løfte den skjæbnesvangre Dør. Neppe var jeg traadt over Tærskelen, førend en meget behagelig, men mig alligevel modbydelig Duft virkede saaledes paa mig, at jeg halv afmægtig sank til Jorden. Efter nogle Øjeblikkes Forløb vandt jeg atter Besindelsen tilbage; men istedet for at føre mig denne Advarsel til Nytte, bekæmpe min skammelige Nysgjerrighed i denne Retning og atter forlade det ulyksalige Sted, tog jeg mig sammen og trængte videre frem.

Den friske Luft begyndte nu at vifte mig imøde; hin sødt bedøvende og giftige Duft blev bestandig svagere og faldt mig ikke mere besværlig. Jeg befandt mig i et stort, højthvælvet Rum, hvis Gulv var bestrøet med Saffran. Det blev oplyst af en hel Del Kjærter, som brændte paa Guldstager og udbredte en Duft af Aloe og Ambra; desforuden brændte der en Mængde Lamper af Guld og Sølv med forskjellige Arter af vellugtende Olie. Iblandt en Masse Gjenstande, som drog min Opmærksomhed paa sig, fremhævede sig især en sort Hest af den herligste Bygning og en mageløs Skjønhed. Jeg gik tæt hen til den for rigtig at betragte den, og fandt, at den havde Sadel og Bidsel af det pure Guld, og af udmærket Arbejde, samt at dens Krybbe, der var af Krystal, halv var fyldt med Byg og Sesam [1]) og halv med Rosenvand.

For nærmere at betragte og beundre den herlige Hest ved

---

[1]) En Bælgfrugt, som oprindelig stammer fra Indien.

Dagslyset, førte jeg den ud i det fri, besteg den og forsøgte at bringe den igang; da den imidlertid ikke bevægede sig af Stedet, gav jeg den et let Slag med en Ridepidsk, som jeg havde taget med mig fra den kostbare Stald. Neppe var dette sket, førend den gav sig til at vrinske frygtelig, udbredte et Par Vinger, som jeg slet ikke havde bemærket paa den, og som en Pil steg den tilvejrs med mig op imod Skyerne. I dette Overraskelsens Øjeblik tænkte jeg ene og alene paa at sidde fast, hvilket ogsaa lykkedes mig, uagtet Skræk og Rædsel havde grebet mig.

Efter en lang Flugt dalede den atter ned imod Jorden og nedlod sig paa det flade Tag af et højt Palads. Men førend jeg endnu kunde tænke paa at stige af, rystede den sig med saadan Magt, at jeg fløj ned af den. Med det samme fik jeg af dens Hale et svirpende Slag i Ansigtet, som kostede mig mit højre Øje. Paa denne Maade er jeg bleven enøjet.

I samme Stund randt alt det mig ihu, som de ti enøjede havde forudsagt mig. Medens Hesten atter fløj bort, rejste jeg mig op, næsten bedøvet af det haardeSlag af Skjæbnen, som havde ramt mig. Holdende Haanden for det smertende Øje ravede jeg fra Taget ned i det Indre af Huset, og kom snart ind i en Sal, hvor jeg, ved at se ti i en Kreds ordnede Sofaer med en ellevte lavere i Midten, pludselig kom til Kundskab om, at jeg igjen befandt mig i det Slot, hvorfra Fuglen Roch havde bortført mig. De ti Ynglinge var ikke nærværende, men indfandt sig snart, ledsagede af Oldingen. Uden i mindste Maade at vise sig forundrede hverken over min Tilbagekomst eller over at se mig enøjet, sagde de til mig: »Vi beklager oprigtig, at vi ikke kunde ønske Eder velkommen tilbage, som vi gjerne vilde;

imidlertid er vi, som I selv maa indrømme, ganske uskyldige i Eders Ulykke.«

»Jeg vilde visselig handle uret i at tilskrive Eder min Vanskjæbne, som jeg selv ene og alene er Skyld i,« svarede jeg dem, »jeg er ogsaa langt fra at begaa slig en Uretfærdighed.«

»Vi har heller ikke nogen anden Trøst for Eder,« vedblev Ynglingerne, »end den, at I ikke staar ene i Eders Ulykke. Saaledes, som det gik Eder, er det ogsaa gaaet os; vi har alle i et helt Aar nydt den mest fuldkomne Lykke, og vilde endnu have været i tryg Besiddelse deraf, hvis vi ikke tvertimod Prindsessernes Forbud havde aabnet den gyldne Dør. I har ikke været klogere end vi, og har derfor modtaget den samme Straf. Gjerne vilde vi beholde Eder hos os, saa at I kunde dele vor Bod, hvis Udstrækning i Tiden vi ikke kjende; men vort Antal maa, som I allerede ved, ikke overstige det nuværende. Derfor maa I strax forlade os. Vi raader Eder til at vende tilbage til Bagdad; der vil I finde En, som skal afgjøre Eders Skjæbne.«

Derpaa anviste de mig den Vej, jeg havde at slaa ind paa, og jeg tog Afsked fra dem. Undervejs lod jeg mig afrage Skjæg og Øjenbryn og antog en omrejsende Dervishes Dragt. Efter en lang og møjsommelig Vandring er jeg endelig idag ved Nattens Indbrud naaet her til Byen. Ved Porten mødte jeg disse to andre Kalendere, der var ligesaa fremmede paa Stedet som jeg, og med største Forundring saa vi, at vi alle havde mistet det samme Øje. Men vi var ikke oplagte til at afæske hinanden Forklaring over denne besynderlige Overensstemmelse, da det indbrydende Mørke bød os at se os om efter

et Opholdssted for Natten. Vi vandrede igjennem Byen, og kom herhid, hvor I, min Herskerinde, var højmodig nok til at afhjælpe vor Trang.

Da den tredie Kalender var tilende med sin Historie, tog Sobeïde Ordet og sagde til ham og hans Kammerater: »Nu kan I gaa, hvorhen I vil; I er alle tre fri!«

Men en af Kalenderne gjensvarede: »Naadige Frue, vi bønfalder Eder om at tilgive vor Nysgjerrighed, idet I tillader os at blive og høre de Mænds Historie, som endnu ikke har talt.«

Sobeïde henvendte nu Ordet til Khalifen, Djafar og Mesrur, om hvis virkelige Karakterer hun ingen Anelse havde, og bød nu dem, den ene efter den anden, at fortælle deres Historier.

Storveziren, som hele Tiden havde ført Ordet, overtog ogsaa denne Gang Svaret og sagde:

»For at vise os Eder lydige, naadige Frue, behøver vi kun at gjentage, hvad vi fortalte Eder før vor Optagelse i dette Hus. Vi er Kjøbmænd fra Mussul, og er komne til Bagdad for at afsætte vore Varer, som vi har oplagret i Khanen, hvor vi er tagne ind. Idag var vi tilligemed flere andre Handlende indbudte til en rig Kjøbmand her i Staden. Denne beværtede os med udsøgte Retter og de kosteligste Vine, og lod efter Bordet hente Dandsere og Dandserinder, Sangere og Musikanter. Den Larm, som vi nu i vor overlegne Lystighed gjorde, hidførte Vagten, af hvilken en Del af Gjæsterne blev tagen i Forvaring. Vi var saa heldige at undslippe; men eftersom det var silde,

fandt vi Porten til vor Khan lukket, og vidste ikke, hvor vi skulde søge et Tilflugtssted for Natten. Tilfældet førte os forbi Eders Bolig, og da vi nu hørte, at det herinde gik lystig til, dristede vi os til at banke paa. — Det er det hele, som vi har at fortælle Eder, min ædle Herskerinde.«

Da Sobeïde havde hørt Vezirens Beretning tilende, var hun aabenbart i Tvivl angaaende hvad hun skulde gjøre; den magre Hverdagshistorie havde ingenlunde smagt hende. De tre Kalendere iagttog hende og forstod hendes Stemning; i ydmyge Ord gik de i Forbøn for Kjøbmændene og bad hende vise sig ligesaa naadig imod disse, som imod dem selv.

Da brød Sobeïde Tausheden og sagde: »Lad være da! Det er min Villie, at I alle skulle være mig lige takskyldige, og jeg skjænker Eder derfor min Naade, dog under den Betingelse, at I paa Øjeblikket forlader dette Hus, og begiver Eder hen, hvor I hører hjemme.«

Sobeïde tilkjendegav denne sin Villie i en Tone, hvoraf man tydelig kunde skjønne, at det var hendes ramme Alvor og at hun fordrede en ubetinget Lydighed. Khalifen, Djafar og Mesrur, de tre Kalendere og Lastdrageren spildte derfor intet Øjeblik, inden de benyttede Lejligheden til at slippe ud af Fælden, og fjernede sig over Hals og Hoved. De tilstedeværende velbevæbnede Slaver indgjød dem alle en sky Frygt, der virkede i Forening med den dybe Ærbødighed, som den skjønne Sobeïdes bydende Højhed og Alvor havde fremkaldt hos dem.

Saasnart Gjæsterne var ude paa Gaden, sagde Khalifen til Kalenderne, uden dog at give sig tilkjende: »Hvorhen tænker I fremmede nu at henvende Eder? I er nylig komne til Staden, og det er bælgmørk Nat endnu.«

»Herre,« svarede de ham, »vi befinder os i en ikke ringe Forlegenhed.«

»Nu, saa følg med os!« ytrede Khalifen. »Vi vil se til, hvad vi kan gjøre for Eder.«

Derpaa befalede han i hviskende Tone sin Storvezir at tage de tre Kalendere med sig hjem, og fremstille dem for ham den følgende Dag. »Jeg vil lade deres Historier optegne;« sagde han, »de fortjener visselig en Plads i min Regjerings Aarbøger.«

Djafar tog altsaa Kalenderne med sig hjem; Lastdrageren begav sig til sin Bolig i en af Forstæderne, og Khalifen vendte med Mesrur tilbage til Paladset. Her gik han strax til Hvile; men han formaaede ikke at lukke et Øje hele den øvrige Nat, saa opfyldt var han af de overordentlige Ting, som han havde set og hørt. Af alt var han dog mest spændt paa at erfare, hvem Sobeïde egentlig var, og hvorfor hun saaledes mishandlede de to Tævehunde, samt hvorledes Amines skjønne Bryst var bleven bedækket med de hæslige Ar. Den lyse Dag fandt ham endnu levende beskjæftiget med alle disse Ting.

Da stod han op og begav sig ind i den Sal, hvor han plejede at forsamle sin Trones Raadgivere og at meddele Audients. Saasnart han havde indtaget sin Plads paa Tronen, indfandt Djafar sig ifølge det daglige Ceremoniel og viste ham sin skyldige Ærefrygt. Khalifen modtog naadig hans Hilsen og sagde derpaa: »Vezir, de Sager, som staar for Tur, er ikke af nogen betydelig Vigtighed; vi vil først og fremmest beskjæftige os med de tre Kvinders og de tvende Tævehundes gaadefulde Anliggende. Jeg faar dog ingen Ro paa mig, førend jeg har bragt alt det paa det klare, som vedkommer denne Nats besynderlige Eventyr. Hent mig altsaa ufortøvet de tre

Kvinder og paa samme Tid de tre Kalendere! Gaa og erindre Dig, at din Herre venter Dig med Utaalmodighed!«

Storveziren kjendte kun altfor vel sin Herskers fyrige og heftige Karakter, og skyndte sig at adlyde. Han begav sig hen til de hemmelighedsfulde Kvinder og meddelte dem paa den høfligste Maade Khalifens Ønske at se dem for sig, dog uden at omtale det natlige Eventyr. Strax indhyllede de tre Søstre sig i deres Slør, og fulgte Veziren, der paa Vejen ogsaa tog de tre Kalendere med sig; disse havde imidlertid allerede erfaret, at de havde set Khalifen og talt med ham uden at kjende ham. Storveziren førte dem lige til Khalifens Palads, og han havde denne Gang saa hastig udført sit Hverv, at Harun var højlig tilfreds med ham.

For at iagttage Anstanden i Nærværelse af Hoffets Betjente lod Khalifen anvise de trende Kvinder Plads bagved Forhænget i den Dør, som førte til hans Privatværelse; de tre Kalendere beholdt han hos sig, og modtog naadig de Ytringer af Ærefrygt, hvorved de tilkjendegav, hvad de følte ved at staa Ansigt til Ansigt med Jordens mest ophøjede Hersker.

Saasnart de tre Søstre havde taget Plads, henvendte Khalifen sig til dem: »Det vil maaske forurolige Eder, naar I erfarer, at jeg den foregaaende Nat, forklædt som Kjøbmand, har været i Eders Hus. I vil maaske frygte for at have fornærmet mig, og tro, at jeg har hidkaldt Eder for at lade Eder føle min Vrede. Men I kan i denne Henseende være ganske rolige; ikke alene har jeg allerede glemt alt, hvad der kunde synes anstødeligt, men føler mig endogsaa vel tilfreds med Eders Opførsel. Jeg vilde kun ønske, at alle Fruentimmer i Bagdad besad saa megen Klogskab, som I ved denne Lejlighed har udvist. Aldrig vil jeg forglemme det Maadehold, indenfor

hvilket I indskrænkede Eders Vrede, da vor Ubeskedenhed havde fornærmet Eder. Dengang var jeg hverken mere eller mindre end en simpel Kjøbmand; nu derimod er jeg Harun al Raschid, den femte Khalif af den berømte Familie Abbas, som har indtaget vor velsignede Profets Plads. Jeg lod Eder alene af den Grund hente, for af Eders egen Mund at faa at vide, hvem I egentlig er, og for at adspørge Eder, hvorfor én af Eder, efter at have mishandlet de tvende Hunde, fældede Taarer med dem. Ikke mindre spændt er jeg paa at erfare, hvorfor en anden af Eder har sit Bryst fuldt af hæslige Ar.«

Uagtet Khalifen havde udtalt dette saa tydelig, at ikke det mindste Ord var undgaaet de tre Kvinders Opmærksomhed, undlod Storveziren dog ikke, ifølge det ved Hoffet gjældende Ceremoniel, at gjentage det Ord for Ord.

Efter en Pause tog Sobeïde Mod til sig og opfyldte Khalifens Ønske, idet hun begyndte efterfølgende Fortælling:

Sobeïdes Historie.

»Hersker over de Troende!« begyndte hun. »Den Historie, jeg har at fortælle Eders Majestæt, er en af de overordentligste, man nogensinde har hørt. Begge de sorte Tævehunde og jeg, vi er tre Søstre med samme Moder og Fader, og jeg skal om faa Øjeblikke meddele Eder, af hvilken Aarsag de er blevne forvandlede til Dyr. De to her tilstedeværende unge Kvinder, som bo hos mig, er ligeledes mine Søstre; de har samme Fader som jeg, men en anden Moder. Hun, hvis Bryst er bedækket med Ar, hedder Amine, den anden hedder Safie, og mit eget Navn er Sobeïde.

Efter min Faders Død blev hans Efterladenskab delt lige

imellem os. Saasnart mine to Stedsøstre havde faaet, hvad der tilkom dem, adskilte de sig fra os og boede alene sammen med deres Moder; mine to andre Søstre derimod forblev tilligemed mig hos vor egen Moder, som levede endnu. Men ganske kort Tid efter blev hun os ved Døden berøvet. Hun efterlod hver af os en Sum af tusinde Zechiner.

Snart giftede mine to ældre Søstre sig, drog bort med deres Ægtefæller og lod mig alene tilbage. Den ene Søsters Mand solgte, kort efter Bryllupet, hele sin Ejendom, og begav sig med alt, hvad han havde, til Afrika. Her bortødslede han hele sin Formue, og tilsidst, da han intet mere ejede, skammede han sig ikke ved, under et løst Paaskud at forstøde sin Hustru.

Hun kom nu atter til Bagdad, men ikke uden at have maattet udstaa utrolige Lidelser paa sin lange Rejse, og da hun endelig kom til mig, hos hvem hun søgte Tilflugt, befandt hun sig i en saa ynkværdig Tilstand, at selv det mest ufølsomme Hjerte maatte røres derved. Jeg modtog hende med al mulig Venlighed, og da jeg nu spurgte hende, hvorledes hun var kommen i saa ussel en Forfatning, fortalte hun mig under mange Taarer om sin Mands slette Opførsel og om den uværdige Behandling, hun af ham havde maattet døje. Rørt af Medlidenhed græd jeg med hende, førte hende derpaa i Bad, og gav hende nogle af mine egne Klæder.

»Kjære Søster!« sagde jeg til hende, »Du er den ældste af os, og jeg betragter Dig som min Moder. Under din Fraværelse har Gud lagt sin Velsignelse i min Smule Formue og i den Bedrift, hvortil jeg har anvendt den, og som bestaar i at opklække Silkeorme. Vær derfor ved godt Mod; thi alt, hvad jeg ejer, skal ligesaavel tilhøre Dig som mig.«

Flere Maaneder henlevede vi saalades med hinanden i den bedste Forstaaelse. Ofte tænkte vi paa vor tredie Søster og undrede os over, at vi ikke hørte noget fra hende. Men hvor forfærdedes vi ikke, da hun en Dag pludselig stod for os i samme usle Forfatning som den, hvori den ældste Søster havde vist sig. Ogsaa hun var bleven slet behandlet af sin Mand, og jeg modtog hende med samme Venlighed som den første.

Nogen Tid efter aabenharede mine tvende Søstre mig, at de, for ikke længer at være mig til Byrde, havde til Hensigt at gifte sig paany. Jeg svarede dem, at dersom de ikke havde nogen anden Grund til denne Beslutning, kunde de med rolig Samvittighed blive hos mig, eftersom min Formue var stor nok til at sikre os alle tre et anstændigt Udkomme.

»Men jeg frygter for,« tilføjede jeg, »at I virkelig har Lyst til at gifte Eder paany. Hvis saa er, da maa jeg aabent og ærlig tilstaa, at det forundrer mig i høj Grad, naar jeg betænker den ringe Lykke, I hidtil har fundet i Ægtestanden. I ved, hvor sjeldent det er at finde en rigtig god Ægtemand. Følg derfor mit Raad; lad os blive sammen og gjøre hverandre Livet saa behageligt som mulig.«

Men kun lidet hjalp alt, hvad jeg sagde; de vilde nu giftes igjen, og virkelig gjorde de ogsaa Alvor af denne deres Beslutning. Men neppe var et Par Maaneder forløbne, da kom de atter tilbage til mig; de bad mig tusinde Gange undskylde, at de ikke havde fulgt mit Raad.

»Du er den yngste af os,« sagde de, »men klogere end vi. Vil Du atter modtage os i dit Hus og betragte os som dine Slavinder, da vil vi for Fremtiden tage os vel iagt for at begaa slig en Daarlighed.«

»Kjære Søstre!« svarede jeg. »Mit Sindelag imod Eder har

ikke forandret sig i den Tid, vi har været adskilte fra hverandre; hvad jeg har, det skal I dele med mig.« Jeg omfavnede dem, og vi levede nu atter sammen som forhen.

Et Aar tilbragte vi saaledes i bedste Forstaaelse, og da Gud havde lagt sin Velsignelse i min lille Formue, besluttede jeg at foretage en Sørejse og vove noget af min Ejendom i Handelsforetagender. Jeg begav mig da med mine tvende Søstre til Basra, hvor jeg kjøbte mig et fuldstændig udrustet Skib, hvilket jeg ladede med Varer fra Bagdad. Med gunstig Vind gik vi under Sejl og havde snart den persiske Havbugt bagved os. Nu styrede vi henad Indien til, og efter 20 Dages Sejlads øjnede vi endelig Land. Lige ud for os saa vi et meget højt Bjerg, ved Foden af hvilket der laa en tilsyneladende stor og smuk By. En frisk Kuling førte os snart ind i Havnen, hvor vi kastede Anker.

Altfor utaalmodig til at vente, indtil mine Søstre kunde følge mig, lod jeg mig sætte iland alene, og begav mig i lige Retning henimod Stadens Port. Her saa jeg et talrigt, med Stokke bevæbnet Vagtmandskab, hvis Udseende var saa gyseligt, at jeg forfærdedes derved; men da jeg mærkede, at ingen af dem rørte sig af Stedet, ja ikke engang bevægede Øjnene, fattede jeg atter Mod, nærmede mig og opdagede nu, at de alle var i bogstavelig Betydning forstenede.

Jeg traadte derpaa ind i Staden, og gik igjennem flere Gader, hvor jeg hist og her fandt Mennesker i alle mulige Stillinger, men alle ubevægelige som Stene. I Kjøbmændenes Kvarter var de fleste Boder lukkede, og i de enkelte, som stod aabne, saa jeg ligeledes kun forstenede Skikkelser. Idet jeg saa mig om efter Skorstenene, bemærkede jeg, at der ikke var nogen opstigende Røg at opdage, hvilket bragte mig til den

Overbevisning, at alt, ligesaavel inde i Husene som udenfor, var blevet forvandlet til Sten.

Efter nogen Tids Vandring naaede jeg, midt inde i Staden, en rummelig Plads. En stor, med Guldplader beslaaet Dør, hvis Fløje stod aabne, tildrog sig min Opmærksomhed. Et Silkeforhæng var trukket for Indgangen, og over Døren hang der en Lampe. Efter at jeg i nogle Øjeblikke havde betragtet Bygningen, tvivlede jeg ikke om, at det maatte være Fyrstens Palads. Forbauset, som jeg var, over endnu ikke at have truffet paa noget levende Væsen, gik jeg nærmere i det Haab, dog endelig at finde nogen. Jeg drog Forhænget tilside, men min Forundring steg, da jeg i Forhallen kun saa nogle enkelte forstenede Dørvogtere eller Skildvagter, nogle staaende oprejste, andre siddende eller halv liggende.

Jeg kom nu ind i en stor Gaard, hvor der befandt sig en Mængde Mennesker, som syntes dels at gaa og dels at komme, men dog ikke rørte sig af Pletten; ogsaa de var forstenede. Herfra kom jeg igjennem en anden og en tredie Gaard; men overalt herskede Ensomhed og uhyggelig Taushed.

Idet jeg traadte ind i en fjerde Gaard, viste sig for mig en meget stor og smuk Bygning, hvis Vinduer var forsynede med et Gitterværk af massivt Guld, hvoraf jeg sluttede, at det maatte være Dronningens Bolig. Jeg gik derind og fandt i en stor Sal flere sorte, forstenede Eunucher, men i et meget rigt udstyret Værelse sad der en ligeledes forstenet Dame; Kronen paa hendes Hoved og det pragtfulde Halsbaand af runde Perler større end Hasselnødder sagde mig, at det maatte være Dronningen selv. Jeg traadte nærmere for at betragte Perlerne, og det forekom mig, at intet kunde være skjønnere at se.

Efter at have beundret Gemakkets rige Pragt, især

det dejlige Fodtæppe, Hynderne og den med et indisk Stof betrukne Sofa, som i gylden Grund fremviste skjønt udarbejdede Sølvfigurer af Mennesker og Dyr, begav jeg mig videre. Gjennem flere andre skjønne Værelser naaede jeg endelig en overordentlig stor Sal, i hvilken der stod en flere Trin ophøjet Trone af massivt Guld, prydet med store Smaragder. Paa Tronen stod en pragtfuld, med Perler broderet Løjbænk. Men hvad der fremfor alt vakte min Forundring, var det straalende Lys, som udgik fra denne Seng. Nysgjerrig efter at erfare Foranledningen hertil, steg jeg derop, og bemærkede nu, paa en lille Taburet, en Diamant af Størrelse som et Strudsæg og saa fuldkommen ren, at jeg ikke kunde opdage mindste Fejl derved. Dens overordentlige Glands gjorde mig det umuligt at betragte den i fuld Belysning.

Ovenover Løjbænken brændte paa hver Side en Kjerte, hvis Hensigt jeg ikke begreb; dog bragtes jeg derved paa den Formodning, at et levende Væsen maatte befinde sig i dette Palads; thi Kjerterne kunde dog umulig saaledes blive ved at brænde af sig selv.

Da alle Døre stod aabne eller paaklem, vedblev jeg at gaa videre. Ogsaa Kjøkkenerne, Klæde- og Forraadskamrene osv., tog jeg i Øjesyn; de uhyre Rigdomme, som overalt forefandtes, lagde saa ganske Beslag paa min Opmærksomhed, at jeg derover glemte mig selv. Jeg tænkte hverken paa mit Skib eller paa mine Søstre, men kun paa at tilfredsstille min Nysgjerrighed. Imidlertid begyndte Dagen at helde, og den tiltagende Dunkelhed mindede mig om, at det var Tid til at vende tilbage. Jeg vendte om ad samme Vej, som jeg var kommen; men snart saa jeg, at jeg var faret vild i denne Labyrint af Værelser. Tilsidst besluttede til at tilbringe Natten i den store Sal, hvor

Tronen, Løjbænken, den store Diamant og de brændende Kjerter befandt sig, for tidlig næste Morgen at vende tilbage til mit Fartøj.

Ikke uden Ængstelse over at vide mig saa alene paa dette øde Sted, kastede jeg mig paa Lejet, men kunde ikke sove. Det kunde vel omtrent være ved Midnatstid, da hørte jeg Lyden af en Menneskerøst, som naar nogen læser i Koranen, ganske saaledes som man kan høre det i vore Moskeer. En Følelse af inderlig Glæde opfyldte mig, Strax stod jeg op, greb en Kjerte, og gik nu efter Lyden fra det ene Værelse til det andet. Endelig naaede jeg Døren til et Kabinet; det var utvivlsomt, at Lyden kom derindefra. Jeg satte Lyset fra mig, og kigede gjennem en Dørsprække ind i Kabinettet. Der saa ud som i et Bedekammer. Ligesom i Moskeerne var der en Nische [1]), for at antyde, mod hvilken Side man under Bønnen skulde vende sig; ej heller Hængelampen manglede, og desforuden saas derinde to Stager med tykke hvide Voxkjerter, som ligeledes var tændte.

Fremdeles saa jeg et paa Gulvet udbredt lille Tæppe af samme Form som de, der sædvanlig bruges hos os til at kaste sig ned paa, naar man beder. Paa Tæppet sad en ung Mand og fremsagde med stor Andagt Stykker af Koranen, som laa opslaaet foran ham paa en lille Pult. Længe blev jeg staaende stille, henreven af dette Syn; jeg tænkte over, hvorledes det dog kunde være, at dette unge Menneske var den eneste Levende i en Stad, hvor alt var blevet til Sten; jeg tvivlede ikke om, at noget ganske vidunderligt her maatte være med i Spillet.

Døren stod paaklem. Jeg aabnede den og traadte ind,

[1]) Den saakaldte Mihrab, der angiver, i hvilken Retning Byen Mekka er beliggende.

Jeg stillede mig foran Nischen og fremsagde med lydelig Stemme følgende Bøn:

»Lovet være Gud, som skjænkede os en gunstig Rejse. O, at han dog vilde være saa naadig fremdeles at beskjærme os, indtil vi komme tilbage til vort Fædreland. O, Herre, laan Øre til mine Suk og hør min Bøn!«

Den unge Mand løftede sit Hoved ivejret, betragtede mig med Forundring, og tog saalunde tilorde: »Sig mig dog, skjønne Kvinde, hvem I er, og hvad der har ført Eder til denne uddøde Stad. Jeg vil da til Gjengjæld meddele Eder, hvem jeg er, hvad der er hændet mig, hvorledes denne Stads Indvaanere er komne i den sørgelige Tilstand, hvori de nu befinder sig, og hvorfor jeg alene er undgaaet denne skrækkelige Ulykke.«

I faa Ord fortalte jeg ham, hvorfra jeg kom, hvad der havde foranlediget min Rejse, og hvorledes jeg efter en tyve Dages Fart lykkelig havde naaet Havn. Derpaa bad jeg ham opfylde sit givne Løfte, idet jeg tillige tilkjendegav min Forbauselse over alt, hvad jeg havde faaet at se.

»Hav blot Taalmodighed et Øjeblik endnu!« svarede den unge Mand, lukkede Koranen, og lagde den i en kostbar lille Kasse, som han derpaa gjemte inde i Nischen. Imidlertid betragtede jeg ham med Opmærksomhed, og hans hele Ydre forekom mig saa skjønt og indtagende, at hidtil ukjendte Følelser vaktes hos mig. Han bad mig tage Plads ved sin Side; men før han endnu havde begyndt sin Fortælling, kunde jeg ikke afholde mig fra, med en Mine, som forraadte de Følelser, der opfyldte mig, at sige til ham:

»Elskværdige unge Mand! Med den største Utaalmodighed imødeser jeg Forklaringen over de mangfoldige forunderlige Ting, som lige fra det første Øjeblik, jeg traadte ind i denne

Stad, har vakt min Forbauselse. Tal dog, jeg besværger Eder, og fortæl mig, ved hvilket Mirakel I er forbleven i Live, medens utallige andre omkom paa en saa overordentlig Maade.«

»Den Bøn, jeg for faa Øjeblikke siden hørte Eder udtale,« begyndte den unge Mand, »er mig et Vidnesbyrd om, at I tilbeder den eneste sande Gud, og I skal nu faa at høre om en mærkværdig Ytring af hans Storhed og Magt. Denne Stad var Hovedstaden i et mægtigt Kongerige, som beherskedes af min Fader; men han saavelsom hans hele Hof, Hovedstadens Indvaanere og alle Rigets øvrige Undersaatter var Magere og tilbad Ilden istedetfor den almægtige Gud.

»Mine Forældre var altsaa Hedninger. Ikke destomindre var jeg saa lykkelig, allerede i min tidlige Barndom at faa en Opdragerinde af ægte muhammedansk Tro; hun kunde Koranen udenad og forstod ypperlig at forklare dens Lærdomme for mig. »Min Prinds!« sagde hun ofte til mig, »Der er kun en eneste sand Gud. Vogt Eder vel for at anerkjende eller tilbede nogen anden i hans Sted!« Hun lærte mig at læse arabisk, og Bogen, som hun gav mig til Øvelse deri, var Koranen. Saasnart min Forstand havde naaet den fornødne Modenhed, forklarede hun hvert enkelt Sted i denne fortræffelige Bog, og efterhaanden gjennemtrængtes jeg mere og mere af Aanden deri, uden at min Fader eller nogen anden fik noget at vide derom. Da døde min Lærerinde; men hendes Undervisning havde været tilstrækkelig til at befæste hos mig Overbevisningen om den muhammedanske Religions Sandheder. Saaledes forblev jeg, ogsaa efter hendes Død, min Overbevisning tro, og afskyede Ildtilbedelsen af mit ganske Hjerte. Dog lod jeg endnu, ifølge min afdøde Lærerindes Raad, min Fader forblive uvidende om

min Tro; han vilde ellers ikke have betænkt sig paa at lade mig dræbe. Da skete det, omtrent for tre Aar og nogle Maaneder siden, at en vældig Tordenrøst pludselig hørtes over hele Staden saa tydelig, at enhver kunde høre den; Røsten udraabte disse Ord:

— I Indvaanere! Forsager Ildtilbedelsen, og vender Eder til den eneste sande, almægtige og barmhjertige Gud! —

Det forfærdede Folk strømmede i tætte Klynger sammen udenfor min Faders Slot, og begjærede, at han skulde sige dem, hvad de skulde tænke om hin skrækkelige Røst. Han svarede: »Det har intet at betyde. Bliv I kun ved Eders Tro, og lad Eder ikke forskrække.«

I Tillid til Kongens Ord vedblev man at tilbede Ilden, indtil efter et Aars Forløb den samme Røst lod sig høre anden Gang, og efter endnu et Aars Forløb for tredie Gang, dog begge Gange forgjæves. Ingen omvendte sig. Da skete det paa det tredie Aars sidste Dag, tidlig om Morgenen, at alle Stadens Indvaanere i et og samme Øjeblik blev forvandlede til Sten, enhver i den Tilstand eller Stilling, hvori han netop da befandt sig. Ej heller Kongen, min Fader gik det bedre; han blev forvandlet til en sort Sten, som endnu er at se i Paladset, og Dronningen, min Moder, havde samme Skjæbne.

»Jeg er den eneste, som Gud forskaanede for denne skrækkelige Tugtelse. Siden den Dag tjener jeg ham med endnu større Andagt end tilforn,, og jeg holder mig overbevist om, at det er ham, der har hidsendt Eder til min Trøst. Jeg takker ham usigelig meget derfor; thi jeg maa tilstaa, at denne Ensomhed ofte forekommer mig meget sørgelig.«

Hele denne Fortælling og især Slutningen deraf, indtog mig aldeles for den unge Mand. »Prinds!« sagde jeg til ham, »Uden Tvivl har Forsynet ført mig herhid for at forskaffe Eder Lejlighed til at komme bort fra dette uhyggelige Opholdssted. Skibet, som bragte mig hertil, kan vise Eder, at jeg ikke ganske er uden Anseelse i Bagdad, hvor jeg desuden har efterladt mig andre temmelig betydelige Ejendomme. Jeg vover derfor at tilbyde Eder et Tilflugtssted hos mig i den nævnte Stad, indtil de Troendes Behersker, den ogsaa af Eder anerkjendte store Profets Statholder, lader Eder vederfares den tilbørlige Ære. Bagdad er nemlig denne navnkundige Fyrstes Residents, og erfarer han først Eders Ankomst til hans Hovedstad, skal I faa at se, at man ikke forgjæves paakalder hans Hjælp. I kan dog umulig længer blive i denne Stad, hvor alt maa være Eder modbydeligt. Mit Skib staar til Eders Tjeneste, og I maa gjøre dermed, som I behager.«

Han tog imod Tilbudet, og de øvrige Timer af Natten tilbragte vi med Samtaler om vor forestaaende Rejse.

Ved Daggry forlod vi Paladset og begav os til Havnen, hvor vi fandt mine Søstre, Kaptajnen og mine Slavinder i dyb Bekymring for min Skyld. Efter at have forestillet mine Søstre for Prindsen, fortalte jeg dem, hvorfor jeg var bleven saa længe borte, saavelsom mit Møde med den unge Prinds, hans Historie, og Aarsagen til, at en saa skjøn Stad laa der saa uddød og øde.

Flere Dage hengik nu med at faa alle mine medbragte Varer udlossede og Skibet ladet med Ædelstene, Guld og Sølv, og hvad kostbart der ellers fandtes i Paladset. Alt Husgeraad og en utallig Mængde Guldsager maatte blive tilbage; to, tre Skibe vilde neppe have været tilstrækkelige til at rumme alle de

Skatte, der forefandtes. Efter at alle dertil udvalgte Gjenstande var bragt ombord, indtog vi saa megen Proviant og saa meget Vand, som vi ansaa for nødvendigt, og derpaa gik vi under Sejl med den gunstigste Vind, man kunde ønske sig.

I den første Tid gik alt godt; den ene Dag gled hen efter den anden under venlige og behagelige Samtaler mellem den unge Prinds, mig og mine Søstre. Men desværre varede den gode Forstaaelse mellem os ikke længe. Med skinsyge Blikke iagttog mine Søstre det mellem mig og Prindsen bestaaende Forhold, og en Dag spurgte de mig paa en temmelig ondskabsfuld Maade, hvad vi skulde tage os for med ham, naar vi kom til Bagdad. I spøgende Tone svarede jeg, at jeg vilde tage ham til Mand, og vendte mig derpaa til Prindsen med følgende Ord:

»Min Prinds! Jeg har en Bøn til Eder, som jeg haaber, I ikke vil afslaa: at I, saasnart vi har naaet Bagdad, vil antage mig som Eders underdanigste Slavinde, og at jeg maa tjene Eder som min Villies uindskrænkede Herre.«

»Jeg véd ikke, om det er Eders Spøg;« svarede Prindsen, »men hvad mig angaar, da erklærer jeg her, i Eders Søstres Nærværelse, for fuldt Alvor, at jeg uden Betænkning og med den inderligste Glæde modtager det mig gjorte Tilbud, dog ikke saaledes, at jeg vil betragte Eder som Slavinde, men som min Ægtehustru og Herskerinde, og frasiger mig ethvertsomhelst Formynderskab over Eders Handlinger.«

Ved disse Ord skiftede mine Søstre Farve, og jeg lagde Mærke til, at de fra dette Øjeblik ikke nærede samme venlige Sindelag imod mig som tilforn.

Allerede befandt vi os i den persiske Havbugt, og haabede, da Vinden endnu stedse var os gunstig, at naa Basra næste

Dag. Men om Natten, medens jeg sov, benyttede mine Søstre et belejligt Øjeblik til at kaste mig overbord. Det samme gjorde de ved Prindsen, som strax druknede. Mig lykkedes det i nogen Tid at holde mig over Vandet, og som ved et Vidunder følte jeg snart fast Grund under mine Fødder. Saaledes nærmede jeg mig mere og mere til noget mørkt, som, saavidt jeg igjennem Mørket kunde skjønne, forekom mig at være Land. Virkelig naaede jeg snart en Strandbred, og den frembrydende Dag viste mig, at jeg befandt mig paa en lille, omtrent tyve Mile fra Basra beliggende, ubeboet Ø. Snart havde Solen tørret mine Klæder, og da jeg ved nærmere Undersøgelse opdagede forskjellige Slags Frugter, ja endog fersk Vand, vaagnede Haabet hos mig om at frelse mit Liv.

Jeg havde lagt mig til Hvile paa et skyggefuldt Sted, da jeg pludselig blev en meget tyk og lang, bevinget Slange vaer, som bevægede sig hen imod mig, idet den af Udmattelse strakte Tungen langt ud af Gabet og med Anstrengelse vendte sig snart tilvenstre, snart tilhøjre, som om der var noget, der ængstede og forfulgte den. Jeg stod op, og opdagede nu, at en anden, endnu tykkere Slange havde bidt sig fast i dens Hale og arbejdede af alle Kræfter paa at sluge den. Jeg ynkedes over dens Nød, og, langtfra at flygte, havde jeg den Dristighed at gribe en Sten og slynge den af al Magt mod den største af Slangerne; den blev truffen i Hovedet og blev liggende død paa Pletten. Den anden Slange følte sig ikke saasnart fri, før den udbredte sine Vinger og fløj bort. Længe stirrede jeg forundret efter den; endelig tabte jeg den ganske af Syne. Jeg opsøgte mig atter et skyggefuldt Hvilested, hvor jeg snart slumrede ind.

Tænk Eder, Herre, min Forbauselse, da jeg ved min Op-

vaagnen saa en Kvinde med livlige og bebagelige Ansigtstræk sidde hos mig tilligemed to Hunde, fastholdte ved et sort Baand. Jeg rejste mig op, og spurgte, hvem hun var.

»Jeg er,« svarede hun, »den Slange, som Du for faa Timer siden udfriede fra en grusom Fjendes Vold; jeg troede, at jeg ikke paa en bedre Maade kunde vise Dig min Erkjendtlighed end ved det, jeg nu har gjort. Dine Søstres forræderiske Færd var mig bekjendt, og for at hævne Dig paa dem, kaldte jeg strax nogle af mine Søstre til Hjælp; de er Feer ligesom jeg. Hele dit Skibs Ladning bragte vi derpaa til dine Magasiner i Bagdad, men Fartøjet selv borede vi i Sænk. Disse to sorte Hunde er dine Søstre, hvis Skikkelse jeg saaledes har forvandlet. Men denne Straf er endnu ikke stor nok, og jeg skal snart sige Dig, hvorledes Du skal behandle dem.«

Efter at have talt saaledes, omfavnede hun mig med den ene Arm, medens hun holdt begge Hundene under den anden, og førte os saaledes til mit Hus i Bagdad, hvor jeg i mine Magasiner forefandt alle de Skatte, hvormed mit Skib havde været ladet. Før hun forlod mig, overgav hun mig begge Hundene med de Ord:

»Under Straf af at blive forvandlet til en Hund, ligesom disse to, byder jeg Dig, i hans Navn, som hersker over alle Have, hver Nat at give hver af dine Søstre hundrede Pidskeslag, til Bod for den imod Dig og den unge Prinds udøvede Misgjerning.«

Nødtvungen maatte jeg love at efterkomme hendes Befaling.

Siden den Tid har jeg mod min Villie hver Nat behandlet mine Søstre, saaledes som Eders Majestæt selv har set. Mine Taarer viser dem, hvor smerteligt og modbydeligt det er mig at

opfylde en saa grusom Pligt, og I indser vel, at jeg i saa Henseende er mere at beklage end at dadle. Dersom I ønsker endnu fuldstændigere Oplysninger mig angaaende, da vil min Søster Amine kunne give Eder saadanne ved at fortælle sin Historie.«

Med Forundring havde Khalifen laant Øre til Sobeïdes Fortælling. Han lod nu ved sin Storvezir den venlige Amine anmode om at meddele Forklaring over Foranledningen til de dybe Ar, som skæmmede hendes Bryst og Skuldre. Med Beredvillighed imødekom hun Khalifens Opfordring, og fortalte som følger:

Amines Historie.

»Hersker over de Troende!« begyndte hun. »For ikke at gjentage, hvad min Søster allerede har sagt, vil jeg kun anføre, at min Moder, efter at have udvalgt sig et Hus til sit Enkesæde, bortgiftede mig med hele min Fædrenearv til en af de rigeste Arvinger her i Staden. Men allerede førend et Aar var omme, blev jeg Enke og arvede hele min Mands Formue, som beløb sig til henimod 90,000 Zechiner. Indkomsterne heraf var fuldkommen tilstrækkelige til at sikre mig et anstændigt Udkomme; men neppe var den første Halvdel af Sørgeaaret[1]) tilende, før jeg anskaffede mig 10 forskjellige Klædninger, saa

[1]) Egentlig er al Sorg forbudt, som stridende imod den skyldige, ubetingede Hengivelse i Guds Villie. Dog bærer Kvinderne Sorg for deres Mænd og nærmeste Slægtninge; de aflægger da alle Prydelser og bærer Slør af mørkeblaa Farve. Undertiden overmaler de ogsaa med samme Farve deres Hænder og Arme, ja endog Væggene i deres Huse.

pragtfulde, at hver af dem kostede tusinde Zechiner, og med Længsel imødesaa jeg Aarets Udgang, for at kunne vise mig i al denne Herlighed.

En Dag, da jeg var alene og netop beskæftiget med mine huslige Anliggender, meldte man mig, at en Kone stod udenfor og ønskede at tale med mig. Jeg gav Befaling til at føre hende ind. Den fremmede var en gammelagtig Person, som hilste mig ved at kaste sig ned og kysse Støvet for mine Fødder; hun blev liggende foran mig i en knælende Stilling, idet hun tiltalte mig med følgende Ord:

»Jeg maa bede Eder undskylde, ædle Frue, at jeg er saa dristig at volde Eder Forstyrrelse; men min Tillid til Eders Medlidenhed har givet mig Mod dertil. Jeg er Enke og har en Datter, som idag skal holde Bryllup; men vi er ganske fremmede og uden Bekjendtskaber her i Staden, og befinder os derfor i en stor Forlegenhed, eftersom vi dog gjerne vilde vise os for den talrige Familie, vi nu skulle træde i Forbindelse med, som Folk, der ikke er ganske uden Anseelse. Dersom nu I vilde bevise os den Godhed at beære Brylluppet med Eders Nærværelse, da vilde vi være Eder uendelig forbundne derfor, saameget mere som Kvinderne i vor Hjemstavn deraf vil kunne se, at vi ikke er ringeagtede her, idet en Dame af Eders Rang ikke har forsmaaet at bevise os en saa stor Ære. Men ak! afslaar I min Bøn, hvilken Krænkelse vil det da ikke være for os! Da ved vi ikke, til hvem vi skal henvende os.«

Denne under Graad og Taarer fremførte Tale rørte mig. »Vær rolig, gode Kone!« svarede jeg. »Jeg skal gjerne opfylde Eders Ønske. Sig mig blot, hvor jeg skal komme hen; jeg behøver kun nogle Øjeblikke til at klæde mig om, og er da til Eders Tjeneste.

Henrykt over dette Svar gav den gamle Kone sig til at kysse mine Fødder, før jeg kunde forhindre det.

»Gud lønne Eder for denne Godhed mod Eders Tjenerinde,« udbrød hun, »og glæde Eders Hjerte, som I har glædet vore! Forøvrigt behøver I ikke at komme før Aften, og jeg skal selv komme og afhente Eder. Lev vel, til vi ses igjen!«

Saasnart hun var borte, udvalgte jeg blandt mine Klædningsstykker den Dragt, som behagede mig mest; dertil et Halsbaand af store Perler, Ringe, Armbaand og Ørenringe, straalende af de skjønneste Diamanter. Det var som om jeg havde en Forudfølelse af det, som forestod mig.

Da det begyndte at mørknes, indfandt den gamle Kone sig igjen. Med glædestraalende Ansigt kyssede hun mig paa Haanden og sagde: »Min Svigersøns Slægtninge, som henregnes blandt de første Damer i hele Staden, har allerede forsamlet sig, og I kan komme, saasnart det behager Eder. Jeg er beredt til at føre Eder derhen.«

Ufortøvet begav vi os paa Vejen; hun gik foran, og jeg fulgte efter med et stort Antal af pyntelig klædte Slavinder. I en meget bred Gade, som bar tydelige Spor af at være nylig fejet og vandet, standsede vi udenfor en stor, klart oplyst Dør, over hvilken følgende Indskrift straalede i gyldne Bogstaver: »Herinde har Fryd og Glæde et stedsevarende Hjem.« Den gamle Kone bankede paa, og strax blev der lukket op.

Igjennem Gaarden førte man mig ind i en stor Sal, hvor en ung Kvinde af overordentlig Skjønhed traadte mig imøde. Efter at have omfavnet mig og ladet mig tage Plads ved hendes Side paa en Sofa, som stod paa en Forhøjning af kostbart Træ, besat med Diamanter, tog hun saaledes tilorde:

»Man har ført Eder hid, min ærede Frue, for at I skulde

bivaane et Bryllup, men dette Bryllup, haaber jeg, skal blive et andet end det, I har tænkt Eder. Jeg har en Broder, den fortræffeligste og mest dannede Mand, man kan tænke sig. Han er bleven som fortryllet ved Rygtet om Eders Skjønhed, saa at han nu kun kan føle sig lykkelig ved Besiddelsen af Eder; I maa nu selv afgjøre hans Skjæbne. Han kjender Eders Rang i Verden, og jeg kan forsikre Eder, at en Forbindelse med ham ikke vil gjøre Eder Skam. Dersom mine Bønner formaar noget hos Eder, saa forener jeg dem med hans. Han tilbyder Eder at blive hans Hustru; afslaa ikke hans Begjæring! Jeg bønfalder Eder derom.«

Siden min Mands Død havde jeg ikke tænkt paa at indgaa noget nyt Ægteskab; men jeg havde ikke Kraft nok til at give saa indtagende en Person et afslaaende Svar. Hun udtydede min Taushed og Rødmen som en Indvilligelse, og gav sig til at klappe i Hænderne. I samme Øjeblik blev en Dør aabnet, og ind traadte en ung Mand af et saa tiltrækkende og majestætisk Udseende, at jeg skattede mig lykkelig ved at have gjort en saadan Erobring. Han tog Plads ved min Side, og vor Samtale viste mig snart, at hans Dannelse og Elskværdighed var endnu langt større, end hans Søster havde skildret mig den.

Da hun saa, at vi begge fandt Behag i hinanden, klappede hun atter i Hænderne, og en Kadi traadte ind. Han opsatte vor Ægteskabskontrakt, undertegnede den først selv, og lod den derpaa undertegne af fire medbragte Vidner. Min nye Ægtemands eneste Fordring var, at jeg ikke maatte lade mig se af nogen anden Mand end ham alene og ej heller maatte tale med nogen; han svor paa, at jeg under denne Betingelse skulde blive tilfreds med ham. Saaledes blev da vor Ægtepagt sluttet,

og jeg var bleven Hovedpersonen ved det Bryllup, hvortil man kun havde indbudt mig som Gjæst.

En Maaned efter trængte jeg til endel nye Klædningsstoffer, og bad derfor min Mand om Tilladelse til at gjøre mine Indkjøb. Han gav sit Samtykke dertil, og jeg lod den tidligere omtalte Kone, som hørte til Huset, samt to af mine Slavinder følge mig. Saasnart vi var komne til Kjøbmændenes Gade, sagde den Gamle til mig: »Naadige Frue! Dersom I vil spare Eder al den Ulejlighed med at gaa omkring fra den ene Butik til den anden, saa skal jeg føre Eder hen til en ung Kjøbmand, som jeg kjender, og hos hvem I vil finde de allerdejligste Stoffer, hvortil der ikke findes Mage i alle Stadens Butikker.«

Uden Betænkning fulgte jeg hende. I Butiken befandt sig en ret smuk ung Kjøbmand; jeg satte mig ned og lod min gamle Ledsagerske forlange at se de smukkeste Silkestoffer, han havde. Vel vilde den Gamle have mig til selv at gjøre dette Forlangende; men jeg gjorde hende opmærksom paa, at jeg højtideligt havde lovet min Mand ikke at tale med nogen fremmed Mandsperson. og at jeg paa ingen Maade vilde bryde dette Løfte.

Kjøbmanden lagde flere Stoffer frem for mig, og da der iblandt disse var et, som især behagede mig, lod jeg den Gamle spørge om Prisen. »Sig Eders Frue,« svarede han, »at jeg sælger hende det hverken for Guld eller Sølv, men at jeg tilbyder hende det som Gave paa den Betingelse, at jeg faar Lov til at trykke et Kys paa hendes Kind.«

Jeg befalede den Gamle at svare, at det var et temmeligt dristigt Forlangende; men istedetfor at adlyde, forestillede hun mig, at det var da ikke værdt at gjøre Ophævelse over et

Kys; jeg behøvede jo slet ikke at tale, men kun at række Kinden frem, dermed vilde hele Sagen i et Øjeblik være afgjort. Jeg saa paa Silkestoffet; dets Glands og Farve var saa dejlig, at jeg ikke kunde modstaa Fristelsen. Den Gamle og Slavinderne stillede sig omkring mig, saa at jeg ikke kunde bemærkes af nogen udenfra, og jeg slog Sløret saameget tilside, at Kjøbmanden kunde naa min Kind. Jeg rakte den frem til Kys, og — i samme Øjeblik undslap der mig et Skrig af Smerte og Skræk, og jeg faldt i Afmagt. Da jeg atter vaagnede til Bevidsthed, følte jeg, at min Kind var bedækket med Blod, som udstrømmede fra et ved et voldsomt Bid frembragt Saar. Kjøbmanden, som paa en saa lumsk Maade havde mishandlet mig, var imidlertid forsvunden. Den Gamle og Slavinderne havde strax slaaet Sløret for mit Ansigt igjen, for at Folk, som kom til, ikke skulde mærke noget, men tro, at der kun var paakommet mig et øjeblikkeligt Ildebefindende. Min gamle Ledsagerske, som var meget forlegen over det passerede, søgte at berolige mig.

»Tilgiv mig, bedste Frue!« sagde hun. »Det er min Skyld, at denne Ulykke er sket. Jeg førte Eder til denne Kjøbmand, fordi han er min Landsmand, og jeg kunde aldrig tro ham istand til en saadan Nederdrægtighed. Men vær kun ubekymret! Vi vil nu skynde os hjem, og jeg vil da give Eder et Lægemiddel, som paa tre Dage skal helbrede Eders Kind saa fuldkommen, at der ikke skal blive Spor af Saaret tilbage.«

Jeg følte mig saa udmattet, at jeg neppe kunde gaa. Endelig naaede jeg hjem, men faldt paany i Afmagt, idet jeg traadte ind i mit Værelse. Strax hentede den Gamle sit Lægemiddel og forbandt Saaret; jeg kom lidt efter lidt til mig selv igjen og gik derpaa tilsengs.

Ved Nattetid kom min Mand ind til mig; han lagde strax Mærke til, at mit Hoved var indbundet, og spurgte mig om Aarsagen dertil. »Jeg har saadan en forskrækkelig Hovedpine,« svarede jeg, i det Haab, at han vilde lade sig nøje med denne Forklaring; men han greb et Lys for at se nærmere til, og opdagede nu snart Saaret paa min Kind.

»Hvorledes er dette Saar kommet?« spurgte han. Skjøndt den Forseelse, jeg havde begaaet, forekom mig selv temmelig ubetydelig, kunde jeg dog ikke beslutte mig til at sige Sandheden rentud; det syntes mig dog upassende at gjøre en saadan Tilstaaelse for min Mand. Jeg svarede derfor, at Saaret var blevet foranlediget ved, at én med Brænde belæsset Lastdrager, idet han gik mig forbi i en smal Gade, ikke havde taget sig i Agt for at skrabe mig i Ansigtet med et Stykke Træ; dog havde det hele ikke videre at betyde.

»Det skal ikke gaa ustraffet hen!« raabte min Mand i Vrede. »Imorgen skal jeg faa Politimesteren til at arrestere disse uforskammede Lastdragere og hænge dem allesammen.«

Forfærdet ved Forestillingen om at kunne blive Aarsag til saa mange uskyldige Menneskers Død, udbrød jeg: »O nej! Begaa for Himlens Skyld ikke en saadan Uretfærdighed! Jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, hvis jeg blev Foranledningen til saa stor en Ulykke.«

»Nu, saa sig mig da oprigtig,« tog han atter tilorde: »hvorledes det hænger sammen med dette Saar.«

»Ja, naar jeg skal være ganske ærlig, saa er det egentlig en Kostehandler, hvis Uforsigtighed er Skyld deri. Paa sit Æsel kom han ridende bagved mig og saa til den modsatte Side, og idetsamme stødte hans Æsel saa voldsomt til mig, at jeg faldt overende og skar mig i Kinden paa en Stump Glas.«

»Før Sol staar op,« raabte min Mand, »skal Storveziren, Djafar, blive underrettet om denne skammelige Adfærd, og alle Kostehandlere skulle komme til at bøde med Livet derfor.«

»O nej!« afbrød jeg ham. »Lad for Guds Skyld intet ondt vederfares dem; de er uskyldige!«

»Hvorledes, Kone? Hvad skal jeg nu tro?« svarede han. »Ud med Sproget! Jeg vil have den rene Sandhed at vide.«

»O, Herre! Det var en Svimmelhed, som pludselig kom mig paa, og saa faldt jeg og slog mig; det er det hele.«

Ved disse Ord tabte min Mand ganske al Taalmodighed og raabte: »Ha, nu har jeg staaet her længe nok og hørt paa alle disse Løgne!« Han klappede i Hænderne, og tre Slaver traadte ind.

»Slæb hende ud af Sengen,« bød han, »og læg hende der midt paa Gulvet!«

Slaverne adlød; en greb mig ved Hovedet, én anden ved Fødderne, medens én tredie fik Befaling at hente en Sabel. Da han havde bragt denne, sagde hans Herre til ham:

»Hug hende strax midtover og kast hende saa i Tigrisfloden! Hendes Legeme skal tjene Fiskene til Føde. Saaledes tugter jeg enhver, som lønner min Kjærlighed med Utroskab.«

Slaven nølede. »Saa hug dog til!« raabte hans Herre. »Hvorfor nøler Du?«

Med Sablen i Haanden tiltalte nu Slaven mig saaledes: »Fremsig Eders Trosbekjendelse, og overvej, om der endnu er et eller andet, som ligger Eder paa Sinde; thi Eders sidste Øjeblik er kommet.«

Jeg bad nu om Tilladelse til at tale, og da denne indrømmedes mig, rejste jeg mig halvt op fra Gulvet, og med

taarefyldte Øjne henvendte jeg bønfaldende disse Ord til min Mand:

»Ak, er det da virkelig kommet saa vidt med mig! Saa skal jeg da allerede dø, dø i min blomstrende Ungdomsalder?«

Mere kunde jeg ikke sige for Suk og Taarer; min Mand forblev ubevægelig. Derimod vedblev han at fremkomme med Bebrejdelser, som det vilde have været aldeles frugtesløst at svare paa, og sluttede med følgende Ord af en bekjendt Digter:

— Gaa og forkynd hende, som forsmaaede mig, hende, som bedrog mig og skjænkede en anden den Kjærlighed, hun havde tilsvoret mig: Alt, førend Du svigtede din Ed, havde mit Hjerte opgivet Dig, og alt er nu forbi imellem os. —

Hulkende fremstammede jeg til Svar følgende Vers:

— I et Dyb af Elskovskval nedstyrter Du mig, men Du selv forbliver rolig; Søvnen forjager Du fra mine Øjenlaage, men Du sover trygt. Din Plads er mellem mine Øjne og mit Hjerte, og mit Hjerte slipper Dig aldrig, mine Taarer skulle vidne om Lidenskaben, som fortærer mig. En Troskabspagt havde Du sluttet med mig, men neppe havde Du vundet mit Hjerte, da bedrog Du mig. Røres Du ikke ved min Kjærlighed, ved mine Klager? Betænk, at Ulykken ogsaa engang kan ramme Dig selv. Ved Allah besværger jeg Dig: Skal jeg dø, da skriv paa Stenen over min Grav: Kjærlighed voldte hendes Undergang. Maaske da en og anden sørgende, som har fornummet den samme Lidenskabs Flamme, vil, naar han vandrer min Grav forbi, offre mig en medlidende Taare. —

Men hverken mine Ord eller Synet af mine Taarer gjorde noget Indtryk paa den grusomme; tvertimod blev han endnu mere forbitret, og svarede med følgende Vers:

— Ikke af Lede eller Vankelmod forskyder jeg mit Hjertes

Elskede; nej, hendes egen Brøde tvinger mig dertil. Hun vilde, at en anden med mig skulde dele hendes Kjærlighed; men mit Hjertes Tro kjender intet saadant Broderskab. —

Jeg vedblev at græde og at anraabe ham om Medlidenhed; men han vendte sig til Slaven og raabte: »Hug til! Hun har tabt al Værd i mine Øjne.«

Slaven gjorde Mine til at adlyde, og jeg saa min visse Død for Øje, da pludselig hin oftere omtalte gamle Kone kastede sig for hans Fødder og raabte med bønfaldende Stemme: »O min Søn! Jeg besværger Dig, at Du benaader hende, for den Ømheds Skyld, hvormed jeg har opammet og plejet Dig! Betænk, at den, som udøser et Menneskes Blod, ved Mennesket skal hans Blod igjen udøses; betænk, at Du ved en saadan Grusomhed vil plette dit Rygte og tabe Verdens Agtelse. Hvo vil ikke misbillige en saa blodig Hævn?«

Hendes rigelig fremstrømmende Taarer og det rørende Udtryk i Stemme og Gebærder gjorde paa min Mand et stærkt Indtryk. »Velan da!« sagde han til sin Amme: »For din Skyld skjænker jeg hende Livet; dog skal hun ikke slippe herfra uden at medbringe Mærker, som for stedse kan minde hende om hendes Forbrydelse.«

I samme Øjeblik rev efter given Befaling en Slave det Klædebon tilside, som bedækkede mit Bryst og min Nakke, og med en lille Rørstok slog han mig saaledes, at Bryst og Hals snart sad i blodigt Kjød og jeg tabte Bevidstheden. Derpaa blev jeg af Slaverne bragt til et afsidesliggende Hus, hvor den gamle Kone plejede mig med den største Omhu. I fire Maaneder maatte jeg holde Sengen. Endelig kom jeg mig igjen; men Arrene, som I mod min Villie igaar fik at se, har jeg siden den Tid maattet beholde.

Saasnart jeg var istand til at gaa ud igjen, vilde jeg flytte ind i det Hus, jeg ejede efter min første Mand; men jeg fandt den Plads tom, hvor det havde staaet. Min anden Mand havde i sit Raseri ikke alene ladet dette Hus, men den hele Gade, hvortil det hørte, nedbryde og jævne med Jorden. Uden Tvivl var dette en exempelløs Voldsgjerning, men hos hvem skulde jeg beklage mig derover? Ophavsmanden dertil havde taget sine Forholdsregler; han havde skjult sig, og det var mig ikke muligt at opdage, hvor han var. Og selv om jeg havde kunnet det, saa beviste jo den Maade, hvorpaa han havde behandlet mig, at han maatte være i Besiddelse af en næsten uindskrænket Magt. Hvorledes skulde jeg altsaa fordriste mig til at klage?

Trøstesløs og manglende det nødtørftigste søgte jeg et Tilflugtssted hos min kjære Sobeïde og fortalte hende min Ulykke. Hun formanede mig til Standhaftighed og tog imod mig med sin sædvanlige Venlighed.

»Saaledes er Verden,« sagde hun. »Snart berøver den os vor Formue, snart vore Venner og Elskede, ja ofte baade det ene og det andet.«

Og for nærmere at oplyse sine Ord ved et Exempel, fortalte hun mig den unge Kongesøns sørgelige Endeligt, og hvorledes det var blevet foranlediget ved hendes tvende Søstres Skinsyge. Ogsaa om Søstrenes Forvandling til Hunde fortalte hun mig. Endelig, efter at have givet mig tusinde Beviser paa sit Venskab, forestillede hun mig min yngste Søster, som her havde søgt Tilflugt efter vor Moders Død.

Takkende Gud, at han saaledes atter havde forenet os alle tre, besluttede vi, for Fremtiden at bevare vor Uafhængighed og aldrig mere at skilles ad. Alt længe har vi nu levet saa-

ledes sammen i stille Fred, og da jeg har paataget mig Omsorgen for vor Husholdning, gjør jeg mig en Glæde af selv at besørge Indkjøbet af vore daglige Fornødenheder. Ogsaa igaar gik jeg ud i denne Hensigt, og lejede en Lastdrager til at bære alt, hvad jeg kjøbte og bringe det hjem. Han var en forstandig Mand med muntert Lune, og vi tillod ham for Morskabs Skyld at blive hos os. Ved Nattens Frembrud indfandt de tre Kalendere sig og bad os om Husly til næste Dag. Vi lovede dem dette, under en Betingelse, som de strax gik ind paa; derpaa lod vi dem tage Plads ved vort Bord, og de underholdt os netop med en Koncert paa deres Vis, da der atter blev banket paa Døren. Det var tre Kjøbmænd fra Mossul, Folk af et meget anstændigt Udseende; de fremkom med samme Bøn som Kalenderne, og blev indladt under samme Betingelse. Men denne opfyldtes hverken af disse eller hine, og skjøndt vi baade havde Magt og Ret til at straffe dem, lod vi os dog nøje med det Forlangende: at enhver af dem skulde fortælle os sit Liv og Levnet, og vor Hævn bestod alene deri, at vi, efter at have hørt deres Historier, bød dem at gaa deres Vej, og saaledes berøvede dem det Husly, hvorom de havde anmodet os.

Khalifen Harun al Raschid syntes meget fornøjet over at have faaet sin Nysgjerrighed tilfredsstillet og uden Forbehold ytrede han sin Forundring over det, han havde hørt. Uden at betjene sig af sin Storvezirs Mellemkomst henvendte han sig med følgende Ord til Sobeïde:

»Har da den Fe, der først viste sig for Eder som Slange, og som paalagde Eder en saa stræng Forpligtelse, ikke sagt Eder noget om sit Opholdssted, eller har hun maaske lovet at komme tilbage og give de to Hunde deres tidligere Skikkelse igjen?«

»Hersker over de troende!« svarede Sobeïde. »Jeg har glemt at fortælle Eders Majestæt, at Feen gav mig en Tot Haar, med Tilføjende, at jeg muligvis en Gang kunde komme i det Tilfælde, at jeg ønskede hendes Nærværelse; jeg behøvede da kun at kaste et Par af disse Haar paa Ilden, saa vilde hun øjeblikkelig være hos mig, om hun end maatte befinde sig hinsides Kaukasus.«

»Hvor ere da disse Haar?« spurgte Khalifen.

Sobeïde svarede, at dem havde hun stedse opbevaret med største Omhyggelighed og altid baaret dem hos sig. Virkelig drog hun den lille Pakke frem, aabnede den og fremviste dens Indhold.

»Velan, saa lad Feen vise sig,« sagde Khalifen. »En mere passende Anledning til at kalde hende end den, at jeg ønsker det, frembyder sig ikke saa let.«

Sobeïde gav sit Samtykke; man bragte Ild og hun kastede hele Haartotten derpaa. Øjeblikkelig lød et stærkt Drøn; hele Paladset gjennemrystedes som af et Jordskjælv, og i Skikkelse af en prægtig klædt Kvinde lod Feen sig tilsyne foran Khalifen.

»Hersker over de troende!« begyndte hun. »Jeg er beredt til at modtage dine Befalinger. Kvinden, som paa Eders Bud har kaldt mig hid, har en Gang bevist mig en meget stor Tjeneste. For at vise hende min Taknemlighed, hævnede jeg hende paa hendes troløse Søstre og gav dem Hundeskikkelser. Saa-

fremt Eders Majestæt ønsker det, vil jeg strax give dem deres naturlige Skikkelse igjen.«

»Skjønne Fe!« svarede Khalifen. »Større Glæde kan I ikke gjøre mig, end at udfri dem af deres unaturlige Fængsel; jeg vil da se til at trøste dem over den haarde Straf, de har lidt. Dog for Øjeblikket har jeg først og fremmest en Bøn til Eder, med Hensyn til den unge Kone hist, der er bleven saa skammelig mishandlet af sin ubekjendte Mand. Da I véd saa meget, er maaske ogsaa denne Sag Eder bekjendt; hvis saa er, da bevis mig den Godhed at sige mig, hvem hin Barbar er, som, ikke tilfreds med at mishandle hende selv paa den grusomste Maade, ovenikjøbet ad uretmæssig Vej berøvede hende alt, hvad hun ejede. Jeg maa undre mig over, at en saa slet og umenneskelig Handling, hvorved min Myndighed er bleven spottet, ikke er kommen mig for Øre.«

»Jeg er ganske til Eders Majestæts Tjeneste!« svarede Feen; »De tvende Søstre skulle blive befriede fra deres Hundeskikkelser; den unge Kone hist skal faa saa glat en Hud igjen, at der ikke skal blive mindste Spor af Arrene tilbage, og endelig skal jeg ogsaa sige Eder, hvem det er, som saaledes har mishandlet hende.«

Khalifen lod strax begge Hundene hente, og da de var bragt ind i Salen, rakte man Feen, ifølge hendes Forlangende, en Kop fyldt med Vand. Hun fremmumlede nogle uforstaaelige Ord, og bestænkede derpaa Amine og begge Hundene med Vandet. De sidstnævnte forvandledes øjeblikkelig til to overordentlig skjønne Kvinder, og ligesaa hastig forsvandt Amines Ar.

»Hersker over de troende!« tog Feen nu tilorde. »Nu

skal jeg sige Eder, hvem hin ubekjendte Ægtemand er, hvis Navn I ønsker at vide. Han staar Eder ganske nær, thi det er ingen anden end Prinds Amin, Eders ældste Søn. Den Skildring, man havde givet ham af den unge Kones Skjønhed, vakte en ubetvingelig Lidenskab hos ham. Det lykkedes ham at faa hende lokket til sit Hus, og han tog hende tilægte. Hvad de Slag angaar, som han lod give hende, da er der dog noget, der taler til hans Undskyldning, hans Hustrus Opførsel var nemlig altfor letsindig, og de Undskyldninger, hun fremførte, maatte vække Formodning om en større Forseelse end hun i Virkeligheden havde begaaet. Dette er alt, hvad jeg har at sige Eder.« Med disse Ord hilste hun Khalifen og forsvandt.

De troendes Behersker var opfyldt af Forundring, og glædede sig over de ved hans Mellemkomst bevirkede Forvandlinger. Men hvad han nu gjorde, det vil ingensinde glemmes. Først lod han sin Søn, Prinds Amin, kalde. Han sagde ham, at hans hemmelige Ægteskab ikke var ham ubekjendt, og underrettede ham om den sande Sammenhæng med det Saar, Kjøbmanden havde bibragt Amine. Prindsen afventede ikke en Gang sin Faders Opfordring til at forny den tidligere indgaaede Forbindelse; han gjorde det af egen Drift, uden at spilde noget Øjeblik.

Khalifen erklærede dernæst, at han selv vilde skjænke Sobeïde Haand og Hjerte, og de tre andre Søstre foreslog han for de tre Kalendere, som med største Fornøjelse gik ind paa Forslaget og saaledes fik sig Hustruer alle tre paa en Gang. Khalifen anviste dem hver især et prægtigt Palads i Bagdad, hævede dem til de højeste Æresposter i Riget og gav dem

Sæde i sit øverste Raad. Kadien i Bagdad udfærdigede Ægteskabskontrakterne i tilkaldte Vidners Overværelse, og tusindfoldige Velsignelser nedbades over den berømte Harun al Raschid, der saaledes havde grundlagt en lykkelig Fremtid for saa mange, som tidligere var blevet hjemsøgt af en haard og ualmindelig Modgang.

Fortællingen om Nureddin og Shemseddin.

Storveziren Djafar fortalte engang sin Herre og Ven, Khalifen Harun al Raschid, følgende Historie:

Hersker over de troende, der gaves engang i Ægypten en sjelden retfærdig, velgjørende og gavmild Sultan, der tillige var saa krigserfaren og tapper, at han var en Skræk for alle sine Naboer. Han var en Ven af de fattige, og begunstigede de lærde, hvilke han hævede til de højeste Embeder og Værdigheder i Riget.

Denne Sultans Vezir var ligeledes en retsindig og vis, samt i alle skjønne og nyttige Videnskaber velbevandret Mand. Veziren havde tvende Sønner, som begge med Ære traadte i deres Faders Fodspor. Den ældste af dem hed Shemseddin,

den yngste Nureddin. Begge var begavede og elskelige; men dog besad især den sidste alle en lykkelig Naturs og en heldig Opdragelses Fortrin.

Da deres Fader Storveziren var død, lod Sultanen dem kalde til sig, og beklædte dem begge med en almindelig Vezirs Klædebon, idet han sagde til dem: »Det Tab, som I har lidt, deler jeg selv og hele mit Rige med Eder. At dette er Sandhed, vil jeg stræbe at bevise, idet jeg af bedste Evne hædrer den afdøde Vezirs Minde i hans Sønner. Jeg udnævner Eder begge til mine Vezirer, og forlanger ikke andet af Eder, end at I skulle tage Eders hedengangne Fader til Mønster.«

De tvende nye Vezirer takkede Sultanen for den dem beviste Naade, og gik hjem for at besørge deres Faders Begravelse. Først en Maaned efter gik de atter ud, og tog for første Gang Sæde i Sultanens Raadsforsamling, hvilken de fra denne Tid regelmæssig bivaanede. Men naar Sultanen tog paa Jagt, ledsagedes han stedse af én af de unge Vezirer, og de nød afvexlende denne Ære.

De to Brødre havde hidtil i uforstyrret Ro og Enighed boet og ført Husholdning sammen. Da de en Aften efter Maaltidet — den følgende Dag skulde den ældre Broder følge Sultanen paa Jagt — sad og underholdt sig med hinanden om ligegyldige Ting, ytrede endelig den ældste: »Da vi er Brødre og Venner af Hjertet, synes det mig, at vi paa samme Dag skulde ægte tvende Søstre af en os værdig Familie. Hvad siger Du dertil?«

»Denne Tanke«, svarede Nureddin, »er vort Broderskab og Venskab aldeles værdig, og jeg er beredt til alt, hvad Du i denne Henseende bestemmer.«

»Ja, men det er endnu langtfra det hele,« vedblev Shemseddin,

»Min Fantasi gaar endnu langt videre! Lad os sætte, at vore Hustruer nedkomme paa den samme Dag, din med en Søn og min med en Datter! Hvad vilde da være naturligere end at vi til Befæstelse af vort Venskab i Tiden giftede dem med hinanden?«[1])

»Det er et prægtigt Forslag!« raabte Nureddin. »Et saadant Ægteskab sætter Kronen paa vor Broderkjærlighed; med Glæde indvilliger jeg deri! — Men hvis det virkelig kom saa vidt,« tilføjede han; »vilde Du da vel forlange nogen Brudeafgift[2]) af min Søn?«

»Det vilde vel falde af sig selv;« svarede Shemseddin; »jeg er endogsaa overbevist om, at Du, foruden det sædvanlige, vilde tilstaa din Søn i det mindste tre tusinde Dinarer,[3]) tre Landgodser og tre Slaver.

»Deri er jeg dog ikke saa ganske enig med Dig,« ytrede den yngre Broder. »Er vi ikke Brødre, Venner, og dertil side-

---

[1]) Ægteskabet mellem Fætter og Kusine regnes hos Orientalerne for særlig heldigt og forekommer endnu meget hyppigt; de uheldige Følger i fysiologisk Henseende har man ikke faaet Blikket op for. Sammenlign det nedenfor følgende Træk, at Veziren af Basra for at gjøre den fremmede Nureddins Ægteskab med sin Datter mere forstaaeligt, udgiver ham for hendes Fætter.

[2]) Den almindelige Betingelse for et Ægteskabs Indgaaelse er, at Brudgommen erhverver sig Bruden hos hendes Fader for en vis Sum, som dels retter sig efter hendes personlige Fortrin, dels efter begge Familiers sociale Stilling.

[3]) Dinar er den overalt i 1001 Nat forekommende Benævnelse paa Guldmønter; den var i de forskjellige Perioder af forskjellig Værdi; ligesom Betegnelsen for Sølvmønt, Dirhem, er Ordet af græsk-latinsk Oprindelse og kommer af denarins ligesom det andet af drachma; der gik tyve, senere femogtyve Dirhem paa en Dinar.

ordnede Embedsmænd? Og vi begge vide jo desuden, at altid Mandkjønnet har Fortrinet fremfor Kvindekjønnet. Mon det derfor ikke snarere vilde blive din Sag at sørge for et godt Udstyr? Som det lader, skulde man næsten tro, at Du havde Tilbøjelighed til at skjære Remme af andre Folks Ryg!«

Disse Ytringer lod Nureddin falde i halv Spøg; men Shemseddin tog dem op i ramme Alvor. — »Ve over din Søn, at Du vover at give ham Fortrinet for min Datter! Jeg forbavses endogsaa over, at Du vover at anse ham for et passende Parti for hende! Vanvittig maa Du i Sandhed være, at Du tør agte Dig mig lige, og ytre, at vi er Embedsbrødre paa lige Trin! Hovmodige Daare, efter det, der nu er forefaldet imellem os, vil jeg ikke give din Søn min Datter, selv om Du lod ham forgylde fra øverst til nederst!«

Paa denne Maade blev den snurrige Strid imellem Brødrene angaaende deres endnu ufødte Børns Giftermaal endnu længe fortsat; det ene Ord tog det andet, og Shemseddin forløb sig tilsidt saa vidt, at han i truende Tone ytrede:

»Skulde jeg ikke netop imorgen ledsage Sultanen paa Jagt, skalde det visselig gaa Dig ilde. Men saasnart jeg er vendt tilbage skal det være min første Omsorg at lære Dig, om en yngre Broder tør føre saa uforskammet Tale imod den ældre, som Du nylig har ført.«

Og Brødrene skiltes som Uvenner fra hinanden for at begive sig til Hvile.

Den følgende Morgen forlod Shemseddin ganske tidlig Kairo ifølge med Sultanen, der satte over til Djezire[1]) for der-

---

[1]) Djezire (ɔ: »Øen«) eller Djeziret Bulak kaldes den ene af Øerne i

paa at drage videre til Pyramiderne. Nureddin havde tilbragt en meget urolig Nat. Endelig var han efter moden Overvejelse kommen til den bestemte Anskuelse af Sagen, at han umulig længer kunde leve sammen med en Broder, som behandlede ham paa en saa overmodig Maade. Følgende Vers, som han fremsagde for sig selv, antyder nærmere den Beslutning, han havde fattet:

— Vandenes ubevægelige Overflade fordærves og gaar i Forraadnelse; alene Stormen holder Vandet frisk, idet den oprører samme. — Forlod Løven ikke Skoven, vilde den kun sjælden finde Bytte, og hvis Pilen ikke forlod Buen, vilde den aldrig træffe. Hverken Fordel eller Berømmelse ser jeg i et roligt og dorsk Ophold paa samme Sted; disse gyldne Goder findes alene i Virksomhed og paa Rejser. — Rejs altsaa! Du vil finde tifold Erstatning for det, Du efterlader, og Livets Ynde fremgaar alene af Adspredelse. —

Uden at spilde Tiden lod Nureddin et dygtigt Muldyr sadle, forsynede sig rundelig med Guld, Klenodier samt med nogle Levnetsmidler, og red bort, efter at have givet sine Folk den Besked, at han blot vilde blive nogle Dage borte.

Saasnart han havde Kairo bag sig, slog han ind paa Vejen til Arabien, og ilede fremad saa stærkt, han formaaede. Men i Ørkenen maatte det af Anstrængelse udtømte Muldyr ligge under, og Nureddin saa sig nødt til at fortsætte sin Rejse til Fods. Heldigvis blev han indhentet af et til Basra gaaende Ilbud; dette tog ham op hos sig paa Kamelen, og fortsatte sin ilsomme Fart.

Nilen ved Kairo, over hvilken Vejen gaar til de store Pyramider, der ligger omtrent halvanden dansk Mil fra Byen. Denne detaillerede Udmaling af ægyptiske Stedforhold er et af Beviserne for, at den afsluttende Udarbejdelse af Texten er foregaaet i Ægypten.

Da Nureddin paa denne Maade hastig havde naaet Basra, tog han taknemlig Afsked fra Postrytteren, og vandrede igjennem Staden for at opsøge sig en Bolig. I en af Hovedgaderne mødte han en fornem Herre med et talrigt Følge, hvem Stadens Indvaanere ydede de største Æresbevisninger, hvor han kom frem. Overalt blev Folk staaende, eller kastede sig endogsaa ned, medens han drog forbi, og Nureddin fulgte heri Mængdens Exempel. Den fornemme Herre var ingen anden end Sultanen af Basras Storvezir, som red igjennem Staden for ved sin personlige Nærværelse at befordre Opretholdelsen af Rolighed og Orden. Tilfældigvis faldt hans Blik paa den unge Mand, og han fandt overordentligt Behag i hans smukke og aabne Ansigtstræk. Da han kom ham paa Siden, holdt han derfor stille og spurgte ham, hvem han var og hvor han kom fra.

»Herre,« svarede Ynglingen, »jeg hedder Nureddin, og har forladt Kairo, min fædrene Stad, af retfærdig Uvillie over en Slægtning, der har fornærmet mig saa haardt, at jeg heller vil gjennemvandre den vide Verden og dø imellem fremmede end vende tilbage til Ægypten.«

Hertil svarede Storveziren, en smuk og ærværdig Olding: »Min Søn, betænk Dig vel paa, hvad Du har isinde at gjøre! der gives kun Elendighed i den vide og fremmede Verden; Du er endnu for ung til at kjende alle de Ulemper, som Du udsætter Dig for. Følg hellere med mig! Maaske kunde det lykkes mig at bringe Eder til at glemme Aarsagen til Eders frivillige Forvisning.«

Nureddin fulgte uden Betænkning Storveziren af Basra og gav sig i hans Tjeneste. Ikke længe varede det, inden Veziren erkjendte hans mange gode Egenskaber og vandt ham kjær som en Søn. Derfor tog han en Dag, da han var alene med ham,

tilorde paa følgende Maade. »Som I begriber, kan jeg ikke nære Haab om endnu at have lang Tid at leve i. Himlen skjænkede mig en eneste Datter, som netop nu har naaet den mandbare Alder. Hun er baade smuk og god og velopdragen. Flere af Hoffets højeste Embedsmænd har allerede bejlet til hendes Haand for deres Sønner! men jeg har endnu ikke kunnet bestemme mig for noget Parti. Men da jeg lærte Eder at kjende, opstod det Ønske hos mig, at knytte Eder til mig med de snevreste Baand, og der synes mig nu intet mere ønskeligt end at faa Eder til min Svigersøn. Modtager I mit Tilbud, vil jeg erklære Sultanen, min Herre, at jeg, idet jeg vælger Eder til min Dattermand, antager Eder i Søns Sted, og bede ham om engang i Tiden at lade en Storvezirs Værdighed gaa over paa Eder. Og da jeg i min fremrykkede Alder trænger til Ro, vil jeg allerede nu overlade Eder Bestyrelsen af min store Formue og den største Del af mine Embedsforretninger.«

Da den ædle Vezir havde endt sin hjertelige Tiltale, kastede Nureddin sig for hans Fødder og erklærede, fuld af Glæde og Taknemlighed, at han i alt vilde overgive sig i hans Hænder som i en Faders. Da hidkaldte Storveziren de fornemste Tjenere i sit Hus og befalede dem at udsmykke den store Sal i hans Palads og foranstalte et prægtigt Maaltid. Da alt var beredt, lod han Stadens og Hoffets mest ansete og ypperste Mænd indbyde til sig, og saasnart de var forsamlede, holdt han følgende Tale til dem, hvori han paa en snild Maade vidste at bortfjerne Bitterheden i de Afslag, som de tidligere havde modtaget med Hensyn til hans Datters Haand:

»Mine ædle Herrer, jeg føler en inderlig Glæde over nu at kunne meddele Eder noget, som jeg hidtil har maattet bevare under en dyb Hemmeligheds Slør. Jeg har en Broder, som er

Storvezir hos Sultanen af Ægypten, ligesom jeg har den Ære at være det hos Sultanen af Balsora, vor Herre. Denne Broder havde en eneste Søn, som han ikke vilde formæle i Ægypten, men, ifølge tidlig Aftale med mig, naar den passende Tid kom, vilde sende herhid til Balsora for at ægte min Datter og saaledes forene vor Stammes tvende Grene. Denne Søn kan jeg nu forestille Eder i denne unge Mand, min tilkommende Adoptivsøn og Dattermand. Sluttelig smigrer jeg mig med, at I alle beære hans Bryllup med Eders Nærværelse, som er bestemt til at højtideligholdes idag, hvortil Allah give sin Velsignelse!«

Ingen af alle de tilstedeværende, saa levende de end havde attraaet at komme i Svogerskab med Storveziren, fandt det efter denne Meddelelse underligt, at han foretrak sin Brodersøn for alle fremmede Bejlere, og den ærefulde Maade, hvorpaa han indbød dem til Festen, forsonede dem fuldkommen med den unge Mands Lykke.

Saasnart den glimrende Forsamling havde bevidnet Storveziren af Basra sin Glæde over hans Datters Bryllup med Nureddin, gik mán tilbords. Ved Maaltidets Slutning blev der som sædvanlig ved slige højtidelige Lejligheder, budt fint Bagværk omkring, og efterat alle ifølge Skik og Brug, havde taget saa meget til sig deraf, som enhver kunde føre med sig hjem, traadte Kadi'en og Vidnerne ind med Ægteskabskontrakten. De fornemste i Selskabet skrev deres Navne under, og derpaa brød de alle op.[1])

---

[1]) Til at fuldgyldige Ægteskabet udkræves i Orienten kun begge Parters Samtykke, afgivet mundtligt eller i en Ægteskabskontrakt, til en Kadi eller Imam eller til Nød til en privat Person, der nyder almindelig Agtelse. Sædvanlig underskrives Ægteskabskontrakten af de mest ansete blandt Slægt eller Venner som Vidner.

Da der nu ingen andre var tilbage end Husets Tjenere, befalede Storveziren, at der skulde gjøres et kosteligt Bad rede, og at Nureddin skulde føres deri og betjenes. I Badet fandt den unge Mand ganske nyt Linned af en Finhed og Skjønhed, saa at det var en Lyst at betragte det, samt alt andet, hvad der hørte til en prægtig Paaklædning. Saasnart han efter alle en fuldkommen Kunsts Regler var bleven vadsket, afgnedet, salvet og betjent med de kosteligste duftende Vande, iførte han sig den glimrende friske Dragt, og forekom nu sig selv at være bleven et aldeles nyt Menneske, omskabt til den lykkeligste Tilværelse. Duftende af tusinde Slags vellugtende Sager vendte han derpaa tilbage til sin Svigerfader; denne glædede sig hjertelig over hans gode Udseende, lod ham tage Sæde hos sig og sagde til ham: »Min Søn, I har betroet mig, hvem I er og hvilken Rang I tidligere indtog ved det ægyptiske Hof. I lige Maade meddelte I mig, at en Strid med Eders Broder havde foranlediget Eder til at forlade Eders Fædreland. Jeg beder Eder nu, ganske aabenhjertig at betro mig Anledningen til denne Strid; thi med fuld Ret kan jeg nu, synes jeg, gjøre Fordring paa hele Eders Fortrolighed.«

Nureddin fortalte da sin Svigerfader udførlig den Tvist, han havde haft med sin Broder, og Storveziren kunde ikke høre derpaa uden at le højt.

»Kan der vel,« udraabte han, »gives noget mere naragtigt i den hele Verden? Men er det ogsaa virkelig muligt, at I blev uenige over et indbildt Giftermaal imellem Børn, som endnu ikke var til? Det gjør mig sandelig ondt, at slig en latterlig Ting skulde være Aarsag til en Skilsmisse fra Eders Broder, som I elskede og af hvem I dog sikkerlig var gjenelsket ikke mindre højt. Men Eders ældre Broder havde Urét

i at tage en spøgefuld Ytring for en Fornærmelse og jeg har Grund til at takke Himlen for en Tvist, der forskaffede mig en Svigersøn, som I er, ganske efter mit Hjerte. Men,« vedblev Oldingen, »det er allerede silde, og I maa ikke lade min Datter vente længer. Imorgen skal jeg forestille Eder for Sultanen, der som jeg haaber, nok vil modtage Eder paa en Maade, hvormed vi begge kunde være tilfredse.«

»Nu indtraf det højst mærkelige Tilfælde,« vedblev Djafar, henvendt til Harun al Raschid, »at netop paa den samme Dag, som dette Bryllup fandt Sted i Basra, ogsaa Shemseddin formælede sig i Kairo.

Efterat nemlig Nureddin havde forladt Kairo for aldrig mere at vende did tilbage, henrandt en hel Maaned, inden Shemseddin kom hjem igjen med Sultanen, der næsten ingen Grændse kjendte for sin Jagtlyst. Saasnart han saa sig løst fra Sultanens Tjeneste, ilede han op paa sin Broders Værelse, men fandt ham naturligvis ikke; med Forbavselse maatte han erfare, at Nureddin den samme Dag, da han selv var brudt op med Sultanen for at gaa paa Jagt, under Paaskud af en tre til fire Dages Udflugt havde forladt Kairo, og ikke havde ladet høre fra sig siden. Dette gik ham saa meget nærmere til Hjerte, som han ikke kunde tvivle om, at jo de haarde Ord, hvormed han havde forladt sin Broder, var Aarsag til hans Undvigelse. Han sendte strax Ilbud ud til alle Sider, lige indtil Damascus og Aleppo; men Nureddin befandt sig allerede for længe siden i god Behold i Basra, og Budene vendte tilbage uden nogen Efterretning om ham. Imidlertid opgav Shemseddin dog ingenlunde hermed sine Forsøg paa at gjenfinde sin Broder. Men kort Tid efter fik han Lyst til at formæle sig,

og forbandt sig med Datteren af en mægtig og anset Mand, netop paa den samme Dag som Nureddin holdt Bryllup i Basra. Skjæbnen har sine besynderlige Luner.

Men herved blev det ingenlunde. Thi paa samme Tid, ja paa samme Dag som Shemseddins Gemalinde bragte en Datter til Verden i Kairo, fødte Nureddins Hustru et dejligt Drengebarn, som fik Navn af Bedreddin Hassan. Storveziren af Basra viste sin store Glæde over denne lykkelige Begivenhed ved en overordentlig Gavmildhed og prægtige offentlige Fester. Men for endvidere at give sin Svigersøn et Bevis paa sin faderlige Godhed, benyttede han den første Lejlighed til at udbede sig den Naade hos Sultanen, at hans Embede med det samme maatte gaa over paa Nureddin for at han kunde have den Glæde og Trøst, før sin Død at se sin Svigersøn beklædt med en Vezirs Værdighed.

Sultanen, hvem Nureddin i ualmindelig Grad havde behaget, da han strax efter Bryllupet var bleven ham forestillet, og om hvem han senere ikke havde hørt andet end godt, bevilgede Vezirens Andragende saa venlig og ærefuldt, som det blot lod sig ønske, og gav Befaling til, at Nureddin skulde beklædes med en Storvezirs Klædebon. Den gode Svigerfaders Glæde naaede sin højeste Spids, da han den følgende Dag saa sin Svigersøn i hans Sted indtage Forsædet i Divanet og udføre alle en Storvezirs Forretninger med en saadan Dygtighed og Værdighed, som om han havde været Storvezir hele sit Liv. Fra nu af ledede Nureddin stedse Divanets Forhandlinger, saa ofte som Alderdomsskrøbelighed forhindrede hans Svigerfader i at møde. Den gode Olding døde fire Aar efter Nureddins Formæling med hans Datter, med den glade Bevidsthed, at han

havde efterladt sig en Udsæd, der længe vilde bære velsignede Frugter for hans Familie og Fædrelandet.

Nureddin viste ham den sidste Ære med hele en Søns ømme Ærbødighed, og overtog saa fuldstændig en Storvezirs Embede hos Sultanen af Basra.

Saasnart Nureddins Søn Bedreddin Hassan var fem Aar gammel, gav man ham en fortræffelig Lærer, der skulde opdrage ham paa en hans høje Byrd og hans ypperlige Evner værdig Maade. Thi Drengen viste tidlig en ualmindelig Forstand og en stor Modtagelighed for alt, hvad der var godt og videværdigt. Da Bedreddin Hassan efter to Aars Forløb fuldkommen vel kunde læse, gav hans Lærer ham Koranen i Hænder til at lære udenad. Nu fik han ogsaa andre Lærere, efterhaanden i alle Videnskaber, og disse havde allerede i hans tolvte Aar bragt ham saa vidt. at han ikke længere behøvede deres Vejledning. Paa samme Tid var hans Legeme og hans Ansigtstræk allerede saa fuldkommen uddannede, at han maatte vække Glæde og Beundring overalt, hvor han traadte frem, saaledes som Digteren siger:

— Neppe viser han sig, saa raaber alle: Allah være priset, som forstaar at forme saa vidunderlig skjønt! — Han er Skønhedens Fyrste, og Alverden maa hylde ham. — Skjønheden selv har i tydelige Træk skrevet i hans elskede Aasyn: — »Beundrer og elsker ham!« —

Hidtil havde hans Fader blot været betænkt paa at uddanne hans Sjæl ved nyttige Kundskaber, uden at føre ham ind i Verdenslivet. Nu først gav han ham Tilladelse til at forlade Haremet, og den første Vandring, som Fader og Søn gjorde

med hinanden, gjaldt Sultanens Palads. Overalt, hvor han kom frem paa Gaden, stimlede Folk sammen, og lod høje Forundringraab høre over hans Skjønhed, i Forbindelse med tusinde Velsignelser. Sultanen modtog dem meget naadig, baade for Faderens egen Skyld, i hvem han havde fundet sin Regjerings trofaste Støtte, og for Sønnens Skyld, af hvis ungdommelige Ynde og klare Forstand, han følte sig højligen indtagen. Han opmuntrede Nureddin til at anvende alt paa det unge Menneskes Uddannelse, for at han engang i Tiden kunde blive hans Efterfølger i hans høje og ansvarsfulde Bestilling.

Det vilde i Sandhed ogsaa have været Synd at sige, at Nureddin undlod nogetsomhelst, selv det mindste af hvad der kunde føre til dette Formaal. Efterhaanden satte han ham ind i alle Rigets Forhold samt alle en Vezirs Pligter, og nød den skjønneste Løn for sine faderlige Bestræbelser. Men Skæbnen vilde dog, at han ikke skulde nyde de egentlige Frugter af sit Værk. Saasnart han med inderlig Fryd saa det fuldendt, blev han greben af en hidsig Sygdom, der hastig bragte ham paa Gravens Rand. Den ædle Nureddin nærede heller ikke noget forfængeligt Haab om at komme sig igjen, men beredte sig paa at dø som en ægte troende Muselmand. I disse kostbare Øjeblikke var hans dyrebare Søn saa godt som hans eneste Tanke; uden at spilde Tiden lod han ham kalde for sig, og talte saaledes til ham:

»Min Søn, Du ser, at denne Verden med al dens Herlighed er forgjængelig; først i et andet Liv vil vi komme til at nyde en evig vedvarende, uforkrænkelig Lykke. Du maa derfor allerede nu berede Dig paa den Stemning, hvori jeg nu befinder mig, for at Du kan se en blid og angerfuld Død imøde, uden Bebrejdelser for at have forsømt en god Muselmands og et ret-

skaffent Menneskes Pligter. Religionens dyrebare Love er Du tilstrækkelig indviet i; med Hensyn derimod til en retskaffen Vandel vil jeg give Dig adskillige Lærdomme, som Du vil vide at benytte. Dog først og fremmest er det nødvendigt, at Du lærer Dig selv at kende, ikke alene, hvad, men ogsaa hvo Du er, og jeg maa derfor gaa noget tilbage i Tiden for at lade Dig vide, fra hvilken Slægt og fra hvilket Land Du nedstammer.«

»Mit Fædreland er Ægypten, hvor min Fader, din Bedstefader, var den derværende Sultans første Minister, og jeg tilligemed min Broder, din Onkel, efter ham beklædte Vezirers Embeder. Min Broder Shemseddin er, saavidt jeg ved, endnu i Live. Visse Omstændigheder tvang mig til at forlade ham, hvorpaa jeg ægtede Veziren af Basras Datter og efterfulgte min Svigerfader i Embede og Værdighed. Dog alt dette vil Du faa en fuldstændigere Underretning om i et Skrift, som jeg vil efterlade Dig. Naar jeg er død, maa Du læse det igjennem med Eftertanke; Du vil blandt andet deri finde min Bryllupsdag og din egen Fødselsdag optegnede. Det er rimeligt, at disse Efterretninger engang i Tiden kunne komme Dig til Nytte, og Du maa derfor omhyggelig gjemme det beskrevne Hefte.« —

Bedreddin Hassan formaaede ikke længer at holde sine Taarer tilbage. Dybt bedrøbet over sin Faders Tilstand aflagde han det højtidelige Løfte, at han skulde forvare Optegnelserne som sin kosteligste Skat og efter Evne stræbe at føre sig dem til Nytte.

Nureddin følte sig allerede meget svagere, og han troede at kunne tælle sine Øjeblikke. Derfor vedblev han, saasnart han igjen nogenlunde havde samlet sine Kræfter, paa følgende Maade:

»Min Søn, din allerførste Grundsætning maa være den, ikke at pleje Omgang med alle Slags Mennesker. Hvo som vil leve i Fred maa blive paa sit eget og kun med Sparsomhed og velberaad Hu meddele sig til andre. Digteren siger:

— Der gives i vore Dage kun faa Mennesker, som ville staa Venskabsprøve i Ulykkens Dage. · –

Derfor handler Du klogt, naar Du lever indenfor vel afstukne Grændser, og, med faa Undtagelser, ikke stoler paa andre end Dig selv.«

»For det andet maa Du vogte Dig for at bruge vilkaarlig Vold imod nogen; i dette Tilfælde vilde Alverden rejse sig imod Dig. Uretfærdighed straffer altid sig selv, om end ikke strax, saa dog i Tidens Længde. Du skal betragte Verden som en Kreditor, der maa behandles med klogt Hensyn og Maadehold. Siger ikke Digteren?«:

— Erindre Dig. at ingen dødelig formaar at hæve sin Haand saa højt, at jo Allahs Haand er endnu højere! —

»For det tredie maa Du ikke tage til Gjenmæle, selv om man overøser Dig med de værste Skjældsord. »Den som tier, er udenfor al Fare,« siger Ordsproget med Sandhed, og dette gjælder især ved denne Lejlighed. Du har vistnok ikke glemt, hvad en af vore berømte Digtere siger med Hensyn hertil; »han kalder Tavsheden Livets Pryd og beskyttende Talisman, og advarer imod at føre Tale, der ligner en alt ødelæggende Tordenbyge.« Endnu aldrig har nogen fortrudt sin Tavshed, men vel, at han har talt i urette Tid.«

»Lad det være din fjerde Grundsætning, ikke at lade Vinen

komme over din Tunge. Paa Bunden af Vinkrukken hviler Alverdens Laster.« [1])

»For det femte anbefaler jeg Dig Sparsomhed. Naar Du holder sammen paa din Formue, hører der et besynderligt Uheld til, hvis Du skulde komme til at mangle. Dog er der Maade med alt; Gjerrighed er en endnu værre Last end Ødselhed, derfor skal Du aldrig attraa store Rigdomme. Lidet, anvendt med Forstand, kan forskaffe Dig stor Nytte og Fornøjelse, medens store Skatte i din Kjælder bringer dit Hus til at raadne og synke i Ruiner.« — —

Saaledes vedblev Nureddin indtil det sidste Aandedræt at give sin Søn gode Formaninger. Men da Dødens Engel havde lukket hans Øjne, blev der stor Sorg over hele Landet.

Bedreddin Hassan — af Basra, som han senere fik Tilnavn, fordi han var født i denne Stad, følte en ubeskrivelig Smerte over sin Faders Hedengang. Istedetfor at tilbringe en Maaned, som Skik og Brug er, tilbragte han hele to Maaneder i Ensomhed og Taarer, saa fuldkommen afspærret fra Verden, at han endog forsømte at gjøre Sultanen sin skyldige Opvartning. Denne saa heri et Tegn paa Foragt for Hoffet og sin egen høje Person, og kom i den største Vrede derover. I den første Hede, efterat man med onde Hentydninger havde gjort ham opmærksom paa den af Bedreddin Hassan begaaede Forsøm-

---

[1]) Sammenlign hermed Udtrykkene i Koranen (V., 92): »I troende, Vin og Spil og Afgudsbilleder og Orakelgivning er Djævelens Værk, som I skulde holde Eder fra, om det skal gaa Eder vel.«

Mindre skarpt lyder en anden Udtalelse i Koranen (II., 216); »Angaaende Vin og Spil er der baade onde og gode Muligheder deri, men de onde er de overvejende.«

melse, befalede han sin i Nureddins Sted udnævnte Storvezir at begive sig hen i den afdødes Hus og lægge Beslag paa dette tilligemed alle de øvrige Ejendomme, som Nureddin havde efterladt sin eneste Søn. Slet intet skulde Bedreddin Hassan beholde tilbage og oven i Kjøbet skulde han kastes i Lænker.

Den ny Storvezir gav sig under Ledsagelse af en Mængde underordnede Embedsmænd og Retsbetjente paa Vejen for at udføre Sultanens Befaling. Men tilfældigvis mødte en af Bedreddin Hassans tro Slaver ham strax udenfor Paladset; saasnart denne havde faaet Nys om Vezirens Forehavende løb han skyndsomt tilbage for at advare sin Herre.

Han traf Bedreddin Hassan siddende i sit Huses Forhal, saa nedbøjet, som om hans Fader først nylig havde forladt Livet. Aandeløs kastede han sig for hans Fødder, kyssede Sømmen af hans Klædebon, og raabte: »Red Eder, Herre, red Eder hastig!«

»Hvad er der da paa Færde?« spurgte Bedreddin Hassan sløv, idet han slog de tunge Øjne i Vejret.

Men saasnart han havde hørt Tale om den Befaling, der var udstedt imod hans Person og al hans Ejendom, foer han op og spurgte forfærdet den tro Slave, om han ikke endnu havde saa megen Tid, at han kunde hente nogle Penge og Klenodier. Men Slaven svarede: »Storveziren maa være her paa Øjeblikket! Spild ikke den kostbare Tid, dyrebare Herre!«

Da tog Bedreddin Hassan sine Sko paa Fødderne, tilhyllede sit Ansigt med en Flig af sin Kaftan for ikke at blive kjendt, og tog Flugten uden at vide, hvorhen hans Ben førte ham. Hans første Tanke var at komme ud af den første den bedste Port; men saasnart han var kommen udenfor Staden,

ilede han ud til Begravelsespladsen, hvor han tænkte at overnatte i sin Faders Gravminde. Dette var en meget anselig Bygning med en mægtig Kuppel, som Nureddin havde ladet opføre, endnu medens han levede. Men paa Vejen dertil mødte Bedreddin Hassan en rig jødisk Kjøbmand og Vexelerer. Denne gjenkjendte øjeblikkelig den unge Mand, hilste ham ærbødig, og blev staaende, som om han ønskede at komme til at tale med ham. Bedreddin Hassan nødtes til at standse og besvare hans Hilsen.

Den rige Ishak — saaledes hed Jøden — kyssede Bedreddin Hassan paa Haanden, og sagde derpaa til ham? »Herre, tør jeg vel spørge Eder, hvorhen I agter Eder saa alene og paa denne Tid, som det synes i Hast og meget ophidset? Er I lidende, ædle unge Herre?«

»Ja tilvisse;« svarede Bedreddin Hassan, »jeg var for nylig falden i Søvn og saa i Drømme min kjære Fader. Hans Blik var skrækkeligt, som om han var fortørnet paa mig. Forfærdet foer jeg op af min Slummer og ilede herud for at bede paa hans Grav.«

»Herre,« vedblev Jøden, der havde sine egne Hensigter, og naturligvis ikke vidste, af hvilken Grund Bedreddin Hassan havde forladt Staden. »Eders gode Fader, min ædle Herre og Beskytter, højlovlig Ihukommelse, besad flere Skibe, der sejlede paa de store Have. Disse ventes endnu tilbage, ladede med allehaande Varer, og I besidder i dem alene en rig Ejendom. Nu er min Bøn til Eder, at I ved Salget af disse Varer vil give mig Fortrinet for de andre Kjøbmænd. Jeg ser mig istand til at betale Eder Værdien af alle Eders Skibsladninger i klingende Mønt, og for at gjøre en Begyndelse vil jeg med Glæde give Eder tusinde Guldstykker paa Haanden for Ladningen af det

første Skib, som lykkelig kommer i Havn. Jeg bærer just Pengene hos mig og kan strax udbetale dem.«

Med disse Ord fremtog han en stor, med sit Signet forseglet Pung, som han havde baaret under Armhulingen, skjult under Klædebonnet, og viste Bedreddin Hassan samme. Denne betragtede i sin forladte Stilling dette Træf som en miskundelig Foranstaltning af Himlen, og tog med Glæde imod Tilbudet.

»Herre,« vedblev Jøden da. »I overlader mig altsaa for tusinde Guldstykker den første Skibsladning, som kommer lykkelig i Havn?«

»Ja,« svarede Bedreddin Hassan, »den skal være Eders for tusinde Guldstykker.«

Da overgav Jøden Pungen i Bedreddin Hassans Hænder, idet han tilbød sig at tælle ham Pengene til. Men den unge Mand sparede ham denne Ulejlighed, idet han erklærede, at han nærede en fuldkommen Tillid til hans Redelighed.

»Naar dette er Tilfældet,« svarede Ishak, »saa hav blot den Godhed at give mig en Smule skriftligt til Bevis paa, at Handelen er sluttet!«

Med det samme fremtog han sit Skrivetøj af Bæltet, et Blækhorn af Metal og et med stor Nøjagtighed tilspidset Rør af den fineste Sort.[1]) Blækhornet beholdt han i Haanden; Røret overrakte han Bedreddin Hassan tilligemed et Blad Papir af sin Brevtaske, og Bedreddin Hassan gav sig til at skrive:

---

[1]) Araberne skrive oftest med Penne, skaarne af Rør, sjældnere med Fjerpenne; disse Rørpenne ere meget lette og behagelige. Da Navnet for dem er af græsk Oprindelse, synes dette at antyde, at Araberne har lært Benyttelsen af dette Skrivemateriale hos Grækerne.

— Bedreddin Hassan af Basra erklærer herved, for en allerede modtagen Sum af tusinde Guldstykker at have solgt den første af sine Skibsladninger, som kommer i Havn, til Jøden Ishak, Kjøbmand og Vexelerer her paa Stedet.

Bedreddin Hassan af Basra.

Dette Bevis modtog Jøden og lagde det omhyggeligt i sin Brevtaske; derpaa tog han fornøjet Afsked fra den unge Mand, hvem han mente ret at have taget ved Næsen, og fortsatte sin Vej til Staden.

Men Bedreddin Hassan begav sig ud til sin Faders Gravminde. Da han havde naaet det hellige Sted, kastede han sig paa sit Ansigt til Jorden og beklagede under bitre Taarer sin haarde Skjæbne.

»Jeg Ulykkelige,« udraabte han. »Hvad skal der nu blive af mig? Hvor skal jeg finde et Tilflugtssted for den onde Fyrste, som forfølger mig? Var da ikke Smerten over Tabet af en Fader Lidelse nok, uden at Skjæbnen behøvede at bringe nye Ulykker over mit Hoved?«

I lang Tid blev han liggende ligesom sønderknust med sit Ansigt imod Jorden. Endelig rejste han sig, støttede sit trætte Hoved imod Gravmælet, og fandt Lindring i en rigelig Strøm af Taarer.

»Siden Du er borte,« vedblev han derpaa at klage, »er mit Hus øde og tomt og har ingen Beboer mere. Verden er bleven mig til en Ørk, siden Du forlod den; Solen og Stjernerne have mistet deres Lys for mit Øje! »Gid en grusom Haand maatte komme til at udrive Fjerene af den Ravn, som forkyndte din Død; og gid den intetsteds i Verden maate finde en Plet til at bygge sin Rede!« Dog snart vilde henrundne

Nætter vende tilbage; thi om en kort Tid vil én Bolig huse os begge.«

Saaledes vedblev han at græde og klage, indtil Søvnen overvældede ham. Da gled hans Hoved ned fra det kolde Gravmæle; han sank til Jorden, strakte sig ud og faldt i en dyb, skjøndt urolig Søvn.

Men næppe nød han Hvilens Velgjerning i Slummeren, som han saa højlig trængte til, førend en Aand, som almindeligvis om Dagen opholdt sig paa denne Begravelsesplads, beredte sig til, som sædvanligt, at strejfe hele Natten omkring i Egnen paa Eventyr, og ved denne Lejlighed fik Øje paa den unge Bedreddin. Nysgjerrig smuttede han ind i Gravmælet, og maatte højlig forbavses over den unge Mands blændende Skjønhed. Han laa nemlig paa Ryggen, og den klare Maane belyste hans Ansigt. Efter i nogen Tid at have hengivet sig til en tavs Betragtning, sagde Aanden til sig selv: »Sikkerlig, efter denne Skabnings dejlige Udseende at dømme, maa det være en Engel fra det jordiske Paradis, som Allah har sendt til Verden for ved sin Skjønhed at stikke alle Hjerter i Brand.«

Derpaa svang han sig højt op i den klare Luft. Her mødte han tilfældigvis en Fe, som ogsaa var paa en natlig Udflugt. Efterat de gjensidig havde hilst paa hinanden, sagde Aanden til denne: »Hvis Du har Tid, vil Du ikke fortryde for nogle Øjeblikke at nedlade Dig med mig paa den Begravelsesplads, hvor jeg har min Bolig; Du vil nemlig der komme til at se et sandt Underværk af Skjønhed, hvortil hele Peristan [1]) næppe har Magen.«

---

[1]) Feernes Verden.

Feen samtykkede, og efter nogle Øjeblikkes Forløb havde de i hvirlende Flugt naaet Stedet.

»Har Du nogensinde set et dejligere Menneskebarn?« henvendte Aanden sig til Feen, idet han fuld af Beundring betragtede Bedreddin.

Feen saa paa den unge Mand med stor Opmærksomhed, og svarede derpaa: »Vistnok er han meget smuk; imidlertid har jeg dog ganske nylig i Kairo set en ung Kvinde, som uden Sammenligning er endnu dejligere. Hvis Du har Tid og Taalmodighed til at høre derpaa, skal jeg gjerne fortælle Dig hele Historien, som dermed staar i Forbindelse.«

»O, Natten er lang,« svarede Aanden, »og egentlige Forretninger har aldrig trykket mig. Jeg har stedse Tid til at more mig. Fortæl blot, kjære Fe!«

»Nu da; saa hør efter!« begyndte Feen: »Dog, for rigtig at sætte Dig ind i Sammenhængen, maa jeg gaa noget langt tilbage i Tiden. Du maa da vide, at Sultanen af Ægypten har en Vezir, som hedder Shemseddin, og at denne ejer en Datter, som i Skjønhed og aandelig Fuldkommenhed er et tilbedelsesværdigt Under for hele Kairo. Pigen har nu netop fyldt tyve Aar. Forleden Dag lod den aldrende Sultan, som i de sidste Aaringer baade tidlig og silde havde hørt tale om denne unge Piges uforlignelige Skjønhed, hendes Fader kalde til sig og gjorde ham følgende Meddelelse:

— »Efter hvad jeg erfarer, har Du en voxen Datter: vil Du give mig hende til Gemalinde?« —

Dette Andragende kom den gode Vezir aldeles uforberedt. Imidlertid lod han sig dog hverken blænde eller forvirre, som visselig de fleste andre i hans Sted vilde have, men svarede med et vist Forbehold:

»Herre, jeg er ikke den høje Naade værdig, som I har tiltænkt mig, og beder Eder derfor, ikke at tage mig ilde op, at jeg viser Eders naadige Andragende tilbage fra mig. Desuden er jeg allerede bunden ved en tidligere, ja ældgammel Forpligtelse. Som I vel ved, havde jeg engang en Broder, der ligesom jeg nød den Ære at staa i Eders Højheds Tjeneste som Vezir. En i sig selv ubetydelig Tvist imellem os var Aarsag til, at Nureddin helt uformodentlig opgav sin Stilling og forlod mig, og jeg har senere ingen Efterretning haft fra ham førend netop igaar, da jeg erfarede, at han for ganske nylig var død som Storvezir hos Sultanen af Basra, efterladende sig en eneste Søn. Nu maa Eders Højhed vide, at vi engang, medens vi endnu levede sammen i broderlig Enighed og Lykke, aftalte med hinanden, at vi vilde gifte vore Børn med hinanden, saafremt Allah forundte os nogle, og vi forudsatte endogsaa i et overspændt Lune, gribende forud ind i Tiden og den vordende Skjæbne, og jeg fik en Datter og han en Søn, netop et Par, som vi ønskede det. Underlig nok gik det netop til, som vi havde tænkt os det; og Eders Højhed kan nu vel begribe, at jeg under disse Omstændigheder føler mig af Skjæbnen uvægerlig forpligtet til at holde det Løfte, som jeg engang gav min Broder. Jeg venter derfor alene paa min Brodersøn, som jeg allerede har sendt Brev og Bud efter, for at fuldbyrde Formælingen mellem ham og min Datter, og jeg beder Eder, naadige Herre, ikke at lægge noget ivejen for, at jeg kan opfylde et helligt Løfte, som min Broder har holdt ved i Live, og taget med sig i Graven.«

Dog, Sultanen lod sig ikke saaledes vise af; tværtimod blev han yderst forbitret over sin Vezirs Dristighed, og svarede ham i heftig opbrusende Vrede:

»Gjengjælder Du saaledes min Godhed, hvilken jeg lader gaa saa vidt, at jeg endogsaa nedlader mig til en Forbindelse med Dig? Men jeg skal vel vide at hævne mig for, at Du vover at foretrække en anden for mig, din Sultan og Herre, og jeg sværger herved, at din Datter nu ikke skal faa anden Ægtemand end den nedrigste og hæsligste af mine Slaver!«

Med disse Ord afskedigede han Storveziren, og denne fjernede sig, som man vel kan tænke sig, ikke lidet forbløffet. Netop idag har Sultanen ladet en af sine Staldkarle komme, et Uhyre af Hæslighed, puklet baade for og bag, og befalet Shemseddin at indvillige i sin Datters Giftermaal med dette Menneske, samt tvunget ham til i hans egen høje Nærværelse at lade Kontrakten opsætte og underskrive. Anstalterne til dette besynderlige Bryllup er allerede gjort, og i denne Stund befinde alle de ægyptiske Hofmænds Slaver sig med Fakler udenfor et Bad, hvor den lykkelige Staldknægt forbereder sig til at træde Verdens skjønneste og ædleste Pige under Øjne som Gemal og Herre. Den ulykkelige unge Brud er allerede smykket, og venter med Rædsel paa, at Offertimen skal oprinde. Da jeg forlod Kairo, var hendes Slavinder i Begreb med at føre hende i fuldt Brudesmykke ind i den Sal, hvor hun skulde modtage den pukkelryggede Staldkarl, som endnu dvæler i Badet. Jeg har ikke kunnet se mig mæt paa den ligesaa dejlige som ulykkelige Brud, og forsikrer Eder, at denne unge Mand, saa smuk han end er, dog langtfra kan maale sig med hende i Fuldkommenhed.«

»Ja, Du kan sagtens sige det, og jeg kan vel begribe, at den unge Pige, som Du har forgabet Dig i, maa være særdeles smuk,« indvendte Aanden, »men ikke skal Du faa mig til at

tro, at hun er smukkere end den unge Mand her, hvem selve Himlens Maane synes at have forelsket sig i.«

»Ord føre os i ethvert Tilfælde ikke videre i Sagen;« ytrede Feen, »imidlertid vil jeg heller ingenlunde nægte, at jo denne unge Mand fortjente hin dejlige unge Kvinde til Kone. Hvad synes Dig derfor, om vi bestemte os til at forhindre Udførelsen af den ægyptiske Sultans uretfærdige Bud, og satte denne unge Mand i den pukkelryggede Staldknægts Sted hos den dejlige Brud? Jeg tænker vi vilde have Ære af denne Bedrift.«

»Ja nok!« svarede Aanden. »Du har stedse haft gode Indfald, og dette er et af dine bedste. Vi ville gjøre Sultanens Hævn magtesløs, trøste en dybt bekymret Fader og gjøre hans elskelige Datter ligesaa lykkelig, som hun nu tror sig elendig. Jeg for min Del vil af al Kraft virke til dette Formaal, og hvad Dig angaar, saa ved jeg af Erfaring, at Du hører til de gode Bundsforvandte. Altsaa Haand paa Værket! Lad det være min Sag at bringe Ynglingen til Kairo, uden at han vaagner! Saa kan Du igjen bringe ham tilbage, naar vi have opnaaet, hvad vi vilde. Er vi enig?«

»Fuldkommen,« svarede Feen. »Lad os da ikke spilde Tiden!»

Ufortøvet løftede Aanden den slumrende Bedreddin Hassan blidelig ivejret, og for med ham gjennem Luften med en Hastighed, som i nogle faa Øjeblikke førte ham til Ægyptens Hovedstad. Her lagde Aanden ham ned under Søjlegangen til et Palads, som laa i Nærheden af Badet. Netop var den Pukkelryggede i Begreb med at forlade dette, ledsaget af de ham ventende Slavers talrige Skare.

I dette Øjeblik vaagnede Bedreddin Hassan, og vidste ikke at fatte sig af Forbavselse, da han saa, at han befandt sig midt i en ham aldeles ubekjendt Stad. Allerede vilde han gjøre et Udraab af Forundring og spørge, hvor han var, da Aanden endnu i rette Tid bankede ham paa Skulderen og bød ham at tie. Med det samme overrakte han ham en Fakkel, idet han sagde til ham: »Bland Eder kun dristig imellem Folkene udenfor Døren til hint Bad, og følg med Skaren ind i en Sal, hvor der bliver fejret et Bryllup! Brudgommen er et pukkelrygget Uhyre, som I let vil kunne kjende; tag Plads paa højre Side af ham, aabn Eders Pung med Guldstykker, og uddel dem med rund Haand imellem Bryllupsgjæsterne, Musikanterne og Dandserinderne! Naar I er traadt ind i Salen, maa I ogsaa vise Eder gavmild imod Brudens Slavinder! Grib kun dygtig dybt i Pungen, uden at frygte for, at den skal svigte Eder paa Halvvejen! Der er højere Væsner tilstede, som vil Eder vel. Gaa nu lige til, frejdig og uforknyt! Jeg indestaar Eder for, at alt vil løbe godt af.«

Paa denne Maade, vel underrettet om alt, hvad han behøvede at vide, blandede Bedreddin Hassan sig ganske frimodig i Bryllupsskaren, som var forsamlet udenfor Badet, og tændte sin Fakkel ved en af Bryllupsgjæsternes. Derpaa sluttede han sig til Følget, ligesom om han tilhørte en eller anden fornem Herre i Kairo, og ledsagede den pukkelryggede Brudgom, der imidlertid havde besteget en Hest af Sultanens egen Stald, tilbage til Brudehuset.

Bedreddin Hassan havde foreløbig taget Plads imellem Musikanterne, Dandserne og Dandserinderne, som gik umiddelbart foran Brudgommen, og lod nu og da en Skare af gyldne Fugle flyve ud imellem dem. Da han nu tillige udøvede sin

Gavmildhed med den største Ynde og et i høj Grad vindende Væsen, drog han naturligvis alles Blikke paa sig, og man fandt ham saa smuk, at der blev høje Beundringsudraab lydelige omkring ham. Saaledes naaede Toget endelig det Palads, som Shemseddin beboede, der mindst af alt drømte om, at hans Brodersøn var ham saa nær i dette Øjeblik. Da Toget havde naaet Døren, viste man alle de fakkelbærende Slaver tilbage, tilligemed dem ogsaa Bedreddin Hassan; men Musikanterne og Danserne, som ifølge Skik og Brug skulde drage med ind i Brudehuset, vægrede sig ved at gaa ind uden Bedreddin Hassan. »Han hører ikke til Slaverne,« ytrede de, »man behøver kun at se paa ham for at forvisse sig derom. Rimeligvis er det en fornem ung Herre, som er nysgjerrig efter at lære de her gjældende Bryllupsceremonier at kjende,«

Paa samme Tid tog de ham i deres Midte, og trængte trods Dørvogteren med ham ind i Huset. Faklen havde de i Forvejen taget fra ham og givet til en af Slaverne, hvem Indgangen var forment. Saasnart Musikanterne var kommen ind i Salen, stillede de Bedreddin Hassan paa den højre Side af Brudgommen, som imidlertid havde indtaget en herlig udsmykket Plads, der hævede sig midt i en prægtig Sofa. Brudens Damer, Emirerne, Vezirerne og Sultanens Kammerherrer, i lige Maade en stor Mængde fornemme Damer fra Hoffet og fra Staden, blev efter deres Rang bragt til Sæde paa lavere Sofaer paa begge Sider, og udviklede en Glands og en Pragt, som maatte blænde og henrykke Sjæl og Øje. Alle havde de brændende Kjærter i deres Hænder.

Saasnart Bedreddin Hassan traadte ind, blev alle Øjne henvendt paa ham; man beundrede hans Væxt og Holdning, hans smukke Træk og ædle Manerer, og blev ikke kjed af at

betragte ham. Saasnart han havde taget Sæde, listede snart én, snart en anden af de unge Kvinder sig hen i Nærheden af ham for at beundre ham, og vistnok vendte mere end en igjen tilbage med ømme Rørelser i Hjertet. Afstanden i ydre Tækkelighed mellem ham og den afskyelige, pukkelryggede Staldknægt var saa paafaldende stor, at alle de tilstedeværende Kvinder, efterat de lydelig havde ytret deres Beundring for Bedreddin Hassan, gav sig højt til at knurre over, at et saadant Uhyre som Staldkarlen skulde eje slig en Skjønhed som Storvezirens Datter. Snart lød Raabet: »Lad den smukke unge Mand faa Bruden, og lad den Pukkelryggede vende tilbage til Staldmøget, hvor han kom fra og hvor han hører hjemme!« Ja, de lod det ikke engang blive herved, men udtalte høje Forbandelser mod selve Sultanen, fordi han havde brugt sin uindskrænkede Magt til paa en saa oprørende Maade at forbinde den højeste Skjønhed med den modbydeligste Hæslighed. Og de overøste saaledes den pukkelryggede Brudgom med Forbandelser, at han til almindelig Morskab aldeles mistede Fatningen, og ikke vidste, hvorhen og hvorledes han skulde vride og vende sig paa sin Trone. Over alt dette blev Støjen tilsidst saa levende, at Musiken ganske blev overdøvet og maatte holde op med at spille. Endelig blev dog Orden og Stilhed saa vidt gjenoprettet, at Musikanterne igjen kunde lade deres Instrumenter høre, og nu traadte hine Kvinder frem, hvis Forretning det var at smykke Bruden. Denne var i Forvejen bleven badet i vellugtende Vande, og udbredte den kosteligste Duft vidt og bredt omkring sig. Hendes Klæder var gjennemrøget af den fineste Alloe og Ambra, hendes Haar var bestrøet med Moskusstøv og prydet med et i Sandhed kongeligt Ædelstenssmykke. Paa hendes Klæder glimrede i Guldbroderi allehaande

Blomster, Fugle og andre skjønne Dyr, hvis Øjne, ligesom ogsaa Fuglenes Næb, var dannede af kostbare Ædelstene. Til denne uvurderlig rige Dragt bar hun Sko, der synes forfærdigede af lutter Rubiner og Smaragder. Alle disse Ædelstenes Glands var saa mægtig, at Øjet neppe formaaede at udholde den, saa meget mindre, som tusinde Voxkjærter afspejlede sig deri. Men Bruden selv overstraalede ved sin Skjønhed baade Juvelernes og Kjærternes Glands; hendes Blikke trængte til Hjertet som Dolkestik, og efterlod en sød Gift og en endnu sødere Smerte deri.

Men saa prægtig denne Brudens Paaklædning end var, skiftede hun dog ikke mindre end syv Gange Klæder under Instrumenternes Lyd, og viste sig den ene Gang stedse herligere end den anden, saa utroligt saadant end maatte synes. Men hver Gang, hun havde skiftet, rejste hun sig og gik med sine Damer rundt i Salen for at lade sig beundre, forbi den pukkelryggede Brudgom, hvem hun dog ikke værdigede noget Blik. Men foran Bedreddin Hassan blev hun staaende, for at han i Mag skulde beundre hendes Dejlighed. Denne undlod da ikke, ifølge Aandens Anvisning, at gjøre dybe Greb i Pungen, og uddele Guldstykker imellem Brudens Ledsagerinder. Ogsaa Sangerne, Dandserne og Musikanterne tilkastede han jævnlig en Haandfuld, og det var en sand Hjertens Glæde at se dem støde og puffe hverandre, medens de gramsede om Guldstykkerne. Ved denne Fremgangsmaade vandt Bedreddin Hassan alle Hjerter for sig, og man lod ham fra alle Sider mærke, at man langt heller undte ham den skjønne Brud end den pukkelryggede Staldkarl. Ja, Kvinderne tog ikke i Betænkning, endogsaa ganske højt, at udtale denne Mening for selve den pukkel-

ryggede Brudgom, og spillede ham tusinde ærgerlige Puds, saa ofte de saa Lejlighed dertil.

Saasnart den højtidelige Klædningsvexel var bragt til Ende, hørte Musikanterne op at spille og fjernede sig, dog først efter at have betydet Bedreddin Hassan, at han skulde blive. Ogsaa Kvinderne gav ham dette at forstaa, da de fjernede sig med alle de øvrige, som ikke hørte til Huset. Da begav Bruden sig ind i Brudekammeret, og hendes Slavinder fulgte for at klæde hende af; i Salen var der altsaa nu ikke andre tilbage end den pukkelryggede Brudgom, Bedreddin Hassan og nogle Tjenere, som var beskjæftiget med at sætte til Side og slukke Kjærterne. Staldkarlen var, som man let kan begribe, højlig forbitret paa Bedreddin Hassan, da han saa aldeles følte sig stillet i Skygge af ham, og tilkastede ham skjæve Blikke, idet han i raa Tone spurgte:

»Og Du, hvorfor bortfjerner Du Dig ikke tilligemed de øvrige? Hvad venter Du efter?«

Da nu Bedreddin Hassan intet rimeligt Paaskud havde til at blive længer, rejste han sig forlegen og forlod ganske slukøret Salen. Men ude i Forværelset blev han holdt tilbage af Feen og Aanden, og den første spurgte ham: »Men hvor vil Du dog hen? Den Pukkelryggede har i et nødvendigt Ærinde forladt Salen. Du behøver kun at vende om og gaa lige ind i Brudekammeret. Saasnart Du er ene med den dejlige Brud, skal Du blot ganske frejdig sige, at Du er den hende bestemte Brudgom; Sultanen havde blot villet forskrække hende og have sin Spøg med den pukkelryggede Staldkarl, og Du havde, for at holde ham skadesløs for hans tabte Brudgomslykke, ladet ham tilberede en lækker Ret Syltetøj, som han nu vel til Mode

slugte i sig nede i Stalden. En Mand som Dig vil det ikke falde vanskeligt at vinde Tiltro, naar Du blot rigtig benytter Ordets Gave. Den unge Brud vil sikkerlig føle sig henrykt over at være bleven bedragen paa en saa forbindtlig Maade, og tror Dig heller end gjerne. Vi skal imidlertid nok indrette det saaledes, at den Pukkelryggede ikke mere lader sig se. Vær lykkelig med din Gemalinde! Thi din er og bliver hun, og ikke hint Uhyres!«

Medens Feen paa denne Maade opmuntrede Bedreddin Hassan og gav ham Forholdsregler for hans Adfærd, var den pukkelryggede virkelig gaaet ud af Salen. Aanden fulgte ham hen til et vist hemmeligt Sted, paatog sig Skikkelse af en stor sort Kat og begyndte at miaue forfærdelig. Den Pukkelryggede gav sig til at skrige højt og slaa i Hænderne for at skræmme Katten; men istedetfor at lade sig herved forjage, satte den sig paa Bagbenene, lod Øjnene gnistre, og tog stadig til i Størrelse, indtil den var bleven saa stor som et godt Æselsføl. Da blev den Pukkelryggede først ret for Alvor angst, og vilde raabe ynkelig om Hjælp; men han var i den Grad forfærdet, at hans Mund blev staaende aaben paa vid Gab, uden at han formaaede at frembringe nogen Lyd. For nu ikke at lade ham komme til Besindelse igjen, paatog Aanden sig hastig Skikkelse af en uhyre Bøffel og tilbrølede ham: »Pukkelryggede Slyngel, luk Dine Øjne og Ører op!«

Rent ude af sig selv af Skræk styrtede den Pukkelryggede til Gulvet, indhyllede sit Hoved for at undgaa at se det skrækkelige Uhyre, og spurgte skjælvende: »Allernaadigste Fyrste over alle Bøfler, hvad forlanger I af mig?«

»Ve Dig, elendige Pjalt!« vedblev Aanden. »Har Du

virkelig været saa forvoven at vilde holde Bryllup med min Elskede?«

»Ak, højædle og højvelbaarne Herre,« stammede den Pukkelryggede, »har jeg forset mig heri, saa skete det kun af Uvidenhed! Jeg vidste ikke, at min Brud havde en — med Ære at sige! — en Bøffel til Elsker. Men I behøver blot at befale! Jeg skal villig adlyde Eder i alt.«

»Den Tale er der Fornuft i!« svarede Bøflen. »Saa agt da paa disse mine Ord, saasandt dit elendige Liv er Dig noget værd! — Hvis Du vover at forlade dette Sted, eller endog blot saa meget som aabner Munden, førend Solen staar op, saa nagler jeg Dig med mine Horn til Væggen! Imorgen tidlig, dog først ved højlys Dag, tillader jeg Dig at forlade dette Sted for at begive Dig didhen, hvor Du hører hjemme. Men vover Du blot at vende dit Hoved om mod Brudekammeret, saa skal Du visselig komme op at ride, som Du aldrig før har redet, paa mine Horn nemlig, — kan Du mærke, hvor dejlig spidse de er?«

Da paatog Aanden sig atter menneskelig Skikkelse, greb Staldkarlen ved Benene og stillede ham med Hovedet nedad op imod Væggen: »Staa nu smukt rolig, som jeg har stillet Dig!« paamindede ham Aanden endnu til Slutning. »Rører Du Dig blot af Stedet, saa — nu, jeg siger ikke mere, men vi forstaa hinanden!«

Medens dette gik for sig i Paladsets mindst anselige Gemak, var Bedreddin Hassan, styrket ved Aandens og Feens kraftige Opmuntringer, vendt tilbage til Salen, og havde herfra vovet sig ind i Brudekammeret, hvor han tog Sæde og i største Spænding afventede Eventyrets videre Udvikling. Efter nogen Tids Forløb

blev Bruden ført ind i Værelset af en ærværdig Matrone; dog denne blev staaende i Døren og henvendte blot nogle til Situationen passende Ord til den ventende Brudgom, uden at kunne se, om det var den Pukkelryggede eller en anden Person, der var tilstede. Derpaa drog hun sig tilbage, og overlod de unge Mennesker til dem selv.

Højlig forbavset saa den dybt nedbøjede Brud, istedetfor den Pukkelryggede, som hun havde ventet, den ædle og smukke Bedreddin Hassan for sig, og denne undlod ikke at fremstille sig for hende paa den mest indtagende Maade. »Hvorledes,« raabte hun, »I er endnu paa denne Tid her? I maa altsaa være en fortrolig Ven eller Slægtning af min Mand?«

»Nej, min elskelige Brud,« svarede Bedreddin Hassan, »vi har i ingen Henseende noget at bestille med hinanden; han hører til Pøbelen, jeg derimod til en af de ædleste Slægter i Østerland.«

»I glemmer, at det er min Herre og Gemal, I taler om!« ytrede Bruden bedrøvet.

»Han — Eders Herre og Gemal!« gjentog Bedreddin Hassan: »Har I virkelig saa lang Tid kunnet tro sligt? Saa er det højt paa Tide, at I kommer tilbage fra Eders grusomme Vildfarelse. Nej, saa megen Ynde og Skjønhed skal ingenlunde ofres en Mand af den raaeste Natur og den foragteligste Stand! Jeg er den lykkelige, for hvem de er bestemte; Sultanen har blot villet forskrække Eders ædle Fader, idet han bragte ham til at tro, at I skulde kastes i Armene paa hin elendige Staldkarl; ikke ham, men mig har han bestemt til Eders Gemal og Herre. Har I da slet ikke mærket, hvor kostelig Musikanterne, Dandserne og alle Husets Folk have moret sig ved dette Narrespil? Den Klods af en Staldkarl er

igjen nede i sin Stald, og skal aldrig mere komme for Eders skjønne Øjne.«

Under disse Meddelelser fik den unge Bruds Ansigt efterhaanden et stedse mere forklaret Udseende, hvorved hun blev saa henrivende dejlig, at Bedreddin Hassan blev ganske fortryllet af hende. Mere død end levende var hun traadt ind i Brudekammeret; nu havde hun faaet et nyt Liv, hvori det inderligste Velbehag var Sjælen, og hun ytrede bævende af Glæde:

»Ak, jeg havde allerede fattet mig paa at vorde ulykkelig for hele min Levetid! Allah har vendt det til det bedre, idet han har bestemt mig en Gemal, der er mig værdig; — hvor takker jeg ham ikke derfor!«

Og Bruden drog sig tilbage i Værelsets Baggrund, fuldendte sin Afklædning, og gik tilsengs. Bedreddin Hassan var i dette Øjeblik saa beruset af Lykke, at han ikke gav nogen anden Tanke Rum end den, at han virkelig var den unge Fyrstindes Ægtefælle. Da han klædte sig af, lagde han sin Klædning paa en Stol ved Sengen, og ovenpaa samme den af Jøden modtagne Pung med Guldstykker, som endnu stedse var lige fuld, saa dybt og saa længe han end havde grebet deri. Sin Turban ombyttede han med en for den pukkelryggede Brudgom bestemt Hue, og lagde sig tilsengs. — Han var i denne Time det lykkeligste Menneske i hele den vide Verden.

Saasnart de to Elskende var faldne i Søvn, sagde den imidlertid fra Forretningen med Staldkarlen tilbagevendte Aand til sin Veninde Feen, at det nu var Tid til at fuldende, hvad de saa vel havde begyndt og sat igjennem. »Vi vil ikke lade os overraske af den lyse Dag,« tilføjede Aanden, »gaa derfor

strax hen og før den sovende Yngling bort herfra, uden at han vaagner derved!«

Strax begav Feen sig ind i Brudekammeret og bar Bedreddin Hassan bort, som han var, i bar Skjorte og Underbenklæder. Ubegribelig hastig fløj hun med ham over Land og Stad, indtil hun havde naaet Damascus i Syrien. Fra Minareterne kaldte just de dertil ansatte Guds Tjenere Folket til Morgenbøn i Moskeerne, da Feen lagde den sødt slumrende Bedreddin Hassan ned udenfor Stadens Port, og derpaa hastig forlod ham tilligemed Aanden.

Ved det første Morgengry blev Porten aabnet, og de derpaa allerede i Mængde ventende Landmænd fandt, da de gik ud af Staden, til deres store Forundring Bedreddin Hassan liggende udenfor paa Jorden i blotte Skjorte og Underbenklæder. En mente: »Vistnok har han været nødt til at forlade sin Elskede saaledes over Hals og Hoved, at han ikke engang har faaet Tid til at klæde sig paa!« En anden sagde: »Der ser man, hvad der dog kan møde én! Dette unge Menneske har rimeligvis tilbragt en god Del af Natten i lystigt Lag med gode Venner, har faaet sig en Rus, er gaaet udenfor i et nødvendigt Ærinde, og har glemt at gaa ind igjen, idet han er bleven overvældet af Søvnen.« Andre endelig havde andre Meninger; men ingen gjættede naturligvis det rette.

En mild Vind, som imidlertid havde begyndt at blæse, slog nu Syvsoverens Skjorte en Smule tilside, og lod se et Bryst, der var mere blændende end Sneen paa Bjergene. Ved dette Syn undslap der alle de tilstedeværende et højt Beundringsraab, og Bedreddin Hassan vaagnede ved Larmen.

Den unge Mand undrede sig naturligvis ikke mindre end de gode Landmænd, da han fandt sig liggende paa den blotte

Jord udenfor Porten af en Stad som han aldrig havde set før, og omgiven af en Mængde fremmede Mennesker.

»Gode Folk,« sagde han til dem, »gjør mig dog den Tjeneste at sige mig, hvor jeg er, og hvad I vil mig!«

»Unge Mand,« svarede en af Landmændene, »i dette Øjeblik blev Stadens Port aabnet, og da vi gik ud deraf, fandt vi Eder liggende, hvor I endnu ligger, og ganske i samme Forfatning, og blev staaende for at betragte Eder. — Har I virkelig tilbragt Natten her, unge Menneske? Ialtfald maa I dog kunne slutte Eder til, at I befinder Eder udenfor Porten til Staden Damascus.«

»Damascus!« gjentog Bedreddin Hassan vantro. »Da jeg gik til Hvile, befandt jeg mig i Staden Kairo!«

Da Folkene hørte Bedreddin Hassan tale saaledes, følte de sig grebne af Medlidenhed, og de lod falde Ytringer saasom denne: »Hvor er det dog Skade, at et saa smukt Menneske har mistet sin Forstand!« Derpaa gik de fleste deres Vej. Men en god gammel Mand blev tilbage og sagde til Bedreddin Hassan: »Min Søn, Du maa være rent forvirret! Hvis Du igaar Aftes virkelig har været i Kairo, hvorledes kan Du saa i denne Morgenstund befinde Dig udenfor Damascus? — Det er jo en Urimelighed.«

»Og dog forholder det sig saaledes,« svarede Bedreddin Hassan, idet han rejste sig, »og desuden forsikrer jeg Eder dyrt og hellig, og jeg tilbragte hele Dagen igaar i Basra!«

Ved disse Ord brød alle omkringstaaende ud i en høj Latter, og skreg: »Han er jo gal, bindegal!« Alligevel gaves der dog nogle fromme Sjæle, som følte Medlidenhed med Bedreddin paa Grund af hans Skjønhed og Ungdom, og en iblandt disse gjensvarede ham: »I maa visselig have mistet Forstanden!

Betænk dog, hvad I siger, kjære Menneske! Hvorledes er det vel muligt, at et Menneske skulde have været om Dagen i Basra, om Natten i Kairo, og om Morgenen i Damascus? I sover visselig endnu indeni; se til at blive munter!«

»Hvad jeg siger,« gjentog Bedreddin Hassan, »er fuldkommen Sandhed. Jeg kan endogsaa meddele Eder at jeg igaar Aftes holdt Bryllup i Kairo.«

Havde Folk ikke før let, saa kom de nu til at le, og den samme Person, der havde talt med ham, tog atter Ordet:

»Stakkels Menneske, alt dette maa I have drømt, og Drømmen løber Eder endnu rundt i Hovedet.«

»Jeg véd fuldtvel, hvad jeg siger!« afbrød ham Bedreddin Hassan hidsig. »Hvorledes det er gaaet til, forstaar jeg selv ikke; men vist er det, at jeg iaftes blev formælet med den dejligste Kvinde i Verden, at min Brud syv Gange blev ført frem for mig i nye Dragter, endelig, at der var en modbydelig pukkelrygget Staldkarl tilstede, som man forgjæves forsøgte at paatvinge den skjønne Pige som Brudgom. Ligesaa vist er det, at jeg i Kairo har efterladt min Turban, mine Klæder og en Pung fuld af Guldstykker. Forklare sligt, hvo kan! Det er til at blive gal over, men jeg vil dø paa, at det virkelig er sket altsammen.«

Men jo stærkere den arme Bedreddin Hassan bekræftede Sandheden af sine Udsagn, desto mere overgiven blev den spottende Lystighed trindt omkring ham, og tilsidst blev han saa forstyrret i Hovedet, at han ikke længer selv vidste, hvad han skulde tro.

Da han dog imidlertid tydelig indsaa, at det ikke kunde nytte at indlade sig endnu dybere i denne forrykte Sag med Mennesker, som forekom sig selv over al Maade kloge, vendte

Bedreddin Hassan det sammenstimlede Folk Ryggen og gik ind i Staden. Men Skaren fulgte efter ham og skreg i vilden Sky: »En Nar, en Nar, hvo vil se en Nar?« Skriget lokkede en Mængde Mennesker til Vinduerne, overalt, hvor han kom frem, og ud i Gadedørene; mange forøgede ogsaa selve Opløbet og deltog i Skriget: »En Nar, en Nar!« uden at vide, hvorledes det egentlig hang sammen. I denne betrængte Stilling naaede Bedreddin Hassan endelig en Postejbager, som netop var i Begreb med at aabne sin Bod. Hastig sprang han ind til ham for at unddrage sig den ham forfølgende Pøbel. Denne Postejbager havde tidligere været Anfører for en Trop Arabere, som levede af at udplyndre Karavanerne, og endskjøndt han nu havde nedsat sig i Staden Damascus i en fredelig Livsbedrift, var alle dog endnu bange for ham. Der behøvedes derfor ikke mere end et Blik og en betegnende Haandbevægelse for at adsplitte den Bedreddin Hassan forfølgende Menneskeskare.

Saasnart Postejbageren saa sig alene med Bedreddin Hassan, spurgte han ham, hvem han var og hvorledes han var kommen til Damascus. Den unge Mand gjorde ham da bekjendt med sin Herkomst, med sin Faders, Vezirens Død, og med de Omstændigheder, som havde foranlediget hans Flugt fra Basra; i lige Maade gjentog han sin Historie om, hvorledes han, efter at være falden i Søvn i sin Faders Gravmæle, var vaagnet i Staden Kairo og der havde formælet sig med den dejligste Kvinde paa Jorden, uden at vide, hverken hvad hun hed eller hvem hun tilhørte. Endelig ytrede han sin levende Forbauselse over nu at befinde sig i Staden Damascus, og bekjendte, at han ikke forstod et Ord af det hele.

»Begribeligt!« svarede Postejbageren, der, selv en eventyrlig Person, ret vel forstod at gaa ind paa Bedreddin Hassans over-

raskende Eventyr. »Men hvis I vil lyde mit Raad, saa hold hos Eder selv, hvad I nylig har meddelt mig, og afvent i Taalmodighed, at Himlen i sin Barmhjertighed igjen skal sætte en Grændse for den Modgang og de overordentiige Tilskikkelser, hvormed den har hjemsøgt Eder! Indtil da kan I blive hos mig, og da jeg er barnløs, vil jeg, saafremt I viser Eder fortjent dertil, med Glæde antage Eder i Søns Sted. Naar det først er kommen saa vidt, kan I fuldkommen slaa Eder til Ro her i Staden, uden at have Aarsag til at frygte nogen af den kaade Pøbel.«

At blive en Postejbagers Adoptivsøn var rigtignok ingen Ære for en Storvezirs Søn; men under de nærværende Omstændigheder maatte Bedreddin Hassan dog med Tak gaa ind paa Forslaget, og efter kort Tids Forløb tog Postejbageren ham virkelig i Søns Sted. Den fordums Stratenrøver, i sig selv en meget godmodig Mand, lod ham opklæde, og erklærede ham i Kadi'ens og Vidners Nærværelse for sin Søn og Arving. Fra denne Stund hed den unge Vezirssøn slet og ret Postejbagerens Hassan og forblev hos sin Velgjører paa ubestemt Tid.

Medens alt dette gik for sig i Damascus, saa det just heller ikke roligt ud i Storvezirens Hus i Staden Kairo. Morgenen efter Bryllupet vaagnede den lykkelige Brud i god Tid; men saasnart hun havde slaaet Øjnene op, savnede hun strax sin dyrebare Ægteherre, som hun havde ventet at finde slumrende ved sin Side. I Begyndelsen troede hun, at han var staaet op uden at gjøre Støj for ikke at forstyrre hende, og at han snart igjen vilde vende tilbage; og saaledes ventede hun ham endnu, da hendes bedrøvede Fader, Storveziren, bankede paa hendes Dør og bad om at maatte komme ind til hende. Dybt rystet

over den ham af Sultanen, som han mente, beredte Vanære, kom han for med sin Datter at begræde deres fælles Ulykke. Saasnart Bruden hørte hans kjære Stemme, sprang hun op og aabnede for ham, kyssede ham paa Haanden og modtog ham med et saadant Udtryk af Tilfredshed, at Veziren af Forbauselse ikke engang kunde fremføre saa meget som en Morgenhilsen; han havde nemlig ventet at finde hende opløst i Taarer og i det mindste lige saa bedrøvet som han selv.

»Ulyksalige Datter,« udraabte han endelig, »hvorledes kan Du vise Dig for mig med et saa muntert Aasyn, efterat Du har maattet bringe et saa forfærdeligt Offer?«

»Herre,« svarede Bruden, der nu paa sin Side ikke forbausedes mindre end sin Fader, og ikke vidste, hvad hun skulde tro, »Herre, I maa ikke undres, endnu mindre vredes over min Glæde! Har jeg ikke Grund til at være glad over, at jeg er kommen til at tilhøre en skjøn og ædel ung Mand, istedetfor hin modbydelige puklede Staldkarl, som Sultanen paa Skrømt havde bestemt mig til Mand? Forøvrigt begriber jeg ikke, hvorledes det hele er gaaet til. Den Pukkelryggede blev i Aftes saaledes drillet og forhaanet fra alle Sider, at han tilsidst maatte vige Pladsen for hin skjønne Yngling, som nu er min Herre og Gemal.«

»Hvad er det dog for en Snak?« afbrød Veziren hende heftig. »Har Du virkelig ikke tilbragt denne Nat med Staldkarlen?«

»Nej, Herre,« svarede den unge Dame, »som jeg siger Eder, en smuk Yngling med store sorte Øjne og glindsende sorte Øjenbryn har sovet hos mig!«

Da mistede Veziren, der ikke formaaede at fæste nogen

Lid til det utrolige, den sidste Rest af Taalmodighed og kom i den allerheftigste Vrede.

»Afskyelige Kvinde,« fnyste han, »har Du isinde, ved usalig Snak at berøve mig Forstanden?«

»I, kjære Fader,« svarede Datteren blidt, »er ved Eders Vantro nærved at berøve mig min.«

»Skulde det da virkelig være muligt, at den Pukkelryggede ikke — —

»Lad dog ganske den afskyelige Pukkelryggede ude af Spillet, kjære Fader!« afbrød ham hans Datter. »Skal jeg da være fordømt til idelig at høre tale om denne Usling? Jeg gjentager for Eder, at jeg ikke véd det mindste af ham at sige, men har tilbragt Natten med en ung og smuk Mand af ædel Slægt, som ganske er efter mit Hjerte, han er gaaet lidt ud, men maa strax være her igjen,«

Uden at sige noget Ord mere gik Shemseddin ud for at opsøge den meget omtalte smukke unge Mand, men fandt i hans Sted den pukkelryggede Staldkarl, som endnu stod i den samme Stilling op imod Væggen, hvori Aanden havde bragt ham, med Hovedet nedad og Benene ivejret.

»Hvad skal da det betyde?« spurgte Storveziren forbauset. »Hvem har lært Dig slige Kunster?«

Saasnart den Pukkelryggede kjendte Vezirens Stemme, fattede han igjen lidt Mod og svarede:

»Ej, er det Eder, Hr. Storvezir, som vilde formæle mig med en Bøffels, med en Aands Kjæreste? Betakker mig, Hr. Storvezir! Heller forblive den, jeg er, i enlig Stand, om jeg end skulde staa paa Hovedet hele mit øvrige Liv!«

Da Shemseddin hørte Staldkarlen tale saaledes, kunde han

naturligvis ikke tro andet, end at han var gaaet fra Forstanden, og sagde:

»Hvad er det for en Snak? Stil Dig dog op paa Benene, at vi kunne tale ordentlig med hinanden!«

»Javist, det skal jeg nok tage mig iagt for!« svarede Staldkarlen. »Førend Solen er staaet op, rører jeg mig ikke ud af Pletten! Da jeg iaftes traadte herind, viste der sig en uhyre stor sort Kat for mig, der lidt efter lidt svulmede op til en forfærdelig Bøffel, og hvad denne sagde til mig har jeg endnu ikke glemt. Allah være lovet! Lad mig passe mine Forretninger, og gak I til Eders, Herr Storvezir!«

»Det Menneske er jo rent fra Forstanden!« udraabte Storveziren, greb ham ved Benene og smed ham hen ad Gulvet. Ved denne Lejlighed kom Staldkarlen virkelig paa Benene; men næppe var han kommen op, førend han tog til Bens alt hvad han kunde, uden at se sig om styrtede han bort og blev ved at løbe, indtil han havde naaet det kongelige Palads. Her lod han sig strax melde hos Sultanen og fortalte ham hele sit Eventyr fra Ende til anden. Sultanen, som imidlertid havde forglemt sit grusomme Lune, morede sig inderlig derover, og blandede sig ikke mere i Storvezirens huslige Anliggender.

Ligesaa klog, som han var gaaet bort, vendte Shemseddin tilbage til sin Datter og forlangte paany en Forklaring af hende over Ting, som han ikke vidste, hvad han skulde tænke om. Men den unge Brud vidste ikke andet end det, hun allerede havde sagt. »Dog,« tilføjede hun, »der ligger min Mands Klæder endnu paa Stolen! maaske kunde de give nærmere Oplysninger.«

Med disse Ord rakte hun sin Fader Bedreddin Hassans

Turban. Veziren tog den i Haanden, betragtede den opmærksomt fra alle Sider, og ytrede:

»Jeg vilde holde den for en Vezirs Turban, hvis den ikke var slynget efter den i Staden Mussul gjældende Skik og Brug.«

Da han ved nøjere Undersøgelse bemærkede, at der var noget syet ind i Foderet, tog han en Sax og sprættede dette op, og fremtog deraf et lille tæt beskrevet Hefte, det samme som Nureddin paa Dødslejet havde overgivet sin Søn Bedreddin Hassan, og som denne havde gjemt i Turbanen for bestandig at have det hos sig. Øjeblikkelig gjenkjendte Shemseddin sin Broders Haandskrift, og læste Titelen med den højeste Overraskelse: »Til min Søn Bedreddin Hassan.« Men førend han endnu kunde faa tænkt nøjere over denne mærkværdige Sag, flyede hans Datter ham en Pengepung, som hun havde fundet ovenpaa sin Mands Klæder. Det var den samme Pung, som Bedreddin Hassan havde faaet af Jøden, og som ved Feens og Aandens velvillige Omsorg endnu var fuld lige indtil Mundingen, uagtet deres Klient havde kastet ud med fulde Hænder af dens gyldne Indhold. Paa en Seddel, som var heftet ved Pungen, stod at læse: »Tusinde Dinarer, tilhørende Jøden Ishak,« hvortil denne endnu havde føjet, inden han overgav Bedreddin Hassan Pengene: »overgiven Bedreddin Hassan til Betaling for Ladningen af det første Skib, som løber lykkelig i Havn, af dem, som hans salig Fader, Nureddin, havde i Eje.«

Næppe havde Shemseddin læst dette, førend han udstødte et Skrig og faldt i Afmagt.

Saasnart Veziren imidlertid ved sin Datters og hendes tililende Slavinders Bistand atter var kommen til sig selv, sagde han til sin Datter: »Forundre Dig ikke over denne min

Afmagt, mit kjære Barn! — Aarsagen dertil er visselig saa overordentlig, at man har ondt ved at tro derpaa. Det er nemlig din kjødelige Fætter, Nureddins Søn, som har tilbragt Natten hos Dig. De tusinde Guldstykker, der findes i Pungen, erindrer mig om den ulykkelige Tvist, jeg havde med min Broder, og skulle formodentlig gjælde for hans Brudegave til Dig. Allah være lovet for alle Ting, men i Særdeleshed for dette vidunderlige Eventyr, hvorved han saa øjensynlig har vist sin uendelige Almagt!«

Derpaa betragtede han længe sin Broders dyrebare Haandskrift, kyssede den flere Gange og vædede den med sine Taarer, idet han sagde: »Hvorfor er det mig dog ikke forundt, istedetfor disse Skrifttræk, som opfylder mig med vemodig Glæde, at se selv min kjære Broder for mig og forsone mig med ham!«

Da Shemseddin nu derpaa med Opmærksomhed gjennemlæste Haandskriftet, fandt han deri Dagen optegnet for hans Bryllup og for Bedreddin Hassans Fødsel, og maatte med Grund højlig forundre sig over disse Datas Overensstemmelse med hans egen Bryllupsdag og hans Datters Fødselsdag. Endelig overlod han sig ganske til den glædelige Forvisning, at han havde faaet sin Brodersøn til Svigersøn. Ufortøvet begav han sig med Haandskriftet og den fastheftede Seddel op til Sultanen, viste ham disse mærkværdige Gjenstande og fortalte ham Historien, som stod i Forbindelse dermed. Sultanen, som i sit Hjerte allerede havde forsonet sig med sin dygtige Storvezir, tog en levende Andel i dette hans betydningsfulde Anliggende, og fandt Historien saa overordentlig, at han lod den afskrive for at kunne aflevere den til Efterverdenen.

Shemseddin formaaede imidlertid ikke at begribe, hvorfor og hvorledes hans Svigersøn var forsvunden, og haabede endnu stedse, at ethvert kommende Øjeblik igjen kunde føre ham tilbage i hans og hans Datters Arme. Med den højeste Utaalmodighed længtes han efter ham, og da otte Dage var forløbne, udcn at de havde hørt noget til ham, lod han ham søge i hele Kairo. Men alle Efterforskninger var forgjæves, og han maatte endelig ganske opgive Haabet. Dog eftersom han ikke vidste, hvad Tiden kunde bringe, troede han, at han egenhændig burde forfatte en Beskrivelse af sit Hus's Beliggenhed, hvorledes Salen og Brudekamret havde været smykkede. Bedreddin Hassans Turban, Klæder og Pengepung pakkede han sammen i en Byldt, hvilken han derpaa omhyggelig gjemte.

Efter nogen Tid følte Storvezirens Datter sig Moder, og bragte efter ni Maaneders Forløb et stærkt Drengebarn til Verden. Man gav det en Amme, Oppasserinder og Slaver, tilligemed Navnet Agib [1]). Da Drengen havde naaet sit syvende Aar, sendte Shemseddin ham i Skole til en berømt Lærer, istedetfor at lade ham undervise hjemme, og to Slaver maatte ledsage ham frem og tilbage. Da nu den lille Agibs Skole- og Legekammerater alle var af ringere Stand end han, tog de meget Hensyn til ham, og fulgte heri kun deres Lærers Exempel, der saa igjennem Fingre med ham med mange Ting, som han ikke indrømmede andre. Men denne blinde Overbærenhed var Agibs Fordærvelse; han blev nemlig stolt og uforskammet ved denne Behandling, og bød sine Kammerater alt, hvad der faldt ham ind, uden at ville lade sig sige. Overalt og stedse vilde

---

[1]) Underfuld.

han befale; og var nogen saa dristig at modsige ham, maatte han døje enhver Fornærmelse af ham, lige indtil Haandgribeligheder. Paa denne Maade blev han snart forhadt af alle sine Skolekammerater, og disse blev tilsidst nødt til at besvære sig over ham for deres fælles Lærer. Denne formanede dem i Begyndelsen til Taalmodighed; men da han mærkede, at Agibs Uforskammethed herved kun fik ny Næring, og han selv baade var led og kjed af det Bryderi, som denne ene Dreng foraarsagede ham, saa sagde han endelig til sine Elever: »Jeg ser nok, kjære Børn, at Agib er en slem Krabat, og vil derfor sige Eder, hvorledes I kunne krænke ham saaledes, at han i Fremtiden nok skal lade Eder være i Ro, ja, maaske endogsaa ganske skal forlade Skolen. Naar han nemlig imorgen tidlig møder i Skolegaarden, skulle I se til at faa ham ind i Eders Midte, og en af Eder skal med lydelig Stemme sige: »Skulle vi nu ikke lege? Men vi ville ikke have andre med i Legen end dem, der kunne sige deres eget, deres Faders og Moders Navn. Hvo som ikke formaar dette, maa anses for en Bastard og kan ikke faa Andel i vor Leg.«

Læreren forklarede dem endvidere, i hvilken Forlegenhed de ved denne Adfærd vilde sætte den uartige Agib, og Børnene gik hjem fra Skolen, forud opfyldt af Glæde over det, der skulde finde Sted den følgende Dag.

Og Drengene havde virkelig nemmet godt. Den næste Morgenstund omringede de Agib, saasnart han viste sig, og en af Drengene, som havde paataget sig Hovedrollen, raabte højt: »Kom og lad os lege! Men den, der ikke kan sige sit eget, sin Moders og Faders Navn, maa ikke være med i Legen.«

Hermed var alle Drengene, ogsaa Agib, vel tilfreds, og

den Dreng, der havde foreslaaet Legen, gik nu Kredsen rundt og tilspurgte den ene efter den anden. Alle klarede uden Vanskelighed for sig, indtil Raden endelig kom til Agib at sige sit eget, sin Faders og Moders Navn: »Jeg hedder Agib,« svarede den lille Krabat ganske hovmodig, »min Moder hedder Sitt-el-Hassan, og min Fader Storvezir Shemseddin.«

Men da gav alle Børnene sig til at raabe: »Veziren er ikke din Fader, men din Bedstefader!«

»I forbandede Drenge,« svarede Agib opbragt, »vover I virkelig at paastaa, at Storveziren Shemseddin ikke er min Fader?«

Under høj Latter gjentog Drengene deres Paastand, og tilføjede: »Du kan altsaa ikke lege med, lille Agib, og vi skulle for Fremtiden vel tage os i Agt for at komme Dig for nær.«

Med disse Ord drog de sig tilbage fra ham, spottede og lo ham ud; men Agib gav sig til at græde. Nu kom Læreren, som fra et Skjul havde været Vidne til det hele, frem og sagde til ham: »Véd Du da virkelig ikke, at Shemseddin ikke er din Fader? Han er din Bedstefader, din Moder, Sitt-el-Hassans Fader. Din Faders Navn vide vi ligesaa lidt som Du selv. Kun saa meget er almindelig bekjendt, at din Bedstefader blev tvungen til at gifte sin Datter med en pukkelrygget Staldkarl, og at der ved dette Bryllup tildrog sig en hel Del underlige Ting. Det er rigtignok en slem Omstændighed for Dig, og Du maa deraf lære at omgaas dine Kammerater paa en mindre hovmodig Maade, end hidtil er sket.«

Dybt krænket ved sine Kammeraters Spotterier og denne Lærerens Tiltale, forlod Agib strax Skolen og ilede hjem for

at opsøge sin Moder. Højlig foruroliget over Drengens bedrøvede Væsen spurgte hans Moder ham om, hvad der var ivejen; men Agib kunde længe intet svare for lutter Hulken, saa nær til Hjertet gik ham den Krænkelse, han havde lidt. Endelig fandt han dog Ord til at fortælle sin Moder Foranledningen til sin Sorg, og tilføjede: »For Himlens Skyld, kjære Moder, vær nu saa god at sige mig, hvem der er min Fader!«

»Din Fader,« svarede hans Moder ham højt rødmende, »er Veziren Shemseddin, som daglig slutter Dig i sine Arme.«

»O nej, det véd jeg bedre!« raabte Agib, »Shemseddin er ikke min, men din Fader. Lad mig dog endelig faa at vide, om jeg har nogen Fader!«

Hos den unge Dame fornyede sig paa levende Maade Mindet om hendes Brudenat, hvorefter der var fulgt en saa lang og bedrøvelig Enkestand, og hun begyndte at græde, idet hun bitterlig beklagede Tabet af en saa elskværdig Gemal, som Bedreddin Hassan var, og fremsagde følgende Vers:

— De have bragt Kjærligheden og Savnet til at gløde op i mit Hjerte, og er derpaa gangne bort. —
— Huset gjemmer ikke længer Gjenstanden for min Kjærlighed.
— Hvor længe endnu blive borte, hvor længe tøve med din Tilbagekomst? —

Medens Agib og hans Moder saaledes endnu græd med hinanden, traadte Shemseddin ind til dem og forlangte Aarsagen til deres Bedrøvelse at vide. Sitt-el-Hassan meddelte ham da, hvilken Krænkelse den unge Agib havde maattet lide, og Veziren, som heraf saa, at der var onde Rygter i Omløb angaaende hans Datter, følte sig snart ligesaa trøstesløs som de tvende

andre. Endnu opfyldt af allehaande kvælende Tanker begav Veziren sig op til Sultanen. Efterat han ydmyg havde kastet sig ned for ham, bad han om Tilladelse til at gjøre en Rejse gjennem hele Østerland, læggende Vejen over Basra først og fremmest, for at opsøge sin Brodersøn Bedreddin Hassan, da han umulig kunde udholde den Tanke, at man i Staden skulde fortælle om hans Datter, at en Aand havde sovet hos hende. Sultanen gik beredvillig ind paa Storvezirens Bekymring, billigede hans Idræt og gav ham Tilladelse til at udføre den. Ja han lod endogsaa udfærdige et aabent Brev til alle Fyrster og store Herrer paa de forskjellige Steder, hvori han i de forbindtligste Ord anmodede dem om at komme hans elskede Storvezir imøde paa enhver Maade.

Shemseddin manglede Ord, der var udtryktsfulde nok til at tolke Sultanen sin Taknemlighed, og maatte derfor lade det bero ved endnu engang at kaste sig ned for hans Fødder. Dog de Taarer, som vældede frem af hans Øjne, var mere veltalende end Alverdens Ord. Efterat han endnu af et fuldt Hjerte havde ønsket Sultanen al mulig Held og Lykke, tog han Afsked fra ham og ilede hjem for ufortøvet at gjøre Anstalter til Afrejsen. Disse blev ogsaa i den Grad fremskyndede, at han allerede efter fire Dages Forløb kunde tiltræde Rejsen med sin Datter og hendes Søn Agib.

Shemseddin slog ind paa Vejen til Damascus og vedblev at drage fremad i nitten Dage, uden at unde sig hverken Rast eller Ro. Først den tyvende Dag lod han gjøre Holdt paa en dejlig Eng tæt udenfor Staden Damascus' Porte, og opslaa sine Telte ved en lille Strøm, som gjennemflyder Staden og derved gjør sit til at forøge Skjønhederne ved dens af Digterne lovpriste Omegn. Her vilde Veziren raste to Dage, for paa den tredie

ved samme Tid at fortsætte sin Rejse; men Folkene af sit Følge tillod han at gaa ind i Staden, hvilken Tilladelse de saa godt som alle førte sig tilnytte. Nogle følte sig drevne af Nysgjerrigheden efter at se en Stad, som de saa højligen havde hørt berømme; andre vilde afsætte allehaande Varer, som de havde bragt med sig fra Ægypten, og indkjøbte nye istedet.

Sitt-el-Hassan vilde ogsaa unde sin kjære Søn den Fornøjelse at se sig om i denne berømte Stad, og befalede derfor den Gilding, der varetog en Hovmesters Bestilling hos ham, at føre ham omkring og lade ham se alt mærkværdigt, dog med et vaagent Øie for, at han ikke kom til nogen Skade.

I sine bedste Klæder begav Agib sig altsaa paa Vejen, ledsaget af Gildingen, som til Tegn paa sin Myndighed bar en lang Stav i Haanden. Neppe var de traadt ind i Staden, førend Agib, der var skjønnere end selve Dagen, drog alles Øjne paa sig. Overalt styrtede Folk til Vinduerne eller ud i Døren for at se ham, og de, som mødte ham paa Gaden, blev ikke alene staaende for at betragte ham, men fulgte endogsaa med, for længere at have den Fornøjelse at se paa ham. Der fandtes ikke nogen, som undlod at ønske tusindfoldig Velsignelse over et saa dejligt Barns lykkelige Forældre.

Tilfældigvis kom Agib og hans Ledsager forbi den nu allerede for flere Aar siden afdøde Postejbagers Bod. Manden havde, som man endnu vil erindre sig, antaget Bedreddin Hassan i Søns Sted, og ved sin Død havde han følgelig efterladt ham alt, hvad han ejede. Bedreddin var altsaa nu fri Herre i Huset og over hele Bedriften, og viste sig som en saa duelig Postejbager, at der gik et stort Ry af ham i Staden. Da nu Bedreddin Hassan saa saa mange Folk paa Gaden, traadte

ogsaa han ud af sin Dør for at se, hvad der var paafærde, og fik Øje paa den smukke Dreng og hans Ledsager.

Naturligvis tildrog Agib sig ogsaa hans Opmærksomhed, og han følte øjeblikkelig en vis besynderlig Rørelse hos sig ved Skuet af ham, hvilken han ikke formaaede at forklare sig. Det var ikke Barnets blændende Skjønhed, der henrev ham ligesom Folkets Masse; der var en langt dybere Grund til hans overordentlige Bevægelse. Det var Blodets Magt, som bevægede hans Faderhjerte. Han lod sit Arbejde hvile, gik ud paa Gaden til Agib, og nærmede sig ham med et vindende Væsen, idet han sagde til ham: »Unge Herre, I har vundet mit Hjerte! Gjør mig dog den Ære og Fornøjelse at træde et Øjeblik indenfor i min Bod og nyde et Stykke Bagværk, for at jeg imidlertid kan faa Lejlighed til at beundre Eder efter Hjertenslyst!«

Bedreddin Hassan udtalte disse Ord med en Bevægelse, der bragte Taarerne i hans Øjne. Den lille Agib følte sig rørt derved og sagde til Gildingen: »Denne gode Mands Ansigt behager mig, og han føjer sine Ord saa smukt, at jeg ikke kan føre det over mit Hjerte at afslaa, hvad han beder mig om. Lad os træde ind hos ham og spise nogle Postejer!«

»Jo, det vilde passe sig smukt for en Vezirs Søn, at træde ind fra Gaden i en offentlig Bod og spise Kager!« svarede Gildingen, idet han dog ligefuldt slikkede sig om Munden. »Det bliver der ikke noget af, unge Herre.«

»Ak, min kjære unge Herre,« vedblev Bedreddin Hassan, »hvor grusomt har man ikke handlet imod Eder ved at give Eder et Menneske til Hovmester, som behandler Eder med slig Haardhed!« Derpaa vendte han sig til Gildingen og sagde: »Gode Herre, sæt Eder dog ikke imod, at den unge Herre føjer sig i mit Ønske! Det vilde inderlig bedrøve mig! Vis mig

meget mere den Ære, selv at træde ind med og smage mine Postejer! I vil derved bevise, at I, om I end udvendig er ligesaa brun som en Kastanie, dog tillige indeni er ligesaa hvid som denne. I maa desuden vide, at jeg er i Besiddelse af den Hemmelighed at gjøre Eder ligesaa hvid, som i nu er sort.«

Gildingen gav sig herover til at le, og spurgte Bedreddin Hassan, hvori da denne Hemmelighed bestod.

»Det skal jeg i en Hast sætte Eder ind i,« svarede Bedreddin Hassan, og begyndte at fremsige Vers til Roes for de sorte Gildinger, hvori der var Tale om, at deres Tjeneste betryggede Fyrsternes Ære og Lykke, og at Verdens største Skatte var givne i deres Hænder.

Herved følte den over al Forestilling stygge Gilding sig højligen smigret, og indvilligede i at give efter for Postejbagerens Ønske og træde ind i hans Bod tilligemed den utaalmodige Agib. Inderlig glad sprang Bedreddin Hassan iforvejen og tog atter fat paa sit Arbejde, idet han ytrede, at han just havde været ifærd med at lave Flødetærter, og at han ikke vidste noget bedre at byde dem end disse allerede vidt berømte Kager. »Jeg er vis paa,« tilføjede han, »at de i en overordentlig Grad vil behage Eder; thi min Moder, som forstod at tillave dem med den mest beundringsværdige Færdighed, har selv lært mig at tilberede dem, og hele Staden er nærved at forsluge sig deri.«

Med disse Ord tog han allerede en Flødetærte ud af Ovnen, bestrøede den med Sukker og Granatkorn, og satte den for Agib, der strax gav sig ifærd med den og fandt den ganske kostelig. Ogsaa Gildingen fik en Tærte og denne ytrede, efter af have slugt den, saa hed, som den var, at den smagte efter mere. Imidlertid betragtede Bedreddin Hassan sin unge

Gjæst med den største Opmærksomhed, og hans Taarer begyndte at rinde, da han kom til at tænke paa, at han maaske besad en ligesaa dejlig Søn med sin smukke Gemalinde, fra hvem han paa en saa grusom Maade var bleven adskilt. Dog hastig fattede han sig og gav sig til at udspørge Agib angaaende Anledningen til hans Ophold i Staden Damascus. Men Gildingen, der mærkede, at der ikke vankede mere, gav ikke Agib Tid til at svare, men skyndte paa ham, at han skulde vende tilbage til sin Moder og Bedstefader. Hastig tog de Afsked med Bedreddin Hassan, og begav sig paa Vejen tilbage til Lejren.

Den arme Postejbager fulgte dem med sine Blikke, saa langt, han formaaede; men da han ikke kunde øjne dem længer, lukkede han hastig sin Bod og fulgte efter dem. Førend endnu Agib og Gildingen havde naaet Stadens Port, havde Bedreddin Hassan allerede indhentet dem. Men saasnart Hovmesteren fik Øje paa ham, tilraabte han ham i Vrede: »Hvad vil I os, I paatrængende Menneske.«

»Overil Eder ikke, min gode Ven!« svarede Bedreddin Hassan. »Jeg har en lille Forretning at besørge udenfor Porten, og Gade og Vej er, som I véd, fælles for alle.«

Dog Gildingen lod sig ikke stille tifreds ved dette Paaskud, men henvendte sig ærgerlig til Agib: »Det har jeg Eder at takke for, unge Herre,« sagde han, »det anede mig nok, at min Føjelighed skulde fortryde mig. I vilde endelig ilav med dette Menneske, og nu har vi ham paa Halsen, uden at kunne blive af med ham.«

»Maaske har han dog virkelig noget at bestille udenfor Staden,« svarede Agib undskyldende, »vi kan jo ikke forbyde ham at gaa, hvorhen han vil.«

Derpaa gik de videre med hinanden, uden at se sig om, indtil de kom i Nærheden af Vezirens Telte; da vendte de sig om for at se efter, om Bedreddin Hassan endnu fulgte dem. Men da nu Agib saa, at den fremmede var dem lige i Hælene, blev han baade rød og bleg af Frygt og Harme. Han frygtede nemlig for, at Veziren, hans Bedstefader, skulde erfare, at han var traadt ind i en Postejbagers Bod, og var i denne sin Angst alene betænkt paa, hvorledes han skulde faa det paatrængende Menneske til at gaa tilbage. Hastig tog han en Sten op af Vejen, kastede den efter Bedreddin Hassan, og traf ham saa haardt i Panden, at Blodet strømmede ham ned over Ansigtet. I samme Øjeblik gav han sig, helt forskrækket over sig selv, til at løbe af alle Livsens Kræfter, og skjulte sig imellem Teltene. Men Gildingen blev tilbage for at lade Bedreddin Hassan vide, at han ikke skulde vove at beklage sig over, hvad der var mødt ham, men pakke sig bort saa hastig, han kunde.

Helt nedslaaet vendte Bedreddin Hassan om og begav sig paa Tilbagevejen. Ved Stenkastet var han ligesom kommen til sig selv, og maatte højligen undre sig over, hvad der saaledes havde kunnet drage ham efter den fremmede Dreng. Med Forklædet, som han i sin Selvforglemmelse havde beholdt paa, da han forlod Boden, tørrede han Blodet af sit Ansigt, og sagde til sig selv: »Jeg havde virkelig ogsaa Uret i, saaledes at forlade mit Hus og følge efter dette Barn for at ængste det. Thi det var visselig kun Frygten for, at jeg skulde tilføje det noget ondt, som bevægede det til at handle saa grusomt imod mig.«

Saasnart han kom hjem, lod han sig forbinde, og trøstede sig over sit Uheld med den Betragtning, at der gaves mang-

foldige mere ulykkelige Mennesker end han i Verden, og sluttede med disse Vers:

— Grib de lette Glæder i Flugten, medens de frembyder sig, og lad de tunge Sorger blive liggende ved Vejen! Thi Livet maa vexle mellem klare og mørke Dage! —

Den arme Bedreddin Hassan vedblev fremdeles af bedste Evne at drive sit Postejbagerhaandværk. Men Storveziren, hans Svigerfader, — hans Gemalinde og hans Søn drog efter tvende Dages Ophold over Homs videre til Staden Hama[1]); derfra rejste de til Aleppo, hvor de atter opholdt sig tvende Dage. Derpaa gik Veziren over Floden Euphrat og betraadte Mesopotamien; over Stæderne Mardin, Mussul og Diabekr naaede han endelig efter en temmelig anstrengende Rejse Staden Basra, og bad strax den der herskende Sultan om en Audients.

Saasnart Sultanen var bleven underrettet om Shemseddins Ærinde, lod han ham øjeblikkelig stedes for sit Aasyn, modtog ham meget naadig og opfordrede ham til at erklære, hvilken Hensigt han havde med dette sit Besøg i Basra. Men saasnart han havde erfaret, at den ægyptiske Sultans Storvezir søgte efter Sønnen af den hedengangne Nureddin, Sultanen af Basras forrige Vezir, gav han følgende Oplysning: »Nureddin er allerede for længe siden død, og om hans Søn Bedreddin Hassan véd jeg alene, at han forsvandt omtrent to Maaneder efter Faderens Død, uden at man siden har hørt det allermindste til ham. Men hans Moder, en Datter af min næstforrige Vezir, er endnu i Live og bor her i Staden.«

---

[1]) Det ældgamle Epiphania, ligger i Syrien, ligesom Homs, fordum Emesa.

Shemseddin bad da Sultanen om Tilladelse til at besøge hende, og tage hende med sig til Kairo, hvis hun indvilligede i at forlade Basra. Beredvillig indrømmede Sultanen hans Forlangende. Endnu i samme Time begav Storveziren sig, ifølge med sin Datter og sin Dattersøn, hen til det Palads, der var blevet ham anvist som hans Svigerindes Bolig. Det var en stor og prægtig Bygning, rigt prydet med Marmorsøjler og gyldne Arabesker; dog Shemseddin opholdt sig ikke med at betragte og beundre denne Herlighed; han kyssede med Rørelse Døren og en Marmortavle, som i gylden Skrift fremviste hans afdøde Broders Navn, og forlangte sin Svigerinde i Tale.

Tjeneren viste ham ud i en rummelig Gaard, i hvis Midte der hævede sig en lille Bygning med rund Kuppel; dette Mindesmærke havde den ømme Moder ladet opføre istedetfor et Gravmæle over sin elskede Søn, hvem hun troede død allerede for længe siden[1]); og her tilbragte hun den største Del baade af Natten og Dagen under Bøn og Taarer. Ogsaa i denne Time var Matronen ifærd med at begræde sin elskede Beddreddin Hassan; just som Shemseddin traadte ind til hende udtalte hun efterfølgende Vers:

— O Grav, o Grav, er hans elskelige Væsen da ikke mere? Indeslutter Du virkelig, hvad der henrykte alles Sjæl og Øje? O Grav, er Du end en Indgang til Himlen, er Du dog tillige en Elendighedens Afgrund her paa Jorden! —

---

[1]) Saadanne Kenotaphier er ikke ualmindelige i Orienten; ved den foretages der de Bønner og øvrige Ceremonier, der hører til Besøget af Gravene. At besøge de afdødes Grave hyppigt er Tegn paa Fromhed. At bede og besøge Gravene afgnider Syndens Rust paa Sjælen, skal Profeten ifølge en Tradition have sagt.

Saasnart Veziren havde hilst paa Matronen og bedet hende standse sine Taarer og holde Maade i sin Smerte, aabenbarede han hende, hvo han var og i hvilket Ærinde han var kommen til Basra. Efterat derpaa Nureddins Enke var bleven underrettet om, hvad der havde tildraget sig ved Sitt-el-Hassans Bryllup, og med hvilken Overraskelse man havde fundet hint vigtige Haandskrift i Bedreddin Hassans Turban, forestillede Veziren hende sin Datter og hendes Søn.

Den nedbøjede Enke var bleven siddende paa sin Plads, som en Kvinde, der ikke mere tager nogen Del i denne Verdens Anliggender. Men saasnart hun af sin Svoger havde erfaret, at den af hende med Smerte begrædte Søn maaske endnu kunde være i Live, rejste hun sig og sluttede Sitt-el-Hassan og hendes Søn med inderlig Følelse i sine Arme. Men idet hun i Drengens skjønne Ansigt opdagede sin dyrebare Søns Træk, kom hun atter til at græde af sit dybeste Indre. Dog disse Taarer var af en langt mindre bitter Art end de, som hun hidtil havde ladet flyde. Hun kunde fra dette Øjeblik ikke mere slippe Drengen af sine Arme, og bedækkede ham med Kys og Kjærtegn i det uendelige. Tillige fremsagde hun følgende Vers:

— Velkommen er mig Budskabet om Eders Ankomst; det har bragt mig den lykkeligste Efterretning i hele mit Liv! — Hvis han ønskede det, vilde jeg, istedetfor Æresklædning, række ham mit glæderige Hjerte, at han kunde gjøre med det, hvad han vilde, paa denne Gjenforeningens lykkelige Dag! —

Agib gjengjældte sin Bedstemoders Kjærtegn med al ønskelig Varme, og Shemseddin erklærede sin Svigerinde, at hun nu vilde gjøre vel i at forjage sin Kummer og sætte en Grændse

for sine Taarer. »I maa tillige,« vedblev han, »berede Eder paa at følge med os tilbage til Kairo; Sultanen har givet sin Tilladelse dertil, og der er fra nu af Eders rette Hjem. Vi behøver ingenlunde endnu at opgive Haabet om at gjenfinde Eders Søn, min Svigersøn; Allah fører os stundom helt underlig omkring i denne Verden.«

Nureddins Enke gik med Glæde ind paa dette Forslag og traf strax de nødvendige Foranstaltninger til Opbrud og Afrejse. Imidlertid aflagde Shemseddin sit andet Besøg hos Sultanen af Basra for at anbefale sig hos ham; overøst med Æresbevisninger og med en gavmild Foræring til Sultanen af Kairo blev han endelig afskediget af Fyrsten, der ikkun meget beklagede, at han ikke havde kunnet give ham bedre Efterretninger, han Brodersøn vedkommende. Da saaledes al Ting var beredt til Opbrud, forlod Storveziren Basra med sin Familie og sit talrige Følge, og slog ind paa Vejen til Damascus.

Da han var kommen i Nærheden af Staden, opslog han sine Telte udenfor den Port, hvorigjennem han agtede at holde sit Indtog, og lod bekjendtgjøre, at han vilde holde Rast i tre Dage, forat hans Følge kunde udhvile sig, og han selv imidlertid kunde udsøge det kostbareste, som den berømte Stad ejede, til en værdig Foræring for Sultanen af Ægypten. Medens nu Shemseddin gjorde Udvalg imellem de kostbareste Stoffer og andre Kunstfrembringelser af sjelden Art, som Kjøbmændene bragte og forelagde ham i hans Telt, bad Agib sin sorte Hovmester om at føre ham rundt omkring igjennem Staden. »Der var endnu saa meget,« ytrede han, »som han ønskede nærmere at betragte og beundre, og desuden drev hans Samvittighed ham til at indhente Oplysninger angaaende hin arme Postej-

bager, hvem han i sit Hjertes Angst forrige Gang havde kastet en Sten i Panden.

Hovmesteren var ikke uvillig til at føje Agib i hans Ønske, og efterat de af Sitt-el--Hassan havde faaet Tilladelse til Udflugten, gik de igjennem den Port, som var Lejren nærmest, ind i Staden. Efterat de havde besøgt de vigtigste offentlige Pladser og Bazarerne for kostbare og sjeldne Varer, i lige Maade Omaiadernes ældgamle Moske[1]), paa den Tid, da de troende forsamler sig der til Andagt imellem Middags- og Aftenbønnen, kom de endelig, ligesom tilfældigvis, atter forbi Bedreddin Hassans Postejbagerbod. Bedreddin Hassan, som endnu stedse arbejdede i Flødetærter, gjenkjendte Agib øjeblikkelig, ilede ud paa Gaden til ham og spurgte, om han endnu erindrede sig ham. Ganske paa samme Vis som den forrige Gang følte Bedreddin Hassan ogsaa ved denne Lejlighed en besynderlig indre Bevægelse, som han ikke før havde kjendt til, og heller ikke vidste at gjøre sig til Herre over. Imidlertid besad han dog endnu Fatning nok til at byde Agib og hans Hovmester ind til sig og bede dem gjøre ham den Ære, at fortære nogle af hans Flødetærter. Da Agib syntes at dvæle, bad han tillige denne om Forladelse for den Ængstelse, han forrige Gang havde voldet ham ved at følge efter ham udenfor Porten. »Jeg var mig virkelig ikke selv mægtig,« tilføjede han, »og vidste neppe, hvad jeg gjorde; der var ligesom noget, der med uimodstaaelig, skjøndt velgjørende Magt drog mig efter Eder, og jeg havde langtfra noget ondt imod Eder isinde.«

---

[1]) Den saakaldte Welids Moske, der oprindelig var en Johanneskirke, en af Orientens prægtigste Moskeer. Den existerede til for kort Tid siden, da den i Oktober 1893 for en stor Del ødelagdes af en Ildebrand; nu er dog allerede en Gjenopførelse paabegyndt.

Forundret hørte Agib paa ham, og svarede: »Der er Maade med alt, ogsaa med Venskab. Eders Godhed for mig er virkelig af en noget besværlig Art, og saasandt I ønsker, at vi skulle træde ind hos Eder, maa I forud love mig, at I ikke vil følge efter os, naar vi gaar. Hvis I føjer os heri, vil vi komme igjen imorgen og besøge Eder, medens Veziren, min Bedstefader, indkjøber Foræringer til Sultanen af Ægypten.«

Saasnart Bedreddin Hassan havde lovet, hvad Agib forlangte af ham, traadte denne med sin Hovmester ind til ham, og Mesteren frembar nu nogle Postejer for dem, som ingenlunde stod tilbage for dem, de havde nydt forrige Gang. Bedreddin Hassan blev indbuden til at tage Plads hos Agib og tage Del i Maaltidet; men da han i sin Glæde over den beviste Gunst vilde omfavne Agib, stødte denne ham tilbage med de Ord: »Vogt paa Eder selv! Nu begynder atter Eders Venskab at løbe af med Eders Fornuft. I maa nok holde af mig, men kjønt i Afstand, maa jeg bede.«

Bedreddin Hassan adlød, men tog, uagtet gjentagen Opfordring, ingen Del i Maaltidet; han var alene betænkt paa at opvarte og underholde sine Gjæster. Saaledes sang han et Digt til Agibs Pris, hvilket han selv i samme Stund havde forfattet, og hvori det blandt andet hed:

— Dit Aasyn er for mig det lovbeskyggede Paradis, og jeg forgaar i den Kjærligheds Glød, som jeg bærer til Dig. Din Munds Vædske er Krystalstrømmen Koutar[1]) i Paradiset, og jeg er nærved at vansmægte af Tørst. — En usynlig Trone er oprejst for Dig i mit Hjerte, og et kostbart Tæppe ligger udbredt for Dig derinde. —

---

[1]) Koutar er en Flod i Paradiset. (Se Koranen, Kap. 108).

Saasnart Bedreddin Hassans Gjæster var hørt op med at spise, bragte han dem Vand til at vadske deres Hænder og et skinnende hvidt Klæde til at aftørre dem i. Derpaa tillavede han en kostelig Sorbet, som han afkjølede med den reneste Sne[1]), og kredentsede Agib den med de Ord: »Drik engang, ædle, unge Herre! Det er den kosteligste Rosensorbet, og jeg tør vel antage, at I aldrig har smagt nogen lifligere.«

Da Agib med stor Fornøjelse havde drukket af Sorbeten, skyllede Bedreddin Hassan Skaalen, fyldte den paany, og overrakte Gildingen den. Denne viste ligeledes Drikken al mulig Ære, idet han tømte Skaalen indtil Bunden.

Da nu saaledes Agib og hans Hovmester var fuldkommen tilfredsstillede, takkede de Bedreddin Hassan for den nydte gode Beværtning, tog Afsked og ilede hastig bort, eftersom det allerede var blevet silde. Saasnart de havde naaet Lejren, begav Agib sig først ind i Kvindeteltet. Her ventede hans Bedstemoder ham med stor Længsel; sjelden fik hun ham at se, uden at Taarerne kom hende i Øjnene, eftersom han stedse fornyede Mindet hos hende om hendes tabte Søn. Ogsaa denne Gang udgjød hun Taarer, idet hun med Lidenskabelighed omfavnede ham og sagde:

»O, min Søn, min Glæde vilde være fuldkommem, hvis jeg saaledes kunde slutte min Søn Bedreddin i mine Arme, som jeg nu omfavner Dig!«

Derpaa lod hun Aftensmaden bære frem, bad Agib tage Plads hos sig, og begyndte at tale med ham om hans Spadsere-

---

[1]) I Damascus bruges endnu bestandig Sne fra Libanon til Afkjøling af Spise- og Drikkevarer istedetfor Is, som man i Orienten endnu ikke har lært at fremstille ad kunstig Vej.

gang, idet hun ytrede den Mening, at han vist maatte være kommen sulten tilbage. Tillige lagde hun ham for af en ganske fortræffelig Flødetærte, som hun egenhændig havde tillavet. Vi vide nemlig allerede ifølge Bedreddin Hassans Udsagn, at den ædle Dame forstod dette bedre end nogen anden. Ogsaa Hovmesteren fik sin Del af Kagen, og Matronen ventede at høste stor Roes derfor af dem begge. Men da de allerede havde spist sig mætte hos Postejbageren, formaaede de ikke at tvinge saa meget som en Mundfuld ned, hvilket rigtignok, i det mindste for Gildingens Vedkommende, vidnede overmaade stærkt for det overordentlige i Bedreddin Hassans Gjæstfrihed.

Neppe havde Agib smagt det ham tildelte Stykke Tærte, førend han nødtes til at lægge det fra sig igjen; ogsaa Gildingen maatte lade sit Stykke ligge, saa ondt det end gjorde ham.

Saasnart Nureddins Enke blev dette vaer, henvendte hun med stor Forundring Ordet til Agib og sagde: »Er det muligt, min Søn, at Du forsmaar en Ret, som jeg selv har tilberedet? Du maa vide, at ingen i Verden formaar at lave saa gode Flødetærter, naar jeg undtager din stakkels Fader, hvem jeg har lært Kunsten.«

»Kjære Bedstemoder,« svarede Agib, »I forstaar vistnok Eders Kunst tilgavns; men I maa undskylde, naar jeg lader Eder vide, at I heri dog langt bliver overgaaet af en Postejbager, som bor inde i Staden. Vi har nylig smagt Flødetærter hos ham, som var meget bedre end denne.«

»Hvorledes, Shaban[1],« spurgte Matronen studsende og med Harme, »mener Du, at man har betroet Dig Opsigten over min

---

[1]) Det almindeligste Navn for sorte Gildinger.

Sønnesøn, forat Du skal føre ham omkring i Kipperne og lade ham spise der som enhver anden Pjalt?«

»Naadige Herskerinde,« svarede Gildingen, »vi talte kun nogle Øjeblikke med en overmaade net Postejbager, den bedste i hele Staden, men nød ikke det mindste hos ham.«

Men denne Forklaring forsonede ingenlunde den opbragte Dame; meget mere rejste hun sig og ilede ind i Shemseddins Telt for at anklage Hovmesteren, og derfra skilte hun sig paa en saadan Maade, at Storveziren ingenlunde følte sig oplagt til at bære over med denne ulydige Slave. Af Naturen hidsig og opbrusende, lod han ikke denne skjønne Lejlighed til at komme i Vrede gaa ubenyttet forbi, men ilede ind i Matronens Telt og for løs paa Hovmesteren, idet han med Tordenstemme raabte: »Elendige Slave, vover Du saaledes at misbruge min Tillid?«

Uagtet Agibs Udsagn var tilstrækkeligt Bevis imod ham, vedblev den dumme Slave dog at benægte Sagen. Drengen derimod vedblev at gjentage sin Paastand, at de havde været inde hos en Postejbager og nydt saa mange Postejer, at de ganske havde mistet Appetiten til Aftensmaden. I lige Maade havde Postejbageren overflødig beværtet dem med den kosteligste Sorbet.«

»Usling,« raabte Storveziren, »vedbliver Du endnu at nægte?«

Shaban havde virkelig Frækhed nok til at sværge paa, at det var aldeles usandt.

Vezirens Vrede kjendte nu ingen Grændser længere; han troede naturligvis sin Dattersøn bedre end den elendige Slave. Imidlertid bekæmpede han dog endnu Udbrudet af sin Forbitrelse, og sagde til Hovmesteren, at han endda vilde tro ham

paa hans Ord, hvis han formaaede at spise den Flødetærte rent op, som stod paa Bordet.

Uagtet den paagjældende Tærte var et temmelig drøjt Stykke, og Hovmesteren havde spist saalænge han kunde orke, besluttede han dog at underkaste sig den forlangte Prøve, og skar sig et Stykke af Tærten. Med et Suk saa Agibs Bedstemoder sin skjønne Tærte givet i det sorte Afskums Vold. Men hendes Frygt og Ærgrelse var overflødig; thi saasnart Hovmesteren førte Stykket til Munden, blev han vammel, og maatte lægge det fra sig igjen for ikke at faa ordentlig ondt. Alligevel gav han sig ikke tabt, men holdt endnu fast ved Løgnen, idet han forklarede, at han den foregaaende Dag havde taget saa godt til sig, at han endnu aldeles manglede Madlyst.

Men nu var Storvezirens Taalmodigbed ogsaa tilende. Oprørt over slig grændseløs Uforskammethed befalede han, at Hovmesteren skulde have en dygtig Bastonade. Da først blev Slavens Hukommelse vækket, og han tilstod, at Agib kun havde fortalt den rene Sandhed. Men ondskabsfuld var han, og ondskabsfuld blev han, hans Bekjendelse blev nemlig given i følgende Form: »Han og Agib havde ganske rigtig været inde hos en Postejbager og spist Postejer, som var hundrede Gange bedre end den, der stod paa Bordet. — Havde denne været af samme Slags, skulde hans tidligere Udsagn, der nu maatte gjælde for Løgn, nok have bestaaet sin Prøve.«

Denne ondskabsfulde Erklæring gik den ærekjære Matrone nær til Hjerte, og hun ytrede ærgerlig: »Det er kun Løgn og Snak, at hine Postejer skulle have været bedre end de, som jeg laver, og Du skal visselig staa til Ansvar for hvad Du har sagt. Spring strax ind i Staden og hent mig en af de lovpriste Tærter!«

Gildingen fik Penge og løb ind i Staden for at hente det forlangte. »Kjære Postejbager,« sagde han, saasnart han aandeløs var traadt ind i Boden, »her er Penge, lad mig faa en Flødepostej, men en af de bedste, af de allerbedste! En af vore Herskerinder bilder sig ind, at hun kan lave dem ligesaa gode.«

Heldigvis havde Bedreddin Hassan endnu ganske friske og varme Postejer. Han udsøgte en af de bedste og pakkede den omhyggelig ind, og overgav Gildingen den med de Ord, at han ganske trøstig kunde anse hans Postejer for de bedste i hele Verden, eftersom kun et eneste Menneske foruden ham selv kjendte den kostbare Hemmelighed, nemlig hans Moder, hvis hun endnu levede.

I flyvende Fart, forat Tærten ikke skulde blive kold og miste noget af sin Smagfuldhed, ilede Hovmesteren tilbage til Lejren, og overrakte Nureddins Enke den forlangte Postej. Matronen tog begjærlig imod den og bed deri; men neppe havde hun faaet Smagen deraf i Munden, førend hun med et højt Skrig faldt i Afmagt.

Den endnu tilstedeværende Vezir kom ved dette overraskende Tilfælde i stor Forlegenhed. I sin yderlige Raadvildhed stænkede han hende Sorbet i Ansigtet, den eneste forfriskende Vædske, han havde ved Haanden, og holdt hende den duftende, endnu varme Postej under Næsen. Og hans kjærlige Bestræbelser kom ikke til at savne deres Løn; Matronen samlede sig atter og udaandede ved de første Ytringer af det tilbagevendte Liv følgende Ord: »Barmhjertige Allah, min Søn, min dyrebare Søn — maa have bagt denne Tærte!«

Det er vanskeligt at sige, om Veziren Shemseddin følte

størst Glæde eller Overraskelse ved denne sin Svigerindes Paastand, at Bedreddin Hassan maatte have bagt den hende af Hovmesteren bragte Flødepostej. Dog, ved nærmere Overvejelse fandt han kun Sagen lidet sandsynligt, og spurgte Nureddins Enke, hvilke Grunde hun havde for sin Tro, og om ikke en eller anden Postejbager kunde bage ligesaa gode Kager som hun selv og Bedreddin Hassan.«

»Jo vistnok kan der gives Postejbagere, som lave ligesaa gode Kager,« svarede Matronen, »men eftersom jeg tilbereder mine paa en ganske særegen Maade og alene har indviet min Søn i Kunstens Hemmelighed, kan der neppe være Tvivl om Rigtigheden af min glædelige Anelse. Lad os da være glade, min Broder! Endelig har vi fundet den længe og forgjæves med Smerte eftersporede Bedreddin!»

Men Storveziren bad den af Sorg og Glæde exalterede Matrone at bekæmpe sin Utaalmodighed, idet han tilføjede, »Vi skal snart faa at vide, hvorledes det i Virkeligheden hænger sammen med denne Postejbager! Naar vi lade dette Menneske hente herud til os i Lejren, vil I og min Datter jo snart kunne afgjøre, om det er Bedreddin Hassan eller ikke. Men I maa betragte ham fra et Skjul, hvor han ikke kan opdage Eder; thi jeg ønsker ikke, at Gjenkjendelsen skal finde Sted i Damascus. Jeg har nemlig allerede i mine Tanker forud bestemt, hvorledes jeg vil indlede og gjennemføre det hele med min kjære Svigersøn, hvis det virkelig skulde være ham; det skal blive et rigtigt smukt Æventyr, maa I tro.«

Og Veziren vendte fra Kvindeteltet tilbage til sit eget Telt. Her lod han strax halvtredsindstyve af sine Folk komme, og gav dem følgende Befaling:

»I skulle hver og én tage en dygtig Stok i Eders Haand, og saa følge med Shaban ind i Staden til den Postejbager, som han nok véd. Saasnart I har betraadt hans Bod, giver I Eder strax til med Eders Stokke at slaa al Ting istykker, hvad I forefinder der; og spørger Postejbageren Eder om, med hvilken Ret I foraarsager slig Ødelæggelse, skulle I blot til Gjengjæld spørge, om det ikke er ham, der har bagt den Flødetærte, som nylig var bleven hentet hos ham. Bekræfter han dette, saa griber og binder ham forsvarlig og fører ham strax herud til mig! Men vogter Eder vel for at slaa ham, overhovedet for at tilføje ham mindste ondt! Gaar nu og udfører min Befaling!«

Beredvillig adlød Vezirens Tjenere. Saasnart de af Agibs Hovmester var bleven ført ind i Bedreddin Hassans Bod, gav de sig med deres Stokke til lystig at sønderslaa alt, hvad skrøbeligt var derinde: Fade, Tallerkener, Glas, Potter, Skaale, Kageformer, endogsaa Borde, Stole og Bænke, og anrettede en hel Oversvømmelse af Syltetøj, Fløde og Sorbet. Den arme Bedreddin Hassan var nærved at fortvivle ved dette forfærdelige Skue og spurgte i den ynkeligste Tone, hvorfor han blev behandlet paa slig grusom Maade.

»Har I maaske ikke bagt den Tærte, som den sorte Gilding nylig hentede hos Eder?« spurgte Folkene ham.

»Jo, det vil jeg ikke nægte,« svarede Bedreddin Hassan grædefærdig, »men deri finder jeg intet ondt. Jeg udfordrer alle og enhver til at lave en bedre.«

Men istederfor herefter at give nærmere Forklaring, fortsatte Vezirens Folk deres Ødelæggelsesværk, ja knuste tilsidst endogsaa Ovnen, hvori Kagerne blev bagt.

Imidlertid var alle Naboerne løbet sammen. Da de saa

halvtredsindstyve med Knipler bevæbnede Mænd husere paa denne Maade, vilde de naturligvis have Aarsagen til slig voldsom Fremgangsmaade at vide. Da tog Bedreddin Hassan endnu engang Mod til sig og spurgte, hvorfor Folkene saaledes ruinerede alt, hvad han ejede.

»Har I maaske ikke bagt den Flødetærte, som hin Gilding nylig hentede hos Eder?« spurgte Mændene atter.

»Jo, det har jeg rigtignok,« svarede Bedreddin Hassan atter, »og vil være mit Arbejde bekjendt for Alverden.«

Men nu bemægtigede Folkene sig ham, uden at ville høre mere, bandt ham Hænderne paa Ryggen med hans egen Turban [1]), slæbte ham med Vold ud af Boden og fjernede sig med ham.

Dog slig en Voldshandling oprørte paa det heftigste den sammenløbne Mængde; som rasende kastede den sig over Vezirens Folk og vilde befri den arme Bedreddin. Men i det samme viste der sig en Afdeling Soldater, udsendt af selve Statholderen i Damascus, adsplittede Mængden og forkyndte, at Postejbagerens Bortførelse skete med Øvrigheds Vidende og Villie. Storveziren Shemseddin havde nemlig ladet Statholderen vide, hvad han havde iværk, og udbedet sig denne høje Embedsmands Tilladelse og Beskyttelse; og Statholderen af Damascus, som var Sultanen af Ægypten underdanig, vogtede sig vel for at træde hans betroede Storvezirs Ønske ivejen.

Den stakkels Bedreddin Hassan blev altsaa, uagtet alle sine

---

[1]) Turban er egentlig det hvide Stykke Linned, der vikles rundt om den røde Fez for yderligere at skærme Hovedet mod Solheden. Det er overmaade langt, indtil over tredive Alen.

Taarer og fortvivlede Skrig, slæbt bort af Storvezirens Folk. Forgjæves gjentog han sit Spørgsmaal, »hvad han da egentlig havde forbrudt?« Stokkemændene svarede kun med det alt oftere gjentagne Spørgsmaal, om han ikke havde bagt — — etc. etc. Da han endelig naaede ud til Lejren, maatte han her under streng Bevogtning vente, indtil Veziren var kommen tilbage fra Statholderen i Damascus. Men saasnart denne var vendt tilbage til sin Lejr, lod hans strax Postejbageren føre for sig. Med Taarer i Øjnene gjentog Bedreddin Hassan nu atter sit Spørgsmaal, hvad han dog havde forbrudt.

»Har Du bagt den Postej, Du nok véd?«

»Det vil jeg aldrig nægte,« svarede Bedreddin Hassan, »men deri, haaber jeg, er der intet ondt.«

»Intet ondt? Ja, det skal Du vel faa at føle!« for Veziren imod ham. »Med dit Liv skal Du komme til at bøde for, at Du har bagt en saa ussel Tærte.«

»Store Allah, hvad hører jeg?« udraabte Bedreddin Hassan. »Er det da en Forbrydelse til Døden at have bagt en daarlig Flødetærte?«

»Ja, det er det,« lød Vezirens Svar, og Du har intet andet at vente af mig.«

Under denne Samtale blev den unge Mand opmærksomt betragtet af de tvende Kvinder, og uagtet der var forløbet saa lang Tid, siden de havde set ham sidst, gjenkjendte de ham dog uden Vanskelighed. Deres Glæde herover var saa overvældende, at de begge faldt i Afmagt. Da de atter kom til sig selv, vilde de styrte ud og kaste sig den gjenfundne Søn og Gemal om Halsen; men endnu i rette Tid gjenkaldte de sig det Løfte i Erindringen, som de havde givet Storvezi-

ren, og bekjæmpede Kjærlighedens og Naturens Følelser i deres Hjerter.

Shemseddin havde bestemt at drage bort den samme Nat; han lod derfor Teltene afbryde og Vognene samt Lastdyrene udruste til Afrejse. Bedreddin Hassan lod han indespærre i en vel forvaret Kiste og læsse paa en Kamel. Saasnart al Ting var beredt, begav Shemseddin sig paa Rejsen med sit Følge, og vedblev at drage frem lige indtil den følgende Nats Frembrud; da gjorde han atter Holdt og lod Teltene opslaa. Nu tog man den arme Bedreddin Hassan frem af hans Kiste og gav ham at spise, men holdt ham paa det strengeste fjernet fra hans Gemalinde og Moder. Saaledes vedblev det at gaa alle de tyve Dage, som Rejsen varede.

Saasnart Karavanen havde naaet Kairo, lod Storveziren slaa Lejr udenfor Staden. Bedreddin Hassan blev atter taget frem af sin Kiste og bragt for den frygtelige Shemseddin. Frygtelig i Sandhed! — Thi i den arme Postejbagers Nærværelse meddelte han en Tømmermand Befaling til at hente Træ og tildanne en Pæl med en dygtig lang og skarp, i Ilden hærdet Spids.

»Herre, hvortil denne Pæl?« spurgte Bedreddin Hassan bævende.

»Jeg vil spidde Dig derpaa, og saaledes lade Dig bære gjennem Staden, forat alle Folk kunne faa en elendig Postejbager at se, som ikke bedre forstaar sin Kunst, end at han glemmer Peberen.«

Den ulykkelige Bedreddin Hassan slog Hænderne sammen og beklagede sig over denne Grusomhed paa en saa komisk Maade, at Storveziren maatte anvende hele sit Herredømme over sig selv for at forblive alvorlig.

»Store Allah!« udraabte han. »Fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte, skal jeg miste Livet paa en saa grusom og skammelig Maade! — Hvo har dog nogensinde hørt Magen? Hjemme i mit Hus har man ødelagt alt, hvad jeg fattige Stakkel besad, og jeg er bleven indespærret i en Kiste og senere dømt til Døden, — fordi — ene og alene fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte! — Handle da Muhammedanerne saaledes imod hinanden, Mennesker, som har gjort sig Retfærdighed og Barmhjertighed til daglig og ufravigelig Pligt, og som sætter deres Ære og Lykke i Udøvelsen af gode Værker? Ja — jeg maa visselig være falden i Hænderne paa de allerværste Menneskeædere! — Forbandet være alle Flødetærter og Alverdens Peber! — Gid Eders sidste Stund maa vorde saa pebret, som I synes at ønske det!«

I denne Tone vedblev den stakkels Bedreddin Hassan at beklage sig under rigelige Taarestrømme. Men da nu endelig Pælen virkelig blev hidslæbt, udstødte han et højt Skrig ved det frygtelige Syn og raabte: »O, Allah, kan Du da ogsaa tillade, at jeg kommer til at lide en saa kvalfuld og skjændig Død? Og for hvilken Forbrydelse? — Hverken for Tyveri eller Mord eller Frafald i min Tro, men alene fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte! Har jeg da virkelig forset mig, saa giv mig, hvad der hører til en Flødetærte, og jeg skal visselig lave Storveziren én, der er pebret nok! Gid den maatte brænde og fortære hans Indvolde.«

Imidlertid var Natten rykket temmelig vidt frem, og Shemseddin lod derfor den ængstede Bedreddin Hassan igjen spærre inde i sin Kiste, idet han sagde: »Nu er det for mørkt til at man kan se at spidde Dig. Men vent blot til imorgen, saa skal

Du visselig komme til at sprælle! Hvilken Fusker! Ingen Peber til en Flødetærte!«

Kisten blev igjen læsset paa Kamelen, og de øvrige Kameler blev ligeledes bepakkede. Storveziren satte sig tilhest og lod Kamelen med den i Kisten indespærrede Bedreddin Hassan føre foran sig, og drog ved Nattetid med sit Følge ind i Staden. Gaderne var ganske øde, og der lod sig paa denne Tid intet Menneske se; i Stilhed naaede den besynderlige Procession Storvezirens Palads. Her blev Kisten læsset af; men Shemseddin forbød paa det strængeste at aabne den uden hans Tilladelse. Medens nu de øvrige Kameler blev aflæssede, tog Shemseddin sin Svigerinde og sin Datter til en Side og henvendte sig til den sidste med de Ord: »Lovet være Allah, at han lykkelig igjen lod os finde din Gemal! Du erindrer Dig vistnok endnu ganske tydelig dit Brudekammers Indretning, ikke sandt? Lad det bringe aldeles i den samme Stand! Og er Du tvivlsom i en eller anden Henseende, saa lad den af mig nedskrevne Beretning tjene Dig til Vejledning! Imidlertid skal jeg selv besørge det øvrige fornødne.«

Med Henrykkelse udførte Sitt-el-Hassan sin Faders Befaling, og Storveziren paa sin Side lod Salen igjen bringe aldeles i den samme Stand, som den havde været i, dengang Bedreddin Hassan var truffen sammen der med Sultanens pukkelryggede Staldkarl. Ikke saa meget som en eneste Kjærte blev forglemt; og saasnart alt dette var færdigt, gik Storveziren ind i sin Datters Kammer og lagde Bedreddin Hassans Klæder, Turban og Pung paa en Stol ved Sengen, ganske saaledes som Bedreddin Hassan havde efterladt sig det. Derpaa bød han sin Datter lægge sig tilsengs, og, naar Bedreddin Hassan

traadte ind, beklage sig over, at han var bleven saa længe udenfor, og bede ham igjen at indtage sin Plads ved hendes Side. »Imorgen,« sluttede Storveziren, »vil Du da more mig og din Svigermoder ved Fortællingen om, hvad der om Natten er foregaaet imellem Eder.« Med disse Ord forlod Shemseddin sin Datter.

Efterat Storveziren havde ladet samtlige Tjenere forlade Salen, paa tre eller fire fortrolige nær, bød han én af disse at hente Bedreddin Hassan, bringe ham ind i Salen i bar Skjorte og Underbenklæder, lade ham der alene og lukke Døren af efter ham. Saa dybt rystet og ulykkelig Bedreddin Hassan end følte sig, fik Tjeneren ham dog klædt af, førend han endnu var bleven rigtig vaagen, og bragt ind i Salen, forinden han endnu rigtig havde samlet sine Tanker. Ganske fortumlet af den lange Rejse i den bælgmørke Kiste, og efter den dybe og tunge Søvn saa Bedreddin Hassan sig om i Salen til alle Sider, gned sine Øjne, og vilde ikke tro sine egne Sandser. Omgivelserne havde pludselig kaldt ham Omstændighederne ved hans besynderlige Bryllup i Minde. Tilsidst kunde han dog ikke længer tvivle paa, at han jo befandt sig i den samme Sal, hvor han var stødt sammen med den pukkelryggede Staldkarl. Men hans Forbauselse steg endnu højere, da han forsigtig havde nærmet sig en aabenstaaende Dør, og inde i Værelset saa sin Klædning ligge paa selvsamme Sted, hvor han tydelig erindrede sig at have lagt den sin Bryllupsnat.

»Store Allah, sover jeg, eller er jeg virkelig vaagen?« spurgte han sig selv og gned paany sine Øjne. Da aabnede Sitt-el-Hassan, som med inderlig Fornøjelse havde været Vidne til hans Forundring, Sengeomhænget, stak Hovedet ud og sagde

i ømhedsfuld Tone: »Min kjære Gemal, hvorfor staar I dog der i Døren? Kom og indtag Eders Plads ved min Side! I har allerede længe været ude, og jeg forbausedes højlig, da jeg vaagnede og fandt mig alene.«

Saasnart Bedreddin Hassan i den unge Dame, der saalunde tiltalte ham, havde gjenkjendt sin yndige Brud fra længst forsvundne Dage, fik han ligesom et nyt Hjerte i Livet og traadte ind i Værelset til hende. Men i stedetfor at gaa iseng til hende, nærmede han sig med Hovedet ganske fortumlet af alt det, som var mødt ham i de sidste ti Aar og som han umulig kunde samle under en eneste Nats Eventyr, sine Klæder og sin Pung, der laa paa Stolen ved Sengen. Men saasnart han med Opmærksomhed havde undersøgt disse ham velbekjendte Gjenstande, udraabte han med høj Røst: »Ved den store, levende Allah, det er mig aldeles ubegribelige Ting!«

Sitt-el-Hassan gottede sig inderlig over hans Forlegenhed og tog atter tilorde: »Men vil I da ikke lægge Eder tilsengs igjen? Hvad er der vel ved Eders Klæder og Eders Pung at se? Har I da ganske glemt, at det er Eders Bryllupsnat, siden I saaledes lader Eders Brud vente?«

Da traadte Bedreddin Hassan hen til sin Gemalinde og spurgte: »Sig mig oprigtig, om jeg har været længe borte fra Eder!«

»Hvad er det for en underlig Tale, min kjære Bedreddin?« spurgte hans Gemalinde til Gjengjæld. »I har visselig været altfor længe borte fra Eders ventende Brud, endskjøndt det vel kun er nogle faa Øjeblikke, siden I fjernede Eder. I maa være forunderlig adspredt, eller ogsaa gaar I i Drømme.«

»Jeg erindrer mig vel, at jeg har været hos Eder,« svarede

Bedreddin Hassan, »men tillige, at jeg, siden jeg forlod Eder, har opholdt mig ti Aar i Damascus og bagt Postejer. Men hvis det virkelig er sandt, at jeg har sovet hos Eder inat, maa det jo være Snak, om ikke Vanvid, med de ti mellemliggende Aar. Hav blot den Godhed at hjælpe mig lidt tilrette med Tidsregningen; ellers maa jeg frygte for at miste Forstanden. Sig mig først ganske oprigtig: »Er mit Bryllup med Eder heller ikke andet end en tom Indbildning eller en tosset Drøm?«

»Eders Bryllup er Virkelighed, kjære Herre; Eders Ophold i Damascus derimod en Drøm,« svarede hun, idet hun kun med Anstrængelse undertrykte sin Latter.

»Ej,« raabte Bedreddin Hassan og gav sig til at le højt, »saa gives der ingen lystigere Historie! — I skal blot høre, hvilken snurrig Drøm! Jeg er overbevist om, at den vil more Eder. I maa da forestille Eder, at jeg i denne Dragt, hvori I her ser mig, befandt mig liggende udenfor en af Damascus' Porte, at en spottende Folkeskare blev ledsaget ind i Staden, flygtede ind til en Postejbager, der lærte mig sit Haandværk og tog mig i Søns Sted, og endelig indsatte mig til sin Universalarving. I kan vel tænke Eder, at den største Del af min Arv bestod i Kageforme, Tallerkener, Fade og allehaande Skaar af lignende Slags. I Damascus levede jeg derpaa i hele ti Aar som en god og rolig Borgermand, drivende Postejbagerprofessionen og ærlig svarende Skatter og Afgifter. — Dog det vilde blive altfor vidtløftigt at fortælle Eder hele Indholdet af min Drøm. Men vel var det, at jeg tilsidst vaagnede; thi ellers havde man spiddet mig lyslevende paa en Pæl, uagtet hele min Forbrydelse ikke bestod i andet, end at jeg havde lavet Fløde-

postejer uden at komme Peber deri. Har I nogensinde hørt Mage til naragtig Drøm?«

»Nej, det maa jeg tilstaa!« svarede hans Gemalinde, idet hun gav sin Latter frie Tøjler. »Men Allah være lovet, at det kun var en Drøm!«

»O ja, tilvisse, jeg har lidt overmaade meget, og har neppe endnu forvundet det. Det er dog underligt, at en blot Drøm kan gjøre sligt et Indtryk paa Lemmer og Sandser. Mit Hjerte banker virkelig endnu af Dødsfrygt, og mit Legeme er ligesom sønderknust af Opholdet i den forbandede Kasse ovenpaa en tungt travende Kamels Ryg. Dog, I har Ret, Allah være lovet, at det kun var en Drøm! Nu vil jeg igjen gaa tilsengs og se til at drømme behageligere — i Eders Arme, min elskelige Brud.«

Uagtet sine gode Forsætter tilbragte Bedreddin dog langtfra nogen rolig Nat i behagelige Drømme. Hvert Øjeblik for han ængstet op af Søvnen og spurgte sig selv, om han drømte eller vaagede.

Tilsidst kunde han ikke holde det ud længere; han maatte paany forvisse sig om Virkeligheden af sin Lykke. Hastig rejste han sig i Sengen, slog Omhænget tilside og stirrede omkring i Værelset. »Ganske rigtig,« sagde han derpaa til sig selv, »det er det samme Værelse, hvori jeg snappede den afskyelige Pukkelryggede den dejlige Brud bort lige for Næsen.«

Imidlertid havde han dog endnu ikke endt hine Tvivlens Kampe, da Dagen begyndte at dæmre, og Veziren Shemseddin bankede paa Døren, strax efter aabnede den og traadte ind for

at ønske Brudefolkene en god Morgen. Med den højeste Forbauselse saa Bedreddin Hassan den ham kun altfor vel bekjendte frygtelige Mand for sig, som havde villet tage ham grusomt af Dage, fordi han havde lavet Flødepostejer uden Peber. Imidlertid havde han dog ingenlunde mere Udseende af hin blodtørstige Dommer, som havde ængstet ham saa haardt; hans Ansigt var mildt og smilende som en god Faders, der besøger sine Børn.

»Det var altsaa Eder,« udraabte Bedreddin Hassan, saasnart han havde fattet sig noget efter sin første Skræk og Overraskelse, »det var altsaa Eder, som fordømte mig til en saa skammelig Død alene for en upebret Flødetærtes Skyld? Jeg gyser endnu, naar jeg tænker derpaa!«

Veziren kom til at le højt, og gav sig, for paa engang at sætte ham ind i Virkeligheden, hvoraf han saa længe havde været ude, til at meddele ham den sande Sammenhæng med hans Bryllup, Udlændighed og senere Bortførelse. Den mest overraskende Oplysning var dog den, at en veldædig Aand, som det var fremgaaet af den pukkelryggede Staldkarls Forklaring, var den egentlige Ophavsmand til hele Eventyret, idet samme havde ført ham ind i Storvezirens Hus, og imod sit eget Vidende ogsaa ind i hans Familie. »Min kjære Brodersøn,« saaledes sluttede Veziren, idet han med Ømhed omfavnede Bedreddin Hassan, »jeg beder Eder om Tilgivelse for alt det, jeg har ladet Eder lide siden vort Møde udenfor Damascus! Jeg vilde ende Eventyret, som det var begyndt, og imod dit Vidende kaste Dig i Armene paa den Dig bestemte Lykke. Jo mere Du har maattet gjennemgaa for at naa den, desto mere fortryllende maa den nu ogsaa forekomme Dig. Skilsmissens

og Smertens Tid er nu forbi; Du er gjengivet dem, der var Dig de dyrebareste paa Jorden, for aldrig mere at blive adskilt fra dem.«

»Medens Du klæder Dig paa, vil jeg gaa ind til din Moder, som utaalmodig længes efter igjen at slutte Dig i sine Arme; hun vil bringe Dig din Søn, den lille Agib, som Du jo kjender fra Damascus, og til hvem dit Hjerte drog Dig hen, uden at Du vidste at forklare Dig det!«

Sproget besidder ikke Ord, der er udtryksfulde nok til endog blot at antyde den Henrykkelse, som Bedreddin Hassan følte, da han atter omfavnede sin Moder og sin Søn. Der var næsten ingen Ende paa Glædestaarer og ømme Kjærtegn. Der manglede nu intet mere i Bedreddin Hassans fuldkomne Lykke; han følte sig jo omgivet af alt, hvad der var ham dyrebart, og Fremtiden lyste ham imøde gjennem klare rosenfarvede Skyer.

Imidlertid havde Shemseddin begivet sig op til Sultanen for at berette ham det lykkelige Udfald af sin Rejse. Hs. Højhed fandt de ved denne Lejlighed ham meddelte Begivenheder saa overordentlige, at han lod dem ufortøvet opskrive og henlægge i Rigsarkivet til efterfølgende Slægters Morskab og Opbyggelse. I lige Maade lovede han at drage Storvezirens Broder- og Svigersøn i sin Nærhed, gjøre vel imod ham og hæve ham til en hans Talenter og Forhold værdig Stilling.

Saasnart Storveziren var vendt tilbage fra Sultanen, havde de fem over al Maade lykkelige Mennesker ikke andet at tænke paa end at leve for deres Lykke og for hverandre. Den naadige Himmel begunstigede deres ømme Idrætter; aldrig har der været nogen mere lykkelig Familie til end denne, og først

sent og med skaansom Haand skilte Dødens Engel dem fra hverandre.

Saalunde lød Storveziren Djafars Historie. De troendes Behersker havde fundet et overordentligt Behag deri, og endnu lang Tid efter randt disse mærkværdige og morsomme Livsbegivenheder ham isinde, fremkaldende Latter og godt Lune.

Fortællingen om den Pukkelryggede.

I en By i Kina levede engang en Skræder, der havde en meget smuk Kone, som han elskede overmaade højt og som ogsaa elskede ham af inderste Hjerte. En Dag medens han arbejdede, satte en lille pukkelrygget Mand sig udenfor hans Bod og begyndte at synge til Tamburinens Lyd. Skræderen fandt Behag i hans snurrige Manerer, og for at gjøre sin Kone en Fornøjelse, foreslog han ham at følge med sig hjem og spise til Aften. Hermed ytrede den Pukkelryggede sin Tilfredshed; Skræderen lukkede da sit Værksted, og tog ham hjem med sig.

Da det var paa Tide at spise til Aften, havde netop Skræderens Kone tillavet en Ret Fisk; saasnart hendes Mand var kommen hjem, bar hun den ind, og alle tre satte sig til Bordet. Men uheldigvis slugte den lille Pukkelryggede saaledes i sig, at han fik et stort Fiskeben paatværs i Halsen; han fik Konvulsioner og opgav efter nogle Øjeblikkes Forløb sin Aand, førend Skræderen og hans Kone ret vidste at besinde sig i denne dødelige Forlegenhed.

Hvilken Forstyrrelse, hvilken Elendighed! Ægteparret var ligesom rent ude af sig selv over denne fatale Hændelse. Ulykken var sket i deres Hus, ved deres Bord, og de frygtede med Grund for, at de skulde blive anklagede for Snigmord, naar Sagen kom Folk for Øre.

Endelig troede Skræderen dog i det mindste at have hittet paa en Udvej, ad hvilken de paa en god Maade kunde skaffe sig det døde Legeme fra Halsen. Han og hans Kone tog nemlig den Pukkelryggede, den ene ved Hovedet, den anden ved Benene, og bar ham hen til en i Nabolaget boende jødisk Læge. Her bankede de dygtig paa Husdøren, fra hvilken en meget stejl Trappe førte op til Lægens Værelse.

Paa deres Banken kom der strax en Pige ned, aabnede Døren og spurgte, hvad de vilde.

»Meld hastig Eders Herre,« svarede Skræderen, at vi her har bragt ham et meget sygt Menneske, som han maa tage sig af. Men forat han ikke skal tro, at han skal have Ulejlighed for intet, saa giv ham disse Penge paa Haanden!«

Med disse Ord trykkede han Pigen et Sølvstykke i Haanden. Men imedens Slavinden gik ind til sin Herre for at gjøre Melding, bar Skræderen og hans Kone den døde hastig opad Trappen, lagde ham ned paa det øverste Trin, og fjernede sig hurtig.

Lægen havde imidlertid med Glæde modtaget Pigens Budskab og Forudbetalingen, og tænkte ved sig selv, at en saa meget lovende Patient maatte nyde den mest prompte Behandling. »Følg hastig efter mig med Lyset!« befalede han sin Slavinde, og ilede i sin Iver foran i Mørket for at løbe nedad Trappen. Men i sin Ilfærdighed kom han til at sparke saa

voldsomt til den paa det øverste af Trappen liggende Pukkelryggede, at Liget rullede ned, og han nær selv var fulgt bagefter. Forbauset kaldte han paa Pigen, og da denne endelig kom til med Lyset, gik de sammen nedad Trappen og fandt et dødt Menneske liggende dernede.

Fuld af Gru og Forskrækkelse paakaldte Lægen Moses og alle Jødernes Profeter, og klagede: »Jeg arme, ulyksalige Menneske! Hvorfor vilde jeg ogsaa gaa nedad Trappen i Mørke? Jeg er derved kommen til fuldkommen at berøve det dødssyge Menneske Livet. Jeg er om en Hals, hvis ikke Esra's gode Æsel[1]) kommer mig til Hjælp. Ve mig, de ville slæbe mig bort og henrette mig som en Morder!«

Med al sin Forfærdelse var Lægen dog saa betænksom at lade Gadedøren tillukke, forat ikke nogen forbigaaende tilfældigvis skulde blive Vidne til den ulykkelige Scene. Da han endelig havde fattet sig noget, bar han Liget ind i sin Kones Værelse; hun var nærved at falde i Afmagt, da hun fik Øje paa den usalige Byrde, hendes Mand kom slæbende med. »Ve os«, raabte hun, »vi er fortabte, hvis vi ikke endnu i Nat kan blive af med dette Lig! Finder man det hos os imorgen tidlig, koster det os Livet! Vi er en stakkels forfulgt Slægt, som ingen har Medlidenhed med. Ve os! Hvorledes har Du baaret Dig ad med at tage Livet af dette lille Uhyre?«

»Det synes mig, kan være Dig ligegyldigt;« svarede Manden,

---

[1]) Det Æsel, hvorpaa Esra ifølge det muhammedanske Sagn red, da han vendte tilbage fra det babyloniske Fangenskab.

Esra, hvem Araberne kalde Ozair, er en af de bibelske Personer, som de muhammedanske Legender med Forkjærlighed dvæler ved.

»for Øjeblikket gjælder det udelukkende om at blive af med det døde Legeme.«

Mand og Kone gav sig da til at raadslaa med hinanden, og den sidste, der besad ulige mere Aand end sin Mand, kom snart frem med et Forslag, der syntes antageligt. Dette gik ud paa, at de skulde skaffe Liget op paa Husets flade Tag og kaste det gjennem Skorstenen ned i deres muhammedanske Naboes Hus. Denne var Olie- og Smørhandler og Sultanens Leverandør af overhovedet alle Slags fede Sager; han havde sit Lager i selve sin Bolig, og klagede ikke uden Grund altid over den Skade, som Rotter og Mus anrettede paa hans Fedevarer.

Konens Forslag blev antaget, og man skred til Værket; den Pukkelryggede blev baaren op paa Taget, og forsigtig nedladt gjennem Skorstenen ved Hjælp af Snore, som var lagt ham under Armene. Han kom heldigvis til at staa paa Benene, og forblev ogsaa staaende lænet op imod Væggen, da Snorene blev draget tilbage.

Neppe var det jødiske Ægtepar igjen kommet ned i deres Værelser, førend Fedtleverandøren med en Lygte i Haanden kom hjem fra et Bryllupsgilde og til sin største Forfærdelse fandt en Mand staaende i sin Kamin. Da han imidlertid ikke manglede Mod, og han med Grund troede at have en Tyv for sig, greb han en Knippel og gik lige løs paa den Pukkelryggede, idet han raabte: »Hejda, Krabat! Jeg troede, at det var Rotterne og Musene, som aad mine Fedevarer, og saa er det Dig, som slæber dem bort gjennem Skorstenen! Men jeg skal vel betage Dig Lysten til at komme igjen, Hallunk!«

Med disse Ord slog han løs paa den døde, der ved det første Slag faldt om paa Ansigtet og frembød sin Pukkel for den vrede Fedtleverandør. Denne bearbejdede ogsaa Pukkelen ret tilgavns. Men da han endelig mærkede, at Personen ikke mere rørte noget Lem, gav han sig nøjere til at undersøge ham, og saa, at han havde et Lig for sig.

Nu blev han ligesaa angst, som han før havde været vred, og udraabte; »Hvad har jeg ulykkelige dog gjort! Jeg har jo slaaet et Menneske ihjel! Ak, jeg drev min Hævn altfor vidt! Store Allah, hvis Du ikke forbarmer Dig over mig, er det ude med mig! Forbandet være Alverdens Olie og Fedt, som bragte mig i denne Knibe!«

Bleg og stiv af Rædsel stod han dér, og hørte allerede Retfærdighedens Tjenere komme for at føre ham til Døden. Den arme Mand vidste hverken ud eller ind.

I Begyndelsen havde Sultanens Fedtleverandør ikke lagt Mærke til, at det var en Pukkelrygget, han havde pryglet; da han nu blev dette vaer, brød han ud i høje Forbandelser og raabte: »Forbandede Pukkelryg, puklede Hund, Allah give, at Du hellere havde stjaalet alt mit Fedt, end at jeg skulde have grebet Dig i Gjerningen! Jeg vilde da ikke have været i denne fortvivlede Knibe for dig og din afskyelige Pukkels Skyld. O, alle I gode Aander, tænder dog et lille Lys for mig i dette Mørke!«

Med disse Ord tog han den Pukkelryggede paa sine Skuldre og bar ham ud af Huset og videre indtil Enden af Gaden, hvor han stillede ham lige op imod en Badehusdør; saasnart han havde faaet ham til at staa, løb han hjem igjen, uden at se sig en eneste Gang om.

Kort efter Solopgang fik en rig kristen Kjøbmand, som

leverede de fleste Fornødenheder til Sultanens Palads, efter en i Svir og Sværm tilbragt Nat det Indfald at forlade sin Bolig og gaa i Bad. Uagtet sin Rus mærkede han dog, at Natten om lidt vilde være tilende, og Raabet til Morgenbønnen snart lyde. Han fremskyndede altsaa sine Skridt, forat ikke en eller anden til Moskeen vandrende Muslim skulde møde ham og føre ham i Fængsel som en Drukkenbold [1]). Men da han kom til Enden af den bevidste Gade, tvang en vis Fornødenhed ham til at staa stille, og det traf sig netop saaledes, at han standsede lige udenfor den Bod, ved hvilken Fedtleverandøren havde skilt sig ved den Pukkelryggede. Formodentlig maa Kjøbmanden paa en eller anden Maade have rørt ved den døde, — kort at fortælle, som han allerbedst stod og tænkte paa ingen Ting, faldt det døde Menneske ham paa Ryggen. Heftig forskrækket og i den Tanke, at det var en Røver, gav Kjøbmanden ham et dygtigt Slag i Hovedet og raabte om Hjælp, idet han af alle Livsens Kræfter blev ved at slaa løs paa det til Jorden faldne Legeme. Paa hans Skrig kom Kvarterets Vægter [2]) tililende, og da han saa en Muhammedaner — thi det var den Puk-

[1]) At vise sig beruset paa Gaden betragtes endnu som strafbart i Orienten og i hvert Fald højst forargeligt; i tidligere Aarhundreder havde enhver Muslim en Slags Ret til overfor kristne selv at gribe ind paa Øvrighedens Vegne, og fra hyppige Misbrug heraf stammer de Kapitulationer, som europæiske Magter sluttede med orientalske Fyrster for at sikre deres Undersaatter, og som i Ægypten endnu tildels har Gyldighed.

[2]) Orientalske Byer er inddelte i Kvarterer, som hver har sine Bevogtere, og som ofte er skilt fra hverandre ved Porte, der holdes lukkede om Natten. Saadanne Gadeafspærringer finder f. Ex. endnu Sted i enkelte Dele af Byen Damaskus.

lede — saaledes mishandlet af en Kristen, forlangte han Grunden dertil at vide.

»Den Kjæltring vilde bestjæle mig og søgte at gribe mig i Nakken,« svarede Kjøbmanden, »og saa maatte jeg værge mig.«

Da svarede Vægteren, idet han greb Kjøbmanden ved Armen: »I har nu tilstrækkelig baade forsvaret og hævnet Eder; gaa nu Eders Vej!«

Med det samme vilde han hjælpe den Pukkelryggede igjen op paa Benene; men da han derved erfarede, at han var død, vedblev han: »Oho, paa slig Maade har altsaa en lumpen Kristen den Frækhed at myrde en retskaffen Muslim!« Og han arresterede Kjøbmanden og førte ham med sig til Politimesterens Bolig, hvor han blev indespærret, indtil Dommeren var staaet op og kunde forhøre den anklagede.

Men efterhaanden som Kjøbmanden atter forvandt Rusens Virkninger og nøjere eftertænkte sit Eventyr, desto mindre kunde han begribe, hvorledes nogen kunde miste Livet ved ganske almindelige Næveslag. Imidlertid var dog Omstændighederne saa graverende, at han ved Forhøret ikke formaaede at rense sig for den imod ham gjorte Beskyldning. Paa den anden Side kunde Dommeren, selv med den bedste Villie, ikke andet end erklære ham skyldig i det ham tilregnede Drab og fælde Dødsdommen over ham. Da imidlertid den Pukkelryggede hørte til Sultanens Hofnarre, vilde han ikke lade ham hænge, førend han havde underrettet Sultanen om Sagen. Men Sultanen lod svare: »Jeg kan ikke benaade en Kristen, som har myrdet en Muselmand; gaa og gjør Eders Pligt!«

Politimesteren lod altsaa en Galge oprejse og ved Udraabere bekjendtgjøre over hele Staden, at en Kristen skulde hænges,

fordi han havde myrdet en Muselmand. Da nu Tiden kom, førte man Kjøbmanden under Galgen, Bøddelen befæstede en Løkke omkring hans Hals, og vilde just til at hale ham ivejret, da Sultanens Fedtleverandør trængte sig frem igjennem Mængden og tilraabte Bøddelen: »Hold inde, for Allahs Skyld, hold inde! Det er ikke ham, men mig, der har begaaet Forbrydelsen!«

Den ved Henrettelsen tilstedeværende Politimester gav sig strax til at forhøre Leverandøren, og denne fortalte nu, hvorledes han var kommen til at slaa den Pukkelryggede ihjel og derpaa havde stillet ham op paa Gadehjørnet, hvor Kjøbmanden var kommen i Filteri med ham. »Det er allerede altfor meget«, sluttede han, »at jeg har taget Livet af en Muselmand; jeg vil ikke betynge min Samvittighed endnu mere ved at blive Skyld i denne uskyldige Kristens Henrettelse!«

Da nu saaledes Fedtleverandøren højt og offentlig erklærede sig skyldig i Mordet, maatte Politimesteren naturligvis lade Kjøbmanden vederfares Retfærdighed. Han befalede altsaa Bøddelen at lade den Kristne løbe og at hænge den anden, der selv havde anklaget sig og bevist sin Brøde.

Bøddelen adlød, og vilde just hive Fedtleverandøren ivejret, da den jødiske Læge gav sig højt til at skrige og trængte sig frem til Galgen.

Saasnart han havde naaet det Sted, hvor Politimesteren stod, erklærede han Muselmanden for uskyldig, og forklarede, hvorledes han, rigtignok kun af Vanvare, havde foranlediget den Pukkelryggedes Død og derpaa skaffet Liget over i Fedtleverandørens Hus. For nu ikke, naar denne blev henrettet, at skulle forsvare to Muselmænds Død, vilde han heller gaa til

Bekjendelse og ved en frivillig Død sone den Brøde, han havde bragt over sit Hoved.

Ved denne Forklaring drog den fede Fedtleverandør sit Vejr betydeligt friere, og kunde gjerne have kastet sig den foragtede, men retskafne Jøde om Halsen af Glæde og Henrykkelse. Men saasnart Politimesteren fuldkommen havde overbevist sig om, at den jødiske Læge var den alene skyldige, lod han ogsaa Leverandøren løbe og gav Befaling til at Jøden skulde hænges.

Allerede havde den jødiske Læge, ligesom de forrige, Løkken om Halsen og skulde til at dingle, da der lod sig høre en ny Stemme, som i høje og ængstelige Toner bad Bøddelen holde inde. Det var Skræderen, som af al Magt stræbte at trænge sig igjennem til Politimesteren. Saasnart han havde naaet denne, begyndte han gispende:

»Herre, I har været lige paa Nippet til at henrette tre uskyldige! Men hvis I vil have Taalmodighed og høre efter, hvad jeg har at sige Eder, skal I visselig lære at kjende den lille Pukkelryggedes virkelige Morder, han staar nemlig for Eder.«

Derpaa fortalte han, hvorledes den Pukkelryggede var kommen til ham, hvorledes han havde taget ham hjem med sig og ladet ham spise tilaften med sig, hvorved han havde været saa uheldig at faa et Fiskeben paatværs i Halsen. Da dette havde voldet hans pludselige Død, havde han og hans Kone baaret ham hen til den jødiske Læge og lagt ham paa det øverste Trin af hans Trappe.«

Lægen har altsaa ikke dræbt ham,« sluttede Skræderen, »thi han sparkede kun det døde Legeme ned af Trappen, da han vilde gaa nedenunder. Men han bildte sig ind, at han ved

denne Lejlighed var kommen for Skade med at berøve ham Livet. Da nu Sagen forholder sig saaledes, Hr. Politimester, er I vel saa god at lade mig henrette istedetfor den arme, uskyldige Læge!«

Politimesteren og alle Tilstedeværende kunde ikke noksom undre sig over de til den Pukkelryggedes Død knyttede, som det syntes, i en uendelig Række sammenkjædede mærkværdige Omstændigheder. Imidlertid var Sagen aldeles ren og klar, og der var intet andet derved at gjøre end at slippe Lægen fri og give Befaling til Skræderens Henrettelse, i Forventning af, at der sandsynligvis vilde melde sig en ny Kandidat til Galgen, inden Skræderen gik tilvejrs.

Medens alt dette gik for sig, til bedste Underholdning for Befolkningen, havde Sultanen spurgt efter sin pukkelryggede Nar, uden hvem han ikke længe formaaede at føle sig ret tilpas. En af hans Hoffolk meddelte ham da følgende Oplysning:

»Herre, den pukkelryggede Nar, som Eders Højhed har behaget at spørge efter, havde igaar Aftes beruset sig og imod al Sædvane sneget sig ud af Paladset for at strejfe omkring i Staden. Imorges har man fundet ham død paa Gaden. Som hans Morder blev der for Dommeren fremført en kristen Kjøbmand, og hin gav strax Befaling til, at der skulde rejses en Galge til den skyldige. Men just som Kjøbmanden stod med Strikken om Halsen, kom der en anden Person og angav sig som Morderen, og efter ham kom en tredie og en fjerde, som hver for sig gjorde Fordring paa den Udmærkelse at blive hængt som Morder, og saaledes traadte i den foregaaendes Sted. Nu er Politimesteren netop i Begreb med at forhøre den fjerde

Person, der har angivet sig som den Pukkelryggedes virkelige Morder.«

Saasnart Sultanen havde modtaget denne Beretning, sendte han strax et Bud hen til Retterpladsen med den Befaling, at Politimesteren øjeblikkelig skulde hidbringe de anklagede, tilligemed den stakkels Pukkelryggedes Lig, hvem han ønskede at se endnu engang. Sultanens Befaling indtraf netop, som Bøddelen var i Begreb med at drage Skræderen ivejret; strax blev denne befriet fra Strikken, og tilligemed den jødiske Læge, Fedtleverandøren og den kristne Kjøbmand, samt den af fire Politibetjente baarne pukkelryggede Dværg bragt for Landets Sultan.

Saasnart Politimesteren stod for Herskerens Aasyn, kastede han sig ned for hans Trones Fod og berettede nøjagtig alt, hvad han vidste af den Pukkelryggedes Historie. Sultanen fandt samme saa overordentligt, at han befalede sin Historiograf at opskrive den med alle Biomstændigheder, og tiltalte derpaa de tilstedeværende, som følger:

»Mon nogen af Eder nogensinde har hørt forunderligere Ting end dem der har tildraget sig med min arme pukkelryggede Nar? Jeg selv har aldrig hørt Magen.«

Saasnart Sultanen havde vel udtalt, bøjede den kristne Kjøbmand sig saa dybt, at han med sin Pande berørte Jorden og svarede:

»Mægtige Hersker, jeg formaaede vel at fortælle Eder en endnu forunderligere Historie; hvis Eders Højhed tillader, skal jeg strax være rede dertil. Neppe vil nogen kunne høre samme uden den dybeste Rørelse.«

Sultanen, der var en stor Elsker af eventyrlige Historier, gav beredvilligt sit Samtykke, og Kjøbmanden begyndte:

Den Kejthaandede.

Førend jeg indlader mig paa den Eders Højhed lovede Fortælling tillader jeg mig med Eders Gunst den Bemærkning, at jeg ikke har den Ære at være født i Eders Rige. Jeg stammer fra Kairo og er af Kopternes [1]) Folkefærd, af Trosbekjendelse en Kristen. Min Fader var Mægler og efterlod mig en betydelig Formue. Jeg fulgte den samme Næringsvej, og befandt mig en Dag i det offentlige Herberg for Kornhandlerne i Kairo, da jeg blev hilset og tiltalt af en anstændig klædt ung Mand, som var ridende paa et smukt Æsel, og adspurgt, i hvilken Pris en Læst Sesam stod [2]), af den Godhed, som en Prøve udviste, hvilken han førte med sig i et Tørklæde.

Jeg undersøgte Prøven og svarede derpaa, at Torveprisen paa Sesam af denne Godhed var Hundrede Sølvdrachmer for Læsten.

»Saa gaa hen til de Kjøbmænd,« vedblev den unge Mand, »som vil tage imod den til denne Pris, og bring mig Besked tilbage! Jeg vil vente Eder ved Sejrsporten [3]) i en Khan, som I der vil finde adskilt fra alle andre Bygninger.«

---

[1]) Saaledes hedder de Kristne, som udgjør Efterkommerne af Ægyptens ældste, oprindelige Befolkning; de bekjender sig til Jakobiternes fra den græske Kirke afvegne Sekt, men staa forøvrigt ligesaa langt fra det oprindelige som fra det nuværende kristelige Væsen.

[2]) En i visse Egne af Østerland almindelig Kornsort.

[3]) Sejrsporten (Bab-en-Nasr) er en af de smukkeste Levninger, som det

Derpaa red han bort. Men jeg foreviste Prøven for flere Kjøbmænd, der ogsaa strax viste sig beredt til for en Pris af hundrede og ti Sølvdrachmer at modtage saa stort et Parti, som der maatte være forhaanden, saa at jeg altsaa fortjente ti Drachmer paa Læsten. Inderlig glad over denne Fortjeneste begav jeg mig hen til Sejrsporten; her traf jeg i den betegnede Khan den unge Mand, der ventede paa mig og strax førte mig ind i et med Sesam fyldt Forraadshus. Jeg undersøgte Beholdningen, der fuldkommen svarede til Prøven, maalte den — der var omtrent et halvt hundrede Læster — ladede den paa Æsler og afhændede den for en Sum af fem tusinde og fem hundrede Sølvdrachmer.

»Der tilkommer Eder ti Sølvdrachmer for hver Læst, det bliver fem Hundrede Drachmer,« sagde den unge Mand til mig, da jeg var vendt tilbage med Pengene, »dem kan I selv drage fra Kjøbesummen. Resten beder jeg Eder gjemme for mig, indtil jeg engang igjen banker paa hos Eder; for Øjeblikket har jeg ingen Brug for disse Penge.«

»I skal stedse finde Eders Penge liggende beredt,« svarede jeg ham, kyssede til Afsked hans Haand og gik hjem, vel tilfreds med den gode Fortjeneste, jeg havde haft ved denne Handel.

Der forløb en hel Maaned, inden den unge Mand atter indfandt sig hos mig og spurgte: »Kan jeg faa mine fire tusinde og fem hundrede Drachmer?«

nuværende Kairo har bevaret fra de tidligere Tider. Den omtales ofte i Tusind og én Nat, da der i dens Nærhed fandtes en Mængde store Khân'er ɔ: Herberger for tilrejsende Kjøbmænd med tilhørende Oplagssteder for deres Varer.

»De ligger beredt,« svarede jeg ham, »jeg skal strax tælle dem op for Eder.«

Da den unge Mand imidlertid ikke gjorde Mine til at ville stige af sit Æsel, bad jeg ham stige af og træde ind hos mig for at forfriske sig lidt; men han vægrede sig og svarede:

»Nej, for Øjeblikket kan jeg ikke opholde mig; jeg har uopsættelige Forretninger her i Nærheden, som jeg maa besørge. Men paa Hjemvejen vil jeg tage ind hos Eder og modtage mine Penge, som jeg derfor beder Eder holde i Beredskab?«

Derpaa red han strax sin Vej. Men det varede meget længe, inden hans Vej atter faldt forbi mit Hus; den ene Maaned forløb efter den anden, og jeg saa ikke mere noget til ham. Da tænkte jeg ved mig selv: »Den unge Kjøbmand viser Dig en sjelden stor Tillid, at han, uden at kjende Dig, lader en saa stor Sum forblive i dine Hænder; en anden vilde frygte for, at Du satte dem overstyr.«

Først ved Enden af den tredie Maaned viste han sig atter, ligesom tidligere ridende paa et Æsel, men langt prægtigere klædt end nogensinde før. Jeg gik ham strax imøde, besvor ham at stige af, og spurgte ham, om han nu ikke vilde have sine Penge.

»Det har slet ingen Hast,« svarede han med fornøjet Mine, »jeg véd, at de er i gode Hænder, og vil lade dem blive staaende, indtil jeg har opbrugt alle dem, jeg har i min egen Besiddelse, og ikke véd at hjælpe mig paa anden Maade. Lev vel, og vent mig i Slutningen af Ugen!«

Efter at have talt saaledes, gav han sit Æsel et Slag med Pidsken, og var snart igjen forsvunden for mine Øjne.

»Lige meget,« sagde jeg da til mig selv. »Han ytrede rigtignok, at jeg igjen skulde faa ham at se i Slutningen af

Ugen; men skal jeg dømme efter alt det foregaaende, er det sandsynligt, at jeg ikke i langsommelig Tid vil faa ham for Øje igjen. Jeg vover sikkerlig intet ved imidlertid at bringe hans Penge ud iblandt Folk og gjøre dem frugtbringende; den Fordel er ogsaa værd at tage med.«

Min Forudsætning var ganske rigtig; Aaret forløb inden jeg atter hørte eller saa noget til den unge Kjøbmand. Først ved Aarets Ende indfandt han sig atter, ligesaa prægtig klædt som tidligere og forresten ganske i samme Optog; men i hans indre Tilstand syntes der at være foregaaet en betydelig Forandring. Da jeg atter denne Gang bad ham om at stige af og vise mig den Ære at træde ind under mit Tag, gjensvarede han:

»Jeg tager gjerne imod Eders artige Indbydelse, dog alene paa den Betingelse, at I ingen læregen Bekostning sætter Eder i for min Skyld.«

»Ganske som Eder behager,« svarede jeg ham, »hav blot den Godhed at stige af og træde ind hos mig!«

Den unge Kjøbmand fulgte min Indbydelse og lod sig føre ind i Huset, hvor jeg strax gav Befaling til et Maaltid, hvormed jeg ansaa det for sømmeligt at beværte ham. Maden blev snart baaren frem. Med ved den allerførste Bid, han tog, bemærkede jeg til min store Forbauselse, at han betjente sig af den venstre Haand, og det saa udelukkende, som om han slet ingen højre havde. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde tænke derom. Saalænge jeg havde kjendt den unge Kjøbmand, var han forekommen mig at være Høfligheden selv. »Skulde det vel være muligt,« tænkte jeg ved mig selv, »at han bærer sig saa-

ledes ad af Ringeagt for Dig? »Se blot, han bruger slet ikke andet end den venstre Haand!«

Jeg kan ikke nægte, at jeg jo i højeste Grad var spændt paa at erfare Sammenhængen med denne besynderlige Opførsel. Da Maaltidet var tilende og mine Folk havde ryddet af Bordet, satte vi os hos hinanden paa Sofaen, og jeg bød den unge Mand et Stykke Bagværk af den allerførste Sort; — atter greb han til med den venstre Haand!«

»Herre,« tog jeg da tilorde, »tilgiv mig, naar jeg er saa fri at adspørge Eder, hvorfor I hele Tiden kun bruger den venstre Haand! Rimeligvis har I ondt i Eders højre?«

Den unge Kjøbmand svarede mig blot med et dybt Suk, og drog den højre Arm frem under sit Klædebon, hvorunder han hidtil havde holdt den skjult; med Forbauselse saa jeg da, at han slet ingen højre Haand havde.

»I har nu udentvivl følt Eder stødt over, at jeg hele Tiden har brugt den venstre Haand,« tilføjede han, »men I ser nu selv, at jeg var lovlig undskyldt.«

»Tør jeg da vel spørge Eder,« udbrød jeg forundret, »ved hvilken ulykkelig Hændelse I har mistet Eders højre Haand?«

Ved dette Spørgsmaal begyndte han at fælde Taarer; men saasnart han igjen havde fattet sig nogenlunde, gav han sig til at fortælle mig sin Historie, saaledes som jeg nu vil fortælle Eder den.

»Jeg er født i Staden Bagdad,« begyndte han, »og er Søn af en Mand, der baade ved Rang og Fortjenester hørte til de mest udmærkede Personligheder i denne Stad. Neppe var jeg traadt ud i Verden, førend jeg ved Omgangen med Folk, som

havde rejst meget, og navnlig skildrede mig det gamle Kairos Herligheder, besjæledes af den mest levende Begjærlighed efter at komme til at rejse og fornemmelig besøge Ægypten. Men saalænge min Fader levede, var der ikke Tanke om slig en Udflugt i Verden; først ved hans Død blev jeg min egen Herre og kunde følge min Rejselyst. Ufortøvet satte jeg en meget betydelig Pengesum i allehaande fine Stoffer fra Bagdad og Mussul, og gav mig dermed paa Vejen til Kairo.

Ved min Ankomst til denne mærkværdige Stad steg jeg af i den efter Mesrur benævnede Khan, og lejede en Bolig tilligemed Magasin, i hvilket sidste jeg forvarede mine paa Kameler hidbragte Varer. Mine Folk indkjøbte Levnetsmidler og tillavede min Mad; strax efter Maaltidet gik jeg ud for at tage Paladset, Moskeerne, de offentlige Pladser og Stadens øvrige Mærkværdigheder i Øjesyn. Jeg fandt al Ting langt over Beskrivelsen, og gik efter en behagelig tilbragt Dag meget tilfreds og fornøjet til Hvile. Den følgende Dag pyntede jeg mig paa det omhyggeligste, og lod nogle af mine smukkeste og kostbareste Stoffer udpakke og ved mine Slaver bringe hen paa den cirkassiske Besistan[1]), for at se til, hvad man vilde byde mig derfor. Snart saa jeg mig omgiven af Udraabere og Mæglere, som allerede havde erfaret min Ankomst, og uddelte en Mængde Prøver af mine Varer, som blev bragt omkring over hele Staden og forevist paa alle Bazarer og Besistan'er. Men det syntes ikke, at jeg skulde have Held med mig; thi overalt blev der budt mindre end det sammenlagte Beløb af Indkjøbsprisen og Transportomkostningerne. Herover følte jeg en ikke ringe

[1]) Ensbetydende med Bazar, dog paa det nær, at paa en Besistan de fornemste Haandværkere af alle Arter tillige har deres Værksteder.

Ærgrelse. Men da jeg ytrede min Uvillie for Udraaberne, svarede mig disse: »Hvis I vil følge vort Raad, skal vi give Eder en Anvisning, hvorefter I vil blive istand til at afsætte Eders Varer med god Fordel,«

»Lad høre engang!« sagde jeg til dem.

»I maa fordele Eders Varer imellem flere Kjøbmænd, af hvilke de da udsælges i mindre Partier. Tvende Gange om Ugen, Mandag og Fredag, kan I da indkassere de indkomne Penge. I vil staa Eder vel derved, og ikke mindre Kjøbmændene, som ogsaa vil have en god Fordel deraf. Medens Udsalget gaar for sig, er I desuden ganske Eders egen Herre og kan anvende Eders Tid, som Eder lyster, dels til at bese Staden og nyde dens Adspredelser, dels til at gjøre Udflugter i den smukke og mærkværdige Omegn. Det er vor oprigtige Mening.«

Dette Raad syntes mig fortræffeligt, og jeg fulgte det uden Betænkning. Endnu samme Dag fordelte jeg mine Varer imellem de Kræmmere paa Bazaren, hvilke man havde betegnet mig som de paalideligste, og modtog til Sikkerhed et i Vidners Paasyn udfærdiget Modtagelsesbevis, der kun stillede den eneste Betingelse, at jeg ingen Penge maatte kræve den første Maaned.

Efterat jeg paa denne Maade havde ordnet mine Sager, tænkte jeg udelukkende paa min Fornøjelse, og stiftede Bekjendtskab med flere Personer af min Alder, som lod det sig være magtpaaliggende at fordrive mig Tiden paa den aller behageligste Maade. Men saasnart den første Maaned var forløben, besøgte jeg ugentlig to Gange mine Kjøbmænd, ifølge med en Retsbetjent, der eftersaa deres Bøger, og en Vexelerer, som prøvede de Penge, der indbetaltes [1]), og bragte stedse en smuk Sum

[1]) Paa Grund af de hyppige Forfalskninger og Beskjæringer af kur-

med mig tilbage i Mesrurs Khan. Men Betalingsdagene var ingenlunde de eneste, da jeg aflagde mine Handelsvenner og Agenter Besøg; ogsaa til andre Tider indfandt jeg mig, snart hos denne og snart hos hin, for at snakke Morgentimerne bort, eller erfare, hvad der gik for sig paa Besistan'en.

Da jeg saaledes en Mandag befandt mig i Boden hos en Kjøbmand ved Navn Bedreddin, traadte en Dame ind af et meget destingveret Væsen. At hun var af fornem Herkomst, lod sig øjeblikkelig erkjende af den Anstand, hvormed hun førte sig, af hendes prægtige Klædedragt og af den nette Slavinde, som fulgte efter hende. Hun satte sig i min Nærhed, og hendes herlige Skikkelse i Forbindelse med en vis ejendommelig Ynde, som udtalte sig i alt, hvad hun foretog sig, indtog mig i den Grad, at jeg brændte af Utaalmodighed efter at lære hende nøjere at kjende. Rimeligvis bemærkede hun, at jeg med Fornøjelse betragtede hende; men ingenlunde tog hun mig det ilde op. Saaledes maatte jeg idetmindste slutte, da hun løftede det tætte Slør, som hun bar over det lettere Musselinsklæde, hvori Hovedet og Ansigtet var helt indhyllet, og lod mig bemærke et Par store, funklende sorte Øjne, som ganske henrykte mig. Men hvad der fuldkommen gjorde mig til hendes Slave, var hendes Stemmes liflige Klang, og den indtagende Maade, paa hvilken hun, efter besvaret Hilsen, spurgte Kjøbmanden, hvorledes det var gaaet ham, siden hun sidst havde besøgt ham. Efterat hun derpaa i nogen Tid havde underholdt sig med ham

---

serende Pengestykker modtager en Handlende sjelden et Guldstykke uden at have vejet det; en af de almindeligste Besvigelser sker ved at lægge Mønten i Skedevand, som borttager en Del af Metallet uden dog at gjøre mindste Skade paa Præget; der kan paa den Maade indvindes indtil en halv Franc paa hvert Guldstykke.

om ligegyldige Ting, ytrede hun, at hun søgte et vist Guldstof, og bestemt ventede at finde det i hans Bod, som havde Ord for at være den bedst forsynede paa hele Bazaren. — Hvis han var i Besiddelse af det betegnede Stof, maatte han vise hende den Artighed at forelægge hende samme.

Bedreddin viste den skjønne Dame flere Stykker af den fortrinligste Art; heraf udvalgte hun sig et og spurgte om Prisen. Kjøbmanden overlod hende det for elleve hundrede Guldstykker; med denne Pris var Damen vel tilfreds, og ytrede, at hun tog Stoffet med sig, men ikke kunde betale det førend den følgende Dag, da hun tilfældigvis ingen Penge havde hos sig.

»Ædle Dame«, svarede Bedreddin: »jeg vilde med største Beredvillighed lade Eder tage det indkjøbte med Eder og have Pengene tilgode, hvis Stoffet var min Ejendom; men det tilhører denne brave unge Mand, som I her ser for Eder, og jeg skal endnu idag betale ham sammes Værdi.«

»Hvoraf kommer det, at I behandler mig saaledes?« spurgte Damen fornærmet: »Har jeg ikke allerede kjøbt saa meget hos Eder, og stedse den følgende Dag bragt Eder Pengene, naar I overlod mig noget paa Borg?«

Kjøbmanden maatte indrømme, at hun talte Sandhed, men vedblev at beklage, at han i dette Tilfælde nødvendigvis maatte have rede Penge.

»Nu, saa kan I beholde Eders Stof!« ytrede Damen fortørnet, idet hun kastede Tøjet fra sig: »Allah fordømme Eder tilligemed alt, hvad der bærer Navn af Kjøbmand! I er alle af samme Surdejg og tager alene Hensyn til de lumpne Penge!«

Med disse Ord rejste Damen sig i Vrede og gik hastig bort.

Men da jeg saa den skjønne Dame saaledes fjerne sig, følte jeg først tilfulde, hvor meget mit Hjerte hang ved hende,

og jeg kaldte hende tilbage, idet jeg sagde: »Ædle Dame, vis mig den Naade blot at tøve et Øjeblik! Maaske finder jeg paa en Udvej til at fyldestgjøre Eder begge.«

Strax vendte hun tilbage og svarede, at hun for min Skyld vilde have Taalmodighed et Øjeblik endnu. Da hun atter havde taget Plads, henvendte jeg mig til Kjøbmanden med det Spørgsmaal, hvormeget han forlangte for hint mig tilhørende Stof.

»Elleve hundrede Guldstykker«; svarede han: »billigere kan jeg umulig afhænde det.«

»Saa overlad paa mit Ansvar denne ædle Dame Stoffet, og lad hende tage det hjem med sig. Jeg tilstaar Eder hundrede Drachmers Fortjeneste derpaa, og skal til Eders Sikkerhed give Eder en Forskrivning lydende paa den hele Sum.«

Saasnart jeg havde udfærdiget Forskrivningen, overgav jeg Stoffet i Damens Hænder, idet jeg sagde: »Hav den Godhed at tage Eders Indkjøb med Eder! Imorgen, eller naar I vil, kan i bringe mig Betalingen derfor, eller, hvad endnu bedre er, forat Sagen kan blive afgjort med det samme, vis mig den Naade at modtage Stoffet til Foræring!«

»Nej, saaledes var det ingenlunde ment!« svarede Damen: »Imidlertid er Eders Artighed og Forekommenhed saa stor, at jeg maatte blues, hvis jeg ikke var Eder af Hjertet taknemlig derfor og udtalte min Taknemlighed for Eder. Allah belønne Eder ved at forøge Eders Formue, ved at skjænke Eder et langt Liv, og ved at aabne sit Paradises Porte for Eder, naar I engang vandrer herfra! Jeg selv kan ikke paa anden Maade belønne Eder uden ved trofast at bevare Mindet om Eders Ædelmodighed.«

Ved disse Ord fattede jeg Mod og svarede:

»Min Herskerinde, lad mig til Løn for den ringe Artighed,

jeg har vist Eder, blot se Eders Ansigt; derved vil jeg anse mig for rigelig og rundelig betalt.«

Uden at tage til Gjenmæle vendte Damen sig om imod mig, løftede Musselinssløret, som bedækkede hendes Ansigt, og lod mig skue en fuldendt Skjønhed. Min Henrykkelse var saa stor, at jeg ganske mistede Mælets Brug, og, istedetfor at sige hende nogle Artigheder, ligesom forstenet vedblev at stirre paa hende. Men min Himmel blev kun altfor snart igjen tilhyllet; efter nogle Øjeblikkes Forløb lod hun atter Sløret synke, dels af naturlig Blufærdighed, dels af Frygt for at blive bemærket af andre, og indhyllede sig tillige igjen i sit hele hendes Person tæt bedækkende Klædebon. Derpaa tog hun den lille Pakke med det indkjøbte Stof, og forlod hastig Boden; men jeg blev tilbage i en Tilstand, hvori jeg havde ondt ved at gjenkjende mig selv.

Min Forvirring og Bevægelse var helt forunderlig og lader sig ikke beskrive. Dog beholdt jeg endnu saa megen Fatning tilbage, at jeg, førend jeg forlod Boden, endnu spurgte Kjøbmanden, om han kjendte den unge, dejlige Dame; af ham erfarede jeg, at hun var en Datter af en anset Emir, som havde efterladt sig en umaadelig Formue.

Ved min Tilbagekomst til Mesrurs Khan var jeg neppe istand til at nyde en Bid af de Spiser, som mine Tjenere satte for mig; og om Natten, der forekom mig at være den længste i mit Liv, lukkede jeg neppe et Øje til. Saasnart det blev Dag stod jeg op, i det uvisse Haab, atter at faa et Glimt at se af hende, der var den eneste Aarsag til min Uro og Lidelse, klædte mig paa med en mere end almindelig Omhu, og begav mig atter hen i Bedreddins Bod.

Kun en kort Tid havde jeg opholdt mig der, da jeg atter saa den dejlige, unge Dame nærme sig med sin Slavinde. Hun var endnu prægtigere klædt end den foregaaende Dag, og tog slet ingen Notits af Kjøbmanden, men henvendte sig strax til mig med følgende Ord:

»Herre, I ser, at jeg punktlig opfylder min Forpligtelse fra igaar; jeg kommer for at tilstille Eder de Penge, hvorfor I nylig med et mig uforglemmeligt Ædelmod saa beredvillig gik i Borgen for mig uden at kjende det mindste til mig.«

»Ædle Dame,« svarede jeg: »med Pengene hastede det slet ikke; jeg nærede aldeles ingen Frygt desangaaende, og maa meget beklage, hvis I alene af denne Grund har umaget Eder hid.«

»Opsættelse vilde have været en Misbrug af Eders Godhed,« ytrede Damen, gav mig Pengene, og tog derpaa Plads ved Siden af mig.

Denne gode Lejlighed til at stifte nærmere Bekjendtskab med hende, lod jeg naturligvis ikke gaa ubenyttet forbi. Jeg gav mig til i sagte Tone at tale til hende om min Kjærlighed; men strax rejste hun sig ligesom fornærmet og fjernede sig hastig. Jeg fortrød, hvad jeg havde gjort; min Tilstaaelse var kommen hende altfor brat paa. Saalænge jeg kunde øjne hende, stirrede jeg efter hende; da hun endelig var forsvunden, stod jeg op og forlod Bedreddins Bod, uden at vide, hvorhen jeg gik.

Medens jeg saaledes halv bevidstløs vandrede frem, ganske fortabt i Erindringen af mit Eventyr, følte jeg mig holdt fast ved Fligen af min Kaftan. Da jeg hastig vendte mig om, saa jeg til min store Overraskelse den mig vel bekjendte Slavinde, som jeg havde set ifølge med min Tilbedte.

»Min Herskerinde,« tog hun tilorde: »den samme Dame,

med hvilken I nylig talte i Kjøbmandens Bod, har noget at sige Eder, og beder Eder ulejlige Eder hid til hende, hvis I iøvrigt har Tid og Lyst dertil.«

Hvor denne lille smukke Slavinde dog kunde spørge dumt! »Om jeg havde Tid og Lyst til at følge mit Hjertes udelukkende Attraa?«

Slavinden førte mig virkelig hen til sin Herskerinde, som sad i en Vexelerers [1]) Bod og ventede mig. Saasnart jeg havde taget Plads hos hende, tiltalte hun mig paa følgende Maade:

»Kjære Herre, I maa ikke tage Eder til Hjerte, at jeg forlod Eder saa hastig og tilsyneladende i Vrede; det vilde have været baade uklogt og usømmeligt, om jeg i hin Kræmmers Nærværelse havde laant Øre til Eders ømme Bekjendelser, og endnu mere, hvis jeg havde svaret Eder derpaa. Imidlertid er Eders Ord ingenlunde gledne mit Øre forbi, og Svaret holder mit Hjerte rede: »Hvis I mener Eders Erklæring alvorlig, vil jeg henregne mig til de lykkeligste Mennesker paa Jorden. Hvad I har følt ved Synet af mig véd jeg ikke; men jeg følte strax i første Øjeblik mit Hjerte hendraget til Eder. Eders Træk har siden igaar foresvævet min Sjæl, og mit Øre har uophørlig fornummet Klangen af Eders Stemme; at jeg idag saa tidlig opsøgte Eder igjen, maa vidne for Inderligheden af denne min

---

[1]) Vexelereren er en uundværlig Figur i enhver orientalsk Bazar. Da man i Orienten nu og fordum paa Grund af den stadige Trafik med fremmede Lande, er villig til at modtage udenlandske Mønter som Betalingsmiddel, og da tillige Kursen paa de indenlandske Penge hyppig skifter, maa Vexelerernes Virksomhed træde til ved alle Transaktioner. Det er en meget indbringende Stilling at være »sarrêf« (Vexelerer), men dens Indehavere har sjeldent noget godt Lov paa sig.

hidtil ubekjendte, men salige Følelse, som jeg ikke formaar at tolke eller beskrive!«

Henreven af Kjærlighed og Lykkesfølelse svarede jeg, at hendes Ord aabnede mig et Indblik i Paradisets Haver. »Fra hint lykkelige Øjeblik, da jeg sidste Gang saa Eder, var mine Øjne ligesom blændede af Eders Dejlighed, mit Øre fortryllet, og mit Hjerte tagen tilfange uden Modstand! Jeg føler en Lidenskab uden Grændse og uden Ende!«

»Tiden er kostbar, min Ven!« svarede den Skjønne: »Lad os ikke spilde den med overflødige Ord! Om Eders Oprigtighed nærer jeg ingen Tvivl, og om min skal jeg snart vide at overbevise Eder. Sig mig blot, om I vil vise mig den Ære at besøge mig, eller om jeg skal besøge Eder!«

»Min Herskerinde,« svarede jeg, »som en fremmed her paa Stedet bor jeg i en Khan, og det er ikke noget Sted at modtage en Dame af Eders Rang og Værdighed; meget bedre vil det være, om I angiver mig Eders Bolig og giver mig Tilladelse til at besøge Eder.«

Hermed var min Tilbedte vel tilfreds og svarede: »Saa kom til mig iovermorgen, paa Fredag efter Middagsbønnen![1]) Jeg bor i Andagtsgaden, og I behøver kun at spørge efter Abu Shamma, med Tilnavnet Berkus, fordum Emirernes Overhoved. I hans Hus vil I kunne træffe mig. Farvel saa længe!«

Dermed skiltes vi fra hinanden.

---

[1]) Den rettroende skal i det hele forrette fem Bønner i Løbet af et Døgn, nemlig Morgenbønnen ved Solopgang, Middagsbønnen, Eftermiddagsbønnen (omtrent Kl. 3), Bønnen ved Solnedgang og endelig Aftenbønnen (omtrent en Time efter Solnedgang); af disse er Middagsbønnen den vigtigste.

Med største Utaalmodighed tilbragte jeg Tiden indtil Fredagen. Jeg stod meget tidlig op, iførte mig mine bedste Klæder, stak en Pung med halvtresindstyve Guldstykker til mig, og red paa et allerede den foregaaende Dag lejet Æsel hen i Andagtsgaden. Ved det betegnede Hus, der let lod sig finde, steg jeg af, betalte Æseldriveren rundelig for hans Ulejlighed, og bestilte ham til at møde med sit Dyr den følgende Morgen for at afhente mig igjen.

Saasnart jeg havde banket paa, lukkede tvende i snehvid Dragt pyntelig klædte Slaver Døren op for mig og sagde: »Behag at træde indenfor! Vor Herskerinde venter Eder med Utaalmodighed, og har i to Dage ikke talt om andet end Eder.«

Da jeg kom ind i Gaarden fik jeg Øje paa en Kiosk, hvortil syv Trin førte op, og som ved et Gitter var adskilt fra Gaarden, og omgiven af en underskjøn Have, der foruden de almindelige Frugttræer indeholdt en Mængde andre sjeldne og helt kostelige, hvis Bestemmelse alene var at give Skygge og tjene til Prydelse. Med Henrykkelse hørte jeg Sang af talrige Fugle, harmonisk samlydende med et højt stigende Springvands Rislen, som fandtes i Midten af et rigt Blomsterparti. Fire forgyldte Drager sprudede fra Bækkenets fire Hjørner Vand i Overflod, som, renere end Krystal, samlede sig i en hastig henilende, sølvklar Bæk. Alting var skjønt indtil Beruselse, og maatte nødvendigvis give mig et højt Begreb om min Elskede og lægge tusinde ny Yndigheder til hendes uforlignelige Skjønhed.

De to smaa Slaver førte mig ind i en herlig indrettet og udsmykket Sal, og den ene gik for at melde sin Herskerinde min Ankomst, medens den anden blev tilbage hos mig for at underholde mig og gjøre mig opmærksom paa alle Hallens Skjønheder.

Men ikkun kort havde jeg at vente, inden mit Hjertes Sultaninde traadte ind, rigt smykket med Perler og Diamanter, dog endnu mere straalende ved Glandsen af sine Øjne end ved Ædelstenenes Glimmer. Ingen Spadseredragt[1]) skjulte længer hendes Væxt for mig; man formaar ikke at tænke sig nogen finere, yndigere og ædlere. Gjensynets Glæde — dog dette forbigaar jeg, eftersom det vilde være formasteligt at begynde paa en Beskrivelse af det usigelige! — — Efter den første Udvexling af ømme Hilsener tog vi Plads paa en Sofa hos hinanden og fordybede os i en henrykkende Underholdning. Ud paa Aftenen blev der dækket for os med de mest udsøgte Spiser, og efter Maaltidet underholdt vi os med hinanden indtil den mørke Nat. Nu blev der bragt Vin og Frugter, som egnede sig til at vække Tørsten[2]); vi spiste og drak med hinanden, medens Slaverne og Slavinderne udførte den herligste Sang og Musik. Ogsaa Husets Herskerinde gav sig til at synge, og gjorde mig herved fuldkommen til sin fortryllede Slave. Min Lykke overgik alt Begreb. — —

Saaledes tilbragte vi Natten med hinanden, gaaende over fra Nydelse til Nydelse, den ene mere henrykkende end den anden. Men tidlig om Morgenen stod jeg op og sagde min Elskede Levvel, efterat jeg med Behændighed havde skudt min Pung med halvtresindstyve Guldstykker ind under hendes Hovedpude. I den ømmeste Tone spurgte hun mig, naar jeg vilde

[1]) Naar de orientalske Kvinder færdes udenfor Huset, er de iført en lang, folderig Kjortel, der indhyller dem fra Hoved til Fod og skjuler hele Figuren; Farven er nu til Dags sort eller kulørt, hos de kristne hvid.

[2]) Her maa navnlig tænkes paa Pistacier og de saakaldte »sudanesiske Nødder«, som har en krydret, stærk saltagtig Smag.

komme igjen, og jeg maatte love at besøge hende igjen den samme Aften. Inderlig glad og under tusinde Kjærtegn ledsagede hun mig da selv til Døren og lukkede op for mig; hendes sidste Ord til mig var en Paamindelse om ikke at glemme mit Løfte.

Æseldriveren holdt allerede udenfor Døren, og jeg red tilbage til Mesrurs Khan. Da jeg her gav ham Afsked, lod jeg ham vide, at jeg ikke vilde betale ham for at være sikker paa, at han igjen mødte om Aftenen ved et vist bestemt Klokkeslet. Derefter lod jeg det være min første Omsorg at indkjøbe et godt Lam og allehaande Kager, hvilke Ting jeg ved en Lastdrager oversendte mit Hjertes Dame. Den øvrige Del af Dagen var jeg saa optagen af alvorlige Forretninger, at Æseldriveren næsten overraskede mig, da han om Aftenen holdt udenfor min Dør ved det bestemte Klokkeslet.

Jeg red da atter hen til Emirens Datter, blev modtagen med den samme Glæde og beværtet ligesaa herlig som den første Gang. Da jeg efter en paa samme Maade tilbragt kostelig Nat skiltes fra min Elskede ved Morgengryet, efterlod jeg atter en Pung med halvtresindstyve Guldstykker, og vendte derpaa igjen tilbage til Mesrurs Khan. Disse Besøg gjentog jeg daglig under de samme Omstændigheder, indtil alle mine Varer var solgte og jeg ikke havde en Skilling mere at fordre af Kjøbmændene. Min Stilling var aldeles hjælpeløs; jeg besad ingen Penge mere og havde heller ingen ivente.

Under disse sørgelige Vilkaar, ikke langt fra at overgive mig til Fortvivlelsen, forlod jeg Khanen, uden at vide, hvad jeg skulde gribe til. Min Vej førte mig i Nærheden af det kongelige Slot, hvor mange Mennesker var forsamlet for at bivaane et Skuespil, som Sultanen gav for Folket. Jeg blandede mig imel-

lem Mængden og kom tilfældigvis til at staa i Nærheden af en vel bereden og smukt klædt Mand, som ved Sadlen havde hængende en halvaaben Lomme, af hvilken der stak en grøn Silkesnor frem. Jeg iagttog mit Snit og befølte Lommen, og bragte herved i Erfaring, at Snoren maatte være befæstet til en vel spækket Pengepung. Medens jeg endnu stod og anstillede Betragtninger herover, gik en med Brænde belæsset Lastdrager Rytteren paa den modsatte Side saa nær forbi, at denne maatte bøje sig til Siden for ikke at faa sine Klæder sønderrevne af Brændet. Da fór Djævelen i mig, og jeg benyttede Øjeblikket til at bemægtige mig Pengepungen. Med den ene Haand greb jeg fat i Snoren, med den anden udvidede jeg Lommens Aabning, trak ubemærket den tunge Pung op og puttede den i en Hast til mig. Men i næste Øjeblik var Lastdrageren kommen forbi, og Rytteren, som rimeligvis af min Nærgaaenhed havde fattet Mistanke, greb i Lommen og savnede øjeblikkelig Pungen. Uden at betænke sig tog han sin Stridsøxe og slog mig til Jorden.

Men de mig omgivende Folk følte sig højlig oprørte ved denne Voldsgjerning, og tog endrægtig mit Parti imod Rytteren; nogle greb hans Hest i Tøjlerne og spurgte ham trodsig, hvorfor han havde slaaet mig og hvorledes han turde vove at mishandle en Muselmand paa slig oprørende Maade.

Men Rytteren lod sin Hest stejle og spurgte opbragt: »Hvi blander I Eder i mine Anliggender? Jeg har havt god Grund til at tugte ham; han er en Tyv og har stjaalet min Pung.«

Ved disse Ord kom jeg atter til Besindelse og rejste mig op fra Jorden; mit anstændige og vindende Ydre bragte alle og enhver over paa min Side. Rytteren blev udskjældt for en

skamløs Løgner, eftersom man ingenlunde troede en ung Mand af mine Vilkaar istand til at begaa en saa nedrig Handling, — kort sagt, alle hævdede min Uskyldighed og søgte at befordre min Flugt ved at træde ivejen for Rytteren. Jeg var virkelig ogsaa paa Nippet til at undkomme; da skulde til al Ulykke netop Politimesteren indfinde sig tilligemed sine Folk for at efterse, hvad der foregik. Enstemmig blev Rytteren beskyldt for at have mishandlet mig under det tomme Paaskud, at jeg havde bestjaalet ham. Men Politimesteren lod sig ikke nøje med den Besked, som den skrigende Mængde gav ham, men spurgte ogsaa Rytteren, om han ikke kunde have nogen anden mistænkt end netop mig. Hertil svarede Rytteren nej, idet han anførte sine Grunde derfor. Da befalede Politimesteren sine Folk at bemægtige sig mig og gjennemsøge mig. En af Betjentene drog øjeblikkelig Pungen frem og holdt den ivejret, saa at alle kunde se den og overbevise sig om min Brøde. Jeg var nærved at synke i Jorden af Skam.

Nu spurgte Politimesteren Rytteren endvidere, om Pungen var hans og hvor mange Penge, der var deri. Rytteren besvarede det første Spørgsmaal med ja, og angav dens Indhold til tyve Drachmer. Da Dommeren ved Undersøgelse havde fundet Angivelsen rigtig, gav han Rytteren Pungen tilbage, men mig opfordrede han til ligesaa godt først som sidst at tilstaa Sandheden, uden at tvinge ham til Anvendelsen af et pinligt Forhør.

Da overvejede jeg hos mig selv med nedslagne Bikke: »At sige nej kan intet nytte, eftersom Pungen vidner højt og tydelig imod Dig; det er altsaa ligesaa godt, godvillig at gaa til Bekjendelse.«

Jeg hævede altsaa Hovedet og erklærede mig skyldig i

Tyveriet. Men saasnart Politimesteren havde min Tilstaaelse, hidkaldte han Vidner og befalede, at den højre Haand skulde hugges af mig[1]). Dommen blev paa Stedet udført og vakte en almindelig Medlidenhed, da jeg syntes at være Godtfolks Barn; selv hos Rytteren mærkede jeg, at det gjorde ham ikke mindre ondt end de øvrige tilstedeværende. Politimesteren vilde ogsaa have ladet den ene Fod hugge af mig; men da anraabte jeg Rytteren om at bede om Naade for mig, og denne bønfaldt saa længe og saa indtrængende, at Politimesteren endelig føjede ham og lod det bero ved Tabet af Haanden.

Saasnart Dommeren havde fjernet sig, nærmede Rytteren sig mig og overrakte mig Pungen, idet han udtalte den Overbevisning, at alene den yderste Nød kunde have bevæget et, som det syntes, saa vel opdraget ungt Menneske til at begaa en saa uværdig, ja skændig Handling.

»Tag denne usalige Pnng!« sagde han til Slutning, »jeg skjænker Eder den og beklager hjertelig den Eder tilstødte Ulykke.«

Med disse Ord forlod han mig. Men jeg var saa mat af det store Blodtab, at jeg sikkerlig var omkommen, hvis ikke nogle gode, medlidende Folk, som boede i Nærheden, havde haft den Barmhjertighed at optage mig i deres Hus og række mig de fornødne Styrkemidler. De forbandt min Arm, og indviklede min afhuggede Haand i et Linklæde, som jeg hængte

---

[1]) Nu existerer Lemlæstelse ikke mere som Straf; men i tidligere Aarhundreder var den hyppig anvendt i Følge det fra de ældste Tider i Østerland herskende Princip om den direkte Gjengjældelse, idet Forbryderen straffedes paa det Lem, hvormed han havde syndet: Tyven fik sin Haand afhugget, den bagtalende Tungen udskaaret o. s. fr.

ved mit Bælte og tog med mig, da jeg igjen var istand til at forlade det mig aabnede Barmhjertighedens Asyl. Men hvor skulde jeg begive mig hen? I Mesrurs Khan kunde jeg ikke gjøre Regning paa at finde den under slige sørgelige Omstændigheder fornødne Bistand, og til den unge Dame vovede jeg ikke at begive mig hen. »Det er kun altfor rimeligt,« sagde jeg ved mig selv, »at hun ikke vil vide mere af mig at sige, saasnart hun erfarer min Vanære.« Men jeg havde intet Valg, indsaa jeg ret snart, og begav mig helt sønderknust paa Vejen til min Elskedes Hus.

En Stimmel af nysgjerrige fulgte efter mig; for at rive mig ud af Sværmen ilede jeg fremad saa hastig, som muligt, og tog min Vej igjennem de snevreste og smudsigste Stræder, men da jeg havde naaet min Elskedes Hus var jeg saa svag og mat, at jeg lige ved Indtrædelsen kastede mig paa Sofaen, uden at kunne fremføre et Ord. Den højre Arm skjulte jeg under mit Klædebon; thi jeg frygtede intet mere end at blotte Tegnet paa min Vanære.

Saasnart min Elskede var bleven underrettet om min Ankomst og mit Ildebefindende, ilede hun bekymret hid, og da hun saa mig saa bleg og nedslagen, udraabte hun: »Min Sjæls Sjæl, hvad fejlet Eder dog?«

Men jeg forstilte mig og svarede: »Jeg lider af en frygtelig Hovedpine.«

Derover viste hun sig meget bedrøvet, og tvang mig til atter at tage Plads; jeg var nemlig staaet op for at hilse paa hende, saa mat jeg end var. »Milde Allah,« vedblev hun derpaa, »hvorledes har I dog paadraget Eder denne Lidelse? Sidst, da vi var sammen, var I saa rask og munter som nogensinde.

Jeg frygter for, at der er noget, som I skjuler for mig. Er det Ret, min Elskede?«

Da jeg istedetfor at svare hende brød ud i Taarer, vedblev hun: »Jeg begriber ikke, hvad der saaledes kan gjøre Eder beklemt om Hjertet. Skulde jeg maaske selv, uden at vide det, være Skyld i Eders Lidelse? Eller er I, hvilket Allah forbyde, maaske kommen for at sige mig, at I ikke mere elsker mig?«

Da kunde jeg ikke tie længer, men svarede sukkende: »Nej langtfra, min Elskede! — En saa uretfærdig Mistanke kan alene forøge min Lidelse.« Men umulig kunde jeg faa det over Hjertet at tilstaa hende Sandheden.

Da det blev Aften lod min Elskede et Maaltid bære frem og opmuntrede mig til at spise og styrke mig. Da jeg imidlertid kun havde den venstre Haand at bruge, undskyldte jeg mig og sagde, at jeg aldeles manglede Lyst til Mad og Drikke.

»Nu, Madlysten vil nok indfinde sig,« mente Damen, »saasnart I har betroet mig, hvad der trykker Eder saa haardt. Hvorfor vil I haardnakket skjule Aarsagen til Eders Kummer for mig? Let Eders Hjerte, saa skal I se, at det strax vil blive meget bedre med Eder!«

»Ak, det kan vel heller ikke nytte, at jeg længer dølger Sandheden for Eder!« svarede jeg. Saasnart jeg ved disse Ord havde tilkjendegivet min Beredvillighed til at vise min Elskede Tillid, skjænkede hun i for mig af den søde Vin, og rakte mig Skaalen, idet hun sagde: »Drik først engang! Det vil sikkerlig give Eder Mod!«

Med den venstre Haand greb jeg Skaalen og brød derhos ud i ny Sukke og Taarer.

»Ak, hvorfor sukker og græder I dog saa ynkelig,« vedblev

min Tilbedte med bævende Stemme, »og hvorfor tager I ikke Skaalen, som sædvanlig, i den højre Haand?«

Jeg skyndte mig med at undskylde mig, idet jeg foregav, at jeg paa den højre Haand havde en ond Byld, der smertede mig meget.

»Saa lad mig da se denne Byld!« bad min Elskede, »jeg forstaar mig godt paa sligt, og skal stikke den op for Eder.«

»Nej, den er endnu ikke moden,« indvendte jeg og tømte den meget store med Vin fyldte Skaal.

Men Vinen virkede i Forbindelse med min legemlige Udmattelse og sjælelige Smerte, og bedøvede mig i den Grad, at jeg faldt i en dyb Søvn, hvoraf jeg først igjen vaagnede i Morgenstunden. Men imedens jeg sov, havde min Elskede, som for enhver Pris vilde vide, hvilken Sammenhæng det egentlig havde med min Haand, taget min Arm frem under Kaftanen, og med en Forbauselse og Smerte, der ikke lader sig beskrive, opdaget, at Haanden var hugget af mig, og at denne fandtes i Tørklædet, som hang ved mit Bælte.

Nu begreb hun, hvorledes jeg havde kunnet modstaa hendes rørende Bønner om at vise hende Fortrolighed, og tilbragte den hele Nat i den dybeste Smerte over min Ulykke, som hun ikke betvivlede, jo var tilstødt mig for min Kjærligheds Skyld til hende.

Da jeg vaagnede, forraadte mig strax hendes Ansigt, at hun var smertelig bevæget; men ikke forlod et eneste Ord hendes Læber, hvorved hun havde kunnet krænke mig. Hun lod en Kraftsuppe, der var kogt paa Fjærkræ, frembære for mig, og nødte mig til at spise og drikke, for, som hun sagde, at gjenvinde mine Kræfter. Da jeg havde spist, vilde jeg tage

Afsked fra hende; men hun holdt mig tilbage ved Fligen af mit Klædebon og sagde: »Jeg slipper Eder ingenlunde hverken idag eller imorgen! Endskjøndt I ikke har betroet mig, hvad der fejler Eder, er jeg dog fast overbevist om, at jeg er den uskyldige Aarsag til Eders Ulykke. Af Sorg derover vil jeg maaske tage min Død; men førend jeg forlader denne kummerlige Verden maa jeg udføre en Beslutning, som jeg allerede for længe siden har fattet til Eders Bedste.«

Derpaa lod hun Kadi'en og Vidner hente, og udfærdigede i deres Nærværelse og ved deres Hjælp et Dokument, hvorved hun indsatte mig til Arving af hele sin Formue.

Saasnart hun havde affundet sig med Retsbetjenten og hans Folk, aabnede hun en stor Kiste og viste mig alle de siden Begyndelsen af vort Forhold modtagne Pengepunge. »De er alle dine,« sagde hun, »det er aldrig faldet mig ind at tilegne mig en Skilling deraf. — Her er Nøglen! I er eneraadig Herre over alt dette Guld og hele min store Ejendom.«

Jeg takkede hende af et overstrømmende Hjerte for al hendes Godhed og Højmodighed; men hun svarede: »Alt, hvad jeg hidtil har gjort for Eder, regner jeg for slet intet, og vil ikke give mig tilfreds, førend jeg ved min Død har bevist Eder min Kjærlighed.«

Da begyndte jeg at besværge hende, at hun dog skulde slaa sig alle saadanne mørke og uhyggelige Tanker af Sinde; men hun rystede alene paa Hovedet og blev fast ved sin Mening. Sorgen over at have været Aarsag, om end kun uskyldig, til min vanærende Lemlæstelse, paadrog hende virkelig ogsaa en tærende Sygdom, hvoraf hun efter fem, sex Ugers Forløb opgav Aanden.

Da jeg paa sømmelig Maade havde bevist hende den sidste

Ære og den bestemte Tid sørget over hendes Tab, — endskjøndt Allah véd, at min Sorg først vil ophøre med mit Liv! — tog jeg alle hendes meget betydelige Ejendele i Besiddelse; deriblandt fandtes ogsaa den Sesam, som I har solgt for mig.

»Hermed er min Historie ude,« vedblev den unge Kjøbmand, »og I vil ikke længer undre Eder over, at jeg ved Maaltidet betjente mig af den venstre Haand. Iøvrigt takker jeg Eder meget for den Ulejlighed, I har gjort Eder i min Tjeneste, og for Eders Troskab kan jeg ikke noksom vise mig taknemlig. Da jeg nu, Allah være lovet, er mere end rig nok, saa meget jeg end i mine Dage har forødt, saa beder jeg Eder modtage den mig skyldige Pengesum til Foræring. Desuden har jeg endnu et andet Forslag at gjøre Eder. Da jeg efter det Uheld, der er mødt mig, umulig kan blive længer i Kairo, har jeg isinde at forlade denne Stad med det allerførste. Hvis I nu har Lyst til at følge med mig, saa vil vi drive Handel i Fællesskab og dele Vindingen.

»Da den unge Mand hermed havde endt sin Fortælling,« berettede den kristne Kjøbmand videre, »takkede jeg ham af bedste Evne for den mig gjorte betydelige Foræring og modtog ligeledes hans andet Forslag med stor Glæde. Vi bestemte en Dag til vor Afrejse, og forlod Kairo, efter at have gjort alt, hvad vi ejede, i Penge og Varer. Vi drog da igjennem Syrien, Mesopotamien og hele Persien, og naaede efter længere og kortere Ophold i forskjellige Stæder Eders Højheds Residentsstad. Da den unge Mand efter nogen Tids Forløb ytrede det Ønske at vende tilbage til Persien og nedsætte sig dér, gjorde vi vort Mellemværende op med hinanden og tog en hjertelig Afsked.

Jeg nedsatte mig her, og har fortiden den Ære at staa i Eders Højheds Tjeneste.

Det var den Historie, som jeg havde at fortælle Eders Højhed. Finder I den ikke endnu mere forunderlig end den lille Pukkelryggedes? — — —

Heri var Sultanen dog ingenlunde enig med den kristne Kjøbmand; meget mere fór han op i heftig Vrede og svarede: »Tilvisse, Kristen, Du er ikke lidet uforskammet, at Du vover at opvarte mig med slig en mager Historie og oven i Kjøbet at sammenligne den med min pukkelryggede Nars! Er det virkelig dit Alvor, at en udsvævende Ynglings flaue Eventyr skulde kunne lade sig stille ved Siden af min egen Nars underfulde Historie? I er Slyngler alle tilhobe, og jeg vil lade Eder hænge, saa mange I er, for at hævne min Pukkelrygs ynkelige Død!«

Ved disse truende Ord kastede den forskrækkede Fedtleverandør sig for Sultanens Fødder og sagde: »Herre, jeg anraaber Eder ydmygeligt om endnu en Stund at holde Eders retfærdige Vrede tilbage! Hav den Naade at lade mig faa Ordet blot en halv Times Tid, og vis Barmhjertighed mod os alle fire, saafremt min Historie blot er nok saa underholdende som Eders meget ærede Pukkelrygs!«

Sultanen lod sig lokke milevidt ved Løftet om en god Historie; han betvang sin Vrede og gav sit Samtykke, hvorefter Fedtleverandøren uden Dvælen begyndte:

En Ret med Hvidløg.

Af en meget anset Person blev jeg igaar indbuden til en huslig Fest, hvorved jeg ikke undlod ved den bestemte Aften-

time at indfinde mig. Min Vært fejrede en af sine Døtres Bryllup. I dette ansete Hus forefandt jeg et Selskab af Lærde, Embedsmænd og Stadens ypperste Privatmænd. Efter Bryllupshøjtidelighederne blev der frembaaret et herligt Maaltid, og imellem de mange gode Retter fandtes der ogsaa en ganske fortrinlig, som var tillavet med Hvidløg, og som der var megen Rift om. Dog var der én blandt de tilstedeværende, som ikke rørte ved dette Fad, endskjøndt han havde det staaende lige foran sig; helt forundret opmuntrede vi ham da til at følge vort Exempel og i det mindste smage derpaa.

»Det skal jeg vel vogte mig for,« svarede han, »jeg har engang i mit Liv spist Mad med Hvidløg i, og jeg har ingenlunde glemt, hvad det dengang kostede mig.«

Da begyndte vi at bestorme ham med vore Bønner, at han dog skulde forklare os, hvorfor han havde en saa afgjort Modbydelighed for Hvidløg. Dog Husets Herre gav ham ingen Tid til at gjøre Rede for sig, men tog saaledes tilorde:

»Viser I mit Gjæstebud Øre paa denne Maade? Denne Ret er ganske fortrinlig, forsikrer jeg Eder, og I bør ikke lade den gaa Eder forbi. Har I end ingen Lyst dertil, maa I dog vise mig den Villighed, i det mindste at smage derpaa, ligesom alle de andre.«

Da Gjæsten, en anset Kjøbmand fra Bagdad, saa sig saaledes trængt fra alle Sider, sagde han:

»Herre, I maa ikke tro, at jeg gjør mig kostbar ved at vise denne Ret tilbage. Hvis I ubetinget forlanger det, vil jeg ogsaa gjerne smage derpaa; dog maa I i dette Tilfælde tillade mig, bagefter fyrretyve Gange at vaske mine Hænder i Kali, ligesaa mange Gange i Asken af Sodaplanten, og endelig ligesaa ofte i duftende Sæbe. I maa ikke tage mig denne Betingelse

ilde op; thi jeg har svoret, kun under disse Vilkaar at nyde Spiser, som er tilberedt med Hvidløg.«

Husets Herre havde nu engang sat sig i Hovedet, at Kjøbmanden fra Bagdad skulde tage for sig af den meget roste Spise, og befalede derfor sine Folk at bringe Kali, Sodaaske og Sæbe tilligemed et stort Bækken med Vand. Derpaa nødte han sin Gjæst til at spise af den hidtil forsmaaede Ret, idet han spøgende forsikrede ham om, at det ikke skulde komme an paa en dobbelt Portion af Kali, Soda og Sæbe. Som det syntes, ærgerlig over denne uhøflige Tvang, udstrakte Kjøbmanden sin Haand, tog en Bid, førte den bævende til Munden, og fortærede den med synlig Modbydelighed, hvorover vi højlig forbausedes. Men vor Overraskelse steg dog endnu højere, da vi bemærkede, at han manglede Tommelfingeren; og Husets Herre kunde ikke holde det Spørgsmaal tilbage, hvorledes han havde mistet denne Finger.

»Tommelfingeren fattes mig ogsaa paa den venstre Haand;« sagde Kjøbmanden, og beviste ved udstrakt Haand Rigtigheden af sit Udsagn, »og paa Fødderne fattes mig ligeledes begge de store Tæer. Det er et helt forunderligt Eventyr, hvorved jeg har mistet dem; hvis de ærede Gjæster besidder Taalmodighed til at høre det, har jeg intet imod at fortælle samme. Jeg tør vel sige, at det ikke i mindre Grad vil vække Eders Medlidenhed end Eders Forundring. Dog først tillader De, at jeg vasker mine Hænder?«

Med disse Ord stod han op og gik hen til Vaskebækkenet. Men saasnart han — det var just ikke saa meget hastig gjort — havde vasket sine Hænder Hundrede og tyve Gange, vendte han tilbage til sin Plads og begyndte saalunde sin Fortælling:

»Jeg er fra Staden Bagdad, hvor min Fader levede under Khalifen Harun al Raschid og blev anset for èn af Stadens rigeste Kjøbmænd. Men da han i sin ældre Alder fattede et fordærveligt Hang til Adspredelser og en Levemaade, hvorved han kunde gjøre Opsigt, gik det galt med hans Forretninger, og hans uhyre Formue skrumpede saa betydeligt sammen, at jeg ved hans Død maatte sammenskrabe alt, for blot at dække den Gjæld, han havde efterladt sig. Imidlertid vandt jeg dog ved denne ærlige Fremgangsmaade saa mange Venner og saa stor en Kredit, at jeg ved Flid og Stræbsomhed snart kom i ganske gode Omstændigheder.

Da jeg en Morgenstund, som sædvanlig, aabnede min Bod, kom der en Dame ridende paa et Mulæsel, ledsaget af to Slavinder og en Gilding; hun holdt stille udenfor min Bod, hidvinkede Slaven, der hjalp hende ned af Dyret og derpaa sagde til hende:

»Naadige Frue, jeg havde vel forudset, at I vilde komme for tidlig; saa godt som alt er endnu lukket paa Besista'en. Hvis I havde villet høre mit Ord, var I nu ikke tvungen til en kjedsommelig Venten.«

Damen saa sig om til alle Sider, og da hun i Virkeligheden ikke fandt andre Boder end min aabnede i Nærheden, traadte hun hen til mig, hilste og bad mig om Tilladelse til i min Bod at maatte vente de andre Kjøbmænds Ankomst.

Jeg besvarede hendes Hilsen paa en sømmelig Maade og bad hende tage Plads. Da der foruden mig, de to Slavinder og Gildingen, ikke fandtes et eneste Menneske paa Besista'en, tog hun Sløret fra Ansigtet for friere at indaande den friske Morgenluft, »ak, ingensinde havde jeg set noget saa henrivende skjønt!« At skue og at elske dette Fuldkommenhedens

Billed var ét for mig; jeg formaaede ikke at vende mit Øje fra hende. Ogsaa i hende syntes der at foregaa noget usædvanligt; thi hun tog mig ikke min Opmærksomhed ilde op, og beholdt sit Ansigt ubedækket, indtil Folk begyndte at indfinde sig paa Bazaren og hun maatte frygte for at blive iagttaget af profane Blikke.

Nu gav hun sig i Samtale med mig og spurgte mig angaaende nogle af de rigeste og skjønneste Stoffer. Hertil maatte jeg svare, at jeg som ung Begynder ikke endnu havde Evne til at føre saa kostbare Varer. »Det gjør mig inderlig ondt,« sagde jeg, »at jeg ikke kan forelægge Eder noget af det, I attraar at kjøbe her paa Bazaren. Men for at spare Eder Ulejligheden ved at gaa fra Bod til Bod, vil jeg, hvis I tillader det, hidskaffe alt, hvad I ønsker at se, saasnart Kjøbmændene har indfundet sig. Jeg forlanger da den nøjeste Pris at vide, og I kan gjøre Eders Indkjøb her, uden at I behøver at ulejlige Eder videre.«

Hermed var den dejlige, unge Dame vel tilfreds, og jeg trak min Underholdning med hende saa langt ud, som jeg formaaede, da de Kjøbmænd endnu ikke var kommen, med hvilke jeg havde at bestille. Men endelig maatte jeg dog, lige fortryllet af hendes Aand og hendes Skjønhed, afbryde min Samtale med hende og begive mig ud for at tilvejebringe de Stoffer, som hun ønskede at gjøre Udvalg imellem. Dog hastig var jeg igjen tilbage, og medbragte alt, hvad den unge Dame kunde ønske sig. Efterat hun derpaa, uden just at forhaste sig, havde gjort sit Udvalg, gav vi os til at akkordere om Prisen, og blev snart enig om en Sum af fem Tusinde Sølvdrachmer. Gildingen tog Varerne; den unge Dame stod op og gik sin Vej.

Jeg blev staaende og stirrede efter hende lige indtil Besista'ens Port, hvor hun igjen besteg sit Mulæsel, og først efter at hun var forsvunden, faldt det mig ind, at jeg i min ømme Henrykkelse aldeles havde overset, at jeg ikke havde faaet Betaling for Varerne, ja ikke engang havde spurgt efter den skjønne Kjøberindes Navn og Bolig. Helt forvirret og ængstet ved Tanken om, at jeg ved denne Lejlighed var bleven flere Kjøbmænd, som maaske ikke havde Taalmodighed til at bie, en meget betydelig Sum Penge skyldig, gik jeg strax hen for at gjøre Undskyldinger, idet jeg foregav, at jeg meget vel kjendte Damen, Derpaa vendte jeg igjen tilbage til min Bod, ligesaa begejstret af min nye Kjærlighed som nedtrykt af min nye, desværre meget betydelige Gjæld.

Mine Kreditorer havde givet mig otte Dages Henstand; efter denne Tids Udløb vilde de naturligvis have deres Penge; dog lod de sig ved mine Bønner og af Hensyn til min prøvede Retskaffenhed bevæge til at indrømme mig otte Dages Frist endnu. Men jeg blev ikke sat i den Nødvendighed, indtil Bunden at udtømme Kjøbmændenes Godhed; allerede Dagen efter indfandt sig Damen igjen med det samme Følge og til samme Tid, og begav sig lige hen til min Bod, hvor hun standsede og steg af.

»Jeg har ladet Eder vente noget,« sagde hun, »men bringer Eder her dog endelig de Eder tilkommende Penge. Lad dem bære hen til Vexelereren, at han kan prøve Mønten og bevidne Summens Rigtighed!«

Gildingen, som bragte Pengeposen, fulgte med mig hen til Vexelereren; denne prøvede Guldstykkerne og fandt Summen fuldkommen rigtig. Efterat jeg derpaa var vendt tilbage, nød

jeg atter den ubeskrivelige Lykke at underholde mig med den henrivende dejlige Kvinde, indtil alle Boderne paa Bazaren var bleven aabnet. Uagtet vi kun talte om ganske almindelige Ting uden stor Betydning, forstod hun dog at give alt en Vending eller et Sving, som lod det synes fuldkommen nyt og ejendommeligt. Herved blev jeg naturligvis ikke lidet bestyrket i min Mening om hendes Aand og fine Smag.

Saasnart de Kjøbmænd, med hvilke jeg havde at gjøre, havde faaet deres Boder aabnede, bragte jeg dem deres Penge, og fik uden Vanskelighed andre Stoffer betroede, hvilke den unge Dame ønskede at se. Denne Gang udvalgte hun for Tusinde Guldstykker, og fjernede sig derpaa ligesom tilforn, uden at give sig tilkjende eller endog blot at sige, hvor jeg havde at henvende mig.

Denne Gang blev jeg endnu ængsteligere tilmode; denne ny Forpligtelse var ulige større øg betyngede mig i samme Forhold sværere.

»Hun har rigtignok betalt mig en meget anselig Sum,« sagde jeg, »men hun har gjort mig ansvarlig for en endnu meget større. Skulde hun maaske være en udlært Bedragerske og øve et gjennemtænkt Spil med mig, for at styrte mig kun saameget dybere i Ulykken? Kjøbmændene spørger ikke om hende, men ville udelukkende henvende sig til mig.«

»Dog — umuligt! Den unge Dame var altfor skjøn af Ydre og ædel af Væsen til at være en Bedragerske. — De Vise siger rigtignok, at Forførelsen altid er skjøn; men de siger ikke, at den ogsaa viser sig høj og ædel. — Dog alene Allah ser i Hjerterne!«

Saa levende end min Kjærlighed var, formaaede den dog ingenlunde at forjage de smertelige Betragtninger, som min store

Uforsigtighed gav mig Anledning til, og min Bekymring steg Dag for Dag en hel Maaned, i hvilken Tid den unge Dame hverken lod sig se eller lod høre fra sig. Tilsidst vilde mine Kreditorer ikke vente en Dag længere, og jeg beredte mig allerede paa at gjøre en stor Del af min Ejendom i Penge for at tilfredsstille dem, da den unge Dame en Morgen ganske tidlig igjen viste sig aldeles under de samme Omstændigheder.

»Lad Guldvægten hente,« sagde hun, idet hun lod sig hjælpe af sit Dyr, »forat vi kunne prøve det Guld, som jeg bringer Eder!«

Disse Ord banlyste i en Hast min Frygt og fordoblede min Kjærlighed. Førend endnu Guldet var vejet, henvendte hun flere Spørgsmaal til mig, deriblandt det, om jeg var formælet.

Jeg benægtede det men med tilføjende, at jeg hverken var eller havde været gift, eller nogensinde endnu havde tænkt paa at gifte mig. Derpaa overgav hun Gildingen Pungen med Guldet, idet hun sagde: »Lad os nu faa Sagen afgjort og komme paa det rene med hinanden!«

Gildingen lo, og drog mig tilside, forat vi skulde veje Guldet med hinanden. Men medens jeg stod og vejede, passede han sit Snit og hviskede mig i Øret: »Jeg har ret vel bemærket, at I er forelsket i min Herskerinde, og undrer mig kun over, at I mangler Mod til at tilstaa hende det. Hun paa sin Side elsker Eder endnu højere, end I elsker hende. Og I maa ingenlunde tro, at hun bryder sig om Eders lumpne Stoffer; det er alene hendes ømme Lidenskab, som bringer hende hid, og denne er ogsaa Aarsagen til, at hun har villet vide, om I var gift. Det kommer nu blot an paa Eder selv, om I vil vorde den lykkeligste blandt alle dødelige.«

Over alt Begreb glædelig overrasket svarede jeg Gildingen i samme sagte Tone, at jeg havde følt den ømmeste Lidenskab for hans Herskerinde lige fra det første Øjeblik, jeg havde set hende, men ikke havde vovet at gjøre Regning paa hendes Gjenkjærlighed. »Jeg er med Liv og Sjæl hendes Slave,« tilføjede jeg, »og skal ingenlunde glemme Eders gode Tjeneste, min sorte Ven.«

Endelig var jeg bleven færdig med at veje Guldstykkerne; medens jeg atter lagde dem i Pungen, henvendte Gildingen sig til sin Herskerinde med den Forsikring, at jeg var fuldkommen vel tilfreds. Det var det imellem dem aftalte Ord; den unge Dame stod strax op og sagde, idet hun forlod mig, at hun vilde sende Gildingen til mig, og at jeg blot skulde gjøre, hvad han vilde byde mig i hendes Navn.

Jeg betalte da min Gjæld til Kjøbmændene, og ventede fra Dag til Dag med den største Utaalmodighed paa Gildingen; endelig indfandt han sig atter hos mig. Jeg modtog ham med et Hjerte, som hoppede af Glæde, og forhørte mig angaaende hans Herskerindes Beflndende.

»O,« svarede han, »hvorledes befinde vel forelskede Folk sig? I er den lykkeligste blandt alle Elskere; hun er ganske syg af Kjærlighed, og dør visselig, dersom hun ikke snart faar Eder at se. Hvis hun var fri Herre over sin Person og sine Forhold, vilde hun opsøge Eder for at tilbringe alle sit Livs Øjeblikke med Eder.«

»Jeg har,« ytrede jeg, »af hendes ædle Anstand og fine Væsen sluttet, at hun maa være en Dame af høj Stand. Hvem er din Herskerinde?«

»Deri har I ikke taget et Gran fejl,« svarede Slaven. »Hun er en Yndling af Sobeïde, Khalifens Gemalinde, af hvem hun

kun saameget højere bliver skattet, som Fyrstinden selv har opdraget hende fra lille af, og kan forlade sig paa hende ved ethvert Indkjøb. Da hun lærte Eder at kjende, betroede hun strax Khalifens Gemalinde, at hun ønskede at gifte sig og at hendes Valg var faldet paa Eder, samt bad om hendes Samtykke til en Forbindelse med Eder. Sobeïde har ogsaa allerede givet hende det, men ønsker dog først at lære Eder at kjende, for at erfare, om hun har gjort et godt Valg, og har i denne Forudsætning lovet at bestride Bryllupet. Eders Lykke er altsaa gjort; thi behagede I min Herskerinde, vil I sikkerlig ogsaa behage Fyrstinden, som alene er betænkt paa at gjøre sin Yndling Glæde, og i intetsomhelst Tilfælde vil paalægge hende nogen Tvang. Det gjælder altsaa fortiden alene om at faa Adgang til Paladset, og netop for at gjøre Aftale i denne Henseende er jeg her tilstede. Fat nu en hastig Beslutning!«

»Jeg er allerede beredt til at følge Eder, hvorhen I vil føre mig;« svarede jeg. »Kjærligheden kjender ingen Frygt.«

»Ja, det er let sagt,« ytrede Gildingen, »men I véd vel nok, at under Dødsstraf ingen Mand tør betræde Khalifens Harem, og at I blot ad hemmelige og farefulde Veje kan snige Eder derind? Heldigvis har min Herskerinde ligesaa megen Aand som Ynde, og har udfundet ganske sikre Midler til at fremme vort Forehavende. Men taus og tillidsfuld maa I være, saasandt Eders Liv er Eder kjært!«

Jeg forsikrede, at jeg uvægerlig vilde gjøre alt, hvad der blev befalet mig, og fik nu den Anvisning ved Nattens Indbrud at begive mig hen til Sobeïdes Moske, som Harun al Raschid ved Tigris havde ladet opbygge for sin Gemalinde. Der skulde jeg vente, indtil man kom for at afhente mig.

Utaalmodig ventede jeg Nattens Indbrud, var punktlig til-

stede ved Bønnen, som blev holdt i Moskeen halvanden Time efter Solens Nedgang, og blev saa tilsidst ganske alene tilbage. Det varede ikke længe, inden der nærmede sig én af lutter Gildinger roet Baad; Slaverne bragte flere store Kister iland og satte dem ind i Moskeen, hvorefter alle igjen fjernede sig paa én nær, i hvem jeg gjenkjendte min Elskedes sædvanlige Ledsager. Men hvad maatte jeg se! Ogsaa min Elskede selv traadte ind i Moskeen, som Fuldmaanen, der bryder frem igjennem det mørke Skydække. Henrykt ilede jeg hende imøde og erklærede min Beredvillighed til at adlyde alle hendes Befalinger.

»Vi har ingen Tid at spilde,« ytrede hun hastig, lod Laaget tage af én af Kisterne og bød mig stige ind, uden at frygte noget, eftersom hun selv indestod for alt. — Jeg var gaaet altfor vidt til at kunde træde tilbage; der var altsaa intet andet for end at krybe ned i Kisten. Saasnart jeg havde taget Plads deri, dækkede min Elskede Laaget over, og lukkede det forsvarlig med Slaa og Nøgle.«

Nu kaldte den fortrolige Slave atter de andre Gildinger ind i Moskeen, og lod ved disse alle Kisterne igjen bringe ned i Baaden. Saasnart dette var sket, besteg han selv og hans Herskerinde ogsaa Fartøjet og lod det ro tilbage til Paladset.

I den snevre og mørke Kiste havde jeg den bedste Lejlighed til at anstille allehaande Betragtninger, og opsendte ved Tanken om den Fare, hvori jeg svævede, af mit Hjertes Dybde flere Løfter og Bønner end jeg havde ofret Himlen hele min øvrige Levetid. Slig Gudsfrygt har rigtignok ikke meget at betyde; men den var en tilforladelig Maalestok for den Angst, hvori jeg svævede.

Baaden løb tilland ved Porten paa Khalifens Palads; Ki-

sterne blev udlossede og baarne op i Forgemakket, hvori Obersten for Gildingerne opholdt sig. Denne har Nøglen til Kvindernes Værelser, og indlader intet uden stræng Undersøgelse. Men denne Paladsembedsmand sov allerede og maatte først vækkes.

Obersten for Gildingerne blev inderlig gnaven, da man forstyrrede ham i hans Søvn, og tog ikke i Betænkning at lade Sobeïdes Yndling føle sin Uvillie over, at hun kom saa silde hjem.

»I skal ikke slippe saa let igjennem, min skjønne Dame, som I maaske tror;« sagde han, »ingen af disse Kister kommer ud af Pletten uden at være bleven aabnet og underkastet den nøjagtigste Undersøgelse.«

Med det samme befalede han Gildingerne at bringe den ene efter den anden og aabne dem for ham. Ulykkeligvis faldt den Kiste dem først under Hænder, hvori jeg befandt mig; en rædsom Angst sammenknugede herved mit Hjerte, og jeg troede min sidste Time var forhaanden.

Men Fyrstindens Yndling vægrede sig ved at give Nøglen fra sig, og modsatte sig paa det bestemteste denne Kistes Aabning.

»I véd ret vel,« sagde hun, »at det ikke kunde falde mig ind at bringe andet, end hvad der er bestemt for min og Eders Herskerinde. Denne Kiste indeholder just nogle fortrinlig kostbare Varer, som nogle nylig ankomne Kjøbmænd har betroet mig, samt endel Flasker med Vand fra den hellige Kilde Semsam i Mekka; hvis én af disse blev sønderbrudt og derved de kostbare Varer blev beskadigede, saa maatte I staa til Ansvar derfor, og I véd nok, hvad dette har at sige. Khalifens Gemal-

inde vilde vel forstaa at bringe Eder til at fortryde Eders Uforskammethed.«

Kort sagt, min Elskede talte i en saa myndig og bestemt Tone, at Obersten for Gildingerne ikke vovede at gjøre hende imod, og med indædt Vrede befalede, at Kisterne skulde skaffes videre, uden at en eneste af dem var bleven aabnet. Kisterne blev altsaa baaret ind i Haremet; men neppe var de der, førend det skrækkelige Raab lød: »Khalifen nærmer sig!«

Havde jeg ikke været angst iforvejen, saa blev jeg det nu; endnu den Dag idag véd jeg ikke, hvorledes jeg gjennemgik denne ubeskrivelige Sjælemarter. I det næste Øjeblik var Khalifen tilstede og spurgte Sobeïdes Yndling, hvad nyt hun bragte i de store Kister.

»Det er nylig ankomne Stoffer, Eders Højhed, som Eders Gemalinde ønsker at se,« svarede min Elskede.

»Ej, det er ogsaa noget for mig!« udraabte Khalifen, der var i sit bedste Lune. »Luk strax Kisterne op, forat jeg kan blive bekjendt med deres kostbare Indhold!«

Forgjæves stræbte min Elskede at afvende det truende Uvejr, idet hun forestillede Khalifen, at det var lutter Kvindesager, og at han ved at aabne Kisterne vilde berøve sin Gemalinde den Fornøjelse at blive den første, som fik Kostbarhederne at se. Khalifen gjentog sin Befaling, at Kisterne skulde lukkes op, idet han paa den unge Dames nye Indvending, at det vilde komme til at gaa ud over hende, hvis hun lod Kisterne aabne uden sin Herskerindes Befaling, udtrykkelig lovede, at han vilde tage al Ting paa sig og at selv ikke den mindste Bebrejdelse skulde komme til at træffe hende.

Nu kunde min Elskede umulig vægre sig længere og lavede

sig til at efterkomme Khalifens Villie. Jeg glemmer aldrig disse Øjeblikke af en dødelig Angst, som jeg dengang oplevede. Khalifen satte sig ned, og den ene Kiste blev baaren hen til ham efter den anden og aabnet for hans Blikke. Min Elskede var imidlertid klog nok til at gjemme den Kiste tilsidst, hvori jeg sad sammenknuget og svedte Angstens Sved, og at trække Sagen i Langdrag, idet hun gjorde Khalifen opmærksom paa hvert enkelt Stykkes Fortrin og Skjønheder; ved denne Fremgangsmaade haabede hun at trætte Khalifen, saa at han blev mæt af den uvante Underholdning, inden Raden naaede til mig. Men Skjæbnen syntes nu engang at have besluttet vor Undergang; med en Taalmodighed, som ellers ikke var ham egen, gjennemgik de troendet Behersker Kiste for Kiste, indtil han kom til den allersidste, mit grusomme Fængsel.

»Nu har vi kun én Kiste tilbage,« ytrede Harun, »lad mig nu til syvende og sidst blot se, hvad den indeholder! Den er ikke lidet større og vægtigere end de andre.«

Jeg vidste i dette Øjeblik virkelig ikke, om jeg var død eller levende; saa meget syntes aldeles afgjort, at det var ude med mig.

Men da min Elskede mærkede, at Khalifen ogsaa vilde have den sidste Kiste aabnet, ytrede hun:

»Denne Kiste vilde jeg dog gjerne bede Eders Højhed om at fritage mig for at aabne; den indeholder Sager, som jeg kun kan vise Eder i Eders Gemalindes Nærværelse. I vil sikkerlig ikke fortryde at have bekjæmpet Eders Nysgjerrighed indtil videre.«

Khalifen var falden i Tanker, og det varede noget inden han svarede. Det var et Øjeblik, der svævede mellem Liv og Død, Frelse og Fordærvelse.

»Saa lad være da!« svarede Khalifen endelig ganske adspredt. »Bort med alle disse Kasser!«

Dette lod min Elskede sig ikke sige to Gange; i en Hast fik hun Kisterne bragt ind i sit Værelse. Allah være lovet, i dette Fristed begyndte jeg atter at aande og føle mig selv!«

Saasnart Gildingerne, der havde baaret Kisterne ind, igjen havde fjernet sig, aabnede hun mit Fængsel og bød mig stige ud, idet hun pegede paa en Dør, som skulde føre mig ind i et fuldkommen sikkert Asyl. Næsten værkbruden af min sammenknebne Stilling i Kassen krøb jeg ud og steg ad en Trappe op i et Værelse ovenpaa, hvor min Elskede senere vilde samles med mig. Og det var virkelig i rette Tid, at jeg var sluppen ud af Klemmen; thi i næste Øjeblik traadte Khalifen ind og tog Plads paa den tomme Kasse. Det var atter Nysgjerrigheden som atter førte ham hid; han ønskede nemlig at erfare, hvad den unge Dame havde set og hørt i Staden. Efter en lang Underholdning, hvorved min Elskede nødtvungen maatte udvikle al sin Elskværdighed, endskjøndt hendes Hjerte laa over Gløder, drog Khalifen sig endelig tilbage til sine egne Værelser.

Da kom min Elskede op til mig; først og fremmest bad hun mig tilgive sig alle de Ængstelser, hun nødtvungen havde beredt mig og sagde: »Min Angst var i Sandhed ikke mindre end Eders, derom maa I ikke tvivle; thi jeg var bange for mig selv, og min Kjærlighed gjorde mig dobbelt bange for Eder. Ved slige Lejligheder gjælder det om at holde Ørene stive og staa den onde Skjæbne imod indtil det sidste. Dog, et Hjerte, der elsker, har ti Mands Forstand og tyve Mands Mod! Nu kan I være ganske rolig; dette Sted er endnu aldrig bleven betraadt af nogen Mands Fod undtagen Eders.«

Efterat vi i nogen Tid, Allah véd hvorlænge, havde udvexlet vor Ømhed med hinanden, sagde endelig min Elskede: »Men nu er det høj Tid at gaa til Hvile; vær kun ganske rolig og lad Slummeren vederkvæge Eder! I Løbet af den næste Dag skal jeg forestille Eder for Sobeïde, min Herskerinde, hvilket kan ske uden Vanskelighed, eftersom Khalifen næsten aldrig besøger hende uden om Aftenen.«

Paa denne Maade fuldkommen beroliget, tilbragte jeg en ganske rolig Nat; hvis noget af og til forstyrrede min Hvile, var det alene Forestillingen om min høje Lykke, den henrivende Udsigt til at komme i Besiddelse af en Kvinde af saa megen Aand og Skjønhed.

Den følgende Morgen underrettede min Elskede mig om, hvilken Adfærd jeg skulde iagttage i Nærværelsen af Khalifens Gemalinde, og hvad jeg skulde svare paa de sandsynligvis indløbende Spørgsmaal. Derpaa førte hun mig ind i en Sal, det var smuk, rig og pragtfuld over al Beskrivelse. Da jeg havde opholdt mig dér nogle Øjeblikke, traadte tyve ikke længere unge Slavinder, i prægtig men ensartet Dragt, ud af Sobeïdes Værelser og opstillede sig med ærbart Væsen i tvende Rader paa begge Sider af en i Salen oprejst Trone. Efter disse fulgte tyve andre endnu unge, paa lignende Maade, kun endnu prægtigere klædte Slavinder, og i deres Midte gik Fyrstinden selv, den stolte Sobeïde. Hun var saa belæsset med Ædelstene og Perler, at man, saa at sige, neppe kunde faa Øje paa hende selv for al denne Glimmer. Med stor Værdighed nedlod hun sig paa Tronen, og hendes Yndling, som var fulgt ind med hende, stillede sig paa hendes højre Side, medens hendes øvrige Følge i nogen Afstand grupperede sig paa begge Sider af Tronen.

Saasnart Sultaninden havde taget Plads, gav min Elskede mig Tegn til at nærme mig; lidt ængstelig skred jeg frem imellem de to Rækker af Slavinder, kastede mig ned foran Tronen og berørte Tæppet under Sultanindens Fødder med min Pande. Men helt naadig bød hun mig staa op, beærede mig med Spørgsmaal angaaende mit Navn, min Familie og Formuesomstændigheder, og lod til at være ret tilfreds med de Svar, jeg gav hende. Dette kunde jeg ikke alene slutte af hendes Miner, men ogsaa af de naadige Ytringer, hun værdigedes at lade falde. Til Slutning ytrede hun sig nemlig saaledes:

»Det glæder mig inderligt, at min Datter — et hæderligere Navn kunde hun ikke give sin Yndling — har gjort et saa godt Valg, der i alle Maader synes at fortjene mit Bifald. Thi min Datter er hun; jeg har selv opdraget hende, og hun har gjort mig en Datters Glæde. Jeg billiger af ganske Hjerte hendes Valg og giver med Glæde mit Samtykke til Eders Forbindelse. Forberedelserne til hendes Bryllup paatager jeg mig selv at gjøre; men endnu maa I overlade mig Eders Brud til uforstyrret Besiddelse i ti Dage. Imidlertid vil jeg tilvejebringe Khalifens Samtykke. I, unge Mand, kan forblive her saa længe, og der skal intet fattes Eder.«

Jeg forblev altsaa hele ti Dage i Khalifens Harem, og fik i al denne Tid ikke en eneste Gang min Elskede for Øje, men blev forøvrigt efter hendes Anvisning behandlet paa den mest tilfredsstillende Maade. Efter denne Tids Forløb lod Sobeïde udfærdige en Ægteskabskontrakt i bedste Form. Forberedelserne til Bryllupet blev gjort; der blev hidkaldt Dandsere og Sangerinder, og i hele ni Dage gaves der de herligste Fester i Paladset. Til den niende var den egentlige Bryllupshøjtid bestemt.

Samtidig med hinanden blev, hver paa sin Side, jeg og min Elskede ført i Bad, og om Aftenen satte vi os til et overdaadigt besat Taffel. Imellem den Mængde Retter, som fandtes fremstillede, var der ogsaa en Blandingsspise, tillavet med Hvidløg, ikke ulig den, hvoraf jeg nylig blev tvungen til at spise. Denne smagte mig saa herlig, at jeg lod de øvrige Retter næsten uberørte; men til min Ulykke lod jeg det, da jeg rejste mig fra Bordet, bero ved at aftørre mine Fingre, istedetfor omhyggelig at vaske Hænderne, en Skjødesløshed som jeg da begik baade for første og sidste Gang.

Da det imidlertid var blevet Nat, erstattede man Tabet af Dagslyset ved en glimrende Illumination i Haremet. Musiken lød; der blev dandset og øvet tusinde Slags Morskab; hele Paladset gjenlød af glad Jubel. Endelig blev jeg og min Brud ført ind i en anden Sal og sat paa to Troner ved Siden af hinanden. De Kvinder, som betjente min Brud, lod hende flere Gange vexle Klædning og opsatte hendes Haar paa forskellige Maader, som Skik og Brug er ved alle fornemme Brylluper, og i hver ny Skikkelse blev min Brud paany ført frem for mig. Efterat endelig alle disse Ceremonier var gjennemgaaede, blev jeg og min Brud ført ind i Brudekammeret og overladt til os selv.

Saasnart vi var alene, nærmede jeg mig min Brud for at omfavne hende; men istedetfor at besvare min ømme Henrykkelse, stødte hun mig heftig tilbage, og opløftede et Skrig, der snart igjen forsamlede alle Haremets Kvinder omkring hende. Højlig forundret forlangte de at vide, hvad der var ivejen. Jeg for min Del var næsten forstenet af Forbauselse, og var ikke istand til at fremføre et Ord for at faa Grunden til min Kones sælsomme Opførsel at vide.

»Men kjære Søster,« spurgte Kvinderne, »hvad er der dog mødt Eder, siden vi forlod Eder? Lad vide, forat vi kunne hjælpe Eder!«

»Skaf mig hint elendige Menneske ud af Øjne!« skreg min Gemalinde, idet hun pegede paa mig.

»Kjære Kone,« tog jeg da tilorde, »hvorved har jeg været saa ulykkelig at paadrage mig Eders Vrede?«

»I er et raat og smudsigt Menneske!« skreg hun rasende, »I har spist Hvidløg og ikke vasket Eders Hænder bagefter. Bilder I Eder maaske ind, at jeg vil lade et saa utérligt Menneske komme mig nær og forpeste mig? Kaster ham til Jorden,« tilraabte hun sine Fruentimmer, »og bringer mig en Slavesvøbe!«

Kvinderne kastede mig til Jorden, og medens nogle holdt mig fast ved Armene, andre ved Benene, slog min Gemalinde løs paa mig, saalænge hun havde Kræfter til at føre Svøben. Da hun endelig ikke formaaede mere, befalede hun sine Fruentimmer: »Tager ham nu med Eder og sender ham hen til Politimesteren, at han kan lade ham afhugge den højre Haand, hvormed han tog til sig af Hvidløgsspisen!«

Ved disse Ord udraabte jeg: »Store Allah, jeg er næsten pryglet tildøde, og nu skal jeg oven i Kjøbet miste en Haand til Straf! Og hvorfor? Alene fordi jeg har spist Hvidløg og glemt at vaske mine Hænder efter Nydelsen! Hvilket Væsen over slig Ubetydelighed! Til Helvede med hin Hvidløgsspise! Forbandet være den Kok, som tilberedte den, og den Tjener, der satte den frem for mig!«

Kvinderne, som havde set mig modtage henved tusinde Slag af den grusomme Slavesvøbe, følte alle Medlidenhed med mig, da der oven i Kjøbet blev Tale om, at jeg skulde miste en

Haand. Enstemmig forestillede de min Gemalinde, at hun gik altfor vidt i sin Hævn, og bad hende lade mig slippe, endskjøndt jeg havde vist mig som et Menneske uden Opdragelse, der ikke kjendte de Hensyn, som skyldtes hendes Rang og ædle Personlighed.

Men min Kone svarede: »Endnu er jeg ingenlunde tilfredsstillet; jeg vil, at han skal lære Levemaade, og, saalænge han lever, besidde levende Minder om sin Uterlighed, saa at han aldrig mere spiser Hvidløg uden bagefter at vaske Hænderne.«

Men uden at agte dette afslaaende Svar, vedblev de barmhjertige Fruentimmer at bede, kastede sig for min Gemalindes Fødder, kyssede hendes Hænder og sagde: »For Allahs Skyld, naadige Herskerinde, hold Maade med Eders Vrede og gjør ikke Eders Gemal og Eder selv ulykkelig!«

Min Kone svarede dem ikke, men rejste sig heftig og forlod Værelset, efter at have givet mig en Mængde vanærende Navne. Alle Kvinderne fulgte hende, og jeg blev alene tilbage i en usigelig kvalfuld Tilstand.

To hele Dage fik jeg kun en aldrende Slavinde at se, som bragte mig at spise. Hver Dag spurgte jeg hende om min Gemalinde, og fik hver Gang det samme trøstesløse Svar: »Hun er syg af den giftige Stank, som I har ladet hende indaande. Jeg har aldrig kjendt Magen, ikke at vaske sine Hænder, naar man har spist Hvidløg!«

»Er det muligt,« spurgte jeg mig selv, »at Kvindernes fine Følelse kan bringes til slig en Højde og at de kunne nære slig Hævngjerrighed ved en saa ubetydelig Forseelse?« Alligevel

vedblev jeg at elske min Gemalinde, stræbte at undskylde hendes Grusomhed, og blev ikke træt af at beklage hende.

Endelig sagde en Dag den gamle Slavinde til mig: »Nu er Eders Gemalinde kommen sig og er gaaet i Badet; hun lader Eder ved mig sige, at hun imorgen vil besøge Eder. Hold derfor Taalmodigheden vedlige og søg at enes med hende, naar hun indfinder sig! I maa tro, at hun ikke er at spøge med, endskjøndt hun er den klogeste og elskværdigste Person af Sobeïdes, vor naadige Herskerindes hele Omgivelse. Se nu til at stille Eders Sager fornuftig!«

Virkelig indfandt den følgende Dag min Kone sig hos mig og sagde: »Jeg er visselig meget godmodig, at jeg igjen kommer til Eder, efter at have lidt slig uhørt Fornærmelse. Men udsone mig med Eder formaar jeg ikke, førend jeg har straffet Eder nogenlunde, som I fortjener. Retfærdigheden maa have sin Gang, ogsaa i Kjærligheden. I maa i det mindste bevare en stadig Paamindelse om, at I aldrig spiser Hvidløg uden bagefter at vaske Eders Hænder.«

Efter at have talt saaledes, hidkaldte hun sine Fruentimmer. Disse kastede mig igjen til Jorden og bandt mig saa fast, at jeg ikke kunde røre mig; derpaa tog en af dem en Barberkniv og afskar mig med grusom Færdighed begge mine Tommelfingre og Tommeltæer. Derpaa gav de sig til at forbinde og pleje mig. Man lagde strax en vis Urterod paa Saarene for at stille Blodet; men alligevel mistede jeg saa meget, at jeg blev afmægtig og troede, at jeg skulde dø. Saasnart jeg atter kom til mig selv, fik jeg Vin at drikke for at komme til Kræfter; da henvendte jeg følgende Ord til min Kone: »Hvis det nogensinde igjen skulde falde mig ind at spise af en Ret, der er tillavet med Hvidløg, saa sværger jeg Dig til, at jeg skal vaske

mig ikke én, men hundrede og tyve Gange med Kali, Soda og Sæbe.«

»Nuvel,« svarede hun, »under denne Betingelse vil jeg stræbe at glemme, hvad der er sket, og leve med Dig som min dyrebare Ægtefælle.«

»Det er Grunden, mine Herrer,« vedblev Kjøbmanden fra Bagdad sin Fortælling, henvendt til Selskabet, »hvorfor jeg ikke vilde spise af hin med Hvidløg tilberedte Ret. I vil visselig ikke længer finde det underligt.«

Haremets Fruentimmer lagde ikke alene hin blodstillende Rod paa mine Saar, men ogsaa Mekkabalsam, der vistnok var ægte, eftersom den kom fra Khalifens eget Apothek. Denne Salve lægte ogsaa i faa Dage mine smertefulde Saar, og fra samme Tid af levede jeg saa enig og lykkelig med min Gemalinde, som om der slet intet var forefaldet imellem os. Da jeg imidlertid var vant til et frit og bevæget Liv, blev jeg tilsidst kjed af at være indespærret i Sultanens Palads, men jeg vovede ikke at tilstaa min Gemalinde det, eftersom jeg derved frygtede for at vække hendes Mishag. Men heldigvis blev hun af sig selv opmærksom paa min hensygnende Tilstand og begyndte selv at føle Længsel efter en mindre bunden Tilværelse; alene Taknemligheden holdt hende endnu tilbage hos Sobeïde.

Dog, en snild Kvinde hitter stedse paa Raad. Lidt efter lidt forstod hun at gjøre sin Herskerinde begribeligt, at en Mand af min Opdragelse i Tidens Længde maatte komme til at savne et frit Livs Adspredelser og Omgangen med sine lige, og Fyrstinden var saa god, at hun heller vilde nægte sig selv den Glæde, at have sin Yndling bestandig om sig, end fremdeles lade en Tilstand gjælde, der efterhaanden maatte blive fordærvelig for vor ægteskabelige Lyksalighed. En Maaned efter vort Bryllup

saa jeg derfor en Dag min Gemalinde træde ind til mig, efterfulgt af flere Gildinger, som bar tunge Pengesække, og saasnart Slaverne havde fjernet sig gjorde hun mig følgende Meddelelse:

»Du har fordulgt mig, kjære Mand, hvor inderlig kjed Du er af Livet ved Hoffet. Heldigvis har jeg af mig selv opdaget, hvorledes Sagerne stod, og fundet Midler til at afhjælpe denne Mislighed. Sobeïde, min Herskerinde, tillader os at forlade Paladset; her er halvtredsindstyve tusinde Drachmer, som hun forærer os i den Hensigt, at vi skal kunne indrette os paa en bekvem Fod ude i Staden. Tag med det samme ti tusinde Guldstykker og gak ud og kjøb os et smukt Hus derfor!«

Med slig en Sum var hastig et smukt Hus fundet, og saasnart jeg havde indrettet det paa bedste Maade, flyttede vi derind med hinanden. Vi holdt mange Slaver og Slavinder og førte en statelig Husholdning, maa I tro. Men min Lykke var desværre kun af kort Varighed; efter et Aars Forløb blev min kjære Kone syg, og døde efter nogle Dages Lidelser.

Nu havde jeg rigtignok kunnet gifte mig igjen og vedblive at føre et ret behageligt Liv i Staden Bagdad; men min Lyst til at se mig om i Verden bragte mig til at fatte en ganske anden Beslutning. Jeg solgte mit Hus, indkjøbte alle Slags Varer og gik dermed til Persien; derfra drog jeg til Samarkand, og nedsatte mig endelig i denne Stad. — —

»Dette, o Herre, er den Historie,« sagde Fedtleverandøren til Sultanen af Kashgar, »som Kjøbmanden fortalte i hint Selskab, hvortil jeg forleden var indbuden. — Jeg vover at haabe, at den i ikke ringe Grad har behaget Eders Højhed,«

»Tilvisse er den noget usædvanlig,« svarede Sultanen, »men den kan dog paa ingen Maade sammenlignes med den Pukkelryggedes Historie.«

Da traadte den jødiske Læge frem for Sultanen, kastede sig ned i Støvet, og tog tilorde, efter at have faaet Tilladelse til at rejse sig.

»Hvis Eders Højhed ogsaa vilde vise mig den Naade at laane mig Øre nogle Øjeblikke, smigrer jeg mig med det Haab at kunne fortælle noget, som fuldkommen vil tilfredsstille Eder.«

»Saa tal da!« svarede Sultanen, »men er din Historie i det mindste ikke ligesaa god som min stakkels Nars Eventyr, maa Du ikke vente, at Du slipper derfra med Livet.«

Da tog den jødiske Læge tilorde, som følger:

Søstrene.

»Herre, medens jeg i Damascus studerede Lægevidenskaben og med Held begyndte at udøve den, blev jeg en Dag kaldet til en syg, som laa i Statholderens Palads. Jeg fandt der i et prægtigt Værelse en ung velskabt Mand, hvem Sygdommen havde afkræftet indtil en yderlig Grad. Saasnart jeg havde hilst paa ham, tog jeg Plads ved hans Leje og gav mig til at udspørge ham.

Han svarede intet, men gav mig kun ved et Blik at forstaa, at han var taknemlig for mine velvillige Bestræbelser. Da jeg derpaa bad om hans Haand for at undersøge hans Puls, rakte han mig den venstre, hvorover jeg højlig maatte undre mig.

»Nu, det kalder jeg Uvidenhed,« sagde jeg til mig selv, »ikke engang at have lært saa meget, at man, naar en Læge

vil føle ens Puls, giver ham den højre og ikke den venstre Haand. Dog lige meget!«

Jeg undersøgte den unge Mands Puls, forordnede ham en Medicin og fjernede mig atter.

I ni Dage fortsatte jeg mine Besøg hos denne syge, og hver Gang fik jeg den venstre Haand, naar jeg forlangte at prøve Pulsen. Paa den tiende Dag forekom han mig at befinde sig ret vel, og jeg lod ham da vide, at han nu kun behøvede at gaa i Bad for at være fuldkommen helbredet. Statholderen, som netop denne Dag var tilstede, følte sig saa tilfreds med dette Udfald af mine Besøg, at han øjeblikkelig lod mig beklæde med en kostbar Pelts og udnævnte mig til Læge ved Stadens offentlige Sygehus, samt til sin egen Huslæge, med Tilkjendegivelse af, at jeg i denne Egenskab daglig kunde spise ved hans eget Taffel, saa ofte jeg havde Lyst dertil.

Ogsaa den unge Mand viste sig meget venlig imod mig, og ytrede det Ønske, at jeg skulde ledsage ham i Badet. Der opdagede jeg, efterat hans Folk havde afklædt ham, at han manglede den højre Haand og at denne først for kort siden maatte være afhugget ham. Det var altsaa den egentlige Aarsag til hans Sygdom! Medens man anvendte de passende Midler til at læge Saaret, havde man konsuleret mig, forat ikke den med Heftighed indtraadte Saarfeber skulde give hans Tilstand en slem Vending.

Med stor Overraskelse og Deltagelse saa jeg den unge Mand i slig en Tilstand; han mærkede ogsaa, hvilket Indtryk jeg modtog deraf, og sagde:

»Undres ikke over at se mig med afhugget Haand! Jeg

skal nok engang ved Lejlighed fortælle Eder Sammenhængen dermed, og I vil da faa en forbausende Historie at høre.«

Efter Badet gik vi tiltaffels sammen, og i den derpaa følgende Samtale ytrede den unge Mand det Spørgsmaal, om han vel kunde taale at tage sig en Spadseretur i en Have, som Statholderen havde udenfor Staden. Jeg gav ham ikke alene Tilladelse dertil, men anbefalede ham ogsaa en stadig Bevægelse i det frie som højst gavnlig for hans Tilstand.

»Naar dette er Tilfældet,« sagde han, »vil jeg, saafremt I vil gjøre mig den Glæde at yde mig Selskab, fortælle Eder min Historie ved denne Lejlighed.«

Jeg stillede mig til hans Tjeneste den hele Dag, og efterat han havde befalet sine Folk at medtage nogle Forfriskninger, hvis vi skulde trænge dertil, begav vi os tilsammen ud i Statholderens Have. Efterat vi der havde spadseret nogen Tid frem og tilbage, nedlod vi os paa et Tæppe, som Slaverne havde udbredt under et skyggefuldt Træ, og den unge Mand gav sig til at fortælle sin Historie.

»Jeg er fra Mussul,« sagde han, »og min Familie hører til de mest ansete i denne Stad. Min Fader var den førstefødte iblandt ti Brødre, som min Bedstefader ved sin Død alle efterlod vel forsørgede og gifte. Men af dem alle var min Fader den eneste, der havde Afkom, og han havde kun mig. Han anvendte derfor den største Omhu paa min Opdragelse, og lod mig lære alt, hvad der passede sig for et Menneske af min Stand og mine Vilkaar.

Jeg var allerede voxen og begyndte at komme ud iblandt Folk, da jeg en Fredag tilligemed min Fader og mine Farbrødre befandt mig til Middagsbøn i den store Moske i Mussul. Efter Bønnen forlod alle Moskeen, undtagen min Fader og hans

Brødre, der satte sig ned paa Tæppet, som bedækker hele Moskeens Gulv, og gav sig til at snakke med hinanden. Samtalen drejede sig om fremmede Lande, og de omtalte for hinanden med Ros og Beundring forskjellige Riger og store Stæder. Men tilsidst optraadte den yngste af min Farbrødre med den Paastand, at der ikke gaves noget herligere Land end Ægypten og ikke nogen skjønnere Strøm end Nilfloden. Hvad han derom fortalte, bibragte mig saa høje Forestillinger om dette Lands Herligheder, at jeg fra dette Øjeblik af ikke nærede noget andet Ønske end at begive mig paa en Rejse derhen. Alt, hvad mine andre Farbrødre anførte til Fordel for Bagdad, som de kaldte den sande Islams Borg og Klippe og Hovedstaden for alle Stæder, samt til Fordel for Tigrisfloden, den kongelige Strøm uden Lige, var ikke istand til at udslette hint første Indtryk, jeg havde modtaget. En stor Glæde var det følgelig for mig at høre ogsaa min Fader udtale sig til Gunst for Landet Ægypten, idet han sagde: »Hvo som ikke har set Ægypten, tør ikke snakke med om Verdens Mærkværdigheder. Jordbunden er det rene Guld, og Kvinderne henrykke ligesaa meget ved deres yndige Væsen som ved deres høje Skjønhed. Og herligere Flod end Nilstrømmen gives der ikke i Alverden! Hvilken Flod har vel et lettere, friskere og kosteligere Vand? Ja endog Dyndet, som den fører med sig, er en Allahs Velsignelse til at gjøde Agrene, saa at de af sig selv bære en hundredfold rigere Afgrøde end de omhyggeligst behandlede Agre i andre Egne. Hør engang, hvad en Digter, der var nødt til at forlade Ægypten, sagde til dette Lands Indvaanere:

— Eders Nil oversvømmer Eder daglig med de kosteligste Velgjerninger; fra det vide fjerne kommer den hid for at lyksaliggjøre Eder. — Ak, idet jeg maa forlade Eder, flyder mine Taarer

ligesaa rask og overflødig som dens Vande! — I Lykkelige, som tør bo og bygge ved dens Bredder, svømme paa dens blanke Flade, drikke af dens Bølger, lade Eder velsigne af dens overstrømmende Vande! — Jeg gaar i Landflygtighed og lader Paradiset bagved mig! —

»Ser man hen imod den af de to største Nilarme dannede Ø, det saakaldte Delta, hvilken Rigdom af grønt, hvilken Pragt af glimrende Blomster, hvilken utallig Mængde af Stæder og Byer, af Skibe og Kanaler! Øjet og Sjælen henrykkes og formaar ikke at løsrive sig fra dette Skue. Og vender man sig til den modsatte Side, mod Æthiopien, hvilken Mængde af lige saa beundringsværdige Gjenstande finder man da ikke dér! Jeg formaar ikke bedre at skildre disse yppige, af Kanaler omflydte Marker og Enge, end ved at sammenligne dem med Smaragder, indfattede i det reneste Sølv. Og er Kairo ikke en af de største, folkerigeste og prægtigste Stæder i Verden? Hvilke herlige offentlige og private Bygninger! — Nærmer I Eder Pyramiderne, vil I blive staaende som forstenede af Forbauselse over disse umaadelige, imod Himlen optaarnede Masser, og I nødes til at indrømme, at hine Faraoner, som formaaede at anvende slige Skatte og saadan Menneskekraft paa deres Opførelse, overgaar alle senere Verdens Herskere, ikke alene i Magt og Rigdom, men ogsaa i høj Aand og Opfindelsesevne, idet de har efterladt sig slige Eftermæler for at bevare Mindet om sig. Disse ældgamle Mindesmærker, om hvis Alder de Lærde er saa uenige, endskjøndt de alle stemmer overens i, at den gaar tilbage i Tidernes Mørke, staar urokkelig fast endnu, og vil forblive staaende, saalænge Jorden holder sammen. Ægyptens Søstæder, Damiette, Rosette og Alexandria, vil jeg ikke engang omtale, endskjøndt Alverdens Folkeslag derfra henter tusinde og

atter tusinde kostbare Gjenstande, som enten tjener til Nytte eller Fornøjelse, forskjellige Arter Korn, Frugter, Lærreder og andre Industrigjenstande, hvis Tal og Navne alene Allah kjender. Til Slutning maa jeg endnu blot tilføje, at jeg taler af Erfaring; thi jeg har i min Ungdom tilbragt flere Aar i Landet Ægypten, de behageligste i hele min Tilværelse.«

Mine Farbrødre kunde ikke andet end give min Fader Ret i den Ros, han ydede Ægyptens Fortrinlighed; næsten aandeløs sad jeg og hørte efter, hvad der blev fortalt, og tabte ikke et eneste Ord af min Hukommelse. Derved blev min Indbildningskraft saa ophidset, at jeg ikke kunde lukke et Øje den hele Nat.

Men ogsaa mine Farbrødre havde faaet Nykker i Hovedet over den begejstrede Beskrivelse, min Fader havde gjort af Ægyptens Land, og henvendte sig, efter i nogen Tid indbyrdes at have bearbeidet det modtagne Indtryk, til min Fader med det Forslag, at de tilsammen skulde gjøre en Rejse dertil. Min Fader viste sig ogsaa strax villig til at gaa ind derpaa, og da Brødrene var rige Kjøbmænd, besluttede de at føre Varer med sig for at faa Rejseomkostningerne dækkede.

Saasnart jeg erfarede, at man lavede sig til denne Rejse, fremstillede jeg mig for min Fader og bad ham med Taarer i Øjnene at tage mig med, og overlade mig et Parti Varer, som jeg selv skulde afsætte. Men min Fader svarede, at jeg endnu var altfor ung til slig en Rejse, at jeg ikke vilde kunne udholde Besværlighederne derved og følgelig kun være ham og hans Brødre til Ulejlighed og Bekymring.

Dog ved dette Afslag blev min Rejselyst ingenlunde dæmpet; meget mere blev den kun endnu mere opflammet ved den mødende Modstand. Jeg benyttede mig af mine Farbrødres Ind-

flydelse, og opnaaede ad denne Vej dog i det mindste endelig saa meget, at jeg maatte følge med til Damascus, og forblive der, indtil de kom tilbage fra Ægypten. Min Fader ytrede, at ogsaa Damascus havde sine store Skjønheder og var et langt mere passende Sted til et længere Ophold for mig end Kairo.

Saa nødig jeg end vilde, maatte jeg vel altsaa bekjæmpe min Længsel efter Ægypten, og nøjes med Rejsen til Syrien. I Selskab med Fader og Farbrødre forlod jeg paa en passende Aarstid Mussul, mit Fødested. Vi rejste gjennem Mesopotamien, gik over Eufrat, og naaede Aleppo, hvor vi opholdt os nogle Dage. Derfra begav vi os videre til Damascus, af hvis yndefulde Beliggenhed jeg blev ganske fortryllet, og tog ind i en af de største Khaner.

Her befandt jeg mig for første Gang i en meget stor, folke rig og prægtig Stad. Flere Dage tilbragte vi med at besøge hine kostelige Haver i den nærmeste Omegn, hvoraf Damascus er saa berømt, og blev enige i, at man havde Ret, naar man sagde, at Damascus ligger i et Paradis[1]). Endelig tænkte min Fader og hans Brødre paa at rejse videre, med sørgede forinden saa vel for Afsætningen af mine Varer, at jeg vandt ikke mindre end fem hundrede Procent derved.

Med Henrykkelse saa jeg mig i Besiddelse af den derved indfriede meget betydelige Sum, og forblev i Damascus, medens min Fader og hans Brødre reiste videre til Ægypten. Saasnart

---

[1]) Omegnen af Damascus regnes af Orientalerne for et af de fire jordiske Paradiser. Det er navnlig den stærke Modsætning mellem den yppige Frodighed i Byens umiddelbare Omegn, der er meget vandrig, og den forfærdelige Goldhed i Ørkenen øst for Staden, som har skaffet Damascus denne Benævnelse.

de var borte gik jeg paa Raad med mig selv og besluttede, vel at vogte mig for at bortødsle mine Penge til unyttige Ting. Imidlertid tog jeg dog ikke i Betænkning at leje et en Juveler tilhørende prægtigt Hus, som helt var opbygget af Marmor og smykket med gyldne Guirlander paa azurblaa Grund, og hvortil der hørte en Have med det herligste Springvand. Jeg indrettede det langtfra saa kostbart, som dets ejendommelige Pragt forlangte, dog mere end anstændigt for en ung Mand af min Stand, og holdt et temmeligt talrigt Tjenerskab. Iøvrigt var Lejen meget billig, kun to Sherif'er [1]) om Maaneden. Jeg levede saaledes paa en meget sømmelig Fod, beværtede af og til mine Bekjendte i Staden, og lod mig undertiden igjen beværte af dem. Paa denne Maade tilbragte jeg min Tid meget behagelig i Damascus, medens jeg ventede min Faders Tilbagekomst fra Ægypten. Ingen Lidenskab havde endnu forstyrret mit unge og uskyldige Væsens Ro; Omgangen med dannede og vakre Mennesker var min eneste Underholdning.

En Dag sad jeg udenfor mit Hus for at drage frisk Luft, da et meget net, og, som det synes, ogsaa velskabt Fruentimmer kom hen til mig og spurgte, om jeg ingen Stoffer havde at sælge, og traadte ind i mit Hus, førend jeg havde kunnet besvare hendes Spørgsmaal.

Da jeg saaledes uden videre saa Damen trænge ind i min Bolig, fulgte jeg strax efter hende, lukkede Gadedøren, førte hende ind i en Sal og bad hende artig tage Sæde.

»Ædle Dame,« sagde jeg derpaa, »vistnok har jeg besiddet Stoffer, som vel var Eders Opmærksomhed værdig; men

---

[1]) Sherif, det samme som en Zechin, den største Guldmønt.

med Beklagelse maa jeg lade Eder vide, at jeg for længe siden har solgt dem allesammen.«

Medens jeg talte, slog Damen Sløret tilbage, og et Ansigt straalede mig imøde, hvis Skjønhed gjorde et næsten overvældende Indtryk paa mig. Aldrig havde nogen Kvinde sat mig i slig Bevægelse.

»Jeg behøver ingen Stoffer,« sagde nu den unge Dame, »jeg er hidkommen alene for Eders Skyld, og har besluttet at tilbringe Aftenen hos Eder, hvis iøvrigt Eder saa synes. Dog ingen overordentlige Anstalter, maa jeg bede! Jeg er tilfreds med et ganske simpelt og let Aftensmaaltid.«

Aldeles henrykt over et saa behageligt Eventyr, der kom mig gaaende lige ind i Huset, befalede jeg mine Folk at sætte Vin og allehaande kostelige Frugter paa Bordet. Vi spiste, drak og morede os med hinanden indtil Midnat, og jeg har endnu aldrig i mit Liv tilbragt en saa behagelig Nat. Men da jeg den følgende Morgen vilde trykke min skjønne to Sherif'er i Haanden, drog hun den heftig tilbage, idet hun ytrede: »I fornærmer mig, Herre! Ikke Vindesyge har ført mig i Eders Arme. Vidt fjernet fra at tage imod Penge af Eder, forlanger jeg, at I skal modtage Penge af mig; kun paa den Betingelse vil jeg gjentage mit Besøg hos Eder.« Og hun tvang mig til at modtage ti Sherif'er af hende og tog Afsked med de Ord: »Vent mig om tre Dage efter Solnedgang!« Hun fjernede sig og tog mit Hjerte med sig.

Ved den bestemte Tid indfandt hun sig punktlig igjen hos mig, og jeg modtog hende med al den Fryd, som et Menneske føler, der har længtes af hele sin Attraa. Aften og Nat forløb ligesom forrige Gang paa den allerbehageligste Maade, og da

hun om Morgenen tog Afsked, lovede hun paany at komme igjen om tre Dage, men fjernede sig ikke, førend jeg atter havde modtaget ti Sherif'er af hende.

Da nu ved det tredie Besøg Vinen var steget hende noget til Hovedet, sagde hun til mig: »Min dyrebare Herre, Hvad synes Eder om mig? Er jeg ikke baade smuk og underholdende?«

»Det er et aldeles overflødigt Spørgsmaal,« svarede jeg, »efter alle de Beviser paa Kjærlighed og Interesse, jeg har givet Eder. Jeg er ganske henrykt over at besidde Eder og lægger ikke Dølgsmaal paa mine Følelser. — I er min Dronning, min Sultaninde, mine Øjnes Lys og min Sjæls Sjæl! — Hvad kan jeg sige mere?«

»Ak,« svarede min skjønne, »og dog er jeg vis paa, at I vilde tage alle disse Eders skjønne Ord tilbage, naar I lærte én af mine Veninder at kjende, som baade er yngre og smukkere end jeg, og saa vittig, at hun formaar at bringe endog den tungsindigste ud af sig selv af Latter. Jeg skal næste Gang bringe hende med mig. Jeg har allerede talt med hende om Eder, og hun brænder af Begjærlighed efter at stifte Eders Bekjendtskab. Hun beder Eder ved mig skjænke hende en Plads ved Eders Side; men jeg har ikke vovet at bringe hende med, førend jeg havde talt med Eder derom.«

»Gjør som Eder behager,« svarede jeg, »men I maa længe nok rose Eders Veninde, mit Hjerte vedbliver trods alle hendes Fuldkommenheder dog at tilhøre Eder; intet i den vide Verden skal kunne drage min Sjæl bort fra Eder!«

»Tag Eder iagt, Herre,« svarede Damen, »jeg siger Eder forud, at I vil blive stillet paa den haardeste Prøve.«

Den følgende Morgen forærede hun mig ved Afskeden

femten Sherif'er, og erindrede mig om, at jeg om tre Dage ved den sædvanlige Tid skulde modtage endnu en Gjæst, og at jeg maatte være forberedt paa en sømmelig Modtagelse. Jeg lagde mig hendes Ord paa Hjerte, lod Salen smykke og holdt et godt Maaltid beredt til mine fremmede.

De tvende af mig med den største Utaalmodighed ventede Damer indfandt sig ganske rigtig ved Nattens Indbrud, og — ved det første Øjekast maatte jeg nødtvungen give min Veninde fuldkommen Ret. Den fremmede unge Dames Skjønhed stillede hendes egen helt i Skygge.

Hun besad en dejlig Væxt, regelmæssige Træk, en fuldendt Ansigtsform, en glimrende Hudfarve, og et Par Øjne, hvis Glands jeg neppe formaaede at udholde. Stammende takkede jeg hende for den Ære og Gunst, hun beviste mig ved sit Besøg, og bad hende undskylde, at jeg ikke modtog hende efter Fortjeneste.

»Lad det kun være godt, ædle Herre,« svarede Damen, »Høflige Talemaader føre til intet, og skulde nogen af os bede om Undskyldning, maatte det være mig, der saa at sige har trængt mig ind paa Eder. Men da jeg nu en Gang er her, saa lader os alene være betænkte paa at more os med hinanden!«

Jeg havde givet Befaling til, at Maaltidet skulde bæres frem strax efter Damernes Ankomst; vi gik altsaa strax tilbords med hinanden. Min nye Gjæst sad lige overfor mig, og undlod ikke smilende at betragte mig, hvorover jeg blev ganske forvirret. Men ikke længe formaaede jeg at modstaa disse sejrende Blikke, og mit Hjerte havde givet sig tabt, førend jeg anede det. Men ogsaa hun syntes at føle sig rørt af Kjærligheden, og henvendte

de ømmeste Talemaader til mig, uden i mindste Maade at paalægge sig nogen Tvang. Derover lo i Begyndelsen min tidligere Veninde, som intet Øjeblik slap os af Syne, idet hun sagde: »Har jeg ikke nok sagt Eder, at I vilde finde min Veninde elskværdig uden Sammenligning? I har jo allerede brudt den Troskabsed, I tilsvor mig!«

Ligeledes leende gjensvarede jeg: »Min Elskede, I vilde meget snarere have Grund til at beklage Eder, naar jeg lod det fattes paa Artighed imod en af Eder hos mig indført, Eder selv dyrebar Dame. I vilde da begge to med god Grund kunne beklage Eder over at være faldne i Hænderne paa en Tølper uden Smag og Levemaade.«

Vi fortsatte vort Maaltid, og i samme Forhold, som Vinen virkede, forsvandt Tilbageholdenheden imellem mig og mit nye Bekjendtskab til den Grad, at hendes Veninde tilsidst følte sig greben af en rasende Skinsyge. Snart skulde hun give os et forfærdeligt Bevis derpaa. Hun stod op og gik udenfor, med den Ytring, at hun snart igjen vilde vende tilbage. Men nogle Øjeblikke senere vexlede min Elskede Farve, blev greben af heftige Krampetilfælde, og førend jeg kunde hidkalde nogen til hendes Hjælp, havde hun opgivet Aanden i mine Arme.

Forfærdet styrtede jeg ud af Salen. I Forværelset erfarede jeg af mine Folk, at den anden Dame hastig havde forladt Huset. Jeg fattede derved grundet Mistanke om, at hun havde været Skyld i sin Venindes Død, og fik snart den klare Overbevisning i Hænderne, at hun havde været grusom og behændig nok til at kaste en hastig virkende Gift i den sidste Skaal med Vin, som hun selv havde rakt hende.

Dybt rystet ved denne Begivenhed spurgte jeg mig selv, hvad jeg under disse Omstændigheder skulde gribe til. Da jeg

imidlertid snart indsaa, at der her ingen Tid var at spilde, lod jeg endnu samme Nat ved Maaneskinnet, uden at vække Opmærksomhed, en af de store Marmorfliser i mit Gaardsrum tage op og Jorden derunder rømme tilside. I denne Grav nedlagde jeg den unge Piges dejlige Lig.

Saasnart dette bedrøvelige Værk var fuldendt, iførte jeg mig mine Rejseklæder, tog alle mine Penge til mig, aflaasede og forseglede Huset, og drog bort, efter at have betalt min Vært et helt Aars Leje forud og givet ham Husnøglerne med den Besked, at jeg var bleven nødt til pludselig at begive mig paa en Rejse til min Familie i Kairo.

I Kairo, hvorhen jeg lykkelig naaede, traf jeg mine Farbrødre i bedste Velgaaende. Da de forundrede spurgte mig om Aarsagen til mit Komme, foregav jeg, at Kjedsommelighed havde ført mig hid, i Forbindelse med en urolig Bekymring over saa længe ikke at have hørt noget fra dem. Mine Farbrødre modtog mig med Venlighed, og lovede hos min Fader at udvirke Tilgivelse for, at jeg uden hans Tilladelse havde forladt Damascus.

Jeg slog mig nu til Ro i den samme Khan, hvor de boede, og lærte efterhaanden alle den herlige Stads Mærkværdigheder at kjende. Men da mine Farbrødre kort efter havde afsat alle deres Varer og begyndte at tale om Hjemrejsen, sneg jeg mig bort fra dem og lejede mig en Bolig, der var vidt fjernet fra den Khan, hvori de havde taget Ophold. De maatte altsaa rejse foruden mig, efter at de længe forgjæves havde stræbt at opspore mig. Endelig kom de til den Overbevisning, at jeg af Anger over uden min Faders Tilladelse at være kommen til Kairo over Hals og Hoved var vendt tilbage til

Damascus. Men jeg forblev hele tre Aar i Kairo, betalte imidlertid regelmæssig Juveleren i Damascus Lejen for hans Hus, og vendte endelig did tilbage i den Hensigt at opholde mig sammesteds endnu nogle Aar.

Juveleren modtog mig med stor Glæde, overgav mig Nøglerne og ledsagede mig selv hen til min Bolig, hvor jeg fandt Seglene aldeles uberørte og med Lethed lod mig overbevise om, at ingen menneskelig Fod havde betraadt Huset i min Fraværelse. Men ved at rengjøre den Sal, hvor jeg havde spist til Aften med de tvende Damer, fandt mine Folk et gyldent Halsbaand med ti store og meget skjønne Perler, som jeg, saasnart det blev mig bragt, erindrede at have set paa den myrdede Dames Hals. Det maatte ubemærket være faldet af hende, og i Forstyrrelsen hin ulykkelige Nat havde ingen af os bemærket det. Med Taarer fornyede jeg Mindet om hint yndige Væsen, viklede Smykket ind i et Tørklæde og gjemte det ved mit Bryst.

Da jeg havde udhvilet mig nogle Dage efter Rejsens Besværligheder, begyndte jeg at opsøge mine forrige Bekjendte, tænkte kun paa at fornøje mig, og gav uformærket efterhaanden alle mine Penge ud. Da jeg saaledes tilsidst befandt mig i den største Forlegenhed, besluttede jeg, førend jeg begyndte at feje mit Husgeraad ud, at prøve paa at faa hint Halsbaand solgt, som dog kun vakte sørgelige Minder hos mig. Jeg gik altsaa hen paa Besestan'en dermed, drog en Udraaber[1]) tilside og

---

[1]) Udraaberen (arab. dallâl ɔ: Anviseren) er en hyppig forekommende Figur i den orientalske Bazar. I Stedet for, at den, der har noget at sælge, selv henvender sig til Kjøbmændene, overgiver han sine Varer

viste ham mit kostbare Halsbaand med den Anvisning, at han skulde byde den rigeste Juveler samme tilkjøbs. Halsbaandets overordentlig Skjønhed satte Udraaberen i største Forbauselse, og efter at have betragtet det en Stund, udbrød han: »Ingen af vore Juvelerer har endnu besiddet saa kostbart et Smykke; jeg vil sikkerlig gjøre dem en stor Glæde dermed, og de vil kappes om at byde hverandre over.« Derpaa førte han mig hen til en Bod, som tilfældigvis netop var min Værts, og bad mig vente her, indtil han kom tilbage.

Medens nu Udraaberen med vigtig Hemmelighedsfuldhed gik fra Bod til Bod og bød mit Halsbaand tilsalg, slog jeg mig til Ro hos Juveleren, der var meget glad ved at se mig hos sig, og snakkede med ham om allehaande. Da Udraaberen endelig kom tilbage, tog han mig tilside; men, istedetfor i det mindste at byde mig to tusinde Sherif'er for Halsbaandet, forsikkrede han mig, at man kun havde villet give ham halvtredsindstyve derfor, eftersom Perlerne ikke var ægte.

Hvad var herved at gjøre? Penge maatte jeg uden Opsættelse have. Jeg svarede derfor Udraaberen, at jeg med Hensyn til Smykkets Værdi fuldkommen forlod mig paa ham og andre, der bedre forstod sig paa Perler end jeg, og bad ham tage imod, hvad han kunde faa derfor.

Men hine halvtredsindstyve Sherif'er havde den første Juveler paa Besestan'en kun ladet mig byde for at prøve, om jeg havde noget Begreb om Halsbaandets Værdi. Neppe havde

---

til en saadan Udraaber, der gaar rundt fra den ene Bod til den anden for endelig at vende tilbage med Opgivelse af det højeste Bud. Undertiden arbejder han ogsaa som Kommissionær, saafremt der er noget, man ønsker at kjøbe.

derfor Udraaberen bragt ham Besked tilbage, førend han med denne begav sig hen til Politimesteren, viste ham Halsbaandet og sagde: »Herre, dette Halsbaand er blevet frastjaalet mig, og den som Kjøbmand forklædte Tyv har haft den Frækhed at byde mig det selv tilkjøbs, og venter i Besestan'en paa Handelens Afslutning. Han er tilfreds med halvtredsindstyve Guldstykker for et Smykke, som i det mindste er to tusinde værd; hvad behøves der videre Bevis for, at han har stjaalet det?«

Politimesteren lod mig strax fængsle og bringe for sig. I det foreløbige Forhør spurgte han mig, om jeg havde villet sælge det foreliggende Halskaand paa Besestan'en, og da jeg bekræftede dette, om jeg da havde villet lade det gaa for halvtredsindstyve Guldstykker. Efterat jeg ogsaa havde sagt ja hertil, yttrede han ironisk: »Saa lad ham faa en god Portion Bastonade! Jeg svarer for, at Skjælmen da skal krybe ud af den ærlige Kjøbmandshud. Slaa ham kun, indtil han beder om godt Vejr, den Kjæltring!«

Jeg formaaede ikke at udholde denne grusomme Tortur, og lod mig til Slutning afprygle den Løgn, at jeg virkelig havde stjaalet Halsbaandet. Efter denne Tilstaaelse lod Politimesteren mig strax den højre Haand afhugge.

Alt dette gjorde naturligvis stor Opsigt paa Besestan'en, og saasnart jeg var kommen hjem, indfandt min Vært sig hos mig og sagde til mig: »Min Søn, I syntes at være en saa klog og vel opdragen ung Mand; hvorledes er det dog muligt, at I kunde begaa en saa uværdig Handling som den, hvorfor I har maattet lide Straf? I har selv gjort mig bekjendt med Eders Formuesomstændigheder, og jeg tvivler ikke om, at det jo forholder sig rigtig dermed. Hvorfor henvendte I Eder da ikke til mig om Penge i Eders Forlegenhed? Min Pung skulde have

staaet Eder aaben. Efter hvad der nu er sket, kan jeg ikke længer taale Eder i mit Hus; gak hen og opsøg Eder en anden Bolig!«

Jeg følte mig dybt krænket over denne Tiltale, og bad min Vært med Taarer, dog i det mindste at lade mig blive boende i tre Dage. Dette indrømmede han mig.

»Ak, hvilken Ulykke, hvilken Skjændsel!« udraabte jeg, saasnart jeg atter befandt mig ene. »Tør jeg vel under disse Omstændigheder vove at vende tilbage til Mosul? Alle mine Ord ville ikke formaa at overbevise mine Frænder om min Uskyldighed.«

Tre Dage, efter at hin Ulykke havde truffet mig, indfandt til min store Forbauselse min Vært sig hos mig, ledsaget af en Skare Politibetjente og hin Kjøbmand, som falskelig havde anklaget mig for at have frastjaalet ham Perlehalsbaandet. Jeg spurgte om, hvad de vilde, men blev, istedet for Svar, bunden og kneblet og overøst med Skjældsord, idet de lod mig høre, at Halsbaandet tilhørte Statholderen af Damascus, og at det var forsvundet samtidig med en af hans Døttre.

Under disse farefulde Omstændigheder besluttede jeg hos mig selv, uden Omsvøb at tilstaa Statholderen Sandheden, og lade det komme an derpaa, om han vilde tilgive eller fordømme mig.

Strax, da jeg blev fremstillet for ham, forekom det mig at være et godt Tegn, at han betragtede mig med deltagende Blikke og lod Lænkerne tage af mig. Efterat han derpaa havde spurgt, om jeg var den Person, der havde budt Perlehalsbaandet tilkjøbs, og herpaa havde modtaget mit bekræftende Svar, vedblev han paa følgende Maade:

»Jeg er overbevist om, at han ikke har stjaalet Halsbaandet, og forbauses højligen over, at man har kunnet begaa slig Uretfærdighed mod ham at lade hans Haand afhugge.«

Ved disse hans Ord fik jeg Mod og udraabte: »Herre, jeg tilsværger Eder, at jeg er ganske uskyldig! Endvidere vover jeg at paastaa, at dette Halsbaand ingensinde har tilhørt min Anklager, som jeg aldrig i mine Dage har set for mine Øjne, og hvis Nedrighed er Skyld i, at jeg er bleven behandlet paa slig en uværdig Maade. Vel har jeg tilstaaet Tyveriet; men Torturens ulidelige Smerter afpressede mig denne Løgn. Desuden havde jeg en anden Grund til at lade mig dømme skyldig i Tyveriet, og denne skal jeg betro Eder, saafremt I blot vil laane mig gunstigt Øre.«

»Jeg ved allerede nok,« svarede Statholderen, »for at yde Eder i det mindste en Del af den Eder tilkommende Retfærdighed. — Bort med den falske Anklager! Han skal øjeblikkelig lide den samme Straf, som han har paadraget denne unge Mand, hvis Uskyldighed er mig fuldkommen indlysende.«

Denne Befaling blev strax udført. Derpaa lod Statholderen alle tilstedeværende forlade Salen og henvendte sig atter til mig, idet han sagde:

»Min Søn, fortæl mig nu uden Frygt og Forbehold, hvorledes I er kommen til det ulyksalige Halsbaand!«

Dette gjorde jeg med den Tilføjelse, at jeg heller havde villet gjælde for en Tyv end røre op i hin sørgelige og for mig saa smertefulde Historie.

Da jeg taug, udraabte Statholderen: »Store Allah, dine Raadslutninger ere uudgrundelige og vi maa underkaste os dem uden Knurren! I fuldkommen Ydmyghed modtager jeg det Slag, som Du har ladet træffe mig!«

Derpaa henvendte han sig til mig med de Ord: »Min Søn, efterat jeg har erfaret Aarsagen til Eders Ulykke, hvilken jeg af ganske Hjerte beklager, vil jeg ogsaa gjøre Eder bekjendt med min Ulykke. Saa vid da, at hine to Kvinder, hvorom Du har fortalt, ere mine Døtre. Den af dem, der først paa en saa uforskammet Maade trængte ind i Eders Hus, er den ældste af alle dem, jeg har. Jeg havde formælet hende med min Brodersøn i Kairo; men denne døde meget tidlig. I Bund og Grund fordærvet ved alle de Unoder, som hun havde lært i Ægypten,[1]) kom hun tilbage til mig, og forførte, uden at jeg havde nogen Anelse derom, ogsaa sin yngre Søster, over hvem jeg indtil da aldrig havde haft nogen Aarsag til at føre Klage. Det er hende, der paa en saa ynkværdig Maade er død i Eders Arme.

Da jeg den følgende Dag savnede hende, idet jeg vilde sætte mig tilbords, og spurgte efter hende, brød min ældste Datter ud i Taarer og fyldte min Sjæl med bange Anelser. Jeg trængte ind paa hende for at faa hende til at fortælle, hvad hun vidste; hulkende svarede hun: »Kjære Fader, jeg ved ikke mere at sige, end at min Søster igaar er gaaet ud, iført sin kostbareste Klædning og smykket med sit kostbare Perlehalsbaand; jeg græder, fordi hun ikke er kommen tilbage igjen.«

Forgjæves lod jeg søge efter min tabte Datter i hele Staden! Men hendes ældste Søster hørte ikke op med at jamre sig over hendes Død. Nu forstaar jeg, at hun, saa fordærvet hun end var, dog fortrød sit skinsyge Raseri. Tilsidst viste

---

[1]) Lige fra Oldtiden af have de ægyptiske Kvinder ikke haft noget godt Lov paa sig, og i den arabiske Literatur fremstilles Ægypten gjerne som et Centrum for Raffinement og Usædelighed.

hun al Næring tilbage fra sig og satte paa denne Maade selv en Grændse for sin ulykkelige Tilværelse.

Det er Menneskenes Lod; slige Ulykker maa de stedse være beredte paa,« vedblev Statholderen, »men da vi begge have lidt saa meget og ved den samme Anledning, saa lad os forenede bære vor Lidelse og aldrig mere skilles! Jeg vil give Eder min tredje Datter tilægte, den yngste og smukkeste af dem alle, og sine Søstre aldeles ulig. Hendes Væsen og Karakter egne sig fuldkommen til at gjøre Eder lykkelig. Mit Hus er fra denne Stund Eders, og efter min Død er I og hun mine eneste Arvinger.«

»Herre,« svarede jeg, »jeg blev stillet for Eder som en Forbryder, og nu behandler I mig som Eders Søn. Aldrig vil jeg kunne vise mig taknemlig nok for slig en ædelmodig Behandling.«

»Det føjer sig vel,« svarede Statholderen, »vi ville ikke spilde Tiden med unyttige Ord.«

Derpaa lod han øjeblikkelig Vidner tilkalde, og mit Ægteskab med hans Datter blev fuldbyrdet uden alle videre Festligheder. — Hin Juvelers Formue, som falskelig havde anklaget mig, lod han kort efter inddrage til Gunst for mig;« vedblev den unge Mand, henvendt til mig: »og I har selv set, i hvilken Anseelse jeg staar hos min Svigerfader Statholderen. Nu, tænker jeg, vil I vel tilgive mig, at jeg under min Sygdom rakte Eder min venstre istedetfor min højre Haand. Uden Eders Hjælp var jeg visseligen død af min Lemlæstelse; dette skal jeg ingensinde glemme Eder.«

»Hermed endte den Historie, som den unge Mand fra Mosul fortalte mig,« vedblev den jødiske Læge, henvendt til

Sultanen, »jeg forblev ved Statholderens Hof, saalænge han levede; og da jeg ved hans Død endnu var en ung Mand, gik jeg paa Rejser, drog igjennem Persien, besøgte Indien, og nedsatte mig endelig i Eders Hovedstad, hvor jeg med Ære udøver min nyttige Kunst.«

Sultanen fandt vel denne Historie ganske mærkværdig, men dog langtfra saa overordentlig og overraskende som den pukkelryggede Nars. Han var derfor heller ikke tilsinds at skjænke den jødiske Læge Livet, men blev fast ved sit Forsæt at lade dem alle fire hænge.

Da kastede Skræderen sig for Sultanens Fødder og bønfaldt ham om dog endnu at give nogen Henstand med Dødsdommens Udførelse. »Eftersom Eders Højhed er en Elsker af mærkværdige Historier,« vedblev Skræderen, »tør jeg vel haabe, at I ogsaa vil høre den, som jeg har at fortælle Eder, naar jeg forsikrer Eder, at den hører til de overordentligste.«

»Nu, høre kan jeg jo sagtens,« svarede Sultanen, »det kommer ikke saa nøje an paa en Times Frist mere eller mindre. Men ingenlunde maa Du smigre Dig med Haabet om at slippe derfra med Livet, hvis din Fortælling ikke langt overgaar dine Galgenkammeraters.«

Saa nedslaaende end disse Ord lød, fattede Skræderen dog et godt Mod og begyndte at fortælle:

Den lamme unge Mand og den paatrængende Barber.

»Herre, en Indbygger i denne Stad beærede mig for tvende Dage siden med en Indbydelse til en Fest, som han

igaar Morges gav sine Venner. Jeg indfandt mig i god Tid og traf omtrent tyve Personer forsamlede. Vi ventede endnu blot paa Husherren selv; dog ikke længe varede det, inden denne traadte ind fulgt af en fremmed, meget anstændig klædt og vel udseende ung Mand, der imidlertid haltede stærkt paa det ene Ben. Vi stod alle op for at hilse paa vor Vært og indbød, ham til Ære, den fremmede til at tage Plads hos os. Netop var han i Begreb med at nedlade sig, da han ved Synet af en til Selskabet hørende Barber pludselig traadte tilbage og vilde fjerne sig. Dog Husets Herre holdt ham højligen overrasket tilbage og sagde: »Men hvad har I dog isinde? Jeg bringer Eder hid med mig for at give Eder Andel i en Fest, som jeg vil give mine Venner, og neppe er I indtraadt, førend I igjen vil tage Døren paa Ryggen?«

»For Allahs Skyld, hold mig ikke tilbage,« svarede den unge Mand, »men tillad mig at fjerne mig ufortøvet! Jeg formaar ikke uden Rædsel at se hint Afskum af en Barber for mine Øjne! Uagtet han er født i et Land, hvor alle Folk ere hvide, ligner han dog en Æthiopier; men hans Sjæl er dog endnu langt sortere end hans Ansigt.«

Vi bleve naturligvis alle slagne af Forbauselse ved denne den unge Mands Tale, og vi begyndte at fatte en slet Mening om Barberen, uden at vi vidste, om den unge Mand virkelig ogsaa havde Ret til at omtale ham, som han havde gjort. Vi erklærede endogsaa enstemmig, at vi ikke vilde sidde tilbords med et Menneske, der havde et saa slet Rygte paa sig. Men Husets Herre bad den unge Mand først meddele ham Aarsagen til det Had, han nærede imod Barberen; hertil var hin strax villig og begyndte som følger:

»Herre, I maa da vide, at jeg for denne elendige Barbers Skyld har maattet lide det smerteligste Tab. Han er ogsaa Aarsag i min Lemlæstelse; jeg kommer aldrig til at gaa lige paa mine Fødder mere. Jeg har derfor tilsvoret mig selv at sky ethvert Sted, hvor jeg træffer ham, og ikke dvæle i nogen Stad, hvor han opholder sig. Derfor har jeg forladt Bagdad, hvor jeg lod ham tilbage, og har gjort den lange Rejse herhid for at nedsætte mig i denne Stad midt i det store Tatari, hvor jeg haabede at kunne leve i Fred for ham. Men imod al Forventning gjenfinder jeg ham her og føler mig derfor tvungen til at gjøre Afkald paa Æren af Eders Selskab og ufortøvet at forlade denne By for om muligt at finde mig et Sted i den vide Verden, hvor jeg kan være i Sikkerhed for denne min Plageaand.«

Og den fremmede lavede sig atter til at gaa. Men Husherrens Bønner i Forening med vore bevægede ham til at blive og nærmere forklare os Aarsagen til den Modbydelighed, han følte for Barberen. Han satte sig altsaa ned med Ryggen vendt imod Barberen og begyndte at fortælle:

»Min Fader besad i Staden Bagdad en Rang, som berettigede ham til at gjøre Krav paa Rigets første Embeder; men hans Karakter var af den Art, at han foretrak et frit og roligt Liv for alle Udmærkelser, som han havde kunnet fortjene. Jeg var hans eneste Barn, og var ved hans Død saa voxen og saa velopdragen, at jeg selv kunde bestyre den mig efterladte meget betydelige Formue. Den Brug, som jeg gjorde deraf, erhvervede mig alles udelte Agtelse. Nogen øm Lidenskab havde jeg endnu aldrig følt; vidt fjernet fra at være af en forelsket Natur, maa jeg meget mere, maaske til min Skam,

bekjende, at jeg med Flid undgik enhver Berørelse med Kvinder.

Da jeg en Dag befandt mig paa Gaden, saa jeg en Skare Kvinder komme mig imøde; for at undgaa dem bøjede jeg hastig ind i en Sidegade og tog Plads paa en Stenbænk, som fandtes udenfor en Dør. Lige overfor mig befandt sig et Gittervindu, udenfor hvilket der stod et Kar med overordentlig skjønne Blomster, som uvilkaarlig fængslede mine Blikke. Men ganske uventet aabnedes Vinduet, og en ung Kvindeskikkelse viste sig, af hvis Dejlighed jeg følte mig ganske blændet. Hendes Blikke faldt paa mig, og medens hun vandede Blomsterne med en Haand, der var hvidere end Alabast, betragtede hun mig med et Smil, der ligesom ved et Trylleri aldeles banlyste den Sky, jeg hidtil havde følt for Kvinderne, og fuldkommen satte mit Hjerte i Brand. Efterat hun havde plejet sine Blomster og til Afsked endnu tilsendt mig et fortryllende Blik, der trængte lige ind i min inderste Sjæl, drog hun sig igjen tilbage, lukkede Vinduet og overlod mig til en Uro og Forvirring, som vistnok først sent havde opløst sig, hvis ikke en Larm i Gaden havde vakt mig til Bevidsthed.

Jeg for ivejret og saa mig om. Det var Stadens øverste Kadi, som, ledsaget af fem eller sex af sine Folk, kom ridende paa et Mulæsel; han holdt stille netop udenfor det Hus, hvor jeg havde set den dejlige unge Dame, stod af og gik, uden at lade sig melde, ind deri. Heraf sluttede jeg med Rimelighed, at han maatte være den unge Dames Fader.

Jeg vendte hjem i en Stemning, som var meget forskjellig fra den, hvori jeg var gaaet ud. En brændende Lidenskab

sydede i mine Aarer, saa meget heftigere, som jeg første Gang i mit Liv led af disse ømme Veer. Med en dygtig Feber kastede jeg mig paa mit Leje. Dette pludselige Ildebefindende foraarsagede begribeligvis stor Uro i mit Hus. Mine mig meget hengivne Slægtninge ilede ved det første Nys om min Sygdom bekymrede sammen og besværede mig med en Mængde Spørgsmaal angaaende Aarsagen til denne Upasselighed; men jeg var naturligvis klog nok til ikke at indlade mig paa nogen nærmere Forklaring med dem. Dette indesluttede Væsen forøgede kun deres Bekymring, og denne voxede endnu højere, da heller ikke Lægerne vidste noget Raad for mit Onde, eftersom de Lægemidler, de paa Lykke og Fromme gav mig, snart viste sig kun at forværre min Tilstand. Man lavede sig allerede til at opgive mig, da en gammel erfaren Veninde af Huset endelig ogsaa hørte tale om min Sygdom og kom for at besøge mig. Hun betragtede mig opmærksomt, spurgte mig ud og kom snart efter Sandheden, Allah véd hvorledes. Paa hendes Bud maatte alle tilstedeværende forlade Værelset, og saasnart hun var ene med mig, tog hun Plads ved mit Hovedgjærde og begyndte:

»Min Søn, I har hidtil med Haardnakkethed dulgt Aarsagen til Eders Sygdom. Imidlertid behøver I slet ikke at sige mig den; thi jeg er erfaren nok til paa egen Haand at udfinde samme. I kan némlig umulig nægte, at det jo er Kjærligheden, som har gjort Eder syg. Jeg paatager mig at helbrede Eder derfor, naar I opgiver for mig, hvo den lykkelige er, som har rørt et hidtil saa ufølsomt Hjerte? indtil nu var I nemlig ingenlunde nogen Ven af Kvinder, det var let nok at mærke, selv for de sløveste Sandser. Men saaledes plejer det gjerne at gaa; jo højere man ser, desto dybere falder man; det er

gaaet Eder ganske efter Fortjeneste. Dog, der er endnu ingen Ulykke sket; langtfra at tage Eder Eders tidligere Koldsindighed ilde op, glæder jeg mig over Eders nuværende Glød og Pine. Kun frem med Sandheden, unge Herre, og I skal se, at I i mig har truffet den rette Person til at hjælpe Eder.«

Uagtet den gamle Kone havde grebet lige ind i mit Inderste, og jeg følte mig ganske i hendes Vold, vovede jeg dog endnu ikke at aabne hende mit Hjerte, men drog alene et dybt Suk og vendte mig om imod hende, uden at lade noget Svar vorde lydeligt.

»Er det Undseelse eller Mistillid, der binder Eders Tunge?« begyndte den gamle Kvinde atter. »Tvivler I maaske om mit Løftes Paalidelighed? Jeg kunde nævne Eder en Mængde unge Mennesker, som jeg har hjulpet ud af en lignende Forlegenhed.«

Da hun paa denne Maade vedblev at snakke for mig, løsnedes endelig mit Tungebaand, og jeg meddelte hende uforbeholdent hele mit Eventyr. Med det samme forsikrede jeg hende om min grændseløse Taknemlighed, hvis hun skaffede mig Adgang til den unge Dame, der havde fortryllet mig.

»Min Søn,« svarede Matronen, »jeg kjender ret vel den unge Pige, om hvem I taler; I har ganske rigtig antaget hende for en Datter af Stadens første Kadi. Det undrer mig slet ikke, at I har forelsket Eder i hende; thi hun er den smukkeste og elskværdigste Pige i hele Bagdad. Men jeg maa med Bekymring tilstaa, at det vil blive en yderst vanskelig Sag at faa Adgang til denne stolte Skjønne. Som I vel véd, vaager vore Retspersoner meget strengt over de haarde Love, som fordømmer vort Kjøn til en saa trykkende Indskrænkning; i deres egne Huse lader de naturligvis disse Love gjælde i det allersmaaligste

Omfang og med den allerstørste Strenghed, og Eders Elskedes Fader overgaar heri alle sine Standsfæller. Da disse Mennesker bestandig skildrer det for deres Døtre som en stor Forbrydelse at vise sig for mandlige Blikke, saa tror de fleste Piger af denne Klasse saa fast derpaa, at de, naar de er ude, kun har Øje for den Vej, de betræder, og hjemme lukker sig inde bag dobbelte Gittere. Jeg vil hermed just ikke paastaa, at den første Kadi's Datter ogsaa er saaledes stemt; men i ethvert Tilfælde vil hendes egen Stolthed og hendes Faders Pedanteri lægge mig mangfoldige Hindringer ivejen, det forudser jeg vel. Allah give, at I havde forelsket Eder i en anden! Saa kunde jeg ulige lettere have hjulpet Eder til Maalet. Dog sket er sket, og jeg vil opbyde hele min Klogskab for at tjene Eder. Men der hører Tid til alt, især til at løse Knuder og bryde dobbelt laasede Døre. Tid maa I altsaa unde mig! Saa kan I forresten være ved godt Mod, og stole paa mig, Farvel, Sønneke!«

Med disse Ord forlod Matronen mig. Men Forestillingen om alle de Vanskeligheder, som hun havde omtalt, og Frygten for, at hun under disse Omstændigheder intet skulde udrette, gjorde mig kun endnu sygere.

Allerede Dagen efter kom hun igjen; dog endnu førend hun havde aabnet Munden, saa jeg paa hende, at hun ingen gode Efterretninger havde at bringe. I Virkeligheden tog hun saaledes tilorde:

»Min Søn, jeg havde ikke taget fejl; Faderens Aarvaagenhed er ikke det eneste, som jeg har at besejre. I elsker en grusom Skjønhed, som finder sin Glæde i at indgyde alle en brændende Lidenskab, uden selv at lade sig røre. Hun hørte paa mig med stor Mildhed og Fornøjelse, saalænge jeg talte til hende om de Lidelser, hun havde foraarsaget Eder; men

saasnart jeg begyndte at lade mig forlyde med, at hun skulde forunde Eder Adgang til sig, saa at I kunde udtømme Eders Hjerte for hende, tilkastede hun mig et skrækkeligt Blik og sagde: »I er i Sandhed meget dumdristig, at I vover at forlange sligt af mig! Jeg forbyder Eder nogensinde mere at komme mig for Øjne, hvis I vil føre saadan Tale!«

»Men I skal dog ingenlunde ganske opgive Haabet,« vedblev den gamle Kone trøstende. »Jeg er ikke vant til at lade mig saa let afvise. Dersom I blot vil have Taalmodighed, skulle vi endda nok komme til Maalet.«

Kort at sige, den gode Matrone tog sig alvorlig af Sagen, men saa desværre alle sine Forsøg strande paa den unge Piges uovervindelige Stolthed. Sorgen herover bragte mig tilsidst saa vidt, at man allerede regnede mig iblandt de døende. Da indfandt sig i det yderste Øjeblik den gamle Kone atter en Dag hos mig og gav mig tilbage til Livet.

»I maa være beredt paa at give en Foræring for den gode Efterretning, jeg idag bringer Eder,« hviskede hun mig hemmelig i Øret, og disse Ord gjorde en vidunderlig Virkning paa mig. Jeg rejste mig med Kraft op paa mit Leje og udraabte henrykt: »Foræringen skal ligge rede! Hvad bringer I?«

»I vil ikke dø dengang, kjære Herre!« svarede Matronen, »I vil tværtimod hastig blive fuldkommen helbredet, og jeg skal have min Glæde af at se Eder tilfreds og lykkelig. Igaar, som I erindrer, en Mandag, var jeg atter hos hende, og traf hende denne Gang i en mere gunstig Stemning. Jeg satte et bedrøvet Ansigt op, udstødte dybe Sukke og lod mine Taarer i rigt Maal flyde.«

»Hvad fejler Eder, gode Moder?« spurgte hun, »hvorover er I saa dybt bedrøvet?«

»Ak, min dyrebare Herskerinde,« svarede jeg, »jeg kommer lige fra den unge Herre, som jeg nylig har vovet at omtale for Eder. Han er ude som et Lys, og man taler allerede om Begravelsen. Tror I ogsaa at kunne forsvare slig Grusomhed for den barmhjertige Allah? Thi at det er Eders Skyld, det véd I jo.«.

»Da véd jeg dog virkelig ikke, hvorledes jeg skulde være Skyld i det unge Menneskes Død,« svarede hun, »enhver dør, naar det behager Allah at kalde ham.«

»Hvorledes?« udraabte jeg forbauset, »har I da glemt, at han en Dag sad udenfor Eders Vindu, netop som I vandede Eders Blomster? Han saa dette Underværk af Skjønhed, disse ubeskrivelige Yndigheder, som I daglig ser i Eders Spejl, uden dog selv at kunne vurdere dem saa fuldt, som de fortjener; fra dette Øjeblik er han syg og er nu endelig geraadet i den ynkværdigste Tilstand. Og I siger, at I ingen Skyld har i dette elskelige Menneskes Død!«

»I kan heller ikke glemme,« vedblev jeg, »hvor haardt I behandlede mig forleden, da jeg fortalte Eder om hans Sygdom og dristede mig til at angive Eder et Middel til at frelse ham. Fra Eder begav jeg mig tilbage til ham; og saasnart han mærkede, at jeg bragte ugunstige Efterretninger, tog hans Lidelser til i den forfærdeligste Grad. Siden hin Stund er det bestandig gaaet nedad med ham, og nu er det endelig kommet saavidt, at jeg ikke engang véd, om I endnu kunde frelse hans Liv, hvis I endog forbarmede Eder over ham.«

Saaledes talte jeg, og Beskrivelsen af Eders Lidelser og Dødsfare gjorde hende blød om Hjertet. Hun skiftede flere Gange Farve og spurgte: »Men er det ogsaa vist, hvad I der

fortæller mig, og er han virkelig kun af Kjærlighed til mig bleven saa syg?«

Da jeg havde tilsvoret hende dette, vedblev hun: »Og er I virkelig overbevist om, at Haabet om at faa mig at se og komme til at tale med mig kunde udrive ham af den overhængende Dødsfare?«

»Maaske;« svarede jeg, »det lader sig idetmindste endnu haabe. Befaler I, at jeg skal gjøre et Forsøg dermed?«

»Velan da!« raabte hun efter nogen Betænkning med et dybt Suk. »Saa skjænk ham da i Allahs Navn Haab om at faa mig at se! Men mere maa han ikke vente sig, med mindre han har isinde at tage mig til Kone og dertil vinder min Faders Samtykke.«

»Min Herskerinde,« udraabte jeg, »Eders Godhed er overvættes stor! Jeg iler nu hen at bringe den arme unge Mand det glædelige Budskab, at I tillader ham at se Eder.«

»Jeg véd ingen mere passende Tid til denne Sammenkomst,« vedblev den dejlige, unge Pige, »end Tiden under Middagsbønnen paa Fredag. Han maa vente, indtil min Fader forlader Huset for at begive sig hen i Moskeen; saa skal han strax indfinde sig ved Døren, saafremt han befinder sig vel nok dertil. Jeg kan da fra mit Vindue se ham komme og skal strax selv indlade ham; men han maa naturligvis igjen fjerne sig før min Faders Tilbagekomst.«

»Idag har vi Tirsdag,« vedblev Matronen, »indtil Fredag vil I nok kunne komme Eder saa vidt, at I kan møde.«

Ved hvert af hendes Ord følte jeg mine Lidelser formindskes, og da hun havde ophørt at tale, var jeg fuldkommen rask.

»Tag dette!« sagde jeg, idet jeg gav hende min fulde Børs. »Jeg skylder Eder alene min Helbredelse, og anser disse Penge for meget bedre anvendt end dem, jeg gav Lægerne, der blot pinte mig under min Sygdom.«

Saasnart Matronen havde fjernet sig, følte jeg mig stærk nok til at staa op og klæde mig paa; og da hun Fredag Morgen atter indfandt sig, var jeg i Begreb med at vælge imellem mine bedste Klædninger.

»Hvad jeg har for Øje, fritager mig for at spørge til Eders Befindende,« sagde hun. »Men synes det Eder ikke bedst at gaa i Bad, førend I besøger den første Kadi, eller rettere, hans Datter?«

Hertil svarede jeg, at det vilde medtage altfor megen Tid; jeg vilde blot hidkalde en Barber for at lade mit Hoved rage og mit Skjæg studse. Med det Samme gav jeg en Slave Befaling til at hente mig en Barber, og Slaven kom snart tilbage med hint ulyksalige Menneske, som jeg idag har truffet i Eders Kreds.

Efter den første Hilsen sagde Barberen til mig: »Herre, I synes ikke at befinde Eder vel?«

»Jeg er ogsaa først nylig kommen mig efter en haard Sygdom,« svarede jeg ham.

»Allah fri Eder fra alt ondt og udgyde sin Naade over Eder i rigeligt Maal!« vedblev Barberen.

Jeg takkede ham for hans gode Ønske, og udtalte det Haab, at Allah vilde høre det miskundelig.

»Da I nylig er kommen Eder af en Sygdom,« vedblev han, »kan jeg ikke ønske Eder noget bedre, end at Allah maa bevare Eder frisk og karsk i alle Maader. Vær nu saa god at meddele mig Eders Befalinger! Jeg har medbragt baade mine

Knive og Lanzetter; ønsker I maaske, al jeg skal aarelade Eder?«

»Har jeg ikke nylig sagt Eder,« svarede jeg, »at jeg for Tiden befinder mig fuldkommen vel? I maa deraf kunne slutte, at jeg blot vil barberes. Skynd Eder altsaa, og lad os ingen Tid spilde med unyttig Snak! Thi jeg har Hastværk og skal ved Middagstid møde paa Pletten.

Barberen brugte en skrækkelig lang Tid til at udpakke sin Barbertaske og gjøre sin Kniv istand. Men istedetfor saa at hælde Vand i Bækkenet, fremtog han et lille smukt Astrolabium, og spankede dermed ud i Gaarden for at bestemme Solhøjden. Med den samme højtidelige Værdighed vendte han tilbage og sagde: »Herre, I vil sikkert med Fornøjelse høre, at det i Dag er Fredag, den 18de i Maaneden Safar [1]), i Aaret 653 [2]) efter den store Profets Flugt fra Mekka til Medina, Aar 320 efter den store Iskender med de dobbelte Horn [3]), samt at Mars' og Mercurs Conjunctur betyder, at I ikke har kunnet vælge nogen gunstigere Time, endydermere noget gunstigere Øjeblik — til at lade Eder barbere i. Men paa den anden Side er denne Conjunctur ogsaa af ond Udtydning for Eder; den giver mig nemlig tilkjende, at I i Dag er udsat for en stor Fare. Vel synes ikke just Eders Liv at være truet; men I maa være for-

---

[1]) Rejsemaaneden, den 2den i det muhammedanske Aar.

[2]) Aar 1255 christl. Tidsregning.

[3]) Iskender — Alexander den Store. Hans Tilnavn, »den tvehornede« findes allerede i Koranen, og har givet Kommentatorerne en rig Lejlighed til at øve deres Skarpsindighed. Dog er Angivelsen falsk, idet Aaret 653 muhammed. Tidsregn., 1255 efter Chr., svarer til Aaret 1557 efter Alex., den saakaldte seleukiske Æra.

beredt paa en Ulykke, hvis Følger I ikke vil forvinde hele Eders Liv. Jeg tvivler ikke om, at I jo er mig taknemlig for min Advarsel; det vilde gjøre mig inderlig ondt, hvis der hændes Eder noget slemt.«

I kunne visseligen let forestille Eder min Utaalmodighed over at være falden en saa snakkesalig og vrøvlagtig Barber i Hænderne. Med bekæmpet Vrede svarede jeg ham: »Jeg bryder mig ikke en Døjt hverken om Eders Advarsel eller Forudsigelse; jeg har ikke ladet Eder kalde for at hente Raad hos Stjernerne. I er her alene for at barbere mig. Saa barber mig da i Allahs Navn, eller pak Eder herfra, at jeg kan lade en anden Barber komme!«

Men den fatale Sludderbøtte svarede mig med en Ro, som var nærved at bringe mig til Fortvivlelse: »Hvorfor saa heftig, min ærede Herre og Patron? Véd I vel, at ingen Barber i hele Bagdad kan maale sig med mig, at I ikke finder min Lige, om I saa udtrykkelig bestilte ham hos Vorherre? I har blot forlangt en Barber, og besidder i mig et sandt Universalgeni, ikke alene den bedste Barber i hele Irak-el-Arabi, men ogsaa en erfaren Læge, en udmærket Chemiker, en ufejlbar Stjernetyder, en fuldkommen Grammatiker, en skarpsindig Logiker, en desuden i Geometrien, Arithmetiken, Algebra'en og Astronomien fuldkommen indviet Mathematiker og en med alle Landes Krøniker fortrolig Historiker. Desuden har jeg gjennemgaaet alle Dele af Filosofien, kan alle vore Love og Traditioner udenad paa mine Fingre, er Digter, Bygmester, Skattegraver og, Allah alene véd, hvad ellers! Der gives i hele Naturen ingen Hemmelighed for mig, og Eders salig Fader, som jeg bestandig erindrer mig med Savn og Taarer, var i fuldkommen Grad overbevist om mine Fortjenester. Han elskede mig og berømmede

mig ved enhver Lejlighed og for Enhversomhelst som den første Mand i hele Verden. Af Taknemlighed og Venskab for ham vil jeg nu slutte mig fast til Eder, tage Eder under min Beskyttelse og bevare Eder for alle Ulykker, hvormed de onde Constellationer maatte true.«

Trods min dybe Ærgrelse maatte jeg dog briste ud i høj Latter over Mandens Sladder. »Er I nu ikke endelig snart færdig, utaalelige Sludderbøtte?« spurgte jeg. »Vil I barbere mig eller ikke?«

»Herre,« svarede Barberen, »I fornærmer mig, idet I kalder mig en Sludderbøtte; Alverden giver mig tværtimod det hæderfulde Tilnavn: »den tause og betænksomme«. Derimod havde jeg sex Brødre, som I vel med Grund havde kunnet kalde Sladdertasker. Den ældste hed Bakbuk, den anden Bakbarah, den tredje Bakhak, den fjerde Alkous, den femte Alnashar, den sjette Shakabak. De var rigtignok utaalelige Skrighalse! Jeg derimod, den yngste, er betænksom og bruger kun faa Ord.«

Nu tænker Eder i mit Sted, ædle Herrer! Hvad formaaede jeg at gjøre imod slig formelig Belejring? »Giv ham tre Guldstykker,« befalede jeg min Hushovmester, »for at jeg kan faa ham af Halsen! Jeg lader mig i Dag slet ikke barbere.«

»Hvad mener I dermed?« tog Barberen øjeblikkelig igjen til Orde. »Det er ikke mig, som har opsøgt Eder; men det er Eder, som har ladet mig hente. Eftersom det nu forholder sig saaledes, viger jeg, saa sandt jeg er en Muselmand, ikke bort herfra, førend jeg har barberet Eder! At I ikke har Aand nok til at erkjende min Fortjeneste, er ikke min Skyld; i dette Stykke, som i mange andre, havde Eders salig Fader uendelig meget forud for Eder. Hver Gang han lod mig hente for at lade sig aarelade, bød han mig tage Plads ved Siden af sig,

og en sand Lyst var det da at høre alle de skjønne Ting, med hvilke jeg underholdt ham. Han kom intet Øjeblik ud af sin Forbauselse over min Underholdningsgave, og naar jeg hørte op at tale, udraabte han: »O, I er dog en uudtømmelig Kundskabens Kilde! Ingen kan maale sig med Eder i Aand og Grundighed!« Dertil svarede jeg med største Beskedenhed: »Ædle Herre, I sætter virkelig min Fortjeneste altfor højt! Hvis jeg bringer noget Godt over Læberne, saa skylder jeg dette for Størstedelen det gunstige Gehør, som I værdiges at skjænke mig. Det er alene Eders Nedladenhed og Gavmildhed, som indgiver mig de høje Tanker, hvormed jeg er saa lykkelig at behage Eder.« En Dag gav han, i sin Henrykkelse over ét af mine mest beundringsværdige Foredrag, Befaling til, at der skulde udbetales mig hundrede Guldstykker og rækkes mig én af hans allerbedste Klædninger. Paa Stedet modtog jeg den herlige Gave. Men øjeblikkelig stillede jeg ogsaa hans Horoskop, og havde den Glæde at kunne fortælle ham, at han var det lykkeligste Menneske i Verden. Ja jeg beviste ham ogsaa paa anden Maade min Taknemlighed; jeg kopsatte ham nemlig med en Kunst og Færdighed uden Lige.

Barberen gjorde her en Pause; men ikke maa I tro, at han dermed havde udtømt sit Hjerte! Nej, han begyndte strax igjen paa en anden Vrøvlehistorie, som varede endnu en god halv Time. Led og ked, som jeg var af at høre ham, og i Fortvivlelse over at se Tiden løbe, uden at jeg kom videre, vidste jeg hverken, hvad jeg skulde sige eller gjøre.

»Nej,« raabte jeg, »Eders Lige kan der umulig gives i hele Verden, et Menneske, som finder sin Glæde i at bringe Folk i Raseri og Fortvivlelse!

I den Mening, at det dog snarest med det Gode vilde lykkes mig at blive af med denne djævelske Barber, vedblev jeg: »Hold dog i Allahs Navn inde med Eders smukke Talemaader, og gjør mig færdig, saa snart I kan! Jeg skal strax ud i Byen i en meget vigtig Forretning, som jeg allerede har sagt Eder.«

Over denne Tale begyndte Barberen at le, og ytrede: »Det vilde i Sandhed være en herlig Ting, hvis vor Aand bestandig kunde holde sig i sømmelig Ligevægt, dersom vi bestandig kunde vise os kloge og besindige! Imidlertid vil jeg i dette Tilfælde skrive det paa Eders Sygdoms Regning, at I saaledes farer op imod mig, og oven i Kjøbet give Eder nogle gode Formaninger. Bedre kan I i intet Tilfælde gjøre end at følge Eders salig Faders og Bedstefaders Exempel, som i alle mulige Ting raadførte sig med mig og lod mig komme til Orde; og, uden at rose mig selv, tør jeg vel sige, at de stedse havde Grund til at være tilfreds med de Raad, jeg gav dem. I maa nemlig vide, unge Herre, at man sjelden har Held med et Forehavende, naar man ikke forud har ført sig indsigtsfulde Mænds Raad til Nytte. »Kun den bliver en duelig Mand,« siger Ordsproget, »som lægger kloge Folks Raad til sin egen Indsigt.« Kort at sige, jeg staar ganske til Eders Tjeneste, med Raad og Daad; I har blot at befale! Hvad har vi for, hvor skal vi hen?«

»Altsaa lader I Eder ikke bevæge til at gjøre en Ende paa den utaalelige Snak, hvoraf mit Hoved allerede er ligesom fyldt med Humlebier, og som hindrer mig i at besørge mine Forretninger!« udraabte jeg rasende, idet jeg stampede med Foden. »Vil I eller skal jeg forlade dette Hus?«

Da Barberen saa mig saa alvorlig vred, blev han en Smule

myg og sagde: »Herre, lad Eder ikke Blodet stige til Hovedet! Vi vil strax begynde!«

Virkelig gav han sig ufortøvet til at vaske mit Hoved og begyndte at barbere mig. Men næppe havde han gjort fire Strøg med Kniven, førend han atter hørte op og sagde: »Herre, I er af et hidsigt Temperament, og skulde vel vogte Eder for slige Opbrusninger, som hidrøre fra det Onde og alene føre til ondt. I ethvert Tilfælde fortjener jeg Eders Agtelse paa Grund af min Alder, mine Kundskaber og udmærkede Fortjenester.« — — —

»Barber videre og hold Eders Mund!« mumlede jeg med Mundvigene fulde af Sæbe.

»Ej, nu lugter jeg Lunten!« raabte Barberen. »I har Hastværk, gode Herre? Rimeligvis en eller anden vigtig Forretning? Jeg tør vædde, at jeg har gjættet Sandheden.«

»Det har jeg nu gjentaget for Eder i hele to Timer,« svarede jeg med indædt Forbitrelse, »og I skulde have barberet mig allerede for længe siden.«

»Koldt Vand i Blodet, om jeg tør bede, min kjære unge Herre! Jeg raader Eder først vel at overveje det Skridt, I staar i Begreb med at gjøre. Hvad man gjør i Overilelse, kommer man som oftest til at fortryde. Jeg vilde ønske, at I betroede mig, hvad det er for et vigtigt Ærinde, som fører Eder ud i Byen; saa skulde jeg med Glæde meddele Eder min Anskuelse af Sagen. Iøvrigt har I endnu god Tid, eftersom I først bliver ventet ved Middagstid, hvortil vi endnu har hele tre Timer tilbage.«

»Sagen vedkommer slet ikke Eder,« svarede jeg, »og Folk af Ære lade aldrig den bestemte Tid udrinde uden at være paa Pletten. Dog, jeg er jo nærved selv at forfalde til snakkesalige

Barberererers Skjødesynd, idet jeg saa dybt indlader mig med Eder. — Rør Eder nu og barber mig færdig!«

Men jo mere jeg viste, at jeg havde Hastværk, desto bedre Tid gav han sig. Han lagde Kniven fra sig og tog atter fat paa sit Astrolabium.

Saaledes vexlede han flere Gange imellem Barberkniven og Astrolabiet, idet han gjorde nogle Strøg ad Gangen, og derpaa saa efter, hvor højt Solen stod paa Himlen og hvad Klokken var.

»Herre,« ytrede Barberen, da han tredje Gang kom tilbage fra Gaarden, »jeg vidste vel, at jeg ikke fejlede. Vi har endnu tre Timer til Middag; ellers lyver alle Astronomiens Grundsætninger«.

»Retfærdige Himmel!« udraabte jeg, »min Taalmodighed er tilende; jeg holder det ikke mere ud! Fordømte Barber, jeg kunde fristes til at kaste mig over Dig og kvæle Dig!«

Men ganske rolig og uden i mindste Maade at lade sig røre af min Vrede sagde Barberen: »Saa stille, gode Herre, eller I maa befrygte et Tilbagefald af Eders Sygdom. Koldt Vand i Blodet, og I skal strax blive betjent!«

Med disse Ord pakkede han atter sit Astrolabium ind og tog Barberkniven i Haand, strøg den nogle Gange frem og tilbage paa den ved hans Bælte hængende Strygerem, og gav sig atter til at barbere mig. Men alt som han lod Kniven gaa, lod han Munden tillige løbe. »Hvis I vilde betro mig,« sagde han, »hvad det er for en vigtig Forretning, som I har ved Middagstid, skulde jeg meddele Eder et godt Raad«.

For at stoppe Munden paa ham foregav jeg, at jeg blev ventet af nogle gode Venner, som vilde beværte mig og glæde sig med mig over min gjenvundne Sundhed.

Men saasnart den ulyksalige Barber hørte tale om Bevært-

ning, udraabte han: »Allah være med Eder idag og alle Dage! I erindrer mig derved om, at jeg igaar til idag har indbudt fire eller fem gode Venner; jeg havde ganske glemt det, og har derfor undladt at gjøre de nødvendige Tilberedelser. Det er tilvisse en ærgerlig Sag!«

»Det skal ikke sætte Eder graa Haar i Hovedet!« trøstede jeg ham, i den Hensigt at vinde ham for en manerlig Behandling. »Endskjøndt jeg spiser ude, er mit Spisekammer dog vel forsynet. Jeg gjør Eder herved en Foræring med hele dets Indhold. I lige Maade vil jeg give Eder al den Vin, I kunne drikke; jeg har i min Kjælder en ganske udmærket. Men saa maa I ogsaa gjøre mig hastig færdig. Overhovedet maa I lære at betragte Eders Forhold til mig paa den rette Maade; ethvert Hoved har sine Nykker, véd I. Min salig Fader gjorde Eder Foræringer for at faa Eder til at tale; jeg giver Eder Foræringer for at faa Eder til at tie.«

Men det var ham ikke nok, at jeg havde givet ham mit Ord. »Allah gjengjælde Eder den Godhed, I viser mig!« udraabte han. »Kom blot og lad mig strax se Eders Spiseforraad, forat jeg kan dømme, om det er tilstrækkeligt til et anstændigt Gilde for mine Venner! Jeg lader mig ikke lumpe, naar jeg viser Gjæstfrihed.«

»Jeg har,« svarede jeg ham, »et Lam, sex Kapuner, et Dusin Høns, og alt, hvad der behøves til fire Mellemretter.« — Med det samme befalede jeg en Slave, paa Stedet at bringe det altsammen hid tilligemed fire store Krukker Vin.

»Alt det er nu meget godt,« ytrede Barberen da med graadige Blikke, »men der hører ogsaa Syltetøjer, Grøntsager og friske Frugter til et Maaltid.«

Jeg lod strax hidbringe, hvad han savnede, og han holdt

igjen op med at barbere mig, eftersom han maatte have hver Ting i Hænderne for paa det nøjagtigste at undersøge den. Dermed forløb atter en Times Tid. Jeg bandede, bad og rasede; men Uslingen gav sig derfor lige gode Stunder.

Endelig tog han atter fat paa Kniven og barberede nogle Øjeblikke. Dog pludselig holdt han igjen inde og sagde: »Jeg havde langtfra anset Eder for at være en saa gavmild Herre; men nu erkjender jeg, at I er Eders salig Faders udtrykte Billede. Jeg har i Sandhed ikke fortjent den Godhed, hvormed I overøser mig, og forsikrer Eder, at jeg skal være Eder evig taknemlig derfor. Thi, for at sige Sandheden, ædle Herre, jeg har ikke andet end hvad slige gavmilde Patroner som I lader mig tilflyde. I denne min Armod staar jeg ganske paa samme Trin som Santut'en, som afgnider Folk i Badet, og som Saly'en, der løber omkring i Gaderne og sælger ristede Maiskorn, og som Salus'en, der sælger Bønner, og Akersha'en, der byder allehaande Urter tilkjøbs, og som Abu Mekares'en, der bestænker Gaderne for at kvæle Støvet, og som hundrede andre fattige Stakler, der kun har af Haanden i Munden. Men ligefuldt er alle disse Mennesker sjæleglade; de er godmodige og høflige og mere tilfredse med deres Lod end Khalifen med sin midt i sin glimrende Herlighed. De le fra Morgen til Aften, er hvert Øjeblik paa Dagen oplagt til Sang og Dans, og enhver af dem har sin egen Yndlingssang eller sin ejendommelige Dans, hvormed han morer hele Bagdad. Men det, som jeg skatter højest hos dem, er, at de ikke er Sladderhanke, ligesaa lidt som Eders Slave, der har den Ære at tale med Eder. Jeg vil dog lade Eder høre én af de Sange og se én af de Danse, hvormed Santut'en opvarter Gjæsterne i Badet! I skal se, at jeg mesterlig forstaar at efterligne ham.

Og Barberen gav sig til at synge og danse efter Santut'en i Badet; jeg kunde sige, hvad jeg vilde, for at gjøre en Ende paa hans Narrestreger, jeg maatte døje Pinen, indtil han var ganske færdig med sin Forestilling. Da sagde han næsten aandeløs: »Herre, jeg har et godt Indfald! Jeg vil indbyde alle disse brave Folk til mig; og hvis I er klog, følger I med mig og lader Eders Venner i Stikken, som maaske er utaalelige Vrøvlere, der ved deres Snak vil bringe Eder Blodet til Hovedet og paadrage Eder et Tilbagefald, som maaske kunde blive slemmere end selve den nylig overstandne Sygdom. Hos mig vil I derimod finde idel Morskab og Behagelighed.«

Uagtet al min dybe Ærgrelse maatte jeg dog le ad ham, og svarede: »Jeg vilde ønske, at jeg havde frie Hænder, saa skulde jeg med Glæde modtage Eders Indbydelse. Men idag maa I virkelig fritage mig, eftersom jeg har givet bestemt Løfte. En anden Gang skal jeg gjerne gaa ind paa Eders herlige Plan; men nu maa I i en Hast barbere mig færdig, og skynde Eder hjem til Eders Bolig, hvor I maaske allerede med Utaalmodighed ventes af Eders Venner.«

»Herre,« bønfaldt han, »afslaa mig ikke min indstændige Bøn, og tag Del i det lystige Selskab, som forsamles hjemme hos mig! Naar I blot først én eneste Gang har prøvet mine Omgangsvenner, vil I, forsikrer jeg Eder, for bestandig opgive Eders egne, de lede Sladderhanke!«

»Lad kun det være godt, Mester!« gjensvarede jeg i en blid Tone. »Jeg kan denne Gang ikke nyde godt af Eders behagelige Indbydelse.« Men jeg vandt intet ved denne min Blidhed.

»Nu, naar I ikke vil følge med mig,« ytrede han, »saa maa I visseligen finde Eder i, at jeg følger med Eder. Jeg vil

lade alle de gode Sager, som I har givet mig, bringe hjem til mit, og lade mine gode Venner gjøre sig saa lystige dermed, som de vil; hvis I blot vil vente et lidet Øjeblik, skal jeg strax igjen være hos Eder. En Mand af min Dannelse kunde det aldrig falde ind at vise den Uartighed at lade Eder gaa alene; desuden er I som min Velgjører al Ærbødighed værd.«

»O, Himmel,« udraabte jeg nu, »gives der da ingen Redning af denne menneskelige Vampyrs Klør! I den store levende Allahs Navn, hør dog op med Eders dræbende Snak! Begiv Eder hjem til Eders Venner, drik, spis, fornøj Eder med dem, og lad mig ligeledes have Frihed til at holde mig til mine Venner! Jeg vil gaa alene og behøver ingen Ledsager; desuden maa jeg lade Eder vide, at det Sted, hvor jeg begiver mig hen, er en lukket Grav for Eder; alene jeg bliver ventet.«

»I spøger, kjære Herre,« svarede Barberen. Naar Eders Venner har indbudt Eder til en Fest, saa véd jeg ikke, hvad der skulde kunne hindre Eder i at tage en god Ven med Eder. Jeg er meget mere fast overbevist om, at I vil gjøre Eders Venner en Tjeneste og Fornøjelse ved at medbringe en Mand, hvis mindste Kunst det er paa det behageligste at underholde et helt Selskab. I maa nu sige, hvad I vil; jeg har nu engang bestemt at følge med, og vil ledsage Eder endog imod Eders Villie.«

»Denne Tale satte mig i den allerstørste Forlegenhed, ædle og agtbare Herrer,« fortalte den unge Mand videre, henvendt til Selskabet, »og jeg overvejede hos mig selv, hvorledes jeg dog skulde skaffe mig denne fordømte Barber af Halsen. Dersom jeg blev ved at sige ham imod, det mærkede jeg vel, kom jeg aldrig til Maalet. Allerede hørte jeg Muezzinernes første Raab til Middagsbøn fra Moskeernes Minareter; det var altsaa den

høje Tid at gaa. Jeg svarede derfor intet, men lod som om jeg endelig fandt mig i, at han fulgte med mig. Da han derpaa endelig var bleven færdig med at barbere mig, sagde jeg til ham: »Nu maa I først i al Hast lade disse Levnetsmidler ved nogle af mine Folk bære hjem til Eder; jeg skal vente, indtil I kommer tilbage.««

Saa gik han da endelig. I en Hast fuldendte jeg min Paaklædning, og begav mig ilsom paa Vejen, just som det sidste Raab til Middagsbøn lød fra Minareterne.

Men den fordømte Barber havde gættet min Hensigt, og var ikke gaaet længere, end at han paa den ene Side kunde holde Øje med mit Hus, og paa den anden se mine Folk gaa ind i sin Bolig med Levnetsmidlerne; han stod og lurede paa et Gadehjørne for at opsnappe mig, saasnart han fik mig at se. Da jeg derfor havde naaet Kadi'ens Husdør og vendte mig om, saa jeg til min dødelige Ærgrelse Barberen dreje omkring Gadehjørnet.

Kadi'ens Dør stod halv aaben; i Forværelset ventede den gamle Kone paa mig, og førte mig, saasnart hun havde lukket Gadedøren i Laas, ind i min Elskedes Værelse. O, jeg lyksalige! I dette Øjeblik var Barberen glemt tilligemed Alverden! Men neppe var vi begyndt at tale med hinanden, førend der lod sig høre Støj fra Gaden; min Elskede styrtede hen til Gittervinduet, og saa sin Fader komme tilbage fra Moskeen. Ogsaa jeg kastede et Blik ud igjennem Vinduet, og opdagede til min Forfærdelse Barberen siddende lige overfor paa den samme Plads, som jeg engang havde indtaget. Det sidste forekom mig ligesaa galt som det første.

Vi drog os hastig tilbage fra Vinduet, og min Elskede be-

roligede mig delvis ved den Forsikring, at hendes Fader saa godt som aldrig betraadte hendes Værelse, og at hun desuden for dette overordentlige Tilfælde forud var betænkt paa et Middel til at føre mig uden Fare ud af Huset. Men herved var kun den halve Byrde læsset af mit betyngede Hjerte; den ulyksalige Barbers Nyfigenhed foraarsagede mig ikke uden Grund den allerstørste Uro.

Saasnart Kadi'en var inde i Huset, gav han egenhændig en Slave en vel fortjent Bastonade, og denne skraalte saa højt, at man kunde høre ham langt ud paa Gaden. Barberen, som stod udenfor, fattede strax den Formening, at det var mig, der blev mishandlet; han gav sig til at skrige, sønderrev sine Klæder, strøede Støv paa sit Hoved, og kaldte hele Nabolaget hid tilhjælp. Folk ilede sammen fra alle Kanter og spurgte, hvad der var ivejen; Barberen forklarede, at hans kjære Herre og Beskytter var gaaet ind i Kadi'ens Hus, og at man var ifærd med at tage Livet af ham derinde. Efter denne Forklaring styrtede han tilbage til min Bolig, sammenkaldte og bevæbnede alle mine Folk med Stokke, og vendte under frygtelige Skraal tilbage til Kadi'ens Hus, i Spidsen for en Hær, der strax ligesom rasende gav sig til at storme mod Døren paa den høje Embedsmands Bolig.

Kadi'en sendte forbauset en Slave ned for at forhøre, hvad der var paafærde. Ganske bleg og skjælvende kom denne tilbage og meldte sin Herre: »Naadige Kadi, udenfor staar en Hær af idetmindste ti tusinde Mand; man vil med Vold bryde ind i Huset; Døren begynder allerede at give efter!«

Kadi'en var imidlertid en behjertet Mand og lod sig ikke skræmme af en ringe Ting. I egen Person lukkede han Husdøren op for den stormende Mængde, og spurgte, hvad man

forlangte. Dette var imidlertid næsten for meget vovet; thi mine forbitrede Husfolk gav sig, uden at lade sig imponere af Kadi'ens ærefrygtbydende Udvortes, som med én Mund til at skraale: »Hund af en Kadi, hvorfor vil I tage Livet af vor Herre? Hvad har den arme Mand gjort Eder?«

»Kjære Mennesker,« svarede Kadi'en ganske rolig, »hvorfor skulde jeg tage Livet af Eders Herre, som jeg ikke véd, at jeg nogensinde har set for mine Øjne, og som ingenting har gjort mig? Mit Hus staar aabent; træder selv ind, og ser efter, om I kan finde ham!«

»I har ladet ham give Bastonade!« raabte Barberen. »Det er kun et Øjeblik siden, jeg hørte ham skrige.«

»Jeg véd virkelig ikke,« svarede Kadi'en, »hvad Eders Herre skulle have gjort mig imod, at jeg skulde behandle ham saaledes. Er han da her i Huset? Jeg véd idetmindste intet deraf. Er han her, saa maa jeg selv med god Grund spørge, hvorledes han er kommen ind. Det hele er mig en Gaade, Godtfolk: jeg kjender ikke Eders Herre.«

O, min Hr. Kadi, man kan ogsaa fortælle Løgne med et langt hvidt Skæg!« skreg Barberen. »Jeg er en Mand, som nok véd, hvad han siger. — Eders Datter elsker min Herre og har under Middagsbønnen tilstedt ham en Sammenkomst i Eders Hus. I har grebet ham i Gjerningen og ladet ham give en grusom Bastonade, Men I skal ikke dø i Synden, I gamle Hallunk af en Kadi! Khalifen selv skal blive underrettet om Sagen, og han vil nok øve streng og rask Retfærdighed. Lad os komme ind eller, hvad bedre er, udlever os ham, for at I ikke skal have den Skam at se ham Eder aftvungen!«

»Der behøves ikke saa megen Snak og Larm om den

Ting,« svarede Kadi'en, »hvis I taler Sandhed, saa kom herind og opsøg ham selv! I har min Tilladelse dertil!«

Øjeblikkelig styrtede Barberen i Spidsen for mine Folk som rasende ind i Huset og gav sig til at søge efter mig allevegne.

Fra mit Skjul havde jeg med højt bankende Hjerte hørt alt, hvad der var foregaaet; i min Angst saa jeg mig nu om efter et godt Skjulested, men fandt ikke andet end en stor tom Kiste. I denne sprang jeg hastig ned og slog Laaget i efter mig. Den overalt snusende Barber kom endelig ogsaa hen til denne og lukkede Laaget op. Men saasnart han havde set mig i Kisten, løftede han den med Kæmpekræfter ivejret og tog den paa Hovedet, steg ad en temmelig stejl Trappe ned i Gaarden og naaede uhindret Gadedøren. Men ulykkeligvis skulde Kistelaaget springe op, idet han traadte ud paa Gaden, og jeg var røbet for det sammenstimlede Folks Blikke. Ude af Stand til at taale denne Spot og Spe, sprang jeg med en saadan Overilelse ud af Kisten, at jeg fik en Skavank paa det ene Ben, hvoraf jeg fra samme Stund kom til at halte.

I Begyndelsen mærkede jeg kun lidet til den Skade, jeg havde taget; hastig sprang jeg op for ved en ilsom Flugt at unddrage mig Mængdens spottende Latter. Jeg tog min Pung frem og udstrøede med fuld Haand hele dens Indhold af Guld- og Sølvpenge til alle Sider; medens Folk med Begjærlighed gramsede og samlede op, saa jeg mit Snit og undveg.

Dog, den fordømte Barber havde ikke sluppet mig afsyne, men løb efter mig og skreg af fuld Hals: »Holdt, holdt dog, kjære Herre! Hvorfor tager I saaledes tilbens? Jeg kan umulig sige Eder, hvor nær den slette Behandling er gaaet mig til-

hjerte, som I har maattet lide af hin lumpne Kadi. I, en saa højmodig Herre, hvem jeg selv og alle mine Venner i en saa overordentlig Grad er forpligtede! Sagde jeg Eder det ikke nok forud, at I vilde komme i Livsfare, idet I saa haardnakket viste min Ledsagelse tilbage? I Grunden har I ikke fortjent bedre Skjæbne end den, der mødte Eder; hvad var der blevet af Eder, hvis jeg ikke igjennem tykt og tyndt var fulgt efter? Stop lidt, Højstærede! Hvor vil I dog hen? Vent dog blot en Smule efter mig!«

Paa denne Maade gjorde den usalige Barber, ikke tilfreds med at have gjort mig til Nar i det Bykvarter, hvor min Elskedes Fader boede, mig til en Fabel for den hele Stad. Jeg havde den største Lyst til at lade ham komme nærmere og tage Livet af ham; men det vilde naturligvis kun have vakt endnu større Opsigt. Jeg betænkte mig altsaa viselig, og sprang, for at unddrage mig de ved hans Skrig fra alle Sider til Vinduer og Døre hidlokkede Menneskers Blikke, hastig ind i en Khan, hvis Opsynsmand, én af mine Bekjendte, stod i den aabne Dør. Jeg besvor ham ved Allah, ikke at lade hint gale Menneske komme ind efter mig, og ilede forbi ham ind i Khanens Gaard, efter at have modtaget hans Løfte. Men Opsynsmanden havde ondt ved at holde, hvad han havde lovet; thi Barberen vilde med Djævlens Vold ind efter mig, og gik først efter at have ladet en Strøm af Skjældsord og Forbandelser regne ned over den arme Opsynsmand.

Paa denne Maade befriede jeg mig endelig fra hint mig forhadte og modbydelige Menneske. Opsynsmanden ønskede senere naturligvis en Forklaring over, hvad der var mødt mig. Jeg fortalte ham alt, og bad ham overlade mig et Værelse i

Khanen, indtil min Fod igjen var kommen sig, eftersom jeg, for at være sikker for hint Uhyre af Barber, ikke vilde begive mig hjem til mit eget. I lige Maade begreb jeg øjeblikkelig, at jeg, efter hvad der var mødt mig, umulig kunde forblive længere i Bagdad, Skuepladsen for min Ulykke. Hjem, Venner, Kjærlighed, alt var tabt for mig, og det paa hint Menneskes Foranledning! —

Denne Erkjendelse og Beslutning tro skrabede jeg, saasnart jeg var bleven helbredet, alle mine rede Penge sammen, forærede mine Slægtninge al min faste Ejendom, og vendte Bagdad Ryggen. Paa min Rejse kom jeg ogsaa herhid, hvor jeg, saa langt fra Bagdad, allermindst ventede at møde mit Livs Bøddel. Men til min Ulykke er han atter i min Nærhed. I maa derfor ikke undre Eder over den Hast, jeg havde med at forlade Eders ærede Selskab, mine Herrer! I kunne lettelig begribe, hvilke Følelser der maatte vækkes hos mig ved Synet af dette Menneske, der ikke alene traadte imellem mig og mit Livs højeste Lykke, men ogsaa forjog mig fra Hjem og Fædreland, Gods, Slægt og Venner, og dertil er Skyld i, at jeg maa halte hele min Levetid. — —

Med disse Ord rejste den lamme unge Mand sig og forlod Salen uden at se sig tilbage. Husets Herre ledsagede ham tildørs, og beklagede af Hjertet, at han ganske imod sin Villie havde beredt ham et saa ubehageligt Møde. Vi andre blev tilbage, helt forbausede ved den unge Mands Fortælling, og kastede vrede Blikke til Barberen, hvem vi lod føle, at han var et ganske afskyeligt Menneske, hvis det virkelig var sandt, som vi nylig havde hørt om ham.

Endelig hævede Barberen det sænkede Hoved og svarede:

»Den Taushed, som jeg iagttog under den unge Mands Fortælling, maa tilstrækkelig have overtydet Eder om, at han ikke fór med Løgn. Men alligevel vover jeg at paastaa, at jeg ikke kunde handle anderledes end jeg gjorde, og gjør Eder selv til Voldgiftsmænd imellem ham og mig. Styrtede han sig ikke ubesindig i Fare, og vilde han uden min Hjælp være sluppen saa godt derfra? Han maa være sjæleglad, at han er kommen derfra med et halt Ben. Har jeg ikke ædelmodig udsat mig selv for den største Fare ved at trænge med Vold ind i det Hus, hvor jeg troede, at han blev mishandlet? Har han da Ret til at beklage sig over mig, og oven i Kjøbet rakke mig saaledes ned, spørger jeg? Det har man til Løn, naar man opofrer sig for utaknemlige Mennesker! Han kalder mig en Sladderhank, en Vrøvlepose! — Det er den rene Bagtalelse! Iblandt syv Brødre, som vi var, er jeg den, der har den største Forstand og som taler mindst. Jeg behøver kun at fortælle Eder min egen og deres Historier for at overbevise Eder om Sandheden af, hvad jeg siger. Jeg udbeder mig kun Eders Opmærksomhed for nogle Øjeblikke.«

Og Barberen begyndte, som følger:

Barberens Historie.

Under Khalifen Mostansir Billah's[1]) Regjering, én for sin Gavmildhed imod de fattige berømt Fyrste, gjorde ti Røvere Landevejene i Omegnen af Bagdad meget usikre. Da gav

---

[1]) Den 36te Khalif af Abbasidernes Hus, 1226—43.

Khalifen nogle Dage før Bajramsfesten[1]) Politimesteren under Dødsstraf Befaling til at skaffe dem alle ti tilveje.

Politimesteren viste sig saa ivrig i sin Tjeneste og sendte saa mange Folk ud ved Dag og Nat, at de ti Røvere virkelig blev fanget paa den første Dag i Bajramsfesten.

Da skulde det netop træffe sig, at jeg, som jeg en Dag spadserede ved Tigrisfloden, saa ti prægtig klædte Mennesker stige i en smuk og vel bemandet Baad. Havde jeg lagt Mærke til Vagten, som ledsagede dem, vilde jeg strax have erkjendt disse Mennesker for Røvere; men min Opmærksomhed var henvendt paa dem alene, og saaledes kom jeg til at bilde mig ind, at det var lystige Folk, som vilde more sig paa Festen og var paa Vejen til et overdaadigt Gjæstebud. Uden at sige et Ord steg jeg derfor med dem i Baaden, i det Haab, at mit nette Væsen og min beskedne Opførsel skulde betinge mig en hæderlig Plads imellem dem. Der blev heller ikke gjort den mindste Indvending fra nogen af Siderne.

Vi foer rask nedad Tigrisstrømmen og lagde til Bredden udenfor selve Khalifens Palads; her blev vi modtagte af en ny Politivagt, af hvilken vi — da begyndte jeg at faa Øjnene op for Sandheden — blev bunden og ført frem for Khalifen. Vel kunde jeg nu have gjort Indvendinger; men jeg indsaa strax, at det ikke vilde have nyttet mig noget, og lod mig derfor ganske rolig binde tilligemed de andre. Jeg kjender nok det Slags Folk, disse Politisoldater; der vilde ikke have vanket andet end Mishandlinger af disse raa Krabater. Og paa en vis

---

[1]) Muhammedanerne helligholde tvende Bajramsfester, den lille og den store. Den første indtræffer strax efter Fastemaaneden (Ramadhan) og varer tre Dage, den anden 30 Dage senere.

Maade havde de ogsaa været i deres gode Ret; jeg var funden imellem Røvere og maatte altsaa ogsaa finde mig i at gjælde for en Røver. — Det var imidlertid kun daarlige Udsigter til en glædelig og lystig Bajramsfest.

Da vi stod foran Khalifens Aasyn, befalede denne strax: »Man skal øjeblikkelig hugge Hovedet af disse ti Røvere!«

Skarpretteren traadte frem og stillede os paa Lykke og fromme op i en Række, i hvilken jeg dog heldigvis indtog den allersidste Plads. Skarpretteren gav sig da til Forretningen og huggede Hovedet af Røverne, tællende til ti; da holdt den fornuftige Mand inde.

Men da Khalifen saa mig blivende tilbage, raabte han i sin Vrede: »Slave, har jeg ikke befalet Dig at halshugge alle ti Røvere, og Du hugger kun Hovedet af ni?«

»Hersker over de troende,« svarede Bøddelen ærbødig, »Himlen bevare mig fra at være Eders Befaling ulydig! Paa Gulvet ligger ti døde Kroppe og ligesaa mange Hoveder.«

Efterat Khalifen derpaa selv havde overbevist sig om Sagens Rigtighed, og nøje betragtet mig, hos hvem han naturligvis ikke fandt en Røvers Træk, spurgte han mig venlig: »Kjære gamle, hvorledes kommer I med Eders ærværdige Udseende imellem disse elendige, som har fortjent Døden tusinde Gange?«

»Hersker over de Troende,« svarede jeg, »jeg saa disse ti Mænd, hvis exemplariske Afstraffelse viser Eders Højheds Retfærdighed i det allerherligste Lys, denne Morgen stige i en Baad, og sluttede mig til dem i den Mening, at de vilde festligholde denne vor Religions højtidelige Dag ved et selskabeligt Maaltid.«

Da maatte Khalifen briste ud i Latter over mit besynderlige

Eventyr, og aldeles i Modsætning til hin unge Mand, der kaldte mig en Vrøvlepotte, gav han sig til højlig at rose mit tilbageholdne Væsen og min standhaftige Taushed.

»Hersker over de troende,« svarede jeg, »Eders Højhed maa ikke undres over min Taushed ved en Lejlighed, der vilde have givet enhver anden Anledning til en overflødig Mængde af Ord. Jeg lægger ganske fortrinlig Vind paa et taust og tilbageholdent Væsen, og har ved denne Dyd allerede erhvervet mig det berømmelige Tilnavn: den tause Barber. Ved dette Navn skjelner man mellem mig og mine sex Brødre, som alle er Vaasere af første Skuffe. Dette mit Væsen er Resultatet af hele min Livsvisdom, og jeg sætter al min Lykke og Berømmelse deri.«

Smilende tog Khalifen da atter tilorde og sagde: »Det glæder mig overordentligt, at I har faaet et Øgenavn, der gør Eder saa megen Ære. Men sig mig dog, hvad var Eders Brødre for Mennesker? De var følgelig Eder meget ulige?«

»Ja, det skulde jeg mene,« lød mit Svar, »den ene lod Munden løbe stærkere end den anden; og med Hensyn til det udvortes var Uligheden ingenlunde mindre. Den ene var nemlig pukkelrygget, den anden havde Svinetænder, den tredje var enøjet, den fjerde blind, den femte havde stumpede Ører, og den sjette havde Hareskaar. Fra de Æventyr, som disse mine Brødre oplevede, vil Eders Højhed lettelig kunde slutte sig til deres Karakter, forudsat at Eders Højhed giver mig naadig Tilladelse til at meddele Eder disse Eventyr. Jeg bruger, som I véd, kun faa Ord, er en afgjort Fjende af al overflødig Tale og al Paatrængenhed, og jeg skal i ganske kort Tid have sat Eders Højhed ganske ind i Sagen.«

Da jeg nu ret vel kunde mærke, at Khalifen havde

stor Lyst til at høre mine Brødres Eventyr, begyndte jeg uden videre:

Bakbuk den Pukkelryggedes Historie.

Min ældste Broder havde lært Skræderhaandværket. Da han havde udstaaet sin Læretid, lejede han sig et lille Værksted lige overfor en Mølle; men da han endnu kun var lidet bekjendt, havde han bitterlig ondt ved at ernære sig. Mølleren derimod havde nok at bestille og stod sig overmaade vel. Denne lykkelige Møller havde en overordentlig smuk Kone. En Dag, da min Broder saa op fra sit Arbejde — hvilket ikke sjeldent skete, eftersom han ingen synderlig Hast havde — fik han Øje paa den dejlige Kvinde, idet hun viste sig ved Vinduet. Dette eneste Øjekast afgjorde hele hans Skjæbne; han blev dødelig forelsket i den smukke Møllerkone. Denne derimod agtede slet ikke paa ham, smak Vinduet i og lod sig ikke mere se den hele Dag.

Men den arme forelskede Skræder vedblev idelig at se op fra Arbejdet og stirre sukkende over til Møllerens Hus; han stak sig uophørlig i Fingrene, og de Benklæder, som han netop syede, skulde visselig ikke anbefale ham videre. Da Aftenen kom, formaaede han ikke at blive enig med sig selv om at lukke Værkstedet; thi han haabede endnu stedse, at den smukke Møllerkone skulde lade sig se endnu engang. Endelig maatte han dog, da nemlig Mørket faldt paa, gjøre en Dyd af Nødvendigheden, og begive sig hjem til sin fattige Bolig, hvor han tilbragte en meget urolig Nat.

Det var følgelig ingen Sag for ham at staa tidlig op; han foer i Klæderne og ilede fuld af Forventning hen paa sin Post.

Denne Dag fik han sin Elskede at se, dog kun en eneste Gang og ganske flygtig. Men dette eneste Blik var nok til at gjøre ham til den mest forelskede Nar i hele Verden.

Med den tredie Dag havde han Grund til at være forholdsvis meget vel tilfreds. Møllerkonen kom tilfældigvis til at kaste et Blik over til ham, og overraskede ham, just som han stirrede over paa hende. Øjeblikkelig vidste hun, hvorledes det stod sig med hans Hjerte.

Dog Møllerkonen syntes langtfra at blive uvillig over den gjorte Opdagelse; meget mere vedblev hun at betragte ham med det mest henrivende Smil. Min Broder gav sig ogsaa til at smile, saa at Mundvigene gik ham helt op til Ørerne; dette gav et saa naragtigt Billede, at Møllerkonen i en Hast maatte slaa Vinduet i for ikke at briste ud i en skraldende Latter, og derved vilde min Broder være kommen til den Erkendelse, at hans Elskede kun gjorde Nar af ham. Dette var rigtignok hendes bestemte Hensigt. Hun sendte derfor ved en Slavinde, som var fuldkommen paalidelig, et Stykke kostbart Tøj over til ham, indviklet i et smukt broderet Klæde, med den Besked, at hun vil have en Klædning syet deraf efter det vedføjede Mønster.

»Min Herskerinde skifter ofte Klæder,« tilføjede den godt afrettede Slavinde, »og I har i hende faaet en Kunde, med hvem I vil faa Grund til at være tilfreds!«

Nu tvivlede min Broder intet Øjeblik længere om Møllerkonens ømme Tilbøjelighed, og var overbevist om, at det umiddelbart efter de udvexlede Smil og Blikke oversendte Arbejde skulde være ham et Tegn paa, om ikke en Tilstaaelse af hendes Gunst. I denne salige Tro svarede han Slavinden, at han skulde lade alting ligge for at faa Tøjet færdigt, og at hun

kunde afhente samme den følgende Morgen. Han var virkelig ogsaa flittig i den Grad, at han inden Aften havde Klædningen færdig.

Da den unge Slavinde den følgende Morgen kom for at hente Klædningen, gav min Broder hende den vel sammenlagt med de Ord: »Din Herskerindes Tilfredshed er mig altfor dyrebar til at jeg i mindste Maade skulde have ladet det mangle paa Omhu. Mit højeste Ønske er, at hun fremdeles vil lade arbejde hos mig.«

Den listige Slavinde gjorde nogle Skridt, vendte derpaa tilbage og hviskede til min Broder: »Jeg havde virkelig nær glemt mit egentlige Ærinde. Min Herskerinde lader Eder hilse og flittig spørge, hvorledes I har sovet inat. Den Stakkel er saa forelsket i Eder, at hun ikke har lukket et Øje hele Natten.«

»Sig hende,« svarede den enfoldige Bakbuk, »at jeg i den Grad er indtagen i hende, at jeg i hele fire Nætter ikke har haft en Times Hvile.«

Efter at have modtaget denne Hilsen fra Møllerkonen, troede han sig paa gode Veje til at opnaa enhver Gunstbevisning hos hende. Der var heller ikke forløbet noget Kvarter, førend han saa Slavinden vende tilbage med et herligt Stykke Atlask.

»Min Herskerinde,« meldte hun, »er overmaade vel tilfreds med Klædningen; den passer hende ganske fortrinlig. Men eftersom den er saa smuk, vil hun kun bære den til ganske nye Benklæder, og beder Eder derfor i al Hast sy hende et Par.«

»Vel, vel,« svarede Bakbuk, »Benklæderne skulle være færdige, endnu førend jeg forlader Værkstedet; iaften kan Du hente dem.«

Denne Dag kom Møllerkonen ofte til Vinduet og ødslede med sine Tillokkelser for at anspore min Broder i Brugen af hans Naal. Det var ogsaa en sand Lyst at se ham arbejde denne Dag. Benklæderne var derfor snart færdig, og blev afhentede af Slavinden, som imidlertid hverken bragte ham Penge for hans Udlæg eller Syløn for noget af Klædningsstykkerne. Den ulykkelige Elsker som havde tæret paa sin Kjærlighed hele Dagen, maatte laane Pengene til sin Aftensmad.

Da han den følgende Morgen atter indfandt sig i sit Værksted, kom den unge Slavinde igjen over til ham og sagde, at Mølleren vilde tale med ham.

»Min Herskerinde har saaledes rost Eder for ham, at han ogsaa ønsker at lade noget forfærdige hos Eder. Hun har med Hensigt indledt det saaledes, for at den Forbindelse, som paa slig Maade vil træde i Kraft imellem hendes Mand og Eder, væsentlig vil kunne bidrage til Opfyldelsen af Eders gjensidige Ønsker og Forhaabninger.«

Min Broder lod sig som sædvanlig tage ved Næsen, og fulgte over med til Mølleren. Denne modtog ham meget artig og leverede ham et stort Stykke Lærred med den Anvisning: »Jeg trænger haardt til nye Skjorter; gjør mig en Snes Stykker af dette Lærred, og lad mig faa tilbage, hvad der bliver tilovers!«

Min Broder havde sit fulde Læs med disse Skjorter i fem til sex Dage; og saasnart han havde dem færdige, fik han et andet Stykke Lærred af Mølleren, med Anvisning til at sy ham ligesaa mange tilsvarende Underbenklæder. Saasnart han havde disse færdige bar han dem over til Mølleren, og denne spurgte ham, hvormeget han derfor var ham skyldig.

Min Broder erklærede sig tilfreds med tyve Sølvdrachmer, og Mølleren befalede Slavinden at hente Guldvægten, for at de kunde prøve, om Guldstykkerne, hvormed han agtede at betale Skræderen, havde deres fulde Vægt. Men Slavinden var tilstrækkelig afrettet og saa paa min Broder med en Mine, som tydelig sagde ham, at han vilde fordærve alt, hvis han tog imod Betaling. Saa haardt han altsaa end trængte til Penge, og han endog havde laant Traaden, hvormed han havde syet Skjorterne og Underbenklæderne, viste han dog Pengene fra sig, og henvendte sig til mig for at faa lidt til Livets Ophold. Jeg gav ham da nogle Penge, hvormed han et Par Dage kummerlig fristede Livet, idet han indskrænkede sin Spise til en simpel Maisvælling, hvoraf han ikke engang spiste sig mæt. Han faldt øjensynlig af Dag for Dag, den arme Stakkel.

Imidlertid aflagde han igjen et Besøg hos Mølleren, hvem han traf ifærd med at sætte sin Mølle igang. Manden bød ham atter Penge; men han viste dem paa det standhaftigste tilbage, Hjertet fuldt af Elskov og Maven saa godt som aldeles tom. Et Vink af den tilstedeværende Slavinde var tilstrækkeligt til at undertrykke al Penge- og Madlyst hos ham, og bringe ham til at foregive, at han ikke kom for Pengenes Skyld, men alene for at besøge sin kjære Gjenbo Mølleren. Den kjære Gjenbo takkede ham for hans venskabelige Sindelag, og gav ham Tøj til en Kaftan at sy, hvilken han nødvendigvis maatte have den næste Dag. Bakbuk lod heller ikke bie paa sig, men bragte Klædningen til rette Tid. Mølleren fremtog igjen sin Børs og vilde betale; men neppe havde et Blik af Slavinden truffet min Broder, førend denne svarede: »Gjenbo, det har jo slet ingen Hast; den Bagatel kan vi jo altid afgjøre engang ved Lejlighed.«

Og saaledes vendte da den arme Nar tilbage til sit Værksted med trende store Lidelser, Kjærlighed, Sult og Armod.

Men den ligesaa ondskabsfulde og gjerrige som smukke Møllerske var ikke tilfreds med at have narret min Broder for hans Fortjeneste, men hun ophidsede ogsaa sin Mand til at tage Hævn over ham for de forvovne Hensigter, hvormed han havde nærmet sig hende. Selv udkastede hun med grusom List den skammelige Hævnplan.

Mølleren indbød min Broder til Aftensmaaltid. Efter at han hel maadelig havde beværtet ham, sagde han til ham: »Broder, det er nu for silde at gaa hjem, I maa blive her hos mig inat.«

Efter at have anvist ham et Leje, begav han sig med sin Kone ind i sit sædvanlige Sovekammer.

Men ved Midnat indfandt Mølleren sig ved hans Leje, ruskede i ham og sagde: »Kjære Gjenbo, sover I? Ak, mit Æsel er blevet sygt, og jeg har en hel Del Korn at male. I kunde gjøre mig en stor Tjeneste ved at dreje Møllen for mig istedetfor Æslet.«

For at vise sig behagelig imod sin Tilbedtes Ægtefælle, var Bakbuk strax villig til at føje ham, og svarede, at han blot skulde sige, hvorledes han skulde bære sig ad dermed. Mølleren bandt ham altsaa en Sele fast omkring Livet, ligesom om han havde været et virkeligt Æsel, gav ham et dygtigt Pidskeslag over Lænderne og sagde: »Hyp, kjære Gjenbo!«

»Ej, hvorfor slaar I mig dog?« spurgte min Broder overrasket.

»Kun for at muntre Eder, kjære Gjenbo; uden Pidsk rører mit Æsel sig ikke ud af Stedet.«

Højlig forbauset trak Bakbuk til af alle Livsens Kræfter

uden at vove nogen videre Bemærkning angaaende denne besynderlige Behandling.

Men efter at have gjort Turen rundt en fem, sex Gange, følte han sig træt og vilde hvile; dog Mølleren gav ham et Dusin vel anbragte Pidskeslag og sagde: »Stedse munter, kjære Gjenbo, og Ørerne stive! Mit Æsel faar ikke Lov til at hvile hveranden Omgang. Det vilde blive noget dejligt Mel, jovist! Hyp, Gjenbo!«

Min Broder maatte da, enten han vilde eller ikke, dreje Kværnen den hele Nat; og i Morgenstunden begav Mølleren sig ind til sin Kone uden at løse ham ud af Selen. Endelig indfandt dog den unge Slavinde sig hos ham, løste ham og udraabte med hyklerisk Smerte: »O, hvorledes har vi ikke beklaget Eder, min gode Herskerinde og jeg! Vi er sandelig uskyldige i den skammelige Streg, som Husbond har spillet Eder!«

Min stakkels Broder svarede intet, saa udmattet og mørbanket var han; stille listede han sig ud af Møllen og begav sig hjem med det faste Forsæt den næste Morgen at flytte sit Værksted og aldrig mere tænke paa den forføreriske, men onde Møllerske.

Khalifen maatte hjertelig le af denne Historie,« vedblev Barberen henvendt til Selskabet, »og afskedigede mig, idet han sagde: »Jeg skal nok se til at holde Dig skadesløs for Tabet af den Nydelse, hvorefter Du havde spidset din Næse.«

»Hersker over alle Troende,« indvendte jeg, »jeg beder Eders Højhed undlade at give mig noget, førend I ogsaa har hørt min anden Broders Historie.«

Da Khalifen intet svarede hertil, antog jeg, at jeg havde hans Samtykke og vedblev:

Bakbarah med Svinetænderne.

Min anden Broder, ved Navn Bakbarah med Svinetænderne, mødte en Dag i en afsides liggende Gade en gammel Kone, der gjorde Mine til at have noget at sige ham. Han blev altsaa staaende og spurgte, hvad hun vilde ham. »Hvis I har Tid og Lyst,« svarede hun, »skal jeg bringe Eder hen i et smukt Palads, hvor I skal faa en Dame at se, skjønnere end Dagen. Hun venter Eder med Længsel og har allerede forberedt sig paa et kosteligt Maaltid med Vin og søde Sager. Mere behøver jeg vel ikke at sige Eder?«

»Men er det ogsaa virkelig sandt, hvad I der siger mig?« spurgte min Broder.

»Jeg er ingen Løgnerske,« svarede Matronen, »og mine Ord er hellig Sandhed. Men I maa ogsaa have at vide, hvad der forlanges af Eder. I maa opføre Eder forstandig i enhver Henseende, kun tale lidt, men være overordentlig høflig og føjelig.«

Efterat Bakbarah var gaaet ind paa disse Betingelser, skred den gamle Kone iforvejen, og han fulgte efter hende. Saaledes naaede de Indgangen til et stort Palads, udenfor hvilket der opholdt sig et talrigt Tjenerskab. Nogle af Tjenerne traadte min Broder ivejen; men de lod ham komme frem, saasnart den gamle Kone havde talt med dem. »Mærk Eder for alting vel,« sagde hun nu til ham, »at den unge Dame, til hvilken jeg er i Begreb med at føre Eder ind, elsker en høj Grad af Blidhed og Tilbageholdenhed. Naar I svarer til hendes Ønske

og Forventning heri, kan I gjøre sikker Regning paa at opnaa alt hos hende.«

Bakbarah takkede Matronen for hendes gode Raad, og lovede paa det nøjagtigste at efterfølge samme. Derpaa førte hun ham ind i et smukt Værelse i en firkantet Bygning, som fuldkommen svarede til Paladsets Pragt, og i hvis Midte der fandtes en dejlig Have, omgiven af en Søjlegang. Her bad Matronen ham tage Plads paa en med Silke herlig betrukken Sofa, indtil hun havde meldt den unge Dame hans Nærværelse.

Min Broder havde endnu aldrig betraadt et saa prægtigt Sted; han beundrede den ham omgivende Herlighed, og kunde neppe beherske sin Glæde, idet han derefter vurderede den ham ventende Lykke.

Men snart blev han udreven af sin Henrykkelse ved en sig nærmende Larm. Det var en Skare lystige Slavinder, som traadte ind i Værelset. I deres Midte gik en overordentlig dejlig ung Dame, i hvem han, paa Grund af den hende viste Agtelse, lettelig erkjendte Paladsets Herskerinde.

Bakbarah havde rigtignok ventet et Stævnemøde under fire Øjne; derfor studsede han ikke lidet over det talrige Selskab, hvori hans skjønne indfandt sig. Men eftersom Slavinderne kom nærmere, antog de en alvorligere Holdning og tav endelig ganske stille.

Da den unge Dame var kommen Bakbarah paa nogle Skridt nær, rejste han sig af Sofaen og gjorde et dybt Buk for hende. Damen indtog uden videre Æerespladsen paa Sofaen, bad min Broder atter tage Plads og ytrede smilende: »Jeg er henrykt over at se Eder, og ønsker Eder alt det gode, som I maatte ønske mig!«

»Min Herskerinde,« svarede Bakbarah, »saa lidet jeg end — uagtet den store Ære, der bliver mig uværdig tildel — min dybe Højagtelse, item, min levende Beundring — maatte det behage Eder — Eders ærbødige Tjener!« —

»I forekommer mig at være i overmaade godt Lune, og vi kan vistnok let blive enige om at more os rigtig med hinanden?« vedblev Damen.

»Min Sultaninde, tilvisse, jeg ønsker — ja dette skal stedse være Formaalet for mine ærbødige Bestræbelser,« svarede min Broder.

Damen befalede derpaa, at Maaltidet skulde bæres frem, og strax blev et Bord besat med smaa nydelige Kurve fulde af Frugter, Kager og Konfekt, hvorved Damen og hendes Slavinder tog Plads tilligemed min Broder. Da Bakbarah netop sad overfor den skjønne bemærkede denne hans fremstaaende Tænder, saasnart han aabnede Munden, og gjorde sine Slavinder opmærksom derpaa; en skraldende Latter fulgte paa Opdagelsen. Bakbarah saa af og til op fra Tallerkenen, og skuede velbehagelig rundt omkring sig; thi han mente, at Latteren blot hidrørte fra den Glæde, som den unge Dame fandt i at se ham hos sig, og gjorde sig selvfølgelig de mest smigrende Forhaabninger. Den dejlige, unge Dame bemærkede hans Indbildning, og gjorde alt muligt for at bestyrke ham deri; hun sagde ham allehaande Artigheder, og forsynede ham egenhændig med de bedste Mundfulde af, hvad der var paa Bordet.

Saasnart Taffelet var hævet, stod de op, og ti af Slavinderne begyndte at spille paa Cithar og synge dertil, medens de øvrige gav sig til at danse. For at gjøre sig behagelig tog min Broder, endskjøndt han var en sand Klods af et Menneske, en ubændig Rhinoceros, Andel i Dansen, og blev heri

efterfulgt af Paladsets overgivne Herskerinde. Efterat man havde danset en Stund, satte hun sig igjen paa Sofaen og lod sig bringe en Skaal Vin; men førend hun tømte den, betragtede hun min Broder paa en Maade, saa at han maatte tro, at hun drak hans Velgaaende. Han rejste sig altsaa og blev staaende, medens hun drak; men saasnart hun havde tømt Skaalen, lod hun den atter fylde og overrakte Bakbarah den, for at han til Gjengjæld kunde gjøre hende Besked.

Min Broder tog imod Skaalen, kyssede Damen paa Haanden, og tømte den staaende til Tak for den beviste Gunst. Derpaa maatte han igjen sætte sig ved Siden af den skjønne, og hun begyndte nu at kjærtegne ham, idet hun lagde sin ene Haand om hans Nakke, og med den anden gav ham lette Øredask. Fuld af Henrykkelse holdt min Broder sig for det lykkeligste Menneske under Solen, og følte sig fristet til ogsaa paa sin Side at gjøre Løjer med den unge Dame; men han understod sig ikke dertil af Frygt for de mange dem iagttagende og af fuld Hals leende Slavinder. Den unge Dame vedblev imidlertid med blød Haand at give ham smaa Ørefigener, indtil hun pludselig med Bagen af Haanden gav ham én saa alvorlig, at han, rødmende af Krænkelse, stod op for at unddrage sig en saa grov Behandling.

Men den gamle Kone, som havde ført ham hid, tilkastede ham i det samme et Blik, hvori han tydelig læste, at han var paaveje til at forløbe sig, og at han for alting ikke maatte glemme den ham saa varmt anbefalede Artighed og Føjelighed. Han indsaa ogsaa strax sin Uret, og nærmede sig atter den skjønne, som om der slet intet havde været ivejen. Den unge Dame tvang ham atter til at tage Plads, og fortsatte med grusom Opfindsomhed sine ondskabsfulde Kjærtegn, og hendes Slavinder,

som alene var betænkt paa at more deres Herskerinde, gik efterhaanden ogsaa ind paa de besynderlige Løjer. Den ene knib... den arme Bakbarah paa Næsen saa haardt, hun kunde; den anden nappede ham i Ørerne, som om hun vilde trække dem af ham; den tredie kneb ham i Kinderne, saa at Vandet kom ham i Øjnene; den fjerde sled i hans Knebelsbart, saa at han var nærved at skrige af Smerte. Men Bakbarah fandt sig med Taalmodighed i alt, saasnart han mærkede, at han ikke kunde slippe med mindre, paatog sig endog en fornøjet Mine, og betragtede den gamle Kone, som imidlertid ikke tabte ham af Øje, med et rædsomt fortrukket Smil, der skulde sige saa meget som: »Ser I, hvor brav jeg holder mig?« Matronen paaskjønnede ogsaa hans gode Levemaade og ytrede: »I er Sandhed en elskværdig ung Mand, og fortjener slig naadig Behandling af yndige Hænder! Dog, det er endnu for intet at regne; vent kun lidt, og det vil blive endnu bedre!«

»Saa hjælpe Allah mig!« tænkte Bakbarah ved sig selv, og gjorde sig Flid for at udtrykke den højeste Henrykkelse i sine Miner, hvorved der fremkom det naragtigste Marekatteansigt.

Den unge Dame sagde nu til min Broder: »I er, som den gamle siger, virkelig en elskværdig ung Mand, og jeg véd at paaskjønne den artige Overbærenhed, som I udviser imod mine Smaaluner. I véd nok, at Kvinderne maa man holde noget tilgode, ligesom Børn og gamle Folk.«

Den over disse Ord henrykte Bakbarah svarede: »Naadige Herskerinde, — slip dog blot et Øjeblik min Næse, min elskværdige, at jeg kan faa en Smule Luft! — Naadige Herskerinde, — undskyld, at jeg maa nyse, naar man knibser mig paa Næsen! — Naadige Herskerinde« —

En af Slavinderne gav sig til at holde ham for Munden, og han kom derfor denne Gang ikke videre i sin meget lovende Tale.

Den lunefulde, unge Dame syntes ogsaa allerede at være meget opbygget ved det, hun havde hørt, og befalede, at der skulde bringes Rosenvand og Røgelse. To Slavinder hentede strax et Sølvfyrfad, hvorpaa der brændte det kosteligste Aloëtræ; dermed berøgede den unge Dame sin føjelige Gjæst, medens en tredie Slavinde, der imidlertid havde bragt Rosenvand, hermed overøste hans Hoved og Hænder.

Min Broder var ganske ude af sig selv over denne ærefulde Behandling. Derpaa lod den unge Dame udgaa Befaling til, at der igjen skulde synges og musiceres, og bød tillige en Slavinde føre min Broder ud, foretage det bevidste med ham, og derpaa føre ham ind igjen. Saasnart Bakbarah hørte denne Befaling, stod han op og nærmede sig Matronen, som ogsaa havde rejst sig for at gaa ud med ham, og vilde vide, hvad man nu havde isinde at gjøre. Hviskende svarede hun:

»Min Herskerinde er et lystigt Gemyt og gad gjerne se, hvorledes I tager Eder ud forklædt som Fruentimmer; hin Slavinde skal derfor sværte Eders Øjenbryn, klippe Knebelsbarten af Eder og iføre Eder Kvindeklæder.«

»Jeg vil nok lade Øjenbrynene sværte paa mig,« ytrede min Broder, »det lader sig vadske af igjen. Men hvorledes skulde jeg kunne lade mig se uden Knebelsbart? Det, begriber I dog vel, hører til de umulige Ting.«

Men Matronen svarede, at han vel maatte vogte sig for at gjøre Indvendinger, dersom han ikke vilde fordærve hele Sagen, der allerede var saa herlig indledt. Han var elsket, den højeste Lykke var ham vis, og for en elendig Knebelsbarts Skyld vilde

han gjøre Afkald paa den sødeste af alle jordiske Nydelser! Det var dog visselig gal Mands Værk!

Efter at have modtaget denne Besked begav Bakbarah sig stiltiende med Slavinden ind i det næste Værelse. Her blev hans Øjenbryn malede røde og Knebelsbarten skaaren af ham. Men da man ogsaa vilde klippe det øvrige Skjæg af, erklærede han bestemt, at det vilde han ikke finde sig i. Dog Slavinden gav ham at betænke, at han i dette Tilfælde forgjæves havde opofret Knebelsbarten, og ytrede sin dybe Forundring over, at en Mand, der skulde komme i Besiddelse af den første Skjønhed i Bagdad, kunde tænke paa sit Skjæg, Hertil føjede Matronen endnu saa mange andre Overtalelsesgrunde, og truede tilsidst saa afgjort med den unge Dames Unaade, at min Broder tilsidst opgav alle Betænkeligheder, og lod gjøre med sig, hvad man ønskede.

Da han var fuldstændig paaklædt, blev han ført tilbage til Selskabsværelset; saasnart den unge Dame fik ham at se, brast hun ud i en saa voldsom Latter, at hun maatte kaste sig ned paa Sofaen for ikke at daane. Slavinderne stemmede i med, og gav sig til at klappe saaledes i Hænderne. at min Broder nær var bleven døv deraf.

Den unge Dame rejste sig endelig op fra Stolen og ytrede, idelig afbrudt af Latteren: »I Sandhed, efter den Føjelighed, I har bevist mig, er det umulig andet end at elske Eder. Kun endnu ét forlanger jeg af Eder for min Kjærligheds Skyld; I maa gjøre mig den Glæde at opføre en Dans for mig i denne Dragt.«

Bakbarah adlød og gav sig til at danse. Husets Herskerinde og hendes Slavinder tog Del i Dansen, og skreg og lo,

som om de var besatte. Desto vildere sprang Bakbarah i sine snevre Skjørter. Men da denne forrykte Dans havde varet en god Stund, faldt tilsidst alle Kvinderne pludselig over den ulykkelige Bakbarah, slog ham paa Øret, knubsede ham, sled i ham og traadte ham under Fødder, indtil han halv afmægtig laa paa Gulvet. Men da var Matronen hastig ved Haanden; hun hjalp ham op og tilhviskede ham, uden at give ham Tid til at beklage sig: »Vær ved godt Mod, lykkelige Menneske! Nu er I ved Maalet for Eders høje Ønsker. Den sødeste Løn venter Eder. Der er nu kun en Ubetydelighed tilbage,« vedblev Matronen: »I maa nemlig vide, at min Herskerinde, naar hun, som idag, har drukket Vin, ikke lader nogen komme sig nær uden i den bare Skjorte. Klæd Eder derfor hastig af indtil Linnedet; hun vil da tage et lille Forspring for Eder, og løbe igjennem Buegangen og Værelserne, indtil I indhenter hende; saa er hun Eders. Det er ogsaa et af hendes besynderlige Luner. Men I er letfodet og smidig, og vil i en Hast have indhentet hende.«

Min kjære Broder var nu gaaet for vidt til at drage sig tilbage. Han klædte sig derfor hastig af, som Matronen havde givet ham Anvisning til; den unge Dame kastede ogsaa sin Overklædning for at kunne løbe desto friere.

Da de saaledes begge var færdige til Væddeløbet, tog hun et Forspring paa en Snes Skridt, og gav sig derpaa til at løbe med en forbausende Fart. Min Broder fulgte hende saa hastig, som han formaaede. og opvakte ved sine groteske Bevægelser alle Slavindernes Latter, som stod og saa til og klappede i Hænderne. Den unge Dame var let som en Hind og vandt stedse et længere Forspring; men efter at hun var løbet Galleriet rundt, bøjede hun pludselig ind i en lang og mørk Have-

allé, og blev borte gjennem en hende velbekjendt Udgang. Bakbarah derimod blev ved at løbe ligefrem, og styrede, uden mere at kunne hverken høre eller se, i sit plumpe Trav lige efter et Lys, som viste sig i det fjerne. Dette førte ham igjennem en Dør, som øjeblikkelig igjen faldt i efter ham. — —

Da standsede han. Med Overraskelse fandt han sig midt paa en Gade, der var beboet af Garvere, og disse Folk saa med ikke mindre Overraskelse pludselig en Mand imellem sig med rødmalede Øjenbryn, afklippet Skjæg og i den bare Skjorte. Dog saasnart den første Overraskelse havde sat sig, gav de sig til at huje ad ham og klappe i Hænderne, løb efter ham og slog ham med ugarvede Skind. Endelig tog nogle fat paa ham, satte ham paa et Æsel, som de netop forefandt, og førte ham igjennem Gaderne til Pøbelens Spot og store Moro.

Da han i dette Optog kom forbi Politimesterens Bolig, skulde denne uheldigvis netop staa ved Vinduet, og sendte øjeblikkelig en Betjent ud for at erfare Aarsagen til Opløbet. Garverne forklarede da, at de havde set min Broder, som han gik og stod, komme ud af en Dør, som førte ud til deres Gade fra Storvezirens Harem. Politimesteren tog heraf Forargelse, lod min ulykkelige Broder tildele hundrede Slag under Fodsaalerne, og derpaa føre ud af Staden med den Betydning, at han aldrig mere maatte betræde den.

Det er min anden Broders Historie. Den Stakkel havde ingen Anelse om, hvilke Puds Kvinderne i vore fornemme Herres Huse, for at more sig, ikke sjelden spille enfoldige unge Mennesker, som de anser for egnede til et Legetøj for deres Luner. —

Bakbak den Blinde.

Min tredje Broder Bakbak var blind. Da hans onde Skjæbne havde bragt ham til Tiggerstaven, tryglede han sit Brød fra Hus til Hus. Han fik ved denne Lejlighed en saadan Øvelse i at gaa alene paa Gaderne, at han uden Fører kunde finde, hvorhen han vilde. Men naar han bankede paa en Dør, svarede han aldrig paa Tiltale indenfra, førend der var blevet aabnet. Den samme Skik fulgte han en Dag, da han bankede paa Døren til et Hus, hvor Herren var ganske alene hjemme; forgjæves spurgte denne, hvem det var, og saa sig saaledes tilsidst nødsaget til at gaa ned og aabne.

Da min Broder nu bad ham om en Gave, spurgte han ham, om han ogsaa virkelig var blind.

»Ja, desværre,« svarede min Broder.

»Saa ræk mig Haanden!« bød Husherren.

Min Broder rakte Haanden ud i Forventning af en Almisse; men Herren greb den og førte ham ad Trappen op i sit Værelse. Nu troede Bakbak, at Herren vilde dele sit Maaltid med ham, hvilket ikke sjelden skete. Men i denne Forventning blev han ogsaa skuffet. Saasnart de var komne ovenpaa, slap Herren min Broders Haand, nedlod sig og spurgte atter, hvad han begjærede.

Bakbak gjentog sin Bøn om en Almisse.

»Kjære Blinde,« svarede Husherren, »alt hvad jeg formaar at gjøre for Dig, er at ønske Dig al Velsignelse ovenfra; Allah vise Dig atter sit naadige Aasyn!«

»Det kunde I ligesaa godt strax have sagt mig nede ved Døren,« udbrød min Broder fortrydelig, »uden at gjøre mig arme Stakkel den Ulejlighed at stige opad den stejle Trappe!«

»Ja tilvisse,« svarede Herren, »men hvorfor svarer I tossede Menneske ikke, naar I banker paa, og man indenfor spørger Eder, hvem det er? Er det ikke en Uforskammethed at tvinge én til at stige nedad Trappen og aabne for Eder. — Trappen op, Trappen ned, det gaar lige op!«

»Hvad har I nu videre isinde at gjøre med mig?« spurgte min Broder.

»Jeg véd virkelig intet, hvortil I lod Eder bruge,« svarede Herren.

»Saa led mig dog i det mindste nedad Trappen igjen!« bad min Broder med undertrykt Ærgrelse.

»Trappen er ligefor,« svarede Husherren. »Gaa alene, hvis det behager Eder!«

Min Broder maatte da vove det halsbrækkende Forsøg, og gav sig til at krybe nedad Trappen. Men paa Midten gik Benene fra ham, og han rullede i lystige Sæt videre, indtil han havde naaet den nederste Hylde. Med Buler i Hovedet og hudløse Lænder rejste han sig møjsommelig og forlod Huset under bittre Klager over sammes Ejermand, der imidlertid kun lo ham ud.

Udenfor Huset blev Bakbak paa Stemmen strax kjendt af tvende andre Blinde, som just gik forbi, og med Deltagelse spurgte de, hvad der fejlede ham. Da klagede han sin onde Skjæbne for dem, med Tilføjende, at han den Dag endnu ikke havde faaet det allermindste, og bad dem ledsage ham til hans Bolig, forat han i deres Nærværelse kunde tage, hvad han behøvede til sin Aftensmad, af de Sparepenge, som var deres Fællesejendom.

Hertil var de strax villige, og fulgte med ham tilbage. Men den haardhjertede Husherre havde fra sit Vindue hørt hele deres

Samtale; som en snu Krabat listede han sig efter dem og sneg sig, uden at de mærkede det, med dem ind i det elendige Hus, hvor min Broder boede.

Da de fremmede Blinde havde taget Plads, sagde min Broder: »Nu vil vi lukke Døren af, og undersøge, om der ingen fremmed er tilstede iblandt os.«

Herved kom den fremmede i stor Forlegenhed. Men heldigvis hang der et Reb ned fra Loftet; i dette klyngede Skalken sig ivejret, medens de Blinde med deres Stokke følte rundt omkring i Værelset.

Saasnart Undersøgelsen var endt, slap han igjen Touget og tog forsigtig Plads ved Siden af min Broder. Bakbak troede sig nu fuldkommen sikker, og gav sig til at tale, henvendt til de to andre Blinde:

»Mine Brødre, eftersom I har gjort mig til Kasserer for de Penge, som vi ved vor virksomme Flid efterhaanden har sammenskrabet, maa jeg ogsaa findes rede til at bevise, at jeg ikke har været denne Tillid uværdig. Da vi sidst opgjorde vort Regnskab med hinanden, besad vi ti tusinde Drachmer, fordelte i ti Poser. Her er Poserne aldeles uberørte.«

Med disse Ord greb han tilsiden og fremdrog under en Dynge af gamle Pjalter den ene Pengesæk efter den anden, indtil han havde talt til ti.

»I kan af Sækkens Tyngde mærke, at de er ganske uberørte,« vedblev min Broder, »men, hvis I tvivler, kan I jo tælle efter.«

Men de to Blinde svarede, at de var fuldkommen overbevist om min Broders Redelighed. Bakbak aabnede derpaa en af Poserne, talte sig selv ti Drachmer til, og gav hver af sine Staldbrødre ligesaa mange.

Da min Broder igjen havde sat Pungene paa deres Plads, ytrede én af de Blinde, at min Broder ikke behøvede at give Penge ud til Aftensmad denne Dag; han havde nemlig hos gode Folk indsamlet nok til et Aftensmaaltid for dem alle tre. Med det samme fremtog han Brød, Ost og Frugter af sin Tiggerpose, lagde det altsammen paa Bordet, og de gav sig til at spise.

Tyven sad paa min Broders højre Haand, tog for sig af Retterne tilligemed de andre og udsøgte sig de bedste Mundfulde. Men saa omhyggelig han end undgik enhver Larm, selv den mindste, kunde Bakbak dog høre ham tygge og raabte strax: »Vi er fortabte! Der er en fremmed imellem os!«

Og med det samme greb han om sig, fik fat i Tyven, kastede sig over ham, slog løs paa ham med begge Næver og skreg: »En Tyv, en Tyv!« De andre to gjorde det samme og rakte min Broder er hjælpsom Haand; forgjæves søgte den arme Skjælm at værge sig. Da han imidlertid var stor og stærk og havde den store Fordel at kunne se, uddelte han dog nogle gode Knubs og Puf tilhøjre og tilvenstre, idet han istemmede Skriget: »Tyve, Tyve!«

Skriget vakte naturligvis Opsigt i Nabolaget; Folk løb sammen, slog Døren ind, og skilte med Møje de stridende fra hinanden. Da de endelig havde faaet dem ud af Totterne paa hinanden, spurgte de om Foranledningen til dette Slagsmaal. Min Broder havde ligesom bidt sig fast i Tyven, og svarede, at en fremmed havde sneget sig med dem ind i Huset for at frastjæle dem deres Smule sammensparede Penge. Men Tyven, der strax, da Folk løb sammen, havde lukket Øjnene og anstillet sig som blind ligesom de øvrige, svor højt og dyrt paa, at de tre andre Blinde var hans Kammerater og vilde snyde ham for hans Andel af Skatten.

Naboerne vilde dog ikke videre befatte sig med denne indviklede Sag og førte de Blinde hen til Politimesteren. Her tog Gavtyven uspurgt Ordet og erklærede, idet han vedblev at spille en blind Mands Rolle: »Herre, eftersom I af Khalifen, hvis Magt Allah lade florere, er indsat for at gjøre Ret og Skjæl, vil jeg af et aabent Hjerte strax tilstaa Eder, at vi alle tre er lige skyldige. Men da vi har tilsvoret hinanden ikke at røbe den fælles Hemmelighed, førend det kommer til Bastonaden, beder jeg Eder lade Stokkene hente og gjøre Begyndelsen med mig.«

Min Broder vilde ogsaa tale; men Politimesteren bød ham holde Mund, og Gavtyven blev underkastet Bastonade.

Standhaftig udholdt han en tyve til tredive Slag; men da lod han, som om han følte sig overvældet af Smerten, lukkede først det ene, saa det andet Øje op, bad om Naade og skreg, at man skulde holde inde med Slagene, eftersom han vilde bekjende.

Da nu Dommeren saa, at Gavtyven havde begge Øjne aabne, spurgte han forundret: »Skurk, hvad skal disse Løjer betyde?«

»Herre,« svarede Tyven, »jeg vil tilstaa Eder en vigtig Hemmelighed, hvis I lover at benaade mig, og til Sikkerhed overleverer mig Eders Seglring.«

Dommeren lod holde inde med Bastonaden, gav Skjælmen sin Ring og lovede at benaade ham fuldkommen, hvis han afgav en aabenhjertig Forklaring.

»Herre,« begyndte nu Gavtyven, »jeg bekjender da med inderlig Ruelse, at vi har anstillet os som blinde for uhindret at kunne betræde Husene og rapse, hvor vi saa vort Snit, iligemaade Kvindeværelserne, som I vel kan tænke Eder, just ikke

i de uskyldigste Hensigter. Jeg bekjender endvidere, at vi paa denne Maade har skrabet ti tusinde Drachmer sammen, af hvilke jeg idag forlangte den mig tilkommende Fjerdedel. Men mine Staldbrødre nægtede at udbetale mig den, da jeg havde sagt, at jeg fortrød mit ugudelige Levnet og havde isinde at skille mig fra dem; rimeligvis nærede de Mistanke om, at jeg vilde angive dem. Da jeg imidlertid blev ved min Paastand, kastede de sig samtidig over mig og mishandlede mig, som disse gode Folk kan bevidne, der bragte os hid til Eder. Af Eders vel og vidt bekjendte Retfærdighed, ædle Herre, venter jeg nu, at I lader mig udbetale den mig tilhørende Fjerdedel, to tusinde, fem hundrede Drachmer, og lader mig løbe. Men for at faa mine Kammerater til at vedgaa Sandheden maa I i det mindste give dem fire Gange saa mange Stokkeprygl som mig; saa skal I faa at se, at de ogsaa nok aabner deres Øjne.«

Min Broder og hans Kammerater viste naturligvis med Afsky denne skammelige Beskyldning fra sig, men fandt ingen Tiltro hos Dommeren, der meget mere talte dem haardt til for de dem falskeligen tillagte Beskyldninger, og uden Barmhjertighed lod dem hver give hundrede Slag under Fodsaalerne. Imidlertid ventede han hele Tiden, at de skulde aabne deres Øjne, og skrev Umuligheden paa et forstokket Væsens Regning.

Men Gavtyven stod hos og tiltalte dem i en Tone fuld af forstilt Medlidenhed: »I arme Mennesker, vær dog saa fornuftige og luk Øjnene op, at man ikke skal prygle Eder tildøde!« Derpaa henvendte han sig til Dommeren og sagde i samme hykleriske Tone: »Herre, jeg ser vel, at de er bestemt paa at drive deres Ondskab til det Yderste og beholde Øjnene lukkede. Jeg tænker derfor, at I gjør bedst i at benaade dem, og alene tænke paa Pengene, de ti tusinde Drach-

mer, som de har skrabet sammen. Vil I give mig en af Eders Betjente med, skal jeg strax hente dem.«

Dommeren gik ind paa Forslaget, lod Gavtyven udbetale to tusinde, fem hundrede Drachmer, og beholdt selv Resten. Min arme Broder derimod og hans Kammerater jagede han ud af Byen.

Neppe havde jeg erfaret min Broders Ulykke, førend jeg ilede efter ham og hemmelig atter førte ham ind i Staden. Men viselig undlod jeg dog at tage mig hans Sag nærmere tilhjerte, saa ønskeligt det end havde været at se min stakkels blinde Broder retfærdiggjort og den skamløse Gavtyv afstraffet efter Fortjeneste. Den altfor ædelmodige faar Skam til Tak tilsidst; det er en gammel Erfaring, naadige Herre!

Slagteren Alkus.

Min fjerde Broder hed Alkus, og var Slagter af Profession. Hans ualmindelige Færdighed i at opdrætte og afrette Væddere til Kamp havde erhvervet ham mange fornemme Herrers Gunst og Venskab, iblandt dem nemlig, som holder af slige Kampe og holder dertil afrettede Væddere. Desuden havde han en god Søgning, eftersom han altid var forsynet med Kjød af allerførste Sort. Paa denne Maade samlede han svære Penge, og blev almindelig anset for en mere end velhavende Mand.

En Dag kjøbte en Olding med et langt hvidt Skjæg sex Pund Kjød hos ham og fjernede sig dermed, efter at have betalt den forlangte Pris. De derfor modtagne Penge forekom min Broder at være saa smukke, blanke og vel prægede, at han lagde dem i en Æske for sig selv. Den samme Olding

indfandt sig saaledes daglig i hele fem Maaneder, kjøbte den samme Portion Kjød og betalte det med den samme Slags Mønt, hvilken Alkus stadig lagde tilside.

Noget senere vilde min Broder gjøre Indkjøb af endel Beder og bestemte hertil at anvende de smukke blanke Penge, som han havde samlet sammen; men da han kom og vilde tage dem, fandt han til sin store Forfærdelse i Æsken — ingen blanke Sølvstykker, men nogle smudsige Papirstykker, rundt tilskaarne. Fortvivlet slog han sig for Panden og hidkaldte ved sit Skrig alle sine Naboer. Disse studsede ikke mindre end han, da de erfarede Aarsagen til hans Harme og Forfærdelse.

»Vilde Allah nu dog blot føre den forbandede Trold af en Olding hen til mig!« udraabte han endelig.

Og neppe havde han udtalt, førend han virkelig saa Oldingen dreje omkring Hjørnet og nærme sig hans Bod. Strax løb han ham imøde, greb ham fat i Skjæget og skreg af alle Livsens Kræfter: »Muselmænd, tilhjælp, tilhjælp!« Derhos fortalte han det hastig sammenløbne Folk, hvad han nylig havde meddelt sine Naboer.

Men ganske rolig og kold tog Oldingen tilorde, saasnart han havde ophørt at tale: »I vilde i Sandhed gjøre bedst i at lade mig gaa, og derved, saavidt I formaaede, give mig Oprejsning for den Spe, som I nylig har tilføjet mig i saa mange Menneskers Paasyn; ellers kunde det let komme til at svie alvorlig til Eder. Slip mig, siger jeg!«

»Ho ho, hvad Ondt skulde I vel have at sige mig paa?« svarede min Broder. »Jeg driver mit Haandværk som en ærlig Mand, og frygter Intet.«

»Nu, som I selv vil, min gode Mand! Saa maa I ogsaa

tage, hvad der følger paa. — Saa vid da, Godtfolk,« vedblev han, henvendt til Mængden, »at denne Mand sælger Menneskekjød istedetfor Bedekjød.«

»I er en ussel Bagvadsker!« raabte min Broder.

»Det vil vi faa at se!« svarede Oldingen rolig. »Følg med mig hen i denne Mands Bod, og I skal faa et lig en Bede slagtet, opskaaret og ophængt Menneske at se.«

Nu havde min Broder just samme Dag slagtet en Bede og, som sædvanlig, hængt den op udenfor sin Bod. Med en god Samvittighed bevidnede han sin Uskyldighed for Folket; men den lettroende Mængde, der lader sig alt Usædvanligt indbilde, tvang ham til at slippe Oldingen og følge med tilbage til Boden. Her fandt den oprørte Hob ogsaa virkelig et Menneske hængende udenfor paa Døren. Oldingen, en ond Troldmand, havde nemlig fortryllet Folks Blikke, saa at de saa et slagtet Menneske istedetfor en slagtet Bede, ligesom min Broder tidligere havde anset nogle tilklippede Papirsstykker for Sølvpenge.

En af dem, der holdt min Broder, gav ham nu et dygtigt Næveslag og sagde: »Du Skurk giver os altsaa Menneskekjød at spise?« Ved et andet Slag huggede Oldingen, som var fulgt med, det ene Øje ud paa ham, og enhver Anden, der blot kunde komme til, tog Lejligheden ogsaa iagt til at slaa sig til Ridder paa ham. Endelig slæbte de min arme Broder hen for Politimesteren, bringende den slagtede Bede med sig til Understøttelse for deres Anklage, at Alkus slagtede Mennesker. Oldingen var Folkemassens Ordfører og androg for Dommeren om det barbariske Menneskes exemplariske Afstraffelse.

Dommeren hørte vistnok med stor Taalmodighed min Broder tilende, da han havde faaet Ordet for at forsvare sig.

Men han fandt Fortællingen om de istedetfor Sølvpenge modtagne Papirsstykker saa utrolig, at han uden videre Undersøgelse stemplede min Broder som Bedrager og lod ham tildele fem hundrede Stokkeslag. Efterat han derpaa endnu havde aftvunget ham Tilstaaelsen af, hvor han havde sine Penge, lod han ham i tre Dage paa en gammel halt Kamel udstille til Spot for Folket, og derpaa jage ud af Staden. Hans Penge gik i Retfærdighedens bundløse Lomme, hvilket Enhver sikkerlig allerede har kunnet sige sig selv.

Jeg var ikke i Bagdad, da denne Ulykke mødte min fjerde Broder, og da jeg kom til Byen, havde han allerede trukket sig tilbage til en øde og ubekjendt Egn, hvor han i Fred og Ro, den arme Stakkel, kunde pleje sin af Stokkepryglene i et blodigt Kjød siddende Ryg. Da han endelig følte sig helbredt, sneg han sig om Natten ad Sideveje ind i en anden Stad, hvor Ingen kjendte ham, og lejede sig for de faa Penge, han endnu havde tilbage, en lille, ussel Bolig. Her levede han indesluttet i længere Tid, uden at se noget Menneske; intet Under, om han var bleven den hele Verden gram. Endelig blev han dog ked af dette Eremitliv, og vovede sig atter ud iblandt Folk.

Da han saaledes en Dag spadserede i en af Forstæderne, hørte han pludselig en hel Skare Ryttere komme ansættende bag ved sig. Eftersom den Mishandlede ganske naturlig er tilbøjelig til at tro, at al Forfølgelse er møntet paa ham, fik min Broder strax en Skræk i Blodet, og smuttede ind ad Døren paa et stort Hus, som han netop befandt sig udenfor, i den Hensigt at skjule sig. Han slog Døren heftig i efter sig, og sprang ind i den rummelige Gaard. Men neppe havde han

ladet sig se derinde, førend tvende Tjenere løb til og tog ham tilfange. »Allah være lovet,« raabte de, »at han saaledes løber os lige i Hænderne! Du Satan har gjort os Livet saa surt, at vi de tre sidste Nætter ikke har faaet lukket et Øje; og Du har vistnok kun ladet os beholde Livet, fordi vi forstod at sikre os imod din Ondskab!«

I kan let tænke Eder, hvor forbauset min Broder følte sig over denne Modtagelse. »Kjære Mennesker,« svarede han i blid Tone, »jeg forstaar ikke, hvad I mener, men begriber dog, at der her maa finde en Fejltagelse Sted.«

»Nej, nej, Løgnepatron,« lød Svaret, »vi kjender kun altfor godt baade Dig og dine skarnagtige Staldbrødre! Ikke tilfreds med at have gjort vor Herre til en fattig Mand, har I endogsaa villet skille ham ved Livet! Vi vil dog engang se efter, om I ikke endnu har den Kniv hos Eder, hvormed I forfulgte os den sidste Nat.«

De gav sig altsaa til at undersøge hans Lommer, og fandt virkelig en Kniv. En Slagter uden Kniv er jo en Urimelighed. Da raabte de: »Vidste vi det ikke nok! Vover Du endnu at benægte, at Du er en Tyveknægt?«

Min stakkels Broder gav dem at betænke, at man dog ret vel kunde bære en Kniv hos sig uden at være en Tyv eller Morder, og bad dem høre hans Historie, med den Forsikring, at de, efterat have hørt denne, snarere vilde føle Medlidenhed med ham end Had og ugrundet Mistanke. — Dog de rasende Mennesker vilde ikke høre ham, men rev ham Klæderne af Kroppen og pryglede ham. Da de herved kom til at se de dybe Ar paa hans Ryg, blev de, om muligt, endnu fuldere overbevist om, at han var en Misdæder, og fordoblede deres Mishandlinger.

Jamrende sig højt, udraabte min Broder: »O Allah, mine Synder maa visselig være meget store, at Du anden Gang udsætter mig for ufortjente Mishandlinger! Dog din Villie ske; Du véd jo alene, hvad der er mig bedst tjenligt!«

Men uden at bekymre sig om hans Jammerklager førte Tjenerne ham hen til Politimesteren.

»Hvorledes har Du vovet at trænge ind i deres Hus og forfølge dem med dragen Kniv?« spurgte denne min Broder.

»Herre,« svarede den stakkels Alkus, »jeg er saa uskyldig som et nyfødt Barn, og beder Eder for Himlens Skyld ikke at lade Fordom gjælde, men taalmodig høre min Historie!«

Men én af Tjenerne faldt ham hastig i Ordet og skreg: »Hr. Dommer, I vil dog ikke lade en Røver komme tilorde, som bryder ind for at stjæle og myrde? — Hvis I ikke tror os paa vort Ord, saa lad hans egen Ryg vidne imod ham!«

Og medens han endnu talte, blottede han den arme Alkus' Skuldre. Dommeren troede ikke at have yderligere Bevis nødigt, og lod ham foreløbig give hundrede Stokkeslag til de femhundrede, som han tidligere havde faaet. Derpaa lod han ham føre omkring i Staden paa Rakkerens Kamel, og udraabe: »Saaledes bliver de straffede, som bryder ind og stjæler.« Endelig brændemærkede han ham og lod ham jage ud af Staden.

Først længe efter erfarede jeg denne min arme Broders anden Ulykke. Men saasnart jeg af nogle Folk fra hin Stad havde faaet at vide, hvor han havde skjult sig med sin Skam og sin Svie, rejste jeg hen til ham, førte ham hemmelig igjen ind i hans Fædrestad, og stod ham bi efter bedste Evne.

»Khalifen Mostansir Billah lo ikke af denne Historie som af de forrige, men var saa naadig at beklage den ulykkelige Alkus,« vedblev Barberen, henvendt til Selskabet. »Imidlertid var han meget spændt paa ogsaa at høre mine to andre Brødres Historie, og jeg vedblev derfor, som følger:

Alnashar med Tilnavnet: Dovnekroppen.

Min femte Broder Alnashar var fra Barnsben af i højeste Grad doven, og han skammede sig ikke ved om Aftenen at gaa ud og tigge og leve den næstfølgende Dag af de modtagne Almisser. Da vi nu efter vor Faders Død delte hans Efterladenskab i lige Dele, fik hver af os syv Brødre hundrede Drachmer. Saa mange Penge havde Alnashar endnu aldrig haft under Hænder, og var meget forlegen over, hvad han skulde anvende dem til. Efter lang Betænkning kjøbte han sig dog tilsidst hos en Glashandler en hel Del Flasker og andre Glasvarer, pakkede dem ned i en gjennemsigtig Kurv, og lejede sig en lille Bod. Her tog han Plads saa magelig, som han formaaede, med Kurven staaende foran sig, og ventede paa, at der skulde indfinde sig Kjøbere. Med Øjnene fastheftede paa Kurven overgav han sig imidlertid til udsvævende Drømmerier, og udtrykte sine Tanker højt nok til at blive forstaaet af en Skræder, som arbejdede i Boden ved Siden af.

»Denne Kurv,« sagde han, »har kostet mig hundrede Drachmer, og det er Alt, hvad jeg ejer. Ved Salget i det Smaa tænker jeg at bringe to hundrede Drachmer ud deraf. Anvender jeg disse Penge paa samme Maade, har jeg fire hundrede. Med Tiden bringer jeg saaledes fire tusinde Drachmer sammen, og disse fordoble sig lettelig. Men har jeg først samlet

ti tusinde Drachmer, giver jeg Glashandelen en god Dag og nedsætter mig som Juveler. Da gaar det saa godt som af sig selv; efterhaanden anskaffer jeg mig et smukt Hus, Grundejendomme, Slaver, Gildinger og smukke Slavinder. Da vil jeg ret begynde at gjøre mig tilgode; jeg vil holde et godt Taffel, og alle Stadens Dandsere, Musikanter og Sangere skulle blive hjemme i mit Hus. Med Allahs Hjælp bringer jeg det i kort Tid til fulde hundrede tusinde Drachmer. Det er en anselig lille Sum. Saa vil jeg tænke paa at indgaa et passende Parti; Stort maa komme til Stort, og jeg kan ikke nøjes med mindre end en Fyrstes Datter. Dog Storveziren har en Datter, som er vidt berømt for sin Dejlighed, store Forstand og Elskværdighed; hende vil jeg fri til hos den stolte Fader og love ham tusinde Dinarer for Brudenatten. Skulde imidlertid Veziren være uhøflig nok til at nægte mig sin Datter, bortfører jeg hende lige for hans Næse, og saa gaar han glip af de tusinde Dinarer. Forbuden Frugt smager allerbedst.

Naar jeg nu har ægtet Storvezirens Datter, kjøber og forærer jeg hende ti af de smukkeste, ganske unge Gildinger. Jeg selv ifører mig fyrstelig Dragt og vil aldrig gaa ud uden at have Slaver baade foran og bagved mig. Jeg vil da paa en herlig Ganger med en Sadel af det pure Guld, og et Dækken, som er rigelig besat med Perler og Diamanter, ride gjennem Staden hen til Storvezirens Palads; paa Vejen derhen ville naturligvis alle Mennesker, baade Høje og Lave, kaste sig ned i Snavset for mig.

Naar jeg nu er stegen af i Vezirens Palads, skrider jeg imellem to Rækker af mine Folk opad Trappen; Veziren kommer mig imøde midt derpaa og modtager mig som sin kjære Svigersøn. For at ære mig højligen anviser han mig den øverste

Plads paa Divanen, og vi begynder at snakke med hinanden. Dog bi, saasnart jeg er kommen vel til Sæde, træder to af mine Slaver ind efter mig, hver med en Pung paa tusinde Guldstykker i Haanden. Den ene giver jeg min Svigerfader ifølge Løfte for Brudenatten, den anden — giver jeg ham ogsaa, for at vise ham, at jeg er Mand for at holde mere, end jeg lover. Ved slig en Adfærd vil min Gavmildhed naturligvis komme i Folkemunde.

Med den samme Pomp vender jeg tilbage til mit eget Hus eller Palads, hvor min Gemalinde lader mig komplimentere og takke for den Ære, jeg har vist hendes Fader ved at aflægge ham et Besøg. Jeg modtager Sendebudet meget naadig, forærer ham en smuk Klædning, og giver ham en anselig Foræring til min Kone. Skulde det derimod falde hende ind at sende mig en Foræring, skikker jeg hende den tilbage og lader Sendebudet vende tilbage uden Klædning.

Sine Værelser maa min Gemalinde under intet Paaskud forlade. Men saa ofte som jeg besøger hende, skal det ske paa en Maade, som maa indgyde hende tilbørlig Agtelse. Endog en Smule Frygt vil ikke kunne skade. Overhovedet skal der ikke kunne findes noget bedre indrettet Hus end mit. Jeg vil stedse bære de rigeste Klæder, og være saa stiv af Guldbroderi og Diamanter, at jeg neppe kan røre mig. Naar jeg om Aftenen værdiges at besøge min Gemalinde, vil jeg sætte mig paa Æerespladsen, paatage mig et alvorligt Væsen, hverken se tilhøjre eller tilvenstre, men ganske ligeud, kun tale i Enstavelsesord, ligesaa mange Sølvkugler i en Guldskaal, og forresten lade som Ingenting, medens min Gemalinde, dejlig som Fuldmaanen, staar foran mig i sin fuldeste Pynt og forgjæves venter paa, at jeg skal kjærtegne hende. Jeg vil lade, som om

jeg slet ikke ser hende. Da vil hendes Kvinder med Ærbødighed sige til mig: »Herre, her staar Eders Gemalinde, Eders ydmyge Tjenerinde, og vansmægter efter et Blik fra Eders naadige Øjne.«

Hertil svarer jeg slet Intet; deres Forbauselse vil blive stor og deres Bekymring stige over alle Grændser. Da vil de kaste sig for mine Fødder og underdanig bede mig om at værdige dem blot et eneste Ord. Jeg lader dem ligge, indtil deres Knæ er ganske ømme; da først opløfter jeg mit Hoved, kaster et adspredt Blik paa dem, og indtager saa min forrige Stilling.

I den Tanke, at min Gemalinde ikke er herlig nok paaklædt, vil Kvinderne nu føre deres Herskerinde tilbage i hendes Værelse og opbyde al deres Kunst for at gjøre hende glimrende dejlig. Denne Mellemtid vil jeg benytte til ogsaa at iføre mig en prægtigere Klædning; men naar Kvinderne saa er vendt tilbage, vil jeg bære mig ganske saaledes ad som første Gang. Min Kone skal strax fra den første Dag vide, hvad hun har at rette sig efter.«

Naar nu endelig alle Bryllupshøjtidelighederne er forbi, vil jeg tage en Pung med fem hundrede Guldstykker af en Slaves Hænder, og kaste Pengene ud iblandt de Slavinder, som har opsat min Gemalindes Haar, til Tegn paa, at de nu skulle lade mig ene med den skjælvende Brud. Saasnart de har trukket sig tilbage, vil min Gemalinde først lægge sig i Sengen; jeg efterfølger naturligvis Exemplet og gaar ogsaa tilsengs, men vender hende Ryggen hele Natten, uden at mukke et eneste Ord.

Uden al Tvivl vil min Kone for sin Moder, Hs. Højhed Storvezirens Gemalinde, bittert beklage sig over min Stolthed og Ringeagt; det skal rigtig gotte mig, lover jeg for. Opad Dagen indfinder min Svigermoder sig hos mig, beder om Til-

ladelse til at kysse mine Hænder, og siger til mig: »Herre,« (thi Svigersøn vover hun ikke at sige, af Frygt for at mishage mig ved slig fortrolig Tiltale), »Herre, jeg beder Eder ydmygeligst ikke at forsmaa min Datter og i Naade nærme Eder hende! Jeg forsikrer Eder, at hele hendes Bestræbelse gaar ud paa at tækkes Eder, og at hun er fuld af Beundring for Eders Person.«

Men min ærede Svigermoder kan tale, saalænge hun vil; jeg bevarer mit Alvor og svarer hende ikke et Ord. Da vil hun falde mig tilfode, kysse Fligen af mit Klædebon og vedblive saaledes: »Herre, skulde det være muligt, at I kunde drage min Datters Klogskab i Tvivl? Jeg forsikrer Eder, at jeg bestandig har haft hende under Øjne, og at I er den første Mand, hvis Ansigt hun har set. Hør altsaa op med at krænke hende; vær saa naadig at se til hende, tale med hende, og bestyrke hende i det gode Forsæt, kun at leve Eder til Behag!«

Men alt dette skal endnu ikke røre mig. Da vil min Svigermoder give sin Datter et Glas Vin i Haanden og sige: »Gaa hen og kredents ham det i egen Person! Han vil dog neppe være saa grusom at støde en saa smuk Haand tilbage.«

Min Gemalinde følger Anvisningen, nærmer sig og bliver skjælvende staaende foran mig. Naar jeg da hverken værdiger hende noget Blik eller Ord, vil hun endelig med Taarer sige: »Mit Hjerte, min dyrebare Sjæl, min elskværdige Gemal, ved den Eder af Himlen beviste Gunst besværger jeg Eder at modtage dette Glas Vin af Eders ydmyge Tjenerindes Haand.«

Men jeg vil ikke saa meget som se paa hende.

Da vedbliver hun med fordoblede Taarer: »Min uforlignelige Herre og Gemal, jeg bliver staaende, indtil I har drukket denne Vin.« Og hun forsøger med det samme at nærme

Glasset til mine Læber. Men da er jeg ogsaa træt af hendes Trygleri; jeg tilkaster hende et skrækkeligt Blik, slaar med den ene Haand Glasset ud af hendes Haand, og giver hende med den anden en saadan Kindhest, at hun skal hvirvle henad Gulvet. — — —

»Min Broder var paa dette Punkt kommen saa dybt ind i sit eget Hjernespind, at han ledsagede de sidste med Heftighed udtalte Ord med en tilsvarende Fodbevægelse; — Kurven med Glasvarerne fløj udaf Boden midt ud paa Gaden, med en saadan Voldsomhed, at dens Indhold gik i tusinde Stykker.

Skræderen, hans Nabo, som med stedse stigende Morskab havde hørt min Broders taabelige Samtale med sig selv, brød ved denne Explosion ud i en høj Latter og sagde til ham: »Du Slyngel af en Dagdriver, maa Du ikke skamme Dig ved saaledes at mishandle en ung og smuk Gemalinde, som kun har stræbt at gjøre Dig til Behag? Du maa være saa raa som de Umælende, at Du uden Rørelse formaar at se et saa elskværdigt Væsen græde. Var jeg i din Svigerfaders Sted, skulde jeg lade Dig give en god Lære af Tyrepidsken og derpaa føre omkring i Staden under passende Æresbevisninger.«

Ved det forfærdelige Rabalder og den dertil knyttede umaadelige Ulykke var min kjære Broder imidlertid hastig kommen til fuld Besindelse. Da han nødvendigvis maatte erkjende, at hans dumme Hovmod, der oversteg alle Grændser, var Aarsag til hans Elendighed, gav han sig til at mishandle sig selv som den eneste Skyldige, slog og kradsede sig i Ansigtet, sønderrev sine Klæder og udskjældte sig selv for det Allerværste, som hans frugtbare Fantasi kunde hitte paa. Hans Skrig og Veklager samlede hastig en Mængde Mennesker omkring ham,

dels af de fra alle Sider sammenløbende Naboer, dels af de Andægtige, som just var paa Vejen til Moskeen for at holde Middagsbøn. Det var netop en Fredag, og Gaden vrimlede derfor af Mennesker; de Fleste havde nogle Øjeblikke at give bort, og Alnashar saa sig derfor hastig omgiven af en tæt Menneskestimmel, der var nysgjerrig efter at erfare, hvad der var paafærde. Nogle Faa følte Medlidenhed med ham; men de Fleste lo ham hjertelig ud, som han ogsaa ærlig fortjente.

Endnu sad han og begræd bitterlig sin Ulykke, da en fornem Dame kom forbi paa et prægtig optømmet Muldyr, spurgte om Anledningen til det unge Menneskes Bedrøvelse, og forhørte sig, hvad han hed og hvem han var. Saasnart hun erfarede, at den unge Mand havde sat hele sin Fædrearv i Glasvarer, og at disse ved et Uheld var gaaede istykker, befalede hun en af de hende ledsagende Gildinger at give ham alle de Penge, hun havde hos sig.

Gildingen overgav ifølge dette Bud Alnashar en Pung med fem hundrede Guldstykker, og denne var nu ligesaa nær ved at gaa fra Forstanden af Glæde, som han før havde været nær derved af Sorg. Han nedbad alle Himlens Velsignelser over den ædle Dame, og da han intet mere havde at bestille i den tomme Bod, lukkede han denne, og begav sig hjem.

Han sad endnu hensunken i dybe Betragtninger over sin umaadelige Lykke, det vil sige, han havde allerede igjen opbygget det niende Stokværk af sit Luftkastel, da det bankede paa hans Dør. Han foer op og raabte: »Hvem der?« Paa Svaret kjendte han, at det maatte være et Fruentimmer, som var udenfor.

Da han aabnede Døren, stod en allerede bedaget Kone

for ham. Paa hans Forespørgsel om, hvad hun ønskede, bad hun ham alene om et Fad Vand og om Tilladelse til at træde indenfor hos ham for at forrette sine Aftvætninger, da det just var Bønnens Time.

Uagtet han slet ikke kjendte Konen, indrømmede han dog villig hendes Begjæring, og satte sig derpaa atter hen i sin Krog for at bygge videre. Da han endelig var færdig, fyldte han sine Guldstykker i en lang og smal Pung, forat han kunde bære dem om Livet i sit Bælte. Saasnart den gamle Kone imidlertid havde forrettet sin Bøn, traadte hun hen til ham, kastede sig tvende Gange ned for ham, saa dybt, at hendes Pande berørte Gulvet, rejste sig derpaa atter og ønskede ham alt Godt, idet hun takkede ham for hans Villighed.

Da Matronen viste sig saa ydmyg og var saa fattig klædt, troede min Broder, at hun bad om en Almisse, og rakte hende et Guldstykke. Men hun veg forbauset og ligesom fornærmet tilbage, og bad ham ikke anse hende for en af hine skamløse Kvinder, som med Frækhed trænger ind i Husene for at tiltvinge sig en Almisse; — hun stod nemlig i en ligesaa rig som dejlig Dames Tjeneste, der Intetsomhelst lod hende mangle.

Min Broder var just ikke nogen Hader af det smukke Kjøn; han anede heri strax Begyndelsen til et interessant Eventyr, og spurgte, om han ikke kunde faa denne dejlige Dame at se; — han vilde med Glæde vise sig taknemlig for den store Ære og Gunst, der vistes ham.

»Det lod sig maaske nok gjøre,« svarede Matronen, »forudsat, at I nærer redelige Hensigter. Min Herskerinde, der er en fornem og overordentlig rig Dame, indlader sig nemlig paa ingen Maade med Eder, uden at I vil tage hende tilægte. Hun

har tilfældigvis set Eder, og I behager hende; men hun er meget strengt opdraget, og viger under ingen Betingelser fra sømmelig Skik.

Det var netop noget for min fantasirige Hr. Broder. At arbejde sig op havde han aldrig tænkt paa; men ved Giftermaal med en smuk Dame at komme til Rigdom og Anseelse, det var netop noget, der ganske var i hans Smag. Han puttede altsaa ihast sine Penge til sig og erklærede sig beredt til at følge.

Matronen førte ham ud og ind igjennem Staden, og standsede endelig udenfor et anseligt Hus. Her bankede hun paa; en græsk Slavinde aabnede for hende. Hun lod Alnashar først gaa ind, og førte ham over en smuk stenlagt Gaard ind i en herlig Sal, hvis Højhed og Pragt gav ham den bedste Mening om Husets Herskerinde. Medens den gamle Kone gik bort for at melde ham, tog han Plads paa en Sofa, og lagde Turbanen fra sig, eftersom han var bleven meget varm. Ikke længe varede det, inden den unge Dame traadte ind til ham; hendes blændende Skjønhed henrev ham endnu mere end hendes overordentlige Pragt. Ærbødig rejste han sig og traadte hende imøde. Men hun bad ham beholde sin Plads, tog Sæde ved Siden af ham og bevidnede ham i vel valgte Ord den Glæde, hun følte ved at se ham hos sig. Efterat de havde vexlet endel Artigheder med hinanden, sagde hun endelig til ham: »Kom, giv mig Haanden! Her i denne store Sal er mindre behageligt at være.«

Han gav. hende Haanden, og hun førte ham ind i et mindre, noget afsides liggende, men hyggeligt Værelse. Her tog de atter Plads sammen, og gjorde under en lille Samtale

hastig nærmere Bekjendtskab med hinanden. — Men pludselig rejste den unge Dame sig, idet hun ytrede: »Men jeg lader Eder sidde med aldeles tør Mund; det vidner kun daarlig om min Gjæstfrihed. Vent blot et Øjeblik; jeg skal strax være her igjen!«

Medens Alnashar maatte vente, forlystede han sig med allehaande yppige Forestillinger om den høje Lykke, der ventede ham. Men pludselig blev han paa den ubehageligste Maade reven ud af disse vellystige Drømmerier, idet en stor, sort Slave traadte ind i Værelset med dragen Sabel, tilkastede ham frygtelige Blikke og barsk spurgte ham: »Hvad bestiller Du her, Ulykkelige?«

Min Broder formaaede for Rædsel ikke at fremføre et eneste Ord. Men Slaven sprang løs paa ham, berøvede ham hans Pung med de fem hundrede Guldstykker, og tilføjede ham flere Sabelhug, der dog kun traf i de tykke Dele. Den elendige Alnashar styrtede til Jorden, og blev liggende som død, endskjøndt han endnu var ret vel ved sine Sandser. Slaven ansaa ham imidlertid for virkelig død, og raabte, at man skulde bringe ham Salt; den græske Slavinde traadte strax ind med det forlangte paa en Tallerken. Med Saltet gav de sig derpaa til at indgnide min Broders Saar. Det var en ulidelig Smerte, som enhver let kan forestille sig, Men da det var Liv og Død om at gjøre, fandt min Broder dog Kraft nok til at beherske sig, og der blev intet Livstegn hos ham at spore.

Saasnart Slaven og den græske Slavinde havde forladt Værelset, traadte atter den gamle Kone ind for at fuldende Niddingsværket. Hun slæbte min arme Broder ved Benene hen til en Falddør, aabnede denne og lod ham plumpe ned igjen-

nem Aabningen. Faldet bedøvede ham saaledes, at han først efter længere Tids Forløb igjen kom til Bevidsthed; men saasnart han slog Øjnene ivejret, saa han sig ligge paa en Dynge af allerede halv forraadnede Lig. Det var en skrækkelig Opvaagnen! Han havde sin Redning alene Saltet at takke for, som man havde gnedet ind i hans Saar; uden dette havde han sikkerlig aldrig mere aabnet sine Øjne.

Lidt efter lidt kom han igjen saa vidt til Kræfter, at han kunde rejse sig og liste sig om for nærmere at undersøge den rædsomme Mordergrube; der fandtes ingen anden Udgang derfra end Falddøren, hvorigjennem han var kommen ned. Var denne lukket ilaas og lod den sig ikke løfte, var han alligevel et sikkert Dødens Offer.

Men Allah havde miskundelig betænkt hans Frelse. Ved Nattetid lettede han Falddøren ivejret, kom lykkelig op af Gruben og fandt Udgangen til Gaarden aaben. Her var han saa heldig at finde et godt Skjulested, hvor han besluttede at vente indtil Dagens Frembrud, da Husdøren maatte blive aabnet.

Og han havde ikke forregnet sig. I Morgenstunden viste sig den afskyelige gamle Kjærling, aabnede Døren og gik ud, rimeligvis for at søge et nyt Bytte. Døren blev staaende paaklem; saasnart min Broder kunde antage Kjærlingen et godt Stykke fjernet, sneg han sig ud af Døren og undkom lykkelig. Hos hvem anden skulde den arme vel søge sin Tilflugt uden hos mig. Jeg tog da ogsaa imod ham med en Broders Hjerte og med aaben Favn.

Efter en Maaneds Forløb var hans Saar fuldkommen helbredt, og han besluttede nu at hævne sig. I denne Hensigt fyldte han en Pung, som vel kunde rumme fem hundrede

Guldstykker, med Smaasten og Glasstumper, hængte den ved sit Bælte, og udklædte sig som en gammel Kone. Men han forsømte ikke at tage en Sabel under sine Klæder.

I denne Forklædning gik han ud paa Eventyr for at møde den gamle. Længe var hans Vandringer spildte. Dog endelig mødte han en Morgenstund den gamle Kjærling, just som hun drejede ud af den Gade, hvori hendes Bolig laa. Med forandret Stemme tiltalte han hende og sagde: »Eders ærværdige Udseende, min gode Moder, giver mig Mod til at bede Eder om en Godhed, der maaske vil gjøre Eder nogen Ulejlighed. Skulle I ikke kunne laane mig en Guldvægt eller skaffe mig én tillaans. Jeg kommer lige fra Persien, og medbringer fem hundrede Guldstykker, om hvis Vægtighed jeg gjerne vilde overbevise mig.«

»Ej, min kjære Kone,« svarede Kjærlingen, »I kunde sandelig ikke have henvendt Eder til nogen bedre! Jeg skal føre Eder hen til min Søn, som er Vexelerer og med Fornøjelse vil veje Eders Guldstykker. Følg blot hastig med mig for at vi kunne træffe ham. inden han gaaer ud!«

Min Broder lod sig villig føre ind i det ham vel bekjendte Hus, og i den samme Sal, hvor han havde maattet ofre baade Blod og Penge. Her forlod Kjærlingen ham med den Ytring, at hendes Søn strax skulde komme.

Strax efter viste sig, ligesom forrige Gang, den store, sorte Slave med blottet Sabel i Haanden; »Fordømte Kjærling, rejs Dig og følg mig!« tiltordnede han Alnashar.

Min Broder adlød og fulgte efter den sorte. Men neppe var de gaaet nogle Skridt, førend han tog sit Snit iagt og med den under sine Klæder fremtagne Sabel med ét eneste Hug bagfra skilte Negerens Hoved fra hans Krop, uden at

han mærkede det allermindste dertil. Øjeblikkelig tog han derpaa Hovedet i den ene Haand, greb med den anden fat i det døde Legeme og slæbte det tilbage til Falddøren, hvorigjennem han kastede begge Dele ned.

Strax efter viste sig efter Sædvane den græske Slavinde med Saltfadet i Haanden; men saasnart hun fik Øje paa min Broder, udstødte hun et hvinende Skrig, tabte Fadet af Haanden og tog Flugten. Men sin Skjæbne kunde hun dog ikke undfly; Alnashar ilede efter hende og gav hende ligeledes ved et Hug hendes Bekomst. Den derved foraarsagede Larm hidlokkede den gamle Kjærling; — jo, hun kom virkelig tidsnok! Førend hun kunde fly, greb min Broder hende ved Haaret og tiltordnede hende: »Elendige, kjender Du mig?«

»Herre,« svarede hun skjælvende, »Hvo er I? Jeg erindrer mig ikke at have set Eder nogensinde før.«

»Jeg er den Person, hos hvem Du nylig foretog dine Aftvætninger, du hykleriske Uhyre! Har Du maaske glemt Personen, erindrer Du dog visselig hans fem hundrede Guldstykker?«

Da kastede Skarnet sig for hans Fødder og bad om Naade; men Alnashar kjendte ingen Barmhjertighed og huggede hende i fire Stykker.

Nu var ingen tilbage uden den unge Dame, som endnu ikke havde nogen Anelse om, hvad der foregik i hendes Hus. Hende maatte altsaa min Broder opsøge, og gav sig til at vandre fra Værelse til Værelse. I et af de inderste traf han hende. Saasnart hun fik Øje paa min Broder, faldt hun i Besvimelse. Da hun igjen var kommen til sig selv, styrtede hun for min Broders Fødder og anraabte ham om Naade. Alnashar følte Medlidenhed og lovede at skaane hende, saafremt hun vilde forklare ham, hvorledes hun havde kunnet gaa i Ledtog

med saadanne skjændige Mennesker som dem, over hvilke han nylig havde taget en retfærdig Hævn.

»Jeg var en retskaffen Kjøbmands Kone,« fortalte den smukke unge Dame hulkende, »og hin nederdrægtige gamle besøgte mig undertiden under Masken af en mønsterværdig Fromhed. En Dag sagde hun til mig: »Ædle Frue, vi fejrer idag et højtideligt Bryllup; vilde I vel gjøre os den Glæde at beære det med Eders Nærværelse?« Jeg lod mig besnakke af hende, tog mine bedste Klæder paa, og begav mig, rigelig forsynet med Penge, paa Vejen med den gamle. Hun bragte mig herhen, hvor I har fundet mig, og jeg har siden hin Time været et ulyksaligt Offer for Negerens og den afskyelige Kjærlings Tyranni og Mishandlinger. I vil dog visselig beklage mig, ædle Herre.«

»De maa imidlertid have sammenskrabet en stor Mængde Penge?« ytrede Alnashar spørgende.

»Deri tager I ingenlunde fejl,« svarede Damen, »hvis I kunde føre de her forvarede Skatte med Eder, vilde I have nok for hele Eders Levetid. Følg med, og I skal se!«

Og hun førte min Broder ind i et Værelse, hvor der fandtes en Mængde Kister, fyldte med Guld og Kostbarheder. Min Broder kunde neppe komme til sig selv igjen af Forbauselse.

»Gaa og hent Eder en tilstrækkelig Mængde Folk,« vedblev hun, »for at bortskaffe alt dette, som er Eders!«

Min Broder lod sig dette ikke sige tvende Gange, men ilede bort og bragte hastig ti Mand tilveje. Men da han med disse atter indfandt sig ved Huset, stod Døren paa vid Gab; den unge Kvinde havde baade været snildere og flinkere end han, og var allerede sporløst forsvunden tilligemed alle Skattene.

I Mangel af Pengekisterne lod han nu, for dog ikke at

forlade Stedet med tomme Hænder, sine Dragere tage med sig alt, hvad han forefandt af kostbare Møbler og Husgeraad, til en Værdi, som langt oversteg de fem hundrede Guldstykker, han havde mistet. Men da han fjernede sig, forglemte han i sit Hastværk at lukke Døren af efter sig, og Naboerne, som herved fattede Mistanke, forsømte ikke øjeblikkelig for Politimesteren at melde den besynderlige Flytning, som min Broder, der var dem vel bekjendt, havde ladet dem blive Vidner til.

Alnashar kom imidlertid i god Behold hjem med sine Sager, og gik til Hvile, ganske vel tilfreds med Dagens Bedrift, uagtet den rigtignok kunde være lykkedes ham ganske anderledes. Men den følgende Morgen, da han vilde gaa ud, fandt han sit Hus omgivet af henved en Snes Politisoldater, som greb ham i samme Øjeblik, han satte sin Fod udenfor Døren.

»Kom med os!« bød de, »Vor Herre vil tale med Eder.«

Alnashar bød Soldaterne Penge, for at de skulde lade ham løbe; men de var døve for alle hans Bønner, bandt og slæbte ham med sig.

Politimesterens første Spørgsmaal var, hvor han havde faaet de mangehaande kostbare Sager fra, som den foregaaende Dag var bleven bragt ind i hans Hus.

Til Svar meddelte Alnashar ham ganske oprigtig alle sine Eventyr, overhovedet alt, hvad han havde gjort og oplevet siden hin Dag, da den gamle Kone var kommen ind til ham for at forrette sine Aftvætninger, indtil det Øjeblik, da han havde fundet det mistænkelige Hus tomt baade for Mennesker og Penge. Til Slutning bad han, at Dommeren dog i det mindste for en Del vilde lade ham beholde de Sager, han havde taget med sig, til Erstatning for de fem hundrede Guldstykker, som var bleven taget fra ham.

Uden at give min Broder noget Løfte desangaaende, sendte Dommeren strax sine Folk hen og lod dem borttage alt, hvad de fandt hjemme i min Broders Hus. Men saasnart han vidste hele Krammet i Sikkerhed, befalede han min Broder strax at forlade Staden og aldrig lade sig se der mere, saafremt han havde sit Liv kjært. Han nærede nemlig Frygt for, at min Broder ellers vilde tage sin Tilflugt til Khalifen og beklage sig over hans Uretfærdighed.

Alnashar adlød uden at knurre, og vandrede bort til en anden Stad. Men paa Vejen blev han overfaldet af Røvere, som udplyndrede ham lige indtil Skjorten. — Saasnart jeg fik denne sørgelige Efterretning, tog jeg en Klædning med mig, søgte ham op og trøstede ham det bedste, jeg formaaede. Saasnart han atter nogenlunde havde gjenvundet sin Fatning, førte jeg ham hemmelig igjen ind i Staden, og tog mig af ham med den samme Ømhed og Opofrelse som af mine andre forulykkede Brødre. Det var en tung Byrde for mig; men jeg bar den gjerne. — Nu har jeg blot min sjette Broders Historie tilbage at fortælle; han hed Shakabak med Hareskaaret.

Shakabak med Hareskaaret.

Denne min Broder havde strax fra Begyndelsen forstaaet saa vel at anvende de hundrede Sølvdrachmer, han lige med os fik i Arvelod, at han snart befandt sig i en vis Velstand. Men Skjæbnen har sine Luner, og denne bragte det ligefuldt dertil, at snart ogsaa han ved Tiggerstaven maatte søge sit Brød. Heldigvis var han meget vel oplagt til dette Haandværk. I Særdeleshed gjorde han gode Forretninger derved, at han ved

Tjenernes Mægling forstod at skaffe sig Adgang til de store Herrer for at bevæge dem til Medlidenhed.

En Dag kom han saaledes ogsaa forbi et prægtigt Palads, igjennem hvis høje Port han kunde se ind i en rummelig Gaard, hvor det vrimlede af Tjenere. Han traadte ind og spurgte en af disse, hvem der besad dette herlige Palads, og fik til Svar: »Hvor kommer I dog fra, min gode Ven, at I kan gjøre slige Spørgsmaal? Ser I ikke paa alting, at der her bor en Barmekide?« [1])

Barmekidernes Højmodighed og Gavmildhed var min Broder ret vel bekjendt, og han bad derfor én af Dørvogterne om at udvirke ham en Almisse hos Paladsets Herre.

»I kan jo selv gaa ind og forebringe Eders Bøn!« lød Svaret, »Vejen staar aaben, og I vil rimeligvis ikke komme til at fortryde Eders Ulejlighed.«

Denne Høflighed kom min Broder noget uventet. Imidlertid tøvede han ikke med at benytte de gunstige Forhold og gik ind i Paladset. Men længe varede det, inden han i den vidtløftige Bygning fandt de Værelser, som udgjorde Barmekidens egentlige Bolig. Endelig betraadte han en Fløj af den allerherligste Bygning og kom ind i en Forhal, hvorfra der var en henrivende Udsigt til en kostelig Have med Frugttræer og herlige Blomster, med Kildespringvand og sammenslyngede Gange, som var bestrøede med brogede Kiselstene. De trindt omkring ved Jorden liggende Værelser var næsten alle aabne, og kun

---

[1]) Barmekiderne var Navnet paa en berømt Slægt, der under Harun al Rashid og hans nærmeste Forgængere var den ypperste i Riget; Veziren Djafar hørte ogsaa til den Slægt, som Haruns Vilkaarlighed tilsidst lod udrydde paa en frygtelig Maade.

imod Solstraalerne tillukket med folderige Tæpper af rigt Stof, som var bestemt til at drages tilside, naar Dagens hede Timer var henrundet.

Et saa henrivende Sted vilde have vakt min Broders glade Beundring, hvis han ikke var bleven noget beklemt om Hjertet ved saaledes at vanke om i de høje og prægtige, men øde Haller. Da han gik videre, naaede han en rigt udstyret Sal, hvis Vægge var smykket med Arabesker og Løvværk malet i Guld og Azurblaat. Her fandt han en høj og ærværdig Mand siddende paa Æerespladsen, og erkjendte i ham alle disse Herligheders lykkelige Besidder. Og han havde ikke taget fejl; Manden med det lange, ærværdige Skjæg bød min Broder venlig velkommen og spurgte ham, hvad han begjærede.

»Herre,« svarede min Broder med en Mine, som var vel skikket til at opvække Medlidenhed, »jeg er en fattig Mand, der trænger til saadanne højmodige Mænds Understøttelse, som I er.«

Et bedre Sted havde min Broder rigtignok ikke kunnet finde til at anbringe sine Bønner. Ligesom forbauset og inderlig rørt over dette min Broders Svar greb Barmekiden sig til Brystet, ret ligesom om han vilde sønderrive sin Klædning, og udraabte:

»Men er det dog muligt, at jeg befinder mig i Bagdad, og at en Mand, som I er, skal lide Mangel? — Det kan ikke taales!«

Min Broder ventede ifølge denne Ytring naturligvis et ganske overordentligt Bevis paa Barmekidens Gavmildhed, og overøste ham med alle Himlens Velsignelser; men Barmekiden tog atter saaledes tilorde:

»Det skal ikke komme til at hedde sig, at jeg har forladt Eder, og I skal ligesaa lidt forlade mig.«

»Herre,« sagde min Broder, »jeg sværger Eder til, at jeg idag endnu ikke har smagt Brød i min Mund!«

»Forholder det sig virkelig saaledes?« udraabte Barmekiden, »I skulde ved denne Dagstid endnu være fastende? O, I stakkels Mand! I maa jo være nærved at dø af Sult!«

»Hejda, Slaver,« vedblev han med forstærket Stemme, »bring os Vaskebækkener og Linklæder, at vi kan vadske vore Hænder!«

Endskjøndt der nu hverken kom Slaver eller Vandbækkener eller Linklæder tilsyne, begyndte Barmekiden dog at gnide sine Hænder og bære sig ad, som om nogen hældte ham Vand derover, og tilraabte min Broder: »Saa kom dog hid og vask Eder med mig!«

Af disse Ord sluttede Shakabak, at den ædle Herre gjerne gjorde Løjer, og da han selv ret godt forstod sig paa Spøg, og desuden vel vidste, hvilken Føjelighed den fattige og lave var den rige og fornemme skyldig, naar han tænkte paa at nyde godt af hans Gavmildhed eller Beskyttelse, saa traadte han uden videre Bemærkning nærmere og bar sig ganske saaledes ad som Barmekiden.

»Hejda, Slaver, Maden skal strax bæres frem!« raabte atter Barmekiden, og endskjøndt ingen bragte noget, lod han dog, som om han tog for sig af Retterne, snart tog en Bid af det ene Fad, snart af det andet, puttede i Munden og tyggede. »Spis, kjære Gjæst,« bad han min Broder, »og lad ganske, som om I var hjemme! Af en saa udhungret Mand at være, forekommer det mig, som om I kun tager lidt til Eder.«

»Beder mig undskyldt, kjære Herre,« svarede min Broder,

idet han gav sig til at lade, som om han spiste,« mig synes, at jeg gjør Eders Gjæstfrihed al mulig Ære.«

»Hvorledes smager Eder dette Brød?« spurgte Barmekiden, »er det ikke ganske fortræffeligt?«

»Ak, Herre, i mine Levedage har jeg intet nydt saa hvidt og smagfuldt og dertil saa overordentlig let!« svarede min Broder, endskjøndt han ikke saa den mindste Smule spiseligt for sig.

»Spis Eder da kun rigtig mæt!« bød Barmekiden, »jeg forsikrer Eder, at jeg har givet fulde fem hundrede Guldstykker for den Slavinde, som tilbereder mit Brød. Saa maa det sagtens smage.«

»Hejda, Slaver, en ny Anretning!« befalede derpaa Barmekiden, og vedblev, uagtet der ingen viste sig, og Bordet forblev tomt som før, »smag engang denne Ret, min kjære Gjæst, og sig mig, om I nogensinde har smagt Bedekjød med Ris tilberedt paa en saa fortræffelig Maade!«

»Det er ganske — ganske udmærket,« svarede min Broder med Munden fuld, »og jeg maa kun tage mig iagt for at forspise mig i den drøje Ret.«

»Hvilken Glæde bereder I mig ikke ved dette Eders Svar!« ytrede Barmekiden, »spis kun saalænge I har Lyst! Jeg svarer for alt; af saadan sund Mad har man aldrig ondt bagefter.«

Senere forlangte Husherren en Gaas med sød Sauce bestaaende af Eddike, Rosiner, Honning og tørrede Figener. »Denne fede Ret maa I holde Maade med!« sagde han til min Broder, »hvis I vil adlyde mit Raad, skal I blot spise en Vinge og et Laar af Gaasen. I maa holde lidt igjen for de andre Retters Skyld, som endnu venter Eder.«

I Virkeligheden lod han endnu en hel Del andre Spiser

bære frem, og min Broder maatte lade, som om han fraadsede, medens han følte sig pint af den mest rasende Hunger. Isærdeleshed priste Barmekiden et med Pistazier fyldt Lam, som han forsikrede, ene og alene var at finde paa hans Taffel, og opmuntrede ham til at spise dygtig deraf. Med det samme lod han, som om han puttede min Broder en udsøgt Bid i Munden;[1]) den arme Shakabak maatte gabe saa højt, han kunde, og derpaa tygge af alle Kræfter, idet han svarede:

»I Sandhed, der kan ikke gives noget mere udsøgt! I fører visselig et kosteligt Taffel.«

»Slaver, frem med Ragout'en!« befalede Barmekiden, »jeg tør vel sige, at I ikke vil finde denne Ret mindre kostelig end Lammet med Pistazierne. Nu, hvad siger I?«

»Det overgaar al Beskrivelse;« stønnede Shakabak med vellystig Smægten, »man smager samtidig Ambra, Nelliker, Muskat, Ingefær og Peber i denne herlige Ret, uden at det ene fortrænger det andet. Det er det fine i Kunsten.«

»Eders Ros fryder mig inderlig!« ytrede Husets Herre og gned Hænderne af Glæde, »siden denne Ret smager Eder saa godt, saa tag ordentlig for Eder deraf, jeg beder Eder! — Slaver, nok engang Ragout!«

»O nej, hvis I tillader det!« raabte min Broder, »jeg er virkelig ikke istand til at bringe en Bid mere ned; Eders Gjæstfrihed har næsten overvældet mig.«

---

[1]) Dette selv at udsøge et lækkert Stykke til Gjæsten og oven i Kjøbet stoppe ham det i Munden er Tegnet paa den mest udsøgte Høflighed; i Byerne, hvor orientalske Skikke umærkelig begynde at gjøre sig gjældende, findes den dog nu ikke mere; derimod existerer den endnu bestandig hos Beduinerne.

»Saa tag af Bordet og bring Frugter!« befalede Barmekiden og vedblev efter et Ophold, der var tilstrækkeligt til at Tjenerne imidlertid kunde have dækket af, paany henvendt til min Broder:

»Smag dog engang disse frisk afplukkede Mandler!« Begge lod nu, som om de helt velbehagelig afskrællede og spiste Mandler. Derpaa gav Barmekiden min Broder ogsaa Anvisning paa forskjellige Slags Kager, Sukkergodt og syltede Frugter. Af og til puttede han ham udvalgte Stykker af disse usynlige Sager selv i Munden, og opfordrede ham uophørlig til at tage for sig. Min føjelige Broder bar sig ogsaa virkelig ad, som om han spiste; men tilsidst, da hans Kjæber og Tænder var blevet ganske ømme af den megen Tyggen med en tom Mund, erklærede han bestemt, at han nu ikke formaaede at nyde en Mundfuld mere.

Da sagde Husherren: »Efterat vi nu har spist saa godt, maa vi ogsaa have en god Drik [1]) at skylle efter med. I drikker dog Vin, skulde jeg mene?«

Min Broder erklærede rigtignok, at han ansaa Vin for en forbuden Ting; men hans Vært mente, at han var altfor samvittighedsfuld, og at han uden Fare kunde følge hans Exempel.

»Saa vil jeg da drikke med af Artighed imod Eder!« svarede Shakabak, »I mener det kun altfor godt med Eders Gjæster, ædle Herre. Men eftersom jeg ikke er vant til at drikke Vin, frygter jeg for, at jeg kunde komme til at bryde Anstanden, ja endog til at forsynde mig imod den Ærbødighed, jeg er Eder skyldig. I gjorde derfor bedre i at give mig Tilladelse til at gjøre Eder Besked i Kildevand.«

---

[1]) I Østerlandene drikker man altid først efter Maaltidet.

»Paa ingen Maade tillader jeg dette!« indvendte Barmekiden og befalede, at der skulde bringes Vin. Derpaa gav han sig til at skjænke usynlig Vin af i lige Maade usynlige Vinkander, ligesom han tidligere havde baaret sig ad med sit Traktement af Spiser og Frugter. Han selv drak først, rakte derpaa min Broder det paany fyldte Bæger og bad ham tømme det paa hans Velgaaende, idet han tilføjede: »Vi vil dog se, om I virkelig er en saadan Hader af Vin, som I foregiver at være. Nu, hvorledes smager Mosten? — O, jeg ser allerede, at I er en gammel Kjender!«

Shakabak prøvede først Vinens Farve og Duft, gjorde derpaa et dybt Buk til Tegn paa, at han vilde drikke paa Husherrens Velgaaende, og lod derpaa som om han med Fornøjelse tømte et Bæger til Bunden. »Herre,« sagde han derpaa, »Vinen er god; men den forekommer mig ikke at være synderlig stærk.«

»Hvis I ønsker den stærkere,« svarede Barmekiden, »behøver I kun at sige til. Jeg har mange forskjellige Sorter i min Kjælder. Der, smag denne engang!«

Med disse Ord lod han som om han skjænkede en ny Sort i for Shakabak. Paa denne Maade gjennemgik de, vexelvis tømmende Bægeret med hinanden, alle de mest berømte Vinsorter, som der fandtes i Irak, Khorasan og Shiras. Følgerne af denne umaadelige Drikken viste sig ogsaa snart. Min Broder fik sig, som han havde forudsagt, en dygtig Perial, begyndte at rave og slaa ud med Armene, overhovedet at te sig som et Menneske, der i Fuldskab havde glemt alle Anstændighedens Regler. Tilsidst huggede han ud og gav sin Bordkammerat et saa vældigt Øredask, at han faldt ned af Sofaen og rullede henad Gulvet. Ikke tilfreds hermed — thi hans tomme Mave skreg højt om Hævn — vilde han endnu helt

ordentlig vadske Barmekidens Ører; men denne holdt hans Arm tilbage og raabte: »Men er I da rent splittergal, Menneske?«

Da lod min Broder, som om han igjen kom lidt til Besindelse og svarede: »Herre, I var saa naadig at beværte Eders Slave med et overdaadigt Maaltid, og skulde derved have ladet det bero; jeg sagde Eder jo forud, at Vinen steg mig til Hovedet og let forførte mig til en uanstændig Opførsel imod mine Bordfæller. Det gjør mig bitterlig ondt, at jeg har forløbet mig imod Eder, og jeg beder mange Gange om Forladelse.«

Da min Broder havde afgivet denne Forklaring, brød Barmekiden, langtfra at blive vred, ud i Skoggerlatter og raabte: »Herligt, ved Allah, ganske fortræffeligt! En Mand af din Art har jeg allerede længe forgjæves søgt! — Jeg vil ikke alene tilgive Dig den drøje Kindhest, som Du gav mig,« vedblev Barmekiden, idet han omfavnede min Broder, »men jeg forlanger ogsaa af Dig, at Du fra denne Stund af bestandig skal blive min Ven og dele alting med mig uden nogensinde at vige fra min Side. Du viste Dig ikke alene saa føjelig at gaa ind paa mit lystige Lune, men besad ogsaa Aand og Taalmodighed nok til at fastholde Spøgen indtil det sidste. — Nu vil vi i Virkeligheden nyde et godt Maaltid Mad sammen.«

Derpaa klappede han atter i Hænderne og bød flere indtrædende Tjenere bringe Bordet ind og frembære Maden. Hans Bud blev øjeblikkelig efterkommet, og min Broder nød nu i Virkeligheden alle de herlige Retter, som han før kun havde nydt i Indbildningen. Efter Maden blev der bragt Vin, og samtidig hermed indtraadte en hel Del smukke og prægtig klædte Slavinder, som til Strengenes Lyd sang yndefulde Sange. Kort at sige, min Broder havde al Grund til at være tilfreds med Barmekidens Artighed og Godhed. Den ædle Herre lærte paa

sin Side min Broder snart at kjende som en forstandig og i mangfoldige Henseender indsigtsfuld Mand, der kunde tale med om alting. Efter nogle Dages Forløb betroede han Førelsen af hele sit Husvæsen, overhovedet af alle sine Anliggender i min Broders Hænder.

Hele tyve Aar forvaltede min Broder dette Embede saa vel, at Barmekiden stedse kom til at holde mere af ham. Men da døde hans kjære Herre, og da han ingen særlig Belønning havde faaet for sin mange Aars tro Tjeneste, mistede han endogsaa alt, hvad han efterhaanden havde sammenskrabet sig, eftersom alt, hvad der fandtes efter Barmekiden, uden videre blev slaaet sammen i en Slump.

Da min stakkels Broder saaledes pludselig igjen var bragt til Tiggerstaven, sluttede han sig til en Karavane, som gik til Mekka, for undervejs at leve af de Almisser, som de fromme Pilgrimmes Godhed forundte ham. Men undervejs blev Karavanen angreben og udplyndret af en Beduinhorde, og min Broder blev slæbt i Slaveri af en pjaltet Beduin, der syntes, at han ikke havde faaet nok af Byttet. Flere Dage efter hinanden gav denne ham hundrede Stokkeslag under Fødderne for at afpresse ham en betydelig Løsesum, uden at lade sig røre af hans Veklager og dyre Forsikkringer om, at han ikke besad det allermindste. Men da han endelig indsaa, at der virkelig intet var at hente hos den stakkels Shakabak, splittede han Læben op paa ham for at hævne sig for det indbildte Tab, han havde haft ved at gaa glip af Løsepengene.

Den samme Beduin havde en smuk Kone og ofte, naar han drog ud paa sine Strejftog, lod han min Broder blive ene tilbage hos hende. Den smukke Kone søgte paa alle Maader

at formilde den arme Slaves haarde Lod, og lod sig endogsaa forstaa med, at han ikke var hende ligegyldig. Men af en naturlig Frygt for Følgerne vovede han ikke at gjengjælde hendes Tilbøjelighed, og undgik ligesaa omhyggelig enhver Lejlighed til at være alene med hende, som hun søgte den. Men den unge Kone havde imidlertid saaledes vænnet sig til at drive Spøg med den altfor ærbare, skjøndt ligefuldt elskede Shakabak, at hun en Dag ogsaa tillod sig det i sin Mands Nærværelse. Til al Ulykke faldt det min Broder denne Gang ind at besvare Spøgen, Allah véd, hvorledes, og Beduinen fattede heraf strax Mistanke om en strafværdig Forstaaelse mellem ham og sin Kone. Ligesom rasende kastede han sig over min Broder, og efterat han paa en grusom Maade havde lemlæstet ham, bragte han ham paa sin Kamel op paa et højt Bjerg i en øde Egn og forlod ham der.

Da dette Bjerg imidlertid netop laa paa Karavanevejen, fik jeg i Bagdad ved Rejsende snart Efterretning fra min arme Broder, der var saa syg og elendig, at han ikke formaaede at slæbe sig bort af Stedet. Strax ilede jeg ud til ham og fandt ham i den ynkværdigste Tilstand. Saasnart han ved min omhyggelige Pleje igjen var kommen nogenlunde til Kræfter, førte jeg ham med mig tilbage til Bagdad og delte mine Smuler med ham ligesom med mine andre Brødre. Saaledes havde jeg nu hele min Familie paa Halsen. Men, Allah være lovet! — jeg var ikke Mand til at lade mig forknytte. —

»Disse Historier fortalte jeg Khalifen Mostansir Billah,« vedblev Barberen henvendt til Selskabet, »og han tilkjendegav mig sit Bifald ved paany at briste ud i Latter. »Nu tvivler jeg ikke længer om,« ytrede han, »at man har kaldt Dig den

tause og betænksomme. Men af visse Grunde, som jeg tillader mig at beholde for mig selv, befaler jeg Dig øjeblikkelig at forlade Staden. Gaa, og lad aldrig mere noget høre fra Dig!« —

Endskjøndt højlig forbauset føjede jeg mig dog i Nødvendigheden og berejste i flere Aar fremmede Lande. Men saasnart jeg erfarede Khalifens Død, vendte jeg skyndsomst tilbage til Bagdad for at se, hvorledes det imidlertid var gaaet mine arme Brødre. Til min store Sorg erfarede jeg, at de alle var døde. Ved denne Tid var det, at jeg ydede den lamme unge Mand hin vigtige Tjeneste, hvorom I har hørt Tale. I er ogsaa blevet Vidner til hans Utaknemlighed, og den haanlige Maade, hvorpaa han behandlede mig. Istedetfor at takke og belønne mig og aldrig mere slippe mig fra sin Side, flyer han mig, ja, forlader endogsaa for min Skyld sit Fædreland. Saasnart jeg imidlertid erfarede, at han ikke mere var i Bagdad, brød jeg op for at søge ham, uagtet intet Menneske formaaede at sige mig, hvor han var bleven af. Paa min Kunst drog jeg da fra Land til Land, indtil jeg endelig traf sammen med ham her, hvor jeg mindst ventede det. Det er min Retfærdiggjørelse.«

»Da Barberen saalunde havde endt sin Fortælling,« vedblev Skræderen henvendt til Sultanen af Kashgar for med sin Historie at stille den lille Pukkelryggedes i Skygge, »kunde vi naturligvis ikke andet end give den unge Mand Ret i, at Barberen jo var en stor Sladderpose. Ligefuldt ønskede vi dog at beholde ham hos os og forunde ham Andel i Maaltidet, som

Husets gjæstmilde Herre havde beredt os. Vi satte os altsaa tilbords og gjorde os tilgode, indtil Eftermiddagsbønnen bød os at bryde op. Jeg gik hen i mit Værksted og gav mig til at arbejde, da der endnu var god Tid indtil Aften. I denne Mellemtid var det, at den lille Pukkelryggede kom til mig i en halv beruset Tilstand, syngende og dansende til Tamburinens Klang. For at berede min unge Kone en morsom Underholdning tog jeg den pudserlige Herre med mig hjem. Min Kone satte en Ret Fisk paa Bordet, og jeg lagde egenhændig det bedste Stykke paa min Gjæsts Tallerken. Men den lille Pukkelryggede var for graadig, og gav sig til at sluge Fisken uden at agte paa de i samme værende Ben. Pludselig fik han et i Halsen og styrtede ned af Sofaen ligesom død. Efterat vi længe forgjæves havde gjort os Umage for at hjælpe ham tilrette og atter faa Liv i ham, tog vi i vor store Angst og Forlegenhed ikke i Betænkning at skaffe os ham af Halsen ved at spille ham i Hænderne paa den jødiske Læge. Denne bragte ham videre ind i Fedtleverandørens Hus, og han skaffede ham ud paa Gaden, hvor man fandt ham, i den Formening, at den kristne Kjøbmand havde ihjelslaaet ham.

Hermed er min Fortælling tilende, naadige Fyrste,« vedblev Skræderen, »Eder tilkommer det nu at afgjøre, om vi fortjene Eders Mildhed eller Vrede, om vi skal leve eller miste Livet.«

Fortsættelse af den lille Pukkelryggedes Historie.

Sultanen lagde helt tilfreds sit Aasyn i behagelige Folder; herved fattede Skræderen og hans Staldbrødre det bedste Haab.

»Jeg kan ikke nægte,« tog han tilorde, »at jo den lamme unge Mands, samt Barberens og hans Brødres Historier har overrasket mig endnu mere end den lille Pukkelryggedes Historie. Dog førend jeg lader Eder alle fire løbe og lader min stakkels Nar begrave, gad jeg dog gjerne se den snurrige Barber, som er Aarsag til Eders Benaadelse. Uden hans Snakkesalighed var I nemlig aldrig undsluppet Galgen. Eftersom han befinder sig her i min Hovedstad, vil det ikke være vanskeligt at tilfredsstille min Nysgjerrighed.«

Og han afsendte strax en af sine Tjenere i Følge med Skræderen, som havde erklæret, at han nok skulde opspore Barberen. Det varede heller ikke længe, inden de vendte tilbage med ham og forestillede ham for Sultanen.

Barberen var en Olding paa henved halvfemsindstyve Aar; men mærkværdig nok var han endnu en Kæmpe i Sundhed og Legemskraft. Han havde et kridhvidt langt nedbølgende Skjæg med tilsvarende buskede Øjenbryn, en lang og spids Næse, der sad ikke saa lidt skjævt til den ene Side, og store, hængende Ører. Allerede ved det blotte Syn af ham maatte Sultanen briste ud i en hjertelig Latter. »Tause Mand,« tilraabte han ham, »jeg har hørt, at I forstod at fortælle morsomme Historier. Vil I vel give mig nogle tilbedste!«

»Med Eders Højheds Tilladelse vil vi lade det indtil videre bero med de Historier, som Eders Slave monne vi. — Men,« vedblev Barberen, idet han saa sig om i Kredsen, »hvad har denne Kristen, denne Jøde, denne Muselmand og denne døde Pukkelryggede at gjøre i Eders Højheds Nærværelse? I vil allernaadigst undskylde, at jeg saaledes buser frem med Spørgsmaalet! — — Mærkværdigt, højst mærkværdigt!«

Sultanen kom til at le over Barberens naive Dristighed, og svarede: »Hvad angaar det Eder?«

»Herre,« svarede Barberen, »det er mig af højeste Vigtighed at faa dette at vide, for at Eders Højhed kan erfare, at jeg ingenlunde er hin store Vrøvler, som nogle vil paastaa, jeg er, men tværtimod en Mand, som med fuld Ret bærer Navnet: den tause og betænksomme.«

Sultanen var saa naadig at tilfredsstille Barberens Nysgjerrighed og befalede, at man skulde fortælle ham den lille Pukkelryggedes Historie. Saasnart Barberen havde hørt Fortællingen tilende, vuggede han Hovedet betænksomt frem og tilbage, som om han vilde sige: »Herved maa der visselig endnu findes en eller anden skjult Sammenhæng, som jeg ikke begriber.«

»Det er i Sandhed en forbausende Historie!« udraabte han, »imidlertid er det mig kjært, at jeg har Lejlighed til med det samme at undersøge denne pukkelryggede Eventyrer efter Døden.«

Med disse Ord traadte han hen til den døde Nar, tog Plads paa Gulvet og lagde hans Hoved i sit Skjød for ret nøje at kunne undersøge ham. Dog pludselig brød han uden al sømmelig Tilbageholdenhed ud i en saa høj og voldsom Latter, at han faldt om paa Ryggen og vred sig paa Gulvet som en Orm.

Men efter nogle Øjeblikkes Forløb, i hvilke de Tilstedeværende i taus Forbauselse havde betragtet ham, rejste han sig atter overende og ytrede, dog endnu bestandig afbrudt af samme vilde og voldsomme Latter: »Nu i Sandhed, Ordsproget har Ret: — »Døden skal have en Aarsag.« — Fortjener nogen

Historie i Verden at blive optegnet med gyldne Bogstaver, saa er det i Sandhed denne Pukkelryggedes.«

Alle Tilstedeværende var imidlertid blevet enige om, at Barberen enten havde faaet en Skrue løs eller gik i Barndom, og Sultanen spurgte: »Tause Mand, hvorover ler I saa mægtig?«

»Herre,« svarede Barberen, »jeg tilsværger Eder ved Sultanens naadige Sindelag, denne Mandsling er ingenlunde død! — Han er ikke mere død end jeg, saasnart hans indvendige Dele igjen er bragt lidt i Orden; hvis jeg ikke overbeviser Eder herom, vil jeg gjælde for en Fusker og Pralhans, og hvad værre er, for en Sludderbøtte.«

Medens han endnu talte, fremtog han af en Medikamentdaase, som han førte hos sig, en lille Flaske med Balsam; med denne indgned han først en Tidlang den lille Pukkelryggedes Hals. Derpaa fremtog han af et Bestik et Instrument, som lignede et lille Brækjern; dette anbragte han imellem Narrens Tænder og aabnede saaledes forsigtig hans Mund. Endelig bragte han en fin lille Tang ned i den kvaltes Svælg, og — o Under! — fremtog med behændig Haand et stort Fiskeben, som havde siddet paatværs dernede. Triumferende viste Barberen det skjæbnesvangre Ben rundt omkring i Forsamlingen.

Men strax begyndte den Pukkelryggede at nyse, slog Øjnene ivejret, bevægede Arme og Ben og gav endnu andre Livstegn fra sig.

Sultanen og alle de øvrige Øjenvidner til denne smukke Operation følte sig endnu mere forbauset over Barberens kirurgiske Færdighed, end over den Pukkelryggedes Gjenoplivelse, efterat han en hel Nat og den største Del af Dagen havde gjældt for død, og de begyndte at anse Barberen for en paa sin Vis udmærket Mand uagtet alle hans store Svagheder. Den

af Glæde og Beundring opfyldte Sultan befalede, at hans Nars Historie skulde med kostelig Skrift optegnes i Forbindelse med den kunstfærdige Barbers. Og forat Skræderen, den kristne Kjøbmand, den jødiske Læge og Fedtleverandøren kun med Glæde skulde tænke tilbage paa den foregaaende Nats Eventyr lod han dem i sin Nærværelse beklæde med rige og skjønne Æresdragter. Barberen forundte han en meget betydelig aarlig Lønning, og beholdt ham ved sit Hof som Livlæge.

Nureddin og den smukke Perserinde.

Staden Basra var lang Tid Hovedstaden i et Khaliferne i Bagdad skatskyldigt Kongerige. Under Harun al Raschids Regjering herskede her Kong Mohamed, en Søn af Soliman-Es-Seyni. Han var en Ven af de fattige og trængende, behandlede sine Undersaatter godt, og samlede Skatte alene for at have noget at meddele Profetens sande Børn. Overhovedet var han en saadan Konge, som Digteren skildrer ham:

»Sine Landser haandterede han som Penne, sine Fjenders Hjerte som Papir, deres Blod som Blæk.«

Khalifen og Mohamed var Fættere, Sønner af tvende Brødre. Kongen af Basra havde ikke anset det for hensigtsmæssigt at betro Omsorgen for sine Stater til én Vezir; han havde udvalgt sig tvende ved Navn Khakan og Savy.

Disse to Mænd var meget forskjellige. Khakan var forekommende, gavmild og i højeste Grad retskaffen, og gjorde sig en Glæde af at føje enhver, saa vidt han kunde, uden at træde

Retfærdigheden for nær. Ikke heller gaves der nogen, hverken ved Hoffet, i Staden eller i hele Landet, som ikke højt udtalte hans Berømmelse. Savy derimod var af en hel anden Karakter; han var vranten og lunefuld og stødte alle fra sig uden Hensyn til Rang og Stand. Istedetfor at gjøre en værdig Brug af sine store Rigdomme, lod han sig lede af den smudsigste Gjerrighed, saa at han endogsaa negtede sig selv det nødvendige. Der var heller ingen, som kunde lide ham, og, hørte man ham omtale, kunde man være sikker paa, at det skete med Uvillie og Dadel. Endnu mere forhadt gjorde han sig ved det fjendtlige Forhold, hvori han stod til Khakan; alle hans Bestræbelser gik alene ud paa at stille denne retskafne Ministers gode og gavnlige Handlinger i et slet Lys, og at sætte ondt for ham hos Kongen.

En Dag underholdt Kongen af Basra sig efter sluttet Raadsforsamling til Forfriskning og Adspredelse med begge sine Vezirer og nogle af sit Riges store. Talen drejede sig om de som Slavinder erhvervede Koner, som næsten staar i Rang med de paa lovformelig Maade ægtede Gemalinder[1]). Nogle opstillede ved denne Lejlighed den Paastand, at en slig Slavinde kun behøvede at være smuk og velskabt for at yde Erstatning

[1]) Efter muhammedansk Lovgivning er det tilladt at have indtil fire retmæssige Hustruer og ved Siden deraf et ubegrænset Antal Konkuliner. Medens den Behandling, der bliver dem tildel i Hjemmet, og det sociale Trin, de i Almindelighed staa paa, ikke er forskjelligt for dem indbyrdes, indtræder der i visse Tilfælde en Forskjel med Hensyn til Børnenes arveretlige Stilling. I vore Dage er Polygamiet meget lidet udbredt i Orienten og synes i Grunden aldrig at have hersket i det Omfang, man har villet tillægge det. Det er ganske simpelt kun de allerfærreste, som har Raad til den uhyre Luxus som en Husholdning med flere Hustruer medfører.

for de Koner, som man maatte tage paa Grund af Slægtskab og Forbindelser, og som just ikke altid var hverken af de smukkeste eller elskværdigste.

Derimod gaves der andre, som paastod, at legemlige Fortrin ikke var det eneste, man burde søge hos en Slavinde, men at Skjønheden maatte være forbunden med Klogskab, Beskedenhed, Ynde, og, om muligt, med allehaande gavnlige Kundskaber og nette Færdigheder, hvis hun i Sandhed skulde være sin Herre og Gemal til Glæde og Adspredelse. Som Grund til denne Paastand anførte de, at der ikke gaves noget behageligere og mere forfriskende for en Mand, der havde vigtige og byrdefulde Forretninger, end efter endt Dagværk at kunne drage sig tilbage i en huslig Kreds, og der finde en Selskaberinde, hvis Omgang paa samme Tid var nyttig, behagelig og underholdende. Med god Ret lod det sig paastaa, at man satte sig i Klasse med Dyrene, naar man vilde have en Slavinde alene til at se paa, og til at tilfredsstille en plump Lidenskab, som intet Udbytte gav for Aanden. — Af denne Mening var iblandt endel andre ikke alene Khakan, men ogsaa Kong Mohamed selv, og den sidste tog heraf Anledning til at give sin højt betroede Minister det Hverv at udsøge ham en fuldkommen smuk og med alle de ovenanførte Egenskaber udstyret Slavinde, der dog fremfor alt maatte være aandrig og dannet.

Savy misundte Khakan den ham beviste ærefulde Tillid, og, da han havde været af en aldeles modsat Mening, sagde han til Sultanen: »Eders Højhed, en Slavinde af denne Slags vil være meget vanskelig at finde; og, fandtes hun, hvad jeg meget betvivler, saa vilde hun være erhvervet for Røverkjøb for en Sum af 10,000 Guldstykker.«

»Denne Sum forekommer Eder aabenbart altfor betydelig,«

svarede Kongen. »Maaske vilde den ogsaa være det for Eder; men jeg kan vel have Raad til for en Gang at spendere denne Sum.« Med det samme befalede han sin Storskatmester at oversende Khakan 10,000 Guldstykker til det omtalte Indkjøb.

Saasnart Khakan igjen var kommen hjem, lod han kalde alle Mæglere, som beskjæftigede sig med Salget af Slavinder, og befalede dem, at de skulde underrette ham derom, saasnart de fandt en Slavinde af de anførte kostbare Egenskaber. Mæglerne gjorde sig baade for deres egen og den yndede Vezirs Skyld al optænkelig Umage for at opspørge en saadan Slavinde. Hver Morgen blev der fremstillet nye Skjønheder for Khakan; men hos dem alle fandt han en eller anden Mangel. Dog en Morgen, netop som han vilde begive sig til det kongelige Palads, kom der en Mægler løbende og meldte ham, at der silde den foregaaende Aften var indtruffet en persisk Slavehandler med en Slavinde af en saa overordentlig Skjønhed, at hendes Mage aldrig var bleven set i Basra. Og i Henseende til hendes Gaver og Kundskaber indestod Sælgeren for, at hun kunde maale sig med alle Skjønaander og Lærde i hele Verden.

Khakan blev meget glad ved denne Efterretning; thi han greb med Begjærlighed enhver Lejlighed til at gjøre sin Konge og Herre en Glæde eller Tjeneste. Han befalede Mægleren, at han skulde være tilstede i hans Palads med Slavinden, naar han kom tilbage fra Kongen, og fortsatte sin Vej. Mægleren undlod heller ikke at møde til den bestemte Tid, og Veziren fandt Slavinden saa skjøn og over al Forestilling fuldkommen, at han gav hende Tilnavnet den skjønne Perserinde. Hun besad en fin og yndig Skabning, sorte Øjenhaar, en fuld Barm, smækkert Liv og runde Hofter, og hendes Aande var sødere

end Rosenduft. Hendes Væxt beskjæmmede den babyloniske Pil, og hendes Stemme var blidere end den igjennem en Blomsterhave viftende Vestenvind. En Digter beskriver hende saaledes:

— Som Silke er hendes Haar, og blid hendes Tale, hverken overflødig eller mangelfuld. Og hendes Øjne — agde til dem: — Bliv! — og de bleve, — virkende paa Mændenes Hjerter med Vinens Kraft. — Min Kjærlighed til hende skal vorde varmere med hver en Nat, og ikke ophøre indtil Dommens Dag. — Hendes Haarlokker er mørke som Natten uden Stjerner, og hendes Pande lyser som den klare Morgen. —

Da Veziren selv baade var aandrig og dannet, formaaede han let af Underholdningen af Slavinden at skjønne, at han forgjæves vilde søge nogen anden, der overgik hende i de af Sultanen til Betingelse stillede elskværdige Egenskaber. Derfor spurgte han strax om, hvor høj en Pris Kjøbmanden forlangte. Mægleren svarede, at Kjøbesummen var 10,000 Guldstykker, og tilføjede: »Jeg kan fuldkommen indestaa for, at denne Kjøbmand ikke hører til dem, der opskruer deres Priser; han har forsikret mig, og jeg tror paa ham, at i denne Sum var hverken alle de lekre Sager betalt, som hun havde spist, eller Omkostningerne ved den Undervisning, hun har nydt. Hun har ikke alene lært Skrivning, Læsning og Grammatik, men ogsaa Koranfortolkning, Lovkyndighed, Religion, Lægevidenskab og Kalenderberegning, og hun er en Mesterinde paa alle tænkelige musikalske Instrumenter. Aldrig i Verden har man nogensinde hørt, at en Slavinde forstod saa meget som denne; der gives neppe nogen Bog, som hun ikke har læst og studeret.«

Veziren forstod meget bedre end Mægleren at vurdere den smukke Perserindes Værd; thi denne snakkede aabenbart kun

efter, hvad Kjøbmanden havde foresagt ham. Veziren var fast bestemt paa at slutte Handelen. og lod øieblikkelig Slavehandleren komme. Denne indfandt sig. Det var en Mand, der havde levet saa længe, at der ikke var blevet andet tilbage af ham end Hud og Knokler og en Haandfuld Haar, som Digteren siger:

— Hvor Tiden dog slemt har medtaget mig! Det er en streng, ja, grusom Herre. — Engang var jeg vant til at vandre uden at trættes; nu er jeg træt uden at have vandret. —

Veziren meddelte Kjøbmanden, at han vilde kjøbe Slavinden, ikke til sig selv, men til Kong Mohamed, Søn af Soliman-Es-Seyni, og spurgte, om han vilde overlade ham hende for 10,000 Guldstykker.

»Da hun er bestemt for Kongen,« svarede Kjøbmanden, »vilde det være mest passende, om jeg overlod ham hende som Skjænk og Gave, hvis en Mand af mine Vilkaar havde Raad nok til at gjøre saa kostbare Foræringer.«

Veziren lod Pengene bringe og udbetalte dem til Kjøbmanden. Da dette var bragt i Rigtighed, sagde denne: »Med min Herres, Vezirens Tilladelse ønskede jeg at sige noget.«

»Tal!« svarede Khakan.

»Herre, ifølge min Erfaring vilde I handle klogt ved ikke strax idag at føre Hs. Højhed Slavinden for Øje. Hun er angreben af den lange, ganske nylig tilendebragte Rejse, og, uagtet hun er en uforlignelig Skjønhed, vil hun dog tage sig endnu ganske anderledes ud, hvis I forunder hende ti Dages Hvile og Pleje i Eders Hus. Naar dette Tidsrum er udløbet, maa hun bringes i Bad, og dernæst i prægtige Klæder forestilles Sultanen, hos hvem I vil indlægge Eder saa megen Ære,

derved, at I, som jeg haaber, vil takke mig derfor, saalænge I lever.«

Veziren fandt, at dette var et godt Raad, og han lod den smukke Perserinde anvise et Værelse lige ved Siden af sin Gemalindes, hvem han tillige anmodede om, at lade hende spise ved sit eget Bord og at behandle hende som en af Kongens Hustruer. Han gav hende endvidere det Hverv at lade en hel Del smukke Klædninger forfærdige til Slavinden, af den Slags, som vilde klæde hende bedst. Men til selve den smukke Perserinde sagde han, inden hun forlod ham:

»I kan ikke blive lykkeligere, end jeg vil gjøre Eder. Døm selv! Jeg har kjøbt Eder til Kongen, og jeg nærer det Haab, at han vil føle sig endnu lykkeligere ved at besidde Eder, end jeg er ved saa heldig at have skilt mig fra det mig overdragne Hverv. Men jeg maa lægge Eder paa Hjerte, at jeg har en Søn, der ikke er uden Aand, men i højeste Grad modtagelig for Indtryk, letsindig og forvoven. Tag Eder vel iagt for ham, hvis han skulde faa isinde at paatrænge sig Eder!«

Den smukke Perserinde takkede meget for dette advarende Vink og sagde, at hun nok skulde tage sig iagt. Men Vezirens Søn, Nureddin, havde fri Adgang til sin Moders Værelser, med hvem han sædvanligvis spiste; han var ung og velskabt, havde et behageligt Væsen og var dristig over al Maade; da han desuden besad megen Aand og naturlig Veltalenhed, forstod han efter Lyst og Lune at gjøre sig gjældende hos alle og enhver. Endskjøndt han nu ret vel vidste, at den smukke Perserinde var kjøbt til Kongen, eftersom hans Fader selv havde sagt ham det, tog han dog ikke i Betænkning at forelske sig i hende op over Ørerne, den første Gang, han saa hende. Først blev han ganske indtagen af hendes Persons Ynde og Skjønhed; og

da han dernæst havde fundet Lejlighed til at underholde sig med hende, svor han i sit Hjerte, der var opfyldt af den heftigste Lidenskab, for enhver Pris at rive hende ud af Kongens Besiddelse. Men den skjønne Perserinde havde ogsaa fundet Nureddin meget elskværdig og tænkte ved sig selv: »Veziren viser mig megen Ære, idet han bestemmer mig for Kongen af Basra; imidlertid vilde jeg være ham langt mere takskyldig, hvis han bestemte mig for sin Søn Nureddin.«

Nureddin forsømte ingen Lejlighed til at nyde Synet af en Skjønhed, i hvilken han var dødelig forelsket; heller ikke lod han nogen Lejlighed gaa forbi til at underholde sig med hende. Hans Moder saa ham dog bestandig paa Fingrene, og maatte ved sin moderlige Myndighed holde ham indenfor de sømmelige Skranker. »Min Søn,« sagde hun til ham, »det er ikke passende for et ungt Menneske i din Alder bestandig at opholde sig i Kvindegemakkerne. Gaa paa dit Værelse og pas dine Studeringer, saa at Du engang kan blive en værdig Efterfølger af din Fader i hans høje Embede.«

Den smukke Perserinde havde paa hele Rejsen ikke kunnet bade sig. Den femte eller sjette Dag efter hendes Ankomst lod Vezirens Gemalinde Badet i Huset udtrykkelig opvarme for hende.[1]) Derpaa sendte hun hende derind tilligemed nogle af

[1]) Det orientalske Bad, af Østerlænderne med Rette betegnet som en af deres største Nydelser, bestaar af et Varmtvandsbad med paafølgende Afgnidning; derpaa vikles Legemet ind i bløde, linnede Stykker. og man anbringes paa en Divan for i et Par Timers Siesta at nyde den paafølgende Mathed i Forbindelse med en Pibe og en Kop Kaffe. Anvendt oftere end omtrent en Gang om Ugen har det arabiske Bad en enerverende Indflydelse. Private Bade, saaledes som der her er Tale om, høre naturligvis kun til i de største og vel-

sine egne Slavinder, der havde faaet Befaling til i et og alt at betjene hende som deres Herskerinde, og efter Badet at iføre hende en prægtig Klædning, som hun allerede havde ladet forfærdige. Hun tog sig nemlig med den største Interesse af den skjønne Perserindes Sager, fordi hun vidste, at hun herved kunde indlægge sig en Fortjeneste hos sin Gemal, idet hun lod ham mærke, at alt, hvad der var ham magtpaaliggende, ogsaa laa hende paa Hjerte..

Da den smukke Perserinde kom ud af Badet, endnu hundrede Gange skjønnere, end hun havde vist sig første Gang for Khakan, begav hun sig strax ind til Vezirens Gemalinde, kyssede hende paa Haanden og sagde: »Min Herskerinde, jeg véd ikke, hvordan I finder mig i denne ved Eders Godhed besørgede Klædning. Eders Folk forsikrede mig rigtignok, at den hævede min Person i den Grad, at de neppe kunde kjende mig igjen; men det kan ikke være andet end Smiger. Jeg overgiver mig derfor til Eders Bedømmelse. Men selv om Eders Slavinder havde sagt Sandhed, bliver der dog alene Tale om Eders, og ikke om min Fortjeneste.«

Fornøjet svarede Vezirens Gemalinde: »I maa ingenlunde anse mine Pigers fordelagtige Ytringer om Eder for Smiger.. Badet er en herlig Ting til at forynge baade ung og gammel, og I forekommer mig virkelig som født paany. — Dersom jeg vidste, at Badet endnu var godt, vilde jeg ogsaa forsøge det; i min Alder kan man næsten ikke for ofte tage sin Tilflugt dertil.«

Da Khakans Gemalinde flere Dage ikke havde været i Badet,

---

indrettede Huse; den almindelige Befolkning søger til de offentlige Bade. som ogsaa saa ofte er paa Tale i 1001 Nats Eventyr.

vilde hun ikke lade den gode Lejlighed gaa ubenyttet forbi, og satte sine Piger i Virksomhed med de fornødne Foranstaltninger. Imidlertid drog den smukke Perserinde sig tilbage i sit Værelse. Men førend Vezirens Gemalinde begav sig i Badet, befalede hun to smaa Slavinder at blive hos Perserinden, og hvis Nureddin indfandt sig, at vise ham tilbage.

Nureddin indfandt sig virkelig, medens hans Moder var i Badet, og da han ikke traf hende i hendes Værelser, begav han sig øjeblikkelig til den smukke Perserindes Gemak. I Forværelset erfarede han af de to smaa Slavinder, hvor hans Moder var, og hvor den skjønne Slavinde var at træffe, samt at Adgangen til denne var ham strengt forbuden. Men dette brød han sig ikke om, efterdi alene et Dørforhæng adskilte ham fra Maalet for hans Ønsker, og han nærmede sig rask Indgangen til det indre Værelse. De smaa Slavinder traadte ham i Vejen; men han tog uden mange Omstændigheder en under hver Arm og satte dem ud af Forgemakket, hvis Dør han aflaasede indvendigfra. Med høje Skrig ilede de tvende Børn til deres i Badet dvælende Herskerinde, og beklagede sig med Taarer over, at Nureddin med Vold var trængt ind i den skjønne Perserindes Værelse. Vezirens Gemalinde følte sig herover ikke alene paa det dybeste saaret, men ogsaa forfærdet. Øjeblikkelig lod hun Bad være Bad, og klædte sig hastig paa. Men førend hun var bleven færdig hermed og havde naaet den smukke Perserindes Værelse, havde hendes Søn allerede igjen forladt denne og grebet Flugten.

Den smukke Perserinde saa højlig forbauset Vezirens Gemalinde træde ind til sig med Taarer og ligesom ude af sig selv. »Herskerinde,« sagde hun, »maa jeg spørge, hvad der volder

Eder slig Bedrøvelse? — Hvad er der hændet Eder i Badet, eftersom I saa hastig har forladt det igjen?«

»Hvorledes? Og I kan spørge og lade som Ingenting,« svarede Matronen, »efterat min Søn Nureddin med Vold er trængt ind i Eders Værelse! Kunde der vel hændes ham, Eder og mig nogen større Ulykke?«

»Om Forladelse,« spurgte den skjønne Perserinde endnu ganske rolig, »hvilken Ulykke kunde der vel heraf tilstøde Eder og Nureddin?«

»Hvorledes, — har min Mand da ikke sagt Eder, at han havde kjøbt Eder til Kongen? Advarede han Eder ikke, at I skulde vogte Eder vel for Nureddin?«

»Det har jeg ingenlunde glemt,« svarede Perserinden, »men Nureddin har fortalt mig, at hans Fader var bleven anderledes tilsinds og havde bestemt mig til en Foræring til ham istedetfor til Kongen. Jeg troede ham paa hans Ord, og I kan vel begribe, at jeg, der som Slavinde, fra min tidligste Ungdom bestandig har været vant til blind Underkastelse, hverken turde eller kunde modsætte mig ham. Ja, jeg vil ligefrem tilstaa det, at jeg ogsaa manglede Lyst dertil, eftersom jeg ved den Frihed, hvormed vi daglig har set hinanden, har vundet ham inderlig kjær. Udsigten til at blive en Konges Eje opgiver jeg uden mindste Savn, naar jeg blot maa opnaa den Lykke at tilhøre Eders Søn Nureddin.«

»Give Gud, han havde talt Sandhed!« sukkede Khakans Gemalinde. »Det skulde være mig den største Glæde. Men I kan være overbevist om, at han har bedraget Eder; hans Fader har umulig kunnet gjøre ham slig Foræring. Ak, hvor ulykkelig er ikke min Søn; hvor ulykkelig er ikke jeg! — Og dog, den, der er mest at beklage af os alle, er min Gemal, der har de

skrækkeligste Følger at befrygte af denne ulyksalige Begivenhed, og vi med ham! Hverken mine Taarer eller mine Bønner vil kunne formilde og aftvinge ham Tilgivelse for min vanartige Søn! Han vil ofre ham for sin retfærdige Harme, saasnart han faar hans Forbrydelse at vide.«

Med disse Ord begyndte hun bitterlig at græde, og alle hendes for Nureddins Skjæbne bekymrede Slavinder stemte i med hende. Ikke længe efter kom Veziren hjem og fandt til sin Forbauselse sin Gemalinde og hendes Slavinder i Taarer, og den smukke Perserinde hængende med Hovedet som en knækket Lilie. Men da han spurgte om Anledningen til dette, skreg og græd hans Gemalinde og hendes Slavinder kun endnu stærkere, uden at give noget Svar paa hans Spørgsmaal. Hans Forbauselse tiltog, og han henvendte sig endelig i alvorlig Tone til sin Gemalinde og betydede hende, at han øjeblikkelig vilde have at vide, hvorfor hun græd.

Nu turde den trøstesløse Kone ikke længere tie, men tog tilorde: »Herre, lad mig ikke undgjælde for det, der er sket! Jeg forsikrer Eder om, at jeg ingen Skyld har deri. Medens jeg var i Badet, kom Eders Søn og benyttede denne ulykkelige Tid til at indbilde den smukke Slavinde, at I havde forandret Eders Hu og bestemt hende til en Foræring for ham. Følgerne af denne skammelige Løgn, som Slavinden troede, kan I selv gjætte Eder til. Det er Aarsagen til min Bedrøvelse; det gjør mig ondt baade for Eder og min Søn, for hvem jeg ikke vover at anraabe Eder om Tilgivelse.«

Umuligt vilde det være at beskrive den smertelige Harme, hvori Veziren kom over sin Søns Uforskammethed. Han slog sig for Brystet, sled sig i Skjægget og raabte: »Altsaa paa denne Maade, Du vanartige Søn, aldeles uværdig til Livet, som jeg

har givet Dig, styrter Du din Fader fra det højeste Trin af Lykke ned i den dybeste Fordærvelse! Du har bragt Fordærvelse baade over mig og Dig selv! Kongen vil ikke lade sig nøje med mindre end baade dit og mit Blod for den Skam, som er bleven tilføjet ham personlig!«

Hans Gemalinde søgte at formilde ham og bad ham om at holde Maade i sin Sorg. »Jeg vil give Eder 10,000 Guldstykker af min egen Formue,« tilføjede hun, »hvorfor I kan kjøbe Eder en anden Slavinde tll Sultanen.«

»Hvorledes?« svarede Veziren: »Tror I, at det er mig om hine usle 10,000 Guldstykker at gjøre? Jeg vilde være inderlig glad ved at slippe med Tabet af hele min Formue. Det gjælder min Ære, og den er mig kostbarere end al Verdens Gods!«

»Det forstaar jeg mig ikke paa,« indvendte hans Gemalinde. »Jeg indser ikke andet, end at I har spildt en Sum Penge; og en Ulykke, hvorpaa der kan raades Bod med Guld, forekommer mig ikke saa forfærdelig.

»Betænker I da ikke, at Savy er min Dødsfjende?» udraabte Veziren. »Vil han ikke øjeblikkelig, saasnart Sagen kommer ham for Øre, gaa til Kongen og foranledige mit Fald? »Eders Majestæt,« vil han sige, »taler altid om Khakans Tjenesteiver og Hengivenhed? han har ganske nylig vist, hvor lidet han fortjener en saa høj Plads i Eders Mening. Der har han faaet 10,000 Guldstykker til at kjøbe Eder en Slavinde for, og i lige Maade udført dette smigrende og ærefulde Hverv. En skjønnere Slavinde har endnu ingen faaet sig tilstaaet. Men istedetfor at overgive hende til Eders Majestæt, til hvis Fornøjelse og for hvis Penge hun er bleven kjøbt, har han gjort sin Søn en Foræring med hende. — Du fortjener Slavinden bedre end hin

gamle Graaskæg!« — har han sagt til ham; og hans Søn (paa denne Vis vil han vedblive med sin sædvanlige Ondskab) har tilegnet sig hende og morer sig med hende paa bedste Maade — I kan selv overbevise Eder om, at jeg taler Sandhed.« — —

»Tror I ikke,« vedblev Veziren, »at jeg efter slig Meddelelse af min svorne Fjende hvert Øjeblik vil kunne vente et Besøg af Kongens Folk, som bryder ind i mit Hus og bortføre Slavinden? Og det vil ikke blive derved; saa har vi endnu det værste ivente.«

Herpaa gjensvarede hans Gemalinde: »Man maa visselig være forberedt paa alt af Savy's Ondskab, forudsat at han fik det mindste om Sagen at vide. Men hvorledes skulde vel han eller nogen anden komme under Vejr med, hvad der foregaar i det indre af Eders Palads? Og selv om der skulde komme en Anelse derom ud iblandt Folk, og Kongen skulde ytre sin Mistanke for Eder, kan I da ikke foregive, at I efter nøjere Prøvelse ikke havde fundet Slavinden hans Højhed værdig, og at Kjøbmanden havde bedraget Eder? Smuk var hun rigtignok; men det var meget langtfra, at hun var i Besiddelse af den Aand og de Færdigheder, som især havde tjent hende til Anbefaling, da I kjøbte hende. Kongen vilde da tro Eder paa Ordet, og Savy vil oven i Kjøbet have den Ærgrelse, ligesaa lidt denne Gang at have opnaaet sin Hensigt, at styrte Eder, som de utallige andre Gange, han har forsøgt derpaa. Berolige Eder, og overgiv Eders Sag i Guds Hænder!«

Da dette Raad forekom Veziren meget forstandigt, blev han igjen roligere, og besluttede at handle derefter. Men derfor blev hans Forbitrelse imod Nureddin ingenlunde mindre; Sønnen kom ham ikke for Øjne hele Dagen. Hjemløs vankede Stak-

kelen omkring; thi heller ikke til nogen af sine Bekjendte vovede han at ty hen, eftersom han med Grund frygtede for, at hans Fader skulde opsøge ham der. Han flygtede derfor ud af Byen til en Have, hvor han ellers ikke plejede at komme og hvor man ikke kjendte ham. Først ganske silde, da han med Sikkerhed vidste, at hans Fader havde trukket sig tilbage til sit Værelse, vovede han at betræde sit Hjem. Da ventede en af hans Moders Slavinder paa ham og lukkede ham ind; næste Morgen ganske tidlig, førend hans Fader endnu var staaet op, forlod han atter Huset og gik ud af Byen. Denne Levemaade maatte han til sin store Ydmygelse føre en hel Maaned igjennem. Sin Moder saa han ikke, sin Fader vogtede han sig vel for at faa at se, og hans Moders Slavinder forsikrede ham, at hans Fader endnu var saa opbragt, at han slog ham ihjel, hvis han fik fat paa ham.

Vezirens Gemalinde vidste igjennem sine Slavinder om Nureddins hemmelige kommen og gaaen; men hun vovede ikke at bede hans Fader om Tilgivelse for ham. Endelig tog hun dog Mod til sig, og forestillede Veziren, at, endskjøndt ingen Søn kunde forbryde sig haardere mod sin Fader, end Nureddin havde forbrudt sig imod ham, idet han havde berøvet ham den Ære og Fortjeneste at tilføre Kongen en saa fuldkommen Slavinde som den smukke Perserinde, han dog ingenlunde maatte bære sig saaledes ad, at han, foruden den Ulykke, der nu allerede burde være glemt, hidførte en anden endnu langt større, og som aldrig lod sig forvinde: Nureddins Undergang. Eders Søn driver nemlig om for Lud og koldt Vand, Gud véd, i hvilket Selskab og paa hvilke Steder. Og desuden maa I ikke befrygte, at det, I ønsker at holde skjult, netop ved denne Fremgangsmaade vil røbe sig selv? Det er nemlig mere end

sandsynligt, at Folk tilsidst vil komme efter Sandheden, naar de søge at udfinde Aarsagen til, at Eders Søn paa slig Maade skyer Eder.«

Det forstandige i disse Forestillinger var Veziren øjeblikkelig indlysende; men han kunde ikke bekvemme sig til at meddele Sønnen sin Tilgivelse uden iforvejen ret alvorlig at have ladet ham føle hans Forseelse. Men ogsaa herfor vidste hans Gemalinde Raad. »Jeg har et Indfald,« sagde hun, »som I maa føre Eder til Nytte. Nureddin indfinder sig her i Huset Morgen tidlig og Aften silde. I kan passe ham op iaften og lade, som om I vil dræbe ham. Jeg iler da til og kaster mig imellem; paa min Forbøn skjænker I ham Livet, og han vil føle sig overvættes lykkelig ved at tage imod den smukke Perserinde paa hvilkesomhelst Betingelser, I maatte stille ham. Thi give ham hende vil I vel dog, eftersom hun ikke er ham mindre hengiven, end han er hende?»

Veziren gik beredvillig ind paa dette Forslag. Om Aftenen, da Nureddin blev indladt, stod hans Fader bag Døren, greb ham, ligesom han traadte ind, kastede ham til Jorden og trak sin Dolk.[1]) Men i samme Øjeblik styrtede Nureddins Moder frem, greb sin Gemal i Armen og raabte: »Herre, hvad vil I gjøre!« »Slip mig,« skreg Veziren i vild Vrede, »at jeg kan dræbe denne uværdige Søn!« »O, Herre, da maa I først dræbe mig,« sagde Moderen, »ingenlunde vil jeg tillade, at I dypper Haand i Eders eget Blod!«

Dette Øjeblik tog Nureddin iagt og raabte med Taarer: »Fader, jeg bønfalder Eder om Naade og Forbarmelse. Skjænk

---

[1]) Familiefaderen har i Østerland en næsten uindskrænket Myndighed og Magt over sine Børn og sit Tyende.

mig Eders Forladelse for hans Skyld, af hvem I ogsaa en Gang venter Forladelse, naar vi alle skal fremstaa for hans Trone!«

Khakan lod sig vriste Dolken af Haanden, og saasnart dette var sket, kastede Nureddin sig ned for ham og kyssede hans Fødder, til Tegn paa, hvor dybt han fortrød, at han havde forset sig imod hans faderlige Godhed. [1]) Khakan bød da Nureddin takke sin Moder, eftersom det alene var paa hendes Forbøn, at han havde taget ham til Naade igjen, og vedblev derpaa: »Ja, jeg er endog villig til, foruden min Tilgivelse at skænke Dig den smukke Perserinde paa den Betingelse, at Du ikke behandler hende som din Slavinde, men som din retmæssige Gemalinde, jeg mener dermed, at Du aldrig sælger hende eller forstøder hende. Hun besidder langt mere Aand, Kløgt og Dannelse end Du; og jeg tør derfor haabe, at hun vil være istand til at tæmme hin ungdommelige Ubesindighed hos Dig, som ellers let kunne styrte Dig i Fordærvelse.«

Slig Mildhed havde Nureddin aldrig vovet at gjøre Regning paa; han takkede derfor sin Fader af et dybt rørt Hjerte og aflagde beredvillig den forlangte Ed.

Fra denne Tid af levede Nureddin og den smukke Perserinde sammen som Mand og Kone i en lykkelig Samdrægtighed, som Veziren havde sin inderlige Glæde af. Men hos Kongen lod han det ikke komme dertil, at han skulde blive mindet om det ham givne Hverv; tvertimod omtalte han med Flid ofte selv det vanskelige deri, og ytrede Tvivl om, at det vilde lykkes

---

[1]) Den orientalske Etikette kjender mange forskjellige Slags Kys; det her omtalte Kys paa Foden er Tegn paa Anger og Ydmyghed, Kysset mellem Øjnene er Tegn paa den faderlige Ømhed o. s. v.

ham at gjøre den ham af Kongen viste Tillid Ære. Kort sagt, han forstod med Snildhed at indrette det saaledes, at Kongen lidt efter lidt opgav Forventningen. Imidlertid havde Savy dog erfaret noget om Sagens rigtige Sammenhæng; men Khakans Overvægt i Kongens Gunst var saa stor, at han ikke vovede at røre op deri.

Der var omtrent forløbet et Aar siden hin faretruende Forvikling af Omstændigheder saa lykkelig havde løst sig, da Veziren paadrog sig en dødelig Sygdom, idet han en Dag i sin Embedsiver altfor hovedkulds forlod Badet. Da han mærkede, at hans sidste Time nærmede sig, henvendte han sig saalunde til Nureddin, der intet Øjeblik forlod hans Leje: »Min Søn, jeg véd ikke, om jeg af de store Skatte, som Gud har skjænket mig, har gjort saa god en Brug, som jeg burde. Nu hjælper de mig, som Du ser intet; Døden lader sig ikke kjøbe bort. Kun en eneste Ting forlanger din døende Fader af Dig, — at Du bevarer hint Løfte i din Erindring, som jeg engang tog af Dig med Hensyn til den smukke Perserinde. Jeg dør tilfreds i den Fortrøstning, at Du ubrødelig vil holde det. — Derpaa fremsagde han (som Døende plejer) sine tvende Troesartikler: »Der er ingen Gud uden Allah, og Muhammed er hans Profet!« drog et dybt Suk og gik heden til de Saliges Samfund.

Veklager opfyldte Paladset; af Kongen blev Khakan beklaget som en vis Minister, en ivrig og tro Tjener, af Folket som alles Velgjører og Beskytter; endogsaa Skoledrengene fældede Taarer ved hans Baare. En mere ærefuld Begravelse havde man aldrig set i Basra. Vezirerne, Emirerne og alle Hoffets Store trængte sig til for skiftevis at bære hans Levninger til Begravelsesstedet; rige og fattige gav ham et Offer af deres

Taarer med paa Vejen. Idet Toget brød op fra Sørgehuset, fremsagde én af Følget disse Vers:

— Jeg sagde til Manden, som var sat til at vaske hans Lig, — gid han havde fulgt mit Raad. Bort med Vandet, og vask ham i de ærefulde Taarer, som blive fældede over ham! Og bort med de vellugtende Sager, som man har bragt sammen til at balsamere hans døde Ler, og lad hans Støv gjennemtrænges med Duften af hans Berømmelse! — Byd alle gode Engle at ledsage ham! Ser Du dem ikke i hans Følge? — Lad ikke menneskelige Skuldre blive trykkede af hans Baare; de bære allerede tungt nok paa Byrden af hans Velgjerninger! —

I lang Tid overlod Nureddin sig til en levende Smerte over Tabet af sin Fader; ikke engang sine fortrolige Venner vilde han se og tale med. Men en Dag, da han sad i sin afdøde Faders ham efterladte Bolig, bankede det paa Gadedøren; han gik hen og aabnede. Det var en af hans Faders fortroligste Venner, som traadte ind, kyssede Nureddins Haand og sagde: »O, Herre, hvo, som efterlod en Søn som Eder, er ingenlunde død. Rejs Eders Mod, unge Mand! Nu, da I har vist Eders Faders Minde al skyldig Ære og opfyldt alle Anstandens Fordringer, er det atter Tid for Eder at vende tilbage til Verden, for at hævde den Plads, som Eders Fødsel og Fortjenester har erhvervet Eder. Det vilde stride lige saa meget imod de naturlige som borgerlige Love, hvis vi ikke ydede vore Fædre ved deres Hedengang det tilbørlige Maal af barnlig Ømhed. Men naar vi i denne Henseende har opfyldt vor Skyldighed, saa byder os Pligten igjen at leve for Verden, vort Fædreland og vore Venner. Tør altsaa Eders Taarer og paatag Eder igjen hint glade Væsen, som tidligere udbredte Fryd overalt, hvor I viste Eder!«

Vennens Raad var forstandigt, og Nureddin skulde have undgaaet alle sit Livs følgende Ulykker, hvis han havde efterfulgt dette paa den rette Maade. Øjeblikkelig stod han op og begav sig ind i Gjæsteværelset, hvor han beværtede sin og sin Faders tro Ven. Da denne lavede sig til at gaa, bad han ham komme igjen næste Dag, indbød tillige andre af sin egen Alder, og forberedte alt til en stor Fest. Men det blev ikke ved denne ene; Fest fulgte paa Fest i en uendelig Række, og han kjendte ingen Grændser for sin ædelmodige Gavmildhed. Saasnart blot én roste noget og sagde: »Det er virkelig en smuk Ting,« sagde han strax: »Betragt den som Eders eget!« selv om det var et helt Hus. Ikke sjelden gjorde den skjønne Perserinde, endnu hans Hjertes eneste Elskede, ham herover aabenhjertige Bebrejdelser: »Eders Fader Veziren,« sagde hun, »har vistnok efterladt Eder store Skatte; men — tag mig det ikke ilde op! — saa store de end monne være, I vil snart se Ende paa dem, hvis I vedbliver, som I har begyndt. Man kan nok en Gang imellem beværte sine Venner og gjøre sig lystig med dem; men at gjøre dette Dag ud og Dag ind, er at løbe lige i Elendighedens Favn. I ville sørge langt bedre for Eders Ære og Velfærd, hvis I tog Eders Fader til Mønster, og stræbte at gjøre Eder duelig til at opnaa den Værdighed, hvilken han beklædte med saa stor Berømmelse.«

Smilende havde Nureddin lyttet til den skjønne Perserindes Tale; med et Smil svarede han hende: »Lad den Fugl flyve! Vi vil heller tænke paa, hvorledes vi bedst kan more os. Af min døde Fader blev jeg altid holdt stramt i Tøjlen, og glæder mig nu i Nydelsen af den Frihed, hvorefter jeg saa længe har maattet vansmægte. Det vil altid være tidsnok at ofre sig hint af Eder anbefalede fornuftige, regelmæssige Liv. I min Alder

maa man leve for at nyde, at man ikke skal dø uden at have levet.«

Ogsaa Nureddins Hovmester vovede at gjøre Forestillinger imod hans Ødselhed. »O, Herre,« sagde han en Dag, »kjender I hint Ordsprog: »Den, der giver ud, uden at skrive op, bliver en Stodder.« Bliver I saaledes ved, vil snart Eders Formue være fløjten.« Nureddin saa paa Manden og svarede: »Af hele din Snak behager mig ikke et eneste Ord. Hvor herlig siger ikke Digteren:

— Vis mig dog den gjerrige, som vandt Berømmelse ved sit Gnieri, — den gavmilde og højmodige, som er omkommen af Højmodighed! —

»Du maa vide, Hushovmester,« vedblev Nureddin, »at Du, naar Du blot har nok under Hænder til min Middagsmad, ikke skal bekymre Dig om mit Aftensmaaltid.« Hushovmesteren bøjede sig dybt, uden at sige noget videre. Men Nureddin vedblev med sin vanvittige Ødselhed.

Et Aarstid omtrent havde han ført dette Liv, og sad en Dag med sine gode Venner ved Bordet, da han hørte den smukke Perserinde synge i Værelset ved Siden af:

— Du var glad i hine Dage, som henrandt med Vellyst i deres Skjød, og tænkte ikke paa Sorgen, som Skjæbnen imidlertid førte Dig imøde. — Dine Nætter var fulde af sød Ro. Men Du blev bedragen af dem; midt under den lyse Herlighed indtræder pludselig Mulmet. —

Strax efter bankede det paa Døren. Nureddin rejste sig for selv at gaa ud og se efter, hvo det var, eftersom han havde sendt alle sine Slaver bort for fuldkommen uforstyrret at nyde

sine Venners Selskab. Da han havde aabnet Døren, stod hans Hushovmester udenfor. Han gik ud til ham for at forhøre, hvad han vilde; men en af hans Gjæster havde listet sig efter ham og var bleven staaende bag Døren. »Herre,« sagde Hovmesten, »jeg beder tusinde Gange om Forladelse, at jeg saaledes afbryder Eder midt i Eders Glæde; men det, jeg har at sige Eder, syntes mig saa vigtigt, at jeg ikke troede at burde opsætte det. Det er endelig kommet saa vidt med Eder, som jeg forudsagde, at det maatte komme. Idag har jeg bekostet Eders Middagsmad; men der er intet Sølvstykke tilbage til Eders Aftensmaaltid. Dersom I altsaa vil, at jeg længer skal forblive i Eders Tjeneste, saa maa I anvise mig Hjælpekilder; i modsat Tilfælde ønsker jeg at anbefale mig.«

Nureddin lod ved denne uventede og forfærdelige Meddelelse Hovedet synke og vidste ikke at svare Andet end: »Der gives ingen Magt og Frelse uden hos Allah!« [1]). Men hans bag Døren posterede Ven havde hørt Alt, og skyndte sig tilbage til Salen for at meddele de Øvrige sin Opdagelse. »I kan gjøre, hvad I vil,« tilføjede han, »men jeg for min Del har idag for sidste Gang været til Gjæst hos denne bankerotte Stymper.« »I den Sag kan vi let blive enige,« svarede de andre, »under disse Omstændigheder vil vi ikke heller have længer noget at gjøre med ham.«

---

[1]) Endnu den Dag i Dag er disse af en dyb religiøs Naivitet dikterede Ord den jævne Arabers Mundheld ved ethvert pludseligt indtræffende Ulykkesbudskab. Han søger en Slags Trøst i at minde sig om, at hvor forfærdeligt et Slag der end har rammet ham, er Gud dog den eneste, der har Magten og styrer alt; altsaa i Gudhengivelsen (det Begreb, der nærmest dækker Ordet Islam) ligger Trøsten for al jordisk og aandelig Nød.

I dette Øjeblik kom Nureddin tilbage, og, saa lystig han end anstillede sig, for igjen at bringe sine Selskabsbrødres gode Lune paa Gled, kunde han dog ikke forebygge, at de jo ganske tydelig læste ham Bekræftelsen paa den bedrøvelige Nyhed ud af Ansigtet. Det varede derfor kun nogle faa Øjeblikke, inden en af Gjæsterne rejste sig og sagde: »Jeg maa nødvendigvis bede Dig om Tilladelse til at fjerne mig.« — — »Og hvorfor da saa tidlig?« spurgte Nureddin. »Min Kone venter sin Nedkomst inat,« sagde Gjæsten, »og jeg nænner ikke under disse Omstændigheder at være ude af Huset. Nureddin lod altsaa sin Ven gaa; men ikke længe varede det, inden en anden anbefalede sig under Paaskud af, at han ønskede endnu samme Aften at besøge sin Broder, der højtideligholdt sin Søns Omskjærelse. Paa denne Maade sneg den ene sig bort efter den anden lige indtil den sidste.

Da Nureddin befandt sig ene, kaldte han den smukke Perserinde ind til sig, og bevidnede hende sin angerfulde Bedrøvelse over den Meddelelse, som hans Hushovmester nylig havde gjort ham. Da erindrede hun ham om sine tidligere Advarsler og Forestillinger, idet hun tilføjede: »Mest bekymrer mig dog, at I ikke kjender hele Omfanget af Eders Ulykke. I vil tidsnok lære at kjende de sørgelige Følger af Eders afsindige Ødselhed. Jeg forestillede Eder ofte nok, at Menneskene ved en forstandig Levemaade var istand til at skabe deres egen Lykke; men I svarede mig altid med disse eller lignende Vers:

— Naar Lykken er gavmild imod Dig, saa være Du gavmild imod Alle og Enhver, inden Lykken flyer Dig! — Thi Gavmildheden vil ikke udtømme dine Midler, saa længe Lykken er Dig

gunstig, og Gjerrigheden ikke heller bevare dem, naar den forlader Dig. —

Saa maatte jeg naturligvis lade Eder raade. Nu formaar jeg ikke Andet end at sørge med Eder.«

Nureddin maatte indrømme, at han havde handlet urigtig, idet han ikke havde fulgt den smukke Perserindes Raad; — men hun maatte ikke glemme, at, naar han havde sat sin Formue til, dette da var sket til Gunst og Glæde for udvalgte, i lang Tid prøvede Venner. »Det er lütter hæderlige og taknemlige Mennesker,« tilføjede han, »og de vil sikkerlig ikke lade mig istikken.«

Men den skjønne Perserinde indvendte: »Herre, hvis Eders Livshaab alene har Eders Venners Erkjendtlighed at stole paa, saa bygger I paa en meget slet Grund; I vil kun altfor snart erfare det.«

»Min Elskede,« svarede Nureddin, »jeg har heldigvis en langt bedre Mening om den Bistand, jeg kan vente mig af mine Venner. Strax imorgen tidlig vil jeg besøge dem allesammen, førend de endnu kan have indfundet sig hos mig, og I skal se, at jeg kommer hjem til Eder med alle Lommer fulde. Og saa har jeg alvorlig foresat mig at slaa ind paa en ganske anden Vej; mine Kapitaler skal da anbringes i allehaande nyttige Foretagender, som kan ernære deres Herre.«

Næste Morgen ganske tidlig begav Nureddin sig altsaa hen til sine ti Venner, som alle boede i en og samme Gade. Han bankede først paa hos en af de allerrigeste; Slavinden, som lukkede ham op, spurgte ham først, hvem han var.

»Sig din Herre, at det er Nureddin, Sønnen af den afdøde Vezir Khakan,« var Nureddins Svar.

Slavinden lod ham paa denne Besked uden videre træde ind og bad ham vente i Salen, medens hun meldte ham hos sin Herre, der befandt sig i et af Sideværelserne.

»Nureddin!« gjentog Husets Herre foragtelig og saa højt, at den lyttende Nureddin tydelig kunde høre det. »Sig ham blot, at jeg ikke er hjemme, og det samme kan Du sige, saa ofte han i den følgende Tid skulde indfinde sig ved min Dør.«

Slavinden kom tilbage og erklærede, at hun havde taget fejl, da hun troede sin Herre hjemme; han var ganske nylig gaaet ud.

Skamfuld og ydmyget fjernede Nureddin sig, men tænkte ved sig selv, idet han gik hen til en anden af sine Venner: »Er denne end en Skurk, saa er det dog derved ikke givet, at de andre skulde være af samme Art.«

Men heri tog han fejl; overalt, hvor han bankede paa, lod man sig nægte hjemme. Da erindrede han sig følgende Vers:

— I Lykken ligner Mennesket et Træ, omkring hvilket Adams Børn forsamle sig, saa længe det bærer Frugter. — Men ere Frugterne borte, da forlade Menneskene Træet og opsøge sig et andet. — [1]).

Han vendte da igjen tilbage til den smukke Perserinde, og, saasnart han var kommen hjem, overlod han sig ganske til sin dybe Kummer. Hans Elskede havde strax set paa ham, at han hos sine Venner ikke havde fundet den ventede Hjælp, og

[1]) Klagen over Menneskenes Troløshed er et af de hyppigst forekommende og mest anførte moraliserende Træk i 1001 Nats Eventyr, ligesom i det hele Forsikringerne om Livets Ubestandighed er et stadig tilbagevendende Omkvæd i den østerlandske Livsvisdom ligefra Klagerne i Jobs Bog til de buddhistiske og kinesiske Filosofers tungsindige Udviklinger.

spurgte ham, om han nu en anden Gang vilde stole paa hendes Spaadomme. »O, min Dyrebare,« udraabte Nureddin, »I havde kun altfor meget Ret! Ikke en eneste af dem alle lod mig se sit Aasyn, og aldrig havde jeg troet, at Mennesker, der i saa højt Maal havde nydt mine Velgjerninger, skulde opføre sig saa slet imod mig. O ja, tilvisse, jeg vil herefter følge Eders gode Raad! Ak, raad mig, hjælp mig!«

»For Øjeblikket ser jeg ingen anden Udvej aaben end den, at I sælger Eders Slaver og Eders Husgeraad, og lever deraf, indtil Himlen i sin Miskundhed aabner Eder en Kilde til et nyt Udkomme.«

Uagtet dette Hjælpemiddel forekom Nureddin overmaade haardt, havde han dog intet andet tilovers, og han gjorde først sine Slaver i Penge, der kun forøgede Udgifterne ved hans Husholdning uden længer at gjøre nogen Nytte. For de saaledes indkomne Penge levede han i nogen Tid med den størst mulige Sparsommelighed; men da atter hans Kasse var aldeles tom, kom Raden til hans Møbler og Husgeraad, hvoriblandt der befandt sig overmaade kostbare Sager, der dog, som det lod sig vente, kun blev betalt med en Spotpris. Det er saaledes let begribeligt, at han kun i ganske kort Tid formaaede at leve for den ved Salget indkomne Sum. Da ogsaa disse Penge var fortærede indtil den sidste Hvid, vidste han ikke længer nogen Udvej, og meddelte den smukke Perserinde igjen sin hjælpeløse Forfatning og sin deraf flydende, dybe Kummer. Men ikke var han forberedt paa det Svar, som hun nu gav ham paa hans Bøn om Raad.

»Saa har jeg intet andet Raad tilbage end det, at I ogsaa sælger mig — som Eders sidste Stykke. I véd, at Eders Fader, den afdøde Vezir, betalte mig med 10,000 Guldstykker. Vel

er det muligt, at jeg ikke længer er denne høje Pris værd; men jeg er dog overbevist om, at I endnu kan løse en smuk Sum Penge for mig. Før mig derfor ufortøvet hen paa Slavetorvet! Med de Penge, som kommer ind ved mit Salg, rejser I da hen til en fremmed Stad, hvor Ingen kjender Eder, og gjør et Forsøg paa ved driftige Handelsforetagender at forskaffe Eder Midlerne til et savnløst og lykkeligt Liv. Er det Allah's Villie (hans Navn være priset!), saa bliver vi nok engang igjen forenede.« [1]).

»O min Elskede,« raabte Nureddin, »hvorledes er det muligt, at I kan fatte slig en Tanke? Har jeg da kun givet Eder saa svage Beviser paa min Kjærlighed, at I kan tro mig istand til at begaa slig en Nederdrægtighed? Kunde jeg desuden handle saaledes, uden at bryde hin Ed, som jeg nedlagde i min Faders Haand paa hans Dødsleje, aldrig at sælge Eder? Nej, heller vil jeg dø end skille mig ved Eder, hvem jeg elsker ligesaa højt som — nej, ved Allah, langt højere end mig selv! Eders vanvittige Forslag siger mig kun, med Græmmelse maa jeg udtale det, at I elsker mig i langt ringere Grad, end jeg Eder.«

»Herre,« svarede den smukke Perserinde, »jeg er ubrødelig overbevist om, at I elsker mig saa højt som I siger, og Allah er mit Vidne, at min Kjærlighed ikke er ringere end Eders, at jeg kun med Smerte og Modbydelighed har gjort hint Forslag, der nylig forlod mine Læber til Eders Fortørnelse. Men for at bryde Kraften af Eders Indvendinger, behøver jeg kun at erindre Eder om, at Nød kjender ingen Love. I kan umulig

---

[1]) Muhammedanerne tro paa en Forudbestemmelse, der opfyldes aldeles uafhængig af alle Menneskets vilkaarlige Handlinger.

elske mig højere, end jeg elsker Eder, og jeg tilsværger Eder, at jeg stedse, hvo der end bliver min Herre, vil bevare min Kjærlighed til Eder uforandret. Det skulde være mit Livs højeste Glæde, igjen at vorde forenet med Eder, naar I engang, som jeg haaber, I gjør, blev istand til at kjøbe mig tilbage. Vistnok er det en grusom Nødvendighed baade for mig og for Eder; men jeg ser intet andet Middel til at rive os ud af Elendigheden.«

Nureddin begreb kun altfor vel Sandheden af det, som den smukke Perserinde sagde, og, da han ikke saa nogen anden Udvej til at undgaa en forsmædelig Armod, greb han nødtvungen til dette Middel for at skaffe sig Penge til at skabe sig en ny og bedre Fremtid. Med ubeskrivelig Smerte førte han derfor sin Elskede hen paa Torvet, hvor Slavinderne blev udstillede, og henvendte sig til en Mægler ved Navn Hadschi [1]) Hassan, til hvem han sagde: »Her har jeg en Slavinde at sælge; lad os se, hvad man vil byde for hende!«

Mægleren førte Nureddin ind i et hemmeligt Værelse, og, efterat den smukke Perserinde her havde kastet Sløret tilbage, sagde han: »O Herre, høje Fortrin forlader ikke let Hukommelsen! Er det ikke den samme Slavinde, som Veziren, Eders salig Fader, kjøbte for 10,000 Guldstykker?« Da Nureddin hertil havde svaret Ja, aabnede Mægleren ham Udsigten til at indløse en betydelig Sum for Slavinden, og lovede at anstrenge sig for at tilvejebringe den højeste Pris for hende. Derpaa for-

[1]) Hadschi betyder Pilgrim. Skjøndt efter Profetens Bud egentlig enhver Rettroende skulde foretage en Pilgrimsfart til Mekka og Medina, er det dog kun den færreste Del, som kommer saa vidt, og Ordet Hadschi er derfor bleven en Slags Ærestitel, som enhver Mekkafarer kan bære foran sit Navn.

lod Nureddin tilligemed Hadschi Hassan Gemakket, hvori den smukke Perserinde skulde vente paa Kjøbere, og den sidste gik ud for at bringe sin Vare paa Markedet. Men Kjøbmændene var just adsplittede trindt omkring for at tilhandle sig tyrkiske, græske, georgiske og abyssinske Slavinder, og Mægleren maatte derfor vente, indtil de atter havde samlet sig paa Bazaren. Da stod han op imellem dem og tog med glade Miner og Fagter saaledes tilorde:

»I Kjøbmænd, I rige Mænd! Ikke alt, hvad der er rundt, er derfor en Nød, ikke heller alt, hvad der er langagtigt, en Figen; ligesaa lidt er alt, hvad der er rødt, derfor Kjød, og ikke heller alt, hvad der er hvidt, Talg og Fedt. Erfaring lærer endvidere, at Æg og Æg er to helt forskjellige Ting; — nogle er friske, andre er raadne, endskjøndt begge Slags har en hvid og blank Skal. — Hermed vil jeg alene sige Eder, at I i Eders Levedage kan have set og kjøbt Slavinder nok; men aldrig i Eders Levetid har I set en Slavinde, der kunde stilles ved Siden af hende, som jeg herved har den Ære at falbyde Eder. Kommer, at jeg kan vise Eder den kosteligste Perle, hvis Værdi ikke kan opvejes med Guld! I skal da selv sige mig, for hvilken Sum jeg skal opraabe hende, at I derpaa kan gjøre Eders Bud.«

Derpaa førte han Kjøbmændene ind i det Værelse, hvor han havde indelukket den smukke Perserinde. Beundrende slugte Kjøbmændene den dejlige Slavindes Yndigheder, og alle var enige i, at han ikke maatte opraabe hende for mindre end 4,500 Guldstykker. Hadschi Hassan gik da atter ud med Kjøbmændene, lukkede vel efter sig, og raabte udenfor Døren: »4,500 Guldstykker for den persiske Slavinde!«

Endnu var der intet Bud gjort, Kjøbmændene stod just

og overvejede, hvor højt de skulde gaa, da Veziren Savy viste sig paa Markedet. Da han saa Nureddin paa Torvet, tænkte han ved sig selv: »Formodentlig gjør han atter noget af sit Husgeraad i Penge, eller han vil kjøbe sig en Slavinde. Da raabte Hadschi Hassan for anden Gang: 4,500 Guldstykker for den persiske Slavinde!« Savy, som hørte Opraabet, sluttede naturligvis fra den usædvanlig høje Pris til Slavindens usædvanlige Skjønhed, og fik Lyst til at se hende. Han red derfor lige hen til Hadschi Hassan, der var trindt omringet af Kjøbmændene, og sagde: »Luk op og lad mig se Slavinden!«

Men nu stred det ligefrem imod Skik og Brug at vise nogen Slavinden, efterat Kjøbmændene havde set hende og var begyndt at handle om hende; dog mod Veziren vovede Kjøbmændene ikke at gjøre deres Ret gjældende, og Hadschi Hassan maatte atter lukke op og føre den skjønne Perserinde ud, saa at Savy kunde se hende uden at stige af Hesten. Synet af slig overordentlig Skjønhed opfyldte ham strax med Beundring, og han sagde til Mægleren: »Du forlangte jo 4,500 Guldstykker for hende? — — »Ja,« svarede Hassan. »Kjøbmændene her har nylig afgjort, at jeg skulde raabe hende op for denne Sum, og jeg venter nu paa, at de skal begynde at byde over.«

»Jeg vil give den forlangte Sum, hvis Ingen byder mere,« sagde Savy og saa sig om i Kredsen med et Blik, der maatte betage alle og enhver Lysten til at byde over. Han var virkelig ogsaa overalt saa frygtet, at ingen af Kjøbmændene vovede at lukke Munden op til noget Bud. Da han altsaa havde ventet i nogen Tid, uden at nogen havde budt ham over, henvendte han sig atter til Hassan: »Nu, hvad venter Du efter? Gaa saa

hen til Sælgeren og afslut Handelen for de 4,500 Guldstykker, eller forhør Dig, hvad han ellers har at sige!«

Veziren vidste nemlig endnu ikke, at Nureddin var Slavindens Ejermand. Mægleren løb da hen til Nureddin og sagde til ham: »Herre, jeg bringer Eder slemme Efterretninger; Eders Slavinde vil gaa for en Spotpris. »Hvorledes det?« spurgte Nureddin. »Herre, alt var indledt paa bedste Maade. Saasnart Kjøbmændene havde set Slavinden, lod de mig opraabe hende for 4,500 Guldstykker. Da skulde det just træffe sig saa uheldigt, at Savy skulde komme til. Han lod sig strax vise Slavinden, og da han havde set hende, sagde han, at han vilde give den forlangte Sum for hende. Ingen af Kjøbmændene vovede at byde ham over, endskjøndt det iforvejen havde været ganske tydelig at mærke paa dem, at de i det mindste vilde være gaaet til den Sum, som Eders Fader havde givet for Slavinden. Hans Bud er altsaa det højeste; hvad vil I, at vi skal gjøre? Desuden vilde det være et sandt Mirakel, om han virkelig udbetalte endog kun denne elendige Pris; hans sædvanlige Skik er at skrive en Anvisning paa en af sine Agenter, og paa samme Tid underhaanden lade ham vide, at han ikke skal udbetale Anvisningen. Hans Kasserer vil lade Eder løbe Dag ind, Dag ud efter Eders Penge; og naar I da endelig bliver utaalmodig og paatrængende, vil det hedde: »Saa kom da med Eders lumpne Anvisning!« Og naar I saa giver den fra Eder, river man den istykker lige for Eders Øjne, og I har dermed faaet Eders Betaling. Men i ethvert Tilfælde er Eders Slavinde langt mere værd, og jeg vil aldrig raade Eder til at lade hende gaa for den Pris.«

»Jeg takker Dig for dit Raad,« svarede Nureddin, »og vil aldrig lade Slavinden komme i Hænderne paa en svoren Fjende

af mit Hus; hellere vil jeg omkomme i den bitreste Armod. Alene dette ene ønsker jeg at vide af Dig, der jo maa kjende alle Vedtægter og Kneb ved slige Lejligheder, hvorledes jeg skal forhindre, at hun kommer i hans Hænder.«

»Herre, intet er lettere,« erklærede Hadschi Hassan, »I behøver kun at lade, som om I var bleven fortørnet paa Eders Slavinde, og i Overilelse havde svoret, at I vilde føre hende paa Torvet, — men at I ingenlunde vilde sælge hende, men alene opfylde Eders Ed. Ingen kan indvende noget derimod, og Savy ligesaa lidt som nogen anden. Kom altsaa strax med, og i samme Øjeblik jeg ligesom med Eders Indvilligelse fører Slavinden hen til Savy, giver I hende et Par lette Slag, og fører hende derpaa ligefor Skjælmens Næse hjem igjen.«

Nureddin takkede Mægleren og lovede at følge hans gode Raad. Hadschi Hassan gik altsaa hen og lukkede det Værelse op, hvori den skjønne Perserinde befandt sig. I et Par Ord tilhviskede han hende, ikke at blive forskrækket over, hvad der vilde ske, og førte hende derpaa hen til den ved Døren ventende Savy, idet han sagde: »Her er Slavinden, Herre, hun tilhører Eder!«

Men neppe havde Mægleren udtalt disse Ord, førend Nureddin traadte frem og greb fat i den skjønne Slavinde, rev hende til sig og gav hende en let Kindhest, idet han sagde, saa højt, at alle kunne høre ham: »Kom hid, uforskammede, og følg igjen hjem med mig! Foranlediget ved din slette Opførsel svor jeg at føre Dig paa Torvet, men ingenlunde at sælge Dig. Jeg har anden Brug for Dig, og det vil være tidsnok at skride til dette yderste Middel, naar jeg ikke mere har noget andet at gribe til!«

Men opbragt indtil Raseri skreg Veziren: »Elendige Øde-

land, troer Du at kunne bilde mig ind, at Du foruden Slavinden endnu har noget andet at sælge?« Og med det samme sporede han sin Hest og red lige ind paa Nureddin for at rive den smukke Perserinde fra ham. Men tirret ved den ham tilføjede Skam bød den unge Mand Slavinden træde tilside og vente paa sig, greb Vezirens Hest i Tøjlerne, rev den flere Skridt tilbage og tilskreg Savy: »Graahærdede Skurk, Du skulde strax paa Stedet komme til at opgive din fule Aand, hvis ikke Agtelsen for disse hæderværdige Mænd holdt mig tilbage!«

Enhver, som var Vidne til denne Scene, glædede sig i sit inderste Hjerte over at se den onde Vezir paa denne Maade ydmyget af Nureddin; ved Blikke og Vink gav man ham fra alle Sider at forstaa, at ingen vilde være ham til Hinder i en fuldstændig Tugtelse og Hævn. Savy søgte igjen at blive Herre over Hestens Tøjler; men den kraftige, ved de omkringstaaendes Bifald opmuntrede Nureddin rev Veziren ned af Sadlen, saa at han faldt lige i Rendestenen, pryglede ham igjennem og gav mangt et godt Knubs imod Stenbroen. Rigtignok forsøgte de ti Slaver, som ledsagede Veziren, paa at ile deres Herre tilhjælp med dragne Sabler; men Kjøbmændene holdt dem tilbage, idet de sagde: »Hvad vil I dog gjøre? Ser I ikke, at den ene er en Vezir og den anden en Vezirs Søn, hinanden fuldkommen værdig i ærlig Nævekamp? Lad dem paa egen Haand klare deres Mellemværende; desto hastigere bliver de igjen gode Venner! Hvis I derimod ombragte Nureddin, tror I da, at Eders Herre, saa mægtig han end er, formaaede at beskjærme Eder mod den hævnende Retfærdighed?«

Da endelig Nureddin var træt af at prygle Veziren lod han ham ligge i Rendestenen og fjærnede sig med sin dejlige Slavinde under Folks høje Bifaldsraab.

Den mørbankede Savy kom ved sine Tjeneres Hjælp atter paa Benene; men hans forhen glindsende hvide Klædebon var ganske tilsølet med Blod og Gadeskarn. Da hængte han en af de grove Maatter, som tjener Fattigfolk til Sæde, omkring sin Hals, tog et Bundt af det grove Straa, hvoraf de bliver gjort, i hver Haand[1]), og begav sig, understøttet af tvende Slaver, for alle Folks Øjne, men uden at vække Medlidenhed hos nogen, ad den lige Vej hen til Kongens Palads. Her begyndte han under Kongens Vinduer at skrige jammerligt og anraabe ham om Retfærdighed. Neppe fik Kongen Øje paa ham, førend han lod ham hente op til sig. Med Forbauselse betragtede han sin Vezir, medens denne fremsagde følgende Vers:

— Skal Ulykken bøje mig, medens Du, den stærke, lever? — Skulle Hundene sønderrive mig, skjøndt Du er en Løve? — Skulle alle tørstige frit drikke af dine Velgjerningers Kilde, og jeg alene tørste i din umiddelbare Nærhed? —

»Hvo har handlet saaledes med Dig?« spurgte Kongen.

»Herre,« svarede Savy, »man behøver kun at besidde Eders Højheds Gunst og have en Andel i Eders vise Raad for at være udsat for slig en Behandling, som jeg har maattet lide.«

»Og hvo har forbrudt sig saa grovelig?« spurgte Kongen videre, »han skal visselig komme til at fortryde det, hvis han har Uret!«

Derpaa fortalte Savy Sagen paa sin egne Maade, som følger:

»Herre, jeg havde personlig begivet mig hen paa Slavinde-

---

[1]) For at antyde, at han var bleven behandlet som et Udskud af Folket, paa den laveste Maade.

torvet for at kjøbe mig en Kokkepige, da jeg hørte en Slavinde bydes til Salg for 4,500 Guldstykker. Jeg lod mig hende vise, og saa da den allerdejligste Kvinde, jeg i mine Levedage har set, og erfarede med det samme, at hun tilhørte Nureddin, Khakans Søn. Nu erindrer Eders Højhed vel, at I for to til tre Aar siden gav denne Vezir 10,000 Guldstykker, for at han for denne Sum skulde kjøbe Eder en fortrinlig begavet Slavinde. Han fandt og kjøbte netop den nærværende Slavinde, men forærede hende til sin Søn, eftersom han ikke fandt Eder slige Fuldkommenheder værdig. Men Sønnen har efter sin Faders Død sat al Ting til, paa denne Slavinde nær, som han nu paa det Yderste saa sig nødt til at afhænde, og virkelig ogsaa lod opraabe til Salg. Jeg lod ham altsaa komme frem for mig, og sagde til ham, uden med et Ord at omtale hans Faders Bedrageri eller rettere Troløshed imod Eders Højhed, at jeg havde hørt Kjøbmændene byde 4,500 Guldstykker for hans Slavinde. »Jeg tvivler rigtignok ikke paa,« vedblev jeg, »at jo Kjøbmændene vil drive Prisen betydelig højere op; men I skal ikke komme til at fortryde det, hvis I overlader mig hende for 4,500 Guldstykker. Jeg har nemlig isinde at kjøbe hende til en Foræring til vor allernaadigste Konge, og den Anbefaling, jeg skal give Eder hos Hs. Højhed, skal komme til at gavne Eder uden Sammenligning mere end det sandsynlige Overskud over de 4,500 Guldstykker.« Men istedetfor at svare mig høfligt, betragtede den uforskammede mig stolt og sagde: »Usle Graaskæg, hellere skjænker jeg min Slavinde en smudsig Jøde, end jeg sælger hende til Dig.« Nu forestillede jeg ham, uden i mindste Maade at forivre mig, uagtet jeg havde gyldig Grund dertil, at han med slige Ytringer fornærmede Eders Højhed, der havde gjort hans Fader til det, han var, ligesom I havde beklædt mig

med den Værdighed, jeg bar. Men derover blev Mennesket først rigtig rasende, anfaldt mig som en Afsindig, uden at tage Hensyn hverken til min Alder eller min Værdighed, rev mig af Hesten og slog mig, saalænge han havde Kræfter dertil, — kort sagt, bragte mig i den Tilstand, hvori Eders Højhed her ser mig.«

Efter at have talt saaledes, kastede Veziren sig atter grædende og veklagende ned for sin Herskers Fødder. Men Vredens Aare svulmede paa Kongens Pande ved denne falske Fremstilling af Sagen. Øjeblikkelig gav han den tilstedeværende Høvidsmand over sin Livvagt Befaling til med fyrretyve Mand at begive sig hen til Nureddins Hus, udplyndre det og jævne det med Jorden, men føre selve Nureddin og hans Slavinde betyngede med Lænker tilbage med sig. Høvidsmanden svarede: »Herre, jeg hører og adlyder,« og fjernede sig for at udføre Befalingen.

Men Sandschar, en af den hedengangne Vezir Khakans Slaver, der havde drevet det til at blive Kammertjener hos Kongen, forlod ufortøvet Paladset, saasnart han havde hørt Kongens Bud, og fik et godt Forspring for den udsendte Vagt. Fuld af Erkjendtlighed imod Khakan, hvem han skyldte sin Lykke, og indtagen til Gunst for Sønnen, Nureddin, der var opvoxet under hans Øjne, iøvrigt vel bekjendt med det Had, som Savy nærede til den afdøde Vezirs Hus, kunde han ingenlunde tro, at Nureddins Brøde var saa stor, som Savy havde skildret den. Men Kongen var saa opbragt, at Sandschar ret vel forudsaa den uafvendelige Fare for Khakans Søn, hvis hans Hersker fik fat paa ham; han vilde øjeblikkelig lade ham henrette, uden at give ham Tid til noget Forsvar. Ilsomt begav den tro Sandschar sig derfor hen til Nureddins Bolig. Paa hans heftige

Banken lukkede Husets Herre selv op; han havde nemlig ikke længere nogen Slave til sin Tjeneste. Nureddin kjendte strax sin Faders forrige Slave og vilde med Glæde ønske ham velkommen. Men Sandschar gav ham ingen Tid dertil og sagde aandeløs: »Min kjære, unge Herre, I er ikke længere sikker her i Basra; grib Flugten uden at spilde noget Øjeblik!«

»Hvorfor det?« spurgte Nureddin. »Hvad tvinger mig til en saa hastig Afrejse?«

»Flygt, siger jeg, flygt,« gjentog Kongens Kammertjener, »og tag Eders Slavinde med Eder! Savy har paa sin Maade fortalt Kongen, hvad der er forefaldet imellem Eder, og denne har allerede afsendt Høvidsmanden for sin Livvagt med fyrretyve Mand for at gribe Eder og Eders smukke Slavinde. Her har I halvtredsindstyve Guldstykker, at I ikke skal være ganske hjælpeløs i Eders Landflygtighed. Havde jeg mere, skulde I visselig faa det. Farvel! Hold mig tilgode, at jeg fjerner mig saa hastig og overlader Eder til Eder selv. Høvidsmanden maa paa ingen Maade træffe mig her.«

Sandschar gav Nureddin neppe Tid til at takke, og fjernede sig skyndsomt. Den unge Mand forsømte ingen Tid, men underrettede den skjønne Perserinde om, at de nødvendigvis maatte gribe Flugten. Slavinden hyllede sig blot ind i sit Slør, og hastig forlod de Huset med hinanden. Uden Uheld lykkedes det dem at komme ud af Byen og naa Floden Eufrats ikke fjerne Munding. Her indskibede de sig paa et Fartøj, som just var i Begreb med at lette Anker. Først efter at Skibet var kommet under Sejl for en gunstig Vind, forhørte Nureddin sig om Maalet for dets Fart, og erfarede til sin store Glæde, at det gik til Khalifens Hovedstad Bagdad.

I Basra havde imidlertid Høvidsmanden med sine Drabanter

omringet Nureddins Hus; men al hans Banken var forgjæves. Da lod han Døren bryde op med Magt; hans Mandskab trængte ind og gjennemsøgte hele Huset, men fandt ligesaalidt Nureddin som den smukke Perserinde. Høvidsmanden forhørte sig nu overalt hos Naboerne; men ingen havde set noget til Nureddin. Men selv om nogen havde vidst, hvor han var bleven af, vilde dog visselig ingen have forraadt ham; thi han var i høj Grad yndet af alle. Endnu medens Ødelæggelsesværket gik for sig, sendte Høvidsmanden Bud til Kongen og lod ham vide, at hverken Nureddin eller hans Slavinde var at finde. Kongen gav ham Ordre til at fortsætte sine Efterforskninger og udstrække dem til ethvert tænkeligt Sted, hvor Misdæderne kunde have søgt Tilflugt; thi han vilde for enhver Pris se dem i sin Magt. Høvidsmanden gjorde sig følgelig al Flid for at finde Flygtningernes Spor; imidlertid modtog Savy de mest smigrende Vidnesbyrd om Herskerens Naade og Bevaagenhed; Kongen lod sin Vezir beklæde med en Ærespelts, og ytrede for ham, idet han lod ham gaa fra sig: »I skal visselig blive hævnet, og det af mig alene!« Savy ønskede sin kongelige Herre et langt Liv og begav sig sjæleglad hjem. Endnu samme Dag blev der udraabt over hele Byen, at hvo som bragte Nureddin og hans Slavinde tilstede, skulde modtage en Æresklædning og tusinde Guldstykker; den derimod, som begunstigede deres Flugt, maatte vente den allerhaardeste Straf. Men alle Anstrængelser var unyttige; der var intet Spor af Flygtningene at opdage.

Nureddin og den skjønne Perserinde fortsatte imidlertid lykkelig deres Rejse til Bagdad. Da Skibspatronen endelig fik Øje paa Byen, tilraabte han, fuld af Glæde over den lykkelige og vel tilendebragte Fart, de Rejsende: »Børn, det er Bagdad, Sikkerhedens Vugge; det er en stor og prægtig By,

hvor bestandig alt strømmer sammen fra alle Verdenshjørner. I vil der finde en umaadelig Folkemængde. Hverken er Vinteren der for kold, eller Sommeren altfor trykkende hed; man nyder her et evigt Foraar med alle dets herlige Blomster, i Forbindelse med alle Høstens rige Frugter.«

Noget udenfor Staden steg tilligemed de øvrige Rejsende ogsaa Nureddin og hans smukke Slavinde i Land, efterat de havde betalt fem Guldstykker for Farten. Men Nureddin havde endnu aldrig været i Bagdad, og vidste følgelig ikke, hvorhen han skulde vende sig for at faa et Tllflugtssted. Han gik derfor med sin Elskede langs hen med Haverne, som ligger ved Tigrisfloden, og naaede tilsidst en, som var omgiven af en høj og herlig Mur. Ved sammes Ende bøjede de ind paa en lang, vel brolagt Vej, hvor de fik Øje paa et Vandspring og Havens Indgang, begge Dele lige prægtig. Foran Porten fandtes en af Søjler understøttet Forhal med Bænke paa begge Sider af Indgangen.

»Ved Allah!« ytrede Nureddin fornøjet. »Det er ret et bekvemt Sted. Spist har vi allerede ombord paa Skibet, — Natten er nær; jeg foreslaar derfor, at vi tilbringer den paa dette Sted.«

»Herre,« svarede den smukke Slavinde, »I véd, at Eders Villie er min i et og alt.«

De indrettede sig altsaa, efterat de først ved Kilden havde vasket Ansigt og Hænder og drukket engang, saa godt det lod sig gjøre, til Nattehvile paa en af Stenbænkene, og faldt ogsaa snart isøvn. »Priset være han, som aldrig sover!«

Men denne Have tihørte Khalifen Harun al Raschid, og hed Lyksalighedens Have; en i sammes Midte værende prægtig

Hal hed Fornøjelsens Vugge. Den var herlig udstyret med Malerier, og havde ikke mindre end firsindstyve Gittervinduer. Firsindstyve Lamper og en uhyre Lysekrone, som hang i Midten, tjente til Hallens Oplysning; men disse mange Blus blev aldrig tændt, uden naar Khalifen selv var tilstede. Naar Harun befandt sig i daarligt Lune, som ikke saa sjelden var Tilfældet, plejede han at tage herud. Saa lod han alle Blussene tænde og alle Vinduerne aabne, saa at den herlige Straaleglands udbredte sig vide til hele Omegnen og kunde beundres fra en stor Del af selve Staden. I Almindelighed opholdt sig dog kun i denne Have en gammel Opsynsmand, Shejkh Ibrahim kaldet, hvem Khalifen havde givet denne Plads til Belønning for lang og tro Tjeneste. Opsynsmanden havde faaet Befaling til, kun med skønsomt Valg at indlade Fremmede i Haven, og navnlig ikke at taale, at Folk slog sig til Ro paa de foran Indgangen værende tvende Stensofaer.

Idag havde Ibrahim netop været ude i Forretninger. Da han temmelig silde om Aftenen vendte hjem, fandt han paa den ene af Sofaerne tvende sovende Mennesker, der til Beskyttelse imod Myggene med et Klæde havde indhyllet deres Hoveder-

»Ej,« sagde den gamle Herre for sig selv, »véd I ikke, at Khalifen har givet mig Magt over alle dem, som jeg overrasker her? Bi I kun lidt! Jeg skal lære Eder at vise Khalifen den tilbørlige Agtelse!«

Med disse Ord aabnede han sagte Havedøren og traadte ind, men vendte snart igjen tilbage med en tyk Stok og opstrøgne Ærmer. Allerede vilde han slaa til, da han pludselig fik Betænkeligheder:

»Men Ibrahim dog, hvorledes kan det falde Dig ind at

prygle dem, førend Du har forhørt dem og rigtig undersøgt Sagen? Maaske er det fremmede, som ikke har vidst at hjælpe sig tilrette i Staden, og som heller ikke kjender Khalifens Befaling. Jeg vil dog først tage dem i Øjesyn.« Han traadte altsaa nærmere og løftede med Forsigtighed det Klæde, hvormed Nureddin og den smukke Perserinde havde tilhyllet deres Ansigter; med Forbauselse saa han da, at det var en smuk, ung Mand og en over al Maade dejlig Kvinde.

»Dem kan jeg dog ikke være bekjendt at prygle,« mente Ibrahim, idet han igjen lod Klædet falde. Derpaa vækkede han Nureddin, idet han med blid Haand strøg ham under Fodsaalerne. Denne for strax ivejret og saa sig om; men da han fik Øje paa en Olding med et langt, hvidt Skjæg, greb han hans Haand, kyssede den og sagde: »Allah opholde Eder, gode Fader! Ønsker I noget?«

»Hvem er I?« spurgte Shejkh Ibrahim. »Hvor kommer I fra?«

»Vi er Fremmede,« lød Nureddins Svar, »vi er nylig ankommen og vil tilbringe Natten her.«

»Min Søn,« ytrede Shejkhen, »Du véd, at vor hellige Profet gjør os Højmodighed mod Fremmede til en uomgjængelig Pligt. Her vil I kun have det daarligt; vil I derimod gaa ind med mig, skal jeg anvise Eder et bedre Leje, og, da det endnu ikke er aldeles mørkt, kan I, forinden I gaar til Hvile, gjøre Eder bekjendt med Haven, som tilvisse er meget smuk.«

»Er det Eders?« spurgte Nureddin.

»Javist; jeg har arvet den efter min Fader. Kom nu ind med mig; det skal ikke fortryde Eder!«

Ved denne Indbydelse rejste Nureddin sig helt fra sit

haarde Leje, takkende Oldingen i de forbindtligste Ord, og fulgte med ham ind i Haven, hvis Indgang Oldingen omhyggelig tillaasede efter sig. Først og fremmest førte Ibrahim sine Gjæster hen til et Punkt, hvorfra de kunde overse den dejlige Haves Omfang og Anlæg. Nureddin havde i Basra set mange dejlige Haver; men aldrig havde han set nogen, der endog blot tilnærmelsesvis kunde maale sig med denne. Efterat han havde set sig om allevegne, vandrende fra Sted til Sted, spurgte han den ved Siden af ham gaaende Opsynsmand, hvad han hed. Saasnart Shejkhen havde sagt ham sit Navn, tog han saalunde tilorde:

»Shejkh Ibrahim, jeg maa rigtignok tilstaa, at dette er en herlig Have. Allah bevare Eder længe til at drage Nydelse deraf.! Vi kan ikke noksom takke for Eders Artighed, at I undte os Indblikket i slig en Herlighed; og intet ligger os nærmere paa Hjertet, end paa en eller anden synlig Maade at vise vor Erkjendtlighed. Modtag derfor disse to Guldstykker; maaske er I saa god for dem at hidskaffe nogen Mad og Drikke, at vi kan vederkvæge os med hinanden.«

Ibrahim lo i Skjægget ved de blanke Guldstykker; thi han nærede en ikke ringe Svaghed for ædle Metaller. Øjeblikkelig begav han sig paa Vejen i det ham betroede Ærinde; men saasnart han var ene med sig selv, mumlede han fornøjet: »Med Tiendedelen af disse Penge skal jeg beværte dem fyrsteligt; det øvrige beholder jeg for min Ulejlighed.«

Medens Shejkhen var ude for at besørge et Aftensmaaltid indkjøbt til sig og sine Gjæster, vandrede disse omkring i den liflige Have og kom saaledes tilsidst til den i Midten knejsende Pragthal. De beundrede sammes Bygningsmaade, Højde og Størrelse, og steg, efterat de nogle Gange var gaaet om-

kring den, op ad en med hvidt Marmor beklædt Trappe, som førte til Indgangen, der imidlertid til deres store Sorg fandtes lukket. Nureddin og den smukke Perserinde kom just igjen ned ad Trappen, da Oldingen vendte tilbage med de indkjøbte Levnedsmidler.

»Har I ikke sagt os,« tilraabte Nureddin ham, »at I er denne Haves Herre?«

»Det har jeg sagt, og siger det endnu en Gang,« svarede den adspurgte, »men hvorfor gjør I dette Spørgsmaal?«

»Tilhører ogsaa den prægtige Hal Eder?«

Dette nye Spørgsmaal kom Shejkhen en Smule uventet, og han kunde ikke skjule sin Forlegenhed. Imidlertid overvejede han hastig ved sig selv, at man, hvis han sagde nej, naturligvis vilde fordre Forklaring over, hvorledes han kunde være Havens uden at være Hallens Ejer, og bestemte sig derfor til at svare: »Min Søn, Hal og Have hører naturligvis sammen? ogsaa Hallen er min.«

»Naar Sagen forholder sig saaledes,« tog Nureddin igjen Ordet, »og da I ønsker, at vi skal være Eders Gjæster for inat, saa gjør I os vel nok den Fornøjelse at lade os se Hallens Indre? Efter det Ydre at slutte, maa det være overmaade prægtigt.«

Efter hvad der var gaaet iforvejen, gik det nu slet ikke an at afslaa Nureddins Forlangende. Desuden havde Shejkh Ibrahim ikke modtaget noget Varsel om, at Khalifen vilde besøge sin Have, hvilket i sligt Tilfælde aldrig plejede at udeblive, og han troede derfor, at han uden Fare kunde spise tilaften med sine Gjæster i Khalifens Hal. Han satte altsaa de medbragte Sager fra sig paa det øverste Trappetrin, og ilede til sin Bolig

for at hente Nøglen. Ogsaa Lys bragte han med sig, og vendte hastig igjen tilbage for at aabne Hallen.

Da Nureddin og den smukke Perserinde traadte ind, blev de højlig overrasket ved den Pragt og Glands, som straalede dem imøde, og kunde ikke blive træt af at beundre. Kostbare Sofaer med guldvirkede Hynder drog sig helt rundt; foruden Lamperne og Lysekronen var der imellem hvert Par Vinduer anbragt en Sølvarmstage med en Voxkjerte. Sukkende erindrede Nureddin sig derved de glimrende Omstændigheder, hvorunder han tidligere selv havde levet.

Imidlertid anrettede Shejkh Ibrahim Maaltidet paa et af Bordene i Hallen; da han var færdig, nedlod de sig derved. Da de havde spist med hinanden og toet deres Hænder, aabnede Nureddin et Vindue og opfordrede den skjønne Perserinde til at træde hen hos ham og fra Vinduet nyde Udsigten over den herlige Have i Maanebelysning, medens Shejkhen ryddede af Bordet. Da denne var færdig hermed og atter havde forenet sig med sine Gjæster, spurgte Nureddin, om han ikke ogsaa kunde skaffe dem noget at drikke.

»Hvad vil I drikke? — Sorbet? Den har jeg ganske udmærket. Men I véd vel, at man ikke plejer at drikke den efter Aftensmaaltidet.«

»Det véd jeg nok?« svarede Nureddin, »jeg mente ogsaa en ganske anden Drik. Det undrer mig, at I ikke allerede har forstaaet mig.«

»Saa mener I Vin!« raabte Shejkhen.

»Truffet!« bemærkede Nureddin. »Hvis I har nogen, saa lad os faa en Krukke deraf!«

»Allah bevare mig naadig fra at have Vin i Huset, ja endog blot nærme mig et Sted, hvor Vin findes!« raabte Ibrahim.

»En Mand som jeg, der fire Gange har gjort Pilgrimsfarten til Mekka, har for bestandig forsvoret at drikke Vin; thi Profeten har jo forbandet dem, der persede og drak, ja endog blot bar den.«

»Men I vil berede os en stor Fornøjelse ved at skaffe os nogen Vin,« vedblev Nureddin, »er Eders Samvittighed saa øm, skal jeg sige Eder en Maade, hvorpaa I kan føje os uden at befatte Eder hverken med at perse, bære eller drikke den, saa at Forbandelsen ingenlunde kan ramme Eder.«

»Det er noget splinternyt,« mente Oldingen. »Lad høre!«

»Vi har foran i Haven bemærket et Æsel, der rimeligvis staar til Eders Tjeneste. Tag her imod disse to Guldstykker, læs Bærekurven paa Ryggen af Eders Æsel, og begiv Eder hen til det første det bedste Udsalg, hvilket I dog ikke behøver at komme nærmere, end I selv ønsker. I kan nemlig give en forbigaaende en ringe Ting for at faa ham til at at gaa helt hen med Æslet, og for de Penge, som i medgiver ham, kjøbe Eder et Par Krukker Vin, pakke dem i Kurvene og bringe Eder Æslet igjen. I driver saa blot Dyret foran Eder hid, og vi skal nok selv baade tage Vinen af Kurvene og selv drikke den. I denne Anordning finder I dog intet betænkeligt?«

De tvende nye Guldstykker, som Shejkh Ibrahim fik, gjorde et mægtigt Indtryk paa ham. »Ej, min Søn,« sagde han, »I er ret et forslagent Hoved! Uden Eder havde jeg visselig ikke vidst, hvorledes jeg skulde have baaret mig ad med at skaffe Eder Vin uden at betynge min Samvittighed.«

Med disse Ord begav Shejkhen sig bort, og kom snart igjen tilbage med det vinbelæssede Æsel. Nureddin tog Krukkerne ud af Kurvene og bar dem ind i Salen, medens Oldingen igjen førte Lastdyret bort. Da han atter traadte ind til sine Frem-

mede, ytrede Nureddin. »Vi kan ikke noksom takke Eder for den Ulejlighed, I har gjort Eder for vor Skyld; men desværre, os fattes endnu noget.«

»Og hvormed kan jeg da endnu tjene Eder?«

»Vi har ingen Drikkeskaale; og nogle Frugter, tørrede, syltede eller friske, vilde ogsaa være os velkommen, dersom I havde nogle.«

»I behøver kun at tale, og intet skal fattes Eder,« sagde Ibrahim, gik ud, og vendte snart igjen tilbage med en stor Kurv. Øjeblikkelig gav han sig til at besætte et Bord med smukke Porcellæns- og Glasskaale med allehaande herlige Frugter, samt med Guld- og Sølv-Drikkekar. Efterat han derpaa havde spurgt dem, om de nu havde alt, hvad de behøvede, fjernede han sig atter, uden at lade sig holde tilbage af deres indstændige Bønner. Saa satte da Nureddin og den smukke Perserinde sig alene til Bordet, og smagte først paa Vinen, som var fortræffelig.

»Er vi da ikke de lykkeligste Mennesker i Verden,« ytrede den første, »at Tilfældet har ført os til et saa herligt Sted? Lad os da være glade og ret vederkvæge os efter Rejsens Møjsommeligheder! Jeg for min Del kjender ingen større Lykke end at have Eder paa den ene og det fulde Bæger paa den anden Side.«

Saa drak de da sammen, underholdt sig med hinanden i muntert Lune, og gav vexelvis en Sang tilbedste. Begge besad de herlige Stemmer, men dog fortrinsvis den skjønne Slavinde. Ved hendes Sang blev igjen den gamle Shejkh lokket hid; han stod længe udenfor Døren og lurede, dog uden at lade sig se. Men tilsidst kunde han ikke bare sig, men stak Hovedet ind ad Døren og tilraabte Nureddin, som han allerede

holdt for beruset: »Ret saa, min kjære Herre! Det glæder mig at se Eder saa lystig!«

»O, Shejkh Ibrahim,« svarede ham Nureddin, idet han vendte sig om imod ham, »hvad I dog er for en prægtig gammel Karl, og hvor megen Tak er vi Eder ikke skyldig? Vi understaar os ikke til at nøde Eder til at drikke med os; men træd dog ind til os og skjænk os Æren og Fornøjelsen af Eders Selskab!«

»Lad Eder kun ikke forstyrre,« sagde Shejkhen. »Jeg har Fornøjelse nok ved at se og høre Eder fornøjede,« og forsvandt atter.

Men den smukke Perserindes skarpe Øje havde opdaget, at han var bleven staaende ude paa Trappen, og hun hviskede til Nureddin, idet hun betroede ham sin Opdagelse: »Med al den gamle Herres Afsky for Vin, tvivler jeg dog ikke om, at jeg jo skulde faa ham til at drikke, hvis I vil bære Eder ad, som jeg skal sige Eder.«

»Og hvad skal jeg da gjøre? Jeg er beredt til at gjøre alt, hvad I ønsker, min Elskede.«

»Bring I ham blot saa vidt, at han kommer herind og bliver hos os,« vedblev den smukke Perserinde. »Naar han saa har siddet lidt og sundet sig, maa I skjænke i og byde ham en fyldt Skaal. Afslaar han den, saa tømmer I den selv, og lader derpaa, som om i falder isøvn. Det øvrige kan I da overlade til mig!«

Nureddin gjennemskuede sin smukke Slavindes Plan og kaldte paa Shejkh Ibrahim, som strax igjen viste sig i Døren. »Shejkh Ibrahim,« sagde derpaa Nureddin til ham, »vi er Eders Gjæster, og er bleven modtaget af Eder paa den mest forekommende Maade. Hvorledes kan I dog afslaa vor Bøn, at

skjænke os Æren af Eders Selskab? Vi forlanger jo slet ikke, at I skal drikke, ja ikke engang, at I skal tale med os, men ene og alene, at I skal tilstede os Skuet af Eders ærværdige Person.«

Shejkh Ibrahim lod sig endelig overtale til at træde ind, og tog Plads paa den ved Døren nærmeste og tillige yderste Ende af Sofaen.

»Men der sidder I ingenlunde godt,« ytrede Nureddin, vi nyder ikke engang Skuet af Eders venlige Ansigt. Saa kom dog nærmere og tag Plads ved Siden af min Kone, der, forsikrer jeg Eder, gjerne ser Eder i sin Nærhed!«

»Jeg føjer mig efter Eders Ønske,« sagde Shejkhen, grinende af Fornøjelse over at turde nærme sig saa fuldkommen en Skjønhed, og tog Plads i Nærheden af hende. Derpaa bød Nureddin den skjønne Perserinde at give en Sang tilbedste i Anledning af den Ære, som Shejkh Ibrahim viste dem. Slavinden sang, og den gamle Herre var nærved at krybe ud af sig selv af bare Fornøjelse. Da hun havde endt, fyldte Nureddin en Skaal med Vin og bød Shejkhen den med de Ord: »Drik dog engang paa vor Sundhed, Shejkh Ibrahim, jeg beder Eder!«

»Herre,« svarede Shejkhen, vigende tilbage, som om alene Synet af Vinen vakte Gru og Afsky hos ham. »Herre, jeg beder Eder have mig undskyldt. Har jeg ikke allerede sagt Eder, at jeg for længe siden har forsvoret at drikke Vin?«

»Nu,« svarede Nureddin ligegyldig, »vil I ikke drikke vor Skaal, saa tillader I dog vel, at jeg drikker Eders.«

Medens Nureddin drak, delte den skjønne Perserinde et Æble, og bød den gamle Herre den ene Halvdel med de Ord:

»I har afslaaet at drikke; vil I maaske ogsaa vægre Eder ved at nyde et Stykke af dette fortræffelige Æble?«

Det formaaede han ikke. Hvo havde overhovedet formaaet at vise en Gave tilbage, som blev en tilbuden af en saa dejlig Haand? Shejkh Ibrahim tog imod Æblet og gav sig til at spise. Den smukke Perserinde lod det dog ingenlunde bero ved denne Artighed; hun benyttede forskjellige Lejligheder til at sige den gamle Shejkh noget behageligt, medens Nureddin lænede sig tilbage i Sofaen og lod, som om han blundede.

Da rykkede den skjønne Perserinde nærmere hen til Shejkhen og sagde i sagte Tone: »Der ser I! Saaledes bærer han sig altid ad, naar vi kommer sammen for at more os. Neppe har han tømt et Par Skaaler, førend han falder isøvn og overlader mig til mig selv. Men jeg haaber, at I vil gjøre mig Selskab, medens den Syvsover er fraværende.« Med disse Ord fyldte hun en Skaal med Vin, overrakte den Gamle den paa yndefuld Maade og sagde: »Drik engang paa min Sundhed! Jeg skal ikke undlade at gjøre Eder Besked.«

Shejkh Ibrahim gjorde Vanskeligheder og bad ynkelig for sig, at han dog maatte være fri; men hun gjentog sit Forlangende paa en saa indtrængende Maade, at han tilsidst, overvunden af hendes smigrende Ord og hendes Yndigheder, tømte Skaalen rent ud. Den gode gamle var ingenlunde en Fjende af et godt Bæger Vin; men han vilde ikke være sin Svaghed bekjendt for Fremmede. Som saa mange andre sneg ogsaa han sig ned i Vinkjælderen, og havde denne Aften ved Indkjøbet af Vinen ingenlunde anvendt de af Nureddin anbefalede Forsigtigheds-regler, men var strax og lige gaaet hen til det ham vel bekjendte Vinudsalg. Natten tjente ham til Kaabe; og paa den Maade sparede han desuden den Drikkeskilling, som han efter

Nureddins Anvisning skulde have givet den, der besørgede Ærindet for ham.

Medens han nu gumlede paa sit Æble, fyldte den smukke Slavinde den anden Skaal, som han allerede med færre Vanskeligheder modtog af hendes Haand; ved den tredie Skaal gjorde han slet ingen Omstændigheder, og var netop i Begreb med at tømme den fjerde, da Nureddin lod, som om han vaagnede op af sin Slummer. Han rejste sig ivejret og sagde, idet han under Latter betragtede Oldingen: »Ha, ha, ha, Shejkh Ibrahim, jeg griber Eder paa fersk Gjerning! I foregav, at I aldrig drak Vin, og nu ser jeg dog, at den smager Eder ret godt!«

Denne Overraskelse kom Shejkh Ibrahim meget uventet, og han blev en Smule flau derover, alligevel lod han sig ikke forstyrre, men tømte Skaalen ganske rolig tilbunds. Da først svarede han med Latter: »Er det virkelig en Synd, hvad jeg gjør, saa kommer den ikke over mit Hoved, men over Eders Kones; Hvo formaar vel at modstaa saa megen Ynde?«

Den smukke Perserinde tog den Gamle i Forsvar og sagde: »O, Herre, lad den gamle Shejkh være i Fred; han véd nok, hvad han gjør! Pas blot Eders eget Bæger! Med disse Ord rakte hun Nureddin en fuld Skaal, og Nureddin gjengjældte denne Artighed.

Men da de saaledes nogle Gange efter hinanden havde skjænket i Skaalerne og drukket paa hinandens Velgaaende, uden at byde den gamle Shejkh nogen Andel i Vederkvægelsen, spurgte denne, idet han betragtede dem med store Øjne: »Men hvad skal dog dette betyde? Jo, det vilde være nydeligt! Nu, da jeg er bleven Eders Drikkebroder, vil jeg ved min Faders Sjæl, ogsaa have noget at drikke med Eder!« Under høj og

munter Latter skjænkede de nu ogsaa i for ham, og saaledes drak de og spøgte med hinanden indtil henved Midnat.

Ved denne Tid blev den smukke Perserinde opmærksom paa, at der kun brændte en eneste Kjerte paa deres Bord, og ytrede derfor:

»Shejkh Ibrahim, I har kun bragt os en eneste Kjerte til at se ved, og dog er Salen helt fuldt deraf. Det er Kniberi, min Gamle. Vær dog saa god at antænde de øvrige, at vi kan faa det en Smule lyst omkring os!«

Vinen var stegen Shejkhen til Hovedet; han saa ikke andet end Vinkanden, og følte ikke andet end sig selv. For ikke at blive afbrudt i et Foredrag, som han netop holdt for den opmærksomme Nureddin, svarede han, uden at tænke videre over Sagen, hastig den smukke Perserinde:

»Saa tænd dem da selv, om I har Lyst! I er en god Del lettere tilbens end jeg. Men paa ingen Maade mere end fem, sex Stykker; det vil være tilstrækkeligt, og jeg har mine Grunde.«

Den smukke Perserinde tog et Lys, og gik hen og antændte alle 80 Kjerter, uden at bryde sig det Mindste om den gamle Shejkhs Forbud. Da nogen Tid efter Shejkh Ibrahim var indviklet i en dyb og interessant Underholdning med den smukke Perserinde, henvendte Nureddin den Bøn til ham, at han dog ogsaa skulde antænde nogle af Lamperne. Uden at lægge Mærke til, at allerede alle Kjerterne brændte, svarede Ibrahim let hen: »I maa dog være utilladelig doven eller ogsaa endnu skrøbeligere end jeg, at I ikke selv kan gjøre det! Gaa og tænd nogle af Lamperne, men paa ingen Maade mere end tre!«

Men Nureddin antændte uden videre alle 80 Lamper, og aabnede alle 80 Vinduer, uden at den gamle Shejkh i sin

ivrige Underholdning med den dejlige Slavinde lagde Mærke dertil.

Netop ved den samme Tid sad Khalifen endnu ved Vinduet i sit Palads og skuede i Maaneskinnet ud over Tigris, lige i Retningen af Lyksalighedens Have. Højlig forbauset saa han pludselig Hallen klart oplyst; øjeblikkeiig lod han hidkalde sin Storvezir Djafar, som alene ventede paa, at de Troendes Behersker skulde gaa iseng, for at vende hjem til sit eget Palads.

Uden Tøven skyndte Djafar sig med at fremstille sig for sin strenge Herre.

»Hund af en Vezir,« for Khalifen strax imod ham, »tjener Du mig saaledes, at Du ikke engang underretter mig om, hvad der foregaar i selve Bagdad?«

»Herre, hvad er Aarsag til Eders Vrede?« spurgte Djafar ydmygt.

»Hvis Bagdad endnu var mit,« vedblev Khalifen, »vilde Hallen i Lyksalighedens Have ikke være oplyst, og sammes Vinduer ikke aabnet! Ve Dig! Hvo understaar sig til at gjøre sligt, imedens jeg endnu er Khalif? Træd nærmere og se selv!«

Skjælvende ved Tanken om, at sligt virkelig skulde være Tilfældet, kastede Veziren sit Blik i den betegnede Retning, og saa, at Khalifen kun havde talt den rene Sandhed. Han begreb øjeblikkelig, at han maatte hitte paa et eller andet, der havde Sandsynligheden for sig, til at forklare dette overraskende Særsyn og besværge det i Khalifens heftige Sind sig sammendragende Uvejr.

»De Troendes Behersker,« tog han tilorde, »jeg formaar ikke at give Eders Højhed nogen anden Forklaring over denne

Besynderlighed, end at Shejkh Ibrahim for nogle Dage siden kom til mig og udtalte det Ønske, at han maatte forsamle de Gejstlige ved sin Moske hos sig til en Fest, som Eders velsignelsesrige Regjering giver enhver Troende saa overflødig Anledning til. Da jeg spurgte, hvad jeg i denne Henseende kunde gjøre for ham, bad han mig udvirke hos Eders Højhed, at han dertil maatte bruge Eders Hal, Fornøjelsens Vugge. Dertil gav jeg ham Tilladelse, idet jeg sagde, at jeg nok skulde underrette Eder om Sagens Sammenhæng; men jeg har glemt det over saa meget andet, hvorfor jeg beder Eders Højhed om Forladelse. Rimeligvis har Shejkh Ibrahim idag givet den paatænkte Fest, og tillige villet overraske de Gejstlige med det prægtige Skuespil af Hallens glimrende Oplysning.«

»Djafar,« ytrede Harun nogenlunde formildet, »ifølge din egen Tilstaaelse har Du begaaet tre utilgivelige Fejl. For det første har Du givet Shejkh Ibrahim Tilladelse til at benytte min Sal; en simpel Opsynsmand er ikke saa vigtig en Person, at man skulde indrømme ham slig en Gunst. For det andet har Du intet sagt mig derom, og for det tredie har Du ganske taget fejl af den gode Gamles egentlige Mening. Jeg er overbevist om, at det ene og alene var lagt an paa at faa et Bidrag til at bestride Omkostningerne med ved denne Fest. Derpaa har Du slet ikke tænkt, og jeg kan ikke fortænke Shejkh Ibrahim i, at han ved denne pragtfulde Illumination tager sin Hævn over at være bleven behandlet saa gnieragtig.«

Glad over, at Harun al Raschid var oplagt til at se Sagen fra denne Side, tilstod Djafar gjerne de ham foreholdte Fejl, og at han havde gjort Uret i, ikke at give den gamle Shejkh et Par Guldstykker.

Smilende tog Khalifen derpaa igjen Ordet og sagde: »Nu,

eftersom dine Fejl er aabenbare, maa Du ogsaa have din Straf for dem; dog skal den ikke blive haard. Du skal nemlig gjennemvaage Natten med mig blandt hine brave Folk, som jeg gjerne gad iagttage i Nærheden. Medens jeg nu gaar hen og iører mig en simpel borgerlig Klædning, maa Du og Mesrur gjøre det samme; derpaa vil vi følges ad til Lyksalighedens Have.«

Djafar gjorde rigtignok den Indvending, at det allerede var silde, og at Forsamlingen rimeligvis vilde være skilt ad, inden de naaede derud; men Harun erklærede, at han nu engang havde sat sig denne Nattevandring i Hovedet. Eftersom nu Sagen ingenlunde forholdt sig saaledes, som Djafar i sin Forlegenhed havde forklaret Khalifen, var Veziren nærved at fortvivle over sin Herres haardnakkede Beslutning, men var naturligvis nødt til at føje sig uden videre Modsigelse. Djafar vidste overhovedet, som let begribelig, heller ikke i mindste Maade at forklare sig selv hint Særsyn med Hallens Illumination; alene saa meget vidste han med fuldkommen Sikkerhed, at det, han havde forebragt Khalifen, var den pure Nødløgn.

Khalifen, Storveziren og Mesrur, Obersten for Haremsbevogterne, begav sig altsaa paa Vejen ud til Haven, hvis Dør Shejkh Ibrahim havde glemt at lukke efter sig, da han vendte tilbage fra Vinkjøbet.

»Hvorledes gaar det til, at Døren endnu saa silde staar aaben?« ytrede Harun højlig utilfreds. »Skulde den gamle Shejk virkelig have slig Uorden for Skik, eller er det blot en tilfældig Forsømmelse, som er bleven foranlediget ved Festens Forvirring?«

Da han befandt sig i Nærheden af Hallen, raadførte han sig med Djafar, om man ikke gjorde bedst i, først at bestige et i

Nærheden staaende højt Træ, hvorfra man bekvemt kunde opdage, hvad der foregik indenfor, førend man begav sig ind i selve Hallen. Men Djafar, der vel vidste, at det blev ham, der skulde klatre tilvejrs, gjorde Khalifen opmærksom paa, at Døren stod paaklem, og at man igjennem Aabningen maatte kunne overse den største Del af Hallen. Khalifen gik sagte opad Trappen og stillede sig ved Døren, igjennem hvis Aabning virkelig ogsaa, som Veziren havde ment, det hele bekvemt lod sig overse. Men Harun var kun slet forberedt paa det sig frembydende Skue; i Stedet for en Hob gamle Præster saa han for sig en ung Kvinde af en uforlignelig Skjønhed og en ligeledes ung Mand af et indtagende Udvortes, hvilke tilsammen udgjorde den gamle Shejkhs eneste Selskab. Shejkh Ibrahim løftede netop en til bredfuldt Maal fyldt Skaal og sagde til den smukke Perserinde:

»En ægte Dranker maa aldrig tømme sin Skaal uden i Forvejen at have givet en lille Vise tilbedste. I maa vistnok kjende Digterens Ord:

> — Lad det store Bæger gaa Kredsen rundt, og modtag det lille af den lysende Maanes snehvide Haand! Men tøm det ikke uden munter Klang; thi — endogsaa for Heste fløjter man, naar de bliver vandede. —

Da Harun al Raschid saa, at Shejkh Ibrahim, hvem han hidtil havde anset for en sat og fornuftig Mand, og hvem han allermindst havde haft mistænkt for at drikke Vin, bar sig ad paa slig en forargelig Maade, svulmede Vredens Aare imellem hans Øjne. Forsigtig vendte han tilbage til den nogle Trin lavere tøvende Djafar og sagde: »Aldrig i mine Levedage har jeg set saadanne Fromme og saadanne Fromhedsøvelser førend

i denne Nat. Gaa selv engang derop og se til, at ogsaa Du kan faa din Del af Velsignelsen.«[1])

Allerede af Tonen, hvori disse Ord blev udtalt, kunde Djafar mærke, at Sagen begyndte at tage en gal og farlig Vending; men da han kom op til Døren og fik Øje paa det lystige Selskab i Hallen, begyndte han at skjælve af Angst. Ganske forskrækket kom han tilbage til Khalifen, og formaaede ikke at fremføre noget Ord.

»Har man nogensinde set saa galt,« udbrød Harun, »at Fremmede vover at gjøre sig lystige i min Have, min Hal, og at Shejken ikke alene lukker dem ind og taaler deres Galskab, men endogsaa deler den! Imidlertid, jeg troer ikke, at der kan gives noget smukkere Par, og derfor vil jeg, inden jeg giver min Vrede Tøjlen, dog først nærmere undersøge, hvorledes disse indtagende Landstrygere er kommen herind og hvorfra de kommer.«

Da han havde sagt dette, steg han atter op og tog Plads ved Døren for at iagttage videre; Veziren fulgte efter og stillede sig bagved ham. Begge hørte de, hvorledes den gamle Shejkh spurgte den smukke Perserinde, om der endnu gaves noget, som kunde forhøje Aftenens Nydelse, og den skjønne Slavinde svarede ham: »Mig tykkes, at der slet intet vilde fattes i vor Glæde, hvis I havde et eller andet Strengeinstrument ved Haanden, som jeg forstaaer at spille paa.«

»Kan I spille paa Cithar?« spurgte Shejkhen. Da hun hertil svarede Ja, gik den Gamle hen til et Skab og fremtog en Cithar, som han med Galanteri overrakte hende. Strax be-

---

[1]) Muhammedanerne tro, at endogsaa blot Synet af fromme Øvelser bringer Velsignelse.

gyndte hun at stemme den. Men Harun vendte sig om til Djafar og sagde: »Ved Allah, hvis hun spiller godt, vil jeg tilgive hende og den unge Mand; Dig derimod lader jeg ganske vist hænge.«

»De Troendes Behersker,« svarede Djafar, »saa vil jeg ønske, at hun spiller daarlig.«

»Hvorfor det?« spurgte Harun nysgjerrig.

»Jo,« svarede Veziren, »godt Selskab er den halve Fornøjelse. Skal jeg hænges, vilde det dog altid være mig en Trøst, om jeg kunde tage nogen med mig.«

Harun al Raschid var en Ven af gode Indfald og kom til at le. Derpaa lagde han atter Øret til Døren for at lytte til den smukke Perserindes Spil; allerede det indledende Forspil røbede Mesterinden i hende. Men da hun med den herligste Stemme og den mest fuldendte Kunst begyndte at foredrage en Khalifen bekjendt Sang, blev han ganske fortryllet. Da Sangerinden taug, steg han ned ad Trappen, og sagde nedenunder til den ham efterfølgende Djafar: »Jeg har, saa længe jeg har levet, hverken hørt bedre Sang eller bedre Strengespil. Hidtil holdt jeg Isak[1]) for den største Citharspiller i Verden; men han kan langtfra maale sig med hende. Jeg er saa fortryllet af hende, at jeg føler den største Lyst til at komme ind i Salen og høre hende i Nærheden; men hvorledes skal jeg bære mig ad dermed?«

»De Troendes Behersker« svarede Djafar, »hvis Eders Højhed uden videre træder ind i Hallen, saa døer bestemt den gamle Shejkh af Skræk.«

---

[1]) En berømt Citharspiller i Bagdad, Haruns og senere Al Mamuns, hans Søns, Yndling.

»Det samme frygter jeg for,« ytrede Khalifen, »og jeg vilde dog nødig være Aarsag til en Mands Død, som har tjent mig tro og længe. Men der falder mig netop noget ind, som vel kunde føre til Maalet. Bliv her tilbage med Mesrur og vent, indtil jeg kommer tilbage.«

Med disse Ord fjernede Harun sig og tog Vejen hen til et stort opmuret Vandbassin, som stod i Forbindelse med den i Nærheden flydende Tigris, og som derfor stedse havde Overflod af de herligste Fisk. Dette vidste Fiskerne ret godt og var i høj Grad forhippede paa at komme til at kaste deres Net ud i Bassinet; men Khalifen havde udtrykkelig forbudt at give nogen Adgang. Denne Nat var der netop gaaet en Fisker forbi Indgangen til Haven, hvis Dør Khalifen havde ladet staa aaben efter sig, saaledes som han havde fundet den. Lejligheden var fristende; Fiskeren listede sig ind, kastede sit Net ud i Bassinet, og var netop i Begreb med at drage det op igjen, betynget af Fisk, da Khalifen kom til og overraskede ham. Denne sidste havde ventet noget lignende, som en Følge af den gamle Shejkh Ibrahims Skjødesløshed, og havde isinde at drage Nytte deraf til sit Øjemed. Fiskeren gjenkjendte øjeblikkelig Khalifen trods hans Forklædning, kastede sig for hans Fødder og gav sin Armod til Undskyldning. Harun bød ham staa op og være ved godt Mod, og drage Nettet iland, for at de kunde se, hvilke Fisk der fandtes deri.

Den saaledes beroligede Fisker adlød og drog sit Net til sig; Fangsten bestod af fem eller sex smukke Fisk, hvoraf Khalifen udvalgte sig de to største, som han ved Gjellerne lod trække paa en smidig Vond. Derpaa befalede han Fiskeren at bytte Klæder med sig, og saasnart han fra Top til Taa var paaklædt som Fisker, befalede han Skjælmen at tage sit Net

og se til at komme afsted. Hermed var Fiskeren ikke ilde tilfreds, og spildte ej Tiden, inden han kom sin frygtelige Herre ud af Øjnene.

Nu tog Khalifen sine Fisk og vendte tilbage til Mesrur og Djafar. Da han blev staaende tæt foran dem, sagde Veziren, som ikke gjenkjendte ham: »Hvad vil Du her, afsted med Dig!« Da lo Khalifen af Hjærtens Grund, og først da mærkede Djafar, hvem han havde for sig. »De Troendes Hersker,« udraabte han, »er det muligt, er det virkelig Eder? Jeg formaaede ikke at gjenkjende Eder, og beder tusinde Gange om Forladelse for min uhøflige Tiltale. Nu kan Eders Højhed trøstig gaa ind i Salen, uden at behøve at frygte for, at Shejkh Ibrahim skal gjenkjende Eder.«

»Saa bliv I her,« befalede Khalifen, »medens jeg prøver min Lykke!« Derpaa steg han op til Døren og bankede paa. Nureddin hørte, at der kom Nogen, og gjorde Shejkhen opmærksom derpaa. »Hvem er det?« raabte Opsynsmanden. Paa dette indbydende Spørgsmaal traadte Khalifen ind, men blev staaende tæt indenfor Døren og svarede: »Shejkh Ibrahim, det er mig, Fiskeren Kerim. Da jeg mærkede, at I havde Fremmede, og jeg netop havde fanget to herlige Fisk, vilde jeg forespørge mig, om I ikke havde Brug for dem.« Da Nureddin og den smukke Perserinde hørte Tale om Fisk, hvoraf de var store Elskere, bad de den Gamle om at lade Manden komme nærmere og forevise sine Varer.

Shejkh Ibrahim var ifølge Vinens Indvirkning ikke oplagt til at holde lange Forhør over, hvorledes Fiskeren var kommen ind i Haven og hvor han havde hentet sine Fisk, men tænkte ene og alene paa at vise sig behagelig imod sin skjønne Borddame. Møjsommelig vendte han sit tunge Hoved om imod

Døren og sagde med lallende Tunge til den formentlige Fisker: »Kom nærmere, Du flinke Nattetyv, kom nærmere og lad Dig se!«

Khalifen adlød, idet han fuldkommen vel efterlignede en simpel Mands plumpe og forlegne Adfærd, og fremviste sine Fisk. — »Ej, hvilke herlige Fisk!« udraabte den smukke Slavinde. »Jeg kunde virkelig faa Lyst til dem, hvis de var kogt og tilberedt.« — »Ved Allah,« svarede hende den Gamle, »I har fuldkommen Ret! Hvad vil den Slyngel her med sine ukogte Fisk? Gaa ud og tilbered dem for os! I mit Kjøkken vil Du finde Alt, hvad Du dertil behøver.«

»Som I befaler, Herre!« svarede Fiskeren, og gik ud til Diafar, hvem han meddelte, at alt var gaaet fortræffelig, indtil man havde befalet ham at koge og tilberede Fiskene. Veziren var strax villig til at paatage sig Forretningen; men Khalifen svarede: »Sagen interesserer mig i den Grad, at jeg selv vil paatage mig denne Ulejlighed. Har jeg spillet Fiskerens Rolle saa godt, tænker jeg ogsaa, at jeg slipper fra Kokkens. I min tidlige Ungdom laa Kjøkkenvæsenet mig meget paa Hjerte, og jeg har endnu en ikke saa ringe Erfaring deri.«

Med disse Ord tog han Vejen til Shejkhens Bolig; Diafar og Mesrur fulgte. Alle Tre lagde Haand paa Værket, og, da det lille Kjøkken indeholdt Alt, hvad de behøvede, fik de snart den simple Ret færdig, hvorpaa Khalifen bar den frem. Han satte Fisken paa Bordet og bød hver af de Tilstedeværende en Citron, hvis Saft almindelig tjener til at forhøje Nydelsen af denne Ret. Alle gav sig med god Appetit ifærd med Maaltidet; især lod det til at smage den smukke Perserinde og hendes Gemal overmaade godt. Khalifen blev staaende hos og saa paa,

at de spiste. Da de var færdig med Maaltidet og havde vasket deres Hænder, tog Nureddin Ordet:

»Fisker, din Ret er fortræffelig; Du har ikke kunnet gjøre os nogen større Fornøjelse. Tag dette!«

Og han tilkastede Fiskeren sin Børs, hvori Resten af de 50 Guldstykker, som han i Basra havde faaet af Sandschar. »Du skulde have faaet mere, hvis jeg havde haft mere at give,« vedblev han. »Havde jeg kjendt Dig, førend jeg endnu havde adsplittet min Arv, skulde jeg have gjort Dig velhavende for Livstid. Modtag imidlertid denne Smaating lige saa venlig, som om det havde været en mere anselig Foræring!«

Under mange Taksigelser modtog Khalifen Pungen; men da han saa, at den indeholdt Guld, sagde han: »Herre, jeg kan ikke noksom takke for Eders store Gavmildhed; lykkelig er den, der har med saadanne Folk at gjøre! Men førend jeg fjerner mig, har jeg dog en Bøn at henvende til Eder. Jeg ser der en Cithar, og slutter deraf, at den naadige Dame forstaar at spille. Ak, hvis I dog kunde formaa hende til at spille et lille Stykke derpaa! Jeg gik da herfra som det lykkeligste Menneske. Af alle Instrumenter elsker jeg dette højest.«

Paa Nureddins Bøn greb den smukke Perserinde Citharen, stemmede den, spillede og sang. Derpaa spillede hun nogle Stykker uden at synge dertil; men da hun havde endt, var Khalifen ganske ude af sig selv af Beundring og Henrykkelse, og raabte: »O, hvilken Stemme, hvilken Haand, hvilket Spil! — Har man nogensinde hørt nogen bedre synge eller bedre spille paa Cithar? Nej, aldrig i Verden!«

»Ej, Fisker,« ytrede Nureddin, »har hendes Sang og kunstrige Spil behaget Dig saa vel?«

»Ved Allah, ja!« svarede den forklædte Fisker. Da følte Nüreddin sig endnu engang atter besat af hin Højmodigheds-grille, der i hans gode Dage havde ladet ham bortgive alt, hvad en anden blot fandt det Umagen værd at rose, og sagde til Fiskeren:

»Nuvel, Fisker, saa forærer jeg Dig hende. Tag imod hende som en Gave fra et højmodigt Hjerte, som aldrig fordrer sine Velgjerninger tilbage!«

Med disse Ord stod han op, tog sin Kappe, som han havde kastet af sig, og vilde begive sig bort for at efterlade den formentlige Fisker i uforstyrret Besiddelse af den skjønne Slavinde, nu hans eneste, til enhver Tid hans kostbareste Eje.

Den smukke Perserinde følte sig naturligvis slagen af Skræk over denne sin Elskedes vanvittige Gavmildhed; hun holdt Nureddin tilbage, tllkastede ham et Blik fuldt af øm Bebrejdelse og sagde:

»Herre, hvor vil I dog hen? — Sæt Eder paa Eders Plads og hør efter, hvad jeg vil foresynge Eder!«

Nureddin opfyldte hendes Begjæring. Men Slavinden hettede sit af Taarer blændede Blik paa ham og foredrog med smeltende Stemme til Citharen flere Vers, der flød hende ligefra det dybt saarede Hjerte, og hvori hun bebrejdede ham hans Mangel paa Kjærlighed, at han saaledes kunde kaste hende den første den bedste Fremmede i Armene. Tilsidst kastede hun Citharen fra sig og skjulte hulkende sit Ansigt i sit Tørklæde. Men Nureddin lod intet Ord falde, som kunde antyde, at han fortrød sin Gavmildhed; stiltiende tog han imod hendes ømme Bebrejdelser og blev siddende fuldkommen ubevægelig.

Men fuld af Forundring tog den forklædte Khalif tilorde: »Herre, altsaa er denne dejlige, over al Maade beundrings-

værdige Dame, som I nylig har budt mig til Foræring, Eders Slavinde?«

»Saaledes er det, Kerim,« svarede Nureddin, »og Du vilde visselig forundres endnu mere, end Du nu gjør, hvis Du kjendte alle de Ulykker, som denne Slavinde allerede har bragt over mit Hoved.«

»Ak, Herre,« vedblev Khalifen, der endnu stedse beholdt og overmaade vel gav Fiskerens Rolle, »vær dog saa naadig at fortælle mig Eders Historie!«

Hertil var Nureddin ingenlunde uvillig; han havde jo nylig bragt Fiskeren et uden al Sammenligning betydeligere Offer. Han fortalte altsaa sin Historie lige fra den Dag af, da Khakan havde kjøbt den dejlige Slavinde til Kongen af Basra, og indtil det daværende Øjeblik, uden at fortie det Allermindste. Da han var færdig, spurgte Khalifen ham videre, hvorhen han nu tænkte at begive sig. »Hvorhen Allah fører mig!« var Nureddins korte Svar.

»Hvis I vil lyde mit Raad,« sagde Khalifen derpaa, »gaar I ikke herfra videre, men vender tvertimod strax igjen tilbage til Basra. Jeg vil give Eder et lille Brev med til Kongen, og I skal se, at han, efter at have læst dette, vil modtage Eder meget vel, og at forøvrigt ingen vil vove at krumme et Haar paa Eders Hoved.«

Over disse Ord forbausedes Nureddin højlig, og ytrede, at det lige fra Verdens Begyndelse var noget uhørt, at en Fisker stod i fortrolig Brevvexling med en Konge. Men Khalifen bad Nureddin ikke at undre sig saa meget herover. De havde nemlig besøgt den samme Skole og ved denne Lejlighed sluttet det inderligste Venskab med hinanden. Rigtignok havde Skjæbnen vidt adskilt dem, idet den havde gjort en Konge af den

ene og en ussel Fisker af den anden; men deres Venskab havde dog intet lidt under den vide Adskillelse. Kongen af Basra havde ofte tilbudt at ophøje sin gamle Skolekammerat; men denne havde stedse vist de højmodige Tilbud tilbage, og indskrænket sig til det Forlangende, at det engang imellem alene maatte være ham tilladt at lægge et godt Ord ind hos ham for sine Venner. »Lad mig derfor kun raade!« sluttede Khalifen, »I skal faa at se, at min Mellemkomst vil have gode Følger.«

Nureddin gav sit Samtykke, og efterat de nødvendige Skrivematerialier var skaffet tilveje, skrev Harun al Raschid følgende Brev til Kongen af Basra, i hvis øverste Rand han med fin Skrift tilføjede en bestemt Formel, der antydede, at han forlangte ubetinget Lydighed:

> »Harun al Raschid, Mahdi's Søn, sender dette Brev til Mohamed, Soliman-Es-Seyni,s Søn, sin elskelige Fætter.
>
> Saasnart som Nureddin, Søn af Viziren Khakan, denne Skrivelses Overbringer, har overleveret Dig dette Brev og Du har læst det, skal Du aflægge din kongelige Kaabe, beklæde ham dermed og lade ham indtage din ophøjede Plads. Dermed sker vor Vilje. Levvel!«

Khalifen lagde dette Brev sammen og forseglede det uden at sige Nureddin noget om Indholdet. Derpaa overgav han ham det med den Anvisning: »Tag det og indskib Eder øjeblikkelig paa et af de Skibe, som daglig ved denne Tid afgaar til Basra. Sove kan I ombord.«

Nureddin tog imod Brevet, forvarede det i sin Turban, og gik sin Vej, med de faa Skillinger, som han havde hos sig, førend Sandschar havde skjænket ham sin Pung. Utrøstelig

over hans Bortgang satte den smukke Perserinde sig hen i en Krog og udgjød Strømme af bitre Taarer.

Neppe var Nureddin borte, førend Shejkh Ibrahim, som havde tiet stille til alt det Foregaaende, med følgende Ord henvendte sig til den formentlige Fisker:

»Hør, min gode Kerim, der har Du bragt os et Par Fisk, som i det højeste er tyve Para[1]) værd, og derfor modtaget en hel Pung fuld af Penge og en uvurderlig Slavinde. Mener Du virkelig, at Du skal beholde alt dette for Dig selv? Jeg siger Dig, at jeg vil have min Andel deraf. Hvad Pungen angaar, saa hid med den, at jeg kan se, hvad den indeholder. Er det Sølv, den indeholder, skal Du faa et Sølvstykke; er det derimod Guld, beholder jeg naturligvis det Hele for mig selv, og Du maa lade Dig nøje med nogle Kobbermønter, som jeg har hos mig.«

»Hvad Pungen indeholder, véd jeg ikke, men vil gjerne dele dens Indhold med Eder, enten det nu er Sølv eller Guld. Slavinden derimod beholder jeg alene, uden Snak om nogen Deling. Er I ikke tilfreds med disse Vilkaar, faar I slet intet.«

Shejkh Ibrahim blev yderlig opbragt over slig efter hans Mening uforskammet Opførsel af en pjaltet Fisker, greb en af Porcellænskopperne paa Bordet og kastede den efter Kerims Hoved. Denne undveg imidlertid med Lethed den berusede Oldings usikre Kast, og Koppen søndersloges imod Væggen. Men strax traadte Khalifen hen til Vinduet og klappede i Hænderne; det var det aftalte Tegn til, at fire Kammertjenere med en frisk Dragt, som Veziren imidlertid havde maattet hidskaffe, skulde træde ind tilligemed Diafar og Mesrur. Øjeblikkelig var

---

[1]) En lille Kobbermønt.

de alle tilstede; Khalifen afkastede Fiskerens Pjalter og lod sig iføre de hidbragte nye Klæder. Ibrahim sad og begloede dette mærkværdige Skuespil, i Begyndelsen ganske forstenet af Overraskelse; derpaa følte han sig til Hovedet, om det endnu sad paa sin rette Plads, bed sig i Fingrene og spurgte i ubeskrivelig Forvirring sig selv: »Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?«

Khalifen maatte hjertelig le over hans Forbauselse og sagde: »O, min agtbare Shejkh, skal jeg under slige Omstændigheder gjense Dig?« Da først opløstes hans Tvivl og en Del af hans Rus i den bævende Skræk; han kastede sig næsegrus for Khalifens Fødder, saa at hans lange, hvide Skjæg fejede Gulvet, og udraabte:

»De Troendes Behersker, Eders elendige Slave har fornærmet Eder; han anraaber Eders Barmhjærtighed og beder tusinde Gange om Tilgivelse!«

Khalifen tilgav ham og befalede ham at staa op. Derpaa vendte han sig til den smukke Perserinde og ytrede, at hun vistnok ifølge det, som nylig var kommet for Dagen, vilde kunne indse, at det ikke stemmede overens med hans Værdighed at modtage den Foræring, som Nureddin med en Højmodighed uden Lige havde gjort ham. Han havde sendt Nureddin tilbage til Basra for at blive Konge sammesteds; som hans Dronning vilde han ogsaa sende hende didhen, saasnart Tronskiftet var gaaet for sig og han havde faaet Efterretning derom. Imidlertid skulde hun have sit Ophold i hans eget Palads og blive behandlet overensstemmende med en Fyrstindes høje Rang.

Ved denne Erklæring af den højmodige Harun al Raschid følte den skjønne Perserinde sig atter trøstet og fuldt beroliget;

for sin dybe Hjerteve fandt hun en rig Erstatning i den Fryd, hun følte ved Tanken om at skulle se sin ømt elskede Nureddin ophøjet til en saa glimrende Værdighed. Khalifen holdt ogsaa, som sædvanlig, sit Tilsagn paa det punktligste; han anbefalede hende desuden til sin Gemalinde Sobeïde, idet han gjorde hende bekjendt med den Godhed og Agtelse, han nærede for Nureddin, hendes Gemal.

Denne kom imidlertid lykkelig og vel tilbage til Basra, desværre blot nogle Dage tidligere, end det havde været at ønske for hans Velfærd. Han begav sig strax til det fyrstelige Palads, hvor Kongen netop gav Audients. Holdende Brevet højt over Hovedet, arbejdede han sig igjennem Trængselen og overgav Kongen Brevet. Denne tog imod det, brød det med det samme, læste det og blegnede. Derpaa kyssede han det tvende Gange, og vilde just vise Befalingen Lydighed, da det faldt ham ind, først at raadføre sig med sin Vezir Savy. Denne uforsonlige Fjende af Nureddin havde allerede erfaret dennes Tilbagekomst; hvad han ikke havde været forbauset iforvejen, blev han nu, da han havde læst Khalifens Brev. Da han imidlertid saa godt som var Part i Sagen, fattede han sig hastig og bestræbte sig for at finde en Udvej af denne baade Kongen og ham truende Forlegenhed. Og han fandt den. Han traadte lidt tilside, som om han søgte et bedre Lys for at gjennemlæse Brevet endnu engang, og afrev den i Brevets Rand med fine Bogstaver affattede Formel, der antydede, at Khalifen forlangte ubetinget og hastig Lydighed, saa behændig, at ingen bemærkede det og ingen kunde bemærke det uden ved nøjere Eftersyn. Efterat han derpaa hemmelig havde slugt den lille Strimmel med de frygtelige Bogstaver, vendte han tilbage til Kongen og spurgte hemmelig: »Herre, hvad har I isinde at gjøre?«

»Hvad Khalifen befaler mig,« svarede Kong Mohamed.

»Det behøver I ingenlunde,« tog den snedige Minister igjen tilorde. »Vistnok er det Khalifens Haandskrift, men hans Formel fattes.«

Kongen havde rigtignok forrige Gang set Formelen, men kun ganske flygtig; han troede derfor nu, da han ikke saa den mere, at han i sin Overraskelse havde skuffet sig. Veziren vedblev: »Der er jo ingen Tvivl om, at jo Khalifen har givet Nureddin denne Skrivelse paa hans Anklage imod mig og Eders Højhed, alene for at skaffe sig ham af Halsen. Det er ingenlunde hans Mening, at I skal føre Eder hans Ord til Hjerte. Desuden har han jo heller ikke sendt noget særegent Bud med Firmanen [1]) uden hvilket Brevet intet har at sige. En Konge som Eder afsætter man visselig ikke saaledes uden alle Omstændigheder. Der kunde jo gjerne komme endnu en anden efter Nureddin med en falsk Skrivelse. Sligt har man hørt før. Eders Højhed kan forlade sig paa mit Ord; jeg tager alle mulige slemme Følger paa min Kappe.«

Kongen lod sig overtale; Nureddin blev af bevæbnede greben og ført til Savys Hus, hvor han til Velkomst fik en Bastonnade, hvorefter han blev liggende halv død. Derpaa blev han kastet i det dybeste og mørkeste Fangehul, og det blev paa det strengeste indskjærpet Slutteren, kun at give ham Vand og Brød.

Da den tilskamme pryglede Nureddin i Fængslet atter kom til Besindelse, udstødte han høje Klageskrig og begræd sin uden Lige grusom haarde Lod: »O, Fisker, hvor Du har bedraget mig, og hvor lettroende var ikke jeg, at jeg troede Dig! Men

---

[1]) Officiel Regjeringsskrivelse.

kunde jeg vente sligt Forræderi af Dig, efterat jeg havde overøst Dig med mine Velgjerninger? »Nej, det er umuligt; slig Utaknemlighed gives der ikke i Verden! Himlen velsigne Dig ligefuldt, Fisker! Jeg kan umulig tro, at Du har ment det saa slemt med mig; og jeg vil have Taalmodighed indtil Enden af mine Lidelser.«

Og Taalmodigheden modtog her, som overalt, sin fortjente Løn. Endnu samme Dag fik hans Skjæbne et mindre mørkt Udseende. Hans Fangevogter havde Medlidenhed med ham og søgte paa alle Maader at formilde hans Lidelser. Den onde Vezir havde rigtignok befalet ham, daglig at slaa og mishandle Nureddin; men det skikkelige og følsomme Menneske handlede lige tvertimod. Han bragte ham styrkende Spise, redte ham et mageligt Leje, plejede og trøstede ham. Men Savy tænkte alene paa, hvorledes han kunde styrte sin Fjende i en vanærende Død uden at udsætte sig selv for nogen Fare derved. Da derfor fyrretyve Dage var forløben, lod han ved nogle af sine Slaver endel kostbare Gaver bringe til det kongelige Palads, med Udseende af, at de kom fra Khalifen, og fremstillede sig kort efter selv for Kongen. Kong Mohamed fandt stort Behag i de smukke Sager og den hertil knyttede ærefulde Opmærksomhed, men Savy forbitrede hastig hans Glæde ved den ondskabsfulde Bemærkning? »Herre, maaske var disse Foræringer slet ikke bestemt til Eder, men til den nye Konge.«

Kongen forstod hans Mening og spurgte heftig: »Hvad, lever den elendige endnu? Jeg troede, at Du for længe siden havde ladet ham dræbe!«

»Herre,« svarede Savy, »jeg besidder ikke Magt til at skille nogen ved Livet; alene Eders Højhed har at befale.«

»Gaa,« raabte Kongen, »gaa strax og lad Hovedet hugge af ham!«

Med denne Befaling var Savy vel tilfreds, og takkede Kongen krybende for den Oprejsning, han derved skjænkede ham. »Men,« tilføjede han, »da han offentlig har beskæmmet mig, som Eders Højhed véd, saa beder jeg Eder om den Naade, at han maa blive henrettet udenfor Eders Majestæts Palads, og at Herolder over hele Staden maa udraabe hans Dødsstraf, saa at alle og enhver kan erfare og lægge sig paa Hjerte, hvad en Fornærmelse mod Eders Højheds ydmyge Slave monne koste.«

Kongen gav hertil sit Samtykke. Herolderne drog omkring og gjorde deres Skyldighed, hvorved hele Staden blev nedsænket i den dybeste Sorg. Det endnu friske Minde om Khakan og hans Fortjenester lod alle skikkelige Mennesker med Uvillie fornemme, at hans Søn ved Savys Ondskab var bestemt til at lide en forsmædelig Død.

Savy begav sig i egen Person med tyve af sine Slaver til Nureddins Fængsel og bød Slutteren at udlevere ham. Den arme Nureddin maatte først i al Hast ombytte de af den barmhjertige Fangevogter modtagne nette og renlige Klæder med nogle smudsige Pjalter, der ret gjorde ham til et Jammerens Billed, og blev saa overgiven i sin Fjendes Hænder. Da græd han og sagde:

— Er I da sikker for Ulykke? Har I da ikke hørt Digterens Ord: — »De brugte deres Magt, og brugte den tyrrannisk; og snart var de, som om de aldrig havde været.« —

»O, Nureddin,« spottede Veziren, »tror Du dermed at gjøre mig bange? Intet skal hindre mig i, ligefor Øjnene af hele

Basras Befolkning at lade Hovedet hugge af Dig. Hvor herlig siger ikke hin anden Digter:

— Hvo, som blot en eneste Dag overlever sin Fjende, har faaet sine Ønskers Bæger fuldt. —

Paa Savys Befaling blev Nureddin sat op paa et elendigt Muldyr, og Toget satte sig derpaa i Bevægelse hen til Pladsen foran Kongens Palads. Foran den til Død og Vanære indviede ulykkelige blev der udraabt: »Dette er den ringeste Straf for den, som vover at smedde et falsk Brev fra Khalifen til Kongen.«

Under Paladsets Vinduer dannede Savys Slaver og den kongelige Livvagt en vid Kreds; men det kostede Anstrengelse at holde Folket i Ave, som uophørlig trængte paa for at bryde igjennem og befri Nureddin. Savy overlod sit Bytte i Skarpretterens Hænder, og begav sig op paa Slottet, hvor Kongen allerede var beredt til, fra sine Vinduer tilligemed den onde Vezir at nyde det forestaaende blodige Skuespil.

Skarpretteren traadte hen til Nureddin og bad ham tilgive sig hans Død, eftersom han kun var en Slave, som nødtvungen maatte opfylde sin Pligt. »Har Du endnu noget paa Hjertet,« vedblev han, »saa kom hastig frem med det; thi dine Øjeblikke er talt; saasnart Kongen ser ud igjennem Vinduet, skal Du ophøre at leve.«

Den ulykkelige Nureddin saa sig rundt om i Kredsen og sagde: »Er der ingen, som vil vise mig den Barmhjertighed, i disse mine sidste frygtelige Øjeblikke at lædske mig med en Drik Vand?«

Strax blev en Krukke med Vand skaffet tilveje, der gik

fra Haand til Haand, indtil den naaede Nureddin. Men da Veziren Savy fra Paladsets Vindue blev Vidne til denne Forsinkelse, skreg han ned til Skarpretteren: »Nu, hvad tøver Du efter? Hug til!«

Hele Pladsen gjenlød af Forbandelser over den onde Vezir. Heller ikke den paa sin Anseelse iversyge Konge billigede det af Ministeren i hans Nærværelse udviste Overmod, men tilkjendegav sin Uvillie, idet han raabte ned, at man endnu skulde tøve noget.

Men til denne Befaling havde han ogsaa en anden Grund; thi han havde faaet Øje paa en Rytterskare, som sprængte frem igjennem en lang til Pladsen stødende Gade, og gjorde Savy opmærksom derpaa. Denne frygtede for, at Rytterne skulde kaste en uventet Hindring i Vejen for hans Hævn, og trængte ind paa Kongen, at han skulde give det aftalte Tegn til Henrettelsen; men Kongen havde en Anelse om, hvad der vilde komme, og vægrede sig ved at give Tegnet, førend han havde faaet at vide, hvilket Budskab hin Rytterskare bragte.

Og vel gjorde han deri; thi det var Storveziren Djafar selv, som med Følge var ilet hid fra Bagdad, afsendt af Khalifen.

Harun al Raschid havde hele tredive Dage forglemt at sende den nødvendige Firman efter Nureddin, da han en Dag, ved at gaa igjennem den indre Del af sit Palads, det beboedes af Haremets Kvinder, med Overraskelse hørte Lyden af en overordentlig dejlig Fruentimmerstemme. Han blev staaende udenfor Døren og lyttede, og hørte en Sang foredrage, der skildrede Smerten ved at være adskilt fra den Elskede. Studsende spurgte Khalifen en Gilding, hvem der beboede dette Værelse, og fik til Svar, at det var hin unge Mands Kone, som Khalifen havde

sendt til Basra for at blive Konge i Mohamed Ibn-Solimans Sted.

Slaaende sig for Panden udraabte Harun: »Arme Nureddin, Khakans Søn, at jeg saaledes kunde forglemme Dig! Kald mig strax paa Djafar!«

Saasnart Storveziren havde indfundet sig, sagde Khalifen til ham: »Djafar, jeg har glemt at sende Firmanen angaaende Anerkjendelsen af Nureddin som Konge i Basra. Til Udfærdigelsen af samme er der ikke længere Tid! Tag derfor Folk og Heste og skynd Dig afsted til Basra. Er Nureddin tagen af Dage, saa lad strax Savy hænge; lever han endnu, saa bring ham, Kongen og hans Vezir med Dig tilbage til mig!«

Djafar spildte ingen Tid, men steg strax tilhest og begav sig med et anseligt Følge paa Vejen til Basra, som han naaede i det forhen angivne betydningsfulde, ja afgjørende Øjeblik. Da han viste sig paa Pladsen, veg alle tilside for ham for at lade ham komme frem, og raabte om Naade for Nureddin. Storveziren red lige hen til Paladsets Trappe og steg af. Kongen havde allerede gjenkjendt Khalifens betroede højre Haand, og kom Djafar imøde i Døren til sit Værelse. Uden at spilde Tiden med Ceremonier spurgte denne øjeblikkelig, om Nureddin endnu var ilive, og, da han herpaa havde modtaget Svaret ja, befalede han, at den unge Mand strax skulde bringes for ham. Saasnart den arme Nureddin viste sig, betynget med Lænker, lod Djafar ham strax sætte i Frihed, men sikrede sig paa samme Tid den onde Savy, hvilken han lod fængsle i de samme Lænker, som nylig var falden af hans ulykkelige Offer. Kun en eneste Nat blev han over i Basra, og vendte derpaa med Nureddin, Kongen og hans Vezir tilbage til Bagdad.

Saasnart han var kommen hjem, bragte han dem alle tre for Khalifen, hvem han først aflagde Regnskab for sin Sendelse, hvorved han ikke glemte at berette, i hvilken Tilstand han havde truffet Nureddin, og hvilken Behandling denne havde maattet lide af den hævnsyge Vezir. Ifølge denne Anklage gav Khalifen Nureddin fri Tilladelse til egenhændig at hugge Hovedet af sin og sin Slægts værste Fjende. Men hertil svarede den unge Mand:

»De Troendes Behersker, hvor meget ondt denne Skurk end har tilføjet mig og stræbt at tilføje min afdøde Fader, saa vilde jeg dog holde mig for det foragteligste Menneske, hvis mine Hænder plettedes med hans Blod.«

Khalifen tog ingenlunde Nureddin hans Vægring ilde op, og overgav Savy til Skarpretteren.

Harun udtalte derpaa sin Hensigt at sende Nureddin tilbage til Basra for at regjere der; men Nureddin bad sig atter fritagen. »De Troendes Behersker,« sagde han, »Basra er, som Eders Højhed let vil kunne begribe, ved alt det, jeg der har lidt, blevet mig saa forhadt, at jeg maa bede Khalifen om naadig Tilladelse til at holde den Ed, jeg har tilsvoret mig selv aldrig mere at vende didhen tilbage. Min højeste Lykke derimod vilde jeg sætte deri, om det maatte blive mig forundt at henleve mine Dage i Eders Højheds Tjeneste og i Eders Nærhed; det er den eneste Naade, jeg har at bede de Troendes Behersker om.«

Paa denne hans Bøn optog Khalifen ham imellem sine fortroligste Hoffolk, gav ham den smukke Perserinde tilbage, og viste ham saa meget godt, at de, eftersom den inderligste Kjærlighed forbandt dem, kunde leve det lykkeligste Liv med hinanden lige indtil deres Dødsdag. Den smukke Perserinde

fik rigelig Erstatning for de Taarer, hun havde fældet, og Nureddin lærte at blive en god Husholder med de ham betroede Lykkesgoder.

Kong Mohamed rejste med en streng Irettesættelse, og med Paamindelsen om, for Fremtiden at gjøre et bedre Valg af sine Vezirer, tilbage til sit Statholderskab i Basra.

Indhold af første Del.

1001 NAT

1001 NAT

PAA NY UDGIVET
EFTER VALDEMAR THISTEDS DANSKE GJENGIVELSE

INDLEDNING OG NOTER

AF

J. ØSTRUP

VIGNETTER OG FRISER AF **HANS NIC. HANSEN**

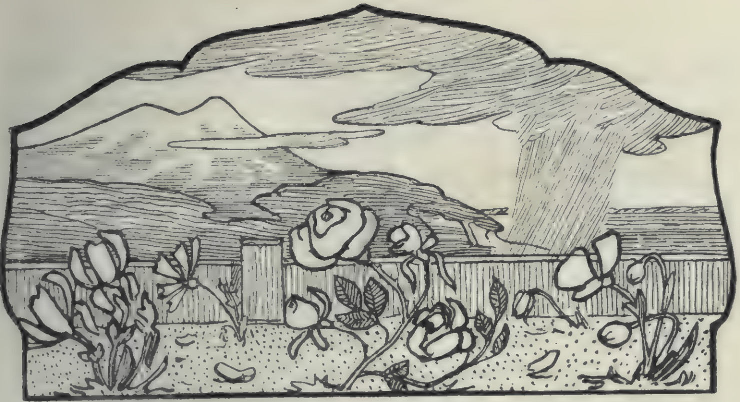
ANDEN DEL

KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1895—96

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

Anden Del

Kjærlighedsslaven Ganem.

I Damaskus levede engang en Kjøbmand ved Navn Ejub, der ved sin Driftighed havde samlet meget store Midler, mere end tilstrækkelige til et anstændigt og behageligt Udkomme. Denne agtede Mand havde en Søn, der hed Ganem, senere desuden betegnet ved Binavnet Kjærlighedsslaven, og en eneste Datter. Ganem var lige udmærket begavet i Henseende til Aand og Skabning; han var en fuldkommen smuk Yngling, og besad fortræffelige Anlæg, hvilke hans Fader bestræbte sig for at uddanne ved den omhyggeligste Undervisning og Opdragelse. Datteren hed »Hjerteglød«, fordi enhver, der fik hende at se, nødtes til at elske hende.

Ved sin Død efterlod Ejub de tvende Sødskende en overordentlig stor Formue, hvoraf hundrede Kamelladninger Brokade og Silkestoffer i hans Magasin kun udgjorde den mindste Del. Disse Varer forefandtes i velpakkede Baller, som alle med store Bogstaver fremviste Paaskriften: »Til Bagdad«. I Bagdad

residerede Harun al Raschid, af hvem den paa samme Tid i Damaskus herskende Mohamed, Solimans Søn, med Tilnavnet Sinabi, var indsat som tributskyldig Fyrste.

Ejub havde ofte foretaget sig lange Handelsrejser i forskjellige Retninger, og havde just lige før sin Død gjort store Forberedelser til en lignende Rejse, hvis Maal var Bagdad; i denne Hensigt havde han netop ladet hine kostbare Varer pakke i Baller til hundrede Kameler. Dels af Agtelse for sin Faders Forsæt, dels af Lyst til at se sig om i Verden og samle Erfaring, foresatte Ganem sig nu at bringe det forberedte Forehavende til Udførelse. Imidlertid holdt det haardt for ham at faa sin Moders Tilladelse til denne sin første Handelsrejse; Matronen lagde ham hans Ungdom og Uerfarenhed, Vejens Besværligheder og Farer paa Hjerte, og, mere end alt, den Smerte, som han ved sin Bortfjernelse vilde foraarsage hende, den allerede dybt nok af Sorgen nedbøjede. Ganem følte sig inderlig rørt ved sin Moders Klager, Bønner og Taarer; men hans Forsæt var saa dybt rodfæstet hos ham, at det ikke lod sig rokke. Han begav sig derpaa hen paa Slavetorvet, kjøbte flere haandfaste Slaver, lejede derpaa hundrede Kameler, og tiltraadte, efter at have forsynet sig med alle øvrige Fornødenheder, sin Rejse i Selskab med fem eller sex andre Kjøbmænd, der, som han, havde Forretninger i Bagdad.

Da disse Kjøbmænd førte alle deres Slaver med sig, og der desuden efterhaanden sluttede sig flere rejsende til dem, dannede de en saa anselig Karavane, at de ikke behøvede at frygte for Anfald af de røveriske Beduiner. De havde derfor kun at bestaa en lang Rejses sædvanlige Besværligheder, hvilke de hastig glemte efter lykkelig at være indtruffet til Bagdad, hvor de tog ind i den prægtigste og mest besøgte Khan.

Men Ganem, der gjerne vilde bo rigtig bekvemt og ene for sig selv, lod kun sine Varer forblive i Khanen, og lejede sig et i Nærheden beliggende smukt og rigt udstyret Hus med en formedelst sine talrige Springvand og mange skyggefulde Gange i høj Grad indbydende Have.

Efter at han i nogen Tid havde boet her og fuldkommen udhvilet sig efter Rejsens Strabadser, paaklædte han sig fint og pynteligt, og begav sig hen paa Bazaren eller det offentlige Torv, hvor Kjøbmændene plejede at afgjøre deres Forretninger. En Slave bar en Balle med forskellige Stoffer og fint Lærred efter ham. Kjøbmændene optog ham meget forekommende imellem sig, og deres Formand, til hvem han først henvendte sig, afkjøbte ham hele Ballen til den paa ethvert enkelt Stykke forud noterede Pris. Med samme Held solgte Ganem fremdeles alle sine Varer, som han efterhaanden lod udbyde paa Bazaren, indtil han kun havde en eneste Balle tilbage.

Da han en Dag atter indfandt sig paa Bazaren, var alle Boder lukket; forundret spurgte han om Aarsagen dertil, og erfarede, at en af Stadens første Kjøbmænd, der heller ikke var ham selv ubekjendt, var afgaaet ved Døden, og at alle Kjøbmændene ifølge Skik og Brug var tilstede ved hans Begravelse. Ganem spurgte videre om den Moske, hvor der blev holdt Bøn over den afdøde og hvorfra Liget skulde føres ud til Gravstedet; saasnart han havde faaet sikker Underretning herom, sendte han sin Slave tilbage med den sidste Vareballe, og begav sig ilsomt hen til Moskeen.

Ved Ganems Ankomst var Bønnen og Koranlæsningen, som fandt Sted i en med sort Atlask betrukken Sal, endnu ikke tilende. Saasnart Højtideligheden var sluttet, blev Liget baaret bort, og hele den afdødes Familie, alle hans Venner og Kjøb-

mændene, hvoriblandt Ganem, fulgte det ud til Begravelsespladsen, som laa langt udenfor Staden. En af Sten opført kuppelprydet Bygning, den afdødes Familiebegravelse, var bestemt til at optage og gjemme hans Levninger. Da imidlertid Rummet i denne Dødens Helligdom var temmelig indskrænket, havde man opslaaet Telte rundt omkring, for at alle de tilstedeværende under Bisættelseshøjtideligheden kunde være under Tag.

Den døde blev lagt i sin Grav, som derpaa blev tillukket. Nu satte Imamen[1]) og Moskeens øvrige Tjenere sig i en Kreds under det største af de opslagne Telte, fremsagde de brugelige Bønner og oplæste de ved Begravelser brugelige Stykker af Koranen. Den Afdødes Slægtninge og Venner tog Plads paa deres Tæpper i en Kreds udenom Præsterne, og Højtideligheden vedvarede indtil langt ud paa Natten.

Dette var Ganem slet ikke forberedt paa[2]); han blev urolig, og dette desto mere, da han erfarede, at der, ifølge den i Bagdad bestaaende Skik, endnu vilde blive baaret et Maaltid frem til Ære for den afdøde, samt at Teltene var bleven opslaaet, ikke alene til Skjærm imod Solheden, men ogsaa til Beskyttelse imod Natteduggen, eftersom de forsamlede først henad Morgenstunden plejede at begive sig tilbage til Staden.

»Jeg er en fremmed,« tænkte han med Bekymring, »og gjælder for meget rig. I min Fraværelse kan Tyve bryde ind

---

[1]) Præsten.

[2]) Denne Recitation af Afsnit af Koranen, den saakaldte Chitme, er et af de vigtigste Led af Begravelsesceremonierne. Den foregaar ikke altid paa Kirkegaarden, men ofte i Hjemmet, undertiden nogle Dage i Træk; ved fyrstelige Personers Jordefærd kan den vare indtil 40 Dage.

og plyndre min Bolig; ja, selv mine Slaver kan lade sig forlokke af en saa god Lejlighed og løbe bort med de Penge, som jeg har indløst for mine Varer. Hvor skulde jeg vel søge de bortrømte?«

Fuld af slige Tanker nød han i Hast nogle Mundfulde og listede sig derpaa ubemærket bort.

Med raske Skridt ilede han tilbage til Byen; men ligesom Hast ikke altid fører hastig til Maalet, saaledes gik det ogsaa her. Ganem tog fejl af Vejen og forvildede sig, og naaede først henimod Midnat den uheldigvis allerede tillukkede Byport. Dette Uheld nødte ham til for Resten af Natten, indtil Porten igjen vilde blive aabnet, at søge Ly paa en nærliggende meget vidtløftig Begravelsesplads. Iblandt talrige af Mure omgivne Familiebegravelser fandt han endelig en, hvis Dør ikke var rigtig lukket; han traadte derind og trak Døren til efter sig. Indenfor Ringmuren stod et gammelt Palmetræ; under dette strakte han sig ud i det høje Græs, og forsøgte paa at falde i Søvn, hvilket dog ikke vilde lykkes ham, da han var altfor stærkt beskjæftiget af Tanken om, at han befandt sig hjemmefra; han stod derfor op igjen, og gik flere Gange frem og tilbage forbi Døren, der ved denne Lejlighed imod hans Villie atter sprang op. Han vilde just tillukke den, da han i det samme bemærkede et Lys i det Fjerne, der syntes at bevæge sig lige hen imod ham; forskrækket lukkede han Døren indvendig fra, og klatrede saa hastig han kunde op i Palmetræet, i hvis Krone han fandt et sikkert Skjul.

Fra dette Sted saa han tre sorte Slaver nærme sig, af hvilke den forreste bar en Lygte og et Par Spader; de to andre bar paa deres Skuldre en fem til sex Fod lang Kiste. Saasnart de havde naaet Døren, begyndte den ene af dem at tale:

»Har vi da ikke ladet Døren staa aaben, da vi var her først paa Aftenen?«

»Jovist,« svarede den anden, »og nu synes den at være fast tillukket.«

»I er begge nogle Tosser,« bemærkede den tredie, »véd I ikke, at Haveejerne, som paa Hjemvejen til Bagdad bliver overraskede af Natten, plejer at tage deres Tilflugt til Begravelsespladsen og lukke sig inde af Frygt for, at sorte Slaver som vi skal faa fat paa dem, stege og fortære dem?[1]) Hvis iøvrigt nogen skulde være derinde og har set vor Lygte, har han ganske vist skjult sig oppe i Palmetræet.«

Da Ganem hørte dem tale saaledes, forbandede han i sit Hjerte sin Vanskjæbne og Alverdens sorte. Imidlertid snakkede Slaverne frem og tilbage om, hvo af dem, der skulde stige over Muren og aabne Døren indvendigfra; tilsidst blev de tvende enige om, at han med Lygten skulde gjøre det. Men saa meget end hans Kammerater opmuntrede ham, idet de tillige lovede, at de paa det fortræffeligste skulde tillave og stege en af dem, der maatte befindes derinde, til ham ganske alene, var han dog ikke at formaa til at klavre over Muren, af Frygt for, at der skulde være Røvere indenfor. For endelig at bringe Sagen paa det rene steg da de to andre over Muren og lukkede op for ham med Lygten, der imidlertid stod og ventede udenfor ved Kisten. Efterat denne var baaren ind, lukkede Slaverne atter Døren, og satte sig derpaa atter ned for at udhvile sig efter deres Anstrengelser.

»Det er nu allerede Midnat,« sagde en af dem; »hvis vi

---

[1]) Iblandt de til Kairo indbragte sorte Slaver fandtes der i Virkeligheden ikke sjælden Menneskeædere.

skal begrave Kisten, som vi har faaet Befaling til, maa vi virkelig først samle Kræfter til Arbejdet.«

Sladrende om et og andet tilbragte Slaverne vel en hel Time, dovent udstrakt under Træet. Endelig paamindede en af dem de to andre om, at de maatte være hjemme igjen inden Daggry; ved denne Ytring følte den i Palmetoppen skjulte Ganem stor Lindring i sin næsten utaalelige Angst og Pine. Denne Time var forekommet ham som en Evighed af Marter; hvert eneste Øjeblik kunde jo føre hans Opdagelse med sig.

Ifølge hin Paamindelse sprang Slaverne op, kastede hurtig en Grav, sænkede Kisten ned deri, og tildækkede den med Jord. Saasnart dette var bestilt, forlod de Begravelsen med hinanden.

Da følte Ganem sig atter let om Hjertet. Uagtet han havde hørt alt, hvad de havde snakket med hinanden, begreb han dog ingenlunde, hvad det hele havde at betyde. Endelig faldt den Tanke ham ind, at Kisten maatte indeholde Kostbarheder, som Ejermanden af visse ubekjendte Grunde lod forvare paa Begravelsespladsen.

Hastig klatrede han ned af Træet for at skaffe sig Vished. Med Hænder og Fødder arbejdede han saa ivrig, at Kisten snart blev fri for Jord; men til sin store Ærgrelse fandt han den tillukket med en stærk Laas. Dog, han var ikke raadvild; da det imidlertid var begyndt at dæmre, fandt han snart paa Pladsen en Sten, hvormed han kunde sprænge Laasen. Begjærlig aabnede han Laaget. Men hvo skildrer hans Forbauselse, da han istedetfor de Skatte, han havde ventet at finde, saa en ung Kvinde for sig af den uforligneligste Skjønhed. Hun laa stille som et Lig; men den friske Farve paa hendes Kinder, og endnu mere hendes lette Aandedræt røbede tydelig,

at hun endnu levede. Han kunde blot ikke begribe, at hun ikke var vaagnet ved den Larm, som Laasens Sprængning havde foraarsaget. Hun bar prægtige Klæder, Armbaand og Ørenringe af Diamanter, og et Halsbaand af saa skjønne Perler, at Ganem intet Øjeblik kunde tvivle om, at han jo saa en af Hoffets fornemste Damer for sig.

Synet af slig en Skjønhed vakte ikke alene Ganems Medlidenhed og den ham medfødte Hjælpelyst, men ogsaa en anden stærkere Følelse eller Drift, som dog i dette Øjeblik var ham selv ganske dunkel; han tænkte for Tiden ene og alene paa, hvorledes han kunde yde den unge Dame den kraftigste Bistand. Først og fremmest ilede han hen og tillukkede Døren til Begravelsen, hvilken Slaverne havde ladet staa aaben efter sig; dernæst løftede han den unge Kvinde ud af Kisten og lagde hende paa den løst opkastede Jord. Neppe havde Damen i nogle Øjeblikke været udsat for Indvirkningen af den frie og friske Luft, førend hun kom til at nyse og hoste. Derefter begyndte hun at bevæge Øjelaagene, gned Øjnene og udraabte endnu halvt i Søvne, med en Stemme, der som Musik fortryllede Ganem, efterhaanden en Del forskellige Navne, saasom: Haveblomst, Koralgren, Sukkerrør, Dagslys, Morgenstjerne, Tidsfordriv, — saa sig mig dog, hvor er I alle henne?«

Hun kaldte nemlig sine Slavinder ved Navn, og undrede sig over, at ingen svarede hende. Endelig slog hun Blikket i Vejret, og saa med Forfærdelse, at hun befandt sig i et Gravsted, ene med en fremmed Mand.

»Hvad?« raabte hun højere end før, »staar de døde op af Graven? Er Dommens Dag forhaanden? Hvilken sælsom Forandring paa en eneste Nat! Min Gud, hvorledes er jeg dog kommen her?«

For paa en Gang at udrive den skjønne af hendes skrækkelige Uvished traadte Ganem med al mulig Ærbødighed nærmere og sagde:

»Kun svagt formaar jeg at tilkjendegive Eder min Glæde over, at jeg tilfældigvis befandt mig her paa Stedet til Eders Frelse; med Nidkjærhed tilbyder jeg Eder min Tjeneste til alt, hvad I i Eders nuværende Tilstand trænger til, eller rettere, hvad jeg ifølge mine svage Kræfter formaar at yde.«

For strax fra Begyndelsen at vinde den unge Dames Tillid sagde han hende tillige, hvo han var, og ved hvilket Tilfælde han netop befandt sig paa Stedet, da de tre sorte Slaver kom og nedgravede den Kiste, hvori hun havde ligget.

Den unge Kvinde havde ved Ganems Tilnærmelse strax tilsløret sit Ansigt; saasnart han havde talt tilende, bevidnede hun ham sin inderligste Tak, idet hun tilføjede: »Jeg besværger Eder, ikke at lade Eders Barmhjærtighedsværk ufuldendt! Vis mig den Godhed, fra Staden at hidbringe en Mulæseldriver, som i den samme Kiste, hvori jeg skulde levende begraves, kan bringe mig fra dette skrækkelige Sted til Eders Bolig! Hvis jeg tilfods vendte tilbage med Eder, saa vilde min fra det almindelige ikke lidet udmærkede Dragt vække Opmærksomhed, og foranledige nærgaaende Spørgsmaal, der maatte bringe mig i Forlegenhed. Saasnart jeg befinder mig i Sikkerhed i Eders Bolig, skal jeg fortælle Eder min Historie; indtil da maa I nøjes med den sikre Overbevisning om min varme Taknemlighed.«

Uden at tøve skaffede Ganem først og fremmest Kisten op af Graven, hvilken han derpaa igjen tilkastede. Derpaa hjalp han den unge Kvinde atter tilleje i Kisten, og befæstede Laaget saaledes ovenpaa samme, at ingen kunde opdage, at

Laasen havde været sprængt, og at den friske Luft kunde finde Adgang til det indre af Kisten. Da dette var gjort, sprang han, for ikke at lade Døren staa aaben efter sig, over Muren ud i det Frie, og ilede til Staden, hvor han i en Hast opsøgte en Mulæseldriver. Uden at spilde noget Øjeblik vendte han med denne tilbage til Begravelsen. Her hjalp han Driveren at læsse Kisten paa Ryggen af sit Dyr, idet han fortalte ham, at han den foregaaende Aften var ankommen med en anden Mulæseldriver og havde fundet Stadens Port lukket; han havde da ladet Driveren læsse af her, og vende tilbage, hvorfra han var kommen, medens han selv saa sig tvungen til at overnatte i Begravelsen, indtil Porten ved Daggry atter vilde blive aabnet.

Ganem havde endnu ingensinde kjendt noget til Kjærligheden. Hjemme havde han lige indtil sin Faders Død betragtet sig selv som et Barn, og i Bagdad havde hans Forretninger udelukkende beskjæftiget ham. Nu følte han Kjærlighedens første Rørelser i sit Hjerte. Synet af den unge Skjønhed havde ganske henrykket ham; og den Ængstelighed, hvormed han i Afstand fulgte Æseldriverens og hans Dyrs Bevægelser, den Frygt, som han følte, forat et eller andet Uheld undervejs skulde frarive ham hans kostelige Fund, — disse noksom tydelige Rørelser gav ham fuld Oplysning angaaende hans Tilstand. Med en næsten vild Glæde saa han endelig Kisten i Sikkerhed i sin Bolig, hvis Dør han lod en af sine Slaver omhyggelig tillaase. Derpaa hjalp han den unge, dejlige Kvinde frem af hendes snevre Fængsel og førte hende ind i sit Værelse. Men saa rigt dette end var udstyret, drog dette dog langt mindre den skjønnes Opmærksomhed paa sig end hendes Frelsers ranke Vækst, smukke Ansigt og indtagende Adfærd.

Damen tog Plads paa Sofaen, og for at give sin Befrier

det første Bevis paa sin Taknemlighed, kastede hun Sløret tilbage. Ganem følte inderligt og dybt den høje Gunst, som udtalte sig i denne den dejlige Kvindes tillidsfulde Opførsel, og ansaa sig derved mere end belønnet for de Tjenester, han havde vist hende. Men tillige følte han kun altfor tydelig Lidenskabens Glød flamme i sit Hjerte. Den skjønne Dame kunde umulig andet end mærke det; men intet Tegn røbede hendes Vrede eller Utilfredshed derover.

Da Ganem tænkte sig, at hans Gjæst trængte til Næring, men ikke undte nogen anden end sig selv den Gunst at betjene saa yndefuld en Skabning, begav han sig, ledsaget af en Slave, i egen Person hen til en Spisevært for at bestille et godt Maaltid, og derfra hen til en Frugthandler, hos hvem han udsøgte allehaande kostelige Frugter. Dernæst indkjøbte han Vin og Brød, det sidste af samme Slags, som der blev frembudt ved selve Khalifens Taffel.

Da han efter denne Vandring igjen var kommen hjem, fandt han Fornøjelse i, egenhændig i høje Pyramider at ordne de indkjøbte Frugter i Skaaler af det fineste Porcellæn, og bar dem selv frem, idet han sagde:

»Hav dog den Godhed at nyde noget af disse mine fattige Frugter, medens et kraftigere og bedre Maaltid bliver beredt til Eder!«

Han vilde forblive staaende foran hende, medens hun spiste; men den unge Kvinde vægrede sig ved at røre noget, førend han havde taget Plads hos hende for at dele hendes Maaltid. Ganem saa sig nødt til at adlyde. Medens han saaledes sad hos sin skjønne og delte hendes Nydelse, bemærkede han, at Sløret, som hun havde lagt fra sig paa Sofaen, var bræmmet med guldbroderede Skrifttegn; mere for at sige noget end

egentlig af Nysgjerrighed bad han om Tilladelse til at læse dem. Den unge Dame gav ham strax Sløret ihænde, og spurgte om han kunde læse. — »En Kjøbmand,« svarede Ganem, »vilde kun slet forstaa sin Næringsvej, naar han ikke i det mindste forstod at læse og skrive.« — »Nu,« svarede hans skjønne Gjæst, »saa læs kun de i Sløret indbroderede Ord! — Jeg vil derved med det samme faa Lejlighed til at fortælle Eder min Historie.«

Ganem læste: »Jeg er din, og Du er min, Du Ætling af den velsignede Profets Farbroder!«

Denne Ætling af Profetens Farbroder kunde ikke være nogen anden end den da regjerende Khalif Harun al Raschid, der nedstammede fra Abbas, Mohameds Faders Broder.

Smertelig bevæget udraabte Ganem: »Ak, jeg gjengav Eder for et Øjeblik siden Livet, og I giver mig nu til Gjengjæld Døden! — Vel forstaar jeg ikke fuldkommen Ordenes Mening; men saa meget er mig kun altfor tydeligt, at jeg er det ulyksaligste Menneske paa Jorden. Tilgiv mig, at jeg taler saaledes til Eder! Umulig kunde jeg se Eder uden at skjænke Eder mit Hjerte. I selv maa sikkerlig føle, at det ikke stod i min Magt at nægte Eder det; heri maa I finde Undskyldning for min Dristighed. Jeg tænkte mig Muligheden af, til Gjengjæld at vinde Eders Hjerte, ved min Opmærksomhed, Nidkjærhed, Ærefrygt, Tilbedelse, ved min Underdanighed og Standhaftighed; men neppe har jeg fattet denne henrivende Plan, førend alle mine Forhaabninger adsplittes og kastes i Støvet. Jeg vil ikke længe formaa at bære slig en Smerte; men hvad der end maa times mig, har jeg dog altid den Trøst, at jeg dør med min første Kjærlighed i Hjertet, ganske Eders med Liv og Sjæl. Men jeg besværger Eder, lad mig faa fuld Oplysning angaaende min ulykkelige Tilskikkelse!«

Ved de sidste Ord traadte Taarerne Ganem i Øjnene; den unge Skjønhed følte sig rørt, og var saa langt fra at optage hans Erklæring med Misfornøjelse, at hun snarere følte en hemmelig Glæde derved; thi uagtet hun ikke lod sig mærke med noget, var hendes Hjerte dog allerede indtagen til Ganems Gunst. For Øjeblikket lod hun, som om hun slet ikke havde forstaaet Ganems Ord, og ytrede: »Jeg vilde ikke have vist Eder mit Slør, havde jeg kunnet tænke, at det skulde volde Eder nogen Smerte; men dog indser jeg ingenlunde, hvorledes det, jeg har at fortælle Eder, kan have saa sørgelig en Indflydelse paa Eders Skjæbne, som I mener. — For altsaa,« vedblev hun, »at begynde paa min Historie, maa I vide, at jeg hedder Hjerteve, hvilket Navn jeg modtog strax ved min Fødsel, eftersom man troede at have Grunde til den Mening, at Synet af mig engang vilde foranledige megen Elendighed i Verden. Jeg kan umulig være Eder ganske ubekjendt, eftersom det mindste Barn i Bagdad maa vide, at Khalifen har en Favoritgemalinde, som bærer dette Navn. Allerede i min tidlige Ungdom blev jeg optagen i Paladset, og opdragen med al den Omhyggelighed, man plejer at vise alle dem, der er bestemt til at forblive i Khalifens Hus. Jeg gjorde efter Sigende ingen daarlige Fremskridt i Kundskaber og Færdigheder; denne Omstændighed i Forbindelse med en Smule Skjønhed, som man tillægger mig, forskaffede mig Khalifens Venskab, og han anviste mig et Værelse umiddelbart ved Siden af sit eget. Desuden bestemte han tyve Slavinder og ligesaa mange Gildinger til min Betjening, og skjænkede mig efterhaanden saa betydelige Foræringer, at jeg snart var rigere end nogen Dronning i den vide Verden. Men I kan vel tænke Eder, at Sobeïde, Khalifens Gemalinde og Slægtning, ikke uden Skinsyge kunde betragte

den Lykke, jeg havde gjort. Endskjøndt Harun ved enhver Lejlighed viste hende den største Opmærksomhed, lurede hun dog kun paa en Lejlighed til at foranledige min Undergang; tilsidst blev jeg virkelig et Offer for de Anslag, som hendes Skinsyge indgav hende, og uden Eders Mellemkomst vilde jeg have været et Dødens Bytte. Udentvivl har hun bestukket en af mine Slavinder til iaftes at blande et bedøvende Pulver i min Limonade; thi af Naturen sover jeg saa let, at den allermindste Støj vækker mig. Sobeïde benyttede til Udførelsen af denne sin skjændige Plan Khalifens Fraværelse; han er nemlig for nogle Dage siden rykket i Marken i Spidsen for sin Hær. Under andre Omstændigheder vilde min Medbejlerinde, saa rasende hun end er af Skinsyge, ikke have vovet at foretage noget imod mit Liv.

Jeg for min Del har intet Begreb om, hvorledes hun i denne Sag tænker at føre Khalifen bag Lyset, naar han vender tilbage; men saa meget er mig klart, at Hemmeligheden fra vor Side paa det strengeste maa overholdes. Mit Liv staar paa Spil, og I vilde ikke være istand til at beskytte mig, hvis Hemmeligheden for tidlig blev røbet. Ogsaa for Eders egen Skyld maa I holde mit Eventyr skjult; thi erfarer Sobeïde, hvorledes I har gjennemkrydset hendes Planer, vilde I ingenlunde for godt Kjøb slippe derfra. Naar Khalifen er vendt tilbage, er vi forholdsvis sikre; der vil da nok findes en passende Lejlighed til at gjøre ham bekjendt med Sagens rette Sammenhæng, og jeg er vis paa, at han ikke vil findes mindre beredvillig end jeg til at belønne det ædle Menneske, der har givet mig tilbage til hans Kjærlighed.«

»Hertil svarede Ganem: »Ædle Frue, jeg takker Eder af Hjertet for Eders tillidsfulde Meddelelse, og forsikrer Eder hellig

om, at I hos mig i enhver Forstand skal være i Sikkerhed. Den begejstrede Følelse, I har indgydt mig, maa være Eder Borgen saavel for min Taushed som for min Ærefrygt. Hvad mine Slaver angaar, da er det vistnok rimeligt, at de vilde forraade os, dersom de vidste, ved hvilket Tilfælde og hvor jeg havde den Lykke at finde Eder, men dette kan de umulig gjætte, og al deres Forsken vil blive forgjæves, eftersom jeg er den eneste, der kan give nogen Besked derom. Anskaffelsen af smukke Slavinder er hos unge Mænd noget saa sædvanligt, at Eders Nærværelse i og for sig ikke vil have noget paafaldende ved sig; sandsynligvis vil de slaa sig tilro ved den Antagelse, at jeg har kjøbt Eder for svære Penge. Det Eneste, der maa vække Opmærksomhed, er den hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa jeg har ladet Eder bringe til mit Hus; men paa denne Gaade maa deres Nysgjerrighed øve sig længe nok. Vær derfor ganske rolig, min Fyrstinde, og tillige fuldt overbevidst om, at der i dette Hus vil blive vist Eder al den Ærbødighed, som med Rette skyldes en saa stor og mægtig Fyrstes Yndlingsgemalinde! Men saa mægtig han end er, det tilsværger jeg Eder, skal han dog ikke kunne formaa mig til at fordre den Gave tilbage, som jeg i vort Mødes første Øjeblik lagde for Eders Fødder, nemlig mit højt og varmt bankende Hjerte! — Vel véd jeg, og skal ingensinde glemme, »at det, som tilhører Herren, er Slaven forbudet«; men I véd, at jeg elskede Eder, førend jeg vidste, at I havde tilsvoret Khalifen Eders Troskab, og det staar ikke i min Magt at undertrykke en Kjærlighed, som allerede i sit Fødselsøjeblik besad en ved Gjenkjærlighed og Hengivelse fuldt udviklet og befæstet Kjærligheds Styrke. Gid Eders ophøjede, kun altfor lykkelige Elsker derved maatte tage Hævn over Sobeïde, Eders grusomme Medbejlerske, at han

i Triumf bærer Eder paa sine Hænder tilbage i sin Nærhed! Naar I da igjen er lykkelig, saa lov mig blot, engang imellem at erindre Eder den ulykkelige Ganem, der har ofret Eder et Hjerte, ikke mindre ømt og ædelt end den højbaarne Fyrstes! Lad ham da besidde Eders Kjærlighed; thi han er Herren! Jeg vil nøjes med den mindste Plads i Eders Erindring; thi jeg er kun Eders Slave. Han elsker Eder. — Hvo kan fortænke ham deri? — Men umulig kan han elske Eder varmere end jeg; thi mit Hjerte vil ikke ophøre at gløde for Eder, paa hvilke Veje jeg end maa færdes med min umaadelige Smerte, hvorhen jeg end maa vende mig for at udaande i Ensomhed!«

Hjerteve kunde ikke andet end føle sig rørt over den dybe og levende Smerte, som udtalte sig i Ganems Ord, Stemme og Miner. Men hun gjorde Vold paa sig selv, og drejede hastig Samtalen over paa noget andet, for ikke ved en Fortsættelse af den stedfindende Underholdning at komme til at røbe for ham, hvad der rørte sig i hendes eget Hjerte.

»Lad os ikke tale mere derom!« sagde hun. »Det gjør mig ondt at se min Frelser bedrøvet. Vi vil heller tale om den store Taknemlighedsgjæld, hvori jeg staar til Eder; endskjøndt gjældbunden til min Død, føler jeg mig inderlig glad derved; og I har Grund til at dele min Glæde. — Tænk Eder blot, uden Eder vilde jeg i dette Øjeblik ikke mere have været iblandt de levende!«

Meget tvivlsomt er det, om den unge Skjønhed ved disse Ytringer havde givet Samtalen en mindre farefuld Retning. Tvivlen kunde hun have læst i Ganems brændende Blikke, og følt i sit eget Indre, fra hvis Dyb Taarer begyndte at stige. — Heldigvis bankede det i det samme Øjeblik paa Døren, og en Slave meldte Ganem Spiseværtens Ankomst. Til større Sikker-

hed undgik Ganem at lade nogen af sine Slaver betræde det Værelse, hvori Hjerteve befandt sig, og tog derfor ogsaa udenfor imod det, som Spiseværten havde bragt ham, for egenhænhændig at sætte det for sin tilbedte, og fremdeles selv at opvarte hende. Hjerteve glædede sig i sit inderste, men ganske hemmelig over denne ømme Opmærksomhed.

Saasnart Khalifens Elskede havde spist, tog Ganem igjen selv af Bordet og overgav Spiserne udenfor Døren til sine Slaver. Derpaa fjernede han sig nogen Tid, i den beskedne Forudsætsætning, at hun maaske kunde ønske at udhvile eller være ene med sig selv. Paa sin Vandring igjennem Staden kjøbte han to nette Slavinder, samt to store Pakker, hvoraf den ene indeholdt det fineste Lærred, den anden alt øvrigt, hvad der hørte til en fyrstelig Favoritindes Pynt. Saasnart han kom tilbage, forestillede han Hjerteve sine to Slavinder med de Ord: »Husk paa, at I er i Eders ringe Slaves Hus, og hjælp Eder saa godt, I kan, med disse to Tjenerinder, som han kan byde Eder!«

Hjerteve følte sig smigret ved Ganems Opmærksomhed og svarede: »Herre, jeg ser vel, at I ikke er vant til at gjøre noget halvt. I hæver Eder stedse højere og højere ved Eders Ædelmodighed, og jeg synker stedse dybere i min Gjæld. Imidlertid maa jeg trøste mig med Haabet om en Fremtid, der sætter mig istand til at vise Eder, at I ikke ødslede Eders Velgjerninger paa en utaknemlig.«

Saasnart de to Slavinder paa Ganems Bud havde draget sig tilbage i Sideværelset, satte han sig, dog i ærbødig Afstand, paa Sofaen ved Siden af sin tilbedte, og lod sit Hjerte tale til hende om sin Kjærligheds Henrykkelse og dybe Smerte.

»Jeg vover ikke engang i mindste Maade at haabe,« sagde

han, »at jeg ved min Ømhed og Hengivenhed vil kunne vække endog blot den ringeste Grad af øm Deltagelse i et Hjerte, som tilhører den mægtigste Hersker paa Jorden. Og dog — hvilken uendelig stor Trøst vilde det ikke være for mig i min Lidelse, om jeg blot turde haabe, at I ikke er helt ligegyldig ved denne min Gave af et for Eder blødende Hjerte!«

»Herre!« svarede Hjerteve.

»Ak,« afbrød Ganem hende, »det er allerede anden Gang, I kalder mig Herre. Fornylig hindrede Slavindernes Nærværelse mig i at udtale mine Tanker derom. Ved Allah, giv mig dog ikke denne Ærestitel, men kald mig heller Eders Slave, thi det er jeg fra nu og til evig Tid.«

»Nej, nej,« udraabte Hjerteve, »hvorledes skulde det falde mig ind at kalde den Mand Slave, som har frelst mit Liv, og saaledes er bleven mit Livs Herre? Jeg føler mig altfor rørt over Eders ædelmodige Opførsel imod mig til at jeg skulde kunne misbruge Eders Godhed paa denne eller nogensomhelst anden Maade. Og kan dette trøste Eder, saa vid, at jeg i et kjærligt Hjerte vil bevare Erindringen om enhver Ytring af Eders Godhed imod mig. Mere kan jeg ikke sige Eder, og I vil sikkerlig heller ikke forlange mere af mig.«

Ganem blev saa henrykt over denne Erklæring fra Hjerteves skjønne Læber, at han fældede Taarer af Glæde, og manglede Ord til at tolke, hvad han følte. Da han havde fattet sig noget, formaaede han alene at fremstamme, at ligesom hun kjendte sine Pligter mod Khalifen, saaledes vidste ogsaa han kun altfor vel, at hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudt, og hun skulde derfor aldrig faa Aarsag til at beklage sig over ham.

Da det imidlertid var blevet mørkt, hentede Ganem Lys, og bragte med det samme et lille simpelt Aftensmaaltid, som det ifølge almindelig Skik nydes i Bagdad, hvor man om Middagen holder sit Hovedmaaltid, og om Aftenen alene nyder nogle Frugter, Sorbet eller Vin, medens man sladrer Aftentimerne bort. De satte sig tilbords sammen, og viste i Begyndelsen hinanden de sædvanlige Opmærksomheder, idet de med forbindtlige Ord udsøgte Frugter til og vexlede Artigheder med hinanden. Senere indbød Ganem til Nydelse af Vinen; og, saasnart de havde tømt de første Skaaler, blev de med hinanden enige om, fremdeles ikke at tømme nogen Skaal uden forud at have givet en Sang tilbedste. Ganem digtede paa staaende Fod nogle Vers, der udtrykte hans Lidenskabs Fylde og Dybde. Hjerteve digtede og sang ogsaa, og hentydede idelig i Sangen til det Eventyr, hun havde bestaaet, og til sin ædelmodige Frelser. Ganem fandt Honning i hvert af hendes Ord, endskjøndt ikke et eneste forlod hendes Læber, der kunde endog blot udtydes som et Brud paa den Troskab, hun var Khalifen skyldig. Saaledes svandt den ene Time efter den anden; Natten var allerede rykket langt frem uden at de tænkte paa at bryde op og skilles. Tilsidst blev Ganem dog opmærksom paa det anstødelige i sin Opførsel, og drog sig tilbage til det fjerneste Værelse i Huset; Hjerteve overnattede, hvor hun befandt sig.

Paa denne Vis henrandt flere Dage for det unge Par. De levede i den fortroligste Nærhed af hinanden; men paa ingen af Siderne blev nogensinde den Skranke overskreden, som Pligten og Anstanden havde oprejst imellem dem. Ganem forlod Huset alene i de mest paatrængende Forretninger, og benyttede hertil sædvanligvis den Tid, da Hjerteve endnu slumrede eller

klædte sig paa. Han formaaede nemlig ikke at afse et eneste af de Øjeblikke, som det var givet ham at turde tilbringe hos hende.

Medens den, saa at sige, af Dødens Strube udrevne Hjerteve paa denne Maade i Selskab med Ganem tilbragte sin Tid paa den behageligste Maade, var Sobeïde et Rov for tusinde Ængstelser. Neppe var de tre Slaver, hendes Hævns Tjenere, slæbt af med Kisten, med hvis Indhold disse forøvrigt var aldeles ubekjendt, og angaaende hvilket de, som Folk, der var vant til blind og ubetinget Lydighed, heller ikke nærede mindste Nysgjerrighed, — førend Sultaninden kom til at tænke paa, hvilke Følger denne grusomme Voldsgjerning kunde drage efter sig. Søvnen flyede hendes Leje; hele den udslagne Nat grundede hun over, hvorledes hun skulde tildække sin Forbrydelse. Tilsidst, da hun mærkede, at hun stedse blev mere raadvild og forvirret, sendte hun ved Daggry Bud efter en gammel Kone, der havde staaet hende nær lige fra hendes tidligste Barndom, betroede hende sin Hemmelighed og forlangte et godt og gavnligt Raad.

»Dyrebare Herskerinde,« sagde den Gamle, »eftersom skete Ting ikke lader sig gjøre om igjen, gjør vi klogt i, alene at bestræbe os for at vende deres Udfald til det bedste. Lad altsaa først og fremmest en Træblok skjære i Skikkelse af et menneskeligt Legeme! Dette Billed indhyller vi i gammelt Lærred, lægger det i en Ligkiste og begraver det et eller andet Sted i Paladset. Dernæst maa I ufortøvet give Befaling til, at der over Graven opføres en kuppeldannet Bygning paa Marmorsøjler, og oprejses en Paradetribune, som maa drapperes med sort Tøj og i rigt Maal omgives af Kjærter og Lys paa høje og lave Kandelabrer. Imidlertid maa I selv anlægge Sorg og

befale Hjerteves Slavinder, Haremsvogterne og alle Paladsbetjentene at gjøre det samme. Naar saa Khalifen ved sin Tilbagekomst ser Eder og hele Paladset i Sorg, spørger han naturligvis strax om Anledningen dertil. Da har I en god Lejlighed til oven i Kjøbet at indlægge Eder høj Fortjeneste hos ham, naar I fortæller, at I for hans Skyld paa denne Maade har hædret Hjerteve, som i hans Fraværelse pludselig er bleven kaldt bort fra Jorden. Dermed er Sagen dog ingenlunde tilende. Eftersom han har elsket den afdøde saa højt, vil han sandsynligvis opsøge hendes Grav, for der at begræde hende. Hændes kunde det ogsaa, at han slet ikke tror paa hendes Død, men fatter Mistanke om, at I af Skinsyge har skaffet hende tilside. Men Gravmonumentet staar der som et uforkasteligt Vidne, og skulde han faa isinde at lade Kisten aabne, saa vil han, saasnart han har faaet den som Lig udpyntede Træklods at se, ikke skride videre, men blive fast overbevist om sin Elskedes Hedengang. I vil da ikke alene staa ren for hans Øjne, men ogsaa erhverve Eder hans Tak for al den Ære, I med Opofrelse af Eders personlige Følelser, alene af Hensyn til ham har vist Eders Medbejlerske. Hvad Træbilledet angaar, saa lad det kun være min Sag! Jeg skal skaffe et, som i Ubevægelighed og Stivhed ikke giver det bedste Lig noget efter. Men I maa ufortøvet befale den Slavinde, som igaar Aftes bibragte Hjerteve den fordærvelige Sovedrik, at sige til sine Medtjenerinder, at hun nylig havde fundet sin Herskerinde død i Sengen, og maatte melde Eder den ulykkelige Begivenhed. Paa samme Tid giver I Mesrur Befaling til at træffe de nødvendige Foranstaltninger til hendes Begravelse.«

Da den gamle Kone havde talt tilende, fremtog Sobeïde af sit Juvelskrin en kostbar Diamantring, stak hende den paa

Fingeren, omfavnede hende og sagde: »Hvor megen Tak er jeg Eder ikke skyldig, gode Moder; en saa sindrig Udvej havde jeg visselig aldrig selv fundet. Eders Plan vil bestemt lykkes, det er jeg vis paa; jeg føler mig allerede ganske let om Hjertet. Skaf I nu blot Træbilledet tilveje; det øvrige skal jeg nok selv anordne.«

Trædukken blev med stor Flid udført; Matronen bragte den selv ind i Paladset og i Hjerteves Værelse, hvor hun klædte den paa som Lig, og derpaa lagde den i en Ligkiste. Da Sagen var fremmet saavidt, blev Paladsets øvrige Personale draget ind i Komedien. Kisten blev overgiven i Mesrurs Hænder, som fuldstændig lod sig føre bag Lyset, og han lod den bisætte med alle de brugelige Ceremonier.

Endnu den samme Dag lod Sobeïde Hofbygmesteren kalde for sig. Hendes bestemte Bud og Villie elektriserede Bygherre og Arbejdere. Gravmindet blev øjeblikkelig paabegyndt og skred hastig sin Fuldendelse imøde. Samtidig anlagde Sobeïde dyb Sorg tilligemed hele Hoffet, og Følgen heraf blev, at Efterretningen om Favoritindens Død hastig udbredte sig over hele Byen. —

Til Ganem naaede Rygtet imidlertid først silde; thi han forlod, som sagt, sjelden Huset. Men en Dag kom han hjem fra et nødvendigt Ærinde i Byen, og sagde ganske ophidset til Hjerteve: »Man anser Eder over hele Bagdad for død, og ingen tvivler derpaa, mindst af alle Sobeïde selv. Himlen være lovet, at jeg er den lykkelige Aarsag til og det ikke mindre lykkelige Vidne om Rygtets Usandhed. Gud give blot, at I vilde benytte Eder af det falske Rygte, forene Eders Skjæbne med min, og drage med mig langt bort herfra, for, saalænge jeg aander, at byde over mit Hjerte og al min Ejendom! —

Dog, min Lidenskab gjør mig afsindig! Udgjør I ikke den mægtigste og mest ophøjede Fyrstes hele Lykke, og kan nogen mindre end Harun al Raschid selv være Eder værdig? Og selv om I vilde bringe mig hans Kjærlighed og Eders egen Lykke til Offer, burde jeg da modtage det?«

Den elskede, unge Kvinde var ingenlunde ligegyldig ved disse ømme Rørelser, hvis Aarsag hun selv var, hos den smukke og ædelmodige Ganem. Men hun vidste at beherske sig selv, og hendes Svar røbede ikke i fjerneste Maade, hvad der gjenklang i hendes Indre.

»Vi kan vel ikke forhindre Sobeïdes øjeblikkelige Triumf,« svarede hun undvigende, »men jeg er overbevist om, at der snart vil følge stor Bedrøvelse ovenpaa Sejersglæden. Naar Khalifen kommer hjem, vil der ikke fattes en Lejlighed til at underrette ham om, hvad der i hans Fraværelse er gaaet for sig. Men indtil da maa vi, om muligt, endnu fordoble vor Forsigtighed, at hun ikke skal faa Nys om, at jeg endnu er ilive. Da vilde det sidste blive værre end det første.«

Tre Maaneder senere vendte Khalifen som sejerkronet Hærfører tilbage til Bagdad. Opfyldt af utaalmodig Længsel efter at gjense Hjerteve betraadte han sit Palads, og fandt alt i den dybeste Sorg. Forskrækket, uden at kunne ane Anledningen til disse uheldvarslende Tegn, ilede han strax til Sobeïde, hvem han tilligemed alle hendes Slavinder ligeledes fandt sørgeklædt. Da steg hans Angst til det højeste. Med bævende Stemme spurgte han om Anledningen til Sorgen.

»Hersker over de Troende,« forklarede Sobeïde, »jeg bærer Sorg for Eders Slavinde Hjerteve, der er død saa hastig, at intet Middel kunde bringes i Anvendelse imod hendes Sygdom.«

Khalifen havde hørt nok; han følte sig saa dybt greben af denne Efterretning, at han udstødte et højt Skrig, og afmægtig sank sin Storvezir Djafar i Armene.

Saasnart han atter kom til sig selv, spurgte han med en endnu afmægtig Stemme om, hvor hans dyrebare Hjerteve laa begraven.

»Herre,« svarede Sobeïde, »jeg har selv besørget hendes Bisættelse, og ingen Omkostning sparet derved. Tillige lod jeg over hendes Grav opføre et Marmor-Mindesmærke, Eder og hende værdigt. Hvis I forlanger det, er jeg villig til at føre Eder derhen.«

Khalifen tillod ikke, at Sobeïde selv gjorde sig Ulejlighed men lod sig ledsage hen til Stedet af Mesrur. Da han fik Øje paa den sort behængte Paradetribune, de trindt omkring antændte Kjærter, og endelig paa Gravmindet selv, kunde han ikke undertrykke sin Forundring over, at Sobeïde havde vist en Medbejlerinde saa stor en Ære. Mistroisk af Naturen fattede han heraf Mistanke til sin Gemalinde, og fik en Anelse om, at hans Elskede ikke var død, men at Sobeïde i hans Fraværelse havde skaffet hende bort fra Paladset og ladet hende bringe saa langt bort, at alle Efterforskninger vilde være forgjæves. Videre gik hans Mistanke dog ikke; thi at Sobeïde skulde have stræbt Khalifens Elskede efter Livet, faldt ham slet ikke ind. For nu ved egne Sandser at overbevise sig om Sammenhængen, lod han Paradestilladset tage bort, og Grav og Kiste aabne i sin Nærværelse. Men da han fik Øje paa det i Ligklæderne indhyllede Træbilled, vovede han ikke at gaa videre; thi hans Religiøsitet forbød ham at forstyrre Dødens Fred ved at berøre Liget. Han tvivlede heller ikke længer om Hjerteves Død, og lod Graven igjen sætte i den forrige Stand.

For nu ogsaa for sit Vedkommende at hædre den Elskedes Minde, lod han alle Religionens Tjenere, alle Paladsbetjentene og Koranforelæserne hidkalde, medens han selv blev tilbage ved Graven, hvilken han vædede med sine hede Taarer.

Da alle vedkommende var forsamlet, lod han dem slaa en Kreds om sig; Præsterne fremsagde lange Bønner, og Forelæserne foredrog forskjellige Stykker af Koranen. En hel Maaned igjennem blev denne Højtidelighed gjentagen Formiddag og Eftermiddag, stedse i Nærværelse af Khalifen, der var saa betagen af sin Sorg, at hans Taarer vedblev at flyde, og han i hele denne lange Tid ikke vilde vide af noget andet at sige.

Paa den sidste Dag i Maaneden varede Bønnerne og Koranforelæsningen lige fra om Morgenen indtil det næstfølgende Daggry, ved hvilken Tid hele Festligheden var forbi, og enhver igjen kom hjem til sit. Harun drog sig, udmattet af Nattevagten, tilbage til sit Værelse og søgte Slummeren paa en Sofa. To af Haremets Kvinder sad hos ham, af hvilke den ene, der hed Morgendæmring, saasnart hun saa, at Khalifen var falden i Søvn, henvendte sig til den anden paa følgende Maade:

»Morgenstjerne, véd Du vel, at de Troendes Behersker højlig vil glæde sig over det, jeg har at sige ham, saasnart han vaagner? Hjerteve er nemlig slet ikke død, men tvertimod levende og frisk som en Fisk.«

»O, Himmel!« udraabte Morgenstjerne ude af sig selv af Glæde, »skulde virkelig den dejlige og elskværdige Hjerteve endnu være ilive?«

Denne næsten ufrivillige Ytring klang saa højt, at Harun vaktes derved og spurgte om Aarsagen til denne Forstyrrelse.

»Tilgiv mig, høje Hersker,« sagde Morgenstjerne, »jeg

kunde umulig forblive rolig ved den overraskende Efterretning, at Hjerteve endnu skal være ilive.«

»Hvad er der da bleven af hende,« spurgte Khalifen, »eftersom hun ikke er død?«

»De Troendes Behersker,« tog Morgendæmring tilorde, »i Aftes bragte en fremmed mig et Brev uden Underskrift, men fra Hjerteves egen Haand, hvori hun meddeler mig sit sørgelige Eventyr og beder mig underrette Eder derom. Jeg vilde blot vente, indtil I havde udhvilet Eder lidt, hvilket I efter denne lange Bedrøvelsestid haardt kunde have nødig, og saa — —«

»Kom hid med Brevet,« afbrød Khalifen hende hastig, »Du har gjort Uret i blot et eneste Øjeblik at opsætte en Sag af slig Vigtighed.«

Morgendæmring overgav strax Khalifen Brevet; denne rev det utaalmodig op og gjennemløb Linierne. Hjerteve havde heri ganske udførlig fortalt, hvad der var hændet hende, og maaske, eftersom Brevet ikke var bestemt for Khalifens Øjne, lidt for meget omtalte Ganem og de Fortjenester, han havde indlagt sig hos hende. Den til Skinsyge tilbøjelige Harun blev derfor rasende opbragt, ikke over Sobeïdes Ondskab, men over sin Elskedes formentlige Troløshed.

»Den troløse!« udraabte han, »i hele fire Maaneder har hun levet sammen med en Kjøbmand, som hun oven i Kjøbet vover at gjøre Væsen af baade først og sidst, ene og alene opfyldt af hans Opmærksomheder imod hende! Allerede tredive Dage har jeg opholdt mig i Bagdad, og først nu giver hun mig Underretning om sig! Den Utaknemlige! Medens jeg tilbringer min Tid med at udgyde Taarer over hende, som et Barn over sit tabte Legetøj, forraader hun mig uden Skam i en andens Arme! Men jeg skal vide at hævne mig paa den falske

Kvinde og den unge Sprade, som har vovet at forhaane mig Khalifen, Profetens Efterfølger!«

Med disse Ord rejste Harun sig og gik ind i den Sal, hvor han plejede at give sit Riges store Avdients. Saasnart han sad paa sin Trone, blev Døren til Forsalen aabnet, og strax indtraadte Hoffolkene, som alene havde ventet herpaa. Storveziren Djafar kastede sig ned foran Khalifens Trone.

»Djafar,« begyndte Harun med et Udtryk i Minerne, som forlangte øjeblikkelig Lydighed, »jeg vil give Dig en højst vigtig Befaling. Tag fire hundrede Mand af min Livvagt med Dig og forhør Dig angaaende en ung Kjøbmands Bolig, hvis Navn er Ganem fra Damaskus. Naar Du har faaet at vide, hvor han boer, gaar Du derhen og lader hans Hus gjøre lige med Jorden; dog først maa Du forsikre Dig hans Person, og bringe ham for mig tilligemed min Slavinde Hjerteve, som i fire Maaneder har levet sammen med ham. Jeg skal vide at tugte dette skamløse Par, og den unge Kjøbmand, min Slavindes Boler, skal komme til at yde et afskrækkende Exempel for alle andre i lignende Tilfælde.«

Storveziren bøjede sig dybt for Khalifen og lagde til Tegn for sin ubetingede Lydighed Haanden paa sin Isse. Først lod han hos Forstanderen for de Kjøbmænd, der handlede med fremmede Stoffer og fine Lærreder, forespørge angaaende Ganem fra Damaskus og sammes Bolig. Denne fik han uden Vanskelighed betegnet, og erfarede tillige, at den unge Mand i de sidste Maaneder saa godt som ikke havde ladet sig se, uden at man dog vidste, hvad der fængslede ham til Huset, — hvis han endnu var der at finde. Strax brød Djafar op med sine Soldater og begav sig under Ledsagelse af Politimesteren og hans Folk samt en hel Del Murere og Tømmermænd hen til

Ganems Bolig. Snart naaede han Stedet. Huset laa ganske frit; Djafar lod det derfor omgive med Soldater, at den unge Kjøbmand ikke skulde finde sin Frelse i Flugten.

Hjerteve og Ganem havde nylig spist til Middag, og den første sad just ved Vinduet, som vendte ud til Gaden. Larmen udenfor gjorde hende opmærksom; hun saa ud igjennem Gitteret, og opdagede Storveziren med hele hans Følge. Øjeblikkelig begreb hun, at disse Anstalter gjaldt hende selv og Ganem; men hun var langt fra at ane, at hendes Brev havde frembragt slig besynderlig Virkning. Det var hende nemlig ubekjendt, hvor længe Khalifen havde været hjemme; og hvad hans Skinsyge angik, som hun ret vel kjendte, havde hun ingen Brøde været sig bevidst, og derfor heller ikke frygtet denne i sine Udbrud saa fordærvelige Følelse hos Khalifen.

Derfor gjaldt den Angst, der bemægtigede sig hende ved Synet af Veziren og hans Vagt, ikke heller hende selv, men alene Ganem; thi for sit eget Vedkommende var hun vis paa at kunne retfærdiggjøre sig, saasnart blot Khalifen vilde høre hende. Derimod forudsaa hun klart, at Ganems Ungdom og Skjønhed vilde blive Forræder imod deres Herre for den opbragte Khalifs Domstol, og maaske endog give Anledning til hans Fordærvelse i en uskyldig Død. Derfor raabte hun hastig til den unge Kjøbmand: »Ak, Ganem, vi er fortabt! Man kommer for at gribe os! Hvad skal vi dog gjøre?«

Et Blik igjennem Vinduet viste Ganem Khalifens Vagt med blanke Sværd, og i Spidsen for den Politimesteren i Bagdad og Storveziren i egen høje Person. I sin Forfærdelse formaaede han ikke at frembringe et eneste Ord.

Men Hjerteve vedblev: »Der er intet Øjeblik at spilde. Saasandt I elsker mig, saa drag i en Hast en af Eders Slavers

Klæder paa, svært Eders Ansigt og Hænder med Sod, og tag nogle Fade og Tallerkener paa Hovedet! De holder Eder da maaske for en Opvarter fra Spiseværten, og lader Eder slippe ud. Skulde man spørge Eder om Husets Herre, saa sig kun dristig, at han er herinde!«

»I tænker alene paa mig,« svarede Ganem, der ængstedes mere for Hjerteve, end for sig selv, »men hvad vil der blive af Eder?«

»Derfor kan I være ganske rolig,« svarede den unge Dame, »jeg skal ogsaa nok sørge for, at I engang redelig skal faa alt det tilbage, som I efterlader Eder her i Huset.«

Den unge Mand vidste af Bekymring ikke, hvortil han skulde bestemme sig; næsten nødtvungen drog han dog endelig en Slaveklædning paa og sværtede sig. Det var den højeste Tid; thi allerede blev der banket paa Porten, og der levnedes dem endnu blot Tid til at tage en kort, men smertelig Afsked med hinanden.

Ganem naaede med sine Fade og Tallerkener virkelig uanfægtet ud af Huset. Medens denne tog Flugten ud igjennem den nærmeste Port, traadte Djafar ind i Værelset, hvor Hjerteve sad paa Sofaen, og en Mængde Kister, hvori Ganems Ejendom og de for hans Varer indkomne Penge, stod trindt omkring. Ved Synet af Storveziren kastede Hjerteve sig øjeblikkelig ned med Ansigtet imod Jorden, og forblev i denne ydmyge Stilling, som om hun var beredt til at lide Døden, idet hun sagde:

»Herre, hvad de Troendes Behersker end maatte have besluttet over mig, er jeg villig til uden Knur at underkaste mig det; I behøver kun at befale.«

»Ædle Dame,« svarede Djafar, idet han ligeledes kastede

sig ned og blev liggende, indtil Hjerteve igjen havde rejst sig, »Allah forbyde, at nogen skulde vove at lægge Haand paa Eder! Mit Hverv gaar alene ud paa at bringe Eder i Følge med mig tilbage til Paladset, og medtage den unge Mand, hos hvem I lever.«

»Saa lad os gaa!« tog Hjerteve igjen tilorde. »Den unge Kjøbmand er ikke mere her. Allerede for en Maaned siden er han i Forretninger rejst til Damaskus, og har imidlertid givet mig disse Kasser i Forvaring. Jeg besværger Eder at lade dem sikkert bringe til Paladset, at jeg kan holde mit Løfte og levere ham alt i god Stand tilbage, naar han igjen indfinder sig for at affordre mig det!«

»Eders Villie skal ske,« svarede Djafar, og lod strax Kisterne bære hen til Mesrur. Derpaa gav han Politimesteren Befaling til at jevne Huset med Jorden, dog først efter omhyggelig at have søgt om Ganem, hvis han skulde holde sig skjult et eller andet Sted, og fjernede sig derpaa tilligemed Hjerteve og hendes to Slavinder.

Saasnart Veziren havde forladt Huset, begyndte Haandværksfolkene at bryde det ned, og i mindre end en Time var det helt forsvundet. Ganem blev naturligvis ikke funden; denne Efterretning modtog Djafar endnu inden han havde naaet Paladset, ved et Bud, som Politimesteren havde sendt efter ham.

»Har Du udført min Befaling?« spurgte Harun, saasnart han saa sin Vezir træde ind.

»Ja, Herre,« svarede Djafar, »Ganems Hus er ødelagt i Bund og Grund, Hjerteve venter Eders Befalinger i næste Værelse. Men den unge Kjøbmand har man intetsteds kunnet op-

dage; Slavinden forsikrer, at han for en Maaned siden er rejst til Damaskus.«

Khalifens Harme over Ganems Undvigelse er ikke til at skildre; med Hensyn til sin forrige Elskede var han saa stærkt behersket af Forestillingen om hendes Utroskab, at han hverken vilde høre eller se hende. Han befalede tvertimod Mesrur, Obersten for Gildingerne, at føre den troløse og utaknemlige Favoritinde til et mørkt Taarnfængsel. Dette Forvaringssted fandtes i selve Paladset, og blev sædvanlig anvist de Haremskvinder til Opholdssted, som paa en eller anden Maade havde vakt Khalifens Misfornøjelse.

Uagtet Mesrur var vant til en fuldkommen blind Lydighed, udførte han dog denne Gang med synlig Uvillie sin strenge Herres Befaling, ja ytrede endogsaa for Hjerteve sin Beklagelse over denne Behandling. Den unge Pige var ligesom falden ned fra Skyerne; hun havde ganske sikkert gjort Regning paa at blive stedt for Khalifens Aasyn. Imidlertid, hun maatte vel føje sig og vandre til det mørke Taarn.

Den forbitrede Khalif havde imidlertid afskjediget Storveziren, og skrev i sin blinde Vrede til sin Slægtning, den skatskyldige Kong Mohamed Sinebi i Damaskus, at en Kjøbmand fra denne Stad ved Navn Ganem havde forført hans smukkeste Slavinde og derpaa taget Flugten. Han skulde nu derfor se til at opsøge ham i hans Fødestad. Men saasnart han havde faaet ham i sine Hænder, skulde han give ham et halvt hundrede Stokkeslag tre Dage efter hinanden, og derpaa føre ham betynget med Lænker omkring i Byen, ledsaget af en Herold, der udraabte: »Det er den mildeste Straf, som de Troendes Behersker idømmer dem, der vover at fornærme ham og forføre nogen af hans Slavinder.« Endelig skulde han under

sikker Bedækning lade ham bringe til Bagdad, lade hans Hus i Damaskus plyndre og nedrive, og forvise alle hans Slægtninge fra Staden.

Denne skriftlige Befaling blev afsendt med en Dromedar-Koureer, som maatte medtage Brevduer, for at Khalifen saa meget snarere kunde erfare, hvad Mohamed Sinebi havde udrettet. Man befæster nemlig et sammenrullet Papir under Vingen paa Duen, som dermed flyver bort og forbausende hastig igjen naaer sin Hjemstavn.

Mohamed Sinebi stod ved Modtagelsen af Khalifens Skrivelse ærefrygtfuld op, og lagde den paa sit Hoved til Tegn paa sin Lydighed. Men saasnart han havde gjort sig bekjendt med sammes Indhold, brød han strax op til Ganems Hus med sine Hofbetjente, endel af sin Livvagt, og i Følge med Stadens Politimester, som han ufortøvet havde ladet hente.

Ganem havde siden sin Afrejse fra Damaskus aldeles ladet sin Moder savne Efterretninger fra sig. Af hans allerede for længe siden tilbagevendte Rejsefæller havde hun rigtignok erfaret, at han endnu befandt sig i Bagdad, og at det gik ham vel; men da han forgjæves lod vente paa sig, og der fremdeles ikke indløb noget Budskab fra ham, begyndte hun med Grund at frygte for, at han ikke længer var ilive. Lidt efter lidt blev den ømme Moder saa fortrolig med denne Tanke, at hun tilsidst var saa fuldkommen overbevist om hans Død, som om hun selv havde trykket hans Øjne til. Hun lod derfor i sin Sorg opføre et Gravmæle med høj Kuppel, i hvilken hun lagde en som Lig indhyllet Skikkelse, der skulde forestille Ganem, og tilbragte saa godt som baade Dag og Nat derved, vædende Graven med sine Taarer, som om hendes Søn virkelig der havde fundet sit sidste Hvilested. Hendes Datter, den

dejlige Hjerteglød, ydede hende Selskab, idet hun blandede sine Taarer med sin Moders.

Saaledes havde de allerede tilbragt en lang Tid, og deres Naboer, som hørte deres Veklager, viste dem al den Deltagelse, der skyldes Smerten, da Mohamed Sinebi en Dag bankede paa deres Dør. Endskjøndt den Slavinde, som aabnede for ham, aldrig før havde set Kongen, sluttede hun dog af hans talrige og glimrende Følge, at han maatte være en af de fornemste ved Hoffet, og svarede paa hans barske Spørgsmaal, om Ganem, Ejubs Søn, befandt sig hjemme:

»Herre, den Ganem, som I spørger om, er ikke mere til. Min Herskerinde, hans Moder, befinder sig i Gravmælet, som I ser histovre, og begræder hans Hedengang.«

Kongen gav sit Følge Befaling til at gjennemsøge Huset, og gik selv over til Gravmælet, hvor han fandt Moder og Datter siddende paa en Straamaatte ved Siden af den indbildte Grav, henflydende i Taarer. Ved Synet af Mændene tilslørede Kvinderne sig øjeblikkelig; men Moderen, som kjendte Kongen, kastede sig for Mohameds Fødder.

»Hvor er Eders Søn?« spurgte Kongen.

»Ak, han er død for længe siden!« svarede Matronen. »Havde jeg dog blot den Trøst i min Lidelse selv at have begravet ham, og at vide hans Levninger indesluttede i dette Gravmæle! O, min Søn, min arme Søn!« — — — Mere formaaede hun ikke at frembringe, overvældet af sin Smerte.

Sinebi følte sig rørt og stemt til Medlidenhed, idet han tænkte ved sig selv: »Naar Ganem alene er den skyldige, er det grusomt at straffe hans uskyldige Moder og Søster.« Men saa nær det end gik ham, vovede han dog ikke ved nogensomhelst Grad af Ulydighed at paadrage sig den ilsindede Khalifs

Vrede. Saasnart der altsaa var blevet ham meldt, at Ganem ikke var at finde, hvilket allerede ikke mindre klart var fremgaaet af Kvindernes uskrømtede Sorg, lod han Moder og Datter føre ud af Staden, idet han lod Khalifens Befaling til deres Forvisning offentlig bekjendtgjøre. Med det samme udstedte han Befaling til at plyndre og nedbryde Ganems Hus, hvilket ogsaa allerede efter nogle Timers Forløb ganske var jævnet med Jorden.

Ganems Moder og Søster følte sig saa meget mere rystede af den over dem pludselig indbrudte nye Ulykke, som de ikke havde endog blot den fjærneste Anelse om Foranledningen dertil, og ikke heller var sig mindste Brøde bevidst. Anledningen til den imod dem øvede Grusomhed erfarede de først ved en Slavinde, som Sinebis Gemalinde af Medlidenhed havde sendt efter dem udenfor Porten med nogle Levnedsmidler. Den ulykkelige Moder forsikrede, uden at betænke sig, højt og dyrt, at hendes Søn umulig kunde have begaaet den ham tillagte Forbrydelse; thi han var fra sin tidlige Barndom bleven optugtet efter Koranen og i Ærefrygt for Khalifens hellige Person. Men da hun herved tillige fik at vide, at hendes Søn endnu var ilive, og at det var for hans Skyld, hun led, vilde hun høre op med at klage, og med Glæde bære Tabet af alt, hvad hun hidtil havde kaldt sit. Kun for hendes Datters Skyld gjorde det hende endnu ondt; var hun ikke bleven reven ind med i Ulykken, vilde hun have følt sig som aldeles kummerfri.

Ved disse Ord kastede Hjerteglød, som hidtil havde syntes ganske sløv og ligegyldig, sig hulkende om sin Moders Hals, og forsikrede hende, at hun ingensinde vilde forlade hende, til hvilken Yderlighed hun end maatte komme til at undgjælde for sin Kjærlighed til den ulykkelige Ganem.

Da det under Dødsstraf var blevet de tvende Kvinder forbudt atter at betræde Damaskus, fortsatte de møjsommelig, uvante, som de var, med at gaa, kun sparsomt forsynede med Klæder, Fødemidler og nogle Smaapenge, deres Pilgrimsgang til den nærmeste Landsby. Deres bedrøvelige Optog forsamlede en Mængde Kvinder om dem, som uden Vanskelighed erkjendte Personer af højere Rang i dem, og med nysgjerrig Deltagelse søgte at udfritte, hvorfor de var nødt til at rejse paa en Maade, der syntes saa lidet overensstemmende med deres vante Stand og Levevis.

Istedetfor Svar paa de fra alle Sider indløbende hjertelige Spørgsmaal gav de arme Kvinder sig til at fælde Taarer, hvorved de gode Landsbyfolk blev kun endnu nysgjerrigere. Endelig fortalte Ganems Moder dem, hvorledes man havde behandlet hende og hendes Datter, og de godlidende Kvinder blev herover saa rørt, at de ikke vidste alt det gode, de vilde gjøre dem. Først beværtede de dem saa vel, som deres egen Armod tilstedede, og da de igjen begav sig paa Vejen, forsynede de dem efter fattig Evne med alt, hvad de kunde behøve paa deres Rejse.

Efterat Hjertegløđ og hendes Moder af inderste Sjæl havde takket de barmhjertige Bønderfolk, vandrede de i smaa Dagsrejser videre til Aleppo. Paa Levnetsmidler undervejs led de ingensinde Nød; thi de fandt næsten overalt Steder, hvor Brød, kogt Ris og andre styrkende Spiser for Guds Skyld blev uddelt til fattige Vejfarende. Nætterne tilbragte de enten i eller ved Moskeerne, eller søgte sig et Ly i de offentlige Karavanseraïer. Saaledes naaede de endelig Aleppo, hvorfra de uden Ophold gik videre, idet de satte over Eufrat og igjennem Mesopotamien styrede deres Fjed imod Mossul. Dog ikke heller i

denne By søgte de noget blivende Sted, uagtet Vandringens Besværligheder næsten havde udtømt alle deres Kræfter, men først i Bagdad, hvor de ventede at finde deres dyrebare Ganem. Jo mere de led for ham, desto mere dyrebar blev han dem; alle deres Samtaler drejede sig næsten udelukkende om ham, og hvor de kom frem, undlod de aldrig at forespørge sig om ham.

Men vi maa nu for en Stund forlade Hjertegløod og hendes Moder, og igjen vende os til Hjerteve, der endnu stedse hensmægtede i strengt Fangenskab i det mørke Taarn. Dog følte hun under alle sine Lidelser langt mere Ganems Ulykke end sin egen, og svævede tidlig og silde i dødelig Uro over hans uvisse Skjæbne. Ganem var neppe noget Øjeblik ude af hendes Tanker, og hendes indre Ve skaffede sig idelig Udtryk i lydelige Klager.

Da Khalifen engang ifølge gammel Sædvane ved Nattetid urolig vandrede omkring i sit Palads, kom han ogsaa af en Hændelse til det mørke Fangetaarn, og da han troede at høre nogen tale derinde, blev han staaende udenfor og lyttede. Da hørte han tydelig følgende Ord:

»O Ganem, altfor ulykkelige Ganem, hvor befinder Du Dig nu paa din hviletøse Flugt? Ak, det var mig, der styrtede Dig i Fordærvelse! Hvorfor lod Du mig ikke heller elendigt omkomme, istedetfor at staa mig bi med opofrende Ædelmod? Hvilken bitter, utaknemlig Frugt har ikke din ærbødige Omhu bragt Dig! De Troendes Behersker lader Dig forfølge som et vildt Dyr, til Løn for, at Du stedse betragtede mig som et ham indviet, ukrænkeligt Væsen, endskjøndt den ømmeste Lidenskab glødede dybt i din Barm! Grusomme Hersker, hvad vil Du kunne fremføre til din Undskyldning, naar Du engang tillige-

med Ganem maa fremtræde for den almægtige Dommer? Al Din nuværende Magt, for hvilken næsten den hele Verden bæver, vil ikke frelse Dig fra Straffen for en saa blodig Uretfærdighed!«

Her blev Hjerteves Stemme kvalt af Sukke og Taarer; men Khalifen sneg sig stille videre, helt tankefuld i Sind. Han begreb naturligvis let, at, hvis det virkelig var sandt, hvad han nylig havde hørt, maatte ikke alene hans forrige Elskede være uskyldig, men ogsaa den unge Kjøbmand, ikke at tale om hans arme Familie, imod hvilken han havde øvet en saa grusom, hensynsløs Adfærd. Fra nu af havde han ikke længer noget Øjebliks Ro; hans bekjendte Retfærdighedsfølelse, hans naturlige Ædelmod havde spændt ham paa en glødende Pinebænk. Saasnart han derfor var vendt tilbage til sine Værelser, befalede han, fast bestemt paa at vinde fuld Klarhed i Sagen, sin betroede Mesrur at føre Hjerteve for ham. Mesrur modtog denne Befaling med Glæde og skyndte sig at udføre den; han saa deri et godt Varsel for Khalifens forskudte, beklagelsesværdige Yndlingshustru.

Saasnart Hjerteve havde betraadt Khalifens Værelse, kastede hun sig ned foran Fyrsten og blev liggende for hans Fødder, badet i Taarer.

»Hjerteve,« begyndte Harun, uden at byde hende rejse sig, »det lader til, at Du anklager mig for Uretfærdighed og Grusomhed. Hvo er da det Menneske, som, uagtet sin Ærefrygt og sit ædelmodige Hensyn til mig, vansmægter i Ulykken? Tal! Du véd, at jeg ikke er ond af Hjerte, og ønsker at lade enhver vederfares Retfærdighed.«

Hjerteve erkjendte af disse Ord, at Khalifen havde beluret

hende, og besluttede i samme Øjeblik, ikke at lade en saa god Lejlighed gaa forbi til at retfærdiggjøre den ædelmodige Ganems Adfærd.

»De Troendes Behersker,« tog hun tilorde, »skulde der være undsluppet mig et upassende Udtryk, saa beder jeg ydmyg om Tilgivelse derfor. Men den, hvis uforskyldte Elendighed I sigter til, er ingen anden end Ganem, hin unge Kjøbmand fra Damaskus, som reddede mig fra Døden og skjænkede mig et Tilflugtssted i sit Hus. Maaske havde han i Begyndelsen til Hensigt, ganske at hengive sig i den Følelse, jeg fra første Øjeblik havde indgydt ham; men neppe havde han erfaret, at jeg tilhørte Eder, førend han sagde: »Hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudet!« Og fra denne Stund modsagde hans Adfærd ingensinde hans Ord, — denne retfærdige Anerkjendelse skylder jeg ham. Men I véd, de Troendes mægtige Behersker, med hvilken Strenghed I har behandlet ham, og ikke mindre véd I, at I engang skal aflægge Allah Regnskab for dette som for alt øvrigt.«

Khalifen var langtfra at vredes over Hjerteves Frimodighed, men spurgte rolig: »Men kan jeg ogsaa stole paa Dine Forsikringer med Hensyn til Ganems Selvfornægtelse?«

»Ja, I kan;« svarede den unge Kvinde alvorlig, »for ingen Pris vilde jeg i dette Øjeblik fordreje Sandheden, og, for at give Eder et Bevis paa min Oprigtighed, vil jeg endmere gjøre Eder en Tilstaaelse, som rimeligvis vil mishage Eder, men som jeg i denne Stund, synes mig, skylder baade ham og Eder.«

»Tal, min Datter!« bød Harun. »Jeg tilgiver Dig forud alt; skjul blot intet for mig!«

»Saa vid da,« vedblev Hjerteve, »at Ganems uegennyttige Opofrelse indgjød mig den mest levende Agtelse for ham! Men

dette er endnu ikke alt. I kjender jo Kjærlighedens Almagt! — Jeg følte, at mit Hjerte med Ømhed slog ham imøde, — og Ganem selv bemærkede det. Men istedetfor at benytte sig af min aabenbare Svaghed, forblev han dog, uagtet den fortærende Glød i hans eget Indre, stedse sin Pligt imod Allah og Eder tro. Det Hele, som hans Lidenskab fravristede ham, var Sukket: »Hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudet.«

En saa frimodig Bekjendelse vilde maaske have opbragt enhver anden; den ædle Harun formildede den fuldkommen. Han befalede Hjerteve at staa op og sætte sig ved Siden af ham. »Fortæl mig nu,« sagde han derpaa, »hele din Historie fra Begyndelse til Ende!«

Hjerteve adlød, og fortalte med ligesaa megen Aand som Klogskab. Hun gled let hen over alt, hvad der angik Sobeïde. og dvælede fortrinsvis ved sine Forpligtelser imod Ganem. Især roste hun Ganems Taushed, for at gjøre Khalifen begribelig, at hun havde været nødt til at forblive og holde sig skjult hos Ganem, for at skuffe Sobeïde, der tragtede hende efter Livet, og sluttede med at berette om den unge Kjøbmands Flugt, uden at lægge noget Skjul paa, at hun selv havde befordret samme for at unddrage ham Khalifens første Vredesild.

Da Hjerteve havde fortalt tilende, sagde Harun: »Jeg tror Dig paa dit Ord. Men hvorfor gav Du mig saa silde Efterretning om Dig?«

»De Troendes Behersker,« var den unge Kvindes Svar, »Ganem gik saa sjelden ud, at det ikke maa undre Eder, naar vi først silde erfarede Eders Tilbagekomst. Desuden maatte Ganem, da han havde modtaget det Brev, han skulde besørge til Morgendæmring, længe forgjæves vente paa en Lejlighed til at faa det leveret i hendes egne Hænder.«

»Det er godt,« ytrede nu Khalifen; »jeg erkjender min Fejl, og ønsker at gjøre den god igjen. Overlæg altsaa, hvad jeg formaar at gjøre for Ganem! Forlang uden Sky; intet skal vorde Dig nægtet!«

Ved disse Ord fra Khalifens Mund kastede Hjerteve sig paa sit Ansigt til Jorden, rejste sig derpaa atter og tog tilorde:

»De Troendes Behersker, saa beder jeg Eder, med dyb Anerkjendelse af Eders høje Ædelmod, underdanigst om, at I over hele Eders Rige vil lade bekjendtgjøre, at I tilgiver Ganem, Ejub's Søn, og ønsker at se ham hos Eder.«

«Jeg vil gjøre endnu mere,« sagde Khalifen, »for det første, fordi han frelste dit Liv, dernæst for at belønne det ærbødige Hensyn, han tog til Khalifens tidligere Rettigheder, endvidere for at give ham Erstatning for Tabet af hans Formue, og endelig for at gjøre den imod hans uskyldige Familie udviste Uretfærdighed god igjen — vil jeg give ham Dig til Kone!«

Hjerteve forstummede af Overraskelse og Henrykkelse. Uden at kunne takke Khalifen for hans ædelmodige Adfærd, som hendes Hjerte tilsagde hende, drog hun sig tilbage til det af hende før hendes skrækkelige Eventyr beboede Værelse, hvor hun endnu fandt alt saaledes, som hun havde forladt det. Dog den største Glæde beredte det hende der at forefinde alle Ganems Kister og Baller, som Mesrur havde taget i sin Varetægt.

Den følgende Dag befalede Harun al Raschid sin Storvezir, i alle Rigets Byer at lade bekjendtgjøre, at Khalifen skjænkede Ganem, Ejub's Søn, sin Tilgivelse. Men denne Bekjendtgjørelse bar desværre ingen Frugter; man hørte lang Tid efter slet intet til den unge Kjøbmand. Hjerteve følte sig herover dybt bekymret, og bad Khalifen om Tilladelse til i egen Person at maatte anstille Efterforskninger. Da Harun havde

samtykket heri, tog hun en Pung med tusinde Guldstykker, og red en Morgenstund paa en kostbart opsadlet Mulæselinde ud af Paladset. To sorte Slaver, som hver fra sin Side havde en Haand hvilende paa Krydset af Ridedyret, ledsagede hende paa denne hendes Vandring fra Moske til Moske. Overalt uddelte hun rundelige Almisser til fromme Muselmænd, for at de skulde indlægge deres Bøn for hende i et vigtigt Anliggende, hvoraf tvende Personers Lykke og Fred var afhængig. Hun anvendte hele Dagen og alle de tusinde Guldstykker til at give Almisser, og vendte først henimod Aften tilbage til Paladset.

Den følgende Dag tog hun atter en Pung med tusinde Guldstykker og begav sig i det samme Optog hen til den Gade, hvor Juvelererne havde deres Boder og Værksteder. Ved sammes Indgang holdt hun stille, og lod ved en af sine Slaver Forstanderen hente til sig. Dette var en i højeste Maal velgjørende Mand, der anvendte mere end to Trediedele af sine Indkomster paa fattige fremmede; da han erfarede, hvo der ønskede at tale med ham, indfandt han sig øjeblikkelig.

»Jeg henvender mig til Eder,« begyndte Hjerteve, idet hun overrakte ham Pungen, »som en Mand af anerkjendt Fromhed. Vær saa god at uddele disse Penge iblandt fattige fremmede!«

»Naadige Dame,« svarede Juveleren, »med Glæde vil jeg opfylde Eders Bud; men ønsker I personlig at udøve Barmhjertighedens Værk, saa behøver I kun at ulejlige Eder hen til min Bolig, hvor I vil finde to arme Kvinder, som er Eders Medlidenhed fuldkommen værdig. De kom hertil iaftes, tilfods og med Tiggerstaven i Haand, i den ynkværdigste Tilstand, der saa meget mere gik mig til Hjerte, som det syntes at være Personer af en højere Klasse. Uagtet deres elendige Ydre iagttog jeg nemlig hos dem en Anstand, som ikke plejer

at være simple Folk ejendommelig. Jeg førte dem til min Kone, der ganske var af samme Mening som jeg. Hun lod ved sine Slavinder berede en god Seng til dem, medens hun selv badede deres Ansigt, Hænder og Fødder og hjalp dem med at iføre sig friskt Linned. Vi véd endnu ikke, hvem de er, eftersom vi vilde unde dem nogen Hvile, førend vi faldt dem besværlige med vore Spørgsmaal.«

Hjerteve følte, uden at vide hvorfor, en overordentlig Nysgjerrighed efter at se disse Kvinder; dog modtog hun ikke Juvelerens Forslag at ledsage hende, men lod sig ved en af hans Slaver føre til hans Hus. Ved Husdøren steg hun af, og fulgte derpaa Slaven, som gik iforvejen for at melde hende hos sin Herskerinde, der netop befandt sig hos Hjertegløð og hendes Moder. — Det var nemlig dem, Forstanderen havde talt til hende om.

Saasnart Juvelerens Kone hørte, at der befandt sig en Dame fra Hoffet i hendes Hus, vilde hun ile hende imøde. Men Hjerteve, der var fulgt lige i Slavens Spor, indrømmede hende ingen Tid dertil, idet hun i det samme traadte ind. Forstanderens Kone kastede sig da ned i Støvet for at antyde sin Ærefrygt for alt, hvad der stod i Forbindelse med Khalifens Hus. Men Hjerteve løftede hende strax ivejret, og bad om Tilladelse til at tale med de to Kvinder, som var indtruffet hos hende Aftenen iforvejen.

Strax nærmede Hjerteve sig den Seng, hvori Moderen laa, og sagde, idet hun opmærksom betragtede hende: »Min gode Kone, jeg kommer for at tilbyde Eder min Understøttelse. Min Indflydelse her er ikke ganske uden Betydning; maaske kan jeg gavne Eder og Eders Ledsagerinde i et eller andet.«

»Naadige Frue,« svarede Ganems Moder, »Eders forekom-

mende Godhed beviser mig, at Himlen dog ikke aldeles har glemt os. Vi havde næsten Grund til at tro det, efter alle de Ulykker, som har overvældet os.«

Da hun havde talt saaledes, begyndte hun at græde saa bitterlig, at hverken Hjerteve eller Forstanderens Kone formaaede at holde Medfølelsens Taarer tilbage. Men saasnart den første havde aftørret sine, sagde hun til Ganems Moder:

»Fortæl os dog, jeg beder Eder derom, Eders Lidelseshistorie! I kan være forvisset om, at der ikke lettelig skulde findes nogen, som var mere tilbøjelig end vi til at trøste og hjælpe Eder.«

»Naadige Frue,« begyndte paa denne kjærlige Opfordring Ejub's Enke, »en af Khalifens Favoritinder ved Navn Hjerteve foraarsagede hele min Ulykke.«

Denne Indledning virkede paa Hjerteve som et Tordenslag; imidlertid bekæmpede og skjulte hun dog det modtagne Indtryk, og Ganems Moder vedblev:

»Jeg er Enke efter en Kjøbmand i Damaskus ved Navn Ejub. Min eneste Søn Ganem rejste efter sin Faders Død i Handelsanliggender til Bagdad, og blev der beskyldt for at have bortført denne ulyksalige Hjerteve. Khalifen vilde i sin Vrede tage ham af Dage; men da han ikke kunde faa fat paa ham, skrev han til Kongen i Damaskus, at han skulde lade vort Hus plyndre og nedrive, og for bestandig forvise mig og min Datter fra Syrien. Uagtet al min Lidelse vilde jeg dog let trøste mig, naar jeg blot maatte finde min Søn igjen. Allah, hvilken Glæde vilde dette ikke være for mig og hans Søster! Jeg er af Hjertet overbevist om, at han er uskyldig.«

»Ja,« gjensvarede Hjerteve bevæget, »han er isandhed ligesaa lidt strafværdig, som I er det. I kan tro min Forsik-

ring: thi jeg selv er den Hjerteve, som I tror at have Grund til at besvære Eder over. Men var jeg ifølge Stjernernes Forudbestemmelse Aarsag til Eders Ulykke, kan jeg ogsaa vorde istand til at lindre den. Ganem staar ved min Hjælp retfærdiggjort i Khalifens Øjne; for ikke længe siden har han ladet bekjendtgjøre over hele Riget, at han tilgiver Ejub's Søn, og han har isinde rundelig at gjengjælde med godt baade ham og Eder, alt det onde, som han har tilføjet Eder, uden at vide, hvad han gjorde. I er ikke mere hans Fjender; han venter paa Ganem, for at belønne ham for den Tjeneste, han har vist mig, engang hans Yndlingshustru, idet han giver ham mig til Gemalinde. Betragt mig derfor allerede nu som Eders Datter, og modtag mit Løfte om en evig Hengivenhed!«

Med disse Ord bøjede hun sig ned over Ganems Moder, som af Overraskelse ikke var noget Svar mægtig. Hjerteve holdt hende længe i sin Favn, og forlod hende kun for at ile hen til den anden Seng, hvor Hjerteglød, som havde rejst sig op, længselsfuld strakte hende Armene imøde.

Efterat den under den dybe Rørelses Indvirkning i Skjønhed ligesom forklarede Hjerteve havde givet Moder og Datter alle mulige Ømhedsbeviser, som disse kunde vente sig af Ganems Brud, sagde hun til dem: »I skal ikke længer være bekymret! De Skatte, som Ganem her besad, er i Sikkerhed i min Bolig. Vel véd jeg, idet jeg kun behøver at slutte fra mig selv, at ikke Alverdens Goder vil kunne erstatte Eder Tabet af Ganem. Men I har Uret i allerede nu at opgive alt Haab om at gjenfinde ham. Maaske begynder allerede idag en bedre Tid for Eder, endog meget bedre end hin, som I oplevede i Damaskus, medens Ganem var hos Eder!«

Her blev Hjerteve afbrudt af Forstanderen for Juvelererne, som traadte ind og sagde:

»Naadige Frue, i dette Øjeblik blev jeg Vidne til en meget rørende Scene. Man bragte nemlig en ung Mand hen i Sygehuset, der var saa afkræftet, at man med Snore og Tørklæder havde maattet binde ham fast til Kamelen. Fuld af Medlidenhed traadte jeg nærmere; da han af Udseende var mig aldeles ubekjendt, spurgte jeg ham ud angaaende hans Herkomst og Familie, men fik alene Suk og Taarer til Svar. Jeg havde inderlig ondt af ham, og da hans Tilstand krævede den omhyggeligste Pleje, medens Badskjærernes og Lægernes Uduelighed i Hospitalet var mig noksom bekjendt, lod jeg ham bringe lige herhen. Man er netop i Begreb med at indrette det saa vel, som muligt, for ham, i det Kammer, jeg har ladet ham anvise, og jeg er vis paa, at man vil omgaaes ham ligesaa ømt, som om jeg selv var den syge.«

»O, før mig strax ind til den syge!« bad Hjerteve, som følte sig helt underlig bevæget ved Juvelerens Meddelelse. Forstanderen opfyldte uden Dvælen hendes Ønske og førte hende ud af Værelset. Men Ganems Moder ytrede for Hjertegløds: »Ak, min Datter, saa elendig denne fremmede end monne være, saa er din Broder, hvis han forøvrigt lever, dog maaske i en endnu ynkværdigere Tilstand.«

Da Hjerteve traadte ind i det andet Sygeværelse, fandt hun der en ung Mand med lukkede Øjne, med et magert og blegt Ansigt, hvori Sorgen havde skrevet sine dybeste Træk. Hendes Hjerte begyndte at banke voldsomt, da hun nøjere betragtede ham; thi snart troede hun i den syge at gjenkjende sin Ganem, og snart, at hendes Kjærlighed alene foregjøglede hende et falskt Billede af ham. Det ene Øjeblik troede hun

at finde en paafaldende Lighed med Ganem; det næste forekom den syge hende at være saa aldeles forskjellig fra ham, at hun maatte tage sit Hjertes Tro for tom Indbildning.

For endelig dog at faa sin pinefulde Tvivl løst, udtalte hun med sagte og skjælvende Stemme Ordene: »Ganem, er det Dig?« og vedblev, da den unge Mand ikke gav Agt derpaa, med smertelig Bevægelse: »Ak, Ganem, det er ikke Dig! Mit Hjerte rummer og føler alene Dig, drømmer alene om Dig, og har derfor bedraget mig! Var Du end nok saa syg, vilde Du dog sikkerlig have gjenkjendt endog den svageste Lyd af Hjerteves Stemme.«

Ved Navnet Hjerteve slog den unge Mand pludselig Øjnene op og stirrede omkring sig; thi det var virkelig Ganem, den elendige, trofaste, som det syntes, til Døden indviede Ganem; den Elskedes Navn havde kaldt ham tilbage til Livet.

Saasnart hans matte Øje havde fundet den unge Kvindes Skikkelse, gled et saligt Smil over hans blege Aasyn; kun et Blik, og han havde gjenkjendt hende. Og han stammede: »Er det Eder, naadige Frue? O Allah, har Du allerede aabnet din Saligheds Porte for mig!«

Ordet døde paa hans Læber; Glæden havde været ham for stærk, Følelserne overvældede ham, og han faldt i Afmagt.

Hjerteve og Forstanderen ilede ham tilhjælp. Men saasnart den syge begyndte at samle sig igjen, bad den ærværdige Husherre den unge Dame fjerne sig, for at ikke Synet af hende paany skulde ryste ham, og gjøre hans Tilstand endnu betænkeligere.

Saasnart den unge Mand igjen var kommen rigtig til Bevidsthed, lod han sit Øje løbe rundt omkring; og da han ikke mere fandt, hvad han søgte, sukkede han smertelig:

»Ak, Hjerteve, hvor er Du bleven af? Var det en Drøm fra Paradiset eller et Gjøgleri fra Djehennem?[1]).«

»I har set rigtig,« ytrede Forstanderen mildt trøstende. »Hun var her tilstede; men jeg bad hende fjerne sig. Saasnart I er stærk nok til at taale det glædelige Gjensyn, vil hun atter indfinde sig hos Eder. Men nu maa I se til at komme Eder! Hvis jeg ikke fejler, har Eders Skjæbne mærkelig forandret sig til det bedre, og Døden vilde under disse Omstændigheder være Eder et sandt Tab. Formodentlig er I den Ganem, hvem de Troendes Behersker offentlig har forsikret om sin Tilgivelse. Naar I er kommen noget til Kræfter, vil den unge Dame selv fortælle Eder det øvrige. Nu maa I altsaa alene tænke paa at vorde karsk; jeg skal ærlig bidrage dertil, hvad der staar i min Magt.«

Med disse Ord forlod Forstanderen Ganem for at unde ham Ro og tilberede en styrkende Lægedrik til ham.

Imidlertid opholdt Hjerteve sig inde i det andet Sygeværelse hos Ganems Moder og Søster, hvor der fandt et lignende, ikke mindre rørende Optrin Sted. Thi da den første erfoer, at den unge fremmede, som nylig var bleven bragt ind i Huset, var hendes Søn Ganem, faldt hun med et dybt Suk i Afmagt. Saasnart hun imidlertid ved de nærværende Kvinders Bistand atter var kommen til sig selv, vilde hun øjeblikkelig staa op for at se til Ganem. Men endnu i rette Tid kom Juveleren til og forestillede hende, at Ganems i sin dybeste Rod angrebne Sundhed umulig vilde kunne udholde slig en Rystelse, som det uforberedte Gjensyn af en dyrebar Moder vilde foraarsage ham. Den ømme Moder lod sig ved denne forstandige Mellemkomst

---

[1]) Helvede.

bringe fra sit Forsæt, og henvendte beroliget sine Tanker i Bøn til Himlen.

»Lader os alle af Hjertet prise Allah,« tog Hjerteve derpaa dybt bevæget Ordet, »at han miskundelig har ført os i hinandens Arme! Prøvelsernes Tid er forbi; vi vil berede os paa at nyde dette Livs glæderige Fylde. Jeg vender nu tilbage til Paladset for at underrette Khalifen om, hvad der er foregaaet; imorgen tidlig er jeg atter hos Eder. — Allah bevare Eder saalænge, I mit Hjertes kjære!«

Inderlig og længe omfavnede hun Moder og Datter, og rev sig derpaa løs. Saasnart hun var vendt tilbage til Paladset, lod hun Khalifen anmode om en Privataudients, og blev strax efter ført ind i et Værelse, hvor hun fandt de Troendes Behersker ganske alene. Hun kastede sig for hans Fødder; men saasnart han havde befalet hende at staa op og tage Plads, var det første, han spurgte hende om, hvad nyt hun havde erfaret om Ganem og hans Familie.

»De Troendes Behersker,« svarede hun, »jeg har endelig været saa lykkelig at gjenfinde baade Ganem og hans Moder og Søster.«

Med utaalmodig Interesse vilde Khalifen strax vide, hvorledes dette var lykkedes hende, hvorledes de stakkels Personer befandt sig, om hun havde givet sig tilkjende, hvorledes de var sindede imod ham, — kort sagt, alting i et Aandedræt.

Hjerteve gav sig til at fortælle, og tilfredsstillede efterhaanden fuldkommen den af Fyr og Flamme besjælede Khalif. Ved denne Lejlighed fortalte hun saa meget godt om Ganems Moder og Søster, at han forlangte at faa sig dem alle tre forestillede.

Endskjøndt Harun al Raschid ofte i sin Hidsighed begik Voldsomheder, ja endog Grusomheder, saa var han dog den retfærdigste og højmodigste Fyrste af Verden, saasnart hans Vrede havde lagt sig, og han havde indset sin Uret. Da det nu ikke længer kunde være tvivlsomt, at han jo paa uretfærdig og grusom Maade havde forfulgt Ganem og hans Familie, og paa offentlig Vis mishandlet dem, vilde han ogsaa offentlig skjænke dem Fyldestgjørelse. »Jeg glæder mig hjertelig,« sagde han til Hjerteve, »over det lykkelige Udfald af dine Efterforskninger, dog endnu mere for min end for din Skyld. Du skal ægte Ganem, som jeg har tilsagt Dig. Fra dette Øjeblik er Du ikke mere min Slavinde, men fri som Fisken i Vandet. Begiv Dig derfor atter hen til den unge Kjøbmand, og lad mig lære ham og hans Moder og Søster at kjende, saasnart de igjen er bleven friske.«

Næste Morgen ganske tidlig indfandt Hjerteve sig atter hos Forstanderen for Juvelererne, for at tilfredsstille sit Hjertes utaalmodige Higen efter at erfare, hvorledes Ganem befandt sig, og tillige at bringe Hjertegløð og hendes Moder de gode Efterretninger, som hun havde modtaget af Khalifen. Til sin store Glæde erfarede hun, at Ganem havde haft en meget god Nat og allerede befandt sig meget bedre; da hans Sygdom ene havde sin Aarsag i Sindslidelser, hvilke nu var hævet, var der al Sandsynlighed for, at han i kort Tid vilde komme sig ganske. Op ad Dagen bragte Forstanderen den utaalmodige Hjerteve paany Efterretninger fra ham, og disse lød endnu gunstigere. Rolighed og en passende Pleje havde i Forbindelse med hans gjenfødte Livsmod allerede udøvet en saa stor Indflydelse paa hans Tilstand, at han efter Juvelerens Mening vistnok uden Fare kunde taale at se sin Moder og Søster, endog Hjerteve

hos sig, naar man paa passende Maade forberedte ham derpaa. Ifølge disse glædelige Efterretninger blev der truffet den Aftale, at Hjerteve først skulde gaa alene ind til Ganem, og give hans to paarørende et Tegn, naar hun maatte finde, at det var Tid at vise sig.

Forstanderen meldte altsaa Hjerteve hos den syge. Men uagtet Ganem paa denne Maade var fuldkommen forberedt, blev han dog saa angreben ved at se hende, at han nær var falden i Afmagt.

»Nu Ganem,« begyndte den unge Kvinde imellem Smil og Taarer, »her har Du atter din Hjerteve, som Du havde anset for tabt evindelig.«

»Ak, naadige Frue,« stammede Ganem, »hvilket Under har forskaffet mig den Lykke at se Eder? — Jeg troede Eder hos Khalifen. Fyrsten har udentvivl ladet Eder vederfares Retfærdighed; han indser, at I er uskyldig som Himmelens Dug, og har visselig paany skjænket Eder sin Ømhed?«

»Ja, dyrebare Ganem, — det er isandhed lykkedes mig at fjerne Khalifens Mistanke indtil den sidste Skygge, ikke alene for mit Vedkommende, men ogsaa for dit; og for at gjøre sin Uret mod os begge god igjen, skjænker han hver af os, hvad vi elsker højest paa Jorden.«

»Ak, naadige Frue,« sukkede Ganem, »I véd, at I selv er mig det dyrebareste i hele Verden!«

»Netop derfor har han skjænket Dig — mig, mig selv, Hjerteve, som ikke véd af nogen større Lykke paa Jorden at sige, end den, at Du skal tilhøre hende, ligesom hun tilhører Dig!«

Med disse Ord kastede Hjerteve sig ned ved hans Leje og trykkede sit taarevædede Aasyn imod den Elskedes Hænder,

som hun havde grebet. Men den syge havde rejst sig i stum Henrykkelse; han drog den dejlige, unge Kvinde, der jo nu var hans, o Himmel, ja hans for stedse, til sit Bryst, og forglemte sig selv og Alverden i Øjeblikkets Salighed.

Da Ganem endelig igjen kom tilorde, maatte Hjerteve ikke en, men mange Gange forvisse ham om denne Lykke, hvorpaa han neppe kunde tro. Hans næste Spørgsmaal gjaldt hans Moder og Søster. Da Hjerteve paa denne Foranledning fortalte ham, hvor meget disse arme Kvinder havde maattet lide under Khalifens ilsindede Vrede, kunde han ikke tilbageholde sine Taarer, saa stærkt hans Hjerte end følte sig ved den nylig modtagne Glædesefterretning. Men da han hørte, at hans elskede Familie ikke alene var i Bagdad, men ogsaa befandt sig sammen med ham under et Tag, blev hans Utaalmodighed saa stor, at hans Elskede troede, øjeblikkelig at maatte tilfredsstille den. Hun hidkaldte derfor hans Moder og Søster, som udenfor Døren alene ventede paa dette Gjensynets lyksalige Øjeblik; paa det givne Tegn styrtede de ind i Sygeværelset og omslyngede vexelvis den fortabte og gjenfundne i deres trofaste Arme.

Hvor mange Taarer blev ikke ofret ved dette Gjensyn! Selv Forstanderen og hans Kone maatte give efter for Rørelsen og fælde Taarer, medens de undrende lovpriste Forsynets Veje, der havde bragt fire af Skjæbnen forfulgte og fra hinanden saa vidt adskilte Mennesker sammen under deres Tag i et lyksaligt Møde.

Og neppe var disse Taarer aftørrede, førend Ganem aflokkede sin Elskede nye, idet han gav sig til at fortælle, hvad han havde maattet udstaa fra den Dag af, da han havde forladt Hjerteve, indtil hans Optagelse i den barmhjertige For-

standers Hus. Han berettede, at han paa sin Flugt havde maattet standse i en elendig Landsby, hvor han havde ligget syg, indtil han formaaede en fattig Kameldriver til at bringe ham ind til Staden paa Hospitalet.

Endelig skildrede Hjerteve sit pinlige Fangenskab i det mørke Taarn, samt sin Forløsning derfra, og endte med de Ord:

»Og nu, mine Venner, lader os nu vise os taknemmelige imod den barmhjertige Himmel, der saa uventet har omskiftet ondt til godt og ført os i hinandens Arme, ved ret af Hjertet at hengive os i Tanken om den Lykke, der venter os! Saasnart Ganem er kommen sig tilfulde, maa han tilligemed sin Søster og Moder fremstille sig for Khalifen. — O, I arme Kvinder, jeg maa nok forinden se til at sørge for Eders Pynt! — Dog, det er kun et Øjebliks Sag!«

Med disse Ord overgav hun en Pung med tusinde Guldstykker i Husfruens Hænder, med Anmodning om, at hun ufortøvet vilde foranstalte Indkjøb af passende Klæder til Hjerteglød og hendes Moder. Matronen havde megen Smag, og skilte sig overmaade vel fra dette i sig selv ikke lidet vanskelige Hverv. Efter tvende Dages Forløb var alting færdigt, og da Ganem imidlertid havde vundet Kræfter nok til at gaa ud, beredte man sig til Besøget ved Khalifens Hof.

Men netop paa den Dag, da de vilde lade sig forestille for Khalifen, indtraf Storveziren med et anseligt Følge til Forstanderens Bolig og forlangte Ganem i Tale.

»Herre,« sagde han til Ganem, saasnart han var indladt, »jeg kommer i Khalifens Navn, de Troendes mægtige Behersker, min og Eders ophøjede Herre. Mit nuværende Ærinde hos Eder er meget forskjelligt fra hint forrige, som jeg dog ikke

nærmere vil kalde Eder tilbage i Erindringen. Jeg skal nemlig ledsage Eder til Khalifen, som ønsker at se Eder for sig.«

Ganem besvarede Storvezirens Ord alene med et ærbødigt Buk, og besteg derpaa en Hest af Khalifens egen Stald, som man førte frem for ham; for hans Moder og Søster var der skjønne Mulæsler tilrede. Medens Hjerteve, der ligeledes red et herligt Muldyr og var ledsaget af et glimrende Følge, ad den ene Vej førte Kvinderne til Paladset, naaede Ganem ad en anden derhen i Storvezirens Følge.

Øjeblikkelig blev han ført ind i Audientssalen. Her sad Khalifen paa sin af Guld, Elfenben og Ædelstene glimrende Throne, omgiven af sine Emirer, Vezirer, sine Krigsoberster, Overceremonimestre og øvrige fornemme Hoffolk og Embedsmænd fra Arabien, Persien, Ægypten og Syrien, ikke at regne de ædle fremmede, som i stort Antal var tilstede.

Efterat Ganem af Storveziren var bleven ført frem til Tronens Trin, kastede han sig ned med Ansigtet imod Jorden, rejste sig derpaa atter og tiltalte Khalifen i en Række af smukke Vers, som vandt baade Fyrstens og hele Hoffets Bifald. Derpaa lod Harun al Raschid ham træde nærmere, og sagde til ham: »Det er mig kjært at se Dig, for af din egen Mund at høre, hvorledes Du har fundet Hjerteve, og hvad Du har gjort for hende.«

Ganem adlød, og hans Fortælling bar et saadant Præg af Oprigtighed, at Khalifen følte sig aldeles overbevist om Sandheden deraf. Han lod ham derpaa, som Skik og Brug er med enhver, hvilken Landets Hersker kalder til sig, overrække en prægtig Klædning, og sagde til ham: »Ganem, jeg ønsker, at Du for Fremtiden bliver ved mit Hof.«

»De Troendes Behersker,« svarede Ganem, »Slaven kjender

ingen anden Villie end sin Herskers, af hvem baade hans Liv og Gods er afhængigt.«

Harun var meget vel tilfreds med dette Svar, og anviste Ganem en meget betydelig aarlig Indkomst. Derpaa steg han ned af sin Trone, og lod sig alene af Storveziren og Ganem følge til sit Værelse.

Da han var bleven underrettet om, at Hjerteve befandt sig i Nærheden tilligemed Ejubs Enke og Datter, befalede han, at man skulde føre Damerne ind for ham.

Kvinderne traadte ind og kastede sig ned for Khalifen; men denne bød dem huldrig at staa op. Han betragtede Hjertegløđ med megen Opmærksomhed og fandt hende saa smuk, at han sagde til hende: »Det gjør mig inderlig ondt at have behandlet en saa yndefuld Skabning paa slig grusom og uværdig Maade. Jeg føler mig derfor forpligtet til en Fyldestgjørelse, der, om muligt, kan bringe Fornærmelsen i Forglemmelse. Jeg tager Dig i denne samme Stund til min Gemalinde, og dette skal tillige være Sobeïdes Straf. — Dog vil jeg ikke indskrænke mig hertil,« vedblev han, henvendt til den unge Skjønheds Moder, »I er endnu ikke gammel og heller ikke hæslig; hvad synes Eder om at faa min Storvezir til Mand? — Hjertegløđ bliver altsaa min Gemalinde; Eder formæler jeg med Diafar, og Ganem med Hjerteve. — Man hidkalde Kadi og Vidner, at Ægteskabskontrakten med det samme kan blive opsat og underskreven!«

De tre Ægteskaber blev derpaa indgaaede under alle sædvanlige Formaliteter, og intet af de tre Partier fik nogensinde Aarsag til andet end at velsigne dette for deres Skjæbne afgjørende Øjeblik.

Harun al Raschid fandt de til denne lykkelige Begivenhed knyttede Omstændigheder saa overordentlige, at han befalede en berømt Historieskriver udførlig at optegne dem. Haandskriftet lod han nedlægge i sit Skatkammer; ved særegne Begunstigelser er dette senere i flere Afskrifter blevet bekjendt for Verden til Underholdning og Opbyggelse.

Omar Alnuman og hans Børn
eller
Broder og Søster[1].

Engang for længe siden, nogen Tid før Abdulmeliks[2]) Khalifat, regjerede der i Bagdad en mægtig Fyrste ved Navn Omar Alnuman. Han var den tapreste Hersker paa sin Tid; hans Øjne lynede, og hans Næse sprudede Gnister, naar han blev vred, og ingen vovede at sige ham imod i nogen Ting.

---

[1]) Denne Fortælling forekommer i de fleste Redaktioner i en mere udvidet Skikkelse, hvor særlig Sharkans Heltegjerninger i Kampen mod de byzantinske Kejsere beskrives udførligt. For selve Fortællingens Udviklingsgang er disse Tilføjelser dog af mindre Betydning.

[2]) Abdulmelik ibn Merwan regjerede 685—705.

Selv de mægtigste Konger maatte bøje sig for ham, og de fjerneste Lande underkaste sig ham. Hans Herredømme strakte sig saaledes lige fra Hedjas i det lykkelige Arabien indtil de indiske og kinesiske Øer; saavel de snebedækkede Nordlande som det glødende Abyssinien var ham underdanig, og daglig kom der Sendebud, til ham fra vidtfjernede, ja endogsaa ganske ubekjendte Folkeslag, for enten at tilsige ham deres Underdanighed eller bringe ham smigrende Lykønskninger og kostbare Gaver.

Omar Alnuman var af den ædleste Oprindelse. Han besad fire Gemalinder, af hvilke en havde født ham en i Kløgt og Tapperhed uforlignelig Søn, hvilken han ogsaa elskede usigelig højt. Foruden sine fire Gemalinder besad han tre hundrede og sex og tredsindstyve Slavinder, en til hver eneste Dag i Aaret. Enhver af disse Slavinder havde sin egen Bolig i Paladset, som efter Aarets tolv Maaneder var saaledes inddelt i tolv Dele, at enhver igjen indeholdt tredive Boliger. Hans Sædvane var, vexelvis at besøge sine Slavinder, saaledes at han besøgte enhver af dem èn Gang om Aaret, og saa ikke saa hende igjen førend det følgende, naar Raden atter kom til hende.

Hans Søn Sharkan havde i en ung Alder allerede erobret en Mængde Riger og Lande, og var paa Grund af sin Kløgt og høje Mandhaftighed allerede for længe siden bleven udnævnt til Tronfølger, da Skjæbnen vilde, at en af Omars Slavinder skulde føle sig frugtsommelig. Omar glædede sig hjertelig over denne Udsigt til at se sit Afkom forøget, og behandlede Slavinden med megen Godhed. Sharkan derimod blev dybt nedslaaet ved Efterretningen herom; thi han tænkte ved sig selv: »Hvor let kunde ikke den nyfødte af Skjæbnen være bestemt til at træde imellem mig og min Trone?« Derfor besluttede han i sit stille Sind, at, hvis Slavinden fødte hans Fader

en Søn, skulde denne tidlig eller silde miste Livet ved hans Haand.

Den frugtsommelige Slavinde var en Grækerinde, som Kongen af Cæsarea engang, tilligemed en Mængde andre kostelige Foræringer, havde sendt Herskeren af Bagdad. Safie, dette var hendes Navn, var beskeden, aandrig og dydig, overhovedet meget elskværdig. Omar vandt hende derfor inderlig kjær; men naar han befandt sig hos hende og blev betjent af hende, sagde hun ofte til ham: »Jeg beder Dag og Nat til Allah, at han naadig vil beskjære mig en Søn, som jeg kan opdrage i Dyd og Gudsfrygt til Glæde for hans Fader!« Under hele sin Forventningstid fastede og bad hun tidlig og silde til Allah, og viste sig overhovedet mønsterværdig, from og godgjørende. Men Allah hørte ogsaa hendes Bønner og forløste hende let og uden Smerter.

Da Tiden til hendes Nedkomst var forhaanden, havde saa vel Sharkan som Oman sendt en hen til hende, som øjeblikkelig skulde bringe dem Budskab om, hvad Safie havde født til Verden. Saasnart Barnet altsaa havde set Lyset, og Ammerne erklæret, at det var en Pige, ilede Sendebudene med at bringe Kongen og hans Søn denne Efterretning. Sharkan blev naturligvis over al Maade glad ved dette Budskab. Men neppe var Budene borte, førend Safie sagde til Ammerne: »Tøv lidt hos mig endnu; jeg begynder atter at føle mig uvel!« Derpaa udstødte hun et højt Skrig, og bragte med Allahs naadige Hjælp endnu en Dreng til Verden, saa skjøn og lysende som den klare Maane, med straalende Pande og rosenrøde Kinder. Safie og alle de tilstedeværende var ude af sig selv af Glæde.

Hastig udbredte Efterretningen om denne glædelige Begi-

venhed sig over hele Paladset. Alle Slavinderne misundte Safie hendes Lykke; men Kongen var ganske henrykt, gik ind til Slavinden og kyssede med Fryd hende og hendes Børn. Sønnen kaldte han Dhul Makan[1]) og Datteren Nushat Assaman[2]), og sørgede for Ammer, Opvarterinder og Tjenere, ligesom for alle andre Fornødenheder paa den gavmildeste Maade. Hele Bagdad var herlig illumineret i denne Anledning, og Vezirerne, Fyrsterne og alle Rigets store indfandt sig ved Paladsets Port for at ønske Kongen til Lykke. Omar takkede dem huldrig og overøste dem med Foræringer.

Flere Aar forløb, i hvilket Tidsrum Omar næsten daglig enten besøgte eller erkyndigede sig om Børnene og deres Moder. Han greb enhver Lejlighed til at forære dem Smykker og andre Kostbarheder; men fremfor alt laa ham dog paa Hjerte at give Børnene en god Opdragelse.

Paa denne Tid kom Sharkan tilbage fra sine langvarige Krigstog. Da først erfarede han, at han ikke alene havde faaet en Søster, men ogsaa en Broder, og mindedes hint Løfte, som han i sin Sjæls Bitterhed engang havde aflagt for sig selv. Til sin store Græmmelse maatte han nu oven i Kjøbet bemærke, hvilken inderlig Kjærlighed hans Fader nærede til hans Sødskende.

En Dag spurgte hans Fader ham om Aarsagen til hans daarlige Udseende.

»O,« svarede Sharkan, »saa ofte jeg ser, at Du viser mine Sødskende Opmærksomhed og Kjærlighed, skjærer det mig i

---

[1]) Stedets Lys.

[2]) Tidens Forlystelse.

Hjertet, og jeg frygter for, at mit Nag skal tage saaledes Overhaand, at jeg lader mig henrive til at tage dem af Dage, og saa maatte Du til Gjengjæld undlive mig. Derfor beder jeg Dig af Hjertet, at Du skjænker mig et eller andet Statholderskab saa langt fjernet fra dit Hof som muligt; thi der gives et Ordsprog, som siger: »Hvad Øjet ej ser, det smerter ej mer.« Maatte det ogsaa for mig bevise sin Sandhed!«

Da Omar i disse Ord hørte en saa skrækkelig Følelse tolket, sagde han til ham:

»Min Søn, jeg vil opfylde dit Ønske, og udnævner Dig til Statholder i Damaskus, den næststørste By i mit Rige.«

Og ufortøvet sendte han Ilbud til Damaskus for at bekjendtgjøre sin Vilje og berede Sharkan en passende Modtagelse; samtidig udfærdigede han de nødvendige Fuldmagtsdokumenter. Sharkan spildte heller ikke Tiden, men beredte sig med Iver til sin Rejse og nye Bestilling; som Vezir medfulgte Dendan, en af han Faders gamle prøvede Raadgivere.

Da alt var beredt til Afrejsen, anbefalede Omar sin Søn at regjere med Mildhed og Retfærdighed; derpaa stedtes alle Rigets Fyrster og Stormænd til Afsked, og Sharkan begav sig med et prægtigt Følge paa Vejen til Damaskus, der ved hans Ankomst gjenlød af Pauker og Trompeter og var illumineret fra Ende til anden.

Kort efter Sharkans Afrejse indfandt sig de tvende Børns lærde Opdragere hos Kongen og sagde:

»Herre, dine Børn er nu fuldkommen uddannet i alle Videnskaber og Færdigheder; fra dette Øjeblik er vi unyttige Tjenere.«

Omar belønnede Lærerne rigelig og afskedigede dem.

Dhul Makan havde nu naaet en Alder af fjorten Aar. Han var af et fromt Gemyt, beskjæftigede sig meget med Koranen og andre religiøse Bøger, og elskede de lærde og de fattige ret af Hjertet. Derfor var han ogsaa i overordentlig Grad yndet af alle Bagdads Beboere, baade af Oldinger, Mænd og Kvinder.

Engang, da Pilgrimskaravanen drog ud, bad den fromme Yngling sin Fader om Tilladelse til at følge med; men Omar nægtede ham det, idet han sagde: »Vent blot til næste Aar, saa vil vi gjøre Pilgrimsfarten sammen!«

Dog Dhul Makan lod sig ikke stille tilfreds hermed, men begav sig ind til sin Søster, som just var i Begreb med at bede, og sagde til hende, saasnart hun havde endt sin Bøn:

»Jeg er nærved at dø af Længsel efter Allahs hellige Hus og Profetens Grav? og da min Fader ikke vil tillade, at jeg rejser, kommer jeg til Dig for at bede om nogle Penge, forat jeg i Nat hemmelig kan følge efter Karavanen.«

»Jeg besværger Dig ved Allah, min Broder,« svarede Nushat Assaman, »lad ikke mig blive her tilbage! Ogsaa mit Hjerte vansmægter efter Besøget ved Profetens Grav.«

Dhul Makan var mere end villig til at tage sin Søster med, og bad hende, ved Midnatstid forlade sit Værelse, uden at nogen mærkede det.

Nushat Assaman tog nogle Penge med sig, iførte sig Mandsklæder, og ventede sin Broder udenfor Slottet, indtil han kom og tog hende med. Under Nattens Skjul indhentede de og blandede sig i Karavanen, og Allah lod dem lykkelig naa Mekka. Her dvælede de først i Kaaba'en, og opfyldte de dem foreskrevne Pilgrimspligter; derpaa besøgte de Profetens Grav. Da derpaa Karavanen atter vendte tilbage til Bagdad, sagde Dhul

Makan til sin Søster: »Ved Allah, jeg har isinde ogsaa at besøge det hellige Jerusalem og den benaadede Fader Abrahams Grav!«

Nushat Assaman var beredt til at følge ham, og de sluttede sig da til Karavanen, som drog til Syrien.

Men en Nat forkjølede Dhul Makan sig og blev saa syg, at Nushat Assaman, endskjøndt selv lidende, ikke kunde tænke paa andet end at pleje og trøste ham. Imidlertid fortsatte de dog deres Rejse til Jerusalem, og lejede en Bolig i den første den bedste Khan; men Dhul Makans Sygdom tog stedse til, uagtet hans Søster paa det omhyggeligste plejede ham og efterhaanden gav alle sine Penge ud for ham.

Da Nushat Assaman endelig ingen flere Penge havde, gav hun en af Khanens Opvartere nogle af sine Ejendele at sælge; og dermed blev hun ved, saa længe hun endnu havde et eneste Stykke.

Men da brød hun ud i hede Taarer og udraabte: »Nu staa os Allah bi!«

I samme Øjeblik stammede den syge Dhul Makan: »Mig synes, at jeg befinder mig lidt bedre og kunde have Lyst til at spise noget stegt Kjød.«

Da maatte den arme Pige gjøre den Tilstaaelse, at hun intet mere havde imellem Hænder, og dog ikke kunde beslutte sig til at tigge. »Men véed Du hvad,« tilføjede hun, »imorgen vil jeg søge Tjeneste hos en eller anden fornem Herre! Det vil rigtignok falde mig tungt at skilles fra Dig; men jeg har jo ingen anden Udvej til at ernære os.«

»Ak,« udraabte Dhul Makan, »skulde Du fra en saadan Højhed og Herlighed synke saa dybt! Der gives ingen Frelse uden hos Allah, den almægtige!«

Og de blandede deres Taarer med hinanden. Da tog endelig Nushat Assaman igjen tilorde: »Vi er fremmede her, og har levet allerede et helt Aar paa Stedet, uden at nogen endnu nogensinde har banket paa vor Dør; hvis jeg ikke tager Tjeneste, maa vi visselig begge dø af Sult. Farvel, min Broder, jeg gaar med Allah! — Det maa saaledes være, hvis vi skal haabe, nogensinde atter at vende tilbage til vort Fædreland!«

Og Nushat Assaman rejste sig, bedækkede sit Hoved med et pjaltet Klæde, som Kameldriveren havde forglemt hos dem, og gik bort, uden selv at vide, hvorhen hun skulde styre sine Fjed. Det blev Aften og Nat; hendes Broder ventede hende forgjæves tilbage. Det blev atter Morgen; men Nushat Assaman var og blev borte. Efterat Dhul Makan endelig havde ventet hende to Dage forgjæves, og imidlertid havde følt sig pint af den skrækkeligste Sult, kaldte han paa en Opvarter i Khanen, og bad ham om at bære sig ud paa Gaden. Opvarteren gjorde, som han ønskede, og lagde ham paa Gaden i Skyggen af en Mur; og da Indvaanerne i Jerusalem saa det unge Menneske i en saa ynkelig Forfatning, samledes de omkring ham og fældede Medlidenheds Taarer.

Dhul Makan var saa udtømt, at han kun ved Tegn formaaede at give de gode Folk tilkjende, at de skulde skaffe ham noget at spise. Da samlede man Penge ind til ham, kjøbte nogle Spiser og betjente ham dermed. Derpaa flyttede man ham og lagde ham paa et Tæppe udenfor en Bod, hvor der gik mange Mennesker ud og ind, og stillede en Vandkrukke ved hans Hoved.

Men henimod Midnat blev hans Smerte over Tabet af Søsteren saa voldsom, at han atter sank i Afmagt. Da indsamlede nogle barmhjertige Sjæle tredive Sølvdrachmer til ham,

og lejede en Kameldriver til at bringe ham fra Jerusalem til Damaskus, hvor der fandtes et berømt Hospital for fattige og fremmede.

Men Kameldriveren, som kun fik en knap Løn, og desuden var et slet Menneske, tænkte ved sig selv: »Hvorfor skulde jeg vel rejse saa langt med et Menneske, som bærer Døden paa Læberne?« Og han skjulte sig, indtil det blev rigtig mørkt, og kastede saa den elendige Dhul Makan af paa en Møgdynge i Nærheden af en Badeovn.

Da om Morgenen en af Badets Opvartere varmede Badet, saa han Dhul Makan ligge paa Ryggen uden Bevægelse, og tænkte ved sig selv: »Hvorfor har man kastet dette Lig just derhen?« Og han sparkede ham tilside med Foden. Men da Dhul Makan ved denne ublide Berørelse gav Livstegn fra sig, sagde Bademesteren til ham: »I Godtfolk æde og drikke, og kaster Eder saa hen for at sove ud, hvor det kan træffe, ret ligesom umælende.« Men da han kom til at se Dhul Makan i Ansigtet og saa, at det var en smuk Yngling, følte han Medlidenhed med ham og tænkte: »Dette stakkels Menneske synes at være syg og dertil fremmed paa Stedet; ved Allah, jeg vil ikke forsynde mig imod ham! Profeten har jo befalet os at holde fremmede i Ære; denne Stakkel er oven i Kjøbet dødssyg!«

Og han tog ham paa sine Skuldre og bar ham ind i sit Hus til sin Kone, hvem han befalede at betjene ham og tilberede ham et blødt Leje. Konen indrømmede beredvillig den syge et særskilt Kammer med Madratser og Tæppe, og skyndte sig derpaa med at varme Vand for at vaske hans Ansigt, Hænder og Fødder. Da hun havde gjort dette med sand Moderømhed, kjøbte hun en Smule Rosenvand og stænkede Dhul

Makan i Ansigtet; saasnart han igjen var kommen noget til Kræfter, rakte hun ham lædskende Drikke og et rent Stykke Linned. Da nu det unge Menneske allerede syntes at befinde sig meget bedre, følte den skikkelige Bademester en inderlig Glæde derover i sit Hjerte. Han takkede Allah og bad med Varme om, at det maatte lykkes ham, ved sin Pleje fuldkommen at give den skjønne Yngling hans Helbred tilbage.

Tre Dage vedblev Bademesteren at give Dhul Makan Rosenvand og andre kjølende Drikke at lædske sig paa; efter denne Tids Forløb syntes han allerede udenfor al Fare. Da gik den veldædige Mand hen paa Torvet og kjøbte ti unge Høns og gav sin Kone dem med de Ord: »Kog hver Dag tvende af disse Høns, en til Middag og en til Aften!« Konen fulgte sin Mands Anvisning, og gav Dhul Makan Suppen af de kogte Høns at drikke og deres Kjød at spise; derpaa rakte hun ham Vadskevand, lagde hans Puder tilrette, bedækkede hans Ansigt med et fint Tørklæde, og blev siddende hos ham, indtil han faldt i Søvn. Om Eftermiddagen kogte hun den anden Høne til ham og bragte ham den; medens han endnu spiste, traadte Bademesteren ind, og havde sin inderlige Glæde af at se, hvorledes Dhul Makan tog til sig.

Den brave Mand fortjente kun fem Drachmer daglig; af disse gik i en hel Maaned igjennem de fire til Høns og styrkende Drikke for den syge Dhul Makan. Da den unge Mand efter denne Tids Forløb endelig var ganske helbredet, spurgte Bademesteren ham, om han nu ikke længtes efter at komme i Bad. »Ret af Hjertet;« svarede Dhul Makan, »nu savner jeg ikke andet end dette for fuldkommen at gjenvinde mine gamle Kræfter.«

Da lejede hans Vært et Æsel, og lod ham ride hen til Badet; undervejs kjøbte han flere Slags Sæber og vellugtende Vande. I det yderste Værelse klædte de sig af; i det næste afgned Bademesteren den unge Mand og vadskede ham med Sæbe over hele Legemet; saa kom Barberen, som Bademesteren havde bestilt til Dhul Makan, og ragede hans Hoved. Derpaa forærede Bademesteren ham en ny Skjorte, et Par Benklæder og et Stykke Tøj til en Turban, og førte ham saa paa Æslet igjen tilbage til sit Hjem. Her modtoges han af Konen med en frisk Høne og aromatiske Lædskedrikke.

Da Dhul Makan nu vilde takke Bademesteren for al hans Godhed, sagde denne til ham: »Intet at takke for! — Lad mig heller vide, hvorfra Du er, og hvorledes Du i slig ynkelig Tilstand er kommen hid! Jeg har fra første Øjeblik tænkt mig, at Du maatte være af god Familie.«

»Fortæl Du mig først, hvor Du har fundet mig;« svarede Dhul Makan, »saa skal jeg fortælle Dig hele min Historie.«

»Jeg fandt Dig en Morgenstund, da jeg vilde varme Badet, liggende halvdød paa en Møgdynge; det øvrige véd alene Allah.«

»Priset være Allah, som bringer nyt Liv i døde Lemmer!« udraabte da Dhul Makan bevæget. »Visselig, min Ven, Du har ikke spildt dine Velgjerninger paa en uværdig, og skal i Tiden høste Lønnen derfor!«

Derpaa spurgte Ynglingen, i hvilken Stad han befandt sig. Men neppe havde Bademesteren nævnet Jerusalem, førend hele hans beklagelige Forladthed og Tabet af den kjære Søster med hele sin Vægt faldt ham paa Hjerte. Han fortalte derpaa Bademesteren sin Historie, og fremsagde med Taarer følgende Vers:

— Jeg slæber over mine Kræfter under Sorgens Byrde; derfor kan man allerede regne mig til de døende. — O, I kunne vel have et venligt Blik tilovers for mig; thi mit Hjerte er mat og mit Hoved tungt af en usigelig Lidelse! —

Derpaa spurgte Dhul Makan: »Hvor langt er der vel herfra til Damaskus?«

»Sex Dagsrejser,« lød Svaret.

»Tror Du at kunne skaffe mig did?«

»Du er endnu altfor ung til at rejse saa langt paa egen Haand; jeg vil følge Dig dertil, og jeg skal spørge min Kone, om hun har Lyst til at ledsage os.«

Bademesteren gik strax med det samme ind til sin Kone og spurgte hende, om hun vilde blive i Jerusalem og vente ham tilbage, eller følge med dem til Damaskus. Da Konen foretrak det sidste, blev der ufortøvet truffet Anstalter til en fuldstændig Udvandring.

I en Hast havde de fattige Folk solgt deres Smule Bohave. For de indkomne Penge kjøbte de en Kamel og et Æsel, og forsynede sig med Mad og Drikke til den lange Rejse. Dermed var det hele færdigt, og de brød op til Damaskus.

Den sjette Dag inden Solnedgang naaede de Staden og tog ind i en offentlig Khan. Her levede de fem Dage af, hvad de havde levnet fra Rejsen. Da blev Bademesterens Kone pludselig syg, og døde allerede den følgende Dag. Denne Ulykke tog Dhul Makan sig ikke mindre nær end den arme Mand; hun havde jo plejet ham saa ømt og trofast! Dog forsøgte han paa at trøste sin lidende Ven, idet han erindrede ham om, at Døden er en Vej, som efterhaanden skal betrædes af alle Fødder, men at visselig ingen fortryder denne Vandring, naar han kommer til Vejende.

Da de efter nogle Dages Forløb gik ud med hinanden for at adsprede sig lidt, saa de en lang Række Kameler, belæssede med Kister, hvori der var kostbare Varer, og ledsagede af en Mængde Slaver og Mameluker. Nysgjerrig blandede de sig i den sammenstrømmende Folkeskare, og Dhul Makan spurgte en Tjener, hvem al denne Herlighed tilhørte. »Det er den Tribut,« lød Svaret, »som Staden Damaskus yder Kong Omar.«

Da Dhul Makan hørte dette, traadte Taarerne i hans Øjne, og han fremsagde følgende Vers:

> — Ere de end forsvundne for mine Øjne, bevarer jeg dem dog trofast endnu i mit Hjerte. — Aldrig bliver man saa gammelt Barn, at man jo med Ømhed og Smerte erindrer sig og længes efter Hjemmet! —

Og ved Erindringen om det dyrebare Hjem gav han sig til at hulke og jamre sig saa heftig, at Bademesteren maatte bede ham, dog endelig at skaane sit endnu kun svage Helbred. Men Dhul Makan kunde ikke forglemme Tabet af sin elskede Søster og sit Fædrenehjem.

Efterat han længe havde hengivet sig til sin Smerte, udraabte han endelig: »Jeg kan umulig blive her længer; jeg maa følge disse Folk til mit Fødeland!«

»Nuvel,« svarede Bademesteren, »jeg følger med Dig; thi ikke kan jeg føre det over mit Hjerte at skilles mere fra Dig; har jeg sagt A, vil jeg ogsaa sige B, og følge Dig igjennem tykt og tyndt lige indtil den sidste Ende.«

Nu blev Dhul Makan atter fornøjet. Bademesteren solgte strax sin Kamel og anskaffede sig et Æsel istedetfor; hermed var alle Forberedelser gjort, og de forlod endnu den samme Aften med Karavanen Staden Damaskus.

Men vi maa nu atter for en Stund vende os til Dhul Makans Søster, Nushat Assaman. Da hun under stride Taarer havde forladt sin Broder for at opsøge sig en Tjeneste, mødte hun paa Gaden en Beduin, hvem hendes Skikkelse i den Grad behagede, at han hos sig selv fast besluttede, ved hvilkesomhelst Midler at bemægtige sig hende, enten hun saa hørte hjemme i Jerusalem eller var en fremmed paa Stedet. I denne Hensigt traadte han hende i et snevert Stræde i Vejen og spurgte hende, om hun var en fri Kvinde eller Slavinde.

Den arme unge Pige saa studsende paa Beduinen, og bønfaldt ham i Allahs Navn, dog ikke at forøge hendes Sorg ved et saadant Spørgsmaal.

Da vedblev Beduinen: »Du maa vide, at Allah havde skjænket mig sex Døtre; men de fem af dem er døde; kun den yngste lever endnu. Derfor spurgte jeg, om Du var frifødt eller Slavinde, idet jeg tænkte mig, at jeg i Dig maaske kunde faa en Selskaberinde til min lille Datter, der savner baade Moder og Søstre. Hvis Du ingen Slægtninge har, vil jeg modtage Dig som min egen Datter.«

Nushat Assaman troede i sin fromme Uskyldighed, at hun her strax havde fundet, hvad hun søgte, og svarede: »Vid, min Herre, at jeg er en Araberinde, og her paa Stedet har en syg Broder; gjerne følger jeg med Dig, dog kun paa den Betingelse, at jeg tilbringer Dagen hos din Datter, og Natten hos min Broder. Er Du tilfreds dermed?«

Da Beduinen hørte disse Ord, tænkte han ved sig selv: »Ved Allah, jeg naaer mit Maal meget lettere, end jeg turde haabe!« og vedblev derpaa, henvendt til den arme, unge Pige:

»Du skal faa et overmaade godt Ophold hos mig; jeg skal betragte Dig som min Datters Veninde og ikke som Tjenerinde

i Familien. Hvad din Broder angaar, saa kan Du gjerne besøge ham hver Aften, hvis Du ikke foretrækker at have ham bestandig hos Dig, idet Du lader ham bringe hid til os; han skal være mig velkommen,«

Beduinen foresnakkede Nushat Assaman endnu meget andet, og sparede ikke paa honningsøde Ord, indtil hun endelig tog imod hans tilsyneladende gode Tilbud og fulgte ham. Da Beduinen saa sin Plan saa vidt fremmet, sendte han sine Folk forud for at belæsse Dromedarerne med Levnetsmidler og de øvrige Rejsefornødenheder; selv fulgte han langsomt efter med sit Offer ved Haanden.

Denne Beduin var nemlig ret et Satans Barn, en Stratenrøver, der hverken havde nogen Datter eller overhovedet nogen Familie. Da han havde naaet Porten tilligemed Nushat Assaman, ventede ham der allerede hans Dromedarer. Han besteg en af dem, lod den unge Pige løfte op til sig, og lod den derpaa løbe alt hvad den kunde, hele Natten igjennem, uden at standse noget Øjeblik.

Den ulykkelige Nushat Assaman kunde nu ikke tvivle om, at hun jo var skændig forraadt. Hun græd hele Natten; men Beduinen lod sit Dyr løbe, indtil han havde naaet Bjergene, hvor han ikke længere havde noget at frygte. Da stod han af og sagde til Nushat Assaman:

Hvad er det for et endeløst Flæberi? Ved Allah, hvis Du ikke hører op dermed, prygler jeg Dig, indtil Du bliver liggende, Du elendige Orm!«

Ved at høre disse Ord ønskede Nushat Assaman sig Døden og udraabte: »Du samvittighedsløse Graaskjæg, Du Helvedes Udsending, jeg overgav mig til Dig i blind Tillid til din ær-

værdige Alder, og Du forraader mig! Er det saaledes Sæd og Skik iblandt Araberne?«

Da blev Beduinen rasende opbragt og skreg: »Hvorledes, Du vover at mukke? Ja, jeg skal lære Dig, hvem jeg er og hvorfra jeg stammer!«

Med disse Ord tog han sin Svøbe frem og piskede hende, indtil hun kvalte sin Hulken og blev stille.

Den følgende Dag mindedes Nushat Assaman atter sin Broder og sagde til Beduinen: »Sig, hvad har Du for med mig, eftersom Du saaledes har slæbt mig ud iblandt de øde Bjerge?«

Istedetfor Svar lod Beduinen hende atter føle sin Svøbe, indtil hun sank i Støvet for ham og kyssede hans Fødder. Da sagde han: »Ved Allah, dersom Du endnu en Gang græder, skjærer jeg Dig Tungen ud af Halsen.« Da forholdt den stakkels Pige sig tavs og rolig i nogen Tid og hengav sig til mørke Betragtninger over sin sørgelige Stilling. Endelig brød hun atter Tavsheden og fremsagde følgende Vers:

— Skjæbnen er lunefuld; snart bringer den Fryd og snart Sorg. — Al Ting faar en Ende, maa det end vare nok saa længe; ogsaa for selve Menneskets Tilværelse er der sat Maal og Grændse. — men ve mig! — Hvor længe skal jeg endnu udstaa slige Kvaler? Der var en Tid, da Konger og Dronninger forkjælede mig, og nu bliver jeg mishandlet af det usleste Menneske! —

Da Beduinen hørte disse Vers, følte han noget, som kunde sammenlignes med Barmhjertighed, og sagde: »hør en Gang, Pige, jeg holder nu en Gang for min Død ikke af, at man svarer mig, naar jeg er vred! Læg Dig det paa Hjerte, saa

skal jeg bringe Dig til en Mand, som frygter Allah og vil behandle Dig vel!«

Og han tørrede Taarerne af hendes Kinder og gav hende et lille Bygbrød, som hun fortærede om Aftenen. Ved Midnatstid gav Beduinen atter Befaling til Opbrud, og Rejsen blev fortsat videre.

Efter en anstrengende Rejse af tre Dage naaede de Damaskus og steg af i en Khan. Nushat Assaman saa meget daarlig ud og græd bestandig. Da sagde Beduinen til hende: »Hvis Du ikke holder op at græde, sælger jeg Dig til en Jøde eller Christen: saa vil Du først faa at vide, hvor godt Du havde det hos mig.«

Derpaa tog han hende ved Haanden og førte hende hen paa Bazaren. Saasnart han havde faaet hende under Laas og Lukke, gik han hen og opsøgte nogle Slavehandlere, til hvilke han sagde, at han havde en Slavinde, hvis Broder var bleven syg tilbage i Jerusalem, hvorover hun heftig græmmede sig; derfor vilde han afhænde hende for en meget lav Pris.

Kjøbmanden spurgte: »Hvor gammel er hun vel?«

»Hun er endnu ren og skjær Jomfru,« svarede Beduinen, »smuk, forstandig og overordentlig dannet; kun ser hun for Øjeblikket temmelig daarlig ud, fordi hun bestandig tænker paa sin efterladte syge Broder.«

Kjøbmanden fulgte med Beduinen for at se Slavinden og muligvis kjøbe hende til en Foræring for Statholderen i Damaskus, Sharkan, Omars Søn, af hvem han ønskede et Fribrev[1]) og en Anbefalingsskrivelse til hans Fader.

»Behager Slavinden mig,« sagde Kjøbmanden til Beduinen,

---

[1]) Hvorpaa han toldfrit kunde føre sine Varer ud og ind.

»vil jeg fremstille hende for Statholderen. Behager hun ham, og vil han modtage hende til Foræring imod at bevilge mit Andragende, saa betaler jeg Dig hendes Værdi; hvis ikke, saa maa Du tage hende tilbage igjen.«

»I Allahs Navn! Jeg gaar ind paa denne Betingelse, «svarede Beduinen, og førte Kjøbmanden ind i det Værelse, hvor Slavinden befandt sig.

»Radjia, muntre Dig!« tilraabte han hende. Dette Navn havde han nemlig strax i Begyndelsen givet hende. Men hun græd og gav intet Svar. Da sagde Beduinen til Kjøbmanden: »Der sidder hun! Gaa hen til hende og sig nogle venlige Ord til hende!«

Kjøbmanden fulgte Tilskyndelsen, nærmede sig Nushat Assaman med venlige Miner, og sagde: »Fred være med Dig! Hvorledes gaar det Dig, min Datter?«

Da løftede Nushat Assaman Hovedet og udraabte: »Der gives ingen Gud uden Allah! Hvad der er mig tilskikket, sker efter hans barmhjertige Villie!«

Da hun dernæst kastede sit Blik paa Kjøbmanden og saa en smuk og ærværdig gammel Mand for sig, saa tænkte hun ved sig selv: »Han vil bestemt kjøbe mig. Viser jeg mig uvillig, lader han mig — Allah bevare! — blive hos min Tyran, som visselig tilsidst ender med at prygle mig ihjel. Jeg vil derfor vise mig venlig overfor den gamle Mand, for at behage ham.«

»Allahs Velsignelse og Barmhjertigbed være med Dig!« sagde Nushat Assaman med sød Stemme til Kjøbmanden, med det smukke Hoved bøjet mod Jorden, »Du spørger, hvorledes det gaar mig? Ak, det gaar mig, som det plejer at times én i Fjendehænder!«

Da Kjøbmanden hørte disse hjertevindende Ord, blev han

ganske henrykt og sagde til Beduinen: »Det er visselig en Pige af god Familie; hvad skal hun koste?«

Men Beduinen blev opbragt og svarede: »Hvad, vil Du gjøre Nar af mig, at Du kalder denne Pjalt af et Fruentimmer en Pige af ædel Familie? — Nu vil jeg slet ikke sælge hende, Du kan gjerne gaa din Vej.«

Kjøbmanden kunde ikke tro andet, end at Beduinen var fra Forstanden, og ytrede beroligende: »Nu vel da, jeg vil afkjøbe Dig hende trods hendes Mangler.«

»Nu, hvad giver Du mig da for hende?« spurgte Beduinen.

»Enhver Fader giver sit Barn et Navn,« var Kjøbmandens Svar, »sæt en Pris paa din Vare.«

»Nej, lad mig hellere høre, hvad Du agter at give.«

Da tænkte Kjøbmanden ved sig selv: »Denne Beduin synes ikke at være ved sine fulde fem. Ved Allah, for mig er Pigen uvurderlig! Hun taler saa smukt og er saa yndig, at hun ganske har indtaget mit Hjerte for sig. Hvis hun dertil blot forstaar at læse og skrive, er hun en fuldkommen Slavinde. Men Beduinen synes at bære Nag til hende, og ikke at vide, hvad hun virkelig er værd.«

Derpaa vendte han sig til Beduinen og bød ham to tusinde Sølvdrachmer.

Dog Beduinen lod, som om han blev skrækkelig opbragt og raabte: »Ved Allah, Du kan ligesaa godt strax gaa din Vej! Jeg sælger Dig ikke saa meget som det Stykke Tøj, der bedækker hendes Hoved, for dine lumpne to tusinde Drachmer! Hellere beholder jeg hende selv og lader hende drive Kamelerne paa Græs og dreje Møllen. Jeg troede, at jeg havde med en forstandig Mand at bestille; nu ser jeg, at Du er lige saa enfoldig som Tøsen der! Gaa derfor kun tilbage, hvor Du

kom fra; ellers vil Du komme til at høre endnu flere Ubehageligheder!«

Da tænkte Kjøbmanden ved sig selv: »En Nar maa man tale efter Munden; jeg vil derfor nu ikke tale mere om Prisen. Dog, hvis han forlangte det, gav jeg gjerne alt, hvad jeg ejer, for hende.«

Derpaa henvendte han sig til Beduinen: »Lad mig vide, hvorledes hun er forsynet med Klædningstykker, Pynt og Smykker!«

»Ej hvad,« fnyste Beduinen, »de Pjalter, som indhylle hende, er det eneste, hun ejer, og de er endda altfor gode til hende!«

»Saa drag Sløret fra hendes Ansigt og lad mig se hende, som Skik er, naar man vil sælge en Slavinde!«

»Undersøg hende selv, saa længe Du vil!«

»Allah bevare! Jeg vil kun se hendes Ansigt; saa er jeg tilfreds.«

Kjøbmanden tog i al Beskedenhed Plads ved Siden af Nushat Assaman og spurgte hende: »Hvad hedder Du, mit Barn?«

»Vil Du vide mit forrige eller mit nuværende Navn?« spurgte Nushat Assaman til Svar, sørgmodig og stille.

»Har Du da tvende Navne, Pigelil?«

»Engang hed jeg Nushat Assaman, Tidens Lyst; nu hedder jeg Ghussat Assaman, Tidens Smerte.«

Kjøbmanden følte sig ved disse Ord rørt indtil Taarer, og spurgte deltagende, om hun ikke havde en syg Broder.

»Jo, min Herre,« sukkede hun, »Skjæbnen har skilt os ad, og han er bleven tilbage i Jerusalem.«

Da Erindringen om den kjære, syge Broder paany bragte

Pigens Taarer til at rinde, og Kjøbmanden hørte hende hulke under Sløret, udstrakte han Haanden for at aftørre hendes Taarer. Men Nushat Assaman indhyllede sit Ansigt tættere og sagde afværgende: »Vogt Dig for at berøre mig, min Herre! Vil ogsaa Du volde mig Smerte?«

Men saasnart Beduinen saa dette, troede han, at hun vægrede sig ved at lade sig undersøge af Kjøbmanden, styrtede sig over hende med Kamelsvøben, som han holdt i Haanden, og slog hende, saa Blodet styrtede hende ud af Næse og Mund, og hun sank afmægtig om.

Kjøbmanden følte sig dybt greben af dette hæslige Optrin, og tænkte ved sig selv: »Ved Allah, jeg vil kjøbe denne Slavinde, selv om jeg skulde opveje hende med Guld, for at befri hende af denne Bøddels Klør!«

Men saasnart Nushat Assaman atter kom til sig selv, aftørrede hun med en Flig af sit pjaltede Klædebon sine Taarer og Blodet i sit Ansigt, og sagde stille hen for sig selv følgende Vers:

> — O, hav Medlidenhed med en ædel Kvinde, som den raa Vold har fornedret saa dybt! Ser Du ikke hendes Taarer uden Ende, hører Du ikke hendes Suk? — Naar vil denne Kval ende! —? —

Derpaa sagde hun sagte til Kjøbmanden: »Jeg besværger Dig ved Allah, lad mig ikke blive ved denne gudsforgaaende Skurk! Jeg vil hellere tage Livet af mig selv end tilbringe blot en eneste Nat hos ham endnu. Kjøb mig for enhver Pris og bryd min forsmædelige Lænke! Allah vil derfor se Dig tilgode, naar din Sjæl en Gang svæver imellem Helvede og Paradis!«

Da henvendte Kjøbmanden sig til Beduinen og sagde:

»Mishandl ikke din Slavinde saaledes, men sig mig, hvad Du vil have for hende!«

»Hvis Du vil have hende, maa Du byde en dygtig Slump Penge; ellers kan Du gaa din Vej. Saa beholder jeg hende selv og bruger hende til at bære Møg ud paa Marken og vogte Kamelerne.«

»Nu, saa hør da med et eneste Ord, modtag halvtredssindstyve tusinde Drachmer for hende.«

»Jeg haaber, det er Allahs Villie, at Du byder endnu mere.«

»Nu saa giver jeg Dig halvfjerdssindstyve tusinde.«

»Jovist, hun koster mig jo selv mere; hun har spist hos mig alene for halvfemsindstyve tusinde Drachmer Bygbrød.«

»Ved Allah, Du og hele din elendige Familie har ikke Eders hele Levetid tilsammen spist for tusinde Drachmer Brød!« udbrød Kjøbmanden. »Men hør nu mit allersidste Ord: »Jeg giver Dig hundrede tusinde Drachmer for hende! Er Du ikke tilfreds dermed, skal jeg underhaanden give Statholderen af Damaskus et Vink, saa at han med Magt tager hende fra Dig.«

Nu slog Beduinen endelig til. Saasnart Kjøbmanden havde bragt ham Pengene, vendte han i al Hast tilbage til Jerusalem, i det Haab, ogsaa at faa fat i den unge Piges Broder og faa ham solgt som Slave.

Imidlertid havde Kjøbmanden indhyllet Nushat Assaman i et ordentligt Slør, som han hastig havde bragt tilveje, og ført hende hjem til sit Hus, hvor han lod flere Sæt kostbare Klæder tilskjære til hende. Nogle Dage senere gik han med hende hen paa Bazaren og kjøbte et herligt Guldsmykke til hende, lagde det i en med Atlask betrukken Æske og overgav hende det med de Ord: »Jeg vil forære Dig alt, hvad Du ønsker Dig; ti

Gjengjæld beder jeg Dig blot om, at Du, naar jeg forestiller Dig for Statholderen af Damaskus, underhaanden lader ham vide, hvor meget jeg har givet for Dig. I Forhold til dit Værd er det rigtignok kun lidet; thi Neglen paa din lille Finger er alene langt mere værd. Men ligefuldt er og bliver dog hundrede Gange tusinde Drachmer en ganske kjøn Sum. Fortæl ham ogsaa, hvorledes jeg har behanlet Dig, og at jeg ønsker et Anbefalingsbrev fra ham til hans Fader, Kong Omar, saa at jeg slipper for at give Told af mine Varer baade ved Transit og Indførsel. Ja, ja, Du vil nok indrette det paa det bedste for mig; thi jeg har jo været god imod Dig.«

Da Nushat Assaman hørte Kjøbmanden tale saaledes, henflød hun i Taarer. Men Kjøbmanden vedblev: »Jeg har mærket, at Du kommer til at græde, saa ofte jeg nævner Bagdad. Kjender Du maaske nogen i denne Stad, saa sig mig det! Thi, ved Allah, jeg kjender alle Kjøbmændene der!»

»Min bekjendt i denne Stad er hverken nogen Kjøbmand eller nogen anden almindelig Mand; det er Kong Omar selv, Herskeren over hele Riget.«

Ved denne Oplysning blev Kjøbmanden næsten ude af sig selv af Glæde, og spurgte, i Tankerne allerede ved Maalet for sin Tragten: »Har Du maaske tidligere staaet i hans Tjeneste?«

»Nej,« svarede Nushat Assaman, »men jeg er blevet opdraget tillige med hans Datter, og var hans Hjerte inderlig dyrebar. Hvis Du altsaa vil have en Anbefalingsskrivelse til Kong Omar, saa lad mig blot faa Blæk og Papir; jeg skal ogsaa gjerne anbefale Dig til ham. Sig ham tillige, at Nushat Assaman er bleven forfulgt af Skjæbnen og solgt som Slavinde,

og at hun for Tiden befinder sig hos Statholderen af Damaskus!«

Kjøbmanden følte sig helt forbauset over Nushat Assamans Veltalenhed og sagde: »Jeg troer ikke, at Du er nogen Slavinde; man har visseligen kun af Ondskab brägt Dig paa Slavemarkedet. Du kan altsaa baade læse og skrive?«

»O, det er kun lidet imod alt det øvrige, jeg har lært,« svarede Nushat Assaman. »Jeg forstaar baade Chemi og Medicin, har studeret Galen og Avicenna [1]), er fortrolig med Grammatiken, Historien, Theologien, Rethoriken, Mathematiken og Filosofien; ja, jeg har endogsaa forsøgt mig i Metafysiken. I mit Hjem omgikkes jeg bestandig med lærde Mænd, og underholdt mig daglig med dem over de vigtigste Gjenstande i Videnskaben og Livet. Dog, hvad nytter slig forfængelig Tale? Bring mig nu blot Blæk og Papir!«

Da Kjøbmand enhørte Nushat Assaman tale saaledes, udraabte han: »Held den, der tør kalde Dig sin!« Derpaa hentede han hende, hvad hun ønskede, og overrakte hende det med et dybt og ærbødigt Buk. Men Nushat Assaman tog Papir og Pen og nedskrev følgende Linier:

— Hvorfor er Slummeren vegen fra mine Øjne? Er det Dig, der har lært dem at vaage, at Du skiltes fra mig? — Ved Tanken om Dig blusser en Flamme op i mit Indre; det er min Længsel! Thi at Du véd det, aldrig vilde jeg have forladt Dig, aldrig i Livet, —

---

[1]) Avicenna, egentlig Ibn Sinc, er Arabernes berømteste Filosof. Naar han nævnes her, skjøndt hans Levetid falder omtrent 400 Aar efter det Tidspunkt, da denne Historie tænkes foregaaet, er det en for et Eventyr ret tilgivelig Anekronisme.

dog — hvo kan undgaa sin Skjæbne? — Hvor skjønne var ikke de henrundne Dage; dog, de er forbi med alle deres Glæder! — Nu har jeg intet andet tilbage end Bønner om, at Du vil høre min Smertes og Længsels Klager; selve Stenene maatte blødgjøres ved denne skjærende Jammer! —

Nedenunder tilføjede hun:

— Fra hende, hvem Sorgen har nedbøjet, hvem søvnløse Nætter har udtømt; fra hende, som ingen Lysstraale skimter i sit Mørke, og ikke formaar at skjelne imellem Nat og Dag, endskjøndt hun tidlig og silde med Længsel stirrer efter Himlens Stjerner; — fra en stakkels landflygtig Pige, der bærer Navnet Nushat Assaman. —

Derpaa satte Nushat Assaman Segl for Brevet, og overrakte Kjøbmanden det. Denne beundrede den skjønne Udskrift, og gjemte det omhyggelig, lovende sig megen Lykke deraf. Fra dette Øjeblik behandlede han hende med saa megen Agtelse, at han selv gik paa Torvet for at kjøbe ind, hvad de behøvede, og om Aftenen sendte han hende i Badet.

Da Nushat Assaman havde begivet sig i Badet, sendte Kjøbmanden en Badepige ind til hende for at afgnide hende med vellugtende Vande og derpaa smykke hende. »Naar hun er paaklædt, saa lad mig det vide!« sagde han til Pigen.

Medens hans Slavinde var i Badet, lod han bringe de kostbareste Spiser, allehaande søde Sager og Frugter, hvormed han gjorde en Anretning paa Sofaen i Forsalen. Da hun kom ud af Badet, spiste de med hinanden, indtil de var mætte, og overlod Levningerne til Badets Opvartere.

Den følgende Morgen bragte Kjøbmanden de kostbareste og smukkeste Klæder og et Smykke, som passede for en Fystinde: gyldne Ørenringe med store Perler og Diamanter for

tusinde Drachmer, og gylden Kjæde med Smaragder og en Rosenkrands af Ambra. Klædebon og Smykke tilsammen havde gjort Kjøbmandens Pung ikke lidet lettere.

Saasnart Nushat Assaman havde klædt sig paa og smykket sig, bad Kjøbmanden hende tilsløre sig og følge ham. Overalt i Gaderne, hvor de kom frem tilsammen, standsede Folk med Studsen og udbrød: »Lyksalig den, der har en saadan Slavinde!«

Kjøbmanden førte Nushat Assaman ind i Sharkans Slot og bad om at vorde stedt til Audients. Saasnart han havde faaet Tilladelse til at træde frem for Statholderens Aasyn, fremstillede han sig for ham med alle en dyb Ærbødigheds Kjendetegn og sagde:

»Lyksalige og indsigtsfulde Herre, jeg bringer Dig her en Foræring fra fremmed Land, hvis Lige kun sjælden findes i vore Dage: en ung Pige lige rigt begavet med Dyd og Yndigheder.«

Da Sharkan ønskede at se Pigen, hentede Kjøbmanden Nushat Assaman og forestillede hende for ham.

Sharkan kjendte ikke Nushat Assaman; thi af Had til hende og hendes Broder havde han jo forladt Bagdad, medens de endnu var ganske smaa. Ikke heller anede Nushat Assaman, at hun stod for sin Broder; thi Kong Omar havde af Skaansel imod hendes Moder Safia, som følte sig dybt oprørt ved det bitre, næsten blodige Nag, Sharkan nærede til hendes uskyldige smaa, ingensinde omtalt denne hendes ældre Broder i hendes Nærværelse.

Men Sharkan blev snart bevæget ved Synet af Nushat Assaman; uden at vide, hvorledes, følte han sig fra første Øjeblik hendragen til hende ligesom ved Tryllemagt. Var det maaske en pludselig Forelskelse? — Ja, hvad kunde det vel

være andet! — Nushat Assaman var saa ædel, skjøn og yndig, at ethvert Hjerte maatte indtages af hende ved første Øjekast. Han besluttede strax at kjøbe hende af Kjøbmanden, og tage hende til sig for aldrig at skilles fra hende, saa længe han levede.

Men paa hans Spørgsmaal om Prisen svarede Kjøbmanden.

»Min Herre, jeg er kommen for at skænke Dig hende, kun under den Betingelse, at Du medgiver mig et Anbefalingsbrev til din Fader, der kan udvirke en Fritagelse for mig fra alle Afgifter af de Varer, som jeg fører ind i og igjennem hans Lande.«

»Med Glæde skal Du faa det!« svarede Sharkan. »Dog, sig mig en Gang, hvad Slavinden har kostet Dig!«

»Hun selv har kostet mig hundrede tusinde Dinarer, og hendes Klæder og Smykker ligesaa meget.«

»Nuvel, jeg er saa glad ved at komme i Besiddelse af denne Slavinde, at min Skatmester skal udbetale Dig tre hundrede tusinde Dinarer.«

Derpaa lod Sharkan Stadens fire Kadi'er komme, og udbetalte Kjøbmanden den lovede Pengesum i deres Nærværelse. Da denne Forretning var sluttet, tog han saaledes tilorde:

»Hermed erklærer jeg for Allahs Aasyn, at jeg skjænker denne Pige Friheden og tager hende til min Gemalinde!«

Strax satte Kadi'erne sig til at skrive Fribrevet og Ægteskabskontrakten, og Sharkan kastede med fulde Hænder Guld og Sølv ud iblandt de tilstedeværende. Endelig lod han udfærdige en Firman, hvorved Kjøbmanden for stedse blev fritagen for alle og hvilkesomhelst Afgifter i hele det vide Rige, og skjænkede ham dertil en Æresklædning og forskjellige andre Kostbarheder. Men da det faldt ham ind at prøve, om Nushat

Assaman ogsaa virkelig var saa vel oplært, som Kjøbmanden forsikrede, lod han de fire Kadi'er indlede en lærd Samtale, og heraf blev det hastig aabenbart, at Kjøbmanden endda kun slet havde forstaaet at prise hendes Dannelse. Kadi'erne selv forsikrede, at de aldrig i deres Levedage, selv ikke i de lærdeste Bøger, havde fundet saa meget smukt, som den unge Pige vidste at sige. Over denne Erklæring blev Sharkan ganske henrykt, og hvad han ikke før havde været indtagen i Nushat Assaman, saa blev han det nu.

Snart talte man over hele Staden Damaskus ikke om andet end om Nushat Assaman, dette Vidunder af Skjønhed, Dyd og Lærdom, og alle Vezirernes og Fyrsternes, overhovedet alle Stormænds Gemalinder kom til Hoflet for at kysse hende paa Haanden og underholde sig med hende. Alle følte sig saa forbausede og fortryllede af hendes Aand, Dannelse, Veltalenhed og Elskværdighed, at de som med èn Mund erklærede: »Hun er visselig aldrig Slavinde, men snarere en Fyrstinde eller Prindsesse!«

Men Sharkan bød sit Hofs Tjenere: »Skynd Eder nu og bered alt til mit Bryllup, kostbart og pragtfuldt!« Og de Damer, som befandt sig hos Nushat Assaman, bad han forblive saa længe hos hende, indtil hun om Aftenen var bleven iført sit Brudesmykke.

Tjenerne adlød med Iver og beredte et prægtigt Gjæstebud, idet de dækkede særskilte Borde til Mænd og Kvinder. Alle Sangerinder, Dandsere og Musikanter i hele Damaskus blev hentet op paa Slottet, og alle Stadens fornemme Indvaanere indbudt til Bryllupsfesten. Da Natten brød ind, blev hele Staden festligt oplyst, lige fra Betlerens Hytte indtil Statholderens Palads. Alt var Livlighed og Glæde.

Ved denne Tid gik Haremets Slavinder ind til Nushat Assaman for at smykke hende; men de fandt hende af Naturen saa smuk, at de kun havde en ringe Anvendelse for deres Kunster. Imidlertid gik Sharkan i Badet; men da han vendte tilbage fra Badet, forestillede man ham Bruden syv Gange i syv forskjellige Klædninger. Sharkan fandt hende enhver Gang endnu langt smukkere end alle de foregaaende. Endelig lod man dem alene med hinanden.

Sharkan elskede Nushat Assaman daglig højere, og hans Glæde var grændseløs, da han mærkede, at hun ogsaa var ham god. Kort efter sit Bryllup skrev han til sin Fader, at han havde kjøbt en ved Forstand, Dannelse og Skjønhed lige udmærket Slavinde, skjænket hende Friheden og ægtet hende. En Gang ved Lejlighed skulde han lade hende aflægge et Besøg i Bagdad for at lære hans Fader, Broder og Søster at kjende. Sluttelig bad han sin Fader, Kong Omar, om at hilse hans Sødskende og alle andre gode Venner. Efter en Maaneds Forløb vendte det Sendebud, som havde overbragt Sharkans Brev, igjen tilbage med følgende Svar:

— Fra den dybt sørgende og nedtrykt, paa Grund af Skilsmissen fra dem, der ere hans Hjerte dyrebar, fra Kong Omar, der er ude af Fatning over Tabet af sine Børn, til sin dyrebare Søn, Sharkan! —

— Du vide nemlig, min kjære Søn. at det ved din Afrejse blev mig saa uhyggeligt herhjemme, at jeg red paa Jagt. Denne Lejlighed benyttede din Broder, hvem jeg af Frygt for en Ulykke havde nægtet min Tilladelse til at valfarte, til hemmelig med sin Søster at fjerne sig fra Hjemmet og følge Pilgrimskaravanen. Med Smerte og Længsel ventede jeg Karavanens Tilbagekomst. Men ingen havde set det mindste til dem; det er, som om Jorden havde

opslugt dem. — Da iførte jeg mig Sørgeklæder, og hengav mig til en Sorg uden Grændse. —

Nedenunder fandtes følgende Vers:

— Deres Billede foresvæver mig tidlig og silde; jeg havde jo skjænket dem den øverste Plads i mit Hjerte. Nærede jeg intet Haab om en Gang atter at se dem, vilde jeg ikke leve en eneste Time længere; besøgte mig ikke deres Billeder i Drømme, vilde Slummeren aldrig lukke mine gamle Øjne. —

Brevet sluttede med mange Hilsener og den Bøn, at Sharkan af yderste Evne maatte anstrænge sig for at opdage de ulykkelige Børns aldeles forsvundne Spor.

Sharkan tog sig sin gamle Faders Sorg nær til Hjerte; men alligevel kunde han ikke undertrykke en vis glad Tilfredshed over, at hans Sødskende var forvunden. Saasnart han atter havde samlet sig noget efter Læsningen af dette Brev, begav han sig ind i Haremet for at besøge Nushat Assaman, sit Hjertes eneste Lyst. Hidtil havde ingen Skygge af Sorg eller Misnøje formørket deres Kjærligheds rene Lykke. Nushat Assaman havde ligesaa lidt nogen Anelse om, at Sharkan var hendes Halvbroder, som denne om, at Nushat Assaman var hans Søster paa fædrene Side.

Saasnart han traadte ind, rejste sig hans Gemalinde glad og ilede ham i Møde. Men idet han vilde drage hende til sit Bryst, faldt hans Øje paa tre usædvanlig store Perler, som hun bar i et Halsbaand paa den blottede Hals. Ved Synet af dem blegnede han, tumlede tilbage og stødte sin Gemalinde afværgende fra sig! — Han kjendte disse Perler; han selv havde en Gang vundet dem fra den græske Kejser i Byzanz, og

foræret sin Fader dem. Ordene i hans Faders Brev faldt som Gløder paa hans Hjerte. Næsten ude af sig selv af Forfærdelse udraabte han:

»Ve Dig, Slavinde! Hvorfra har Du disse Perler?«

»Alle Damerne i dit Palads, ja selv din Moder er min Tjenerinde. Skammer Du Dig ikke ved at kalde mig Slavinde?« svarede Nushat Assaman med Stolthed. »Var jeg end ikke din Ægtehustru, saa er jeg dog alligevel, Dig til Trods, Prindsesse og Fyrstinde! Vid, at jeg er Nushat Assaman, en Datter af Kong Omar, Herskeren over Bagdad og Khorasan!«

Ved disse Ord fra Nushat Assamans Mund begyndte Sharkan at skælve; Bevidstheden svigtede ham, og han styrtede som død omkuld for Nushat Assamans Fødder.

Da han atter var kommen til sig selv og havde fattet sig noget, sagde han, uden at give sig tilkjende: »Naar Du er Kong Omars Datter, hvorledes er Du da bleven solgt som Slavinde, og hvorfor har Du forladt din Fader?«

Da fortalte Nushat Assaman ham hele Historien om sin og Dhul Makans Valfart til Mekka, hvorledes hun var bleven skilt fra sin Broder, røvet af Beduinen, og endelig befriet af den retsindige Kjøbmand.

Nu kunde Sharkan ikke længer tvivle om, at han jo havde ægtet sin kjødelige Halvsøster. »O, Allah!« udraabte han i sin ulidelige Sjælekval. »Hvo tør formaste sig til at dadle dine Veje! Ingen kan undgaa den ham beredte Skæbne.«

Øjeblikkelig besluttede han at skille sig fra sin Søster og give en af sine øverste Statsbetjente hende til Gemalinde. Paa

denne Maade troede han, at i det mindste hans og hendes Skam kunde forblive skjult for Verdens Øjne.

»O, Nushat Assaman,« sagde han til sin Søster i blid Tone. »Ikke kan det nytte længer at skjule Sandheden for Dig, at Du er min kjødelige Søster! Jeg er Sharkan, Omars, din Faders Søn! Skjæbnens Pil har truffet os, og vi er nødt til at fuldbringe, hvad der er besluttet i Himlen. Der gives ingen Frelse og Beskyttelse uden hos Allah, den almægtige! Fra ham er vi udgangne, til ham vender vi tilbage. Han tilgive os vor forfærdelige, skøndt uvitterlige Brøde!«

Saasnart Nushat Assaman hørte dette, kastede hun sig fortvivlet til Jorden, slog sig i Ansigtet og sønderrev sine Klæder og raabte ganske ude af sig selv:

»O, hvad skal jeg sige min Fader, naar han spørger mig, hvorledes det er gaaet mig? O, jeg ulykkelige Barn af en ulykkelig Fader!«

»Stille, Søster!« bad Sharkan i øm Tone. »Lad vor Skjændsel og Ulykke forblive en Hemmelighed for den hele Verden! Vi maa strax skilles. Jeg vil give min gamle, værdige Overhofmester Dig til Gemalinde; med ham kan Du da ved given Lejlighed vende tilbage til din og min Fader, og ingen vil erfare noget om den Elendighed, Skjæbnen har beredt os arme Sødskende.«

Ved denne Bestemmelse blev det. Sharkan og Nushat Assaman skiltes ad for aldrig mere at gjense hinanden i denne Verden, og den gamle Overhofmester modtog Prindsessen til Gemalinde.

Nogle Maaneder senere fik Sharkan følgende Brev fra Kong Omar, sin Fader:

— Jeg lader Dig hermed vide, o dyrebare Søn og Konge, at jeg endnu stedse lever i dyb Sorg over Tabet af mit Hjertes Børn. Mine Dage henrinde uden Daad, og mine Nætter uden Hvile. Saasnart Du derfor modtager dette Brev, saa send mig den Slavinde, som Du nylig har ægtet, og som Du saa meget har rost for Skønhed, Dyd og Dannelse! Maaske kan hun dog være mig stakkels gamle Mand til nogen Opmuntring. Jeg skal ikke beholde hende altfor længe, men i sømmelig Tid igjen sende hende tilbage med al Ære og kostelige Gaver. Lad mig med det samme faa Tributen fra Damaskus tilsendt; vi have for Tiden store Udgifter at bestride.

Saasnart Sharkan havde modtaget dette Brev, gik han hen til sin Svoger, den gamle Overhofmester, og lod igjennem ham Nushat Assaman spørge, hvilket Svar hun tænkte, at der maatte gives paa dette Brev. Nushat Assaman længtes inderlig efter sin Fader og svarede: »O, min Broder, send mig tilligemed min Ægteherre til Bagdad, forat jeg kan trøste og husvale min arme Fader! Jeg vil sige, at Du havde kjøbt mig til Dig selv, men strax derpaa givet mig din Overhofmester tilægte.«

Da lod Sharkan træffe alle nødvendige Anstalser til Rejsen. Han indhændigede sin Svoger Skatten og de til Rejsen iøvrigt fornødne Penge og sørgede for Kameler, Mulæsler og Tjenere. Da alt var færdigt, sendte han Nushat Assaman en sørgmodig, øm Hilsen til Afsked, og bød Overhofmesteren at bryde op og begive sig paa Vejen. Da Karavanen var ordnet til Opbrud, medgav han den til Sikkerhed en Afdeling Krigere, der skulde vogte Statholderens tvende dyre Skatte, Tributen og hans arme Søster.

Det var denne Karavane, som Dhul Makan saa drage forbi, og til hvilken han sluttede sig tilligemed Bademesteren.

Efter tvende Dages Rejse naaede Karavanen Hamah, hvor den udhvilede sig i tre Dage. Derfra drog den videre til Mussul, hvor den ligeledes opholdt sig nogle Dage. Ved denne langsomme Fremadskriden slap hastig Mundforraadet op for den ærlige Bademester.

Imidlertid blev Dhul Makans Længsel efter Hjemmet, efter Fader, Moder og Søster stedse heftigere, jo nærmere han kom Maalet for alle sine Attraaer. En Nat, da Vinden pustede ham imøde fra Irak, hans elskede Hjemstavn, fremsagde han følgende Vers:

— O, mine Venner, hvor længe maa jeg endnu skjule min Kjærlighed, uden at noget Bud bringer mig venlig Hilsen fra Eder? O, maatte Foreningens Time dog endelig slaa, og Skilsmissens Øjeblikke være udrundne!

Da sagde Bademesteren til ham: »O, min Ven, lad dog være med denne Graad og Jamren! Vi er i Nærheden af Overhofmesterens Télt.«

Men Dhul Makan svarede: »Jeg kan ikke lade være; jeg maa ved Ord give mit glødende Indre Luft!« Og han vendte sig mod Bagdad, fremsagde endnu nogle Vers, og gav sig derpaa til at hulke, indtil han faldt i Afmagt.

Imidlertid laa Nushat Assaman i sin Telt og kunde ikke sove, fordi Mindet om hendes arme fortabte Broder idelig vendte tilbage i hendes Tanker. Da hørte hun en Stemme, som fremsagde Vers i Nærheden af hendes Telt; aandeløs lyttede hun, og studsede. Endelig sprang hun op fra sit Leje og vækkede

én af sine Slavinder, hvem hun bød at lade en Tjener bemægtige sig den Mand, som havde fremsagt Vers udenfor hendes Telt.

Tjeneren gav til Svar: »Der er ingen hverken at høre eller at se udenfor Teltet; alle Folk i Lejren hviler i dyb Slummer.«

Men Nushat Assaman lod sig ikke herved tilfredsstille og bød Slavinden atter gaa ud og sige til Tjeneren: »Visselig var der nogen udenfor Teltet, som talte, endskjøndt han tier maaske nu. Bring mig blot den Mand, som Du finder vaagen i Nærheden af Teltet! Det er rimeligvis den rette.«

Da gik Tjeneren rundt i Lejren, indtil han kom til Dhul Makan og Bademesteren, hvilke han begge fandt vaagne. Saasnart den sidste fik Øje paa én af Overhofmesterens Tjenere, var han nærved at gaa fra sin Samling af Angst.

»Ve Dig!« raabte Tjeneren til ham. »Det er Dig, der nylig har fremsagt de tossede Vers, som vækkede min Herskerinde af hendes bedste Slummer!«

Bademesteren troede ikke mindre end at det gik paa Livet løs, og vogtede sig vel for at komme frem med Sandheden. Med skjælvende Stemme svor han paa, at han havde ingen Vers fremsagt; det var ganske hans Natur imod.

»Saa skal Du i det Mindste sige mig, hvo det var!« skreg Tjeneren. »Du har jo ikke sovet, og maa derfor vide det!«

Nu følte Bademesteren sig i en alvorlig Knibe; thi han turde ikke sige, at det havde været Dhul Makan, eftersom han frygtede for, at det saa skulde gaa denne ilde; dog fattede han sig snart i den Betragtning, at det i slig Fare ikke kom saa nøje an paa en Ed, og forsvor sig atter paa, at han heller ikke vidste, hvem der havde fremsagt Versene.

»Der lyver Du, din Satan!« tordnede Tjeneren. »Der er jo foruden Dig og Drengen der intet Menneske vidt og bredt tilstede!«

»Nej, det var en Rejsende, som gik forbi, og netop ogsaa vækkede mig af Søvnen; men jeg kjendte ham ikke.«

»Nu da, hvis Du atter faar ham for Øje, saa hold fast paa ham! Jeg skal da gjøre det kort af med ham og lade ham hænge!«

»Det kan Du være rolig for! Gaa nu blot din Vej! Jeg skal nok holde fast paa ham, skulde jeg igjen faa ham at se,« svarede Bademesteren, ganske let om Hjertet.

Tjeneren vendte tilbage til Teltet, og lod Prindsessen Udfaldet af sin Sendelse vide. Derved var der intet videre at gjøre. Nushat Assaman maatte altsaa slaa sig tiltaals.

Imidlertid var Dhul Makan igjen kommen til sig selv. Maanen havde naaet Midten af sin Bane, og Nattergalene slog i Buskene. Da vilde ogsaa han hæve sin Stemme til Sang. Men Bademesteren holdt ham helt forfærdet for Munden og sagde: »Ven, jeg beder Dig, lad det nu være nok med det for i Nat! Natten er jo desuden snart forbi!«

Men Dhul Makan blev herover utaalmodig og sagde: »Vil Du forbyde mig at give mit forpinte Hjerte Lindring? Lad det gaa, som det vil! Nu er jeg ikke langt fra mit Hjem, og vil fremsige Vers, saa meget mig lyster! Hvad bryder jeg mig om Hofmesteren og hans tossede Kone!«

»Det er dog en Satans Lyst!« mumlede Bademesteren højst ilde tilmode. »Hvortil nytter disse Vers, som truer at styrte os begge i Fordærvelse? — Ved Allah,« tilføjede han højere, »hvis Du ikke lader dit Versemageri ved Nattetid være, saa forlader jeg Dig paa Øjeblikket, endskjøndt jeg havde besluttet, aldrig,

saa længe jeg lever, at forlade Dig. — Vi er som værkbrudne af Træthed og har intet mere at spise; der hører visselig en stor Lyst til at gjøre Vers under slige Omstændigheder!«

Men Dhul Makan lod sig ikke afholde fra endnu at synge nogle Vers, hvori han klagede over den lange Skilsmisse, og glædede sig over det dyrebare Hjems Nærhed, — indtil han atter udtømt sank til Jorden.

Da dækkede Bademesteren ham til med sin Kappe, idet han sagde: »Ved Allah, Du maa være besat af en ond Aand, der tvinger Dig til at synge!«

Men Nushat Assaman, hvem endnu stedse Længselen holdt vaagen, hørte ogsaa disse Vers, der saa vel passede paa hendes Tilstand; Taarerne styrtede hende ud af Øjnene, og hun græd længe paa sit Leje. Men endelig stod hun op og lod kalde paa den samme Tjener, som tidligere havde modtaget hendes Befaling, og sagde til ham: »Ve Dig, unyttige Tjener! Jeg hørte nylig den samme Mand paany synge i Nærheden af mit Telt! Du er en doven Slave og har ikke gidet se Dig rigtig om. Ved Allah, hvis Du ikke strax skaffer mig dette Menneske hid, vækker jeg min Gemal, forat han kan gjennemprygle Dig og jage Dig af sin Tjeneste. Gaa nu og tag hundrede Dinarer med Dig! Søg Mennesket op, giv ham Pengene, og bring ham hid! Men Du maa intet Ondt tilføje ham; ellers naade Allah Dig! Hvis han ikke godvillig følger med, saa giv ham denne Pung med tusinde Dinarer, og skaf mig alene at vide, hvem han er, hvad han bestiller, og hvorfra han kommer, og lad ham saa gaa sin Vej i Fred! Men kom ikke igjen og sig: Jeg har ikke kunnet finde ham. — Thi, ved Allah, saa gaar det Dig ilde!«

Helt mismodig forlod Tjeneren Fyrstindens Telt, og sparkede

og slog alle de Folk, som laa og sov trindt omkring, indtil han atter kom til Bademesteren, der sad og stirrede ud i Natten med blottet Hoved. Saasnart han fik Øje paa Tjeneren og mærkede, at han var vred, sagde han: »Ved Allah, mægtige Herre, mig var det ikke!«

»Ulyksalige!« raabte Tjeneren, »Du slipper ikke, førend Du har sagt mig, hvem der igjen har sunget; thi ellers kommer det altsammen til at gaa ud over mig!«

Bademesteren blev saa angst, at han brød ud i Graad som et Barn; thi nu troede han baade sig selv og sin Ven aldeles fortabt. Med Knæfald kyssede han Tjeneren paa Haanden og sagde: »Ved Allah, mig var det ikke; ligesaa lidt véd jeg, hvem den uforskammede Sanger er. Forsynd Dig ikke imod mig; jeg er en stakkels Bademester fra det hellige Jerusalem!«

»Saa følg da med og fortæl min Herskerinde din Nød og Lidelse; thi foruden Dig gives der ingen vaagen Person her i Nærheden.«

»O nej, ædle Emir! Du kjender mig jo, og véd, hvor jeg ligger. Tillige véd Du jo ret vel, at Vægterne ikke tillader nogen at vige fra sin Plads. Gaa altsaa tilbage til dit Telt! Hvis Du endnu en Gang hører nogen synge eller fremsige Vers, saa vil jeg enten selv være den Skyldige, eller angive for Dig, hvem det har været.«

Og han klynkede saa længe for Tjeneren, snart titulerende ham med et, snart med et andet, at denne tilsidst lod sig bevæge til at gaa sin Vej med uforrettet Sag. Men da han var bange for, med denne Besked at vende tilbage til sin Herskerinde, gjorde han en stor Omvej igjennem Lejren, saaledes at han kom bag paa Bademesteren, og fra et Skjul kunde vogte paa, hvem der atter vilde vove at synge eller fremsige Vers.

Neppe troede Bademesteren, at Tjeneren var langt nok borte, førend han igjen fik Dhul Makan bragt til Besindelse for at fortælle ham, hvad der paany havde tildraget sig med Fyrstindens Tjener, og hvilken overhængende Fare de kun med Nød og neppe var undgaaet.

Men Dhul Makan svarede ikke andet end: »Hvad bryder jeg mig om Fyrstinden og hendes Tjenere! Er jeg ikae nærved min dyrebare Hjemstavn?«

Da blev Bademesteren alvorlig vred og sagde til Dhul Makan: »Hvorledes, Du vil da med Djævels Magt og Vold styrte os i Fordærvelse! Kan Du da ikke en Gang holde tæt med disse Helvedes Vers? Fyrstinden er syg og træt og kan ikke sove, og har nu allerede to Gange sendt sin Tjener ud for at se efter, hvem det er, som forstyrrer hendes Nattero.«

Men Dhul Makan hørte ikke efter hvad han sagde, og begyndte paany at fremsige Strofer. Da stoppede Bademesteren, lige stærkt bevæget af Harme og Frygt, et Tørklæde imellem Tænderne, og fjærnede sig langt fra ham.

Neppe var dette sket, førend Nushat Assamans Tjener afbrød Dhul Makans Sang, idet han lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Fred være med Dig, og Allahs Naade og Barmhjertighed! Det er allerede tredje Gang, jeg søger efter Dig; min Herskerinde ønsker at tale med Dig.«

»Hvad vil denne Kjælling mig?« spurgte Dhul Makan. »Allah fordømme hende selv, hendes Mand, hendes Fader og Moder!«

Tjeneren vovede ikke at vise ham tilrette, eftersom han havde faaet streng Befaling til at behandle ham med den største Skaansel, og sagde derfor i blid Tone:

»Min Søn, rigtignok er vor Dristighed mod Dig meget stor, dog har vi intet ondt isinde mod Dig. Vi beder Dig blot om at styre dine ædle Skridt hen i vor Nærhed; Du vil sikkerlig ikke fortryde din Føjelighed, men komme til at velsigne denne Nats Begivenheder.«

»Nuvel da, i Allahs Navn!« svarede Dhul Makan endelig, greb Tjenerens Haand og fulgte med ham til Nushat Assamans Telt.

Bademesteren saa dem fjerne sig og raabte efter dem: »Ve, o ve! Ynglingen er fortabt! Der gives ingen Magt og Frelse uden hos den barmhjertige Allah! Jammerskade for den ædle Yngling! Imorgen vil de hænge ham!«

Og han besluttede, kun endnu denne Nat tilende at blive ved Karavanen, og strax den følgende Morgen at sadle sit Æsel og vende tilbage til sin Hjemstavn. »Thi,« sagde han, »kun Allah ved, hvad der endnu kan falde denne Yngling ind, i hvem Versekunstens Djævel er faren med Hud og Haar! Maaske kunde han komme til at forsnakke sig og sige, at det var mig, der var versegal, og havde opfordret ham til at synge. — O ve, jeg føler allerede Strikken omkring min Hals! Hvo der blot var vel herfra!«

Da Dhul Makan havde naaet Teltets Indgang, gik Tjeneren indenfor og meldte sin Herskerinde: »Naadige Fyrstinde, her bringer jeg Eder den natlige Sanger. Det er en velskabt Yngling, der synes at være af ædel Stamme.«

Nushat Assaman følte allerede Blodet stige sig til Hjertet; Naturens Stemme hævede sin veltalende Røst i hendes Indre. Med Anstrengelse sagde hun:

»Bed ham fremsige nogle Vers, hvor han er, at jeg kan

høre ham i Nærheden! Spørg ham saa om hans Navn, hans Hjemstavn og Haandtering!«

Tjeneren gik ud til Dhul Makan og sagde til ham, at hans Herskerinde ønskede at høre ham fremsige nogle Vers, og forlangte at vide hans Navn.

»Nogle Vers skal hun faa at høre,« svarede Dhul Makan, men naar hun spørger om mit Navn, saa sig hende, at mit Navn er udvisket af Livets Tavle, at mit Væsen er forandret, mit Legeme henvisnet. Mine Livseventyr er store og mærkelige og har hverken Begyndelse eller Ende; det er mig selv mindre klart, hvo og hvad jeg for Tiden er, end om jeg var beruset af en umaadelig Mængde Vin.«

Da Nushat Assaman hørte disse Klager, brast hun i Graad, og lod ham ved Tjeneren spørge, om han havde maattet skilles fra en Fader eller Moder eller en elsket Pige.

»Jeg er skilt fra alle, som er mig dyrebare,« var Dhul Makans Svar, »men dybest af alt smerter mig dog Tabet af en elsket Søster, et Tab, som den lunefulde, i det Skjulte virkende Skjæbne tilføjede mig.«

Nushat Assaman ønskede, at Gud igjen vilde forene ham med hende, og bad ham fremsige nogle Digte, som skildrede hans nuværende Tilstand.

Da fremsagde Dhul Makan nogle Vers, hvori Nushat Assamans Navn forekom. Saasnart hun hørte dette, løftede hun Dørforhænget tilside, gjenkjendte ham øjeblikkelig, og raabte: »O, min Broder, o, Dhul Makan!«

Dhul Makan gjenkjendte ligeledes sin Søster, og styrtede frem med Udraabet: »O, Nushat Assaman, o, min elskede Søster!«

Og de kastede sig i hinandens Arme, og blev afmægtige af Glæde.

Den forskrækkede Tjener bestænkede dem med Rosenvand, indtil de atter kom til sig selv. Da omfavnede de hinanden paany, og Nushat Assaman fremsagde følgende Vers:

— Da vi gjensaa hinanden, klagede vi for hinanden, hvad vi havde maattet lide under den lange og bitre Skilsmisse. Thi ved Sendebud lade Hjertets Sukke sig ikke meddele. En lejet Grædekone er ikke som den virkelig bedrøvede.

Da Dhul Makan hørte disse Vers, trykkede han sin Søster endnu en Gang til sit Bryst, og svarede i følgende Vers:

— Jeg sørgede saa bittert over vor Skilsmisse, at der udsprang en Nat og Dag flydende Taarers Kilde fra mine Øjne. Og jeg lovede mig selv, at, hvis Skjæbnen engang igjen bragte os sammen, jeg aldrig i Evighed mere skulde udtale det ulykkelige Ord: Skilsmisse. — Men nu har Glæden overrasket mig saa mægtig, at ogsaa den bringer Taarens Kilde til at springe. Mit Øje er blevet saa vant til Taarer, at det maa græde, enten det saa bliver af Fryd eller af Kummer.

Efterat de saaledes nogen Tid, vexlende Kjærtegn, havde siddet hos hinanden, sagde Nushat Assaman til sin Broder: »Men kom nu ind med mig og fortæl mig, hvad der er hændet Dig siden vor Adskillelse; saa skal jeg ogsaa fortælle Dig mine Eventyr.«

Dhul Makan bad hende om at fortælle sin Historie først, og heri føjede hun ham, idet hun trolig berettede alt, hvad der var mødt hende, indtil Statholderen af Damaskus, som hun senere havde erfaret, hendes Broder, havde kjøbt hende og givet sin øverste Hofembedsmand hende til Gemalinde; alene sit første ulyksalige Forhold til den ukjendte Broder aabenbarede hun ikke. Hun sluttede med at prise Gud, der ad forunderlige

Veje nu igjen havde forenet dem, for samlede at føre dem tilbage til det kjære Hjem og i den elskede Faders Arme.

Derpaa maatte Dhul Makan fortælle, hvorledes det var gaaet ham, siden hun havde forladt ham syg og elendig i Jerusalem. Hovedindholdet af hans Fortælling var, at endelig en fattig Bademester havde taget ham i Pleje, og efterhaanden tilsat alt, hvad han ejede, for at skaffe ham hans Helbred tilbage. »Denne Mand,« sluttede Dhul Makan, »har opført sig imod mig, som en Fader mod sit eneste Barn. Han sultede selv for at skaffe mig at spise, tørstede for at skaffe mig at drikke, gik selv sine Fødder blodige for at lade mig ride! Han ofrede alt for mig indtil det sidste, som han havde at ofre: Formue, Næringsvej, Hjem og Fædreland, og følger mig tro som min Skygge, hvorhen jeg gaar.«

»Allah lønne ham derfor!« udraabte Nushat Assaman. »Men ogsaa jeg vil belønne ham, saavidt som det staar i min Magt.«

Og hun kaldte paa Tjeneren og forærede ham den Pung, som hun tidligere havde givet ham til Sangeren, som Belønning for den Andel, han havde haft i, at hun var bleven gjenforenet med sin Broder, og bød ham kalde paa Hofmesteren.

Da denne traadte ind i sin Gemalindes Telt og fandt en smuk Yngling hos hende, spurgte han forbauset: »Hvo er denne fremmede?«

»Det er min Broder,« svarede Nushat Assaman, og fortalte ham Dhul Makans Historie fra Begyndelse til Ende. Derpaa vedblev hun: »Du vide nemlig, min Herre, at Du ikke har ægtet nogen Slavinde, men en Prindsesse af det ædleste Blod. Jeg er Nushat Assaman, en Datter af Kong Omar i Bagdad!«

Da Hofmesteren hørte dette, priste han sin store Lykke, at han, uden at vide det, var bleven Svoger til Statholderen af Damaskus og Svigersøn af Kongen i Irak Arabi. Øjeblikkelig lod han sit Tjenerskab forsamle og udstedte Befaling til, at der skulde opslaas et Telt til Dhul Makan ved Siden af hans eget, og at der skulde bringes ham en af hans allerbedste Heste.

Dog Nushat Assaman vilde ikke give slip paa sin Broder, men sagde: »Vi har været saa længe adskilt og har endnu saa meget at tale om med hinanden. Lad os benytte Lejligheden til at være ene med hinanden, medens vi endnu er paa Rejsen. Hjemmet er ikke mere fjernt.«

Da lod Hofmesteren dem ene med hinanden. Men saasnart han var kommen tilbage til sit eget Telt, sendte han dem Voxlys, Lamper og allehaande søde og lækre Sager; tillige oversendte han Dhul Makan tre fuldstændige Klædninger.

Paa Dhul Makans Forlangende blev der nu udsendt en Tjener paa en god Dromedar for at opsøge og hente Bademesteren. Denne var allerede i Udkanten af Lejren, i Begreb med at sadle sit Æsel. Han græd heftig over Skilsmissen fra sin dyrebare Ven, og udraabte dybt sukkende: »I Allahs Navn, jeg advarede ham mod at synge; dog han lod sig ikke afholde, men sagde: »Jeg er nu nærved mit Hjem og bryder mig ikke om nogen.« Jeg gad dog vide, om han ogsaa har indviklet mig i Sagen!«

Medens han saaledes talte med sig selv, saa han den vel bekjendte Tjener komme ansættende i Følge med flere Drabanter. Da blev han bleg som et Lig og sank skjælvende i Knæ; thi han troede, at Dhul Makan havde forraadt ham og skudt Skylden over paa ham, uagtet alle de Velgjerninger, han havde

modtaget af ham. Men han var nærved at dø af Angst, da Tjeneren tilraabte ham: »Du Løgner, Du skal ikke gjøre Dig Ulejlighed med at sadle dit Æsel! Du sagde, at Du ikke vidste, hvem det var, der havde sunget, og saa var det din egen Rejsestaldbroder. Nu skal Du smukt følge med mig til Bagdad; der skal I dele Skjæbne med hinanden.«

»Der gives ingen Frelse og Barmhjertighed uden hos Allah!« udraabte Bademesteren. »Nu er det kommet saaledes, som jeg frygtede!«

Paa et Vink af den gamle Tjener tog Drabanterne fat paa ham og kastede ham op paa Dromedaren. Derpaa slog de en Kreds om ham og fulgte. Men Tjeneren sagde sagte til dem: »Hvo, som rører et Haar paa hans Hoved, er om en Hals. Volder ham intet Ondt, men behandler ham med al Sømmelighed!«

Da Bademesteren saa sig omgiven af saa mange Tjenere, opgav han ganske baade Liv og Haab, og sagde til den gamle Tjener, som førte an:

»O, min Oberst, jeg er hverken Broder til eller overhovedet nogen Slægtning af den unge Mand. Jeg har blot fundet ham Døden nær, taget ham til mig og plejet ham af Medlidenhed.«

Men Toget satte sig i Bevægelse tilbage igjennem Lejren. Den arme Bademester fik ikke andet Svar af Tjeneren end efterfølgende kun lidet trøstelige Ytring: »Du og Ynglingen har ved Eders Vers trættet min Herskerinde, og maa nu undgjælde derfor.«

Da de stod af bagved Hofmesterens Telt, blev der rakt dem nogle Fade med Spise. Den gamle Tjener spiste med Bademesteren af én Skaal. Denne var udsultet indtil det yderste og tog ivrig til sig af Maden; men altsom han ivrig spiste, flød

de salte Taarer dog lige stride ned over hans Kinder. Han var bekymret for sin Ven Dhul Makan, og inderlig angst for sig selv, og havde saaledes ikke én, men tvende Sorger at skaffe Afløb, den usalige Stakkel.

Kort efter brød Karavanen op og fortsatte uden Ophold Rejsen, indtil den endnu kun var tre Dages Rejse fjernet fra Bagdad; da gjorde den atter Holdt og udhvilede en Nat. Men da man den følgende Morgen igjen vilde pakke paa Lastdyrene og stige tilhest, opdagede man i det fjerne en tæt Støvsky, der formørkede hele Atmosfæren. Hastig kom den nærmere; endelig saa man, at det var en stor Hær af Fodfolk og Ryttere med Trommer og Faner. Pludselig skilte sig en Afdeling af fem hundrede Ryttere fra Hæren, for imod Karavanen og omringede Hofmesteren og hans Følge.

»Hvo er I, at I vover at bruge slig Fremfærd imod en fornem rejsende?« spurgte Hofmesteren forbitret.

»Sig os heller,« lød Svaret, »hvem Du selv er, hvor Du kommer fra og hvor Du agter Dig hen!«

»Jeg kommer fra Damaskus; Sharkan, Statholderen i Damaskus, sender mig til sin Fader, Kong Omar i Bagdad, med Tribut og Foræringer.«

Da Rytterne hørte Hofmesteren tale saaledes, bedækkede de deres Ansigter og græd, idet de udraabte: »Kong Omar er ikke mere; Allah være hans Sjæl naadig! — Kom med os til Veziren Dendan, Anføreren for vor Hær!«

Hofmesteren fulgte med Rytterne og blev ført frem for Veziren. Saasnart denne hørte, at han bragte Tribut og Gaver til Omar, sagde han med Taarer: »Kong Omar er ikke mere;

Riget er uden Regent. Saasnart Omar var død, opstod der en heftig Strid om, hvem der skulde være hans Efterfølger, indtil de fire Kadier og alle de Lærde forsamlede sig og besluttede, at Hæren skulde drage til Damaskus og udraabe Sharkan til Konge. Mange vilde imidlertid have Omars anden Søn, Dhul Makan til Hersker. Han var saa from, at han, alle uafvidende, tilligemed sin Søster havde begivet sig paa Pilgrimsrejse til Hedjas. Men da man intet videre havde hørt til ham, faldt Valget paa Sharkan; thi Nødvendigheden havde ogsaa sine Love.«

Ved denne Beretning blev Hofmesteren bestyrket i, at hans Gemalinde ikke havde fortalt ham andet end den rene Sandhed, og følte sig højlig oplivet af den skjønne Udsigt til, at Dhul Makan endnu kunde blive Sultan. Derfor tog han saaledes tilorde: »Priset være han, som véd at jævne alt, og som tildeler enhver efter sit Tykke, uden at aflægge noget Regnskab! — Ved Allah, denne Begivenhed er højst besynderlig og fortjener at optegnes med gyldne Bogstaver! — Thi vid, o mægtige Herre, at den Alvise har føjet alt efter Eders Ønske, idet han ved mig sender Eder Dhul Makan og hans Søster imøde!«

Ved denne Efterretning kastede Veziren sig til Jorden og takkede Gud for hans Tilskikkelse. Derpaa lod han den store Nyhed blive bekjendt for alle Rigets Fyrster og høje Embedsmænd. Da udbredte sig den gladeste Forbauselse over hele Lejren. Armeen takkede Gud, at den blev fri for at overskride Landet Iraks Grændser; dens Anførere begav sig med Ærefrygt hen for at gjøre Overhofmesteren deres Opvartning. Derpaa blev der holdt en stor Raadsforsamling, hvilken Veziren og

Dendan og Hofmesteren i Forening ledede, og i denne blev Dhul Makan enstemmig udvalgt til Konge i Bagdad.

Saasnart Forsamlingen var opløst, besluttede Hofmesteren at ile forud til Bagdad for at lade alt berede til Sultanens Modtagelse. Paa Vejen kunde han da tillige berette Dhul Makan og Nushat Assaman, som imidlertid var draget videre med Karavanen, hvilken Forandring der var foregaaet med deres Skjæbne, idet Dhul Makan ikke som den fortabte Søn, men som Hersker over det hele mægtige Rige igjen skulde betræde sin Fædrenestad, det hjemlige Bagdad.

Alle Rigets Store trængte sig omkring Hofmesteren ved hans Afrejse, for at bede ham anbefale dem hos sin Herre og Svoger, og lade dem beholde deres Embeder og Værdigheder.

Inderlig fornøjet begav Hofmesteren sig da paa Vejen tilligemed sine Tjenere og Mameluker, og standsede ikke, førend han havde naaet Karavanens Spidse, hvor han fandt sin Gemalinde og Prindsen, sin tilkommende Herre. Strax aflagde han Beretning om, hvad der var sket, trøstede de ved Budskabet om deres Faders Død smertelig overraskede Sødskende, og lykønskede Dhul Makan til hans Ophøjelse.

»Paa hvilken Maade er min Fader død?« spurgte Dhul Makan med Taarer.

»Veziren Dendan, som imorgen vil indtræffe tilligemed hele Armeen, der har udraabt Dig til Sultan, véd Besked om alt og vil fortælle Eder det. Men for Dig,« vedblev Hofmesteren, »bliver der intet tilovers uden at overtage Regjeringen; thi vægrer Du Dig, og bliver en anden Sultan, da svæver dit Liv i Fare.«

Dhul Makan dvælede et Øjeblik med sænket Hoved, og

svarede derpaa: »Nuvel, jeg modtager Regjeringen, men min Broder Sharkan — —?«

»Han skal vedblive at være Sultan i Damaskus, ligesom I er Sultan i Irak og Khorasan.«

Da Dhul Makan intet videre ytrede, overleverede Hofmesteren ham det kongelige Klædebon, hvilket Veziren havde sendt ham, tilligemed Scepter og Krone, og var derpaa den første, der hyldede ham som Hersker og Herre.

Imidlertid havde Karavanen gjort Holdt, og man havde aflæsset Kamelerne. Saasnart alt var i Orden, lod Hofmesteren paa en ophøjet Plads opslaa det kongelige Telt med 7 Kupler, lod indiske Tæpper udbrede og derpaa oprejse Tronen. Endelig sørgede han for en god og overflødig Proviant og en tilstrækkelig Mængde Vandbærere.

Neppe var disse Anstalter truffet, førend der i det fjerne hævede sig en tæt Støvsky, som formørkede hele Horizonten, og frem deraf bølgede en uhyre Arme som et oprørt Hav. Det var Tropperne fra Bagdad og Khorasan, under Storviziren Dendans Befaling.

Da iførte Dhul Makan sig hastig det kongelige Klædebon, omgjordede sig med Herskersværdet, besteg en herlig Ganger, som Hofmesteren i egen Person førte frem for ham, og red hen til det store Telt, hvor han tog Plads paa Tronen, med Kronen paa Hovedet og holdende Scepteret paa sine Knæ. Hofmesteren blev staaende for ham som Tronens Slave, og Mamelukerne bevogtede Indgangen til Teltet med blanke Sabler.

Snart kunde man ikke høre andet end Hestenes Trampen og Vrinsken. Armeens Officerer steg af, og blev efter deres Rang, ti og ti ad Gangen, efterhaanden af Hofmesteren fore-

stillede for Sultanen. Dhul Makan uddelte herlige Gaver og endnu herligere Forhaabninger, saa at alle følte sig ganske henrykt over den unge Fyrste. Tilsidst traadte den gamle Vezir, Dendan, frem for Sultanen, og fældede Taarer af Glæde, da han gjenkjendte sin afdøde Herres Søn.

Dhul Makan tog venlig imod ham og sagde: »Saaledes har den alvise Allah villet det, og ingen har kunnet forandre det.« Derpaa gav han Befaling til at uddele Proviant iblandt Tropperne, og gav dem Tilladelse til at forblive trende Dage paa Stedet og udhvile sig, for at han selv uforstyrret kunde underholde sig med Veziren, og lade sig alt fortælle, hvad der angik hans kjære Faders Hedengang. Ved denne Underholdning var ogsaa hans Søster tilstede.

Da Veziren havde leveret en Beretning om alt, hvad der var foregaaet ved Hoffet i Bagdad, siden de to Sødskendes hemmelige Undvigelse fra Hjemmet, lige indtil Kong Omars Forgiftelse, græd Søster og Broder længe og bitterlig med hinanden. Men endelig sagde Hofmesteren til Dhul Makan: »Nu maa I tørre Eders Taarer, fatte Mod og befæste Eders Regjering. Den, der efterlader sig en Søn som Eder, dør ikke, om han end dør.«

Da gjenvandt Dhul Makan atter sin Fatning lidt efter lidt, og holdt Mønstring over Tropperne. Den følgende Morgen bad han Veziren bringe alle hans Faders Skatte, og uddelte den største Del imellem Tropperne. Storveziren skjænkede han en Æresklædning til Tegn paa, at han maatte beholde sin Værdighed; de øvrige Stormænd og Armeens Officerer gav han ligeledes store Foræringer, hvortil han brugte alle de Penge,

som Hofmesteren skulde have bragt til Bagdad som Tribut fra Landet Syrien.

Hermed var alle meget tilfreds; de kastede sig ned for Dhul Makan og ønskede ham et langt Liv og en hæderlig Regjering. Indbyrdes tilstod de for hinanden, at de aldrig havde kjendt en saa gavmild og vennesæl Herre. Derpaa drog alle sig tilbage, hver i sit eget Telt, og efter trende Dages Hvile brød de op til Staden Bagdad.

Hele Staden var glimrende smykket og oplyst ved den ny Sultans Indtog. Dhul Makan begav sig lige til sin Faders Slot, og besteg Tronen, omgiven af Veziren, Hofmesteren, alle Rigets Stormænd og Marinens høje Officerer. Men saasnart han endelig atter var ene med sig selv, lod han sin Skriver komme og tilsagde ham en Beretning til sin Boder Sharkan om alt, hvad der var foregaaet, siden han sidst havde hørt fra Bagdad. Da Skriveren havde overført alt paa Papiret, afskedigede han ham, og sluttede Brevet med egen Haand, som følger:

— Min Broder! Sultanskaaben omgiver mine Skuldre, Herskersceptret hviler i mine Hænder. Men jeg har ikkun modtaget disse Magtens Symboler for at bevare dem for Dig, den ældre Broder og den værdigere. Saasnart Du betræder Bagdad, giver jeg alt i dine, den retmæssige Ejermands Hænder, og forlanger intet andet end at være din første Slave og at vinde din Kjærlighed. Alt er roligt; ingen Haand skal hæve sig imod Dig. Jeg venter Dig; il med at komme! — Med den barmhjærtige Allahs Hjælp skal vi vise, at vi er den samme Faders Sønner. — Fred være med Dig! —

Da Dhul Makan havde forseglet dette Brev, lod han Storveziren komme og sagde til ham:

»Ingen er værdigere end Du til at overbringe Sharkan

dette Brev. Behandl ham med al den Ærbødighed, som tilkommer den ældre Broder og sig ham, at jeg er beredt til at overgive Kongedømmet i hans Hænder, saasnart han maatte forlange det. Han herske da i Bagdad. medens jeg nøjes med Statholderskabet i Damaskus. — Il og kom hastig igjen tilbage! — Allah befalet!«

Veziren gjorde sig rejsefærdig, og tog uden Tøven Afsked fra Dhul Makan. I den allerkorteste Tid var han atter tilbage fra sin betroede Sendelse, og meldte Kongen hans Broders Ankomst. Da forsamlede denne alle sit Riges Store, og drog ham tvende Dages Rejse imøde. Henimod Aften paa den anden Dag fik Brødrene hinanden isigte. Saasnart Dhul Makan kunde skjælne sin Broder Sharkan i Spidsen for den sig nærmende Rytterskare, steg han af Hesten, og ilede tilfods hen imod ham. Men øjeblikkelig lod Sharkan ogsaa gjøre Holdt, og kom sin Broder paa samme Maade imøde. Midt imellem Hærene mødtes Brødrene; det var den første Gang i deres Liv, de saa hinanden. Drevne af samme varme Tilskyndelse kastede de sig hinanden i Armene, omfavnede hinanden med Ømhed, og græd længe med hinanden.

Endelig tog Dhul Makan tilorde: »O, Sharkan, at vi først da skulde vorde Brødre, da vi ingen Fader havde længer! Dog Allahs Villie ske! — Her staar jeg for dit Aasyn, ikke som den, der har ranet din Fædrenearv fra Dig, men som den, der trofast har bevaret den til Dig, indtil Du kom for at modtage den. Fra dette Øjeblik være Du Herskeren, og jeg din trofaste Tjener, hinanden lige kun i et, i en uskrømtet Broderkjærlighed, i et helligt Minde om den samme dyrebare Fader!«

»Nej, ved Allah og Profeten, ikke saaledes!« svarede

Sharkan tungsindig bevæget, »Allah har aldrig skiftet imellem os! Enhver af os blive, hvad han iforvejen er! Under Allahs Haand maa vi alle ydmyge os, saa mange som vi lever paa Jorden; jeg er ikke værdig til at bestige Højhedens Trone. Der var en Tid, da jeg bar et dødeligt Had til Dig og din arme Søster; som et Lyn slog Himlens Straf derfor ned i mit Indre, og lod mig føle, at vi kun er en Haandfuld Støv for den almægtige. Nej, min Broder, det blive, som det er! Hersk og vær lykkelig! Jeg skal søge min Lykke i at lyde og tjene Dig!«

Og Sharkan drog atter Dhul Makan til sit Bryst.

Da de tvende Skarer, imellem hvilke denne Scene fandt Sted, blev Vidner til disse gjentagne Udvexlinger af en gjensidig Broderømhed, opløftede de høje Jubelskrig. Derpaa forenede de sig, og førte de tvende Fyrster i Triumf ind i det festlig smykkede Bagdad, der ingensinde før havde været Vidne til en saa skjøn Enighed imellem Brødre, født til samme Trone.

Dhul Makan regjerede i Bagdad lykkelig og længe; Sharkan forblev indtil sin Død Statholder i Damaskus. Hvert Aar kom Brødrene med Længsel og Glæde sammen, og skiltes igjen med Savn og Smerte; men Sharkan og Nushat Assaman gjensaa ingensinde mere hinanden i dette Liv.

En af Dhul Makans første Regjeringshandlinger var at lade sin trofaste Ven Bademesteren kalde op for sig i Divanet. Hans Hjerte havde ingen Ro, førend han efter al Evne havde belønnet den Mand, hvem han skyldte Livet og hele sin Velfærd.

Saasnart det gode, gamle Skind traadte ind i den prægtige Divanssal, rejste Kongen og alle hans Store sig op for ham.

Den ærlige Sjæl var færdig at synke i Jorden af Blusel over al denne Ærbødighed, og vidste ikke, hvorledes han skulde vride og vende sig, om han skulde blive staaende eller kaste sig til Jorden, skride videre frem, eller gjøre højre om og løbe sin Vej. Han gjenkjendte nemlig ikke sin gode Ven og Staldbroder i Kongen paa den straalende Trone.

Men Dhul Makan steg ned og kom ham imøde, ganske som i gamle Dage, og sagde til ham med kjærlig Bebrejdelse: »O, min Ven, hvo skulde have tænkt, at Du vilde glemme mig saa snart!«

»Ej se, er det Dig?« udraabte Bademesteren glædestraalende, saasnart han paa denne Tiltale gjenkjendte ham, »men hvem Pokker har gjort Dig til Sultan, min lille Ven?«

Da gav alle de omkringstaaende sig til at le, og Veziren sagde til ham: »Du maa vise Kongen en sømmelig Ærbødighed, min gode Mand. Din forrige Ven er bleven Konge i Bagdad. Nu har han ladet Dig kalde op til sig for at belønne Dig for alt det gode, du i sin Tid har vist ham. Naar han derfor siger til Dig, at Du skal forlange noget af ham, saa tag Munden rigtig fuld og se til at komme frem med et ordentligt Ønske, som der er noget Forslag i!«

Bademesteren takkede Veziren for hans gode Raad og sagde: »Med et ordentligt Ønske skal det have gode Veje, lille Fatter. Der er noget, som jeg vaagen aldrig slipper ud af mine Tanker, og som jeg isøvne drømmer om ligefra Aften indtil Morgen; det vil jeg bede min kjære Ven om, hvis han har Magt til at skjænke mig det.«

»Du hehøver slet ikke at undse Dig,« sagde Veziren, »kom kun frem med, hvad Du har paa Hjertet! Ja, selv om det var Statholderskabet i Basra, intet skal være Dig for højt, min Ven!«

Ogsaa Dhul Makan opmuntrede ham til at ønske sig noget stort, idet han sagde: »Ønsk Dig, hvad Du vil! Selv om Du ønskede Halvdelen af mit Kongerige, skulde det meddeles Dig, eftersom Du er mit Livs Frelser og Velgjører.«

»Der er vel noget, jeg kunde have Lyet til at ønske mig,« ytrede Bademesteren, »men jeg er dog bange for, at det er altfor meget at forlange.«

»Kom kun frem med dit Ønske, og frygt intet!« svarede Kongen. Men Bademesteren vedblev at sige, at han var bange for det overdrevne i sit Ønske, og derfor heller vilde tie stille dermed, — at han var bange o. s. v. o. s. v.

Da blev Kongen endelig utaalmodig og udbrød: »Hvor ofte skal jeg da gjentage for Dig, at Du ikke behøver at frygte? Sig frem, hvad det saa end er!«

Da trak Bademesteren dybt sit Vejr og fremstammede: »Nu, saa udsted en Firman, som udnævner mig til Oldermand for alle Bademestere i hele Jerusalem!«

Da brast Sultanen ud i Latter, og alle tilstedeværende fulgte hans Exempel. »Der fordrer Du noget, som det ikke staar i Sultanens Magt at give,« sagde han, »ønsk Dig noget andet!«

»Ja tænkte jeg det ikke nok,« mumlede Bademesteren nedslaaet, »det var altfor højt, altfor højt!«

»Nu,« opmuntrede Kongen ham, »Verden indeslutter endnu mange andre skjønne Ting, som det vel er Umagen værd at ønske sig! Ønsk i Hast noget andet!«

»Ja, kan jeg ikke blive Bademestrenes Oldermand, saa ønsker jeg at blive Møgbærer ved det store Bad i Basra.«

Ved denne Bademesterens Ytring var Alle nærved at blive kvalt af Latter; men Veziren følte sig saa oprørt over

Mandens slette Smag, at han ikke kunde afholde sig fra at give ham et ordentligt Nakkedrag.

»Ej, hvorfor slaar Du mig?« udraabte den stakkels Bademester. »Jeg har jo intet ondt gjort! Har Du ikke selv sagt, at jeg ikke kunde tage Munden for fuld, at jeg frit turde ønske mig det allerhøjeste? Jeg forudsaa nok, at Kongen ikke vilde være istand til at opfylde mit Ønske. Men derfor kan vi jo være lige gode Venner. Farvel, I allesammen! Nu gaar jeg tilbage til Jerusalem og bliver, hvad jeg er.«

Og han begyndte at gaa baglænds ud af Salen. Men Kongen traadte ham i Vejen, lagde fortrolig Armen paa hans Skulder, og sagde: »Tag Fornuften fangen, min kjære Ven! Eftersom Du ikke kan vinde det højeste, maa Du som en forstandig Mand slaa Dig tiltaals ved det næst- eller næst-næsthøjeste. Hvad siger Du om at blive Statholder i Basra?«

»Nu, saa lad gaa da,« svarede Bademesteren, »saa lad mig da blive Statholder i Basra, eftersom jeg nødes til at slaa det andet af Tanker!«

Og derved blev det; endnu samme Dag udfærdigede Kongen en Firman, hvori Bademesteren udnævnedes til Statholder i Basra.

Veziren Dendan havde faaet Befaling til at ledsage Bademesteren til hans Statholderskab og indsætte ham deri. Saasnart alt var færdigt til Afrejsen, tog den nye Statholder Afsked fra Kongen, der lagde ham alvorlig paa Hjerte, først og fremmest at være betænkt paa at øve Retfærdighed overalt og ved enhver Lejlighed. Afskeden var som en Faders fra sin Søn.

Den skikkelige gamle Bademester hed nu Sultan Sejlakan. Med tre tusinde Mameluker, som Bagdads Stormænd havde

foræret ham, begav han sig paa Marschen til Basra, ledsaget et langt Stykke paa Vejen af alle Rigets Fyrster og Hærførere. Da han endelig naaede Basra, hvor man allerede for længe siden ved Ilbud og Fugleposter havde modtaget Efterretning om hans Udnævnelse til Statholder, fandt han hele Staden festlig oplyst, og alle dens Indvaanere kom ham jublende imøde: fornemme og ringe, store og smaa, fri og Slaver.

Strax begav han sig op paa Borgen og besteg den ham bestemte Trone. Undervejs havde Veziren trolig benyttet Lejligheden til at give ham et Begreb om de Pligter, hans nye, meget betroede Stilling krævede af ham; dette kom ham nu meget vel tilpas. Hans første Regjeringsakt var at udstrø en rigelig Mængde Gaver tilhøjre og tilvenstre, tykt og iflæng, hvor det kunde falde, saa at mange fik meget, og ingen gik ganske tomhændet bort; denne Handling blev af alle sagforstandige anset for en meget god Begyndelse til en hæderlig Regjering. Og Varselet slog virkelig til; Sultan Sejlakan, fordum Bademester — endnu stedse et godt gammelt Skind — regjerede med saa megen Visdom og Retfærdighed, at Kharasans Krøniker omtaler hans Regjeringsperiode som den mest velsignede i hele Landets Historie. — Sultan Sejlakan skulde neppe være bleven en bedre — Oldermand for Bademestrene i Jerusalem!

De tre Æbler.

En Dag befalede Khalifen Harun al Raschid sin Vezir Giafar den næste Nat at indfinde sig i Paladset. »Vezir,« sagde han til ham, da han var mødt for hans Aasyn, »jeg har isinde at gjøre en natlig Gang igjennem Staden for at erfare, hvorledes man holder sig mine Love og Anordninger efterrettelig. Navnlig er det min Agt med Strenghed at undersøge Embedsmændenes Færd. Bliver der ført grundet Klage over nogle af dem, vil vi sætte nye ind i deres Sted, som bedre vil opfylde deres Pligter; bliver derimod andre berømmelig omtalt for vore Øren, vil vi ikke undlade efter Fortjeneste at belønne dem.«

Khalifen og hans tro Ledsagere, Giafar og Mesrur, Storveziren og Obersten for Gildingerne, tog altsaa Forklædninger paa for at være ukjendelige, og begav sig tilsammen paa Vejen igjennem Staden.

Efterat de i Taushed var gaaet igjennem adskillige Gader, samt over flere Pladse og Torve, uden at møde nogen Moders-

sjæl, traf de endelig i et snevert Stræde en gammel Mand af høj Væxt og med et langt snehvidt Skjæg, som bar et tungt Næt paa sit Hoved og med langsomme Fjed kom gaaende op fra Flodbredden. Paa sin Arm havde han en Kurv af Palmeblade, og i Haanden en lang Stok, hvormed han støttede sin Gang.«

»Denne Olding,« ytrede Khalifen, »synes just ikke at leve i Overflødighed. Vi vil tiltale ham og spørge om hans Omstændigheder.«

»Gode Ven,« sagde altsaa Storveziren til ham, »hvem er Du?«

»Herre,« svarede Oldingen, »jeg er en Fisker, men den fattigste og elendigste af alle mine Lige. Iformiddags forlod jeg min Bolig for at gaa ud at fiske; jeg har arbejdet hele Dagen, men har indtil nu ikke fanget det allermindste. Og hjemme sidder min Kone og mine Børn og raaber forgjæves paa Spise fra min Haand.«

Fuld af Medlidenhed tog Khalifen nu selv Ordet og sagde: »Vilde Du vel have Mod til at vende om og endnu engang udkaste dit Net? Vi vil give Dig hundrede Guldstykker for sammes Indhold.«

Ved dette Forslag glemte den gode, gamle Fisker al Dagens Møje og hele sin Elendighed, og gik med Khalifen, Giafar og Mesrur atter ned til Bredden af Tigrisfloden, idet han mumlede for sig selv: »Disse Herrer synes altfor satte og ærbare af Væsen til, at de skulde holde mig for Nar. Selv om de blot gav mig Hundrededelen af, hvad de havde lovet mig, vilde dette dog altid være meget for mig.«

Saasnart Fiskeren med sine Ledsagere havde naaet Floden, kastede han atter sit Net ud, og drog det efter en passende Tids Forløb igjen iland. Nettet var overordentlig tungt og

truede med at briste. Og intet Under; der fandtes en svær, med Omhu tillukket Kiste deri.

Khalifen lod øjeblikkelig den gamle Fisker give de hundrede Guldstykker, som han havde lovet ham, og lod ham dermed gaa. Men Obersten for Gildingerne maatte tage Kisten paa Nakken og hastig bære den tilbage til Paladset; thi Harun var i højeste Maade nysgjerrig efter at lære dens Indhold at kjende. Neppe var Eventyrerne atter under Tag, førend Khalifen lod Kisten bryde op. Indeni samme fandtes der en stor Kurv af Palmeblade, hvis Laag var syet fast med røde, uldne Snore. Dog Khalifen havde naturligvis ikke Taalmodighed til at vente, medens Laaget blev sprættet af; han skar Snorene over, og fremdrog af Kurven en underlig blød Pakke, der var indhyllet i et gammelt Tæppe og omviklet med stærke Snore. Med en feberagtig Hast skar Harun ogsaa disse Snore over og viklede Pakken op. — Hvilket grufuldt Syn! Med Forfærdelse saa de for sig et kvindeligt Legeme, mere blændende end Sneen, skaaret i mangfoldige Stykker!

Man kan lettere forestille sig end det lader sig beskrive, i hvilken Grad Khalifen blev greben af Forbauselse og Rædsel ved dette Syn. Længe blev han staaende i stum Henstirren; men saasnart han atter vandt Mælets Brug, brød han ud i den heftigste Vrede, og udraabte med rasende Blikke paa den ulykkelige Storvezir: »Ha, usalige! Er det paa denne Maade, at Du vaager over mine Undersaatters Vel! Lige under dine Øjne begaaes der i min Hovedstad de skrækkeligste Mord, og man kaster Ligene i Floden, uden Sky for den hævnende Retfærdighed! Paa Dommens Dag vil de raabe om grusom Hævn over Dig, Du onde Tjener! — Hvis Du ikke hastig udsoner

denne Kvindes jammerlige Død med hendes grusomme Morders Henrettelse, saa sværger jeg ved den store Guds Navn, at jeg lader Dig selv hænge tilligemed fyrretyve af dine Frænder!«

»Hersker over de Troende,« svarede Giafar bævende, »jeg beder Eders Højhed i det mindste forunde mig Tid til at eftersporе Forbrydelsen.«

»Den skal Du faa!« svarede Khalifen, »men jeg tilstaaer Dig kun tvende Dage. Indret Dig nu derefter!«

I levende Angst gik Storveziren hjem. »Hvorledes skulde jeg vel i en saa stor og folkerig Stad som Bagdad,« sagde han til sig selv, »formaa at opdage en Morder, som rimeligvis har begaaet Forbrydelsen uden Vidner, og maaske allerede har forladt Staden? En anden vilde i mit Sted tage en eller anden Usling ud af Fængslerne og lade ham undgjælde for at tilfredsstille Khalifen; men jeg nærer Afsky for slig vilkaarlig Retspleje, og lader der sig ingen anden Udvej finde, vil jeg heller dø end følge denne.«

Imidlertid satte han øjeblikkelig iværk, hvad han formaaede at gjøre; alle de ham undergivne Politiembedsmænd kom paa Benene og eftersporede Forbryderen paa det omhyggeligste, vel vidende, hvad det gjaldt om. Deres egen Velfærd stod nemlig ikke mindre i Fare end deres Herre, Vezirens; ved hans Fald vilde de alle drages med i Fordærvelsen.

Men alle deres Bestræbelser var frugtesløse; der var intet Spor af Morderen at opdage. Da kom Veziren til den sørgelige Erkjendelse, at det var ude med ham, hvis ikke den barmhjertige Himmel paa en besynderlig Maade greb frelsende ind i hans Skjæbne.

Under disse Omstændigheder oprandt den tredie Dag, og Giafar maatte møde for Khalifen.

»Nu, har Du fundet Morderen?« spurgte Harun i haard Tone.

»Hersker over de Troende,« svarede Giafar med Taarer, »jeg har ingen fundet, som kunde give mig den ringeste Oplysning angaaende denne uhyggelige Begivenhed. Morderen er ikke til at opdage.«

Da gav Harun al Raschid Befaling til, at Storveziren skulde hænges tilligemed fyrretyve Barmekider udenfor Porten af hans Palads. Medens Galgerne blev oprejst og de fyrretyve Barmekider slæbt frem af deres Huse, lod Khalifen udraabe over hele Staden:

»Hvo, som vil se Storveziren Giafar og fyrretyve af hans Frænder ophænge i Galgen, indfinde sig paa Pladsen foran Paladset!«

Saasnart de nødvendige Foranstaltninger til Henrettelsen var truffet, blev Giafar og hans fyrretyve Slægtninge ført hid under Ledsagelse af Skarpretteren og en Mængde Retsbetjente, og stillet hver under sin Galge. Allerede kastede man dem Rebene om Halsen. Det paa Pladsen forsamlede Folk flød hen i Taarer og fyldte Luften med sine Veklager; thi Barmekiderne var bekjendt for deres Retskaffenhed, Uegennyttighed og Gavmildhed, ikke alene i Bagdad, men over hele Riget, og Alle følte, at det almindelige Vel stod i Begreb med at lide et ubodeligt Tab.

Endnu nogle Øjeblikkes Tøven, og man turde ikke længer vove at opsætte den strenge Haruns uigjenkaldelige Befaling; de ædleste Mænd i Riget skulde miste Livet paa en vanærende Maade. Tegnet blev givet, det skjæbnesvangre Tegn til Henrettelsen! — — Da styrtede med et højt Skrig en smuk og

velklædt ung Mand frem af Skaren, trængte sig igjennem til Storveziren, kastede sig ned for ham og udraabte, idet han kyssede hans Hænder:

»Ædle Vezir, Rigets og Hoffets første Emir, de fattiges sikre Tilflugt! I er uskyldig i den Forbrydelse, som der er begaaet! Forlad Eders Plads og lad mig udsone den unge Kvindes grusomme Død! Det er mig, der har dræbt og kastet hende i Floden, o, jeg ulykkelige!«

Endskjøndt Veziren naturligvis i højeste Maal blev glædelig overrasket ved dette pludselige Omslag i hans Skjæbne, kunde han dog ikke andet end føle en inderlig Medlidenhed med den unge Mand. Dog førend han endnu kunde svare ham, trængte en høj, allerede aldrende Mand af et ærværdigt Udseende sig frem til ham og raabte: »Herre, tro ikke denne unge Mand! Ingen uden jeg har myrdet den unge Kone, og fortjener Forbrydelsens Straf! — I den Barmhjertiges Navn besværger jeg Eder, lad den unge Mand uhindret gaa sin Vej! Han er from og uskyldig som Ørkenens Gazelle!«

Dog den unge Mand lod ham neppe tale ud, men raabte: »Nej, o Herre, jeg er Morderen, og min Forbrydelse kjender ingen medskyldige!«

»Ak, min Søn,« afbrød Oldingen ham i sagte Tone, »Dig har Fortvivlelsen bragt herhid, og Du ønsker at gribe voldsomt ind i din Skjæbne. Du er saa ung endnu; lev og lær at glemme! Jeg derimod vil ikke faa Tid til at glemme, hvad jeg fornys har maattet opleve; jeg er gammel, og har kun faa Dage tilbage at leve i. En Olding som jeg maa desuden stedse være beredt til at forlade denne Verden. Min dyrebare Søn,

lad mig ofre denne usle Rest af mit Liv for at frelse dit, som først nylig har taget Begyndelse.«

»Ædle Giafar,« vedblev han derpaa i høj Tone, henvendt til Storveziren, »jeg gjentager, at jeg alene er Morderen, og fordrer Retfærdighed af Eder! Lad mig dø og den unge Mand leve! I vil derved gjøre vel imod os begge, os tvende ulykkelige!«

Denne forunderlige Kappestrid for at komme til at pryde Galgen bevægede Giafar, med de høje Embedsmænds Tilladelse, som var blevet gjort ansvarlige for Udførelsen af Khalifens Villie, til at føre dem begge, baade den unge Mand og Oldingen, frem for Khalifen.

Saasnart han stod for Haruns Aasyn, kyssede han Gulvet syv Gange, og tog derpaa tilorde:

»Naadige Hersker, her bringer jeg Eder en ung Mand og en Olding, som begge udelukkende erklærer sig skyldig i den unge Kvindes Død, som vi har fundet i Tigrisfloden.«

Da Khalifen derpaa alvorlig formanede dem til at sige Sandheden, hvo af dem der var den egentlige skyldige, gjentog de begge deres tidligere Forsikringer. Under disse Omstændigheder syntes det Khalifen, at der ikke var andet for at gjøre end at lade dem begge hænge. Men Storveziren vovede at indvende:

»Herre, hvis kun én af dem er skyldig i Mordet, vilde det være en Uretfærdighed at undlive dem begge to.«

Da hævede den unge Mand højtidelig sin Røst og sagde: »Jeg sværger ved den almægtige Allah, som har skabt Himmel og Jord, at jeg for tre Dage siden har dræbt den unge Kvinde, firdelt hendes Legeme og kastet hende i Floden. Jeg vil paa

Dommens Dag ingen Andel have i Naaden, saafremt jeg farer med Usandhed! Lad mig da lide den Straf, jeg alene har fortjent!«

Paa denne højtidelige Ed troede Khalifen den unge Mand, og det saa meget snarere, som Oldingen taug stille dertil.

»Ulyksalige,« henvendte han sig derfor til den unge Mand, »hvorfor begik Du en saa afskyelig Forbrydelse, og hvad foranlediger Dig til at optræde som din egen Anklager?«

»Hersker over de Troende,« svarede den unge Mand, »hvis det blev optegnet, hvad der har tildraget sig mellem mig og hin unge Kvinde, vilde Verden deri komme til at besidde en meget sørgelig, men tillige højst lærerig Historie.»

»Lad os da høre! Fortæl os din Historie!« bød Khalifen, og den unge Mand begyndte som følger:

Den sønderlemmede unge Kone, og den unge Mands, hendes Ægtefælles, Historie.

»Hersker over de Troende, den myrdede unge Kvinde var min Hustru og en Datter af denne Olding, min Faders Broder. Da jeg ægtede hende, var hun kun tolv Aar gammel, og siden hin Tid er otte Aar henrundne. Hun har allerede født mig tre Drengebørn, og jeg maa til hendes Ros tilstaa, at hun i ingen Henseende nogensinde gjorde mig imod. Hun var klog i Væsen, elskelig i Adfærd, og havde aabenbart kun ét Formaal for Øje, det at behage mig. Intet Under derfor, at jeg paa min Side inderlig elskede hende og stræbte at forekomme alle hendes Ønsker.

Da hun for omtrent to Maaneder siden faldt i en Sygdom, viste jeg hende al optænkelig Omhu, og sparede intet for at befordre hendes Helbredelse. Efter en Maaneds Forløb var hun ogsaa igjen saa vidt helbredet, at hun kunde tænke paa at gaa i Badet.

»Kjære Fætter« (saaledes kaldte hun mig i fortrolig Tale), »kjære Fætter,« sagde hun da en Dag til mig, »jeg føler den største Lyst til Æbler, og Du vilde berede mig en stor Glæde ved at skaffe mig nogle. Jeg har allerede længe baaret paa denne Attraa, og den er tilsidst, maa jeg tilstaa, bleven saa heftig, at jeg med Grund frygter for at faa et eller andet slemt Tilfælde, dersom den ikke bliver tilfredsstillet.«

»Jeg skal i det mindste gjøre mig al optænkelig Umage for at tilfredsstille denne din Attraa,« svarede jeg hende, og gav mig strax til at søge efter Æbler paa alle Torve og i alle Boder. Men der var desværre ikke et eneste at opdrive, endskjøndt jeg bød en Gulddinar for Stykket. Ganske fortrædelig over min spildte Møje vendte jeg tilbage fra min Udflugt. Da nu min Kone kom hjem fra Badet og ingen Æbler forefandt, blev hun saa forstemt derover, at hun ikke kunde sove hele Natten. Jeg stod derfor den følgende Dag meget tidlig op, gik ud og forhørte mig atter om Æbler i alle Haver trindt omkring, men lige saa forgjæves som den foregaaende Dag. Imidlertid fik jeg dog den bestemte Underretning af en gammel Gartner, at jeg ved denne Tid itetsomhelst Sted vilde finde modne Æbler uden i Eders Højheds Haver i Basra.

Da jeg nu elskede min Kone overordentlig højt, vilde jeg ikke for alt i Verden forsømme noget, som kunde føre til Opfyldelsen af hendes levende Ønske. Derfor underrettede jeg hende strax om mit Forehavende, iførte mig Rejseklæder, og

begav mig paa Vejen til Basra. Med saadan Il fremskyndede jeg denne min Rejse, at jeg i mindre end fjorten Dage igjen var tilbage med tre herlige Æbler, der rigtignok havde kostet en Gulddrachme Stykket. Det var nemlig de eneste fuldmodne, som fandtes i hele Haven, og Gartneren vilde ikke overlade mig dem for nogen ringere Pris.

Uden at give mig Tid til endog blot at klæde mig om, ilede jeg med mine kostbare Æbler strax ind til min Kone og overrakte hende dem. Men imidlertid var Lysten efter Æbler aldeles forgaaet hende, og hun lod det bero ved at tage med Tak imod dem og lægge dem tilside. Den arme havde, medens jeg var borte, haft et Tilbagefald af sin Sygdom, og jeg vidste ikke længer, hvad jeg skulde gjøre for at hjælpe hende.

Da jeg den følgende Dag sad i min Bod paa Bazaren, hvor der findes allehaande fine og kostbare Stoffer tilsalg, saae jeg en stor, sort Slave af et hæsligt Ydre nærme sig med et herligt Æble i Haanden. Øjeblikkelig erkjendte jeg Æblet for at være et af dem, som jeg den foregaaende Dag havde bragt med mig fra Basra, og kaldte i stor Bevægelse Slaven hid til mig, idet jeg spurgte, hvor han havde faaet dette Æble fra. Leende svarede han mig:

»Jeg har faaet det af min Kjæreste. Jeg kommer lige derfra, og maatte til min store Sorg finde hende syg og sengeliggende. Ved Siden af sig havde hun tre Æbler liggende, og da jeg spurgte, hvor hun havde faaet dem fra, fortalte hun mig, at hendes godmodige Nar af en Ægtemand havde gjort en fjorten Dages Rejse for at hente dem til hende. Derpaa holdt vi Maaltid med hinanden, og da jeg forlod hende, tog jeg dette Æble med mig.«

Ganske ude af mig selv over denne Forklaring stod jeg strax op, lukkede min Bod og ilede hjem. Helt uventet traadte jeg ind i min Kones Værelse. Her saa jeg mig først og fremmest om efter Æblerne, og da jeg kun fandt tvende tilstede, spurgte jeg min Kone om det tredje.

Min Kone vendte Hovedet om imod Æblerne og svarede ganske ligegyldig, da hun saa, at der kun var to tilbage: »Kjære Fætter, jeg véd ikke, hvor det tredje er blevet af.«

Dette Svar gjorde min Mistanke til fuldkommen Vished. Henreven af Skinsygens Raseri drog jeg min Dolk ud af Bæltet og stødte den i min forræderske Hustrus Barm. Derpaa huggede jeg Hovedet af hende, mere lig et ufølsomt Uhyre end et Menneske, firdelte hendes Legeme, og pakkede Stykkerne i en Kurv, som jeg syede til med rødt Uldgarn. Kurven forvarede jeg til større Sikkerhed i en Kiste, som jeg endelig den samme Dags Aften styrtede i Tigrisfloden.

Mine to yngste Børn var allerede bragt tilsengs og laa i deres sødeste Søvn; min tredje sad endnu udenfor Huset. Ved min Tilbagekomst fra Floden fandt jeg det bitterlig grædende udenfor Husdøren, og da jeg spurgte, hvad der fejlede det, fik jeg til Svar: »Kjære Fader, jeg har idag uden Moders Vidende taget et af de tre Æbler, som Du nylig bragte hende. Længe passede jeg vel derpaa; men da jeg i Middags løb omkring og legede paa Gaden med mine smaa Brødre, rev en styg, sort Slave mig det af Haanden og løb sin Vej dermed. Jeg ilede strax efter ham og forlangte mit Æble tilbage, idet jeg raabte, at det tilhørte min syge Moder, og at Du nylig havde gjort en Rejse paa fjorten Dage for at bringe hende det. Men han vilde ikke give det fra sig igjen, og da jeg vedblev at løbe

skrigende efter ham, vendte han sig om, slog mig til Jorden, og sprang derpaa ind i en Sidegade, hvor jeg snart ganske tabte ham af Syne. Saa gik jeg endelig hjem igjen og satte mig her ved Indgangen for at vente, indtil Du kom hjem, og bede Dig, at Du ikke maatte sige min stakkels, syge Moder noget derom. Hun vilde tage sig min Uartighed altfor nær og blive endnu sygere.«

Ved dette mit Barns Tale følte jeg mig greben af en ubeskrivelig Smerte. Jeg indsaa pludselig alt det skrækkelige ved min Forbrydelse og angrede, men desværre for silde, at jeg havde haft mindre Tillid til min ædle Hustru end til en elendig Slave, som havde sammenflikket sin løgnagtige Fortælling af de Stumper, som Barnet i sin Angst havde leveret ham. Imidlertid havde min Onkel indfundet sig for at besøge sin Datter; istedetfor at føre ham ind til hende maatte jeg elendige fortælle, at jeg havde dræbt hende. Jeg skjulte heller ikke det mindste for ham, endnu mindre besmykkede jeg min skjændige Adfærd, men erklærede mig selv for den allerværste Forbryder, uden at vente Fordømmelsesdommen fra hans Læber. Men den ædle Olding gav sig, istedetfor at overøse mig med vel fortjente Bebrejdelser, ja Forbandelser, til at græde med mig, og vi begræd i hele tre Dage med hinanden Tabet af den elskeligste Datter og Hustru, som jeg paa en saa grusom Maade havde skilt os ved, idet jeg letsindig laante Øre til løgnagtig Sladder af en elendig Slave.

Nu kjender Eders Højhed alle Omstændighederne ved min Forbrydelse, og jeg beder Eder om at vorde straffet med den strengeste Retfærdighed. Hvad I end bestemmer over mig,

skal I ikke høre mig knurre; ingen Straf kan være haard nok til at udsone en saa grusom Forbrydelse.«

Den unge Mands Fortælling satte Khalifen i den højeste Forbauselse. Men paa samme Tid erkjendte han, at Forbryderen var mere at beklage end egentlig strafværdig, og han fattede den inderligste Medlidenhed med ham. Straffen, den allerhaardeste Straf, bar han i sig selv. Derfor tog Khalifen saaledes tilorde:

»Denne unge Mands Forbrydelse er vistnok afskyelig; men den har mere sin Grund i Svaghed end i Ondskab. Mig synes derfor, at den vel kan undskyldes baade for Allah og Menneskene. Den egentlige skyldige er den nedrige Slave, og ham skal visselig den grusomste Hævn ramme.«

Derpaa henvendte han sig til Giafar og vedblev: »Jeg giver Dig tre Dage til at opspore ham; har Du ham ikke i din Magt inden denne Tid, skal Du selv i hans Sted miste Livet.«

Den ulykkelige Vezir havde allerede troet sig udenfor al Fare; Khalifens nye Befaling bøjede ham derfor desto dybere til Jorden. Imidlertid kjendte han sin Herres Gemytsart altfor vel til at vove nogen Indsigelse; under Taarer drog han sig tilbage, og gik hjem med den Overbevisning, at han kun havde tre Dage tilbage at leve i. Han havde nemlig saa ringe Haab om at opdage den skyldige Slave, at han slet ikke tænkte paa at anstille Efterforskninger for at finde ham. »Hvorledes skulde det vel blive muligt,« sagde han til sig selv, »i en Stad som Bagdad, hvor der findes utallige sorte Slaver, at finde den eneste skyldige! Hvis Allah ikke griber ind, som tidligere, maa jeg være beredt paa at lade Livet.«

De to følgende Dage tilbragte han dybt sørgende i Kredsen af sin jamrende Familie, som bittert klagede over Khalifens grusomme Strenghed. Paa den tredje Dag beredte han sig til modig at gaa Døden imøde, som en Vezir uden Plet og Dadel, der af bedste Evne havde opfyldt sit Embeds tunge Pligter. Kadi og Vidner blev hidkaldt, forat de skulde underskrive hans i deres Nærværelse affattede Testamente. Da denne Forretning var tilendebragt, omfavnede han sin Hustru og sine Børn og sagde dem det sidste Farvel. Hele Familien flød hen i Taarer; det var et uden Lige rørende Skuespil.

I samme Øjeblik som det tredje Døgn var udrundet, indfandt sig en af Khalifens Tjenere for at opfordre Giafar til at indfinde sig hos den utaalmodig ventende Fyrste for at give Besked angaaende den forbryderiske Slave. Just vilde den til Døden bedrøvede Vezir begive sig paa Vejen, da en af Husets Barnepiger bragte ham hans yngste, fem til sex Aar gamle Datterlil, forat han skulde se hende endnu engang. Dette Barn besad i en ganske overordentlig Grad hans Hjertes Ømhed; med Taarer i Øjnene tog han det i sine Arme og kyssede det gjentagne Gange. Men idet han trykkede det ind til sig, bemærkede han under dets Klæder, paa dets Bryst, en haard Gjenstand, der syntes at udaande en behagelig Duft; adspredt spurgte han Barnet, hvad det var, det havde paa Brystet.

»Et Æble, lille Fa'er,« svarede Barnet, »hvorpaa der staar Khalifen, vor Herres Navn; vor Slave Rihan har solgt mig det for to Guldstykker.«

Ved Ordene »Æble« og »Slave« lod Veziren høre et lydeligt Udraab af Glæde og Overraskelse. Han fik Æblet lokket

fra sin lille Pige, og hidkaldte øjeblikkelig Slaven, som just befandt sig i Nærheden. »Skurk,« spurgte han, »hvor har Du dette Æble fra?«

»Herre,« svarede Slaven forvirret, »jeg tilsværger Eder, at jeg hverken har taget det fra Eder eller stjaalet det i Khalifens Have. Jeg traf forleden tre eller fire legende Børn paa Gaden; et af disse havde et Æble i Haanden, og jeg fik det Indfald at snappe det fra Barnet. Men den lille Dreng løb efter mig og skreg, at Æbtet tilhørte hans syge Moder og at hans Fader havde gjort en lang Rejse for at tilfredsstille hendes umaadelige Lyst efter Æbler. Af tre, som han havde bragt med sig tilbage, var dette det ene, og Drengen havde listet det til sig uden sin Moders Tilladelse og Vidende. Men forgjæves bønfaldt Barnet mig om at give det Æblet tilbage; jeg beholdt det og solgte det siden til Eders yngste Datter for to Guldstykker. Det er det hele, jeg har at sige.«

Giafar kunde ikke noksom forbauses over, at en ussel Slaves Gavtyveri ikke alene havde foranlediget en uskyldig Kones Død, men ogsaa havde været nærved at hidføre hans egen. Han tog Slaven med sig op til Khalifen og fortalte denne helt omstændelig, hvad han allerede havde erfaret af Slaven og hvorledes denne var blevet opdaget. Intet kan ligne Khalifens Overraskelse! Imidlertid var han højlig tilfreds med Udfaldet — thi han elskede dog af Hjertet sin tro Storvezir — og brast ud i en høj Latter. Dette Khalifens gode Lune kom den forbryderiske Slave tilgode; i Betragtning af, at han dog ingenlunde havde haft til Hensigt at afstedkomme den store Ulykke,

som sket var, slap han med en efter Omstændighederne lemfældig Straf. Men for at trøste den ulykkelige, unge Mand over Tabet af hans dyrebare Hustru, formælede Khalifen ham med en af sine smukkeste Slavinder, overøste ham med Velgjerninger og forblev ham bevaagen lige indtil Døden adskilte dem.

Prinds Kamar-as-samans og Prindsesse Badurs Historie.

Omtrent tyve Dagsrejser tilsøs fra den persiske Kyst ligger i det store Ocean Øen Khaladan. Den er inddelt i flere anselige Provindser med blomstrende og stærkt befolkede Stæder, og danner et mægtigt Kongerige. Over dette herskede i fordums Tid Kong Shahzeman. Denne mægtige Fyrste havde taget fire Prindsesser til sine retmæssige Gemalinder, og besad desuden tredsindstyve Medhustruer: ved den Velstand og velsignede Ro, som herskede i hans Rige, holdt han sig for den lykkeligste Konge paa Jorden. Kun én Ting voldte ham Sorg, den nemlig, at han ved sin allerede vidt fremrykkede Alder endnu ikke besad nogen Arving til sit Rige; men han vidste ikke, paa hvem han skulde skyde Skylden for denne Vanskjæbne. Som naturligt, ansaa han det for den allerstørste Ulykke, at skulle dø uden Arving; men han skjulte i lang Tid sin Græm-

melse over dette bitre Savn, og led saa meget mere derved, som han gjorde Vold paa sig selv for at skjule det.

Dog endelig kunde han ikke længer bære sin Sorg alene, men aabenbarede den en Dag for sin Vezir under fire Øjne, og spurgte ham, om han ikke vidste noget Raad imod det ham overhængende Onde.

»Eders Højhed,« svarede den kloge Vezir, »skulde visselig snart finde Hjælp derimod, hvis det var en Sag, som almindelig Menneskevisdom havde nogen afgjørende Indflydelse paa. Men desværre maa jeg bekjende, kommer heri alle menneskelige Kundskaber og Erfaringer tilkort, og der bliver i saadan Nød intet andet tilbage end at henvende sig til selve Gud. Ofte behager det den alvise og almægtige, midt i vor Lykke, naar vi netop allermindst tænker paa ham, at sende os Sorg og Pine, forat vi skal føle hans Almagt og erindre, at vi intet har af os selv, men ét og alt af ham alene.«

»I besidder Undersaatter,« vedblev Veziren, »som i fortrinlig Grad lægger sig efter at ære og tilbede det højeste Væsen, og som for Guds Skyld underkaster sig allehaande Savn og fører det strengeste Liv. Det er derfor mit Raad, at I lader uddele rigelige Almisser til disse fromme Sjæle og opfordrer dem til at forene deres Bønner med Eders. Iblandt saa mange kunde der dog maaske findes én, der er Gud saa velbehagelig, at han vilde tilstaa ham Opfyldelsen af Eders brændende Ønske.«

»Kong Shahzeman syntes godt om dette vise Raad og takkede sin Storvezir af sit inderste Hjerte. Ufortøvet sendte han rigelige Almisser til alle Broderskaber af fromme og hellige Mænd, og lod deres Forstandere samtlig kalde for sig. Efterat han havde beværtet disse med et frugalt Maaltid, meddelte han dem, hvad der laa ham paa Hjerte, og bad dem om

at anbefale ham til deres Gud indviede Undergivnes fromme Forbønner.

Og se, ikke længe varede det, inden én af Kongens Koner blev frugtsommelig, og efter den sædvanlige Tids Forløb fødte hun en Dreng til Verden. Af Taknemlighed over denne Lykke sendte Kong Shahzeman de fromme Broderskaber igjen Almisser af en Størrelse, som stod i Forhold til hans Rigdom og hans Hjertens Glæde, og Prindsens Fødsel blev ikke alene i Hovedstaden, men over hele Landet festligholdt ved en lang Række af glimrende Højtider.

Den lille Prinds var strax efter Fødslen bleven bragt til sin Fader. Denne fandt ham saa smuk, at han kaldte ham Kamar-as-saman *). Derpaa sørgede han omhyggelig for hans Opdragelse og for hans Undervisning, saasnart Tiden havde gjort ham moden dertil. Kamar-as-saman fik de dueligste Lærere og de viseste Hovmestre, som var at finde i hele Landet; og disse baade ved deres Kundskaber, Færdigheder og Dyder udmærkede Mænd fandt hos Prindsen en højt begavet og lærvillig, for alle Undervisningsfag modtagelig Aand. Senere lærte den unge Fyrste allehaande legemlige Færdigheder, og udmærkede sig baade i det ene og det andet til en Grad, som vakte alle hans Paarørendes, men især hans Faders Beundring.

Da Prindsen var femten Aar gammel, fattede Kongen, hans Fader, i sin Ømhed den Beslutning at frasige sig Tronen til Fordel for sin Søn, og talte desangaaende med sin højt betroede Storvezir.

»Jeg frygter for,« ytrede han, »at Prindsen ved at til-

---

[1]) Sin Tids Maane.

bringe sine Ungdomsaar i Lediggang skal komme til at miste ikke alene de høje Fortrin, som Naturen i et saa overstrømmende Maal har begavet ham med, men ogsaa dem, han har vundet ved den omhyggelige Opdragelse, som jeg i min faderlige Ømhed beredte ham. Eftersom jeg nu er i den Alder, da man kan trænge til og længes efter Ro, har jeg besluttet at afstaa ham Regjeringen, og for min øvrige Tid nøjes med den Glæde at se ham regjere. Hvad synes Eder derom, min gamle Ven?«

Storveziren kjendte sin Herre og var klog nok til ikke aabenbart at modsætte sig denne hans Beslutning, endskjøndt han havde mangfoldige Grunde, som maatte bevæge ham til at stemme derimod; meget mere syntes han villig til at gaa ind paa Kongens Plan og ytrede:

»Herre, I taler i mit Øre med den faderlige Ømheds Røst, og med Glæde lytter jeg dertil; imidlertid kunde det dog synes betænkeligt at paabyrde saa unge Skuldre en saa tung Byrde som Styrelsen af et stort og mægtigt Rige. Med fuldkommen Ret nærer Eders Højhed Frygt for, at Lediggangen skal volde hans ædle Natur Skade; men skulde det ikke være muligt at sysselsætte ham paa anden Maade? Hvad, f. Ex., om man lod ham formæle sig? Ægteskabet er en herlig Ting til at samle et ungt Menneskes Kræfter fra et udsvævende Liv. Paa samme Tid kunde Eders Højhed give Prindsen Adgang til Eders Statsraad; der vilde han efterhaanden lære, hvorledes han i Tiden skal opretholde Eders Trones Glands og Anseelse, og saa kunde I jo altid afstaa ham Regjeringen, naar I saa, at han var den høje Opgave voxen.«

Sultanen fandt sin Storvezirs Raad baade vist og godt, og saasnart denne havde forladt ham, sendte han Bud efter Prindsen. Denne havde hidtil været vant til kun at besøge sin Fader paa

visse Timer af Dagen, uden nogensinde at blive kaldet til ham, og blev derfor ikke lidet overrasket ved den modtagne Befaling. Istedetfor altsaa at træde frem for ham med den sædvanlige sønlige Frimodighed, hilste han med dyb Ærefrygt og blev staaende foran ham med nedslagne Øjne. Dette undgik ingenlunde Sultanen, og han sagde derfor til ham i en opmuntrende Tone:

»Min kjære Søn, kan Du gjætte, hvorfor jeg har ladet Dig kalde?«

»Herre, Allah alene ser i Hjerterne,« svarede Prindsen med Tilbageholdenhed, »men jeg vil med Glæde fornemme Eders Højheds Befalinger.«

»Nu, saa vid da,« vedblev Sultanen, »at jeg har i Sinde at formæle Dig! Hvad siger Du dertil?«

Med stor Misfornøjelse modtog Prindsen denne Efterretning; han geraadede i Forvirring, Sveden traadte frem paa hans Pande, og han vidste ikke, hvad han skulde svare. Endelig fandt han dog Ord til at udtale sig paa følgende Maade:

»Herre, jeg beder Eder om Tilgivelse, at jeg viser mig saa overrasket ved denne Eders Meddelelse; jeg er saa ung endnu, at sligt aldrig endnu er kommet mig i Tanker. Jeg er ikke engang vis paa, at jeg nogensinde bestemmer mig til den ægteskabelige Stand; ikke alene den Bekymring, som Kvinderne volder, giver mig Betænkeligheder, men ogsaa mange af vore store Digteres Udsagn, som beskylder Kvinderne for Ondskab og Troløshed [1]. En af dem siger nemlig:

---

[1]) Hele den orientalske Litteratur vrimler af kvindefjendtlige Ytringer og Sentenser lige fra selve Koranen og til den seneste Tids Digtere, og det samme høres gjentaget hos vor Tids Orientalere. »Kvinderne har hverken Forstand eller Religion,« er et almindeligt Mundheld.

— Spørger I mig om Kvinderne, saa vider, at jeg har studeret dem tilbunds, og er vel bekjendt med hele deres forviklede Natur! — — Naar en Mands Hoved bliver graat eller hans Rigdom formindsker sig, saa er det ogsaa ude med deres Kjærlighed til ham.

— Staa Kvinderne imod, saasandt Du vil vandre paa Allahs Veje! Den Yngling, som giver sig dem ivold, vil aldrig blive til Mand. — Han vil ingensinde bringe det til Modenhed, selv om han beflittede sig derpaa i tusinde Aar.

»Det kan vel være,« vedblev Prindsen, »at jeg en Gang kommer til at tænke anderledes. Men den Tid den Sorg! Saa bliver det altid tidsnok at tænke paa Giftermaal.«

Sultanen følte sig inderlig bedrøvet over dette Svar af sin Søn; thi det viste ham, hvor afgjort utilbøjelig han var til at føje sig efter hans Villie. Imidlertid ønskede han ikke dog at betragte denne sin Søns Stemning som en Ytring af Ulydighed, ligesaa lidt at gjøre Brug af sin faderlige Myndighed for at tvinge ham, og indskrænkede sig derfor til at sige:

»Jeg vil ingenlunde paalægge Dig nogen Tvang, men tværtimod give Dig rundelig Tid til at overlægge og betænke, at en til Regjeringen bestemt Prinds først og fremmest maa være betænkt paa at efterlade sig Afkom. Jeg haaber vist, at Du vil komme til en for os begge ønskelig Slutning, og glæder mig allerede iforvejen til at se mig selv leve op paany i dine Børn.«

Og Sultanen bragte ikke mere denne Sag paa Bane, men gav Prindsen fra samme Dag Adgang til Statsraadet og gjorde overhovedet alt muligt for at gjøre ham tilfreds med sin Stilling ved Hoffet. Men efter et Aars Forløb tog han ham atter for sig og sagde til ham:

»Nu, kjære Søn, har Du benyttet Tiden til vel at overveje min i Fjor for Dig fremlagte Plan, at formæle Dig? Vil Du

endnu vægre Dig ved at gjøre mig denne Glæde, som jeg venter af din sønlige Lydighed, — vil Du lade mig dø uden den Beroligelse at se min Slægt forplantet?«

Denne Gang bevarede den unge Prinds sin Fatning ulige bedre, og svarede efter nogle Øjeblikkes Betænkning i en fri og fast Tone:

»Herre, jeg har visselig ret alvorlig overvejet, men er efter moden Overvejelse kun endmere bleven bestyrket i mit Forsæt, aldrig at gifte mig. Den uendelige Ulykke, som Kvinderne til alle Tider har anrettet i Verden, som man kan læse sig til hos vore Historieskrivere, og desuden daglig hører fortælle trindt omkring sig, er sikkerlig Grund nok til at holde mig fjern fra enhver Forbindelse med dem, saalænge jeg lever. — Eders Højhed vil derfor tilgive, naar jeg herved erklærer det for en aldeles unyttig Bestræbelse at ville formaa mig til Ægteskab.«

Efter at have talt saaledes, fjernede han sig hastig, uden at afvente, hvad maaske hans Fader hertil kunde have at ytre. Enhver anden Fyrste vilde sikkerlig have haft Møje med at bekjæmpe sin Vrede over slig en Dristighed, og afholde sig fra at lade den dumstridige selv komme til at undgjælde derfor. Men Kongen elskede sin Søn med en ubeskrivelig Ømhed, og vilde først bringe ethvert Middel med det gode i Anvendelse, førend han tog sin Tilflugt til Tvang. Imidlertid meddelte han dog sin Storvezir den Ærgrelse, som hans Søn havde forvoldt ham.

»Jeg har fulgt dit Raad,« sagde han, »men Kamar-as-saman er for Tiden endnu mindre tilbøjelig til at gaa ind paa mit Forslag, end da jeg gjorde ham det første Gang, og har i saa dristige Udtryk erklæret sig lige imod mine Ønsker, at jeg har

haft hele min Selvbeherskelse nødig for ikke at give min retfærdige Vrede Tøjlen. De Mænd, der saa inderlig længes efter at faa Børn, som jeg har længtes efter at faa denne Søn, er alle tilhobe nogle gode Narre, som berøver sig selv deres kostelige Livsro.«

»Herre,« svarede den vise Vezir, »med Taalmodighed bringer man det utroligt vidt i denne Verden. Jeg vil dermed ikke bestemt sige, at den i dette Tilfælde vil føre til Maalet; men i intet Tilfælde vil I komme til at fortryde, at I tilstaar Eders Søn endnu et Aars Betænkningstid. Føjer han sig i denne Frist efter Eders Villie, kan I ikke ønske Eders faderlige Langmodighed nogen større Løn og Tilfredsstillelse; vedbliver han derimod med sin Gjenstridighed, vil I have den retfærdigste Grund til i det forsamlede Raad at erklære ham Nødvendigheden af hans Formæling i Statens Interesse. Og det er ikke rimeligt, at han i en saa ærværdig og med Eders høje Nærværelse hædret Forsamling skulde vove fremdeles at nægte Eder Lydighed.«

Saa nær Prindsens Formæling end laa Sultanen paa Hjerte, lod han sig dog endnu denne Gang bestemme af sin Vezirs forstandige Raad, og indrømmede sin Søn endnu et Aars Betænkningstid.

Saasnart Veziren havde fjernet sig, begav Sultanen sig til Fatime, Prinds Kamar-as-samans Moder. Allerede for længe siden havde Shahzeman meddelt denne sin Gemalinde sine Ønsker med Hensyn til Prindsens Fremtid, og fortalte hende nu med Smerte, hvorledes han paany havde modsat sig hans Villie, samt hvilken Bestemmelse hans faderlige Overbærenhed atter havde taget. Med det samme bad han hende, dog en Gang

ved Lejlighed at tale Prindsen ret til Hjerte, og give ham at betænke, at han ved en fortsat Gjenstridighed tilsidst vilde drive det saa vidt, at han bitterlig maatte komme til at fortryde sin Opførsel.

Fatime adlød sin Gemal, og lod ved det første Besøg, som Kamar-as-saman aflagde hende, sin Søn vide, at hun var underrettet om hans nye Vægring ved at formæle sig, og hvor smerteligt det var hende, at han havde givet sin Fader slig Anledning til Sorg og Misfornøjelse.

»Kjære Moder,« svarede Prindsen, »jeg beder Eder, saasandt I har mig kjær, ikke at bringe mig denne ærgerlige Sag paany i Minde. Jeg vilde kun nødig se mig foranlediget til Ytringer, som maatte saare den ømme Ærbødighed, jeg skylder Eder.«

Af dette Svar indsaa Famine, at hendes Søns Stemning endnu var altfor pirrelig, og lod det for det første bero. Men nogen Tid efter mente hun, at han skulde laane hendes Formaninger et villigere Øre, og sagde:

»Jeg beder dig, min kjære Søn, dog engang sige mig de Grunde, som gjør dig saa utilbøjelig til at indlade dig i Ægteskab! Hvis Du ikke har andre end dem, Du henter fra Kvindernes Ondskab og Troløshed, gives der i Sandhed ingen slettere, maa jeg sige dig. Ingenlunde vil jeg paatage mig at forsvare de onde Kvinder, hvoraf der visselig gives ikke faa; men i højeste Grad uretfærdigt vilde det være at bedømme dem alle efter de enkelte. Hvis Du gjør dette, hvorfor holder Du dig da ikke ligesaa godt til de mangfoldige slette Herskere, Fyrster og Sultaner, som i Historien har gjort sig berygtede ved deres Grusomhed, Vellyst eller Tyranni? Ligesaa godt kunde Du bedømme hele din egen Slægt efter disse enkelte Exempler.

Du kan tro mig, at der i det mindste gives ligesaa mange slette Mænd som slette Kvinder; jeg beraaber mig ved denne Paastand dristig paa Historiens Vidnesbyrd. Eller maaske holder Du dydige og elskelige Kvinder, som er formælet med slige Uhyrer af Mænd, for meget lykkelige endda? Skamme maa Du dig, min Søn, over slig Uretfærdighed imod din Moders Slægt!«

»Kjære Moder,« svarede Prindsen, »jeg betvivler ikke, at der jo gives mangfoldige dydige, gode og elskværdige Kvinder. Give blot Allah, at de tilsammen lignede Eder! Hvad der oprører mig, er den Usikkerhed i Valget, som en Mand ved sin Formæling er underkastet, eller, hvad endnu mere er, at man ofte slet ikke giver ham Frihed til at vælge. Hvis nu jeg f. Ex., givende efter for min Faders utaalmodige Ønske, besluttede mig til Ægteskab, hvilken Kone vilde han da vel sandsynligvis give mig? Jeg mener — en Prindsesse fra et af Naborigerne, ikke den smukkeste, elskværdigste, men den, som vilde bringe vort Rige og vor Slægt de største Fordele, i Henseende til Rigdom, Magt eller Betryggelse. Og man vilde naturligvis aldrig spørge mig, om Prindsessen behagede mig; jeg maatte tage hende, som hun var; og dertil har jeg slet ingen Lyst.«

»Men sæt nu ogsaa,« vedblev Prindsen »at hun ikke just var ilde at se til; hvo indestaar mig da for hendes indre Væsen? Det er mig ingenlunde ligegyldigt, om hun har liden eller megen Forstand, om hun har en blid og venlig eller heftig og bidsk Karakter. En Kone, som ikke forstaar at tale om vigtigere Ting end Klæder, Pynt, Smykker og deslige Ubetydeligheder, vil jeg ingenlunde kunne føle mig tilfreds med, og endnu meget mindre med en, som er indbildsk, stolt, lunefuld og trættekjær.

Den første vilde maaske udtømme alle Statens Midler ved en taabelig Overdaadighed i Klæder, Ædelstene og tom Flitter, og den sidste vilde forbitre mig Livet og give mig graa Haar før Tiden. — Det kalder jeg Grunde nok, og dertil vægtige nok til ikke at gifte sig. Men selv om den udvalgte Prindsesse viste sig dadelfri i enhver Henseende, ja, var hun endog et Mønster paa Fuldkommenhed, vilde jeg dog alligevel have indre Grunde i Mængde af ikke mindre Vægt, som vilde bestemme mig til at holde urokkelig fast ved min Beslutning.«

»Hvad hører jeg, min Søn, Du skulde endnu have andre Grunde? Dem gad jeg visselig nok lære at kjende. Hvad de allerede anførte angaar, saa behøves der kun et Ord fra min Mund til at lade dem alle forsvinde i et intet.«

»Lad os først blive færdige med de allerede foreliggende Grunde, min kjære Moder!« ytrede Kamar-as-saman.

»Nuvel,« vedblev Fatime, »jeg behøver da kun at bemærke, at det er en meget let Sag for en Prinds, der har gjort et saa uheldigt Valg, som Du nylig har beskrevet det, i Tide at skaffe sig en saadan Livsbyrde af Halsen ved at forstøde hende. Derved forebygger han samtidig baade sin egen og Statens Ødelæggelse.«

»Men, kjæreste Moder,« svarede Prindsen, »hvilken grusom Nødvendighed maa det ikke være for en Prinds at gribe til dette yderste Middel? Er det ikke meget gavnligere baade for hans Sjælefred og hans Berømmelse, slet ikke at udsætte sig for Muligheden af sligt et Tilfælde?«

»Men, min kjære Søn,« indvendte Fatime, »saaledes som Du opfatter Sagen, vil Du jo vorde det sidste Skud af den berømmelige Herskeræt paa Øen Khaledan!«

»Kjæreste Moder, jeg ønsker ikke at overleve min Fader,«

svarede Kamar-as-saman, »det er slet ikke urimeligt, at jeg er bestemt til at dø før ham; saadant sker jo næsten hver eneste Dag, at unge dør, medens gamle forbliver levende. I ethvert Tilfælde bliver det altid berømmeligt for en Herskerfamilie at udslukkes med en stor Fyrste. Jeg skal visselig af al Kraft bestræbe mig for at vorde mine Forfædre, navnlig min ædle Fader, værdig.«

I Aarets Løb bragte Fatime ofte den samme Gjenstand paa Bane imellem sig og Prindsen; men denne vidste altid at fremføre Grunde imod hendes milde Forestillinger, som hun ikke formaaede at gjendrive, og blev urokkelig staaende fast ved sin Opfattelse af Sagen. Saaledes forløb Aaret, uden at de var kommet videre med hinanden, og saaledes skete det en Dag, at Sultanen i en stor Raadsforsamling, ved hvilken Storveziren og alle de andre Vezirer, de fornemste Rigsembedsmænd og Feltherrer var nærværende, paa følgende Maade henvendte sig til sin Søn, Prindsen:

»Min Søn, allerede for lang Tid siden har jeg udtalt det for Dig som mit levende Ønske at se Dig formælet, og havde ventet større Lydighed af Dig mod en Fader, som, langtfra at stille ubillige Fordringer til Dig, stedse har imødekommet alle dine Ønsker. Efterat nu en saa lang Gjenstridighed endelig har udtømt min Taalmodighed, udtaler jeg endnu engang mit Ønske og min Villie i det forsamlede Statsraad. Det gjælder nu ikke blot om at tilfredsstille en Fader, som Du af Ømhed skulde have adlydt; men hele mit Riges Raad forlanger af Dig, hvad jeg tidligere ønskede, og Du kan nu ikke vægre Dig ved at adlyde, uden at udsætte Dig for de misligste Følger.«

Denne Tiltale, skulde man tro, maatte have bragt Prindsen

til Fornuft; men langtfra at tænke paa nogen Eftergivenhed, ytrede han sig tværtimod med en saadan ubesindig Trods, at Sultanen tilsidst, i retfærdig Harme over den Ringeagt, hvormed hans Søn behandlede hans Højhed for det forsamlede Raad, med truende Røst udraabte:

»Hvorledes, vanartede Søn, har Du virkelig den Frækhed at tale i slig en Tone til din Herre og Konge? Visselig, det skal Du komme til bitterlig at fortryde!«

Og han lod Prindsen bringe hen i en gammel, allerede i lang Tid ubeboet Taarnbygning, og lod ham der indespærre med en Seng, nogle Bøger og en eneste Slave til hans Betjening. Men Prindsen tog sig ingenlunde denne sin Skjæbne nær; naar han havde sine Bøger, besad han Selskab og Underholdning nok. Henimod Aften forrettede han sin Bøn, og efterat han dertil endnu havde læst nogle Kapitler i Koranen, lagde han sig til Hvile med den samme Ro som tidligere i det kongelige Slots Gemakker. Lyset lod han brænde ved Siden af Sengen for at skræmme Rotter og Mus og lignende Utøj, hvoraf det gamle Taarn var fuldt.

Men imellem de forfaldne Mure fandtes der en dyb Brønd, som om Dagen tjente en Fe ved Navn Majmune[1]), en Datter af Kong Damriat, Herskeren over en Legion af Aander, til Opholdssted. Da denne Fe henimod Midnat svang sig op af Brønden for at ile til sine natlige Sysler og Fornøjelser, saa hun med Forundring Lys i Kamar-as-samans Fængsel. Nysgjerrig traadte hun ind, uden at lade sig opholde af den foran Døren sovende Slave, og nærmede sig den prægtige Seng, hvorpaa

---

[1]) Den Lyksalige

Kamar-as-saman laa udstrakt. Prindsens Ansigt var halv tilhyllet med Tæppet. Forsigtig løftede Feen dette tilside, og fik til sin store Forbauselse Øje paa saa skjøn en Yngling, som hun ingensinde havde set før, saalænge hun end havde strejfet om paa Jordens vide Overflade. »Hvilket Underværk af Skjønhed maa ikke denne Yngling være,« udraabte Feen, »naar han først har faaet disse smukke Øjenlaag aabnet, som saa misundelig skjuler hans Øjne! Hm, det maa være en Prinds af det ædleste Blod! Hvilken Anledning kan dog det stakkels unge Menneske have givet til en Behandling, der er hans høje Byrd saa uværdig? Ved Himlen, jeg vil ikke alene ikke gjøre ham Fortræd, men heller ikke paa nogen Maade taale, at nogen anden træder ham for nær, var det end Verdens mægtigste Hersker!«

Feen kunde ikke se sig mæt paa den unge Prinds. Endelig rev hun sig dog løs, kyssede ham paa Panden og begge hans Kinder, lod Tæppet sagte igjen falde ned over ham, som det havde ligget før, og svævede bort uden i mindste Maade at have forstyrret hans Slummer. Da hun i en Hast havde svunget sig i Vejret indtil den mellemste Region, fornam hun Vingeslag i Nærheden af sig; hun styrede sin Flugt i den antydede Retning, og mødte saaledes snart Aanden Dahnesh, en Søn af Kong Shamhurash. Denne Genius hørte til de frafaldne Aander; Majmune derimod var en af dem, som den store Salomo havde tvunget til Guds Erkjendelse; og derfor var denne Fes Magt Aanden Dahnesh's langt overlegen. Hjertelig gjerne havde Dahnesh undveget Sammenstødet med den mægtige Fe; men han var hende allerede saa nær, at han enten maatte kjæmpe med hende eller underkaste sig. Han valgte det sidste, og bønfaldt hende ynkelig om, i Allahs Navn at tilsværge ham,

intet ondt at gjøre ham, — saa vilde han tilsværge hende det samme!

»Fordømte Aand,« fnyste Majmune, »hvad ondt er Du vel i Stand til at tilføje mig? Jeg frygter ikke mere for dig end for denne tomme Sky, som min Vinge uden Anstrengelse deler. Imidlertid vil jeg dog vise dig den Naade, Du bønfalder mig om, og tilsværger dig, hvad Du forlanger. Men lad mig nu vide, hvorfra Du kommer, samt hvad Du har seet og oplevet denne Nat!«

»Skjønne Fe,« svarede Dahnesh, »saa lad mig da fortælle Eder, eftersom I ønsker det, at jeg kommer fra de yderste Grændser af China, fra en Egn, som ligger lige overfor de yderste Øer paa denne Halvklode. China er et af de største og mægtigste Riger paa Jorden, og disse yderst liggende Øer[1]), som jeg omtaler, er afhængige af dette Rige. Det samme Lands nuregjerende Konge hedder Ghaïur, og besidder en eneste Datter, som er den største Skjønhed, der har været til siden Verdens Begyndelse. Hverken I eller jeg eller nogen Aand af Eders eller af min Art, lige saa lidt som noget Menneske besidder Evne til at beskrive, endog blot paa tilnærmende Maade, denne mageløse Skjønhed. Hendes brune Silkehaar er saa langt, at det slæber efter hende, og saa rigt, at der hører den største Kunst til at samle det i Flætninger og Lokker i hendes Nakke og paa hendes Isse. Hendes høje, herlig buede

[1]) Som allerede tidligere bemærket, er Geografien i 1001 Nat ingenlunde paalidelig, ligesaa lidt Folkekarakteristiken. Fantasien er det ene regjerende. De fremmede Folkeslag blive i Almindelighed skildrede som Arabere, og Landene selv bragte i en næsten vilkaarlig Forbindelse med den vel kjendte Del af Verden. Arabien, Persien, Indien o. s. v., blive ofte kaldte Øer etc.

Pande er saa glat og ren som det blankeste Spejl, de kulsorte Øjne straaler af den klareste Ild, Næsen har den fineste og ædleste Form, man kan tænke sig, Munden er lille og purpurfarvet, Tænderne udgjør tvende glimrende Perlerader, hvortil der ikke gives Mage. Som en sød Musik klinger det, naar hun taler, og hendes Ord vidner om den fyrigste og rigest begavede Aand. Det hvideste Alabast har ikke nogen renere og klarere Farve end hendes Barm, og hendes Arme er som drejet af det kosteligste Elfenben. Af dette flygtige og ufuldstændige Omrids vil I kunne indse, at der ikke gives nogen større Skjønhed paa hele den vide Jord.«

»Hvo, som ikke personlig kjendte Kongen, hendes Fader, vilde ifølge de Beviser paa en overstrømmende Ømhed, som hun modtager af ham, snarere anse ham for hendes Tilbeder end hendes Fader; thi hvad han gjør for hende, har endnu aldrig nogen Elsker gjort for sin tilbedte. Den lidenskabeligste Skinsyge har endnu aldrig opfundet, hvad hans Omhu har udtænkt og iværksat for at bevare hende utilgjængelig for enhver Mand, undtagen ham, der engang skal vorde det lykkeligste Menneske ved hendes Besiddelse. Men forat hun i sin paatvungne Indgetogenhed ikke skal lide af Kjedsomhed, har han ladet syv Paladser bygge til hende, saa herlige, som man endnu ingensinde hverken har seet eller hørt Tale om. Det første af dem er af det rene Bjergkrystal, det andet af Bronce, det tredie af fint Staal, det fjerde af Porcellæn, det femte af Onyx, det sjette af Sølv, det syvende af det pure Guld. Ethvert af dem er i Harmoni med sit særegne Bygningsmateriale indrettet med en ubeskrivelig Pragt; og de dertil hørende Haver har ingen Mangel paa herlige Græspletter, Blomsterbede, Springvand, Bas-

siner, Kanaler, Vandfald og Trægrupper, som udelukker Solens Straaler; og ethvert af Anlægene har sin egen sindrige Plan.

Foranlediget ved Rygtet om Prindsessens overordentlige Skjønhed har de mægtigste Nabofyrster ved glimrende Gesandtskaber bejlet til hendes Haand. Men Kongen, hendes Fader, vil kun formæle hende efter hendes Hjertes Valg, og endnu har intet af alle de indløbne Andragender vundet Prindsessens Bifald. Gesandtskaberne har derfor igjen maattet drage bort med uforrettet Sag, endskjøndt højligen tilfredsstillet ved den ærefulde Modtagelse, hvormed Kongen stedse har stræbt at forsøde det bitre Afslag.

»Min Fader,« sagde en Dag Prindsessen til sin Fader, Kongen af China, »I tror vist at berede mig en stor Fornøjelse ved at formæle mig; jeg er fuldkommen overbevist derom, og takker Eder derfor af ganske Hjerte. Men hvor i Alverden vilde jeg vel finde saa prægtige Paladser og saa herlige Haver som her hos min Fader, Kongernes Konge? Og hvor vilde jeg blive holdt saaledes i Ære som her af Eders ubegrændsede Faderømhed? Hvad jeg taber, vil ingen Gemal i hele den vide Verden formaa at give mig Erstatning for, han være nok saa mægtig, rig og ædel. Desuden vil Mændene stedse og overalt være Herrer, og jeg har aldrig prøvet, hvad det er at tage imod Befalinger.«

Imidlertid vedblev der at indløbe det ene Gesandtskab efter det andet, og tilsidst kom der et fra en berømt Konge, som i Rigdom og Magt langt overgik alle de øvrige. Kongen af China kunde da ikke andet end lægge sin Datter Forbindelsen med et saa mægtigt og glandsfuldt Fyrstehus af al Magt paa Hjerte. Dog Prindsessen gjentog sin Vægring, støttende sig paa de tidligere anførte Grunde; og da hendes Fader lige-

fuldt trængte ind paa hende for at bevæge hende til Indvilligelse, forglemte hun i et Anfald af lunefuld Utaalmodighed den Ærefrygt, hun skyldte sin ophøjede Fader, og svarede i heftig Tone, at hun ikke mere vilde høre Tale hverken om det ene eller det andet Ægteskabstilbud; heller vilde hun selv støde sig en Dolk i Barmen end være udsat for slige uophørlige Plagerier i paatrængende Bejleres Interesse. Helt forbitret svarede hendes Fader:

»Du er en Daare, min Datter, og jeg vil behandle dig som en Daare! Vi vil se, om Du ikke igjen lader dig bringe til Fornuft!«

Og han lod hende indespærre i et af sine Paladser, med et Tjenerskab af kun ti gamle Koner, hvoraf den ældste var hendes Amme, for at de skulde være hende til Selskab og Opvartning. Men forat de Fyrster, som havde ulejliget sig med Gesandtskaber for at bejle til hendes Haand, ganske skulde slaa sig hende af Tanker, lod han udgaa Sendebud til dem for at underrette dem om, at hans Datter var afgjort Fjende af Ægteskabet. Disse Sendebud havde, eftersom Kongen virkelig ansaa sin Datter for sindssvag, tillige det Hverv, overalt, hvor de kom frem, offentlig at forkynde Prindsessens Sygdom, samt at den Læge, hvem det lykkedes at helbrede hende, skulde faa hendes Haand til Belønning.

Paa dette Punkt staar nu Sagen, skjønne Majmune,« vedblev Dahnesh, »og jeg lader ingen Dag gaa forbi uden at begive mig til China for at kvæge mig ved Prindsessens overordentlige Skjønhed. Hun har i den Grad indtaget mig for sig, at jeg, uagtet min medfødte Ondskab, ikke tænker paa at tilføje hende det allermindste ondt. Følg engang med og se hende selv! Det lønner sig vel Umagen, sværger jeg Eder til!

Naar I med egne Øjne har overbevist Eder om, at jeg ikke farer med Usandhed, vil I sikkert af Hjertet være mig taknemlig, at jeg har gjort Eder bekjendt med en saa uforlignelig dejlig Skabning. I behøver blot at befale; jeg er beredt til at adlyde Eder!«

Istedetfor alt andet Svar brød Feen Majmune ud i en høj Latter, og ytrede først efterat hun havde let sig mæt: »Det er visselig en god Historie, Du dér vil binde mig paa Ærmet! Jeg er beredt paa at høre en ganske overordentlig Skjønhed beskrive, og Du giver dig til at snakke syv lange og syv brede om et ganske afskyeligt Uglebilled. Skammer Du dig ikke noget, fordømte Register! Da skulde Du for et Øjeblik siden have seet en ung Prinds, som jeg opdagede nede i et gammelt Taarn! Dér kunde der, ved Allahs Almagt, være Tale om Skjønhed! Har Du virkelig nogen Sands for Skjønhed, maatte Du blive gal af Henrykkelse ved at se ham, dit langbenede Uhyre!«

Da Dahnesh derpaa ganske spagfærdig ytrede det Spørgsmaal, hvem da denne uforlignelige Prinds var, fortalte Feen ham, hvad hun vidste:

»Det er, besynderligt nok, gaaet ham ganske paa samme Maade som din udbasunede Prindsesse. Sultanen, hans Fader, vilde ligeledes tvinge ham til at formæle sig, og da Prindsen, utaalmodig over den ham paalagte Tvang, endelig rent ud erklærede, at han slet ikke vilde gifte sig, blev han indespærret i et gammelt Slot, som jeg netop havde udvalgt til min Bolig. Jeg har nylig seet ham, og mit Hjerte svulmer endnu af Beundring.«

Dahnesh svarede ydmyg, at han vel ikke ligefrem vilde

modsige Feen, men at det dog vel maatte være ham tilladt, indtil han havde seet Prindsen, at beholde sin egen Mening, at der ikke kunde gives nogen skjønnere dødelig end Prindsessen af China. — Efterat de herom i nogen Tid havde snakket frem og tilbage med hinanden, paalagde Majmune endelig den frafaldne Aand at skaffe sin Prindsesse tilveje; saa kunde de lægge hende ved Siden af Prindsen, for at faa afgjort, hvo af dem, der havde Ret. Strax vilde Dahnesh styre sin Flugt til China; men Feen holdt ham tilbage og lod ham først dale ned paa Jorden med sig til Taarnet, hvori Prinds Kamar-as-saman var indespærret, forat han kunde vide, hvorhen han skulde bringe Prindsessen af China. Derpaa lod hun ham flyve, og som et Lyn var han forsvundet.

I en utrolig kort Tid vendte Dahnesh tilbage med Prindsessen, som han havde fundet sovende i en Natklædning af det fineste ægyptiske Linned, udstafferet i Halsen, for Ærmegabene, i Sømmene og i Kanterne med gyldne Snorer og Fryndser. Majmune var strax tilstede for at tage imod Dahnesh; de bar Prindsessen ind i Taarnet og lagde hende ved Siden af Prinds Kamar-as-saman. I Taushed betragtede, beundrede og sammenlignede nu Feen og Aanden i nogen Tid det sovende Par; men da Dahnesh endelig lod sig forlyde med, at hans Prindsesse dog alligevel var den skjønneste, opstod der en heftig Strid imellem dem. Endelig gjorde Majmune en Ende derpaa, idet hun erklærede Nødvendigheden af at tage sin Tilflugt til en Voldgiftsmand; hvis Dahnesh ikke var tilfreds dermed, vilde hun se en Bekjendelse af, at han i Hjertet følte sin Uret imod hende. Dahnesh samtykkede, og øjeblikkelig stampede Majmune heftig i Jorden. I det samme fremstod der en Aand

af det forfærdeligste Udvortes. Han var puklet, enøjet, lam, havde sex Horn i Panden og forvoxede Hænder og Fødder. Det var sandelig en sær Skjønhedens Dommer.

Saasnart Aanden var kommen helt frem, og Jorden igjen havde lukket sig efter ham, kastede han sig for Majmunes Fødder og spurgte hende, hvad hun forlangte af sin lydigste Tjener.

»Stat op, Kashkash!« svarede Feen, »jeg har alene hidkaldt dig for at gjøre dig til Dommer imellem mig og denne fordømte Djævel dér! Betragt engang hine to Personer, som hviler paa Lejet hist, og sig oprigtig og uden Persons Anseelse, hvem af dem Du finder smukkest!«

Kashkash betragtede Prindsen og Prindsessen med Tegn paa den højeste Overraskelse og Beundring. Men han syntes ikke at kunne komme til nogen afgjort Mening; thi efterat han i lang Tid havde betragtet det slumrende Skjønhedspar, henvendte han sig til Majmune og sagde:

»Min Herskerinde, jeg maa tilstaa, at jeg vilde bedrage baade Eder og mig selv, hvis jeg gav den ene af disse Personer Fortrinet for den anden. De ligner hinanden fuldkommen i Skjønhed, Finhed og Ynde, og der lader sig ikke opdage endog blot den ringeste Fejl, hvorpaa der lod sig begrunde en Tilsidesættelse. Jeg vover derfor, i den Hensigt at bringe Sagen til Afgjørelse, at fremkomme med et Forslag: Lad den ene vække efter den anden! Den af begge skal da erklæres for den mindst smukke, som lægger den største Beundring for den anden for Dagen.«

Baade Feen og Aanden fandt dette Raad ganske fortræffeligt. Majmune forvandlede sig strax til en Loppe, sprang op paa Prindsens Hals og stak ham dér saa følelig, at han strax

vaagnede og for med Haanden til Stedet. Men han fik ikke fat i noget; thi Majmune var strax igjen sprungen tilbage, og afventede, usynlig tilligemed begge de tilstedeværende Aander, med spændt Opmærksomhed, hvorledes Kamar-as-saman endvidere vilde te sig.

Idet Prindsen drog sin Haand tilbage, kom han til at berøre Prindsessen af Chinas Haand; han slog Øjnene op og fandt med den største Forbauselse den dejligste Jomfru liggende ved Siden af sig. Hastig for han ivejret og gav sig, støttet paa Albuen, til at betragte hende opmærksomt. I Løbet af nogle Øjeblikke havde Prindsessens ungdommelige Dejlighed gjennemglødet ham med en hidtil ukjendt Flamme af en fortærende Kraft. Kjærligheden var paa engang vaagnet i hans Hjerte, og han kunde ikke tilbageholde de lidenskabeligste Udtryk for sin Beundring: Fuldkommenhedens Billed, Paradisets Prydelse, mit Hjerte, min Sjæl, min Livsaande! Og med det samme kyssede han Prindsessen med en saadan Lidenskab paa Pande, Kind og Mund, at hun visselig maatte være vaagnet derved, dersom Aanden Dahnesh ikke havde sørget for, at hun sov meget fastere end sædvanlig.

»Hvorledes, henrivende Mø,« vedblev Prindsen, »skal alle Kamar-as-samans Kjærtegn da ganske være spildt paa Eder? O, slaa dog blot Eders skjønne Øjne op! Den, som beder Eder derom, er Eder ikke uværdig!«

Og han var lige i Begreb med formelig at vække hende, da han pludselig faldt paa en ganske besynderlig Tanke. Skulde denne unge Kvinde maaske være den mig af min Fader bestemte Gemalinde? I dette Tilfælde har han højligen gjort Uret, idet han ikke lod mig se hende tidligere; jeg skulde da sikkerlig ikke have fornærmet ham ved min Ulydighed og uartige

Opførsel, og han skulde være bleven skaanet for slig en bitter Krænkelse.

Prindsen fortrød oprigtig sin Forseelse, og var netop atter i Begreb med at vække sin skjønne Lejekammerat, da der faldt ham en ny Tanke ind: Min Fader vil vist overraske mig. Uden al Tvivl har han foranstaltet dette saaledes, for at erfare, om jeg ogsaa virkelig har saa stor en Afsky for Ægteskabet, som jeg ytrede for ham. Maaske har han selv bragt denne skjønne Jomfru hid, og holder sig nu skjult i en eller anden Krog for at træde frem og gjøre mig tilskamme. Denne anden Fejl vilde være endnu langt værre end den første. Nej, jeg vil lade hende sove i Fred og forholde mig aldeles rolig. Jeg vil blot tage denne Ring af hendes Finger til en Erindring om dette salige Øjeblik.

Og Prindsen drog en smuk Ring af den slumrende Prindsesses Haand og stak hende til Gjengjæld sin Ring paa Fingeren. Neppe var dette gjort, førend han atter ved Aandernes Tryllemagt sank tilbage i den dybeste Slummer.

Nu forvandlede Dahnesh sig til en Loppe og stak Prindsessen følelig paa hendes Hage. Prindsessen for ivejret, rejste sig paa Lejet og saa sig om; til sin største Forundring og Forfærdelse saa hun sig liggende ved Siden af en smuk, ung Mand.

Dog snart gik hendes Forfærdelse over til varm Beundring, og denne igjen til en levende Henrykkelse, da hun ret fik Øjnene op for Kamar-as-samans Skjønhed. »Skulde dette maaske være den mig af min Fader bestemte Gemal?« udraabte hun. »O, hvor ulykkelig har jeg da ikke været ved ikke at have vidst noget derom! Min Fader kunde da have sparet sig sin Vrede, og jeg vilde allerede for længe siden have været i en Mands

Eje, som jeg maa elske, saalænge jeg lever! — Vaagn op, vaagn op! Det er upassende for en Brudgom at sove saa meget i Brudenatten!« Og hun rystede Prindsen saa stærkt ved Armen, at han sikkert vilde have vaagnet, dersom ikke en Tryllesøvn havde fængslet hans Sandser.

Da Prindsessen mærkede, at hendes Bestræbelse var forgjæves, udbrød hun forundret: »Hvorledes hænger dog dette sammen? Skulde maaske en skinsyg Medbejlerinde ved Trolddom have nedsænket ham i en uovervindelig Sovesyge, netop nu, da han skulde være Fyr og Flamme?« Og hun greb hans Haand og kyssede den med øm Lidenskab. Ved denne Lejlighed opdagede hun en Ring paa hans Finger, der havde en saa skuffende Lighed med hendes egen, at hun ikke kunde tvivle om, at det jo var den samme; og paa sin egen Haand opdagede hun en hende aldeles fremmed Ring, istedetfor den, hun havde mistet. Af alt dette begreb hun ikke et Ord. Dog jo, saa meget blev hende dog tydeligt, at den skjønne Yngling og hun maatte staa i en vis hemmelig Forbindelse med hinanden! Maaske skulde de vexlede Ringe endog være et Tegn paa, at de tilhørte hinanden som Mand og Kone.

Beroliget ved denne Slutning, som ikke manglede Sandsynlighed for sig, opgav hun alle videre Forsøg paa at faa Kamar-as-saman vaagen, kyssede ham paa Panden, og lagde sig atter til Ro, idet hun sagde til sig selv: »Vi mødes nok igjen, Du skjønne Yngling; det tror jeg vist! Slumre derfor uforstyrret indtil Morgensolen vækker Dig til at begynde et nyt Liv i mine Arme!«

Efter nogle Øjeblikkes Forløb laa ogsaa Prindsessen igjen i den dybeste Søvn.

Saasnart Majmune atter kunde komme tilorde uden at røbe sin Nærværelse for Prindsessen af China, sagde hun: »Elendige Dahnesh, er Du nu overbevist om, at din Prindsesse er langt mindre smuk end min Prinds? En anden Gang kan Du tro mig paa mit Ord, naar jeg paastaar noget.«

Derpaa vendte hun sig om til Kashkash og ytrede: »Tak for den gode Tjeneste, fordømte Aand! Hjælp nu Dahnesh at bringe Prindsessen tilbage til China!«

Medens Kashkash og Dahnesh udførte denne Befaling, steg Majmune atter tilvejrs igjennem de højere Luftsfærer.

Da Prinds Kamar-as-saman ved sin Opvaagnen den følgende Morgen ikke længer saa den dejlige Ungmø ved sin Side, sagde han til sig selv: »Tænkte jeg det ikke nok, at min Fader havde lagt an paa en Overraskelse? Hvor jeg er inderlig glad over ikke at have ladet mig fange!«

Derpaa vækkede han den endnu sovende Slave, og lod sig hastig klæde paa, uden at ymte det mindste om sit natlige Eventyr. Efterat han havde foretaget sine Aftvætninger og forrettet sin Bøn, tog han en Bog for at give sig til at læse deri, dog i Virkeligheden kun for uforstyrret at kunne overgive sig til sine Drømmerier og faa Tid til at samle sig til en efter Omstændighederne lempet bestemt Adfærd. Endelig kaldte han Slaven atter hen til sig, og tiltalte ham paa følgende Maade:

»Kom engang hid, og lyv ikke for mig! Hvor er den unge Dame bleven af, der sov hos mig inat, og hvem har bragt hende hid?«

Fuld af Forbauselse spurgte Slaven om, hvad det var for en Dame, som Prindsen talte om. Men denne gjentog kun med

Heftighed sit tidligere Spørgsmaal, da han troede, at Slaven vilde anstille sig uvidende om Sagen.

»Jeg tilsværger Eder, naadige Herre,« svarede da Slaven, »at jeg ikke véd af nogen Dame at sige. Ikke heller véd jeg, hvorledes hun skulde være kommen herind, da jeg laa og sov foran Døren.«

»Du lyver, Usling,« raabte Prindsen forbitret, »og har sammensvoret Dig med de andre for at berede mig en endnu større Krænkelse! Tag Dig i Agt, gjør mig ikke rasende!«

»Naadige Herre,« stammede Slaven ængstelig, »jeg véd virkelig ikke — — —

I det samme fik han en Ørefigen af Prindsen, saa at han rullede henad Gulvet. Og Prindsen lod det ikke blive derved. Da han nu engang var bleven vred, gav han sig til at træde Slaven under Fødder, slyngede ham derpaa Brøndrebet under Armene, hissede ham ned i Brønden, og dukkede ham gjentagne Gange under Vandet, idet han skreg: »Jeg drukner Dig, Usling, dersom Du ikke strax paa Stedet siger mig, hvad det var for en Dame, og hvem der har bragt hende ind til mig!«

Da faldt den ulykkelige og indtil det yderste ængstede Slave, i den Formening, at Prindsen maatte have mistet Forstanden, endelig paa den Tanke at redde sit Liv med en Løgn, og han gav sig ynkelig til at bede for sig, idet han erklærede sig villig til røbe Hemmeligheden. Da trak Prindsen ham op igjen og skyndte paa en Forklaring. Men den arme Slave forestillede ham, skjælvende baade af Kulde og Frygt, at han dog umulig kunde vente noget af ham i hans nærværende Tilstand, og bad blot om saa megen Tid, at han kunde tage nogle tørre Klæder paa. Prindsen hekjæmpede sin Utaalmodighed og føjede sig deri, idet han blot bød ham skynde sig. Slaven benyttede

uden Tøven den ham givne Tilladelse til at fjerne sig, lukkede Prindsen inde, og løb som han gik og stod, over i Paladset.

Kongen havde just sin Storvezir hos sig, da Slaven kom styrtende for at give sin Melding. »Det gjør mig grumme ondt,« sagde han, »at jeg kun har slette Nyheder at bringe Eders Højhed. Han snakker om en ung Dame, som skal have tilbragt den forgangne Nat hos ham, og han har mishandlet mig paa den grusomste Maade, som I nok selv ser; det er umuligt at tro andet, end at han maa være ganske forstyrret i Hovedet.«

Derpaa fortalte Slaven udførlig, hvad der var foregaaet imellem ham og Prindsen. Kongen, som havde Sorg nok af sin Søn i Forvejen, og ikke var forberedt paa denne nye Hjobspost, henvendte sig raadvild til Veziren og bød ham øjeblikkelig gaa selv over til Prindsen og undersøge, hvorledes det egentlig hang sammen.

Storveziren fandt Prindsen rolig siddende med en Bog i Haanden. Da han intet Spor af Vanvid bemærkede hos ham, tog han uforfærdet Plads ved Siden af ham, og gav sig til at tale:

»Jeg er en from Mand, min Prinds; men jeg kunde ønske Eders Slave vel hængt, for den Skræk, som han nylig ved et slemt Budskab foraarsagede Eders ophøjede Fader.«

»Da gad jeg nok kjendt det Budskab,« ytrede Prindsen: »Jeg bilder mig ind, at det er mig, som har grundet Aarsag til at føre Klage over min Slave.«

»Allah forbyde, at det nogensinde skulde blive sandt, hvad Slaven berettede om Eder!« vedblev Storveziren. »Den Tilstand, hvori jeg forefinder Eder, viser det fuldkommen ubegrundede i den overbragte Efterretning.«

»Jeg kan tænke, at han har vrøvlet, som han plejer at gjøre,«

svarede Prindsen. »Men eftersom I nu engang er her, vil jeg benytte den gode Lejlighed til at spørge Eder som en vel underrettet Person, hvad det er for en ung Dame, som i Nat har sovet ved min Side.«

Storveziren begyndte at rokke i Sædet og blive hed om Ørerne. »Prinds,« svarede han, »undrer Eder ikke over, at jeg højligen forbauses over Eders Spørgsmaal. Hvor utænkeligt, at noget Menneske, ikke at tale om noget Fruentimmer, skulde være trængt herind til Eder? Yderdørene er jo aflaaset, og udenfor Eders Dør ligger jo Eders Slave. Min Prinds, det maa i visselig have drømt.«

»Snik, Snak, ingen Udflugter!« raabte Prindsen hidsig. »Jeg vil vide, hvad der er blevet af den unge Dame. Tvivler I om, at jeg paa dette Sted skulde savne Midler til at lære Eder Lydighed, gamle Graaskjæg?«

Ved disse i en meget bestemt Tone udtalte Ord, blev Veziren baade angst og bange. Dog mistede han ikke sin Fatning, men var betænkt paa, hvorledes han blot skulde slippe ud af Kniben. Han tog derfor atter i den blideste Tone Ordet og spurgte Prindsen i de mest skaansomme Udtryk, om han ogsaa var vis paa, at han virkelig havde set den unge Dame, han talte om.

»Ja, det skulde jeg tro,« svarede Prindsen, »og jeg gjættede naturligvis, at hun var sendt mig paa Halsen for at friste mig. Hun har spillet sin Rolle overmaade godt, kan jeg forsikre Eder, og fortjener Eders Erkjendtlighed.«

Forgjæves tilsvor Veziren ham, at hverken han eller Sultanen havde haft det ringeste med nogen ung Dame at gjøre, og gjentog, at han bestemt maatte have drømt.

Men da blev Prindsen for Alvor vred. »I er altsaa ogsaa

kommen alene for at holde mig for Nar!« skreg han, greb Veziren ved hans lange Skjæg og gav sig til at dunke ham, saa længe han kunde røre en Arm.

Taalmodig nok udholdt den stakkels Vezir Prindsens Vredesytringer og og tænkte ved sig selv: »Nu sidder jeg omtrent ligesaa net i det som Slaven før. Maatte jeg blot være ligesaa heldig som han i at undslippe, medens endnu alt er taalelig godt!«

Da Prindsen endelig var træt af at prygle ham, udraabte han i bønlig Tone: »Lad mig blot trække Vejret, min Prinds! Jeg har noget at sige Eder.«

»Jeg tilstaar,« sagde Veziren, efter at være kommen lidt igjen tilrette med sig selv, »at vi virkelig har haft Haand med i Spillet; men I kjender nok en Vezirs Stilling i Forhold til hans suveræne Fyrste. Saafremt I vil tillade mig det, skal jeg strax begive mig tilbage til Sultanen, Eders ophøjede Fader, og lade ham vide, at vort Spil med Eder er opdaget.«

»Vel, det ske som I forlanger!« svarede Prindsen. »Meld min Fader, at jeg vil ægte den unge Dame, der sov her i Værelset hos mig i Nat. Det er jo netop, hvad han ønsker, at jeg skal formæle mig. Nu rask paa Benene, gamle, og afsted!«

Storveziren lod sig ikke dette sige mere end engang. Efter en ærbødig Reverents forlod han Værelset, og ansaa sig ikke for sikker, førend han vel var ude af Taarnet og havde lukket forsvarligt efter sig. Dybt bekymret begav han sig lige over til Kong Shahzeman og berettede, at Slaven kun havde talt alt for sandt. Prindsen var i Virkeligheden bindegal. Derpaa fortalte han alt, hvad der var foregaaet imellem dem, og hvorledes han endelig var sluppen ud af det gale Menneskes Klør.

Sultanen tog sig denne Beretning inderlig nær til Hjerte.

Han kunde desværre ikke længer tvivle; men han vilde dog have den sørgelige Tilfredsstillelse at overbevise sig selv. Han begav sig derfor strax i Følge med Storveziren over i Taarnet.

Sultanen blev med dyb Ærbødighed modtaget af Prindsen. Saasnart han havde taget Plads og indbudt sin Søn til at sætte sig hos ham, gjorde han ham allehaande Spørgsmaal, og modtog ganske forstandige Svar. Han skottede derfor af og til over til Storveziren, som om han vilde sige: »Det er nok Dig selv, min Ven, som har en Skrue løs.« Endelig førte han ogsaa Talen over paa den unge Dame og sagde: »Min Søn, jeg beder Dig indstændig om at sige mig, hvorledes det egentlig hænger sammen med den unge Dame, som skal have tilbragt Natten hos Dig.«

»Herre,« svarede Prindsen mut, »jeg beder Eder, ikke gjøre mig Hovedet mere kruset, end det allerede er. Giv mig den unge Dame til Gemalinde og lad Sagen dermed være endt. Det er jo netop Eders Ønske at se mig formælet; nuvel, jeg staar ikke længere Eders faderlige Hensigter imod!«

Over dette Svar blev Sultanen højlig forbauset. Han følte sig allerede sikker med Hensyn til sin Søns Velbefindende; men dette Svar vakte al hans tidligere Bekymring.

»Min Søn,« svarade han med Bevægelse, »Du sætter mig i smertefuld Forbauselse! Ved den Krone, som engang i Tiden skal gaa over fra min Isse til din, tilsværger jeg Dig, at jeg ikke véd det mindste af denne unge Dame at sige. Har hun virkelig været her tilstede, har jeg i det mindste ingen Del haft deri; men hvorledes skulde nogen uden mit Vidende kunne være trængt ind i Taarnet til Dig? De Indrømmelser, som Slaven og min Storvezir har gjort Dig, er bleven dem aftvungen

ved Nøden alene. Det kan ikke have været andet end en Drøm. Betænk Dig vel, min Søn, din Fader beder Dig!«

Paa denne alvorlige Tiltale fra Sultanens Side erklærede Prindsen, at han for bestandig vilde gjøre sig uværdig til sin Faders Godhed, dersom han blot et Øjeblik kunde tvivle om Sandheden af det, han havde forsikret ham. Imidlertid bad han ham dog laane et taalmodigt Øre til, hvad han havde at fortælle; saa maatte han selv afgjøre, om det kunde være nogen Drøm, hvad der beskjæftigede ham saa levende. Derpaa fortalte han ham omstændelig alt, hvad der var forefaldet, skildrede den Kjærlighed, han øjeblikkelig havde fattet til den skjønne ubekjendte, og fremviste den Ring, han havde faaet i Bytte for sin egen.

Kong Shahzeman forblev en Tid stum af Forbauselse. Endelig fattede han sig og svarede:

»Ifølge det, som jeg nylig har hørt, og ved Synet af denne Ring, som Du har vist mig, kan jeg ikke længere tvivle om, at Du jo virkelig har haft Besøg af et fremmed Væsen. Allah give blot, at jeg kjendte det! Du skulde da paa Stedet faa dit Ønske opfyldt, og jeg vilde blive den lykkeligste af alle Fædre. Men hvor skal jeg søge hende, og paa hvilken Maade kan hun uden mit Vidende være kommen ind til Dig? Hvorfor har hun dog ogsaa blot vist sig for at opflamme dine Sandser og saa igjen forsvinde! Jeg begriber ikke et Ord af det hele, min Søn, og hjælper en god Aand os ikke tilrette, frygter jeg for, at vi begge mister Forstanden derover.«

Derpaa tog han Prindsens Haand og vedblev:

»Kom min Søn, vi vil tilsammen bære vor fælles Kummer! Du lider under en haabløs Kjærlighed, og jeg er utrøstelig over

ikke at kunne hjælpe Dig. Følg med mig over i mit Palads! Vi vil fremdeles ikke adskilles mere.«

Prindsen fulgte ligesom bedøvet sin kjærlige Fader. Sultanen lukkede sig flere Dage inde med sin Søn, for at græde og sørge med ham, og vilde ikke vide noget af Regjeringsforretninger at sige.

Men tilsidst forestillede Storveziren ham, den eneste Person, som havde Adgang til dem, at det umuligt længere gik an paa den Maade. Hoffet var misfornøjet, og Folket var begyndt at knurre over, at der ikke, som sædvanlig blev holdt Ret af selve Landsherren [1]). Dersom Sagen ikke fik en anden Vending, kunde han ikke indestaa for noget.

»Dersom Eders Højhed,« sluttede Veziren, »vil tillade mig at fremkomme med et Forslag, vil jeg raade Eder til, sammen med Eders Søn at tage det lille smukke Slot i Besiddelse, som ligger paa Klippeøen tæt udenfor Havnen. Dér vil Prindsen finde tilstrækkelig Adspredelse i sin Sorg, medens Eders Højhed, i det mindste tvende Gange om Ugen, tog over til Staden og meddelte offentlig Audients. Luften paa dette Sted er paradisisk, og Udsigterne derfra finder ikke deres Lige i Verden.«

Dette Raad syntes Sultanen godt om, og iværksatte snarest muligt den dertil knyttede Plan. Baade Hof og Folk følte sig derved tilfredsstillet, og Prindsen fandt sig uden Klage i det ham derved paalagte Savn.

---

[1]) Det menige Folks Ret til uhindret Adgang til Fyrsten selv er en ældgammel Ejendommelighed for de orientalske Despotier; der forekommer ofte i 1001 Nat Beretninger om Tilfælde, hvor selv de ubetydeligste Tvivlsmaal i det daglige Liv indappelleres til Sultanens egen Kendelse; i den tyrkiske Provinsadministration har dette Forhold, om end i mindre Maalestok, holdt sig endnu den Dag i Dag.

Imidlertid var Prindsessen af China af de to Aander Dahnesh og Kashkask bleven bragt tilbage til det Palads, hvor hendes Fader holdt hende indespærret, og atter lagt i sin Seng. Der var kun tre Timer af Natten tilbage. Da Prindsessen ved Dagens Frembrud vaagnede, rejste hun sig op og saa sig om, baade tilhøjre og tilvenstre; og da hun ikke fandt, hvad hun søgte, Prinds Kamar-as-saman nemlig, kaldte hun saa heftig paa sine Slavinder, at disse mere end halv forfærdede styrtede sammen og stillede sig op for hendes Leje. Ved Hovedgjærdet stod hendes Amme; denne tog Ordet for dem alle, og spurgte, hvad Prindsessen befalede, eller om der var tilstødt hende noget.

»O, Du ildevarslende Kjærling,« svarede Prindsessen i det værste Lune, »sig mig paa Øjeblikket, hvor den dejlige og dyrebare Yngling er bleven af, som har tilbragt Natten her hos mig!«

»Prindsesse,« svarede Matronen, »I taler i Gaader; forklar Eder tydeligere!«

»Nu,« ytrede Prindsessen utaalmodig, »dersom Du vil vide det, saa har den smukkeste og elskværdigste unge Mand, som man blot kan forestille sig, tilbragt Natten hos mig. Jeg har længe kjærtegnet ham og forsøgt alt muligt for at vække ham; men forgjæves, han sov altfor fast. Hvor er denne Yngling bleven af?«

»I er meget spøgefuld denne skjønne Morgenstund, naadige Prindsesse,« svarede Ammen. »Behager det Eder nu at staa op?«

»Jeg taler ganske alvorlig,« gjentog Prindsessen, »og vil vide, hvad der er blevet af Ynglingen.«

Da nu Ammen forsikrede hende, at der hverken med hendes eller de andre Kvinders Vidende havde været noget

fremmed Menneske tilstede, og allermindst en Mandsperson, blev Prindsessen rasende, tog Ammen i Nakken og gav hende nogle dygtige Ørefigener, idet hun raabte:

»Vil Du give mig ordentlig Besked, Du gamle Hex, eller jeg tager Livet af dig!«

Kun med Nød og neppe undslap den gamle Kone sin Herskerindes skjønne, men grumme Hænder, og ilede, badet i Taarer og med opsvulmet Ansigt, lige over til Prindsessens Moder, Dronningen af China. Saasnart denne fik hende for Øje, spurgte hun forskrækket, hvad der var paafærde, og hvo der havde behandlet hende saaledes. Ammen fortalte hende da alt, hvad der var foregaaet mellem hende og Prindsessen. Over disse Nyheder blev Dronningen ligesaa bekymret som forskrækket, da hun umulig kunde tro andet, end at hendes Datter ganske var gaaet fra Forstanden. I en Hast beredte hun sig til at følge tilbage med Ammen, for med egne Sandser at forvisse sig om den egentlige Sammenhæng.

Nu forefaldt der imellem Dronningen af China og hendes Datter omtrent en lignende Scene som den, vi nys har skildret mellem Kong Shahzeman og hans Søn. Tilsidst maatte Dronningen ganske fortvivlet forlade hende, for at give Kongen af China Underretning om Sagen. Men denne bragte det ikke synderlig videre med den ophidsede, unge Dame. Hun blev haardnakket ved sin Paastand, at en smuk Yngling havde tilbragt Natten hos hende, og overrakte endelig, til Bevis paa, at hun hverken havde drømt eller var gal, sin Fader den Ring, som Prindsen havde sat paa hendes Finger.

Nu stod Kongens Forstand aldeles stille, iligemaade hans Gemalinde, Dronningens. Thi Ringen var unægtelig en Mandsring, som ingen af dem nogensinde før havde seet for deres

Øjne. Imidlertid, noget maatte der gjøres, forat denne fortrædelige Historie kunde faa et Anstrøg af sund Fornuft, i det mindste for hans og hans Gemalindes Vedkommende; og der var derfor intet andet at gjøre, end at erklære den arme Prindsesse for aldeles bindegal og lægge hende i Lænker, forat hun ikke i sit Raseri skulde gjøre en Ulykke paa nogen. Kun den gamle Amme blev givet hende til Opvartning, og en stærk Vagt blev posteret udenfor Døren.

Saasnart Kongen saaledes for det første havde bragt Tingen i sømmelig Orden, sammenkaldte han i sin store Bedrøvelse og Raadvildhed sit høje Divan, og lovede den, som formaaede at helbrede eller bringe Prindsessen til Fornuft, ikke alene sin Datters Haand, men ogsaa Andel i Regjeringen og efter sin Død Kronen og det hele Rige. Det var et meget fristende Tilbud; og der fandtes da ogsaa en gammel Emir, som i Tillid til sin Tryllekunst nok troede at turde gaa ind paa Sagen og fremstillede sig for Kongen som Prætendent til hans Datter og hans Krone.

»Vel,« svarede Kongen, »men jeg maa dog forud lade Eder vide, at det koster Eders Hoved, dersom I intet udretter. Thi det er ikke mere end billigt, at I sætter noget paa Spil imod en saa umaadelig Lykke. Dette gjælder iøvrigt enhver, som vover at følge i Eders Fodspor, min gode Emir.«

Emiren smagte lidt paa dette bitre Vilkaar, men vilde ikke træde tilbage. Kongen førte ham da selv ind til Prindsessen. Saasnart denne fik Øje paa dem, indhyllede hun sig i sit Slør og bebrejdede sin Fader, at han saaledes beskjæmmede hende ved at føre en fremmed Mand ind til hende.

»Der er ingen Skam ved det,« svarede Kongen, »det er en af mine Emirer, som forlanger dig til Gemalinde.«

»Herre«, sagde Prindsessen, »han ligner slet ikke ham, af hvem jeg har modtaget denne Ring; I vil derfor undskylde, at jeg frabeder mig slig Nærgaaenhed.«

Da nu Emiren hørte hende tale saa forstandig, istedetfor som han havde ventet, at fremkomme med noget forvirret Tøj, indsaa han strax, at der alene var Tale om en fortvivlet Kjærlighed hos den unge Dame, og følte allerede sit Hoved stærkt vakle paa sine Skuldre.

»Herre,« sagde han derfor, idet han kastede sig for Kongens Fødder, »her er al min Kunst til ingen Nytte, mit Liv hviler i Eders Hænder.«

Ærgerlig over saaledes at være bleven holdt for Nar, lagde Kongen heller ikke Fingrene imellem, men lod strax Hovedet hugge af Emiren.

Nogle Dage efter lod han i sin Hovedstad, derpaa ogsaa i de fornemste Steder i hele sit Rige, endelig ogsaa ved alle Nabohofferne bekjendtgjøre, at dersom nogen, enten Læge, Astrolog eller Troldmand, troede sig istand til igjen at sætte Hovedet tilrette paa Prindsessen, skulde han indfinde sig i det kejserlige Palads i Chinas Hovedstad for at forsøge sin Lykke og bejle til den udsatte Pris, dog under den Betingelse, at han skulde miste sit Hoved, dersom Sagen løb skjævt af for ham.

Nu indfandt sig flere baade inden- og udenlandske Læger og Troldmænd for at prøve deres Kræfter mod det Onde, hvoraf Prindsessen led. Men denne lo dem kun ud, og den ene efter den anden, maatte slukøret trække af igjen og række deres Hoveder frem. Alle disse uheldige Adepters Hoveder, tilsidst hundrede og halvtredsindstyve i Tallet, blev sat op over Stadens Porte, til Advarsel for andre letsindige Personer, hvem det maaske kunde falde ind at følge disse dumdristiges Exempel.

Nu havde Prindsessens Amme en Søn ved Navn Marsavan, som havde delt Melken med hendes ophøjede Fosterbarn. Børnene havde lært at holde af hinanden som Broder og Søster, og vedblev at bevare ømme Følelser for hinanden, efterat deres fremrykkede Alder havde gjort en Skilsmisse nødvendig. Marsavan havde fra tidlig Tid med Iver lagt sig efter Astrologi, Geomanti[1]) og andre hemmelige Videnskaber, og deri opnaaet en betydelig Færdighed. Men han kunde umulig blive staaende ved det, som hans Lærere havde kunnet bibringe ham i disse dybsindige Fag, og var derfor, saasnart han følte sig stærk nok til at iværksætte sligt Forehavende, gaaet paa Rejser for at udvide sine Kundskaber. Han vandrede altsaa vidt omkring i fremmede Lande, fra den ene berømte Vismand til den anden, og vendte først efter flere Aars Fraværelse tilbage til sit Fødeland, China. Med Forbauselse saa han de mange Dødningehoveder opstillet over Porten; og neppe havde han atter betraadt sit Fædreland, førend han, næstefter Spørgsmaalet om, hvorledes det gik hans Melkesøster Prindsessen, forhørte sig om, hvad alle disse Hoveder havde at betyde.

Begge Spørgsmaal lod sig besvare under et. Til sin store Sorg erfarede han da i Hovedsagen, hvad der var foregaaet med Prindsessen, medens han havde været fraværende; det nærmere kunde alene hans Moder fortælle ham, naar hun kom tilbage fra Paladset.

Saasnart Ammen havde erfaret sin kjære Søns Tilbagekomst, ilede hun med at nyde Gjensynets Glæde, og benyttede et ledigt Øjeblik til at løbe hjem for at omfavne ham. Efterat de gjensidig havde tilfredsstillet deres Hjerters ømme Trang,

---

[1]) Den Kunst at spaa af Punkter, som Tilfældet har dannet paa Jorden.

faldt Talen paa Prindsessen, og nu fik Marsavan alle de kun lidet glædelige Omstændigheder at vide.

»Skulde jeg ikke kunne faa Prindsessen at se, hemmelig og uden hendes Faders Vidende?« spurgte Marsavan.

»Det skulde holde haardt,« svarede hans Moder, »umuligt er det dog ikke. Maaske kan jeg bilde Vagten ind, at Du er Prindsessens Melkesøster, og at hun længes efter at se dig. Ja, saaledes kan det gaa; imorgen ved denne Tid skal jeg give dig nærmere Besked desangaaende.«

Næste Aften indfandt Ammen sig atter og berettede, at alt var i den ønskeligste Orden. Hun klædte sin Søn paa som Kvinde, saa vel, at ingen skulde have anet Manden i ham, og førte ham med sig op paa Slottet. Vagten fattede heller ikke den ringeste Mistanke, men lod dem uhindret passere.

Prindsessen blev paa det glædeligste overrasket ved dette ligesaa uventede som kjære Besøg. »Kom nærmere, min Broder, og læg Sløret bort!« sagde hun fornøjet. »Det er jo ikke forbudt en Broder at se sin Søster uden Slør[1].«

»Ak,« svarede Marsavan, efterat ogsaa han havde udtrykt sin inderlige Glæde ved Gjensynet, »vistnok havde jeg ventet at spørge bedre nyt om Eder ved min Tilbagekomst! Imidlertid er jeg dog glad ved at være kommen hjem. Jeg skal bringe hele min Kunst i Anvendelse for at helbrede Eder; og skulde denne Kur endog være den eneste Frugt af alle mine Studier og møjsommelige Rejser, vil jeg dog føle mig overvættes lykkelig ved at have erhvervet mig min nuværende Dygtighed.«

---

[1]) Børn, som have haft Amme tilsammen, gjælde hos Muhammedanerne for beslægtede.

Med disse Ord gav han sig til at udpakke endel Bøger og astrologiske Instrumenter, som han havde troet at kunne faa Brug for ved sit Besøg hos Prindsessen. Men da Prindsessen bemærkede alle disse Anstalter, udraabte hun: »Min Broder, hører I ogsaa til dem, som anser mig for vanvittig? I svæver i Vildfarelse; hør, hvad jeg har at fortælle Eder!«

Derpaa fortalte Prindsessen ham ganske udførlig hele sin Historie, indtil hun og den fremmede Prinds havde vexlet Ringe med hinanden; og hun viste ham den Ring, hun bar paa Fingeren. »Ubegribelig er vistnok denne Sag;« saaledes sluttede hun, »men man begaar i ethvert Tilfælde stor Uret ved at anse mig for afsindig.«

Fuld af Forbauselse og Forundring over det, han havde hørt, blev Marsavan i længere Tid siddende taus med Blikket fæstet paa Jorden. Endelig tog han saalunde tilorde:

»Dersom det virkelig forholder sig saaledes, som I nylig har fortalt mig, mistvivler jeg endnu ikke om Muligheden af at tilfredsstille Eder. Jeg har kun én Ting at bede Eder ret indstændig om, at I vil væbne Eder med Taalmodighed endnu i nogen Tid, indtil jeg har gjennemstrejfet nogle Lande, som jeg endnu ikke har besøgt. Naar I erfarer min Tilbagekomst, da kan I trøstig fatte det Haab, at heller ikke han længer er fjern, efter hvem I længes saa inderlig.«

Derpaa anbefalede Marsavan sig hos Prindsessen og afrejste allerede igjen den følgende Morgen.

Marsavan drog fra Sted til Sted, fra det ene Land til det andet, fra den ene Ø til den anden, og overalt hørte han fortælle om Badur, Prindsessen af China. Dette vedvarede, indtil han efter fire Maaneders uafbrudte Vandring havde naaet en

meget anselig og stærk befolket Handelsstad ved Havet. Her var der ikke længer Tale om Prindsesse Badur, men om en vis Prinds Kamar-as-saman, som havde haft en ikke mindre mærkværdig Skjæbne. Øjeblikkelig var det Marsavan paafaldende, at hans Historie havde en ganske overordentlig Lighed med Prindsessen af Chinas, og glad i Hu forhørte han sig om, i hvilken Del af Verden denne Prinds levede. For at naa derhen, maatte han fare over Havet, og han besteg derfor et Skib, som just skulde afgaa til Hovedstaden i Shahzemans Rige.

Lykkelig naaede Skibet Indløbet til Havnen; men just her skulde ved Lodsens Ubehjælpsomhed den Ulykke ske, at det løb imod en skjult Klippe og gik tilgrunde lige udenfor det af Prinds Kamar-as-saman beboede Slot, i hvilket netop ogsaa Kongen med sin Storvezir var tilstede. Med Anstrengelse af alle sine Kræfter var Marsavan som en god Svømmer dog saa heldig at naa Strandbredden lige under Slottet; paa Sultanens Befaling blev han vel modtagen og fik den fornødne Hjælp i sin trængende Tilstand.

Saasnart han havde klædt sig om og nydt nogle Forfriskninger, lod Veziren ham kalde for sig. Efterat denne i nogen Tid havde underholdt sig med ham, ytrede han endelig:

»Man mærker paa Eders Tale, at I ikke er noget almindeligt Menneske; gid I dog paa Eders lange Rejser havde erfaret en Hemmelighed, hvorved I kunde helbrede en Syg, for hvis Skyld det herværende Hof allerede længe har svævet i stor Sorg og Bekymring!«

Marsavan svarede, at, naar han lærte at kjende den syges Onde, vilde det vel ikke være utænkeligt at finde et Middel derimod. Storveziren meddelte nu Marsavan hele Kamar-as-samans Historie ligefra hans Fødsel indtil Oprindelsen af hans

lidenskabelige Kjærlighed til en fabelagtig ung Dame, som ved en Ring skulde have trolovet sig med ham. Sjæleglad gjorde Marsavan herved den Erfaring, at Skibbrudet netop havde ført ham i den Persons Nærhed, som han søgte, og at Prinds Kamar-as-saman just var Gjenstanden for Prindsessen af Chinas lidenskabelige Kjærlighedslængsel. Herom talte han imidlertid ikke et Ord, men bad Veziren om at faa Prindsen at se, for bedre at kunne dømme om hans Tilstand. »Kom strax med mig!« svarede Veziren, »Hs. Højhed Kongen befinder sig netop hos ham; jeg kan altsaa forestille Eder for ham med det samme.«

Da Marsavan traadte ind i Prindsens Værelse, saa han denne liggende ligesom døende paa sit Leje med tillukkede Øjne. »O Himmel!« udraabte han ved Synet af Prindsen ganske uvilkaarlig, »hvilken forbausende Lighed!«

Højlig overraskede var Kongen og hans Vezir Vidner til dette Udraab; men Prindsen slog sit matte Øje ivejret og stirrede forundret paa den fremmede.

Da tiltalte Marsavan ham i følgende Vers:

— Jeg ser dig, fuld af Henrykkelse og Forvirring, Du Skjønhedens udtrykte Billed. — Er Du bleven slagen af Kjærligheden eller truffen med Pile? Thi saaledes bærer alene en saaret sig ad. — — Ræk mig Vinbægeret, at jeg maa drikke deraf, og syng mig et Vers til Sulejmas og Errabals Pris! — Jeg misunder de Klæder, hvormed hun indhyller sit spæde Legeme, og det Bæger, hvoraf hun væder sine søde Læber. — Nej, min Ven, jeg er ikke bleven truffen af et tveægget Sværd, men af Pilene fra hendes dejlige Øjne. — Da jeg mødte hende, saa jeg hendes Fingre farvede røde med Saften af Hennah-Urten. — Medens hun bragte mit Indre til at gløde, talte hun som En, der stræber at skjule sin Kjærlighed, men ikke formaar det. — Og hun sagde: — Hav Taalmodighed! Ikke med Villie har jeg farvet mine Fingerspidser røde; tro blot ej, at Falsk

hed bor i mit Hjerte[1]). — Men jeg saa dig i Drømme, og den bitre Længsel steg i mit Indre. Jeg græd blodige Smertens Taarer over vor Skilsmisse, og aftørrede dem med mine Hænder; saaledes, min Ven, blev mine Fingerspidser røde. — Dadl mig ikke for mine Taarer; thi, ved selve Kjærligheden være det svoret, mit Hjerte er fuldt af ulidelig Pine! — Jeg græder over hende, hvis Aasyn bærer Skjønhedens Stempel, og som ikke finder sin Lige, hverken i Arabien eller Persien eller hele den vide Verden. — Hun besidder Lokmans[2]) Visdom og Jussufs dejlige Skabning, Daud-ben-Issas Stemme og Mirjams Kyskhed[3]). — Derfor lider jeg baade under Yakubs Sorg, og Jonas' Angst, under Hiobs Pine og Adams bitre Anger. —

Disse Vers gjorde et saa velgjørende Indtryk paa Prinds Kamar-as-saman, at han med et svagt Smil vinkede ad den fremmede, at han skulde træde nærmere hen til hans Leje.

Men Henrykkelse bemærkede Kongen denne Forandring hos sin Søn til det bedre; han stod op, tog Marsavan ved Haanden og lod ham tage Plads ved Siden af Sengen. Efterat han derpaa havde erfaret, hvad han hed og hvorfra han kom, sagde han med Rørelse: »Give blot Allah, at I kjendte et Middel til min arme Søns Helbredelse! Jeg vilde belønne Eder fyrstelig og over al Maade.« Derpaa traadte han tilside med Storveziren, og gav Marsavan Lejlighed til frit at underholde sig med Prindsen.

Marsavan nærmede sig nu Prindsens Øre og sagde sagte til ham: »Prinds, Eders Sorg nærmer sig nu sin Ende. Jeg kjender den unge Kvinde, for hvem I lider Kjærligheds Ve; det er Prindsesse Badur, en Datter af Kong Ghaïur i China. Hun

---

1) Han kunde nemlig antage, at hun havde farvet sine Hænder for i hans Fraværelse at behage en anden.

2) En berømt arabisk Fabeldigter.

3) Josef — David — Maria.

elsker ikke mindre Eder, end I elsker hende, og hun lider ganske som I.«

Derpaa fortalte han Prindsen alt, hvad han vidste af Prindsessens Historie siden hin skjæbnesvangre Nat, da hun under saa overordentlige Omstændigheder havde lært Prindsen at kjende; og han glemte ikke at berette, hvorledes Kejseren af China lod alle dem behandle, som uden Nytte paatog sig at helbrede Prindsessen for hendes formentlige Vanvid. »I er den eneste,« vedblev han, »som er i Stand til at helbrede hende og som uden Frygt kan gaa ind paa Kongens Betingelse. Men førend I tør paatage Eder saa lang en Rejse, maa I først se til at blive rigtig rask. Det øvrige kan I rolig overlade til mig; jeg skal føre Eder til hende og befordre Eders Forening, og gjøre, som Digteren siger:

— Om endogsaa den tilbedte slet intet vilde vide af Elskeren at sige, skulde jeg dog forene dem saa fast med hinanden, som om jeg var Naglen i en Sax. —

Marsavans Tiltale gjorde et dybt Indtryk paa Prindsen, og det glædelige Haab, som han deraf øste, viste sig saa mægtigt, at han følte sig stærk nok til strax at forlade sit Leje. Kongen vidste neppe at fatte sig af Henrykkelse, da hans Søn bad ham fjerne sig, forat han kunde staa op og klæde sig paa. Med Varme omfavnede han Marsavan, uden at spørge om, ved hvilket Middel han havde bevirket dette Under, og fjernede sig derpaa med Storveziren for overalt at forkynde denne glædelige Begivenhed. Han forordnede en lang Række af Glædesfester, lod uddele Foræringer til sine Hof- og Embedsmænd og Almisser til de fattige, og skjænkede alle Fanger deres Frihed. Kort at sige, hele Hovedstaden og snart hele Riget kom til at gjenlyde af Jubel.

Saa udtømt Prindsen end var af sin lange Faste og Søvnløshed, kom han dog hastig til sine gamle Kræfter; men saasnart han følte sig i Stand til at udholde en lang Rejses Besværligheder, sagde han til Marsavan:

»Nu er Tiden kommen, da I skal holde Eders Løfte, min kjære Marsavan; jeg mærker tydelig, at jeg, ved den Utaalmodighed, som jeg føler efter at se min dyrebare Prindsesse og gjøre Ende paa hendes Lidelser for min Skyld, vil synke tilbage i samme ulykkelige Tilstand, hvori I fandt mig, dersom vi ikke strax begiver os paa Rejsen. Men jeg frygter for, at min kjære Fader af overdreven Ømhed vil nægte mig sin Tilladelse til denne Rejse; I maa derfor hitte paa et Middel til at unddrage os hans kjærlige Aarvaagenhed.«

Ved disse Ord kunde Prindsen ikke holde sine Taarer tilbage. Men Marsavan svarede, at derpaa havde han allerede tænkt og at Planen var lagt til en hemmelig Undvigelse. »I maa ufortøvet,« sagde han, »bede Eders Fader om Tilladelse til at foretage Eder en Jagttur paa to, tre Dage; naar Kongen dertil har givet sin Tilladelse, maa I holde to dygtige Heste beredt til hver af os, den ene til at bestige strax, den anden til at skifte med. Det øvrige kan I trygt lade mig sørge for.«

Strax den følgende Morgen bragte Prindsen sit Andragende frem for Kongen. Denne bevilgede det gjerne, dog paa den udtrykkelige Betingelse, at Prindsen ikke maatte blive mere end en Nat ude. »En længere Adskillelse fra dig,« sagde han, »vil blive mig kvalfuld i højeste Grad; Du véd jo vel, at Du er mit alt i denne Verden. Selv om jeg besad al jordisk Lyksalighed og var Herre over selve Khosroes[1]) mægtige Rige,

---

[1]) Den berømte persiske Konge Nushirvan.

vilde alt dog gjælde mig mindre end Vingen af en Myg, dersom mit Øje ikke kunde vederkvæge sig ved Skuet af dig.«

Derpaa befalede Kongen, at man skulde udvælge de allerbedste Heste til hans Søn, og sørgede personlig for, at der intet kom til at mangle ham paa hans Udflugt. Da endelig alting var beredt sluttede han med Rørelse Prindsen i sine Arme, anbefalede ham indtrængende til Marsavans kjærlige Omsorg, og lod dem drage bort.

De to Eventyrere gav sig, for at skuffe deres Følge, strax til at jage, men stræbte med det samme at fjerne sig, saa meget som muligt, fra Staden. Ved Nattens Frembrud tog de ind i et Karavanseraï, hvor de spiste til Aften og derpaa lagde sig til Hvile for at sove indtil Midnat. Ved denne Tid stod Marsavan op og vækkede Prindsen; Tjenerne derimod lod han sove trygt paa deres grønne Øre. Saasnart de derpaa havde forklædt sig, skiftede de Gangere, tog et Par Haandheste ved Tøjlen og red hastig bort.

Da de ved Daggry havde naaet en Korsvej dybt inde i Skoven, bad Marsavan Prindsen om at tøve lidt, og red ind i Skovens Tykning. Der dræbte han den ene af Haandhestene, dryppede Blodet i den Klædning, som Prindsen nylig havde aflagt, efter først at have sønderrevet den, forat det skulde se ud, som om Prindsen havde mistet Livet imellem et rivende Dyrs Kløer. Disse blodige Pjalter kastede han paa Korsvejen.

»Kongen, Eders Fader,« ytrede han, »vil naturligvis sende Folk ud efter os. Naar de nu finder Eders Klædning, sønderreven og blodig, vil de strax vende tilbage, i den Tro, at I ynkelig er kommen afdage og at jeg i min Angst har taget Flugten. Det er rigtignok haardt for en Søn, saa grusomt at skuffe en kjærlig Fader; men der er intet andet for, dersom vi

vil dække vor Flugt tilgavns; og desto større vil Glæden blive, naar I engang vender tilbage til ham.«

Prindsen takkede Marsavan af Hjertet for denne kloge Foranstaltning; og begge fortsatte ilsomt deres Rejse, vexelvis tillands og tilvands. Til Bestridelsen af de betydelige Rejseomkostninger havde de rundelig forsynet sig med værdifulde Ædelstene. De behøvede derfor ikke at spare, men kunde fremme deres Rejse efter Hjertenslyst. Dog Vejen var meget lang, og det varede en rum Tid, inden de naaede Chinas Hovedstad.

Da de endelig havde naaet dette fjerne Maal for deres Rejse, tog Marsavan ikke Prindsen hjem til sig selv, men steg af med ham i en offentlig Khan. Medens de her udhvilede sig tre Dage efter Rejsens store Anstrengelser, lod Marsavan forfærdige en Dragt til Prindsen, hvorunder han skulde optræde som Kabbalist og Stjernetyder; og denne lod han ham iføre sig, da de efter de tre Dages Forløb gik i Bad med hinanden. Nu stod der intet andet tilbage, end at Prindsen med Frejdighed skulde gaa sit Eventyr imøde. Marsavan førte ham igjennem Staden til Paladset, gav ham endnu nogle gavnlige Anvisninger om, hvorledes han skulde te sig, og overlod ham derpaa til hans egne Kræfter og Allahs Forsyn. Selv ilede han hen til sin Moder, som han endnu ikke havde set, forat hun uopholdelig kunde melde Prindsesse Badur hans Tilbagekomst.

Den som Stjernetyder forklædte og med alt, hvad der hørte til denne ærværdige Rolle, forsynede Kamar-as-saman begyndte, saasnart han nærmede sig Paladset, med høj Røst at udraabe: »Jeg er en Stjernetyder, og er kommen hid for at helbrede den allernaadigste Prindsesse Badur, under de af Hs. Højhed Kon-

gen fastsatte Betingelser, at modtage hende til Ægte, saafremt Kuren lykkes mig, og i modsat Tilfælde at lade mit Liv.«

Øjeblikkelig flokkedes der, foruden Slotsvagten og Dørvogterne i Paladset, en stor Folkeskare omkring den forklædte Prinds; thi det var nu allerede lang Tid siden, at nogen Læge eller Vismand havde vovet at indlade sig paa det høje Spil. Prindsens gode Udseende, hans Anstand og hans Ungdom vakte tilsammen en almindelig Deltagelse; og de, der stod ham nærmest, sagde til ham: »Herre, hvilket Raseri driver Eder til at udsætte et Liv, der vækker saa skjønne Forhaabninger, for den visse Undergang?«

Dog Prindsen forblev døv for alle disse Forestillinger, og da der ingen indfandt sig for at føre ham ind i Paladset, fornyede han sit Udraab med en Frejdighed, som vakte en almindelig Beklagelse i den ham omgivende Skare. »Han er fast bestemt paa at dø!« raabte man, »Allah naade hans ulykkelige Sjæl!« Da Prindsen endelig for tredie Gang gjentog sit Udraab, indfandt sig selve Storveziren for at føre ham til Kongen.

Saasnart Prindsen fik Øje paa Kongen af China, kastede han sig ned foran hans Trone og kyssede Jorden. Ikke en eneste af de mange, hvilke en fortvivlet Ærgjerrighed havde drevet til at bringe deres Hoveder tiltorvs, havde vakt mindste Deltagelse hos Kongen af China; men saasnart han fik Øje paa Kamar-as-saman, følte han den inderligste Medlidenhed røre sig i sin Barm. Han bød ham træde nærmere, lod ham tage Plads hos sig paa selve Tronen, og ytrede: »Unge Mand, jeg har ondt ved at tiltro dig Erfaring nok til at foretage en saa vanskelig Kur. Intet skulde være mig kjærere, end om den vilde lykkes dig; med Glæde skulde jeg modtage dig som min Svigersøn. Men paa den anden Side maa jeg med Fasthed

erklære for dig, at jeg, saa ondt det end vil gjøre mig, hverken af din Ungdom eller din Skjønhed vil lade mig afholde fra at lade dig gaa samme Vej som dine dumdristige Forgængere, saafremt det maatte vise sig, at Du har skuffet mig tilligemed dig selv.«

»Herre,« svarede Prindsen, »jeg er ikke hidkommen fra et saa fjernt Land, for nu, da jeg staar ved det længe og møjsommelig efterstræbte Maal, at lade mig skræmme til at afstaa fra mit Forsæt. Var jeg i Stand til dette, maatte jeg jo endogsaa miste den Agtelse, som Eders Højhed er saa naadig at skjænke mig. Skal jeg dø, saa ske Allahs Vilje! Men jeg stoler paa min Kunst og nærer endogsaa det bedste Haab om at opnaa Livets højeste Gode i Eders elskelige Datter.«

Da trængte Kongen ikke videre ind paa ham, men gav en Gilding Befaling til at føre den unge Vismand ind til Prindsessen. Med højt bankende Hjerte fulgte Kamar-as-saman hastig sin Fører. Hans Indre glødede af den heftigste Længsel; da han derfor betraadte det Galleri, ved hvis Ende Prindsessens Værelse var beliggende, ilede han utaalmodig forbi sin Fører for med bevingede Skridt at naa den dyrebare Gjenstand for sin ømme Attraa. Kun med Anstrengelse indhentede Gildingen ham atter, og sagde, idet han greb ham i Armen: »Eja, hvilket Hastværk, unge Herre! Til Døden kommer man tidsnok. Vel har de været gale allesammen, disse Herrer Stjernetydere; men ingen af dem har dog vist Eders Utaalmodighed efter at komme til at række Hals.«

»De andre Stjernetydere var Narre tilhobe,« svarede Prindsen, uden at sagtne sine Skridt, »og vidste ikke, hvad de gjorde. Jeg derimod er ganske sikker paa, at jeg iler min Lykke imøde; hvorfor skulde jeg da ikke skynde mig?«

De stod ved Maalet; Gildingen aabnede Døren og førte Prindsen igjennem et Forværelse ind i en stor og prægtig Sal, som kun ved et Forhæng var adskilt fra det Værelse, hvori Prindsessen opholdt sig. Men førend Prindsen traadte ind, blev han staaende og sagde til Gildingen, ganske sagte, for ikke at blive hørt af Prindsessen: »Forat Du kan se, at hverken Anmasselse, Ubesindighed eller Daarskab har bragt mig hid, giver jeg dig Tilladelse til at bestemme, om jeg skal gaa ind med dig og helbrede Prindsessen i din Nærværelse, eller blive her udenfor og helbrede hende uden engang at have set hende.«

Prindsens urokkelige Selvtillid satte Gildingen i den højeste Foubauselse; han lagde al Spot tilside, og svarede i den alvorligste Tone:

»Det gjør lige meget, om I helbreder Hds. Naade herude eller derinde; i begge Tilfælde vil I erhverve Eder en udødelig Hæder, ikke alene i China, men i hele den beboede Verden.«

»Saa foretrækker jeg at helbrede hende uden at se hende,« sagde Prindsen, »i et desto klarere Lys vil min ophøjede Kunst vise sig.«

Med disse Ord fremtog Prinds Kamar-as-saman sit Skrivetøj og nedskrev følgende Vers:

— Hvo, som lider af Skilsmissens Smerte, vil vorde helbredet ved den Elskedes Gjenkomst; kun den er fortabt, som ganske maa mistvivle om Gjensynets Glæde. For hans sorrigfulde Hjerte gives der ingen Trøst, og for hans Øjne gives der ingen velgjørende Slummer. Sin Dag tilbringer han i Flammer, og sin Nat i hjerteisnende Kvaler; hans Legeme henvisner, og hans Sjæl fortæres. —

— Jeg skriver til dig af et Hjerte, som ikke vil vide af andet end dig at sige i den hele Verden. Mine syge Øjenlaag smerte mig, og der drypper blodige Taarer fra mine Øjne. Mit Legeme har Længselen udtæret, og i min Sjæl gløder en uudslukkelig Ild. —

Saa kommer jeg da til Dig i al min Kjærlighedskval, som den, der ikke formaar at udholde sin Lidelse længer. Vær mig naadig, vær mig huld, at mit Hjerte ikke skal briste af sin mægtige Lidenskab.«

»Hjertet helbredes alene ved Synet af den Elskede, og Allah er den eneste Læge, som formaar at læge en Sjæl, der lider af Kjærligheds dybe Ve. Den af os, som har svigtet sin Tro, fortjener Døden. — Men hvo kunde blive Dig utro?« —

Under disse Linier skrev Prindsen:

»Fra den bedrøvede og forvirrede, den af Længsel glødede og af Smerte gjennemisnede, den fangne og vansmægtende, — fra Kamar-as-saman, Shahzemans Søn, til sin Tids uforlignelige, den herligste af alle Huri'er, til Prindsesse Badur, Kong Ghaïurs Datter!«

»Vid, at mine Nætter henslæbe sig for mig uden Søvn, og mine Dage uden Liv, og at jeg lider af en ubegrændset Kjærligheds-længsel, at jeg er syg indtil Døden og svinder hen Time for Time! Jeg er en Kjærlighedens Slave, et Lidenskabens Offer, et Bytte for glødende Attraaer; mine Øjne udgyde Strømme af Taarer, og mit Indre en Uendelighed af Sukke. Du véd nu, hvo jeg er, den hvile- fred- og søvnløse, i hvis Hjerte Flammen aldrig dør og Længselen ingensinde svinder.«

I Randen af Brevet skrev han endnu følgende navnkundige Vers:

»Fred være med Dig af Allahs uudtømmelige Naadesskat, Du, som besidder hele min Sjæl og er Gjenstanden for al min Higen.«

Derpaa lagde han Brevet sammen, puttede Ringen indeni, uden at Gildingen bemærkede det, og forsynede det med efterfølgende Udskrift:

»Med skjælvende Haand har jeg ført Røret til at skrive dette Brev. Skrifttrækkene ville forraade Dig baade min Sorg og

min Længsel. Medens min Haand skriver, flyde mine Taarer, og min Længsel klager sin Lidelse for Papiret. Uden Ophør flyde mine Taarer paa Papiret; skulde deres Kilde udtømmes, vilde jeg lade mit Blod flyde i Stedet; — Jeg sender Dig din Ring, mindes Du, ved hvilken Lejlighed jeg modtog den? Send mig min Ring tilbage istedet.«

Efter at Prindsen havde faaet denne Skrivelse færdig, overgav han Gildingen den, at han skulde bringe den til Prindsessen.

»Dersom hun ikke strax paa Stedet bliver helbredet, sagde han, »saasnart hun har gjort sig bekjendt med Indholdet af dette Brev, saa maa Du frit udraabe mig for den mest uforskammede og elendigste Stjernetyder, som der baade har været og i alle Tider vil blive til i Verden. Besørg nu dit Ærinde!«

Gildingen bragte altsaa Brevet ind til Prindsessen og overgav hende det med følgende Ord:

»Prindsesse, der har vi nok en Stjernetyder, efter mit Skjøn den dumdristigste af dem allesammen. Han paastaar nemlig, at I vil komme Eder, saasnart I blot har gjort Eder bekjendt med Indholdet af dette Brev. Ved Allah, det er store Ord!«

Ganske ligegyldig tog Prindsessen imod Brevet. Men neppe havde hun aabnet det og faaet Øje paa sin Ring, førend hun for i Vejret, uden en Gang at give sig rigtig Tid til at læse Brevet igjennem. Hun sprængte Lænken, hvormed hun var fængslet, styrtede hen til Døren og slog Forhænget til Side. Maalløs og ubevægelig blev hun staaende, saasnart hun havde gjenkjendt Prindsen. Men snart bragte Henrykkelsen nyt Liv i hende, de ilede imod hinanden og kastede sig i hinandens

Arme for at nyde Gjensynets salige Lykke i et uendeligt Favnetag. Og de slap kun hinanden for med Henrykkelse at betragte hinanden og i Tavshed gjenkalde sig de dyrebare Træk fra det forrige underfulde Møde; Glæden havde lammet deres Tunger, og de vovede neppe at tro deres egne Øjne.

I det samme kom den gamle Amme til og lod de Elskende træde ind i Prindsessens private Værelse. Her gav Badur Prindsen sin Ring tilbage, idet hun sagde:

»Behold kun min Ring! Dersom jeg nemlig skulde tage den tilbage, turde jeg ikke beholde Eders; og den vil jeg ikke skille mig fra, saa længe jeg lever.«

Imidlertid var Gildingen styrtet ind til Kongen af China for at give Melding om det passerede. »Eders Højhed,« raabte han, »alle andre Læger og Stjernetydere, og hvad de alle hedder, som tidligere har forsøgt at helbrede Prindsessen, har kun været nogle uvidende Daarer! Jo, det skulde fedt hjælpe med disse Besværgelser, Berygelser og tusind Hundekunster! Den nærværende Vismand behøvede kun at skrive nogle Ord paa en Lap Papir, saa var hendes Naade frisk som en Fisk.«

Glædelig overrasket begav Kongen sig strax til sin Datters Værelser. Med inderlig Glæde omfavnede han Prindsessen, sluttede ogsaa Prindsen i sine Arme, og lagde derpaa deres Hænder i hinanden, idet han sagde: »Hvo Du end monne være, lykkelige Udlænding, saa giver jeg Dig min Datter til Gemalinde. Imidlertid lader dit ædle Udseende mig ane, at Du er noget mere, end Du synes at være.«

Prindsen takkede Kongen med dyb Ærbødighed og tilstod derpaa ganske aabent, at han kun havde paataget sig en

Stjernetyders Rolle for saa meget lettere at vinde Adgang til den mægtigste Hersker i Verden og til hans Datters dyrebare Besiddelse. — Han var en Prinds af Blodet, ved Navn Kamar-as-saman, en Søn af Kong Shahzeman, som regjerede over den vel bekjendte Ø, Khaledan. — Derpaa fortalte han Kongen hele sin Historie, den underfulde, uforklarlige Maade, hvorpaa han havde stiftet Bekjendtskab med Prindsessen, og fremviste Ringene som uimodsigelige Vidner for Sandheden af sin Fortælling.

Da Prindsen havde fortalt tilende, udraabte Kongen, at slig Historie fortjente at komme til Efterverdenens Kundskab, og at han vilde lade den opskrive for at gjemme den i Rigets Arkiver. Iligemaade tilkjendegav han sin Villie, at Brylluppet skulde gaa for sig uden Forhaling.

Det skete da ogsaa. Endnu samme Dag blev de Elskende et lykkeligt Par; hele China fejrede denne lykkelige Begivenhed ved talrige og glimrende Glædesfester. Den gode Marsavan blev ingenlunde forglemt; Kongen gav ham et godt Embede ved sit Hof og lovede at befordre ham til de højeste Æresposter.

I fulde Drag nød Prinds Kamar-as-saman og Prindsesse Badur deres Forenings høje Lyksalighed, og Kongen beviste sin inderlige Deltagelse deri ved Glædesfester, som varede i flere Maaneder. Men midt i al denne Herlighed drømte Kamar-as-saman en Nat, at han saa sin Fader paa Sottesengen og hørte ham sige: »Min Søn har forladt mig, ellers var jeg ikke død.«

I stor Skræk for Kamar-as-saman op af Søvnen. Prindsesse Badur var ogsaa vaagnet ved det Skrig, som den forfærdelige

Drøm havde afpresset hendes Gemal, og spurgte ham bekymret om Grunden dertil. »Ak,« udraabte Prindsen, »maaske har min kjære Fader i dette Øjeblik udstødt sit sidste Suk.« Og han fortalte hende sin Drøm.

Prindsessen tænkte alene paa at være sin Gemal til Behag, og besluttede i sit Hjerte at bringe ham det største Offer, dog taug hun stille med, hvad hun havde i Sinde at gjøre.

Men endnu samme Dag tog hun Lejligheden iagt til at faa talt i Enrum med Kongen, hendes Fader.

»Jeg har en Naade at bede Eder om, min kongelige Fader,« sagde hun til ham, efter at hun ærbødig havde kysset hans Haand, »men for at I ikke skal tro, at det sker ifølge min Gemals Tilskyndelse, maa jeg forud forsikre Eder om, at han ikke véd det allermindste om Sagen. Min Bøn gaar nemlig ud paa at faa Eders Tilladelse til at besøge min Svigerfader, Kong Shahzeman.«

»Min Datter,« svarede den gode Konge, »saa ugjerne jeg end giver slip paa Dig, kan jeg dog ikke misbillige din Idræt, og giver Dig herved min Tilladelse. Dog gjør jeg det kun under den Betingelse, at I ikke opholder Eder mere end et Aar ved Kong Shahzeman's Hof. Prinds Kamar-as-saman's Fader vil vistnok finde det billigt, naar jeg foreslaar, at vi vexelvis skal nyde godt af Eder, han gjense sin Søn og jeg min Datter.«

Da Prindsessen meddelte sin Gemal den vundne Tilladelse, vidste denne ikke at finde Ord til at takke hende for dette nye Bevis paa hendes Kjærlighed. Kong Ghaïur paatog sig selv at gjøre de fornødne Anstalter til Rejsen; og han ledsagede sine Børn flere Dagsrejser vidt, og tog Afsked med dem under ømme Omfavnelser og Taarer. Hans sidste Ord til

Prinds Kamar-as-saman var, at han maatte vedblive at elske hans Datter ligesaa ømt som hidtil, og erindre sit Løfte, at vende tilbage efter et Aars Forløb. Prindsen bekræftede hellig sit Tilsagn, og drog bort med sin dyrebare Badur.

Efterat de havde været paa Rejsen omtrent en Maaned, naaede de en Dag en meget stor Eng, som hist og her var bevoxet med dejlige skyggefulde Træer. Det var netop meget hedt, og Prindsen foreslog derfor sin Elskede at holde nogle Timers Rast paa det smukke Sted. Saasnart deres Telt var opslaaet, gik Prindsessen derind for at søge Skygge og Hvile; for at gjøre sig det bekvemmere, løste hun sit Belte af og lagde det ved Siden. Snart hvilede hun i en blid Slummer.

Kort efter traadte ogsaa Kamar-as-saman, som var bleven holdt tilbage af de Pligter, der paahvilede ham som Karavanens Fører, ind i Teltet for at lade Hvile falde paa sig. Da han fandt sin Gemalinde sovende, tog han stille Plads hos hende for ogsaa at blunde en Smule; men førend han kom saa vidt, faldt hans Øjne paa Prindsessens Bælte, som straalede ham imøde med de herligste Diamanter og Rubiner. I Bæltet opdagede han ved nøjere Eftersyn en lille Lomme, og i denne følte han en fast Gjenstand. Nysgjerrig saa han efter, hvad det var, og fik en med underlige Karakterer betegnet Karneol i Haanden. Med Rette sluttede han, at denne Sten maatte have en ganske usædvanlig Værdi, eftersom hans Gemalinde havde forvaret den saa vel; i Virkeligheden var det hverken mere eller mindre end en Talisman, som gjorde den Person lykkelig, der bar den hos sig. For nøjere at undersøge Karneolen traadte Kamar-as-saman udenfor Teltet med den. Men neppe laa den i hans flade Haand, førend der skjød en Fugl ned fra Luften, snappede Stenen og fløj bort dermed.

Forbauset blev Prindsen nogen Tid staaende ubevægelig og saa efter Fuglen, som med Stenen i Næbet havde nedladt sig paa Jorden ikke langt fra ham. I det Haab, at den, naar den blev forfulgt, skulde lade Stenen falde, løb han efter den; men Fuglen var ligesaa klog og meget hastigere end han. Den slugte Stenen og vedblev at flyve foran ham fra Sted til Sted. Prindsen fulgte efter, og blev saaledes lidt efter lidt lokket langt bort fra Lejren, hvor han havde efterladt sin Gemalinde. Ved Dagens Ende tog Fuglen Plads i Toppen af et højt Træ, hvor den fandt sig i Sikkerhed for alle Efterstræbelser.

Nu først spurgte Kamar-as-saman halv fortvivlet sig selv, om han ikke gjorde bedst i at vende tilbage til Lejren, med Opgivelse af den unyttige Jagt. Men hvorledes skulde han finde Vejen tilbage i Bælgmørke, og hvorledes skulde han kunne træde sin Gemalinde under Øjne foruden den kostbare Talisman? Uenig med sig selv, hungrig, tørstig og træt, lagde han sig endelig til Hvile ved Foden af Træet.

Ved Morgengry var han atter paa Benene og fulgte paany den foran ham flagrende Fugl igjennem tykt og tyndt lige indtil Aften. Paa denne Maade tilbragte han ikke mindre end ti Dage, kummerlig ernærende sig af Urter, Rødder og Frugter, som han fandt undervejs. Paa den ellevte Dag naaede han en stor Stad; Fuglen fløj over Muren, og borte for ham var med det samme alt Haab om nogensinde mere at komme i Besiddelse af Talismanen.

Usigelig nedslaaet gik Prindsen ind i Staden, som laa ved Havet og havde en stor og herlig Havn. Længe gik han ud og ind i Gaderne, og naaede tilsidst Havnen. Da han herfra gik videre langs Strandbredden, kom han til en Havedør, som

stod aaben, og han kigede ind i Haven. Gartneren, en god Olding, saa just op fra sit Arbejde; neppe havde han i den fremmede gjenkjendt en Muselmand, førend han bad ham hastig træde indenfor og lukke Døren efter sig.

Kamar-as-saman gjorde, som det var blevet ham sagt, og spurgte, idet han nærmede sig Oldingen, om Grunden til denne Forsigtighedsregel. Da erfarede han, at Staden for største Delen var beboet af Afgudsdyrkere, som nærede et dødeligt Had til Muselmændene og bestandig var paa Nakken af de faa Profetens Bekjendere, som opholdt sig paa Stedet. »Jeg betragter det som et stort Under,« sluttede Oldingen, »at I uanfægtet har kunnet komme saa vidt. Men, Allah være lovet, nu er I i Sikkerhed!«

Kamar-as-saman takkede Oldingen for hans Godhed. Men denne førte ham ind i sin Bolig og spurgte ham, efterat han med en hjertelig Gjæstfrihed havde vederkvæget ham med Spise og Drikke, om Anledningen til hans Besøg i Staden. Kamar-as-saman fortalte Oldingen hele sin Historie, og endte med at bede ham sige sig, hvorledes han herfra skulde komme tilbage til sin Faders Rige. »Thi,« ytrede han med Smertenstaarer, »at gjenfinde Prindsessen af China efter elleve Dages Adskillelse, det er slet ikke til at tænke paa.«

Gartneren underrettede ham da om, at han tillands maatte rejse et helt Aar fra denne Stad for blot at naa Lande, som blev beboet af rettroende Mennesker. Tilsøs derimod kunde man i langt kortere Tid naa over til Ibenholtsøen og derfra videre til Øen Khaledan. En Gang om Aaret sejlede et Skib til Ibenholtsøen, desværre var det sidste ganske nylig afgaaet; han maatte følgelig vente indtil det næste Aar. Hvis han imidlertid vilde tage tiltakke med den fattige Lejlighed hos

den gamle Gartner, da skulde han kun uden videre slaa sig til Ro og betragte sig som hjemme.«

Prindsen forstod at skatte dette gode Tilbud og blev hos Gartneren. Der vil vi ogsaa for det første lade ham blive, for at undersøge, hvad der imidlertid er blevet af den stakkels Prindsesse Badur, som vi forlod sovende i sit Telt paa den store Eng.

Da Prindsessen efter en temmelig lang Slummer vaagnede, savnede hun strax sin dyrebare Gemal. Hun kaldte paa sine Slavinder for at faa Underretning om, hvor han var; men disse vidste ikke andet at sige, end at de havde set ham gaa ind i Teltet til Prindsessen. Da nu Prindsesse Badur igjen spændte sit Bælte om, saa hun den lille Lomme deri aaben og savnede ved nærmere Undersøgelse Talismanen, som havde ligget forvaret deri. Hun beroligede sig imidlertid snart ved den Tanke, at hendes Gemal havde taget den ud af dens Gjemme, og at hun samtidig vilde se ham og Talismanen vende tilbage.

Men heri tog hun fejl. Det blev Aften, og Kamar-as-saman udeblev; da begyndte hun at blive urolig. I smertefuld Angst tilbragte hun Natten uden at lukke et Øje. Det blev Morgen, og Kamar-as-saman lod sig endnu ikke se. Da begyndte hun at frygte det værste. Hun brød sig kun lidt om Tabet af sin Talisman; — men Kamar-as-saman, hendes over alt i Verden elskede Ægteherre! Hvor forunderligt, at han og Talismanen skulde forsvinde paa samme Tid! I en eller anden Forbindelse maatte disse tvende Tilfælde vistnok staa med hinanden; men i hvilken? — det grublede Badur forgjæves over.

Imidlertid tabte Prindsessen i al sin dybe Smerte dog ikke

Fatningen. Naar det blev almindelig bekjendt, at Kamar-as-saman havde forladt hende, og at hun langt fra Hjemmet stod ene i den vide Verden, havde hun, det indsaa hun strax, al Grund til at frygte for at blive forraadt paa en eller anden Maade. Heldigvis var Prindsens Forsvinden ikke bleven bekjendt for andre i Lejren end hendes Slavinder, og dem kunde hun stole paa. Hun fattede derfor den raske Beslutning at forestille Kamar-as-saman, hvem hun lignede i en ganske overordentlig Grad. Hun behøvede kun at iføre sig en af hans Dragter for at skuffe alle og enhver. Da hun derfor i Morgenstunden viste sig i Lejren og gav Befaling til at bryde op med Lejren og pakke sammen, tvivlede ingen Moders Sjæl om, at det jo var Kamar-as-saman, de havde for sig. En af hendes Slavinder maatte imidlertid spille hendes Rolle og stige ind i hendes Bærestol. Hun selv svang sig op paa den ulykkelige Kamar-as-samans Ganger og førte Toget an med frejdig Mine, skjøndt med en brændende Smerte i sit Indre.

Efter flere Maaneders uafbrudt Rejse tillands og tilsøs naaede Prindsessen af China endelig under Kamar-as-samans Navn Hovedstaden paa Ibenholtsøen, hvis daværende Konge hed Armanos. Da nu de Folk, som var sendt i Land for at opsøge en Bolig til hende, overalt fortalte, at Prinds Kamar-as-saman af Uvejr var bleven tvungen til at søge en Tilflugt i Stadens Havn, udbredte denne Nyhed sig hastig til selve det kongelige Palads. Den gamle Konge drog derfor den fremmede Prinds imode med en stor Del af sit Hof, modtog ham som en Søn af en venskabelig sindet Konge med store Æresbevisninger, og førte ham, istedetfor til den lejede Vaaning, lige til sit eget Palads. Her beværtede han Badur med stor Pragt og

Glands i tvende Dage og blev ganske indtagen i den formentlige Prinds.

Da derfor Prindsessen af China efter denne Tids Forløb begyndte at tale om at rejse videre, tog Kong Armanos hende til Side og sagde:

»Prinds, jeg efterlader desværre ingen mandlig Arving til mit udstrakte Rige. Himlen har kun forundt mig en Datter af store baade ydre og indre Fuldkommenheder. I hvis Hænder kan jeg vel bedre betro hende end i en Prinds's, der ganske er efter mit Hjerte, som I er? Tænk altsaa ikke længer paa nogen Afrejse, men modtag tillige med min Datters Haand en glandsfuld Krone, som jeg ikke vil betænke mig paa, uden Ophold at afstaa til Eder. Jeg er gammel og trænger til Ro; det vil være mig en sand Livsglæde at faa en saa værdig Efterfølger.«

Prindsessen af China befandt sig, som let begribeligt, i en ikke ringe Forlegenhed. Hun skammede sig ved at gaa til Bekjendelse af, at hun ikke var Prinds Kamar-as-saman selv, med hans Gemalinde; paa den anden Side havde hun Grund til at frygte for, at Kongens overordentlige Velvillie for hende ved denne Aabenbarelse skulde forvandle sig til det bitreste Fjendskab. Dertil kom, at hun ikke var sikker paa at træffe sin Gemal hos hans Fader, Kong Shahzeman, og at der her frembød sig en god Lejlighed til at erhverve ham et stort og mægtigt Rige. Af disse mange vigtige Grunde ansaa hun det for det raadeligste at modtage Kong Armanos' velvillige Tilbud, og erklærede sig beredt til at ægte den skjønne Prindsesse af Ibenholtsøen.

Brylluppet blev bestemt allerede til den følgende Dag. Prindsessen, som endnu bestandig af sit Følge blev anset for

Prinds Kamar-as-saman, tog Tiden iagt til at meddele sine Folk, hvad der vilde gaa for sig, idet hun forsikrede dem om, at Sagen ikke alene var begrundet paa Prindsesse Badurs villige Samtykke, men ogsaa havde hendes fuldkomne Bifald. Ogsaa med sine Slavinder gjorde hun den fornødne Aftale og paabød dem den strengeste Taushed med Hemmeligheden.

Den følgende Dag forsamlede Kong Armanos sit Raad og erklærede højtidelig, at han skjænkede Prinds Kamar-as-saman, som han havde siddende hos sig, sin eneste Datter til Gemalinde og med det samme aftraadte ham hele sit Rige, — hvorfor han bød alle og enhver at hylde Prindsen og adlyde ham som deres retmæssige Hersker. Derpaa skiftede han Plads med Prindsesse Badur, og alle Rigets tilstedeværende Stormænd aflagde hende Hyldnings- og Troskabseden.

Umiddelbart derefter blev den nye Konge højtidelig udraabt over hele Staden; der blev forkyndt en lang Række Glædesfester, og Ilbud blev afsendt til alle Sider for at træffe tilsvarende Anordninger over hele Riget. Om Aftenen opfyldte festlig Jubel det hele Palads, og Prindsessen af Ibenholtsøen — Haïat-al-nefus[1]) var hendes Navn — blev i en i Sandhed kongelig Pomp ført ind til Prindsesse Badur, i hvem hun skulde se sin Gemal og Herre. Efterat Festlighederne var tilendebragt, lod man dem alene med hinanden.

Medens Haïat-al-nefus gik til Sengs, gav Prindsesse Badur sig til at holde sin Aftenbøn, og forlængede denne saaledes, at Kong Armanos' Datter var falden i Søvn, inden hun blev færdig dermed. Da lagde Badur sig ved Siden af hende, vel tagende sig iagt for at vække hende. Men hun fik ikke Søvn

[1]) Sjælenes Liv.

i sine Øjne, saa bekymret var hun over Tabet af sin dyrebare Kamar-as-saman og over sin nuværende Stilling. Saasnart Morgenen brød frem, stod hun op og lod Haïat-al-nefus sove, iførte sig det kongelige Klædebon og begav sig ind i Raadsforsamlingen.

Da Kong Armanos i Morgenstunden besøgte sin Datter, fandt han hende svømmende i Taarer. Bekymret gav han sig til at udfritte hende, og kunde snart gjætte sig til Sammenhængen ved denne bedrøvelige Bryllupsmorgen. Højligen forbitret over den baade hans Datter og ham viste Foragt tog han saaledes tilorde:

»Mit Barn, hav blot Taalmodighed en Nat endnu! Bliver det saa ikke bedre, skal jeg vise din Gemal, at jeg ligesaa vel er Mand for igjen at rive ham ned af Tronen og med Spot og Spe jage ham ud af Landet, som jeg har været for at sætte ham op paa Tronen! Denne Kulde, han viser Dig, skal visseligen komme ham dyrt til at staa.«

Først silde om Aftenen indfandt Badur sig atter hos den med Frygt og Længsel ventende Brud. Hun underholdt sig en Stund med hende, og vilde derpaa, ligesom den foregaaende Aften, hengive sig til gudelige Betragtninger, medens den unge Brud gik til Hvile. Men Haïat-al-nefus holdt hende tilbage, gjorde hende ømme Bebrejdelser for den Kulde og Ringeagt, hun viste hende, bad hende indstændig om at sige hende, hvad det da var, som saa meget mishagede hende ved hendes Person, og advarede hende sluttelig for sin Faders Vrede, naar han fik at vide, med hvilken foragtelig Kulde hans Datter var bleven behandlet af sin Gemal.

Prindsesse Badur havde ret vel mærket, at der trak et Uvejr op over hende paa den gamle Konges Pande; der blev

hende følgelig intet andet tilovers end at tilstaa den rene Sandhed. Og det gjorde hun da ogsaa af et aabent Hjerte.

»Prindsesse,« ytrede Haïal-al-nefus, da Badur var tilende med sin Fortælling, »jeg ser vel, at Omstændighederne har nødtvunget Eder til dette besynderlige Skridt. Jeg skal tie med Eders Hemmelighed, vær forvisset derom; og jeg vil bønfalde Allah om at gjøre Eder lykkeligere end jeg, idet han lader Eder gjenfinde en Gemal, som ikke vil skuffe Eders Ømhed.«

Derpaa omfavnede de tvende Prindsesser hinanden, og lagde sig til Hvile hos hinanden under mange, underlige Tanker.

Prindsesse Haïat-al-nefus holdt sit Løfte og forraadte ikke sin nye Veninde. Kong Armanos og hele hans Hof tilligemed hele Staden lod sig skuffe; og Badur blev uanfægtet ved at udøve en kongelig Myndighed over hele det vidt udstrakte Rige.

Medens alt dette gik for sig paa Ibenholtsøen, befandt Prinds Kamar-as-saman sig endnu stedse hos den gamle Gartner i Afgudsdyrkernes By. Da han en Morgen, som sædvanlig, vilde gaa til sit Arbejde, holdt Oldingen ham tilbage med den Bemærkning, at Afgudsdyrkerne den Dag højtideligholdt en stor Fest, paa hvilken de lod alt Arbejdet hvile og udelukkende hengav sig til allehaande selskabelige Fornøjelser; derfor taalte de heller ikke, at Muhammedanerne arbejdede paa den Dag. »For at faa den ledige Tid til at gaa,« saaledes sluttede den gamle Gartner, »plejede disse at bivaane Hedningernes i sig selv ret seværdige Optøjer; gaa Du hen og mor Dig, saa godt Du kan. Imidlertid vil jeg, eftersom den Tid nærmer sig, da det næste Skib skal afgaa til Ibenholtsøen, gaa hen til nogle

Bekjendte for nøjere at faa Besked desangaaende, og sørge for, at Du kommer med.«

Efter at have talt saaledes, iførte Gartneren sig sine Højtidsklæder og gik ud. Men Kamar-as-saman havde ingen Lyst til at bivaane Festlighederne; han gik ned i Haven og gav sig til at spadsere frem og tilbage, idet han fordybede sig i det bitre Minde om sin dyrebare Badur.

Dog snart blev hans Opmærksomhed vakt ved en usædvanlig Støj, som et Par Fugle gjorde oppe i et Træ; han saa i Vejret og blev Vidne til en Kamp imellem de tvende Fugle, der var saa forbitrede, at den ene af dem snart faldt død til Jorden, medens Sejrherren fløj sin Vej.

Strax efter kom fra en anden Side to større Fugle flyvende, som fra det fjerne havde iagttaget Kampen, nedlod sig ved den dræbte Fugls Hoved og Fødder og betragtede den en Tid lang med øjensynlig Bedrøvelse. Endelig kradsede de med deres Kløer et Hul i Jorden, begravede den døde og fløj igjen deres Vej.

Men ikke længe efter vendte de tilbage, hidslæbende, den ene ved Vingen, den anden ved Fødderne, den begravede Fugls Morder. Forgjæves stræbte denne med de heftigste Anstrengelser at slippe fri; de dræbte den paa den friske Grav, og hakkede derpaa Livet op paa den for at rive dens Tarme ud, førend de fjernede sig.

Kamar-as-saman havde været en højlig forbauset Tilskuer ved denne Scene. Da han nu traadte nærmere, stak der ham noget rødt i Øjnene i den sønderrevne Fugls Indvolde. Han bukkede sig for at se nøjere efter; han drog den lille Gjenstand fuldkommen frem, og holdt sin dyrebare Badurs Talisman i Haanden! Ak, hvor megen Sorg havde den ikke voldet ham,

siden han havde mistet den! »Grusomme Fugl,« udraabte han med Smerte, »det var din Lyst at stifte ondt! Forbandet være Du! Men velsignet være Du, o Talisman! Du skal være mig et frydefuldt Varsel for, at jeg snart skal gjense min Elskede!«

Og han kyssede Talismanen, viklede den omhyggelig ind i et Klæde og bandt den fast om Armen. For første Gang i langsommelig Tid nød han en vederkvægende Slummer.

Da han den følgende Morgen spurgte den gamle Gartner, hvad han skulde bestille, satte denne ham til at fælde et gammelt Træ, som ingen Frugter vilde bære mere, og hugge dets Rødder op af Jorden. Han gik altsaa med sin Øxe til Arbejdet. Men idet han huggede i en Rod, traf han paa en haard Gjenstand, som gav en høj Gjenlyd, og da han ryddede Muldet bort, fandt han en stor Jernplade i Jorden. Efterat han havde skaffet denne til Side, saa han en stejl Trappe paa ti Trin for sig; han steg ned deraf og naaede en muret Hvælving, som var flere Favne i Firkant. Rundt omkring stod halvtredsindstyve bedækkede Kobberkar. Nysgjerrig aabnede han det ene efter det andet og fandt dem alle fulde af Guldstøv.

Det var et Fund, som havde noget at betyde. Glad steg han op af Hvælvingen, lagde Pladen over Nedgangen og fortsatte sit Arbejde, i Forventning om, at den gamle Gartner skulde indfinde sig hos ham. Denne havde nemlig den foregaaende Dag erfaret, at det til Ibenholtsøen bestemte Skib vilde afgaa om nogle faa Dage, og var gaaet ud for at skaffe sig fuldkommen nøjagtig Underretning desangaaende.

Da han kom tilbage, kunde Kamar-as-saman allerede læse

ham den gode Efterretning, han bragte, ud af Ansigtet. »Glæd Dig, min Søn!« raabte Oldingen ham allerede langt fra imøde, »om tre Dage afgaar Skibet. Du maa strax gjøre Dig færdig! Alt fornødent angaaende din Medrejse er allerede afgjort.«

»I kunde ikke meddele mig noget behageligere,« svarede Kamar-as-saman, »men jeg har ogsaa noget at meddele Eder, som ikke er saa daarligt. Kom, saa skal I se, hvilken Lykke Himlen har beskaaret Eder!«

Og han førte den gamle Gartner ned i Hvælvingen, viste ham den umaadelige Skat og ytrede sin Glæde over, at Allah endelig havde lønnet ham for alle hans Gjenvordigheder. Men Oldingen viste Skatten fra sig, idet han sagde: »Nej, Skatten er din! Nu har jeg i næsten firsindstyve Aar gjennemrodet denne Jordbund fra Ende til anden uden at finde noget; det beviser klarligen, at Skatten har været Dig bestemt. Ogsaa passer slig Herlighed sig bedre for en Prinds som Du, dertil i sin fagreste Alder, end for en stakkels Arbejdsmand som jeg, der allerede staar paa Gravens Rand.«

Da nu Prindsen ogsaa paa sin Side ikke vilde vide af Skatten at sige, opstod der en Ædelmodighedsstrid imellem dem, som først sent fandt sin Ende i den Bestemmelse, at de skulde dele Skatten og hver have fem og tyve Krukker.

»Men nu maa vi først og fremmest tænke over, hvorledes Du, min Søn, skal faa denne din kostbare Skat ombord uden at komme i Fare for at miste den. Hør, ved Du hvad, paa Ibenholtsøen gives der ingen Oliven, og de, der voxer her, staar hist i betydelig Anseelse. Oliven har vi nok af her i Haven, véd Du. Du behøver altsaa blot at tage halvtredsindstyve Krukker og fylde dem halvt med Guldstøv, og halvt med Oliven, og saaledes lade dem bringe ombord.«

Dette gode Raad fulgte Kamar-as-saman, og anvendte Resten af Dagen til at pakke sine Krukker fulde. For at være desto mere sikker paa Besiddelsen af sin dyrebare Talisman, tog han den af Armen og lagde den paa Bunden af en Krukke, som han forsynede med et Tegn til Adskillelse fra de øvrige. Efter at dette var vel besørget, gik han ind i Huset med den gamle Gartner, slog sig til Ro og fortalte ham udførlig, hvad der var passeret, medens han havde været fraværende, navnlig den besynderlige Kamp imellem Fuglene, Begravelsen og den endnu besynderligere Rettergang.

Enten det nu maatte være Oldingens høje Alder, eller han havde anstrengt sig for meget paa den Dag, nok er det, den gamle Gartner blev syg endnu samme Nat, og hans Tilstand forværredes stadig de tvende efterfølgende Dage. Paa den tredie Dags Morgen indfandt Skibskaptajnen sig og spurgte efter den Person, der skulde sejle med ham til Ibenholtsøen.

»Det er mig,« svarede Kamar-as-saman, »den gamle Mand, som har bragt Overfarten i Stand for mig, er desværre bleven syg; ham kan I derfor ikke faa i Tale. Men dersom I vil være saa god, kan I gjerne tage mit Rejsetøj og disse halvtredsindstyve Olivenkrukker med Eder. Saasnart jeg har sørget for denne gode Olding og taget Afsked med ham, skal jeg følge efter Eder.«

Matroserne belæssede sig med de halvtredsindstyve Krukker og med Kamar-as-samans øvrige Tøj, og Kaptajnen fjernede sig, efterat han havde bedet Kamar-as-saman at skynde sig alt, hvad han kunde, da Vinden var ganske ypperlig, og man kun ventede paa ham for at gaa under Sejl.

Da Kaptajnen og Matroserne havde fjernet sig, vendte

Kamar-as-saman tilbage til den gamle Gartner for at tage Afsked med ham, og takke ham for alt det gode, han havde vist ham.

Til sin store Sorg fandt han ham i de sidste Aandedrag; neppe havde han, efter fromme Muselmænds Sædvane, faaet ham til at fremsige sin Trosbekjendelse, førend hans Sjæl forlod Legemet.

Nu kunde Prinds Kamar-as-saman naturligvis umulig efterlade den kjære afdøde ubegravet; saa knap end hans Tid var, maatte han dog vise ham den sidste Ære. Han skyndte sig altsaa saa meget, han kunde, med at faa ham begravet paa en stille og skyggefuld Plet i hans egen Have; men saa meget, han end skyndte sig, var det dog Aften, inden han blev færdig. Nu ilede han ned i Havnen for at gaa ombord. Men, o Allah, Skibet var allerede for længe siden afsejlet og var ikke mere isigte! Folk fortalte ham, at det havde ventet paa ham i fulde tre Timer, førend det havde lettet Anker.

Det var tilvisse et haardt Stød! Endnu et Aar maatte han tilsidesætte alt Haab om at gjenfinde sin Elskedes Spor; endnu et Aar maatte han tilbringe i et Land, hvor han var aldeles fremmed og oven i Kjøbet ilde set! Og den gode gamle Gartner, hans eneste Ven, var nu død og borte!

Ja, hans Ulykke var uden Grændse. Hans Skat var sluppen ham ud af Hænderne; ja, hvad mere var, han havde endog paany mistet Talismanen, Ophavet til al hans Lidelse! Hvad skulde han gribe til, hvorledes skulde han vinde Fatning og Taalmodighed?

Der var intet andet for at gjøre end at vende tilbage til Haven og se at faa denne tilligemed det lille Hus i Forpagtning, ligesom den gamle Gartner havde haft. Medens han

dyrkede denne Jordplet og sled for sit Brød, vilde han slæbe sig igjennem det lange Sorgens Aar, saa godt han kunde.

Det første, han fik Øje paa ved Indtrædelsen i det øde Hus, var de fem og tyve Krukker med Guldstøv, som af Skatten var bleven den gamle Gartner til Del. Paa dem havde han slet ikke tænkt. Han var altsaa i det mindste ikke fattig, som han havde troet. For nu ikke ogsaa at miste denne anden Halvdel af Skatten, fordelte han denne ligeledes i halvtresindstyve Krukker, som han halvt fyldte med Oliven, og gjemte dem paa et sikkert Sted, for at kunne have den i Baghaanden, naar endelig engang hans Befrielsestime vilde slaa.

Medens Kamar-as-saman saaledes imødegik et nyt Aar fuldt af Møjsommeligheder, Sorg og Længsel, nærmede Skibet sig med god Vind sit Bestemmelsessted og naaede lykkelig Hovedstaden paa Ibenholtsøen. Da nu det kongelige Palads laa tæt ved Stranden, bemærkede den nye Konge, det vil da sige, Prindsesse Badur, Skibets Ankomst i Havnen med Flag og flyvende Vimpler. Hun spurgte, hvad det var for et Skib, og erfarede, at det Fartøj aarlig gjorde en Rejse til og fra Hedningernes Land, og sædvanlig medbragte en Mængde meget kostbare Sager.

Midt i sin Herligheds Glands tænkte Prindsessen dog idelig med Savn paa sin dyrebare Kamar-as-saman; og det faldt hende ind, at han maaske kunde befinde sig ombord paa Skibet. Hun lod en Hest sadle, og naaede netop Havnen, som Kaptajnen steg i Land.

Hun lod Manden kalde for sig og forhørte sig angaaende, hvorfra han kom, og hvor længe han havde været undervejs, hvilke Hændelser han havde haft paa Rejsen, om han havde

fremmede af nogen Betydenhed ombord, og tilsidst, hvoraf hans Ladning bestod. Kaptajnen besvarede tilfredsstillende alle disse Spørgsmaal; med Hensyn til Passagererne forsikrede han, at han havde lutter Kjøbmænd ombord, som bragte allehaande kostbare Sager til Markedet i Landets Hovedstad, herlige Stoffer fra forskjellige Lande, de allerfineste Lærreder med og uden Maleri, Ædelstene, Moskus, graa Ambra, Kamfer, Zibet, Kryderier, medicinske Varer og endel Oliven.

Saasnart Prindsessen hørte Tale om Oliven, hvoraf hun var en lidenskabelig Elsker, sagde hun: »Hvad I har ombord af Oliven, det maa I sætte til Side til mig. Med Hensyn til de øvrige Varer er det min Villie, at Kjøbmændene forelægger mig de sjeldneste og kostbareste, førend de kommer noget andet Menneske for Øje.«

»Herre,« svarede Kaptajnen, »jeg har halvtredsindstyve store Krukker med Oliven ombord; de tilhører en Kjøbmand, som vi maatte lade blive tilbage, efter at have ventet længe paa ham.«

»Lad kun Oliverne udskibe!« befalede Prindsessen, »det skal ikke afholde os fra at kjøbe dem.«

Kaptajnen sendte sin Baad ombord, og hastig var Oliverne bragte i Land. Prindsessen erkyndigede sig nu om, hvad vel halvtredsindstyve Krukker med Oliven kunde være værd paa Ibenholtsøen, og Kaptajnen svarede hende:

»Herre, Ejermanden er en fattig Mand; og I vil ikke betale dem for dyrt, naar I gav ham tusinde Sølvstykker derfor.«

»Er han fattig,« sagde Prindsessen, »skal han have tusinde Guldstykker derfor.« Efterat hun derpaa havde givet Ordre til Pengenes Udbetaling og havde ladet Krukkerne skaffe bort, vendte hun tilbage til sit Palads.

Ved Aftenstid begav Prindsesse Badur sig ind i sin Veninde Prindsesse Haïat-al-nefus' Værelser og lod Olivenkrukkerne bringe efter sig derind. Hun tog Hul paa en af dem for at tilfredsstille sin egen og sin Venindes Lyst, og rystede en Del Oliven ud i et stort Fad. Da bemærkede hun til sin store Forbauselse, at Oliverne var blandede med Guldstøv.

»Hvilket underfuldt Eventyr!« udraabte hun, og lod af Haïat-al-nefus' Slavinder i sin Nærværelse ufortøvet ogsaa de andre Krukker aabne og hælde ud. Med stedse stigende Forbauselse fandt hun Oliverne i alle Krukkerne blandet med Guldstøv. Men da endelig ogsaa hendes Talisman kom for en Dag, faldt hun i Afmagt af Overraskelse.

Kvinderne ilede Prindsessen til Hjælp og bragte hende igjen til Besindelse ved at stænke hende koldt Vand i Ansigtet. Da hun atter havde samlet og fattet sig noget, tog hun Talismanen i Haanden og kyssede den gjentagne Gange. Da hun imidlertid ikke vilde blotte sig for Prindsesse Haïat-al-nefus' Slavinder, for hvilke hendes Hemmelighed var ubekjendt, befalede hun disse at gaa til Hvile, eftersom det allerede var blevet silde. Men saasnart Kvinderne havde fjernet sig, tog hun, henvendt til sin Veninde, saaledes tilorde:

»Prindsesse, I kjender min Livshistorie tilstrækkelig for at forstaa, hvorfor jeg blev saa stærkt bevæget ved Synet af denne Talisman. Det er den samme, der adskilte mig og min dyrebare Gemal; jeg har ligesom ved en Indskydelse vundet Overbevisning om, at den ogsaa vil tjene til at gjenforene os.«

Saasnart det gryede ad Dag den følgende Morgen, lod Prindsesse Badur Skibskaptajnen kalde for sig og sagde til ham: »I maa give mig nøjere Underretning om den Kjøbmand,

hvem disse Oliven tilhørte. Saavidt jeg erindrer, sagde I igaar, at I har ladet ham tilbage i Hedningernes Stad; véd I ikke, hvad han bestilte der?«

»Jo, det ved jeg rigtignok,« svarede Kaptajnen, »han arbejdede for Brødet hos en gammel Gartner; derfor ytrede jeg med Rette, at han var fattig. Jeg besøgte ham selv, for at lade ham vide, at han skulde holde sig færdig til Afrejsen.«

»Under disse Omstændigheder maa I øjeblikkelig gjøre Eder rede til at vende tilbage til den Havn, hvorfra I nylig er kommen,« ytrede Prindsessen, »for at hidbringe den omtalte Gartnerkarl, med hvem jeg har en Høne at plukke. Dersom I vægrer Eder, vil jeg ikke lade mig nøje med at konfiskere baade alle Eders og Eders Passagerers Varer, men vil ogsaa fordre Livet af Eder alle. Varerne skal strax tages under Forsegling; og I faar dem ikke tilbage, førend jeg har den beviste Person i min Magt. Andet har jeg ikke at sige Eder; gaa nu og bær Eder ad som en klog Mand!«

Denne Forklaring var altfor bestemt og truende til, at der skulde have kunnet lade sig noget indvende derimod. Kaptajnen bed i det sure Æble, og hastede saaledes med at udruste sit Skib til den nye Rejse, at han allerede den følgende Dag kunde stikke i Søen.

Farten var usædvanlig heldig, og Kaptajnen gjorde sit Bestik saa vel, at han ved Nattetid naaede Hedningernes Stad. Han kastede Anker og steg med fire raske Matroser i en Baad for at begive sig ud til Haven, hvor han vidste, at Kamar-as-saman arbejdede.

Prindsen var endnu ikke gaaet i Seng. Sorgen holdt ham vaagen; han græmmede sig endnu over Skilsmissen fra sin dyrebare Prindsesse og forbandede det Øjeblik, da han havde

faaet i Sinde at undersøge hendes Bælte. Da blev han pludselig skræmmet op af sine Drømmerier ved en stærk Banken paa Husdøren. Halvt paaklædt ilede han ud for at lukke op; men neppe havde han vist sig i den aabne Dør, førend han blev greben og med Magt slæbt bort, kastet i en Baad og ført ud til et Skib, som øjeblikkelig gik under Sejl.

Alle Indvendinger havde været unyttige. Men da han var kommen ombord paa Skibet, gjorde han paany Kaptajnen, hvem han strax havde gjenkjendt, ansvarlig for den voldsomme Adfærd, han havde tilladt sig imod ham.

»Kongen paa Ibenholtsøen har nok en Høne at plukke med Eder,« svarede Kaptajnen nu ganske manerlig.

»Kongen paa Ibenholtsøen?« gjentog Kamar-as-saman, »jeg har aldrig i mine Livsdage hørt Tale om, endnu mindre set den Konge!«

»Ja, det kan jeg ikke sige noget til,« ytrede Kaptajnen, »det maa I afgjøre med hinanden indbyrdes, naar I kommer sammen.«

Skibet havde en ligesaa heldig Hjemrejse som Udrejse, og naaede i kort Tid sit Bestemmelsessted. Endskjøndt Natten allerede var brudt ind, da Skibet lagde ind i Havnen, vilde Kaptajnen dog ikke spilde noget Øjeblik, men gik strax i Land med Kamar-as-saman og lod sig med ham anmelde i Paladset.

Prindsessen havde allerede draget sig tilbage i sine indre Gemakker; men neppe hørte hun, at Kaptajnen var vendt tilbage, førend hun lod ham føre ind for sig. Øjeblikkelig gjenkjendte hun sin kjære Kamar-as-saman, endskjøndt han optraadte for hende i en hel elendig Forfatning. Prindsen paa sin Side fremstillede sig med Bæven for en Fyrste, der syntes at ville

ham ilde, og havde ikke den ringeste Anelse om, at han havde sin elskede Badur for sig.

Dersom Prindsessen havde fulgt sit varme Hjertes Tilskyndelse, vilde hun have kastet sig i den Elskedes Favn og givet sig tilkjende for ham. Men da hun ansaa det for nødvendigt, endnu i nogen Tid at bevare sin Kongerolle, lod hun det for det første bero ved at paalægge en af sine Hofbetjente at sørge vel for ham. Efterat hun derpaa med fyrstelig Gavmildhed havde holdt Kaptajnen og Kjøbmændene skadesløse for det Tab, de havde lidt ved Udførelsen af hendes Befaling, begav hun sig ind i sin Venindes Værelser og gjorde hende delagtig i sin levende Glæde. »Men vi maa betvinge os og bære os fornuftig ad,« ytrede hun, »det gaar paa ingen Maade an, paa en Gang at gjøre en mægtig Fyrste af en stakkels fattig Gartnerkarl.« Heri var Prindsesse Haïat-al-nefus enig med hende og erklærede sig villig til af al Magt at befordre hendes kloge Hensigter.

Paa Prindsesse Badurs Befaling blev Kamar-as-saman tidlig den følgende Morgen bragt i Bad; da han forlod dette, lod hun ham overrække en Emirs eller Statholders Klædebon. Saaledes omskabt blev han ført ind i Dïvanet, hvor han ved sit gode Udseende og sin ædle Anstand øjeblikkelig drog alles Opmærksomhed paa sig.

Selv Badur følte sig ganske henrykt over at gjenfinde sin Elskede ligesaa elskværdig, som hun havde mistet ham, og vandt i denne Følelse Mod til højt at forkynde hans Ros.

»Emirer og ædle Herrer,« sagde hun, »Kamar-as-saman, hvem jeg i Dag har optaget i Eders ædle og ærværdige Kreds, er Eder ingenlunde uværdig. Jeg har lært ham at kjende paa mine Rejser, og kan gaa Eder i Borgen baade for hans ædle

Sind, hans Tapperhed og høje Aandsgaver. Lad ham træde i Besiddelse af Eders Agtelse, ligesom han allerede for længe siden er traadt i Besiddelse af min!«

Med den største Forbauselse havde Kamar-as-saman hørt Kongen kalde ham ved Navn og ytre, at han kjendte ham. Han stirrede paa sin forklædte Gemalinde, men kjendte hende ikke. Neppe beholdt han Fatning nok til i nogle vel valgte Ord at udtrykke sin Taknemlighed for den beviste Naade.

Fra Divanet blev Prindsen ført ind i et stort og prægtigt Palads, som hans Gemalinde udtrykkelig havde ladet indrette til ham. Han traf her en Mængde Betjente og Slaver, som stod beredt til at adlyde hans mindste Vink, og en Stald fuld af de ædleste Heste. Og saasnart han havde betraadt sit Værelse, overrakte hans Hushovmester ham et Skrin fuldt af Guldstykker.

Efter en Uges Forløb forundte Badur Prindsen Storskatmesterens Embede, som netop var blevet ledigt, for ved denne Ophøjelse at føre ham sin Person endnu nærmere. Og snart viste Kamar-as-saman, at Valget ikke var faldet paa nogen uværdig; ved en streng Opfyldelse af sit høje Embeds Pligter, ved et fordringsløst Væsen og en næsten ubegrændset Gavmildhed vandt han i ganske kort Tid alles Hjerter.

Kamar-as-saman vilde i Besiddelsen af en saa ædel og mægtig Fyrstes Gunst og et stort Folks Agtelse have fundet en fuldkommen Lykke, dersom han ikke havde næret det bitre Savn af sin dyrebare Gemalinde. Intet var sandsynligere, end at hun paa sin Rejse til hans Faders Rige var kommen igjennem dette Land; men han formaaede ikke at opdage mindste Spor af hende. Dersom Prindsesse Badur ikke strax efter sin Tronbestigelse havde aflagt Navnet Kamar-as-saman og antaget Nav-

net Armanos i Stedet, vilde han rimeligvis snart være kommen efter sin Elskedes Hemmelighed. Men nu hed den formentlige Konge Armanos den Yngre, og kun enkelte Hofmænd havde bevaret Erindringen om Navnet Kamar-as-saman. Der var altsaa ikke stor Sandsynlighed for, at Prindsen ad denne Vej skulde komme sin Gemalinde paa Sporet.

Dette frygtede Prindsesse Badur dog imidlertid for, og fattede af den Grund, med det ganske naturlige Ønske, at hendes Elskede kun skulde have hende selv at takke for Gjenkjendelsens Lykke, den Beslutning at gjøre baade hans og sin egen Pine kort. Hun havde nemlig ofte, naar han i Embedsmedfør var stedt for hendes Aasyn, hørt ham sukke dybt, og hun tog ikke fejl, idet hun regnede sig selv disse Længselssuk tilgode. Og hun selv levede i en pinlig Tvang, der tilsidst var bleven hende utaalelig. Hun mente ogsaa, at hun nu vel uden Fare kunde vove det afgjørende Skridt, eftersom den nye Storskatmester i samme Grad som hun selv havde vundet alles uindskrænkede Hengivenhed, baade hos smaa og store.

Saasnart Badur altsaa havde raadført sig desangaaende med sin trofaste Veninde, Prindsessen af Ibenholtsøen, lod hun Kamar-as-saman kalde for sig i Enrum og sagde til ham:

»Kamar-as-saman, jeg behøver Eders Raad i et meget vigtigt Statsanliggende; eftersom det skal være en Hemmelighed, gjør I bedst at komme til mig ved Nattetid. Naar vi er færdige med at raadslaa, kan I faa et Natteleje her paa Slottet.«

Ved det bestemte Klokkeslet indfandt Prindsen sig i Paladset, og Badur førte ham med sig ind i de indre Værelser. Efterat hun havde ladet Obersten for Gildingerne vide, at han ikke behøvede at følge med, men blot skulde sørge for, at Dørene blev vel lukkede efter hende og at ingen Forstyrrelse

fandt Sted, traadte hun med sin dyrebare Gemal ind i sit Lønkammer.

Saasnart Døren var laaset efter dem og Lyden af Gildingens Fjed var forstummet, drog Prindsesse Badur Talismanen frem og viste Prindsen den, idet hun sagde: »Ganske nylig har jeg faaet denne Sten foræret af en lærd Stjernetyder; maaske kan I, der er saa vel bevandret i alle Ting, sige mig, hvilke Kræfter den besidder.«

Kamar-as-saman nærmede sig en Kjærte for nøje at betragte den overleverede Sten. Ved det første Blik gjenkjendte han den og udraabte: »Eders Højhed spørger mig om, hvilke Kræfter denne Talisman besidder! Ak, den har Magt til at lade mig lide den bitre Kummers og Længsels Død, dersom jeg ikke snart finder hende, som mit Hjerte hænger ved! Den har haft Magt til at adskille os; maatte den blot ogsaa have Magt til at gjenforene os!«

»Det har den, Emir!« svarede Prindsessen, sg neppe selv mægtig, rev Turbanen og det falske Skjæg af sig, og vedblev: »Kjender I mig nu, Kamar-as-saman?«

Ja, Prindsen kjendte hende. Han styrtede frem, rev hende til sit Bryst og forglemte sig selv i salig Følelse.

Da de var bleven roligere, gav Prindsessen sig til at fortælle sin Gemal sine Livsbegivenheder, siden Skjæbnen havde skilt dem fra hinanden; sin Vandring under hans Navn, sit Giftermaal med Prindsessen af Ibenholtsøen, endelig den lykkelige Begivenhed med Oliverne og Talismanen, hvorved hun havde erfaret, at han endnu var ilive. Derpaa maatte Prindsen fortælle, hvad han havde gjennemgaaet i den lange Adskillelsens Tid. Først silde lagde de sig til Hvile, beruset af deres Lykke.

Ved Morgengry forlod Prindsessen og hendes Gemal deres Leje. Men den første tog en Kvindeklædning paa i Stedet for det kongelige Klædebon. Saasnart hun var færdig, sendte hun Obersten for Gildingerne til Kong Armanos, sin Svigerfader, og bad ham ulejlige sig hid til hende. Til sin største Forbauselse fandt den gamle Fyrste, istedetfor Kongen, sin Svigersøn, en ham ganske ubekjendt Dame for sig, og Storskatmesteren, hvem det, ligesaa vel som alle de øvrige Hoffolk, var ubetinget forment at betræde Slottets indre Værelser. Imidlertid fattede han sig dog i Taalmodighed, tog Plads og spurgte efter Kongen.

»Herre,« tog Prindsessen tilorde, »endnu igaar var jeg Kongen; idag er jeg Prindsessen af China, denne Prinds's Gemalinde. Dersom Eders Højhed vil vise os den Naade at høre vor Historie, tør jeg vel haabe at vinde Eders Tilgivelse for det uskyldige Bedrageri, jeg har tilladt mig.«

Nu fik Kong Armanos hele de Elskendes Historie at vide fra Begyndelse til Ende. Med stigende Forbauselse hørte han Prindsessen tale.

»Herre,« saaledes sluttede Prindsesse Badur: »endskjøndt Kvinderne af min Tro kun nødig finder sig i den Mændene indrømmede Frihed at have flere Gemalinder, er jeg dog, af Agtelse for Eder og af Kjærlighed til Eders Datter, rede til at indrømme Haïat-al-nefus den øverste Plads ved min Gemals Side tilligemed Dronningens Værdighed, saafremt I vil forunde ham hende til Gemalinde. Eders Datters beredvillige Samtykke har jeg allerede.«

Saasnart Kong Armanos havde fattet sig nogenlunde af sin dybe Forbauselse, svarede han, idet han saalunde henvendte Ordet til Prinds Kamar-as-saman: »Min kjære Prinds, eftersom Eders Gemalinde, for hvem jeg i enhver Forstand nærer den

dybeste Agtelse, erklærer sig villig til at dele sin Ægteseng med min Datter, har jeg intet andet at gjøre, end at spørge Eder, om I har Lyst til at modtage hende til Gemalinde, tilligemed Krone og Kongedømme. Dersom I blot vil bære Kronen med halv saa megen Værdighed, som Eders Gemalinde har gjort det, vil jeg være stolt af min Efterfølger i Regjeringen.«

Dette gode Tilbud lod Kamar-as-saman sig naturligvis ikke gjøre to Gange; endnu samme Dag blev han udraabt til Konge og formælet med Prindsesse Haïat-al-nefus. Den Upartiskhed, hvormed han delte sin ægteskabelige Kjærlighed mellem sine tvende Gemalinder blev et sikkert Grundlag for deres ømt venskabelige Forstaaelse; og han selv følte sig lykkelig ved Besiddelsen af de to saa skjønne og aandrige, og dog i deres hele Væsen saa himmelvidt forskjellige Kvinder som Badur og Haïat-al-nefus. Først sent opløste Døden en saa lykkelig Forening i Kjærlighed.

Nimah og Nuum.

I Staden Kufa var der en Gang en Mand ved Navn Rabia, der hørte til Stadens rigeste og mest ansete Borgere. Himlen havde velsignet ham med en eneste Søn, som han kaldte Nimah Allah [1]), og som fra den tidligste Ungdom var en Gjenstand for sin Faders ømme Omsorg.

En Dag, da han gik over Slavetorvet, bemærkede han en endnu ung og smuk Kvinde, som var udstillet til Salg med en allerkjæreste lille Pige paa Armen. Strax vinkede han en Slavemægler hen til sig og spurgte ham om Prisen paa den unge Slavinde med Barnet.

»Halvtredsindstyve Zechiner,« lød Svaret.

»Her er Pengene,« svarede Rabia strax, »sæt Kjøbekontrakten op og fly Slavindens Ejermand Pengene!«

Saasnart Handelen var bragt i Rigtighed, og Mægleren

[1]) Guds Gave. — Theodor, Deodat.

i lige Maade havde modtaget den ham for hans Ulejlighed tilkommende Betaling, modtog Rabia Slavinden og Barnet og begav sig hjem dermed. Da nu hans Kone saa ham komme anstigende med det Følge, vilde hun vide, hvad det var for en Kvinde.

»Det er en Slavinde,« svarede Rabia, »som jeg nylig har kjøbt paa Torvet, fordi hendes Datterlil behager mig saa overmaade vel; jeg har en Anelse om, at hun en Gang vil vorde den største Skjønhed i hele Arabien og Persien. Hun er omtrent i Nimahs Alder, og Børnene kan lege med hinanden.«

Den lille Pige behagede ogsaa Rabias Kone, og denne spurgte Slavinden om hendes Navn.

»Min Herskerinde, jeg hedder Taufik«[1]), svarede den unge Slavinde.

»Og hvad hedder din lille Datter?«

»Hun hedder Saad«[2]).

»Du kalder hende saaledes med Rette,« ytrede Rabias Hustru, »thi der hører Lykke til at faa et saadant velsignet, lille Barn. Vi maa imidlertid ogsaa give hende et Navn efter vort Valg. Hvad skal vi kalde hende?« tilføjede Nimahs Moder, henvendt til sin Mand.

»Det kommer ganske an paa Dig selv,« svarede Rabia.

»Nu, saa kan jeg have Lyst til at kalde hende Nuum«[3]), ytrede hans Hustru, »det klinger endnu smukkere end Navnet Saad.«

»Det være, som Du ønsker!« bekræftede Rabia, »Betyd-

1) Lykkebringende. 2) Lykke.

3) Er næsten ensbetydende med Saad.

ningen er den samme; men Klangen behager mig i ualmindelig Grad.«

Nimah og Nuum blev nu opdraget sammen indtil deres tiende Aar, og kappedes om at tage til i Skjønhed og Elskværdighed. De gav hinanden i deres Uskyldighed de søde Navne »Broder og Søster«, indtil Rabia en Dag tog sin Søn til Side og sagde til ham: »Min Søn, Nuum er ingenlunde din Søster, men din Slavinde; jeg har kjøbt hende til Dig, medens Du endnu laa i Vuggen, og Du maa herefter ikke mere kalde hende Søster.«

»Men saa kan vi jo gifte os med hinanden!« udraabte Nimah glad, og ilede strax ind til sin Moder for at meddele hende den glædelige Efterretning, samt forklare hende sin Hensigt. Den gode Moder, der ligesom sin Mand havde gjort sig det til Lov at føje sin kjære Søn i al Ting, svarede alene: »Nuum er din Slavinde, mit kjære Barn, og Du kan gjøre med hende, hvad Dig behager.«

Saasnart Nimah havde modtaget den Forklaring, drev han med den største Iver paa sin Formæling med den smukke Nuum, som — det bemærkede han nu snart — havde vundet hele hans Hjerte. De blev da Mand og Kone, og henlevede flere Aar med hinanden i den herligste Enighed.

Nuum fortjente i Sandhed ogsaa sin Gemals fulde Kjærlighed. Med et henrivende dejligt Aasyn og en herlig Skabning forbandt hun den blideste og elskværdigste Karakter og en begavet, i ualmindelig Grad uddannet Aand. Hun læste med en ubeskrivelig Ynde, og forstod at spille paa alle Instrumenter. Hendes Stemme rørte hvert et Hjerte, naar hun sang enten til Citharen eller Tamburinen; og hun digtede med en

Færdighed, som ikke gav Tidens største Mestre det allermindste efter. Kort sagt, Nuum maatte med Rette anses for den skjønneste og mest fuldkomne Kone i Kufa.

Da hun en Dag sad hos sin Ægteherre, og de nød den søde og forfriskende Sorbet med hinanden, greb hun Citharen, spillede og sang:

»Saalænge Du er min Herre, af hvis Godhed jeg lever, er dit Hjerte mig et Fristed imod Alverdens Modgang; og jeg skal aldrig vakle, om end mit Livs Veje blive nok saa vildsomme og besværlige.«

Nimah lyttede med Henrykkelse til sin Hustrus Ord og Toner, og bad hende synge noget mere. Nuum opfyldte hans Ønske. Men Nimah udraabte, saasnart han havde hørt hende tilende: »Himlen har begavet Dig over alle Kvinder, o, min elskede Nuum!«

Dog medens Parret saaledes henlevede de lykkeligste Dage med hinanden, pønsede Khalifen Abd al Melik Ibn Mervans Statholder i Kufa, den tapre, men tyranniske Hedshadsh, paa at lade Nuum bortføre for derved at vinde Gunst hos Khalifen. Han havde hørt megen Tale om hendes Skjønhed og øvrige Fuldkommenheder, og tvivlede ikke om, at han jo med hende kunde gjøre Khalifen en meget kjærkommen Foræring. Hedshadsh lod derfor en gammel Kvinde kalde for sig, hvis Snildhed han ofte ved lignende Lejligheder havde prøvet, og befalede hende at skaffe sig Adgang til Rabias Hus og stifte Bekjendtskab med Nuum, for at finde Lejlighed til at bortføre og overgive hende i hans Vold.

Strax den følgende Morgen iførte den gamle Kjærling sig

en grov, ulden Klædning, hængte en Rosenkrands med store Kugler omkring sin Hals, og begav sig, støttet paa en Stav, hvorved der hang en Græskarflaske, hen til Rabias Hus. Medens hun gik, fremsagde hun ganske højt fromme Bønner, saaledes som andægtige Kvinder plejer at gjøre, og gjentog idelig: »Ære være Allah! Allah være priset! Der er ingen Gud uden ham, og al Magt er hos ham, den højeste og største.« Saaledes naaede hun ved Middagsbønnens Time Rabias Hus og bankede paa. Dørvogteren aabnede for hende og spurgte, hvad hun vilde.

»Jeg er en stakkels Guds Tjenerinde,« svarede Kjærlingen, »hvem Middagsbønnens Time har overrasket; derfor vover jeg at bede om Adgang til dette ærværdige og hellige Hus, for der at forrette min Bøn og mine Aftvætninger.«

»Gode Kone,« svarede Slaven, »dette Hus er hverken nogen Moske eller noget Bedehus, men tilhører Nimah, Rabias Søn.«

»Det véd jeg nok,« svarede den gamle, »dette Hus' Rygte er mig vel bekjendt; thi jeg hører til Khalifens Palads, maa I vide. Det er først for ganske kort siden, at jeg har forladt samme for at hengive mig til min andægtige Idræt og gjøre en Valfart.«

Dog Dørvogteren vedblev at nægte Kjærlingen Adgang. Efter megen unyttig Snakken frem og tilbage blev den gamle Kvinde endelig højrøstet og skreg: »Hvorledes, det skal være en Person som mig forment at betræde Nimahs, Rabias Søns Hus, medens alle Stormændenes og Emirernes Huse staar mig aabne?«

Disse sidste Ord havde naaet selve Husherrens Øre. Nimah kom til at le derover, og gik ud for at give Dørvogteren et Tegn, at han skulde lade den gamle komme ind. Saaledes fik

Kjærlingen endelig sin onde Vilje frem, og Nimah selv førte hende ind til sin Hustru.

Men saasnart hun fik Nuum at se, blev hun i den overordentligste Grad overrasket ved hendes høje Skjønhed, og ytrede efter en ærbødig Hilsen:

»O min Herskerinde, velsignet være den Gud, som har vidst at forene saa megen Skjønhed og Ynde i Dig og din elskelige Ægteherre.« Derpaa kastede hun sig ned foran Nischen [1]) og gav sig til at bede, og aflod ikke dermed, førend det var blevet sildig Aften.

Endelig sagde Nuum til hende: »Andægtige Matrone, nu skal I dog unde Eder nogen Hvile.«

»Ædle Frue,« svarede Hyklersken, »hvo, som i det tilkommende Liv vil vorde lykkelig, maa ikke sky at underkaste sig allehaande Savn og Besværligheder i det nærværende; hvo, som ikke gjør det, vil ingenlunde blive indladt i de retfærdiges Boliger.«

Da rakte Nuum Kjærlingen Mad og Drikke, og sagde: »Del mit Brød, fromme Kone, og bed til Allah for mig om Oplysning og Barmhjertighed!«

»Min Herskerinde,« svarede Kjærlingen, »I er endnu ung, og i sin Ungdom maa man nyde Livets Glæder. Men ogsaa for Eder vil sikkerlig engang den Dag komme, da Allah vil røre eders Hjerte; thi har den almægtige ikke selv sagt, at Synderne skal vorde fordømt, undtagen de angerfulde, som tror og gjør oprigtig Bod?«

---

[1]) Ganske almindelig findes der i Værelserne i de arabiske Huse enten virkelig anbragt eller blot en malet Nische for at antyde den ved Bønner foreskrevne Retning imod Mekka.

Nimah underholdt sig endnu nogen Tid paa den Maade med den gamle, og sagde endelig til sin Mand: »Jeg ønsker meget, at Du vil gjøre noget for den gode Kone, ud af hvis Aasyn Fromheden lyser. Kan hun ikke for nogen Tid blive optagen i vort Hus?«

»Du kan jo lade hende anvise et Værelse,« svarede Nimah, »hvor hun kan drage sig tilbage, naar hun vil holde sine Andagtsøvelser, og hvor ingen forstyrrer hende. Maaske velsigner Allah os for hendes Skyld med sine Velgjerninger, og mager det saaledes, at vi aldrig bliver skilt fra hinanden.«

Kjærlingen tilbragte hele Natten med Bønner og gudelige Betragtninger; men ved Dagens Frembrud indfandt hnn sig atter for Nimah og Nuum og sagde, som om hun vilde tage Afsked: »Jeg befaler Eder begge i Allahs naaderige Varetægt!«

Men Nuum indvendte: »Hvor vil I hen, gode Moder? Min Husbond har givet mig Tilladelse til at anvise Eder et Værelse, hvor I uforstyrret kan hengive Eder til Eders Andagtsøvelser.«

»Allah lønne Eders Godhed imod mig arme Kone,« svarede Bedragersken, »og skjænke Eder fremdeles sin Naade i rigeligt Maal! Jeg beder Eder alene om ikke at tillukke Eders Hus for mig, og iøvrigt lade mig gaa, hvorhen jeg vil, som Allahs Aand driver mig, — priset er hans Navn! — til Besøg paa de hellige Steder i Moskeer, Bedehuse og hellige Grave! I kan være forvisset om, at jeg til Tak for Eders Godhed skal bede for Eder ved Slutningen af enhver af mine Bønner, baade ved Dag og ved Nat.«

Derpaa gik det gamle Skarn sin Vej, og Taarerne kom den blide Nuum i Øjnene ved Afskeden fra Hyklersken, hvis Hensigter hun rigtignok ikke havde mindste Anelse om. Men

Kjærlingen begav sig lige hen til Hedshadsh, og blev af ham modtagen med Spørgsmaal om, hvad hun havde udrettet. Den gamle fortalte da, at hun havde faaet Nuum at se og i Tale, og roste hende som den første Skjønhed i hele Verden. Statholderen følte sig herved endmere bestyrket i sit onde Forsæt, og lovede Kjærlingen en stor Belønning, hvis hun vilde være ham behjælpelig med at føre det igjennem. Bedragersken gik ind paa Forslaget, men udbad sig, med Overdrivelse af de Vanskeligheder, som var at overvinde, en hel Maaneds Frist til at fremme hans Hensigt.

Allerede den følgende Dag gjentog Kjærlingen sit Besøg, og blev snart saa godt som en daglig Gjæst hos Nimah og Nuum, i hvis Agtelse hun bestandig satte sig fastere. Men da hun en Dag var ene med Nuum, tog hun saaledes til Orde:

»O, min Herskerinde, naar jeg saaledes vandrer om paa de hellige Steder og forener Bønnen for eders Vel med mine øvrige Bønner, opstiger ofte og mange Gange det Ønske hos mig, at I var fulgt med mig og kunde se de fromme Oldinger, som der giver hverandre Møde, og som vil formaa at udvirke for Eder hos Allah alt, hvad I kan ønske Eder.«

»Jeg har ofte selv følt Lyst til at følge med Eder,« svarede den fromme Nuum, og vedblev, henvendt til sin Svigermoder: »O, bed dog min Mand engang om at lade mig gaa ud tilligemed Eder og den fromme Matrone, for at besøge Moskeerne og de hellige Steder og blande mig imellem de fattige og Allahs fromme Tjenere!«

Hendes Svigermoder ytrede, at hun vel nok selv kunde have Lyst til at forrette sin Andagt paa slig Maade, og lovede at tale med sin Søn derom. Da Nimah kort efter traadte ind,

nærmede den gamle Kjærling sig ham, kyssede hans Hænder, priste hans Godhed og Højmod, og forlod ham under lydelige Velsignelser.

Den følgende Morgen kom hun igjen, og da hun ikke fandt Nimah hjemme, benyttede hun Lejligheden og sagde til Nuum: »Vi har i Gaar hele Aftenen bedt for Eder. Lad os nu i Dag gaa ud sammen for at tilbringe nogle Timer med de hellige Personer! Vi kan være tilbage, inden Nimah kommer hjem igjen.«

Nuum henvendte sig desangaaende til sin Svigermoder; men denne indvendte, at hun endnu ikke havde talt til Nimah derom, og at det sikkerlig vilde være ham ukjært, hvis han kom hjem og erfarede, at hans Kone var gaaet ud. Da tog den gamle Ordet og sagde: »Ædle Frue, vi vil da kun gaa hen i den nærmeste Moske og hastig komme tilbage igjen.«

Paa den Maade udvirkede Bedragersken endelig, at Nuum fik Tilladelse til at gaa med hende, og nu førte hun hende lige hen i Hedshadshs Palads, hvor hun strax lod sig melde. Da Statholderen uden Ophold traadte ind i Værelset, hvor Kjærlingen havde ført Nuum ind, geraadede han i den højeste Forbauselse over hendes store Skjønhed. Men Nuum indhyllede sig strax ved hans Indtrædelse i sit Slør. Statholderen fjernede sig imidlertid uden Ophold igjen, og befalede strax en af sine Officerer at sidde op med halvtredsindstyve Ryttere, og paa en af hans bedste Kameler føre den unge Skjønhed til Damaskus og overlevere hende i Khalifen Abd al Melik-Ibn-Mervans Hænder. Han medgav ham tillige et Brev til Khalifen, hvorpaa han skulde have Svar med tilbage, og anbefalede ham sluttelig den største Il.

Officeren skyndte sig ogsaa at efterkomme Statholderens

Befaling, lod Nuum bestige en hastigløbende Kamel, og begav sig paa Vejen. Men Nuum gjorde hele Tiden ikke andet end græde over, at hun var bleven adskilt fra sin dyrebare Herre og Gemal.

Strax efter Ankomsten til Damaskus lod Officeren sig melde hos Khalifen og overgav ham Statholderens Brev. Saasnart Khalifen havde læst Brevet, spurgte han, hvor den unge Slavinde var, hvorpaa Nuum blev ham forestillet og overleveret i hans Hænder. Khalifen befalede, at hun skulde føres ind i et særegent Værelse, og gik derpaa ind til sin Gemalinde for at fortælle hende, at hans Statholder Hedshadsh havde kjøbt ham en Slavinde af den gamle Fyrsteslægt i Kufa, og at hun nylig var ankommen tilligemed et Brev fra Statholderen. Hans Gemalinde ytrede sin Deltagelse ved en Begivenhed, der syntes at volde Khalifen en saa stor Fornøjelse.

Imidlertid var Khalifens Søster traadt ind i det Værelse, hvor Nuum befandt sig, og udraabte ved Synet af hendes høje Skjønhed: »Eders Herre har i Sandhed ikke gjort nogen slet Handel, selv om han har givet hundrede tusinde Guldstykker for Eder!«

Dog Nuum agtede slet ikke paa dette Udraab, men spurgte: »I Allahs Navn, ædle Dame, vis mig dog den Naade at sige mig, hvem dette Palads tilhører, og i hvilken Stad jeg befinder mig!«

»I befinder Eder i Staden Damaskus, i min Broder Khalifen Abd al Melik-Ibn-Mervans Palads. Men det kan dog umulig være Eder ubekjendt?«

»O,« udraabte Nuum, »jeg véd aldeles intet og besværger Eder at sige mig Sandheden!«

»Har da den Mand, som solgte Eder til Statholderen af Kufa, og som modtog Pengene for Eder, ikke sagt Eder, at I skulde være Khalifens Ejendom?«

Ved disse Prindsessens Ord styrtede en hed Taarestrøm ud af Nuums Øjne, og hun sagde til sig selv, idet hele den skjændige Sammenhæng pludselig blev hende klar: »Hvad nytter det, at jeg fortæller, hvorledes det hele er gaaet til? Jeg er bleven indført her i Paladset som Slavinde, og ingen vil dog tro mig. Det er vel derfor bedre ganske at tie stille. Allahs Hjælp er mig dog ingensinde fjern.«

Da Nuum syntes meget angreben, overlod Khalifens Søster hende den øvrige Dag til at udhvile sig i. Men den følgende Morgen bragte Prindsessen hende Linned og Klæder, samt et Perlehalsbaand og Armbaand, og bød hende smykke sig med disse Ting i hendes Nærværelse. Strax efter traadte Khalifen selv ind og tog Plads hos hende; men Nuum bedækkede øjeblikkelig Ansigtet med sine Hænder. Imidlertid gav hans Søster sig til at rose hende for ham som Besidderinde af enhver Ynde, og bad Nuum, dog ikke at unddrage hendes Broder Skuet af saa megen Elskværdighed. Dog Nuum forblev i sin engang indtagne Stilling, og lod sig ikke bevæge til at tage Hænderne fra Ansigtet. Men Khalifen behøvede ikke mere end Synet af hendes smukke Arme for at blive lidenskabelig forelsket i hende. Han sagde derfor til sin Søster, at han om tvende Dage vilde komme igjen, og tilføjede: »Jeg haaber, at hun imidlertid vil blive roligere og mere fortrolig mod mig, samt modtageligere for den varme Kjærlighed, hun allerede har indgydt mig.«

Da Khalifen igjen var borte, gav Nuum sig paany til at tænke over sin Stilling, og græmmede sig over Adskillelsen fra

sin kjære Herre. Henimod Aften blev hun anfalden af en heftig Feber; hun vægrede sig ved at nyde noget, og snart havde hendes skjønne Træk skæmmet sig paa en sørgelig Maade. Den over hendes Tilstand højlig bekymrede Khalif lod de dueligste Læger hente og bragte dem til hende; men ingen af dem formaaede at opdage Roden til hendes Onde og raade Bod derpaa.

Nimah befandt sig imidlertid i en Tilstand, som ikke var mindre fortvivlet. Saasnart han kom hjem fra Staden, tog han Plads paa Sofaen og kaldte paa sin elskede Nuum. Da han intet Svar modtog, stod han hastig op og raabte endnu højere; men der lod sig ingen se, eftersom alle Slaverne havde skjult sig for deres Herres Vrede. Nimah begav sig derfor ind i sin Moders Værelse; hende traf han hensunken i dyb Eftertanke, med Hovedet støttet i begge Hænder.

»Moder, hvor er Nuum?« raabte Nimah.

»Min Søn,« svarede Matronen, »hun er ligesaa godt forvaret, som om hun befandt sig hos mig selv; hun er gaaet ud med den fromme, gamle Kone for at besøge de fattige, og maa snart være her igjen.«

»Nuum plejer ellers ikke saaledes at forlade mig,« ytrede Nimah. »Naar gik hun da ud?«

»I Morgenstunden, min kjære Søn,« lød Svaret.

»Ak, Moder, hvorledes har I dog kunnet tillade sligt?« spurgte Nimah bedrøvet.

»Ja, hvad skulde jeg gjøre?« svarede hans Moder, »Nuum trængte ind paa mig, indtil jeg gav hende Tilladelse.«

Helt ude af sig selv forlod Nimah Huset, begav sig hen til Befalingsmanden for Politivagten og spurgte: »Har I taalt,

at min Slavinde lumskelig er bleven bortført af mit Hus? Jeg skal intetsomhelst sky, ikke engang Rejsen til Damaskus, for at beklage mig over Eder.«

»Vi véd intet af nogen Bortførelse at sige,« lød Svaret. »Hvorledes saa Eders Slavinde ud?«

Nimah beskrev nu ganske nøje ikke alene sin Hustru, men ogsaa den gamle forræderiske Kjærling. Befalingsmanden gjenkjendte strax det gamle Fruentimmer, hvoraf Statholderen undertiden betjente sig. Han tvivlede altsaa intet Øjeblik om, at hun jo havde handlet paa den høje Herres Befaling, og vogtede sig vel for at sige Nimah noget derom, men indskrænkede sig til at ytre: »Før mig hen til hin gamle Kone, saa skal jeg se at hjælpe Eder til Eders Slavinde igjen?«

»Jeg kjender ikke hendes Bolig,« svarede Nimah.

»Hvorledes skulde jeg da kunne hjælpe Eder?« ytrede Befalingsmanden. »Allah alene véd, hvor den gamle Hex har sit Tilhold.«

»Hvis I vilde, saa kunde I nok forskaffe mig min Slavinde igjen,« svarede Nimah heftig, »og jeg vil gaa lige op til Statholderen for at beklage mig over Eder.«

Som sagt, saa gjort! — Nimah gik op til Statholderen, og da han hørte til en af de mest ansete Familier i Kufa, blev han strax indladt for ham.

»Hvad ønsker I af mig?« spurgte Statholderen, saasnart Nimah stod for hans Aasyn; og denne gav sig strax til at foredrage ham sit Anliggende.

Da lod Statholderen Befalingsmanden kalde op for sig og spurgte: »Véd I ikke, hvor en vis ung Slavinde befinder sig, som tilhører denne gode Mand, Nimah, Rabias Søn?«

Befalingsmanden var altfor klog og gammel i sit Haand-

værk til at han skulde have røbet sin Formodning angaaende den gamle Kjærling, og svarede alene: »Herre, det skjulte er alene Allah bekjendt.«

»Saa stig øjeblikkelig tilhest med Eders Betjente,« befalede Hedshadsh, »gjør en Runde i og omkring Byen og søg omhyggelig efter den Nimah, Rabias Søn, tilhørende værdifulde Slavinde!«

Derpaa vendte han sig om til Nimah og vedblev: »Hvis Eders Slavinde ikke findes, skal I til Erstatning faa ti af mine egne og ligesaa mange af Befalingsmandens for Politivagten.« Derpaa indskærpede han endnu engang Befalingsmanden at gjøre sin Pligt, og denne fjernede sig strax for at udføre de modtagne Befalinger, eller i det mindste at lade, som om han gjorde sig Umage derfor.

Imidlertid var Nimah nærved at gaa fra Sans og Samling af Fortvivlelse over Tabet af sin Elskede, endskjøndt han kun var fjorten Aar gammel og endnu intet Skjæg havde. Han udgjød Taarer baade Nat og Dag, og vilde ikke gjense de Steder, hvortil saa dyrebare Erindringer fængslede ham. Hans dybt bekymrede Moder sørgede med ham og stræbte forgjæves at trøste ham. Hans Fader ytrede engang, for at berolige ham. den Formodning, at Statholderen selv havde ladet hans Hustru bortføre, og at han rimeligvis vilde føle sig tvungen til at give ham hende tilbage. Men Nimah lod sig ikke berolige, og hans Fortvivlelse steg til en Højde, at man begyndte at frygte for hans Liv og hans Forstand. Han vidste ikke mere, hvad han sagde, og kjendte ikke længer de Personer, som besøgte ham. Alle de Læger, som Rabia hidkaldte, de berømteste i Kufa,

gjorde enstemmig hans Helbredelse afhængig af den unge Slavindes Gjenerhvervelse.

Tre hele Maaneder svævede Nimah i denne Tilstand imellem Liv og Død, og hans Forældre vidste ikke mere, hvad de skulde gjøre. Da hørte den gamle Rabia Tale om en berømt, i Stjernetyderkunsten vel erfaren Læge, der nylig var kommen til Kufa, og bad sin Kone lade ham hidkalde, da han maaske kunde vide et Middel til deres Søns Frelse. Saasnart den fremmede Læge kom, førte Rabia ham strax ind i Sygeværelset. Lægen greb den arme Nimahs Haand, beføIte hans Lemmer, studerede nøje hans Ansigtstræk, og ytrede derpaa smilende for Rabia: »Eders Søns Onde har sit Sæde i Hjertet.«

Højlig overrasket gav Rabia ham Ret og fortalte ham hele den ulykkelige Sammenhæng. Hertil ytrede Lægen: »Den unge Slavinde, om hvilken I taler, befinder sig for Tiden i Basra eller Damaskus, og alene Gjenforeningen med hende kan gjengive Eders Søn Helbredet.«

»Hvis I kunde hjælpe os dertil,« sagde Rabia, »skulde hele min Formue staa til eders Raadighed, og jeg skulde visselig gjøre Eder til en lykkelig Mand.«

»Hvad jeg gjør, udøver jeg ikke for Fordels Skyld,« svarede den persiske Læge, og vedblev, henvendt til Nimah: »Vær ved godt Mod, min Søn! Hjælpen er ikke længer fjern.« Derpaa spurgte han Rabia, om han kunde anvende fire tusinde Guldstykker paa Sagen. Ufortøvet hentede Oldingen Pengene og overgav dem i Lægens Hænder. Da erklærede denne, at han vilde rejse med den syge til Damaskus, og svor paa, ikke at ville vende tilbage uden Slavinden, ved hvilken den unge Mands Hjerte hang saa inderlig. Efterat han derpaa havde faaet den syges Navn at vide, sagde han til Nimah: »Velan,

min Søn, nu maa I samle Eder og mande Eder op, i Tillid til den almægtige Allah, hvis Navn evindelig være priset! Det var jo ham, der i lykkeligere Dage forenede Eder med eders Elskede. Spis nu og drik, bekjæmp Eders Sorg og stræb at komme til Kræfter for at kunne udholde Rejsens Anstrengelser! Inden otte Dage i det seneste maa vi bryde op til Damaskus.«

Den persiske Læge skyndte af al Magt paa Forberedelserne til Rejsen, og lod sig give allehaande Gjenstande af den forskjelligste Art til Foræringer i Damaskus, og desuden sex tusinde Zechiner til for at fuldstændiggjøre det allerede modtagne Beløb indtil ti tusinde Guldstykker, hvilken Sum han ansaa for nødvendig til Udførelsen af sit Forehavende. Bagage, Heste og Kameler blev holdt i Beredskab; efter otte Dages Forløb tog Nimah Afsked med sine Forældre og drog med den persiske Læge til Damaskus.

I Aleppo opholdt de sig en Dag tilende for at forhøre sig angaaende den unge Slavinde, men erfarede intetsomhelst om hende. Men efter at have naaet Staden Damaskus, udhvilede de i tre Dage. Derpaa lejede den persiske Læge sig en Bod, hvilken han monterede med den største Pragt. De paa Væggene anbragte Hylder fyldte han med kostelige Porcellænskar, som havde Laag af rent Sølv; alleslags gyldne Prydelser var forhaanden i rig Mængde, og foran paa Disken opstillede han en Mængde Glas- og Krystalflasker med forskjellige Salver og Elixirer. Ogsaa sit Astrolabium stillede han op i Boden tilligemed den Tavle, hvorpaa han foretog sine astronomiske Beregninger. Dertil klædte han sig prægtig som persisk Læge, og lod Nimah iføre sig en Underklædning af det fineste Lærred, samt en Kaftan af Silke og et med Guld

broderet Bælte. Da alt saaledes var færdigt, sagde Lægen til ham: »O, Nimah, for Fremtiden maa I gjælde for min Søn! I kalder mig altsaa herefter Fader, og jeg Eder min kjære Sønneke.« Nimah svarede: »Jeg hører og adlyder.«

Snart stimlede Folket sammen udenfor den persiske Læges Bod, hvis kostbare Indretning alle og enhver maatte beundre; og ikke mindre Opsigt vakte den unge Nimahs Skjønhed. Perserne talte ikke andet end Persisk til ham, og Nimah svarede kun i det samme Sprog, hvormed han var tilstrækkelig fortrolig ligesom de fleste andre unge Mænd af fornem Familie. Hastig udbredte sig Rygtet om den persiske Læge over hele Staden, og man spurgte ham til Raads ved alle forekommende Sygdomstilfælde baade nær og fjern. Han vidste nemlig Midler imod alle Sygdomme, behøvede blot at se den syges Urin for at faa Kundskab om hans Onde, anordnede Lægemidler derimod og foreskrev den syge, hvorledes han i det hele havde at forholde sig. I kort Tid blev han hele Stadens Orakel, og hans Berømmelse gjenlød snart endogsaa i de stores Paladser.

Da han en Dag var beskjæftiget med at tillave Lægemidler, kom der en gammel Kone ridende paa et Muldyr med en kostbart udstyrel Sadel, holdt stille udenfor hans Bod og gav ham ved et Tegn tilkjende, at han skulde komme og hjælpe hende ned af Dyret. Den persiske Læge nærmede sig ærbødig, hjalp Matronen ned af Sadlen og førte hende ind i sin Bod.

»Er I den persiske Læge,« spurgte hun, »som for kort Tid siden er hidkommen fra Arabien?«

Da Perseren hertil havde givet et bekræftende Svar, tilkjendegav hun ham, at hun havde en syg Datter. Med det samme beskrev hun ham den syges Onde og overgav ham en

lille Flaske, hvoraf han skulde øse Kundskab om den lidendes Tilstand.

Den persiske Læge undersøgte Flaskens Indhold med stor Opmærksomhed, og spurgte endelig, hvad hendes Datter hed, forat han derefter kunde beregne, under hvilken Stjerne[1]) hun var født, og endvidere, i hvilken Time hun maatte indtage det Lægemiddel, som skulde gjengive hende Sundheden.

»Hun hedder Nuum,« lød Svaret.

Da begyndte Lægen at overveje og beregne og skrive paa den flade Haand[2]). Endelig tog han saaledes til Orde:

»Min naadigste Herskerinde, jeg kan ikke meddele eders Datter noget Lægemiddel, førend jeg har faaet hendes Fødested at vide, eftersom jeg maa bringe det relative Himmelstrøg med ind i Beregningen. Sig mig derfor, hvor gammel hun er!«

»Hun er kun fjorten Aar gammel, og er født i Kufa,« forklarede Matronen.

»Hvor længe har hun opholdt sig her i Staden?« vedblev Lægen.

»Kun nogle Maaneder.«

Den tilstedeværende Nimah havde ikke tabt et eneste Ord af denne Underholdning; Nuums Navn alene havde bragt ham

---

[1]) Denne Beregning bliver gjort efter Talværdien af de Bogstaver, som Navnet indeholder. Da nu Navnet Nuum i det arabiske bestaar af de trende Tegn: Nun=50, Ain=70 og Mim—40, giver det en Sum af 160 Herfra bliver afvexlende draget snart 9 og 9, snart 12 og 12, indtil der kun bliver 12 tilbage eller derunder. Dette Tal angiver da det Tegn i Dyrekredsen, hvoraf den vedkommende Person bliver behersket.

[2]) De arabiske handlende bruger ofte denne Maade at anstille deres Beregninger paa.

til at bæve. Da den persiske Læge havde modtaget alle de Oplysninger, han ønskede, angav han det Lægemiddel, som den syge skulde bruge. Matronen lagde ti Guldstykker paa Disken og forlangte at faa Lægemidlet med sig tilbage.

Lægen gav Nimah Anvisning til at berede det, og ved denne Lejlighed blev Matronen først opmærksom paa den unge Mand.

»Allah være med Dig, min Søn!« ytrede hun forundret: »Sandelig, min Datter ligner Dig!«

Derpaa vendte hun sig igjen om til Lægen og spurgte: »Er det Eders Slave, Herre?«

»Nej, det er min Søn,« lød Svaret.

Saasnart Nimah var færdig med den ham paalagte Syssel skrev han paa en Seddel følgende Vers:

> »Naar Nuums Øje hviler paa mig, bryder jeg mig hverken om Saada's eller Dshemiles[1]) Gunst. — — De sagde mig, at jeg skulde opgive hende, og faa tyve andre Skjønheder i Stedet; men ingen ligner hende, og jeg slipper hende aldrig i Evighed!«

Denne Seddel skjulte han behændig i Æsken, som indeholdt Lægemidlet, forseglede samme, skrev sit Navn udenpaa, og leverede det hele til Matronen, som strax derpaa tog Afsked og vendte tilbage til Khalifens Palads.

Hun begav sig lige ind i den unge Slavindes Værelse, og fortalte hende, at hun kom fra en berømt persisk Læge, som for nogen Ttd siden var kommen til Damaskus. Hun havde spurgt ham tilraads angaaende hendes Sygdom, og faaet et Lægemiddel af ham, som hans Søn havde tilberedt. »I hele

---

[1]) Det vil sige: andre Skjønheders.

Damaskus,« tilføjede hun, »gives der ikke nogen saa smuk og velskabt Yngling, ligesom heller ingen Bod i hele Damaskus lader sig sammenligne med den persiske Læges.«

Nuum tog imod Æsken med Medicinen; men saasnart hun fik Øje paa sin elskede Herres Navn og Haandskrift udenpaa Laaget, blev hun bleg som et Lig. Øjeblikkelig følte hun sig overbevist om, at Besidderen af hin Bod var kommen til Damaskus udtrykkelig i den Hensigt at erfare, hvad der var blevet af hende, og bad Matronen om at beskrive hin Yngling, om hvem hun havde talt. Heri føjede den gamle Kone hende beredvillig, og forklarede, at den unge Mand havde et Mærke under det højre Øjenbryn, fremviste den skjønneste Skabning, man blot vilde se for sine Øjne, og var klædt paa den prægtigste og tillige smagfuldeste Maade.

Imidlertid indtog Nuum Lægemidlet og smilede ved Matronens Fortælling. »Det er virkelig et ganske fortræffeligt Middel,« ytrede hun, »jeg sporer allerede de gode Virkninger deraf.«

I det samme fandt hun Sedlen, som Nimah havde lagt i Æsken, og blev ved den bestyrkede Overbevisning om sin kjære Herres Nærhed i en Hast ligesom et ganske andet Menneske. Men saasnart Matronen blev opmærksom herpaa, udraabte hun: »Hvilken lykkelig Dag! Hvilket godt Indfald, at jeg begav mig hen til den persiske Læge.«

Da Nuum nu forlangte noget at spise og drikke, løb Matronen ud for at kalde paa en Slavinde, og lod frembære de lækreste Retter. Men netop som Nuum var i Begreb med at holde Maaltid, kom Khalifen til; og da han saa hende spise, bevidnede han hende sin Glæde over hendes Helbredelse.

»Hersker over de Troende,« sagde Matronen, »denne Eders

Glæde over Nuums Helbredelse skylder I alene en persisk Læge, som nylig er kommen til Damaskus. Ingen Læge i Verden forstaar sig bedre paa Sygdomme, og paa de utallige Midler, som finder Anvendelse imod dem, end han.«

»Bring Lægen en Pung med tusinde Guldstykker til Belønning for den heldige Kur!« befalede Khalifen, og fjernede sig kort derefter.

Den gamle Kone opsatte intet Øjeblik, men overbragte Lægen de tusinde Guldstykker, og røbede ved den Lejlighed, at det ikke var hendes Datter, han havde helbredet, men Khalifens Favoritslavinde. Matronen havde ogsaa et Brev med fra Nuum, hvilket den persiske Læge strax overgav i Nimahs Hænder. Denne modtog sin Elskedes Brev med et bævende Indre, brød det og læste:

»Fra den af Lykken forladte, fra sin Hjertenskjære adskilte Slavinde.

Til Sagen! — Eders Brev er kommet mig ihænde og har udvidet mit Hjerte; det var ligesom Digteren siger: — »Brevet kom; gid den Haand, som skrev det, maa blive bevaret for mig, indtil den drypper af Vellugt!« — Det var mig, som da Profeten Musa[1]) blev gjengiven sin Moder, og som da Patriarken Yakub modtog sin dyrebare Jussufs[2]) Klædebon.«

Nimah brød ved Læsningen af disse Ord ud i Taarer. Da den gamle Kone for den persiske Læge herover ytrede sin Forundring, svarede denne hende:

---

[1]) Moses.

[2]) I Koranens tolvte Kapitel fortælles nemlig, at Jakob fik sit af den megen Graad over Josef tabte Syn tilbage ved dennes mirakelgjørende Underklædning, som hans Brødre havde faaet med sig fra Ægypten for at brede over deres Faders syge Øjne.

»Hvorfor skal den arme Yngling ikke græde, eftersom han er hin unge Slavindes Herre og elsker hende med Lidenskab? Thi, for at sige Sandheden, denne unge Mand er ikke min Søn, men en Søn af Rabia i Kufa. Alene de Linier, som han skrev til Slavinden, var i Stand til at helbrede hende; thi hele hendes Sygdom bestod kun i Sorg over Skilsmissen fra en dyrebar Herre. Behold derfor kun disse tusinde Guldstykker, og gjør sikker Regning paa langt større Belønning, hvis eders Hjerte lader sig stemme til Gunst for disse ulykkelige elskende. I er den eneste, som formaar at udrette noget i det Anliggende, og til Eder staar derfor hele vort Haab.«

Matronen følte sig højlig forbauset ved denne overraskende Meddelelse, men dog endnu i langt højere Grad smigret ved den Tillid, der vistes hende, og blændet ved Udsigten til en saa glimrende Belønning, og spurgte Nimah, om han ogsaa virkelig var den unge Slavindes Herre. Da Nimah havde bekræftet det, aabenbarede hun ham, at Nuum ikke havde andet end ham i sine Tanker. Rabias Søn meddelte hende derpaa hele sin Historie, og den derved dybt rørte Matrone lovede at anvende al sin Indflydelse for at gjenforene de elskende. Efter dette trøsterige Løfte besteg hun igjen sit Dyr og vendte hastig tilbage til Paladset.

Saasnart hun var traadt ind i Nuums Værelse, saa hun smilende den unge Slavinde ind i Ansigtet og sagde: »Lønner det sig virkelig at græmme sig tildøde for Nimahs Skyld, en Søn af Rabia i Kufa?«

»Barmhjertige Allah, saa er det hele altsaa opdaget!« udraabte Nuum forfærdet.

Men Matronen beroligede hende hastig igjen ved den Forsikring, at hun, langt fra at have i Sinde at volde hendes

Ulykke, vilde opbyde alle sine Kræfter for at gjenforene hende med hendes elskede, selv med Fare for sit eget Liv. Kort efter begav hun sig atter tilbage til Nimah, og betroede denne, hvad der var foregaaet mellem hende og hans kjære Slavinde.

»Hendes Kjærlighed til Eder,« ytrede hun, »er saa stærk, at hun med Lethed har kunnet modstaa Fristelsen af alle Khalifens glimrende og smigrende Tilbud. Hvis I nu besidder Mod og Fatning, vil jeg sætte mit Liv i Vove for at bringe Eder til hende. Jeg har allerede udtænkt Midler til at bringe Eder ind i Khalifens Palads og skaffe Eder Adgang til Nuum; thi at hun skal komme ud til Eder, er ganske utænkeligt.«

»Allah understøtte Eder i dette eders ædle Forehavende,« svarede Nimah, »og belønne Eder, som I fortjener det!«

Efter denne foreløbige Aftale vendte Matronen igjen tilbage til Paladset og sagde til Nuum, at hendes Herre havde udtalt en glødende Attraa efter at faa hende at se, og spurgte hende, hvad hun tænkte derom.

»Jeg længes ikke mindre end han,« var Nuums Svar.

Henimod Aften forlod den gamle Kone igjen Paladset, med en Pakke, hvori, foruden et Perlehalsbaand og de dertil hørende Smykker, fandtes en fuldstændig Kvindeklædning. Hastig tog hun dermed Vejen til Nimahs Bod. Da hun traf ham hjemme, bad hun ham træde ind i Bagværelset med hende, forat de kunde være alene. Her fremtog hun, hvad hun havde bragt med sig, og gav sig til at smykke den skjønne Yngling som en Kvinde. Hun malede hans Ansigt og hans Fingerspidser, gav ham Armbaand paa, smykkede hans Haar med Snore af Silke, lod ham iføre sig et Par Silkebenklæder og en broderet Kvindekjole, kort sagt, udpyntede ham paa det bedste som en ung Slavinde, saa at han lignede en sortøjet Jomfru fra Paradiset.

Da han endelig var færdig, besaa hun ham fra Top til Taa og udraabte: »Priset være Allah, jeg har aldrig i mine Levedage set nogen smukkere Skabning! Han er virkelig endnu smukkere end hans Slavinde!«

Derpaa lod hun ham prøve paa at bevæge sig i den uvante Dragt, og lærte ham, hvorledes han skulde træde frem med den venstre Side, vugge sig i Hofterne og lade sin Overklædning flagre. Efter at hun havde indøvet ham godt heri, troede hun ham endelig i Stand til uden Anstød at gjennemføre sin Rolle, og sagde til ham:

»I Morgen Aften vil jeg hente Eder for at føre Eder ind i Paladset. I maa blot endelig ikke blive bange ved Synet af Slaverne og deres Befalingsmænd, men bevare eders Fatning, bøje Hovedet og gaa rask forbi, uden at give Svar paa noget; saa skal jeg nok sørge for det øvrige.«

Den næstfølgende Aften blev Nimah ført ind i Khalifens Palads; den gamle Kone skred iforvejen. Dørvogteren vilde imidlertid ikke lade Slavinden, som han ikke kjendte, slippe ind i Paladset, og standsede hende paa Tærskelen. Men Matronen tilkastede ham onde Blikke, udskjældte ham og ytrede, at han rigtignok var dumdristig over al tænkelig Maade, eftersom han vovede at opholde Khalifens Yndlingsslavinde Nuum, i hvis Velfærd de troendes Behersker tog en saa levende Del, og bød den forklædte Nimah, uden Ophold at følge efter hende. Dørvogteren blev forbløffet ved den skrappe Tiltale, og lod dem uhindret slippe ind.

Den gamle gik nu uden videre ind i Paladsets indre Gaard; her standsede hun og sagde til Nimah: »Naar vi nu kommer til Haremets Indgang, maa I for Alvor tage Eder sammen.

Gaa kun dristig ind og hold Eder strax tilvenstre; tæl saa Dørene, indtil I kommer til det sjette Værelse, hvor alt er forberedt til eders Modtagelse. Men, for Himlens Skyld, tab ikke Fatningen, hvis nogen skulde tiltale Eder; I maa gaa dristig forbi, uden at standse og uden at svare paa nogen Tiltale!«

Nimah fulgte Anvisningen og skred videre. Men da han kom til Kvindeboligens inderste Dør, standsede Obersten for Gildingerne ham og vilde have at vide af Matronen, hvad det var for en Slavinde.

»O, min vise Hr. Kammersvend,« tog Matronen til Orde: »hvor har I eders Forstand i Dag? Nuum, Khalifens Yndlingsslavinde, hvem hans Hjerte tilhører, for hvis Liv han har frygtet, men som nu tilligemed sit Helbred har vundet en ubegrændset Indflydelse over de troendes Behersker, ønsker at kjøbe denne Slavinde, og Du vover at opholde hende? Tag Dig blot iagt, at Nuum ikke faar sligt at vide! Det kan let komme til at koste Dig dit Hoved, som, endskjøndt det i sig selv kan være lidt nok værd, dog for Dig maa gjælde ikke saa lidt endda.«

Og, henvendt til Nimah, vedblev Matronen: »Bryd Dig kun ikke om ham, Slavinde, men gaa blot rask videre! Glem tillige, hvad han har sagt, at Nuum ikke skal erfare noget om denne vise Mands Adfærd!«

Nimah sænkede sit Hoved og gik ind uden at se hverken tilhøjre eller tilvenstre. Men hans Hjerte bankede urolig, og i Stedet for at gaa til venstre, gik han tilhøjre, ligesom han ogsaa kom ind i det syvende i Stedet for det sjette Værelse. Dette Gemak havde guldindvirkede Silketapeter, og Aloetræ, Ambra og Moskus udbredte fra gyldne Røgelsekar den koste-

ligste Vellugt trindt omkring. Midt i dette Værelse fandtes der en med Brokade bedækket Trone; paa den tog Nimah Plads, uden at have nogen Anelse om, hvad der ifølge Allahs almægtige Raadslutning forestod ham. Thi medens han saaledes sad paa Tronen og tænkte over sin Skjæbne, traadte Khalifens Søster ind med en af sine Slavinder. Prindsessen ansaa Nimah for en i Paladset nylig indført Slavinde, og spurgte hende, hvem hun var, og hvorledes hun var kommen ind i Værelset, men fik intet Svar. »Hvis I er en af min Broders Slavinder,« ytrede Prindsessen endelig, »og han skulde være bleven vred paa Eder, saa lover jeg at indlægge et godt Ord for Eder, at I maa gjen vinde hele hans Yndest.«

Da Nimah endnu stedse ikke svarede, befalede Prindsessen sin Slavinde at blive staaende ved Døren og ikke indlade nogen. Derpaa traadte hun den formentlige, hende ubekjendte Slavinde endnu nærmere, og vedblev, højligen overrasket ved hendes Skjønhed:

»Sig mig dog, hvem I er, hvad I hedder, og hvorledes I er kommen ind i mit Værelse! Jeg erindrer ikke, at jeg nogensinde før har set Eder i Paladset.«

Nimah forblev endnu stedse stum.

Da besluttede Prindsessen, for at gjøre Slavinden mere tillidsfuld, at vise hende nogle Kjærtegn. Men ved denne Lejlighed mærkede hun strax, at hun ikke havde nogen Slavinde for sig, og forsøgte at rive Nimah Sløret fra Ansigtet, for at faa at vide, hvem hun havde for sig. Da raabte endelig Nimah i sin yderste Angst: »Ædle Herskerinde, jeg er en Slave! Hav den Godhed at kjøbe og tage mig under eders Beskyttelse!«

»Frygt intet!« svarede Prindsessen højlig forbauset, »men sig mig blot, hvem I er, og hvo der har bragt Eder hid!«

»Ædle Herskerinde,« lød det bævende Svar, »jeg hedder Nimah, er født i Staden Kufa, og har vovet mit Liv for at gjenfinde min Slavinde Nuum, som Statholderen Hedshadsh ved skammelig List har udrevet af mine Arme!«

Prindsessen stræbte at berolige Ynglingen, kaldte paa sin Slavinde og bød hende hente Nuum.

Imidlertid var Matronen kommen ind til Nuum, og da hun ikke fandt Nimah hos hende, anede det hende naturligvis strax, at han havde forvildet sig og var kommen ind i et galt Værelse. Ufortøvet meddelte hun Nuum sin skrækkelige Anelse, og forfærdet udraabte denne: »Der gives ingen Magt og Frelse uden hos Allah! Vor Time er kommen; vi vil gaa tilgrunde med hinanden!«

Endnu raadslog de i en dødelig Angst med hinanden om, hvad der var at gjøre, da en Slavinde traadte ind og bød Nuum at indfinde sig hos Prindsessen.

»Jeg hører og adlyder,« stammede Nuum. Men idet hun gik forbi Matronen, hviskede denne til hende: »Rimeligvis befinder eders Herre sig hos Prindsessen; saa er alt opdaget, og vi er om en Hals!«

Saasnart Nuum var traadt ind til Prindsessen, sagde denne til hende: »Der er eders Herre! Han har taget fejl af Værelserne, og er kommen ind i mit istedetfor i eders. Men I skal ikke faa Grund til at ængstes for den Sags Skyld; vil Allah, — priset være hans Navn! — skal jeg frelse Eder begge!«

Denne blide og velvillige Tiltale beroligede Nuum, og hun takkede Prindsessen inderlig for den hende lovede Beskyttelse. Men Nimah havde strax ved Nuums Indtræden rejst sig; nu ilede de hinanden i Møde og omfavnede hinanden

med en saa lidenskabelig Henrykkelse, at de begge mistede Bevidstheden.

Saasnart de atter var kommet til sig selv, lod Prindsessen dem tage Plads ved Siden af sig, og gav sig i Forening med dem til at overveje, hvorledes de skulde drage sig ud af den Forlegenhed, hvori de befandt sig.

»Prindsesse,« sagde Nuum, »vor Skjæbne hviler nu i eders Hænder alene.«

»Ved Allah,« svarede Khalifens Søster, »ikke alene i mine Hænder, men ogsaa paa mit Hjerte!« Og hun befalede en Slavinde at bringe nogen Mad og Drikke, hvad der netop var ved Haanden. Saasnart Bordet var dækket, lagde hun egenhændig de unge elskende for, og de spiste sig med et beroliget Sind mætte. Men efter Maaltidet gav de sig til at drikke sød Vin med hinanden; og Bekymringen veg ganske fra deres Hjerter. Dog ytrede Nuum sukkende: »Hvo der blot vidste, hvad der kommer efter dette, Lykke eller Fordærvelse!«

Prindsessen var inderlig rørt over de unge Menneskers trofaste Ømhed, og henvendte følgende Spørgsmaal til Nimah: »I elsker altsaa denne Slavinde over al Maade højt?«

»Ædle Herskerinde,« svarede Ynglingen, »det er jo netop Kjærligheden til hende, som har bragt mig i min nuværende livsfarlige Stilling.«

»Og Du, Nuum,« vedblev Prindsessen, »elsker Du din Herre med en lignende Kjærlighed?«

»O min Herskerinde,« svarede den unge Slavinde, »var jeg ikke syg og smægtede Døden imøde alene af Sorg over at være adskilt fra ham?«

»Ved Allah,« udraabte Prindsessen da, »ja, ved Allah, I

elsker hinanden! Og den være fordømt, som vil skille Eder ad! Opklar eders Blikke og vær ved godt Mod!«

Derpaa lod hun hente en Cithar og overgav den i Nuums Hænder. Den unge Slavinde stemte den, præluderede, og gav sig til at synge:

»Da de onde ikke var tilfreds med mindre end vor Skilsmisse, endskjøndt ingen af dem havde Blodskyld at fordre af os, — da de lod al Krigens vilde Larm drønne i mine Øren, medens jeg ikke havde nogen Beskytter eller Redningsmand, — da stred jeg imod dem med mit Blik, mine Taarer og mine Sukke, — med Spyd og Vandstrømme og glødende Ild.«

Derpaa overgav hun Citharen i Nimahs Hænder og opfordrede ham til at synge. Efter et indledende Forspil hævede han sin Stemme og sang:

»Fuldmaanen vilde ligne Dig i Skjønhed, havde den ingen Pletter, og Solen, hvis den ingensinde blev formørket. — I Sandhed, det undrer mig — dog hvor rig er ikke Kjærligheden paa Underværker, ledsaget af Ængstelser, Længsler og pinlige Attraaer! — det undrer mig, at Vejen synes mig kort, naar jeg gaar til, og lang, naar jeg gaar fra min elskede.»

Da Nimah tav, fyldte Nuum et Bæger og rakte ham det. Nimah tømte det, fyldte det paany og overrakte Khalifens Søster det. Efterat Prindsessen havde tømt Bægeret, tog hun Citharen og sang:

»Sorg og Ængstelse huser i mit Hjerte, og en fortærende Glød flammer i mit Indre. Mit Legemes Hensvinden er bleven øjensynlig; min urolige Længsel har gjort mig syg indtil Døden.«

Saaledes drak og sang de endnu vexelvis, da Khalifen pludselig traadte ind i Værelset, hvor de sad. De tvende

elskende kastede sig strax ned for ham og kyssede Gulvet; men de troendes Behersker saa velvillig paa Nuum, som endnu holdt Citharen i Haanden, og sagde til hende: »Priset være Allah, som tog Sorg og Lidelse bort fra Dig!« Derpaa henvendte han sin Opmærksomhed paa Nimah, og spurgte sin Søster, hvad det var for en Slavinde, som sad ved Siden af Nuum.

»O, Hersker over de Troende,« svarede Prindsessen, »det er en af dine Slavinder, en saa behagelig Selvskaberske, at Nuum hverken spiser eller drikker, naar hun ikke er hos hende.«

»Hun er virkelig lige saa smuk som Nuum,« ytrede Khalifen, »og skal strax imorgen faa et Værelse ved Siden af Nuums; ogsaa vil jeg sende hende Bohave, Klæder og Pynt, saa meget hun kan ønske sig, alt for Nuums Skyld.«

Prindsessen lod nu bringe Forfriskninger til Khalifen, der havde taget Plads og slaaet sig til Ro hos dem. Han fyldte et Bæger, og gjorde Tegn til Nuum, at hun skulde synge engang. Nuum adlød, drak af Bægeret, greb derpaa Citharen og sang:

»Gjerne modtager man Bægeret af en ædel Bordkammerats Haand; men efterat jeg har modtaget det skummende Bæger af din Haand, o Hersker over de Troende, føler jeg mig adlet og højt ophøjet, en Fyrste af din Naade.«

Khalifen var ganske henrykt og fyldte snart igjen et andet Bæger, rakte det til Nuum og bød hende synge endnu mere. Nuum drak og sang atter:

»O Du ædleste iblandt alle levende, hvem ingen Sjæl tør ligne sig ved, — o Du i Værdighed og Gavmildhed uforlignelige, — o Herre og Fyrste, vidt berømt i alle Dyder, — o du Herskernes

Hersker og Profetens Statholder paa Jorden, for hvem alt godt er en kjær og naturlig Vane, for hvem Alverdens Magter maa vige, for hvem Paradiset staar aabent, — gid Allah opholde Dig, tilintetgjøre dine Fjender, og forøge din Lykke og Berømmelse indtil dit Livs salige Ende!«

Saasnart Khalifen havde hørt Nuum synge saalunde, udraabte han ganske ude af sig selv: »Dig har Allah velsignet med sine rigeste Gaver; dit Sprog er Musik og dine Ord himmelske Harmonier!«

Saaledes henrandt Tiden med Lyst og Glæde, og det lakkede allerede imod Midnat, da Khalifens Søster tog saaledes tilorde:

»Hersker over de Troende, for den nylig helbredte Nuum maa den megen Sang og Delagtigheden i en saa livlig Underholdning en hel Aften være meget anstrengende. Hvad synes Eder derfor, om jeg fortalte Eder en smuk Historie, som jeg for ikke længe siden har læst?«

»Herre, der var engang i Staden Kufa en ung Mand ved Navn Nimah, Rabias' Søn. Denne besad en Slavinde, med hvilken han var bleven opdragen fra lille af, som han lidenskabelig elskede og hvis Gjenkjærlighed han i fuldeste Maal besad. Saasnart de havde naaet den voxne Alder, tog Nimah sin Slavinde til Kone; men neppe var dette sket, førend den onde Skjæbne hjemsøgte dem med Skilsmissens Ulykke. Onde Mennesker lokkede Slavinden ud af Nimahs Hus og stjal hende fra ham. Derpaa blev hun for titusinde Guldstykker solgt til en mægtig Hersker; men denne opbød forgjæves alt for at vinde hendes Kjærlighed.

Hendes Herre havde imidlertid i Fortvivlelse forladt sit Hus, sin Familie og sin Ejendom, for at opsøge hende i den

vide Verden og ofre alt, endogsaa Livet, for at udrive hende af hendes forsmædelige Tilstand. Han udsatte sig hensynsløst for de allerstørste Farer, og vovede virkelig tilsidst Livet selv for at faa en Sammenkomst med sin dyrebare Hustru. Men neppe havde de smagt Gjensynets Lykke, førend hin Fyrste traadte ind, som havde kjøbt Slavinden af den frække Røver. Strax gav han Befaling til at lade dem begge dræbe, uden at ville vide af nogen Retfærdiggjørelse at sige.

Hvad er nu Eders Mening om den Fyrstes Adfærd?« vedblev Prindsessen, henvendt til sin Broder.

»Hin Fyrste havde gjort bedre i at tilgive, endskjøndt han havde Magt til at straffe,« svarede Khalifen, »thi han burde have overvejet trende Ting: for det første, at de unge Ægtefæller var forbundet ved Kjærlighedens Baand, for det andet, at de befandt sig i hans Palads og i hans Magt, og for det tredie, at en Fyrste vel bør betænke sig, førend han dømmer i en Sag, hvori han selv er den ene af Parterne. — Hin Fyrste, synes mig, har derfor ingenlunde handlet fyrstelig.«

»O min Broder,« tog Prindsessen da tilorde, »jeg beder Eder, befal Nuum at synge, og mærk Eder vel Indholdet af hendes Sang!«

Khalifen føjede hende, og Nuum sang af sit Indres dybeste Grund:

»Forræderisk var Skjæbnen imod mig efter gammel Sædvane; den finder sin Glæde i at sønderknuse Hjerterne og fremkalde Sorgerne i det menneskelige Indre, i at adskille elskende Sjæle, i at bringe Taaren til at rinde i salte Strømme. — Med dyb Græmmelse og høj Vellyst mindes jeg den Tid, da vi var uadskilleligt forenet. Forbi er den lyksalige Tid; derfor vil jeg græde Blod indtil mit Livs Ende.«

Med Henrykkelse havde Khalifen lyttet til Nuums herlige Sang. Da hun tav, tog Prindsessen atter Ordet og sagde til sin Broder: »Hvo, som har fældet en Dom over sig selv, maa staa ved sit Ord og bringe det i Udførelse.« Og hun bød Nuum og Nimah at rejse sig.

»Hersker over de Troende,« vedblev hun derpaa, »der ser I netop de tvende ulykkelige for Eder, hvis Skjæbne I saa levende har beklaget! Nuum er den unge Slavinde, som Hedshadsh har røvet fra hendes Ægtefælle for at gjøre Eder en Foræring med hende. I sin Skrivelse til Eder har han bedraget Eder med det Foregivende, at han har betalt ti tusinde Guldstykker for hende. Det er den pure Løgn; den unge Nimah, som I her ser for Eder i Slavindedragt, er hendes Herre og Ægtefælle. Ved eders glorværdige Forfædre besværger jeg Eder nu, at have Medlidenhed med deres Ungdom og tilgive dem deres Forseelse! — I vil i Eders Hjerte finde Lønnen for den Højmodighed, som I udviser imod dem. Glem ikke, at de er i eders Magt, at de begge har nydt den Ære at spise ved eders Taffel, og endelig, glem ikke, at eders egen Søster har bønfaldt Eder om at skjænke dem Tilgivelse!«

Khalifen viste sig ganske bevæget og svarede: »Du har Ret, min Søster; jeg har fældet Dommen over mig selv, og en Fyrste tager aldrig sit Ord tilbage.« Derpaa vendte han sig om til Nuum og spurgte: »Det er altsaa din Herre?«

Nuum svarede bævende ja.

»Vær uden Frygt!« vedblev Khalifen med Godhed, »jeg tilgiver Eder begge af mit ganske Hjerte. Men sig mig nu ogsaa, Nimah, hvorledes Du erfarede, at din Slavinde befandt sig i mit Palads, og hvorledes Du har baaret Dig ad med at komme herind!«

»Herre,« svarede Nimah, »vær saa naadig at høre Fortællingen om min Skjæbne! Jeg tilsværger Eder ved eders Forfædre, ikke at skjule det allermindste.« Derpaa meddelte han Khalifen alt, hvad der var mødt ham, hvilken Forbindtlighed han var den persiske Læge skyldig, samt den gamle Kone, som havde ført ham ind i Paladset.

Højlig forundret over alt, hvad han maatte erfare, lod Khalifen den persiske Læge kalde, forærede ham en Æresklædning og satte ham i en høj og anset Stilling ved sit Hof. Han gav ham tillige en henrivende skjøn Slavinde til Kone, og ytrede naadig, at han ønskede stedse at beholde en Mand om sig, der besad en saa udmærket Forstand og Duelighed, og hvis Evner i saa mange Henseender kunde være ham til Nytte.

Ogsaa Nuum og Nimah overøste Khalifen med sine Velgjerninger, ilige Maade den gamle Kone; og hele syv Dage efter hinanden blev der fejret prægtige Fester i Paladset. Efter denne Tids Forløb tillod Khalifen de elskende at vende tilbage til Kufa; og saaledes blev da de tvende ømme Hjerter gjenforenet med hinanden, og bankede fremdeles for hinanden i Fryd og Smerte, dog stedse lykkelige ved den gjensidige Kjærlighed, indtil de maatte briste for hint Væsens ubøjelige Magt, som sætter en Grændse for den jordiske Glæde.

Aladdin Abusch Schamat.

For mange, mange Aar siden levede der i Kairo en Kjøbmand ved Navn Schemseddin. Han drev udbredte Forretninger, og var, som en højst paalidelig Mand, i Besiddelse af alles Tillid. Han var umaadelig rig, ejede et stort Antal Slaver, og Kjøbmændene i Kairo havde udvalgt ham til deres Schah-Bandar[1]). Foruden alle de nævnte Lykkens Goder havde han en Hustru, som han elskede af ganske Hjerte og som ligesaa oprigtig elskede ham igjen: men — deres Ægteskab havde nu allerede varet i tyve Aar og endnu havde de ingen Børn.

En Dag sad Schemseddin i sin Kjøbmandsbod og betragtede sine Naboer, som alle havde en eller flere Sønner. Smerten over hans egen Barnløshed blev i dette Øjeblik endnu mere levende hos ham end sædvanlig, og han blev fortrydelig paa sin Hustru, hvem han hemmelig tilskrev Skylden derfor.

Da det just var en Fredag, gik Schemseddin efter Sædvane

---

[1]) Forstander.

i Bad, hvorefter han lod sig parfumere, sit Hoved rage og sit Skjæg klippe. Derpaa betragtede han sig i Spejlet, og ved Synet af sit Skjæg, som allerede var begyndt at blive graat, forøgedes hans onde Lune.

Schemseddins Hustru, som vidste, til hvilken Tid han plejede at komme hjem, toede og pyntede sig — som sædvanlig — til hans Modtagelse. Idet han traadte ind, kom hun ham venlig i Møde og ønskede ham god Aften; men han svarede, at hendes god Aften kunde hun beholde for sig selv. Slavinderne anrettede Aftensmaaltidet, og hun bad ham at tage for sig af Retterne; men han vendte sig bort fra hende med de Ord: »Jeg vil intet spise.« Paa hendes indtrængende Spørgsmaal: »Hvad er det dog, som idag gør Dig saa forstemt?« svarede han endelig med Bitterhed: »Det er Dig selv! . . . . Da jeg imorges aabnede min Bod, faldt det mig paa Sinde, at alle Kjøbmændene i mit Nabolag har Sønner; jeg alene har ingen. Meget enfoldigt var det af mig, at jeg paa vor Bryllupsaften tilsvor Dig, ingensinde at tage flere Koner, at ingen Slavinde skulde blive din Medbejlerske, ja, at jeg end ikke vilde tilbringe nogen Nat udenfor mit Hus. Dog — den Gang var jeg jo rigtignok uvidende om, at min Hustru var ufrugtbar.«

»Hvem kalder Du ufrugtbar?« udbrød Konen ophidset. »At vi ingen Børn har, kan lige saa vel være din Skyld som min.«

Den tillidsfulde Sikkerhed, hvormed disse Ord blev fremført, gjorde Kjøbmanden mistroisk mod sig selv; han bad sin Kone om Forladelse, fordi han havde været saa heftig, spiste med hende og blev hos hende Natten over. Og se, efter nogle Maaneders Forløb følte hun sig frugtsommelig. Da Tiden for

hendes Nedkomst nærmede sig, blev en Jordemoder hentet, og hun nedkom lykkelig med en smuk, lille Dreng. Jordemoderen signede ham ved gjentagne Gange at udtale Navnet Muhammed og Ali over ham, og ved, ligeledes til Beskyttelse mod al Slags Uheld, at raabe ham baade Tekbir[1]) og Adan[2]) i Øret. Tre Dage efter kunde Moderen allerede være oppe; hendes Mand kom for at ønske hende til Lykke, og forlangte at se Barnet. Da man rakte ham det, forbausedes han over dets Skjønhed og dets Størrelse, paa Grund af hvilken man godt kunde antage det for at være Aar gammelt, og spurgte: »Hvilket Navn har Du givet ham?«

»Havde det været en Pige,« svarede hun, »vilde jeg selv have givet Barnet Navn; men da det nu er en Dreng, maa Du bestemme, hvad det skal hedde.«

Den Gang plejede man at give Børnene de Navne, som man tilfældigvis netop i samme Øjeblik fik at høre. Da nu Kjøbmanden netop hørte nogen raabe Aladdin, gav han sin Søn dette Navn, og desuden, paa Grund af et Smilehul, Drengen havde paa hver Kind, Tilnavnet Abusch Schamat.

Den lille Aladdin trivedes, saa det var en Lyst; men desto mere frygtede hans Fader, som ikke var fri for Overtro, at et eller andet Uheld skulde ramme ham, fornemlig at der skulde blive set paa ham med onde Øjne. For at beskytte ham derimod, besluttede han at lade ham opvoxe i et Værelse under Jorden, indtil han havde naaet Ynglingealderen. For det første betroedes han til en Slavindes og en gammel Tjeners Omhu;

---

[1]) Tekbir er en Lovprisning af Gud, der bestaar i den gjentagne Fremsigelse af Ordene: Allah akbar ɔ: Gud er stor!

[2]) Opfordringen til Bøn.

senere fik han ogsaa en Lærer og gjorde i sin Ensomhed store Fremskridt i allehaande Videnskaber.

Men en Dag havde den gamle Tjener forglemt at tillaase Indgangen til den underjordiske Bolig. Heraf benyttede Aladdin sig, steg op ad Trappen og kom ind i sin Moders Værelse, hvor der befandt sig et Selskab af de fornemste Damer. Ved Ynglingens uformodede Fremtræden lod Damerne strax deres Slør falde, og besværede sig for hans Moder over denne Krænkelse af Sømmelighedens Fordringer.

»Mine Damer,« svarede hun. »Dette unge Menneske er min Søn. Af Frygt for onde Øjne har min Mand ladet ham opdrage i en underjordisk Bolig, hvorfra han, uden at jeg véd hvorledes, er undsluppen, endskøndt vor Hensigt var at lade ham blive der, indtil han havde naaet den voxne Alder.« Damerne ønskede hende nu af Hjertet til Lykke med et saa smukt Barn.

Fra sin Moders Værelse begav Aladdin sig til Husets indre Gaard, hvor nogle Slaver just var i Færd med at trække et Muldyr ind i Stalden. Paa hans Spørgsmaal svaredes der, at hans Fader var paa dette Dyr reden til sin Butik, hvorfra de nu havde bragt det tilbage. Ynglingen spurgte nu ivrig om, hvem hans Fader var, og da han havde faaet at vide, at han var Schah-Bandar for hele Handelsstanden i Kairo, ilede han til sin Moder for der at erholde yderligere Underretning. »Min Søn! sagde hun. »Din Fader er ogsaa Overhovedet for Araberne her i Landet, ingen fremmede Varer af nogensomhelst Art kunne ind- eller udføres her, uden at gaa igjennem hans Hænder. Hans udbredte Handelsforretninger og den almindelige Tillid, hvoraf han er i Besiddelse, har gjort ham til en umaadelig rig Mand.«

»Allah være lovet derfor!« udraabte Aladdin. »Men kjære Moder, hvorfor har jeg i saa lang en Tid maattet sidde indespærret i hin underjordiske Hvælving?«

»Det skete kun,« svarede hun, »for at unddrage Dig onde Øjnes skadelige Indflydelse.«

»Moder,« gjensvarede Aladdin, »ingen kan undgaa sin Skjæbne, og for sligt gives der ikke noget Fristed. Døden venter os alle. Min Fader, endnu i Dag i sin Sundheds fulde Kraft, kan allerede i Morgen være bortreven fra os; og skulde jeg da indtage hans Plads, vilde man ikke tro, at jeg var Schemseddins Søn, og Øvrigheden vilde bemægtige sig min Fædrenearv. Lov mig derfor at formaa min Fader til at indrette mig en Kjøbmandsbod og gjøre mig bekjendt med alt, hvad en Kjøbmand nødvendigvis maa vide.«

Aladdins Moder forsikrede ham, at hun vilde opbyde alt for at fyldestgjøre hans Ønsker.

Imidlertid kom Kjøbmanden hjem og spurgte med Forundring sin Kone, hvorfor hun havde ladet sin Søn komme ud af det underjordiske Værelse. Hun svarede, at hun ikke vidste, hvorledes han var kommen ud, og meddelte ham den Samtale, hun nylig havde haft med det unge Menneske. Faderen lovede at tage ham ud med sig den følgende Dag, og formanede ham til nøje at give Agt paa Forretningerne og paa den i Kjøbmandslivet nødvendige Finhed. Den herover henrykte Aladdin ventede med Utaalmodighed Morgenens Frembrud. Først førte hans Fader ham da i Bad, gav ham derpaa prægtige Klæder, og efter Frokosten red de begge til Bazaren.

Da Kjøbmændene saa deres Schah-Bandar komme ledsaget af den dem ubekjendte, skjønne Yngling, stak de Hovederne sammen og tilhviskede hinanden baade det ene og det andet,

som ikke just tjente til Anbefaling for Schah-Bandarens Sædelighed. Ja, deres Nakib, det vil sige: den ældste iblandt dem, benyttede endog sin Anseelse, ligefrem at andrage paa Schah-Bandarens Afsættelse.

Dette kunde ikke længere forblive skjult for Schemseddin; han lod hin ældste komme for sig og spurgte ham om Aarsagen til hans Fremfærd.

»Det unge Menneske,« svarede han, »som I har hos Eder, er Skyld deri.«

Schemseddin fortalte ham nu, hvad Læseren allerede véd, og Nakib'en skyndte sig at underrette de øvrige Kjøbmænd derom, hvilke da ufortøvet begav sig til deres Schah-Bandar for at ønske ham til Lykke.

En af dem ytrede ved denne Lejlighed, at fattige Folk plejede ved et Barns Fødsel at gjøre et lille Gilde for Slægtninge og Venner. Schemseddin, som strax fattede Meningen, svarede, at det var ogsaa hans Hensigt at indbyde dem alle til et Gjæstebud i hans Have. Allerede næste Morgen blev de nødvendige Forberedelser truffet; tvende Sale, den ene i nederste, den anden i øverste Stokværk af hans Hus, sattes i Stand til at modtage Gjæsterne. Schemseddin sagde derpaa til sin Søn: »Alle de gamle vil jeg selv modtage og føre ind i Salen oven paa; den nederste er derimod for de unge, og dem maa Du tage Dig af.«

»Men?« spurgte Aladdin. »Hvorfor denne Adskillelse?«

»For at saavel de ældre som de yngre kan bevæge og more sig med større Frihed,« svarede Schemseddin; og Aladdin anstrængte sig nu for at skille sig paa bedste Maade ved det Hverv, hans Fader havde paalagt ham.

Ved Maaltidet manglede der intet, og da nu Sorbetten

var bleven budt omkring og Salen var bleven gjennemrøget, kom Samtalen imellem de gamle ret i Gang og drejede sig fornemlig om historiske og literære Gjenstande. Mellem de yngre faldt Talen derimod paa Handelsaffairer, og nu fortalte de, den ene mere eventyrligt end den anden, hvorledes de i fremmede Lande havde bragt meget ud af lidt og havde gjort Lykke ved Rejser og Spekulationer. Da nu en af Gjæsterne spurgte Aladdin, om han ikke, da han hidtil havde ført et afsondret Liv, kunde have Lyst til at se sig om i Verden, svarede han:

»Hvorfor skal jeg udsætte mig for en saadan Rejses Møje og Besvær? Er det ikke bedre at blive hjemme og leve i Fred og Ro?« Selskabet smilte ad denne hans Ytring, og han hørte tydelig, hvorledes de halvhøjt kaldte ham en Kryster.

»Han ligner,« sagde den ene, »Fisken, som dør, naar den kommer op af Vandet; at forlade sin Faders Hus vil for ham være det samme som den visse Død.«

»Han véd ikke,« bemærkede en anden, »at man paa Rejser erhverver sig Kundskaber og Dannelse, og at en Kjøbmand, som ikke er vidt berejst, hverken kan forstaa sin Dont tilgavns eller nyde mindste Anseelse iblandt sine Standsfæller.«

Ved at høre disse spottende Ytringer fik Aladdin Taarer i Øjnene; ufortøvet besteg han sit Muldyr og red hjem med bekymret Hjerte. Hans Moder, som bemærkede hans Sørgmodighed, spurgte ham om Aarsagen dertil, og nu fortalte han hende, hvad de unge Kjøbmænd havde sagt, og erklærede, at han maatte og vilde rejse, hvad det saa end skulde koste. I Førstningen forsøgte hun at bringe ham paa andre Tanker; men da hun mærkede, at al hendes Møje var forgjæves, spurgte hun, hvor han da havde i Sinde at rejse hen.

»Jeg vil til Bagdad,« svarede Aladdin, »thi der kan man, efter hvad jeg har hørt, med Lethed fordoble sin Formue.«

Moderen følte sig smertelig bevæget ved Tanken om at skulle skilles fra den saa inderlig elskede Søn; desuagtet lovede hun dog at tale med hans Fader derom og formaa ham til at overlade ham et passende Vareforraad. Den utaalmodige Aladdin bad indstændig om, at Moderen ogsaa vilde overlade ham noget af, hvad der tilhørte hende selv og strax besørge det indpakket. Hun efterkom hans Ønske og sendte strax Bud efter Arbejdsfolk, som af de Sager, hun gav dem, bragte ti anselige Baller i Stand.

Imidlertid var Schemseddin kommen ned i den Sal, hvor de yngre Kjøbmænd var forsamlet. Han spurgte efter sin Søn, og da man sagde ham, at han pludselig var reden bort, ilede han efter ham. Da han kom hjem og saa de ti Vareballer, spurgte han sin Kone om, hvem de tilhørte, og fik nu Underretning om alt, hvad der var foregaaet. Schemseddin begav sig da strax til sin Søn, og skildrede ham levende Rejselivets Farer og Møjsommeligheder; men da den unge Mand blev urokkelig fast ved sit Forsæt, sagde han endelig: »Saa vil jeg da ikke længer være dit Ønske imod; jeg kan idetmindste forskaffe Dig Midlerne til at rejse paa den nyttigste og behageligste Maade.« Derpaa førte han Ynglingen ind i sine Varemagasiner, hvor han viste ham en Mængde kostelige Stoffer og de for hvert Land ejendommelige Produkter. Blandt disse udvalgte han fyrretyve Baller, hver til en Værdi af tusinde Guldstykker.

»Tag dem,« sagde han, »tilligemed de ti, Du har faaet af din Moder, og rejs saa i Guds Navn. Vejen til Bagdad er

farlig; den fører gjennem Løveskoven og Dalen Benu-Kalab, og begge disse Steder hjemsøges ofte af Beduinerne.«

Aladdin svarede, at han ubetinget betroede sig til Guds Varetægt, og hans Fader tog ham nu med sig op paa Torvet, for at kjøbe Lastdyr. Her traf de en Akkam[1]), ved Navn Kemaleddin, der hilste Schemseddin som en gammel Bekjendt. Kjøbmanden meddelte ham sin Søns Plan, og tilføjede, at det vilde være ham kjært, hvis han vilde ledsage ham og være ham i Faders Sted paa Rejsen. Da Manden gik ind herpaa, gav han ham hundrede Guldstykker til Uddeling mellem hans Slaver, og paalagde sin Søn, at han i enhver Henseende skulde følge sin Førers Raad. Tillige kjøbte han en Voxkjærte, for at ofre den paa den hellige Abd-el-kader Algilani's[2]) Grav.

Saasnart Kjøbmanden var kommen hjem, lod han anrette et stort Gjæstebud, og man tilbragte Aftenen i Glæde. Næste Morgen skjænkede han Aladdin, for det Tilfælde, at han ikke strax skulde kunne faa sine Varer fordelagtig afsat, titusinde Guldstykker, og Ynglingen begav sig nu paa Rejsen i Selskab med sin Fører. Gjennem Ørkenen kom de lykkelig til Damaskus, derfra til Aleppo, og fremdeles videre, indtil de kun befandt sig en Dags Rejse fjernet fra Bagdad. Da kom de til en Dal, hvor Aladdin ønskede at udhvile sig. Hans Fører fraraadede det paa det indstændigste, og sagde, at de gjorde bedst i at skynde sig med at naa Bagdad før Solens Nedgang; thi ved den Tid blev Stadens Porte lukket og aabnedes ej igjen før Solopgang, fordi man frygtede for, at Perserne om Natten

---

[1]) En Fragtmand.

[2]) En berømt Shejk og Helgen.

skulde trænge ind i Staden og kaste alle Religionen vedkommende Bøger i Tigrisfloden. Men Aladdin svarede, at Hensigten med hans Rejse ikke blot var at drive Handelsforretninger, men ogsaa at more sig og se fremmede Lande. Og da hans Fører nu med levende Farver skildrede ham alt, hvad han havde at befrygte af de rovgjerrige Beduiner, blev han fortrydelig og udbrød: »Hvem er Herre her, Du eller jeg? I Bagdad vil jeg drage ind om Dagen, for at Folk kan se mine Varer og mine Rigdomme.«

Kemaleddin, Føreren, troede ikke at burde gjøre flere Indvendinger, men sagde:

»Som I vil! Jeg har gjort, hvad jeg ansaa for at være min Pligt, og jeg frygter, I vil for silde fortryde, at I ikke har fulgt mit Raad.«

Aladdin befalede at læsse af Muldyrerne og opslaa Teltene. Henimod Midnat traadte han udenfor sit Telt, og idet han saa sig om bemærkede han noget, som glimtede i det fjerne. Strax underrettede han sin Fører derom; Kemaleddin stod op og opdagede strax, at det var en Flok Beduiner, hvis Sværd og Landser blinkede i Maanelyset. Faa Øjeblikke efter var de omringet af Røverne, som med vilde Skrig styrtede frem imod dem.

Kemaleddin traadte dem i Møde og raabte:

»Bort herfra, I æreløse Røvere! I, de usleste og elendigste blandt alle Arabere!«

Men Røvernes Anfører gjennemborede ham med et Landsestød, saa at han sank død til Jorden foran Indgangen til sit Telt. En af Tjenerne, som ligeledes med lydelige Skjældsord traadte frem mod Røverne, havde samme Skjæbne.

Ved det Syn blev Aladdin greben af Skræk; han flygtede

ind i sit Telt og skjulte sig der i en Krog. Beduinerne nedsablede imidlertid uden Medlidenhed alle hans Folk, belæssede derpaa Muldyrene med det erobrede Bytte, bandt Dyrene til hverandre ved Hjælp af Halerne og skyndte sig bort.

Da Aladdin var kommet noget til Besindelse igjen, faldt det ham ind, at Røverne kunde maaske komme tilbage, og at de da ikke vilde skaane ham, hvis de fik ham at se. Han afførte sig derfor sine Klæder med Undtagelse af Skjorte og Underbenklæder, og kastede sig midt imellem sine Rejsefællers blodige Lig.

Beduinerne var allerede kommet temmelig langt bort, da Anføreren pludselig fik i Sinde at spørge, om de udplyndrede var kommet fra Ægypten eller fra Bagdad; og da han fik at høre, at de var kommet fra Ægypten, befalede han sine Folk at vende om; thi han havde fattet Mistanke om, at Karavanens Herre endnu var i Live. Nu vendte Beduinerne altsaa tilbage og gav sig til at undersøge Ligene og gjennembore dem med deres Landser. Da de kom til Aladdin, bemærkede en af dem, at der endnu var Liv i ham; »Oho! Du lader nok som om Du er død; men vent lidt, god Karl! Jeg skal snart gjøre det af med Dig!« Men i samme Øjeblik, som han vilde gjennembore Aladdin, bemærkede denne, idet han i en inderlig Bøn anraabte Abd-el-kader Algilani, Stedets Helgen, at en fremmed Haand greb fat om Beduinens Landse og styrede den mod hans døde Fører Kemaleddins Bryst. Røveren drog Landsen tilbage og stødte atter efter Aladdin; men atter afværgedes Stødet af den samme Haand, og Røveren red nu ilsomt bort med sine Kammerater.

Saasnart Aladdin troede, at Beduinerne var langt nok borte, rejste han sig op og gav sig til at løbe af alle Kræfter.

Men Røverhøvidsmanden saa sig just om i det samme og raabte strax: »Kammerater! Hist henne ser jeg en i Færd med at flygte bort.« Strax sprængte en Beduin med slappe Tøjler efter Aladdin. Heldigvis fik denne Øje paa en Cisterne tæt ved; hurtig klavrede han op i det derved sig befindende Stenbækken, kastede sig deri saa lang han var, og bad Gud at unddrage ham fra alles Blikke. Beduinen naaede Stedet; han hævede sig allerede i Sadlen og udstrakte Haanden for at gribe ham, da pludselig en Skorpion for ud af sit Hul og stak Røveren saa alvorlig i Haanden, at han udstødte et Skrig og tilraabte sine Kammerater, at det var ude med ham. Disse, som nu kom tililende, fandt ham udstrakt paa Jorden. De hjalp ham da atter op paa hans Hest og spurgte, hvad der var tilstødt ham. Saasnart de hørte, at han var bleven stukken af en Skorpion, blev de bange for, at hele Egnen var fuld af disse Dyr, og galopperede af Sted, det bedste de havde lært, for at indhente den øvrige Del af Banden.

Aladdin var saa udmattet, at han faldt i Søvn i Stenbækkenet, hvor han laa. Da han efter nogen Tids Forløb atter vaagnede, rejste han sig og begav sig paa Vej til Bagdad. Det var Aften, da han naaede Staden; han traadte ind i Forhallen til en Moske, i den Hensigt at overnatte der. Lidt efter kom to Kjøbmænd derind; Tjenere bar Lygter foran dem. Den ene var en Olding af ærværdigt Udseende, den anden en Yngling. Denne sagde: »Kjære Onkel! Giv mig saa din Datter tilbage!«

»Jeg har allerede flere Gange sagt Dig, at det er umuligt. Og er det ikke Dig selv, som har bevirket Skilsmissen?« svarede den Gamle.

I samme Øjeblik bemærkede han Aladdin og hilste ham

med megen Venlighed, øjensynlig forbauset over hans Skjønhed. Efterat Aladdin meget høflig havde besvaret Oldingens Hilsen, spurgte denne ham, hvem han var.

»Mit Navn er Aladdin Abusch-Schamat,« svarede han, »min Fader hedder Schemseddin og er Formand for Handelsstanden i Kairo. Med halvtredsindstyve Baller af kostelige Stoffer og andre Varer, og med titusinde Guldstykker forlod jeg min Fædrenestad for at rejse til denne Egn; men en Røverbande overfaldt min lille Karavane og fratog mig hele min Ejendom. Uden at vide, hvor jeg skulde overnatte, ankom jeg hertil, og tog derfor min Tilflugt til denne Moske.«

Efter at have betænkt sig et Øjeblik, tog Oldingen saaledes til Orde:

»Hvad syntes Jer, om jeg nu forskaffede Eder en fuldstændig Klædning af tusinde Guldstykkers Værdi, fremdeles et Muldyr af samme Værdi, og en Børs med en lignende Sum?«

»Og hvad skal vel Hensigten være med en saa højmodig Handling?« spurgte Aladdin.

»Den unge Mand her,« vedblev Oldingen, idet han pegede paa sin Ledsager, »er en Søn af min Broder, hvis Øjesten han er. Jeg selv har en Datter ved Navn Sobeïde, hvem jeg ligeledes elsker som min egen Sjæl, og som, foruden en sjelden Skjønhed, er i Besiddelse af et overordentligt Talent for Tonekunsten. Jeg har allerede gjentagne Gange sagt ham, at hun umulig kan vende tilbage til ham, naar ikke først en anden Mand ægter hende og atter forskyder hende[1]), og jeg

[1]) Ifølge Muhammedanernes Lov har nemlig en Mand Ret til at forstøde sin Hustru tre Gange; men naar han derpaa atter vil tage hende til sig, da kan dette ikke ske, med mindre hun efter Skils-

søger just nu en fremmed, som maa findes beredvillig til at vise ham den Tjeneste; der vil da blive mindre Eftersnak. Og da I nu er en fremmed her paa Stedet, saa følg med os til Kadien, at vi kan faa opsat en Ægteskabskontrakt mellem Eder og min Datter. I maa da tilbringe Natten hos hende, og i Morgen tidlig, naar I atter har forskudt hende, vil jeg give Eder alt det, som jeg har lovet.«

Aladdin tænkte hos sig selv, at det var dog altid bedre at tilbringe Natten i en god Seng end ude paa Gaden eller i Forhallen til en Moske, og tog imod Tilbudet. Han gik med til Kadien.

»Hvad er Eders Begjæring?« spurgte Kadien den gamle Mand.

»Jeg vil,« svarede denne, »bortgifte min Datter til den unge Mand her, men paa den Betingelse, at han i Morgen tidlig atter forskyder hende og giver hende tilbage til hendes første Mand. Han maa derfor i Kontrakten forpligte sig til, i Morgen at udbetale min Datter en Morgengave af halvtredsindstyve tusinde Guldstykker; thi Umuligheden af at betale en saadan Sum vil tvinge ham til at opfylde hin Betingelse. Naar dette sker, forpligter jeg mig til at give ham en fuldstændig Beklædning til en Værdi af tusinde Guldstykker, samt desforuden et

---

missen har været gift med en anden Mand og atter er bleven forstødt af denne. For nu at omgaa Loven, kjøber man undertiden en eller anden til at ægte den fraskilte Hustru, paa den Betingelse, at han skal skille sig fra hende igjen Dagen efter Brylluppet. Dog kan, vel at mærke, den omtalte Betingelse kun være en privat Overenskomst, som ikke kan gjøres gjældende for Domstolene, hvorfor Vedkommende maa sørge for, paa anden Maade at sikre sig dens Opfyldelse.

Muldyr af samme Værdi og en Børs med en ligesaa stor Pengesum.«

Da alle var enige, opsatte Kadien den forlangte Kontrakt, og overgav Aladdins Forskrivning til den unge Kones Fader. Den gamle tog sin ny Svigersøn med sig hjem, skjænkede ham en prægtig Klædning, og begav sig derpaa til sin Datter. Han underrettede hende om, at han nylig havde bortgiftet hende til en elskværdig, ung Mand ved Navn Aladdin Abusch Schamat, bad hende om at modtage ham vel, og gik derefter bort. Imidlertid havde Sobeïdes Fætter vundet en snu gammel Kone for sig, for at forhindre, at Aladdin skulde faa en god Modtagelse; thi han frygtede for, at Sobeïde skulde komme til at synes alt for godt om ham. Den gamle begav sig strax til Aladdin og sagde til ham:

»Den Deltagelse, som Eders Ungdom og gode Udseende indgyder mig, gjør mig det til Pligt at give Eder et godt Raad. Den unge Kone, I nylig har ægtet, er meget indtagende at se til; men jeg raader Eder, at I ikke nærmer Eder til hende. Indlader I Eder med hende, sætter I Eders Sundhed paa Spil.«

»Hvorledes det?« spurgte Aladdin forundret.

»Hele hendes Legeme,« vedblev den Gamle, »er bedækket med en Slags væmmelig Udslet, og I vil ufejlbarlig blive smittet, saasnart I kommer i den mindste Berørelse med hende.«

»Jeg kan forsikre Eder,« svarede Aladdin, »at jeg nok skal holde mig i en saadan Afstand fra hende, at Smitten ikke skal kunne naa mig.«

Nu begav den gamle sig til Sobeïde og fortalte hende den selvsamme Historie om Aladdin.

»Vær kun ganske rolig, gode Kone!« sagde Sobeïde. »Jeg skal følge Eders Raad. Den smukke, unge Herre skal

faa Lov at sove alene og gaa sin Vej i Morgen, som han er kommen.«

Sobeide lod derpaa en af sine Slavinder dække Bord og besørge Anretningen. Aladdin satte sig alene tilbords; og da han havde spist, tog han Plads i en Krog af Værelset og læste med lydelig Røst et Kapitel af Koranen. Sobeïde lagde Mærke til, at han havde en meget smuk Stemme, og tænkte: »Den gamle har vistnok taget fejl. Folk, som er beladt med Udslet, kan sikkert ikke have en saa ren og frisk Stemme. Jeg har en Mistanke om, at hele den Historie, hun fortalte mig, er lutter Opdigtelse.«

For at bevæge ham til at komme nærmere, greb hun en Cithar af indisk Arbejde og sang med saa klangfuld en Stemme, at selv Fuglene i Luften maatte kunne bringes til at standse deres Flugt for at lytte, følgende Vers:

— Jeg elsker Raaen med det ømme Blik og den lette Gang; thi snart undflyr den mig, snart nærmer den sig. Hvor lykkelig vilde jeg være ved at kalde den min! —

Aladdin, henreven af den dejlige Sang, svarede strax med følgende Ord:

— Hvor denne slanke Skikkelse henrykker mig! Hvor deilig er ikke Roserne paa hendes Kinder! —

Den unge Kone, som følte sig smigret ved hans Artighed, slog sit Slør tilbage, hvorved et Ansigt af den mest henrivende Skjønhed kom tilsyne. Aladdin studsede; hun nærmede sig ham, men han skjød hende blidt tilbage. Da blottede hun for hans Blikke tvende Arme, hvide som Sne og skinnende som Elfenben. Henrykt vilde nu Aladdin nærme sig den unge

Kone; men hun bad ham blive, hvor han var, efterdi han jo var beladt med smittende Udslet. Ganske forbauset spurgte han, hvem der havde bundet hende et saadant Eventyr paa Ærmet, og da hun nu fortalte ham om den gamle Kone, udbrød han:

»Ak, det er sikkert den samme, som ogsaa har sagt mig, at I lider af den omtalte Sygdom.«

Begge oplystes nu om den Vildfarelse, hvori de havde været; efterhaanden forsvandt al Tilbageholdenhed imellem dem, og de gav hinanden Beviser paa den ømmeste gjensidige Kjærlighed.

Det frembrydende Dagslys mindede endelig Aladdin om, at hans Lykkes Tid om faa Øjeblikke var udrunden; han beklagede sig for Sobeïde over Skilsmissens haarde Nødvendighed. »Kun nogle Øjeblikke endnu tør jeg glæde mig ved Eders Nærværelse,« sagde han med Taarer; og da hun bad ham om en Forklaring, vedblev han saaledes:

»Eders Fader har ladet mig udstede et Bevis, hvorved jeg forpligter mig til at udbetale en Morgengave af halvtredsindstyve tusinde Guldstykker. Naar jeg nu ikke betaler dem, lader han mig kaste i Fængsel; og jeg er for Øjeblikket saa fattig, at jeg ikke er i Stand til at udbetale endog kun den ringeste Del af denne Sum.«

»I kan dog imidlertid forsvare Jer!« sagde Sobeïde.

»Ja, vistnok!« svarede Aladdin. »Men hvorledes skal dette ske uden Penge?«

»Det er ikke saa svært, som I tænker,« vedblev Sobeïde. »Berolige Eder, og tag disse hundrede Guldstykker. Havde jeg flere, gav jeg Eder dem med den største Glæde; men min Fader har berøvet mig hele min Formue for at tvinge mig til

at vende tilbage til hans Broderson. Rettens Folk vil uden Tvivl indfinde sig hos Eder om faa Øjeblikke. Men skulde min Fader eller Kadi'en ville tvinge Eder til at forskyde mig, saa spørg dem kun dristig, hvad det er for en Religion, som kan tvinge en Mand til, Morgenen efter Brylluppet at forstøde sin Hustru. Til samme Tid maa I gjøre hvert af Rettens Medlemmer en lille Foræring; I maa ærbødig nærme Eder Kadi'en og trykke ham ti Guldstykker i Haanden, og I kan da være forvisset om, at han med al Iver vil tage sig af Eders Sag. Spørger man, hvorfor I ikke vil modtage de tusinde Guldstykker og alt det øvrige, som ved den i Gaar afsluttede Kontrakt blev fastsat, saa svar, at hvert Haar paa Eders Hustrus Hoved er Eder mere værdt end tusinde Guldstykker, at I aldrig vil skille Jer fra hende og hverken modtage Penge, Muldyr eller Klædningsstykker. Forlanger min Fader da Morgengaven udbetalt, saa bed om Udsættelse.«

Neppe havde hun udtalt, før de hørte, at der blev banket stærkt paa Gadedøren. Aladdin gik ned for at lukke op, og ind traadte en Retsbetjent, som paa hans Svigerfaders Vegne skulde indstævne ham til at møde for Retten. Aladdin spurgte, idet han trykkede ham fem Guldstykker i Haanden, om der gaves nogen Lov, som kunde tvinge ham til at skille sig fra en Hustru, som han den foregaaende Dags Aften havde ægtet. Retsbetjenten svarede, at der ikke gaves nogen saadan Lov, og tilbød sig venskabelig som hans Sagfører, saafremt han ikke var i Stand til at forsvare sig selv. Begge begav sig derpaa til Retssalen. Kadi'en forlangte af Aladdin Morgengavens Udbetaling, eftersom han vægrede sig ved at forskyde sin Hustru; men uden at tabe Fatningen gjorde Aladdin paa sin Side Fordring paa den ved Loven hjemlede Frist.

Dommeren gjorde ham opmærksom paa, at denne kun lød paa tre Dage. »Tre Dage,« svarede Aladdin, »er mig for kort en Tid; jeg forlanger ti.«

Da denne Fordring var billig, indvilligede man deri, dog med den udtrykkelige Betingelse, at han efter Udløbet af denne Frist skulde udbetale Morgengaven eller give Slip paa sin Hustru. Hertil forpligtede Aladdin sig og forlod derpaa Retssalen. Han gik nu hen og gjorde Indkjøb af Kjød, Ris og andet, hvad der behøvedes til et Aftensmaaltid. Da han kom hjem, fortalte han sin unge Kone hvad der var foregaaet. Sobeïde sagde, at inden næste Morgen kunde der ske mange underlige Ting, og til Bestyrkelse derfor anførte hun følgende Ord af en Vismand: »Vær taalmodig i Modgangens Time; thi Natten føder uventede Hændelser og alleslags Vidundere.« Derefter drog hun Omsorg for Spise og Drikke, og ved Maaltidets Slutning bad Aladdin hende om at tage Citharen og synge ham en Sang. Den unge Kone ilede med at opfylde hans Begjæring, tog sin Strengeleg og fralokkede den saa fortryllende Toner, at selv Husets døde Mure syntes at lytte dertil.

Pludselig bankedes der stærkt paa Gadedøren. Aladdin aabnede den, og fire Dervischer med bønfaldende Miner viste sig for ham. Han spurgte, hvad deres Begjæring var, og en af dem svarede:

»Gode Herre! Vi er fremmede Dervischer og ønsker at tilbringe Natten hos Eder. Ved Dagens Frembrud agter vi at drage videre. Himlen vil lønne Eder med sin Velsignelse, dersom I opfylder vor Begjæring. Vi er lidenskabelige Elskere af Sang og Strengeleg, og enhver af os kan ud af Hukommelsen fremsige alle de mest berømte Digte og Vers.«

»Før jeg kan opfylde Eders Begjæring, maa jeg raadføre mig med min Hustru,« svarede Aladdin, og gik til Sobeïde, som sagde, at han kunde gjerne lade dem komme ind.

De fremmede førtes nu indenfor og blev modtaget med Høflighed. »Herre,« sagde de til Aladdin, »vor Stand forbyder os at tage Del i selskabelige Fornøjelser; dog tør vi ikke afbryde Eders Underholdning. Da vi gik forbi Eders Hus, hørte vi en fortryllende Musik, som ved vor Indtrædelse pludselig forstummede. Tillad os at spørge, om det var en hvid eller en sort Slavinde, eller maaske en ung Kone af Stand, der sang og spillede saa henrivende.«

»Det var min Hustru,« svarede Aladdin. Derpaa fortalte han dem sit Eventyr og hvorledes hans Svigerfader var kommen i Besiddelse af en Gjældsforskrivning paa halvtredsindstyve tusinde Guldstykker, og i hvilken Forlegenhed han desaarsag befandt sig.

»Vær kun ubekymret!« sagde en af Dervischerne, »jeg er Overhovedet for tredive Dervischer, over hvilke jeg udøver en uindskrænket Magt, og jeg vil med Lethed kunne faa dem til at forskaffe mig de halvtredsindstyve tusinde Guldstykker, I behøver for at opfylde Eders Forpligtelse. Men hvis I nu vilde have den Godhed at lade os høre Eders unge Kone synge, vilde I derved berede os en stor Nydelse; thi Musik er for mange langt kjærere end det kosteligste Gjæstebud.«

Men de fire Dervischer var Khalifen, Harun al Raschid selv tilligemed Veziren Djafar, Muhammed Abu Nuwas, den berømte Digter, og Mesrur, Gildingernes Øverste. Khalifen havde ladet disse Mænd kalde til sig, for i deres Selskab at adsprede sig ved, under Forklædning at gjennemvandre Bagdads Gader. Da de var kommet udenfor Aladdins Hus, havde de

hørt Sobeïde synge. Fortryllet af hendes skjønne Stemme og det velklingende Strengespil, hvormed Sangen ledsagedes, havde Khalifen banket paa Husdøren, nysgjerrig efter at høre Sangerinden i større Nærhed og se, hvem det var, der besad et saa overordentligt Talent for Tonekunsten. Hans Ønske blev nu opfyldt, og det lille Selskab tilbragte hele Natten paa en meget behagelig Maade. Henimod Morgen stak Khalifen en Pung med hundrede Guldstykker ind under Hyndet, hvorpaa han havde hvilet, og tog derpaa, tilligemed sine Ledsagere, Afsked under mange Taksigelser.

Sobeïde fandt Pengepungen, bragte sin Mand den, og sagde, at en af Dervischerne formodentlig før Bortgangen havde stukket den ind under Hyndet. Aladdin tog den og gjorde Indkjøb af Kjød, Ris og andre Fornødenheder for næste Aften. Efterat Voxkjærterne var tændt, sagde han til sin Kone, at han troede, Dervischerne havde skuffet ham, og at de ikke vilde bringe ham de halvtredsindstyve tusinde Guldstykker. I det samme bankede Dervischerne allerede paa Døren. Sobeïde bad ham lukke op, og da han havde ført dem ind i Værelset, spurgte han, om de kom for at indfri det givne Løfte.

»Vore Brødre,« svarede Dervischerne, »har ikke villet føje sig efter vort Forlangende; men imorgen tidlig vil vi foretage os et chemisk Arbejde for at skaffe Pengene tilveje. Men tillad os atter endnu denne Aften at høre Eders Hustru synge; thi den Nydelse, hendes Sang i Gaar forskaffede os, har vakt det Ønske hos os, at høre hende endnu engang.«

Sobeïde var strax rede til at føje deres Ønske. Hun fremtog sin Cithar, og henrev sine Tilhørere i samme Grad som første Gang. Kort sagt: de tilbragte atter en hel Nat paa den behageligste Maade, og ved Dagens Frembrud vendte Khalifen

tilbage til sit Palads, efter at han atter havde lagt en Pung med hundrede Guldstykker under sit Hynde. Paa denne Maade vedblev Dervischerne ogsaa de følgende Aftener at indfinde sig i Aladdins Hus, og hver Aften lod Khalifen en Pung med hundrede Guldstykker blive tilbage efter sig.

Paa den tiende Dag lod Khalifen en af Bagdads mest bekjendte Kjøbmænd komme til sig, og befalede ham, strax at bringe halvtredsindstyve Baller af de rigeste Stoffer og af saadanne Varer, som plejede at komme fra Ægypten, og forsyne hver enkelt Balle med den Paaskrift, at dens Værdi var tusinde Guldstykker. Derpaa lod han give en af sine Slaver en pragtfuld Klædning samt et Vaskebækken og en Vandkande af Guld, overgav ham tillige et til Aladdin skrevet Brev, og befalede ham at begive sig med Vareballerne til Handelsstandens Formand, som var Aladdins Svigerfader. »Naar Du har fundet hans Hus,« tilføjede Khalifen, »saa spørg, hvor Aladdin, din Herre, bor.« Og han underrettede derpaa Slaven om, hvad han saa skulde sige, og hvorledes han i det hele skulde udføre sit Ærinde.

Samme Dag havde netop Sobeïdes Fætter indfundet sig hos hendes Fader for at opfordre ham til at tvinge Aladdin til at give Slip paa sin Hustru. De var just begge ifærd med at begive sig paa Vejen til ham, da de bemærkede en Slave, som kom ridende paa et Muldyr, der efterfulgtes af halvtredsindstyve andre Dyr, belæssede med rige og kostbare Vareballer. Paa Spørgsmaalet om, hvem disse Varer tilhørte, svarede Slaven:

»De tilhører min Herre, Aladdin Abusch Schamat. Hans Fader havde sendt ham med Varer til Bagdad; men undervejs har Røvere frataget ham alt, hvad han ejede. Saasnart Efter-

retningen om denne sørgelige Hændelse kom hans Fader for Øre, afsendte han disse halvtredsindstyve Muldyr, og overdrog mig desforuden det Hverv at overbringe hans Søn halvtredsindstyve tusinde Guldstykker, en Pakke med alle Slags Klædningsstykker, ligesaa værdifuld som dem, Røverne havde frataget ham, en Zobelpelts, samt en Vandkande og et Vaskebækken af Guld.«

Med Forbauselse hørte Sobeïdes Fader Slaven opregne alle disse Rigdomme, og strax tilbød han sig som Vejviser til Aladdins Hus, idet han tillige fortalte, at han var den unge Mands Svigerfader. Aladdin sad hjemme hos sin Hustru, hensunken i mørke Grublerier og et Bytte for den dybeste Fortvivlelse. Da han nu pludselig hørte Larm ved Gadedøren, udraabte han:

»Min elskede Sobeïde! Det er sikkert din Fader, som skikker Rettens Folk herhid for med Magt at skille Dig fra mig.«

»Gaa dog ned,« sagde Sobeïde, »og se, hvem det er!»

Bekymret begav Aladdin sig ned til Gadedøren, og aabnede den langsomt. Hvor forbauset blev han ikke ved at se sin Svigerfader staa derudenfor, ledsaget af en abyssinisk Slave paa et Muldyr; men endnu langt større blev hans Forbauselse, da denne Slave hurtig sprang til Jorden og ilede hen til ham for at kysse hans Haand.

»Jeg er min Herre Aladdin Abusch Schamats ydmyge Tjener, hidsendt af hans Fader Schemseddin, Formand for Kjøbmændene i Kairo. Denne Skrivelse kan bevidne Sandheden af mine Ord.«

Ilsomt aabnede Aladdin det Brev, Slaven overrakte ham,

og som, efter den sædvanlige Hilsen og Indledning [1]), lød saaledes: »I dette Øjeblik modtager jeg, min kjære Søn, den sørgelige Efterretning om det Overfald, ved hvilket alle dine Folk er blevet dræbt og al din Ejendom er bleven Dig berøvet. Men vær kun ved godt Mod! Jeg sender Dig herved halvtredsindstyve andre Baller med de kosteligste Varer, et Muldyr, en Zobelpelts og et Guldbækken med tilhørende Kande. Lad nu derfor al Bekymring fare; de tabte Rigdomme har tjent til Lærepenge for Dig. Din Moder og alle vore Husfæller befinder sig fuldkommen vel, og sender Dig de kjærligste Hilsener. Jeg har ogsaa bragt i Erfaring, min kjære Søn, at man har ladet Dig ægte en ung Kone ved Navn Sobeïde, men paa den Betingelse, at Du skal forskyde hende igjen, og at man, for at tvinge Dig dertil, har ladet Dig udstede en Forskrivning paa halvtredsindstyve tusinde Guldstykker som Morgengave. Jeg sender Dig derfor, ved din tro Slave Selim, den nævnte Sum.«

Saasnart Aladdin havde læst dette Brev, sagde han til sin Svigerfader:

»Tag disse halvtredsindstyve tusinde Guldstykker som den for Sobeïde betingede Morgengave. Sælg de halvtredsindstyve Vareballer; giv mig blot deres paalydende Sum og behold for Eder selv, hvad Salget forøvrigt maatte indbringe.«

Sobeïdes Fader vilde dog ikke benytte sig af Aladdins Højmodighed, men svarede:

---

[1]) Den orientalske Brevstil udmærker sig ved en særlig Rigdom paa blomstrende Fraser og konventionelle Formularer, som særlig anvendes i Begyndelsen og i Slutningen af Brevene; undertiden brede de sig saa meget, at det egentlige Indhold bliver fuldstændig borte imellem dem.

»Jeg kan ikke modtage Eders Tilbud. Morgengaven tilhører min Datter, og I kan gjøre med den, hvad I finder for godt.«

Begge gav sig nu ifærd med at lade Vareballerne bringe ind i Huset. Forundret spurgte Sobeïde sin Fader, hvem de tilhørte.

»Kjære Datter!« svarede den gamle, »de tilhører Aladdin, din Ægtefælle. De sendes ham fra hans Fader, til Erstatning for dem, Araberne har frataget ham. Desuden har han sendt ham halvtredsindstyve tusinde Guldstykker og en stor Mængde andre Kostbarheder. I kan nu begge gjøre med alt dette hvad I vil; og hvad navnlig Morgengaven angaar, da staar den ganske til din Raadighed.«

Den unge Kones Fætter var ganske maalløs af Forbauselse over alt, hvad her foregik; endelig, da han havde indset, at alle hans Forhaabninger var blevet til intet, spurgte han, fuld af Fortrydelse, sin Farbroder, om han da ikke længer var tilsinds at tvinge Aladdin til at give ham hans Kone tilbage.

»Det er jo nu en fuldkommen Umulighed,« svarede den gamle, »thi Loven er aldeles for Aladdin, da han har opfyldt alle sine Forpligtelser.«

Fortvivlet begav Fætteren sig hjem; kort Tid derefter døde han af Græmmelse.

Aladdin sagde nu til Sobeïde: »Jeg tog dog ikke fejl i mine Formodninger. Dervischerne var Bedragere, hvis Løfter blev givet hen i Vind og Vejr; nu ser Du, hvorledes de har holdt Ord.«

»Tænk dog ikke saa ilde om dem!« svarede hans Hustru. »Du er Søn af Forstanderen for alle Kairos Kjøbmænd, og dog ejede Du i Gaar neppe saa meget som en Hvid. Hvor vanske-

ligt maa det da ikke være for disse fattige Dervischer at bringe en Sum af halvtredsindstyve tusinde Guldstykker tilveje!«

»Gud være lovet!« gjenmælede Aladdin. »Vi trænger ikke mere til dem. De skulde nu blot vove at komme igjen; jeg skulde slaa Døren i lige for deres Næse.«

»Hvorfor det?« sagde Sobeïde. »Jeg er tværtimod overbevist om, at deres Nærværelse har bragt os Lykke. Lod de ikke hver Aften hundrede Guldstykker blive tilbage efter sig?«

Da det nu blev Aften og Voxkjærterne var tændt, bad Aladdin sin Hustru om at tage sin Cithar og synge en af deres Yndlingssange, Men neppe havde Sobeïde begyndt at synge, før der blev banket stærkt paa Gadedøren. Aladdin lukkede op, og da han saa Dervischerne, udraabte han leende: »Ha, ha, ha! Er det Eder? Kom kun nærmere, I Herrer Vindmagere!«

Dervischerne traadte ind, og da de havde taget Plads, lod han Aftensmaaltidet bære frem.

»Herre!« sagde en af dem, »Umuligheden af at gjøre, hvad vi ønskede, forhindrer os dog ikke fra at tage den mest levende Del i alt, hvad der angaar Eder. Vær dog saa god at fortælle os, hvorledes I er kommen ud af det med Eders Svigerfader.

»Himlen,« svarede Aladdin, »har udgydt sin Velsignelse over os i langt rigere Maal, end vi vovede at haabe!«

»Hvad I der siger, opfylder os med Glæde;« vedblev den foregivne Dervisch, »thi vi har været meget bekymret for eders Skyld, og I kan være overbevist om, at vi inderlig gjerne havde forskaffet Eder den lovede Sum, hvis det paa nogensomhelst Maade havde været os muligt«.

»Gud har forundt mig Midler til at hjælpe mig ud af min

Forlegenhed,« sagde Aladdin. »Min Fader har sendt mig halvtredsindstyve tusinde Guldstykker, halvtredsindstyve Baller med de kosteligste Stoffer, hver til en Værdi af tusinde Guldstykker. og desuden mange andre Kostbarheder. Ved Hjælp af disse Rigdomme er jeg bleven forsonet med min Svigerfader, og hvad der sætter Kronen paa min Lykke, det er Besiddelsen af en henrivende Hustru, som elsker mig med sit rige Hjertes hele Ømhed. I ser altsaa, at Gud ikke har forladt mig i dette skjæbnesvangre Øjeblik.«

Khalifen foregav nu, at han maatte fjerne sig et Øjeblik. Da han var borte, bøjede Veziren Diafar sig hen imod Aladdin og advarede ham imod at ytre noget, der kunde saare hans Gjæster, først og fremmest ham, som i dette Øjeblik havde forladt Værelset. Aladdin spurgte om Aarsagen og tilføjede:

»Det synes mig, at jeg har vist Eder alle ligesaa megen Høflighed og Opmærksomhed, som om det kunde have været Khalifen selv, der havde gjæstet mig.«

»Han, som nys gik bort herfra,« svarede Djafar, »er netop Khalifen selv. Jeg er Djafar, hans Vezir, og de tvende Mænd her ved min Side ere Shejkh Muhammed Abu Nuwas og Mesrur, Gildingernes Øverste.«

Maalløs af Forbauselse hørte Aladdin denne Forklaring; han vidste ikke, hvad han skulde tænke derom.

»Aladdin!« vedblev Veziren, »tænk dog et Øjeblik efter og sig mig, hvor mange Dagsrejser der er fra Kairo til Bagdad.« Og da Aladdin svarede, at der var fem og fyrretyve, tog Djafar atter saaledes til Orde:

»Hvorledes har man da med Eders Varer kunnet tilbagelægge denne Vej i ti Dage? Hvorledes er det muligt, at Eders

Fader har kunnet faa Efterretning om Eders Ulykke, faa Varerne indpakket og bragt hertil, altsammen i ti Dage?«

»I har Ret, Herre!« udraabte Aladdin, »Det var en temmelig grov Vildfarelse; men jeg er i dette Øjeblik saa forvirret, at jeg ikke begriber det allermindste af det hele.«

»Alt dette,« sagde Veziren, »er sket ifølge Befaling af de Troendes uindskrænkede Behersker. Ham er det, som, paa Grund af den store Godhed, han har fattet for Eder, har skjænket Eder alle hine store Gaver.«

Et Øjeblik efter traadte Khalifen atter ind. Aladdin kastede sig for hans Fødder og bevidnede ham sin Taknemlighed. »Gud forlænge Eders Majestæts Dage,« udbrød han, »og udgyde over Eder sin rigeste Velsignelse for den Højmodighed, I har udvist mod eders ringe Tjener!«

Khalifen bød Aladdin staa op, og bad, at han endnu engang maatte høre Sobeïdes Stemme til Løn for, hvad han havde gjort for begge. Med Glæde greb Sobeïde sin Cithar og sang saa fortryllende dertil, at Khalifen ikke kunde blive træt af at høre paa hende. Ved Afskeden indbød han Aladdin til at indfinde sig i Divanet næste Morgen.

Til den fastsatte Tid begav Aladdin sig til Divanet, ledsaget af tolv Slaver, som bar paa deres Hoveder hver et Fad fuldt af de kosteligste Sager. Ved sin Indtrædelse kastede han sig ned paa sit Ansigt; og da han atter havde rejst sig, henvendte han sin Tale i de mest smigrende Udtryk til Kalifen, som sad paa sin Trone, og bad ham modtage de Foræringer, han herved tillod sig at overbringe ham.

Khalifen viste sig meget naadig. Med Fornøjelse modtog han Aladdins Foræringer; derpaa lod han ham iføre en Æresklædning, udnævnede ham paa Stedet til Forstander for Handels-

standen i Bagdad, og lod ham i denne Egenskab tage Sæde i Divanet.

I samme Øjeblik kom Aladdins Svigerfader, som hidtil havde beklædt dette Embede, ind i Salen, og da han saa sin Svigersøn paa sin Plads og iført en Æresdragt, tog han sig den Frihed at spørge Khalifen, hvad dette skulde betyde.

»Jeg har i dette Øjeblik,« svarede Fyrsten, »udnævnt Aladdin til Handelsstandens Formand. Embeder og Værdigheder tilhører ikke for stedse og udelukkende dem, der er beklædt dermed, og jeg har nu fundet for godt at afsætte dig.«

»Eders Majestæt har heri handlet meget vel,« sagde Oldingen. »Forøvrigt falder den Ære, I beviser min Svigersøn, ogsaa tilbage paa mig, og Gud selv har ledet eders Valg; han opløfter, naar det behager ham, den ringeste til den højeste Ære. Hvor ofte har man ej set de store kysse dens Haand, hvem de Dagen iforvejen foragtede!«

Da Divanet henimod Aften var bleven hævet, førtes Aladdin, ledsaget af Politimesteren med Udraaber foran sig og et stort Følge, gjennem Stadens Gader. Paa alle Gadehjørner bekjendtgjorde Udraaberen, at Khalifen havde udnævnt Aladdin Abusch Schamat til Formand for Bagdads Kjøbmandsstand, og at han alene for Fremtiden kunde udøve dette Embedes Forretninger. Dagen efter aabnede Aladdin et prægtigt Vareudsalg, og til at forestaa dette udvalgte han en af sine Slaver, medens han selv daglig deltog i Divanets Forhandlinger og vedblev at staa i høj Yndest hos Khalifen.

En Dag, da han befandt sig i Divanet, kom en Embedsmand for at melde Khalifen, at én af hans mest hengivne Raadsherrer pludselig var død. Khalifen indsatte strax Aladdin i den afdødes Sted, med en Løn af tusinde Guldstykker. Snart ud-

nævnede Khalifen ham tillige til Overhoved for »de tresindstyve Mænds Raad«, da Overhovedet for samme var død. Da den afdøde hverken efterlod sig Kone eller Børn, saa arvede Aladdin alle hans Slaver og Rigdomme, efter Khalifens Befaling, kun paa den Betingelse, at han skulde sørge for hans Begravelse. Derpaa hævedes Divanet, og udenfor fandt Aladdin fyrretyve Mænd af Khalifens Livvagt, der, til Ære for ham, skulde ledsage ham hjem. Anføreren, Ahmed Addanaf, traadte hen ved Siden af ham, og Aladdin, der vel kjendte den Tiltro, Khalifen havde til ham, sluttede sig strax til ham, og bad ham anse ham som sin Søn. Ahmed, der ved første Øjekast havde følt sig tiltrukken af Aladdin, blev smigret over dennes Tilbud, og gik gjærne ind derpaa, og som et Bevis paa sin Beredvillighed lovede han hver Dag at ledsage ham med sin Vagt til og fra Divanet.

En Aften, da Aladdin var kommet hjem og sad hos sin Kone, rejste denne sig og forlod ham med de Ord, at hun strax vilde vende tilbage. Kort derpaa hørte han et gjennemtrængende Skrig, og da han ilede derhen, hvorfra Skriget lød, fandt han sin elskede Sobeïdes afsjælede Legeme ligge udstrakt paa Gulvet. Sobeïdes Fader, som havde sit Værelse lige i Nærheden, kom ogsaa ilende, og erfarede da sin Datters Død.

Omendskjøndt Oldingen blev dybt rystet, blev han dog rørt over Aladdins Smerte, og forsøgte at trøste ham, idet han forestillede ham, at den kjønneste Maade, de kunde hædre den saa elskede afdøde paa, var at sørge for en smuk Begravelse.

Aladdin anlagde Sorg, og hengav sig saaledes til sin Smerte, at han endog fuldstændig forsømte at møde i Divanet. Forundret spurgte Khalifen sin Vezir Djafar, hvorfor Aladdin ikke

mere kom til Slottet, og erfarede da, at det var Sorgen over hans afdøde Kone, der afholdt ham derfra.

»Vi maa besøge ham,« sagde Khalifen, hvorfor han og Djafar strax omklædte sig og gik til Aladdins Bolig. De fandt ham siddende hensunken i sørgelige Tanker. Da Aladdin blev Khalifen vaer, kastede han sig for hans Fødder og udraabte: »Allah forlænge Eders Majestæts Dage«; men Fyrsten lod ham venlig rejse sig, og spurgte, hvorfor han ikke i lang Tid havde været i Divanet.

»Herre,« svarede Aladdin, »jeg er utrøstelig over Tabet af min Gemalinde, Sobeïde.«

»Du maa ikke overlade dig saa fuldstændigt til Sorgen,« vedblev Khalifen, »men taalmodig underkaste dig Forsynets Styrelse.«

»Jeg vil ikke holde op at begræde hende, førend Døden forener os begge for bestandig,« svarede Aladdin sukkende.

Ved sin Bortgang befalede Khalifen ham udtrykkelig, at han skulde møde i Divanet.

Rørt over Fyrstens Godhed, begav Aladdin sig den følgende Morgen til Divanet. Khalifen modtog ham paa den mest udmærkede Maade, og lod ham, som sædvanlig, indtage sin vante Plads.

»Jeg haaber,« sagde han venligt til ham, »at Du bliver hos os i Aften.«

Efter Divanet gik Khalifen tilbage til Seraillet og lod kalde paa én af sine Slavinder, Kut-Alkulub, og sagde til hende:

»Aladdin har fornylig mistet sin Hustru Sobeïde, som udgjorde hans Livs Lykke, og ved sin store Dygtighed i Tonekunsten banlyste alle Sorger fra hans Hjærte. Jeg ønsker derfor,

at Du i Aften spiller for ham paa dit Instrument for at opmuntre ham.«

Om Aftenen spillede og sang Kut-Alkulub, skjult bag et Skjærmbrædt, paa en saa henrivende Maade, at Khalifen aldeles begejstret spurgte Aladdin, hvad denne syntes derom.

»Hun synger meget smukt,« svarede Aladdin, »men hendes Stemme gjør ikke saadan et Indtryk paa mig som Sobeïdes.«

»Det kan jeg godt forstaa,« vedblev Khalifen, »men hvad synes Du ellers om hendes Stemme?«

»Herre,« svarede Aladdin forlegent, »jeg maatte være meget vanskelig at tilfredsstille, hvis jeg ikke fandt Fornøjelse i at høre hende.«

»Nuvel,« vedblev Khalifen, »jeg forærer dig hende, tilligemed alle de Slavinder, der tjener hende.«

Aladdin troede, at det var Khalifens Spøg, og begav sig snart derpaa til sit Hjem. Men strax den følgende Morgen lod Khalifen Kut-Alkulub, med alle sine Ejendele og sine Slavinder, bringe til Aladdins Hus. Aladdin var netop i Divanet, da hun ankom til hans Slot. Hun lod to Soldater af Khalifens Livvagt udstille paa hver Side af Porten, for at bede Aladdin, naar han kom, at begive sig ind til hende i hendes Værelse. Aladdin blev meget overrasket, da han kom hjem og fandt Khalifens Livvagt ved sin Port. Soldaterne nærmede sig imidlertid, kyssede ærbødig hans Hænder og sagde:

»Vi er i Tjeneste hos Kut-Alkulub, som Khalifen har skjænket dig. Hun udbeder sig Æren af dit Besøg i hendes Værelse.«

»Gaa og underret Eders Herskerinde om, at hun er velkommen,« svarede Aladdin, »men sig hende tillige, at, hvorlænge hun end vil forblive her i mit Hus, saa vil jeg aldrig

tage mig den Frihed at besøge hende; thi hvad der passer sig for Herren, passer sig ikke for Slaven. Bed hende tillige at angive den Sum, hun daglig erholdt af Khalifen.«

Soldaterne gik og vendte tilbage med den Besked, at hun daglig erholdt hundrede Guldstykker.

Kut-Alkulub blev længe hos Aladdin, og hver Dag fik hun hundrede Guldstykker. Da nu Aladdin en Dag af Sorg igjen havde undladt at indfinde sig i Divanet, sagde Khalifen til Djafar:

»Vezir, har jeg ikke foræret Aladdin Kut-Alkulub, for at hun skulde trøste ham efter hans Hustrus Død, og dog udebliver han fra Divanet.«

»Herre,« svarede Veziren, »man siger, at en Elsker hos sin Elskerinde forglemmer alle sine gamle Venner.«

Djafar blev imidlertid af en anden Mening, da han den næste Dag besøgte Aladdin, som sagde til ham:

»Hvorfor har Khalifen mon givet mig Kut-Akulub?«

Veziren svarede, at det var, fordi Khalifen holdt saa meget af ham, og spurgte ham i Fortrolighed, om han ofte besøgte hende.

»Nej,« svarede Aladdin, »endnu har jeg ikke vovet det, og jeg vil aldrig tillade mig det; thi hvad der passer sig for Herren, passer sig ikke for Slaven.«

Djafar berettede dette for Khalifen, og denne besluttede at besøge Aladdin, ledsaget af Veziren. Da Aladdin saa ham komme, gik han ham i Møde, og kastede sig ned for ham. Khalifen saa strax den dybe Kummer, der stod at læse i hans Ansigt og sagde:

»Skal jeg da stedse se dig hensunken i Sorgen? Har Kut-Alkulub da intet gjort for at trøste dig?«

»Uindskrænkede Behersker over alle Troende,« svarede Aladdin, »hvad der passer sig for Herren, passer sig ikke for Slaven; jeg har aldrig nærmet mig hende, og vil aldrig gjøre det, og jeg udbeder mig den Naade, at Du vil fritage mig for længere at bevogte hende.«

Efter at have talt med Kut-Alkulub, og af hende erfaret, at det virkelig forholdt sig, som Aladdin sagde, lod han hende igjen bringe til Seraillet. Derpaa tog han Afsked med Aladdin, og opfordrede ham til snart at besøge sig.

Aladdin var meget glad for at blive fri for Kut-Alkulub, tilbragte Natten roligere og begav sig strax næste Morgen til Divanet.

Khalifen befalede nu sin Vezir strax at gaa hen i Bazaren og kjøbe en Slavinde til Aladdin for titusinde Guldstykker, og denne begav sig strax med Aladdin hen paa Slavemarkedet.

Nu maa man vide, at Valien eller Politimesteren i Bagdad, Emiren Chaled, med sin Kone Chalun havde en meget grim Søn, der hed Habaslam Besasa. Denne var, trods sine tyve Aar, alligevel meget uvidende, og havde heller ingen Færdighed i de Øvelser, der var almindelige mellem andre unge Mennesker i hans Alder; saaledes kunde han knap holde sig paa en Hest, skjøndt hans Fader var en udmærket Rytter.

Da Besasa var i den Alder, at han kunde gifte sig, vilde hans Moder gjærne have ham formælet, men hendes Mand, der bedre kjendte sin Søns Svagheder, forestillede hende, at han, der var saa stedmoderlig behandlet af Naturen, næppe vilde finde nogen ung Pige, der vilde ægte ham.

»Saa maa vi kjøbe ham en Slavinde,« sagde Chalun. Tilfældigvis var det den samme Dag, Djafar med Aladdin gik hen til Bazaren for at kjøbe en Slavinde, og paa samme Tid som de kom ogsaa Chaled med sin Søn. Just i samme Øjeblik

blev en ung, meget smuk Slavinde af slank Legemsbygning og frisk Ansigtsfarve, opraabt til Bortsalg, og Veziren bød strax tusinde Guldstykker for hende. Da Chaled med sin Søn kom til i samme Øjeblik, blev Besasa saa indtaget i hende, at han indstændig anmodede sin Fader om at kjøbe hende.

Paa Chaleds Spørgsmaal, svarede Opraaberen, at hun hed Jasmin, og at der allerede var budt tusinde Guldstykker for hende. Besasa bød et Guldstykke mere, men Aladdin overbød ham strax, og bød totusinde Guldstykker; og hver Gang, Emirens Søn bød et Guldstykke mere, overbød Aladdin ham strax med tusinde til. Forbitret forlangte Emiren at faa Navnet paa Opbyderen at vide.

»Det er Storveziren, Djafar,« svarede Opraaberen, »der vil kjøbe denne Slavinde til Aladdin Abusch Schamat.«

Da Aladdin havde budt titusinde Guldstykker, fik han Slavinden, og hun blev strax betalt af Veziren. Men Aladdin skjænkede hende strax Friheden, ægtede hende og førte hende med sig hjem.

Besasa vendte fortvivlet tilbage til sit Hjem, hvor han blev saa syg, at han maatte gaa tilsengs.

»Kjøb mig Jasmin,« sagde han til sin bekymrede Moder, og hun, der troede, han talte vildt, lovede at kjøbe en Jasmin, naar en Blomsterhandler kom forbi.

»Her er ikke Tale om Blomster,« raabte han utaalmodig, »men om Slavinden Jasmin, som Du maa skaffe mig, dersom Du vil, at jeg skal leve.«

Besasas Moder gik til sin Mand og erfarede da, hvem Jasmin var, og hvorledes hendes Søn var blevet forelsket hende.

Habaslam Besasas Sygdom blev imidlertid værre og værre,

og han vilde ikke mere tage Næring til sig. Da iførte hans Moder sig Sørgeklæder, som Tegn paa den højeste Smerte og Bedrøvelse. Paa samme Tid fik hun just Besøg af en Kone, der var Moder til Metaltyven, Ahmed Komakom, der var saa øvet i Tyvehaandværket, at han endog stjal Haaret af Hovedet, uden at man mærkede det. Han havde dog vidst at skjule sine onde Tilbøjeligheder saa godt, at han var blevet udnævnt til Befalingsmand over Politisoldaterne; men i Stedet for at forsvare Folket, bestjal og plyndrede han det; tilsidst blev det dog opdaget, Valien lod ham gribe og binde og føre for Khalifen, der dømte ham fra Livet.

Ahmed Komakom kjendte imidlertid Veziren Djafars Menneskekjærlighed og den Indflydelse han havde hos Khalifen. Han lod derfor bede om Naade.

Veziren talte med Khalifen derom, og bad ham indskrænke hans Dom til Fængsel paa Livstid. Khalifen forandrede virkelig ogsaa Dommen og Ahmed blev sat i livsvarigt Fængsel, med Ordene: indtil Døden, indgraveret i Lænkerne.

Hans Moder havde, som Følge af den Medlidenhed, hun indgjød alle, fri Adgang til Chaleds Hus, og en Dag, da hun, som sædvanlig besøgte sin Søn i Fængslet, sagde denne til hende: »Siden I gaar ud og ind hos Valien, saa søg at faa dennes Kone til at indlægge et godt Ord for mig«. Den gamle Kone lovede dette, og næste Gang, hun kom til Valiens Kone, og fandt denne hensunken i dyb Smerte, spurgte hun hende om Aarsagen hertil. »Ak, gode Moder,« udraabte Chalun, »jeg kommer til at miste min elskede Søn, Besasa.« Og Valiens Kone fortalte hende alt, hvad der var hændet ham. Den gamle saa her en gunstig Lejlighed til at udvirke sin Søns Frigjørelse og sagde:

»Naadige Frue, jeg kjender et sikkert Middel til at helbrede Eders Søn. Ahmed Komakom er i Stand til at bortføre Slavinden Jasmin, og at overgive hende i hans Hænder. Gjør Eder Umage for, gjennem Eders Mand, at forskaffe ham hans Frihed igjen, og jeg lover Eder, at Eders Søn igjen skal blive rask.«

Valiens Kone talte endnu samme Dag med sin Mand derom, forestillede ham, at Ahmed dybt angrede sin tidligere Adfærd, begræd hans ulykkelige Moders Skjæbne, og sluttede med de Ord:

»Naar det lykkes Eder atter at gjengive Ahmed Friheden, vil I gjøre en god Gjærning, og samtidig vil vor elskede Søn atter gjenvinde Sundheden.«

Valien lod sig tilslut bevæge, og gik den næste Dag til Ahmed Komakom, der med hykleriske Ord fortalte ham om sin Anger, og lovede Bod og Bedring i Fremtiden. Derpaa førte Valien ham frem for Divanet, endnu med Lænkerne paa, hvilke han ikke turde bryde selv. Han kastede sig ned for Khalifen, der strængt spurgte:

»Emir Chaled, hvorfor fører Du denne Forbryder frem for mig?«

»De troendes Behersker,« svarede Valien, »hans gamle, hjælpeløse Moder bønfalder Eders Majestæt om at gjengive hendes Søn Friheden og sin forrige Stilling i Samfundet; den ulykkelige angrer oprigtigt sin Brøde, og vil begynde et nyt og bedre Liv.«

»Angrer Du oprigtigt dit tidligere Levnet,« spurgte Khalifen Ahmed Komakom.

Denne kastede sig ned for ham, og bekræftede under Taarer, hvad Valien havde sagt. Derpaa lod Khalifen, der var rørt

over den stakkels Moders Skjæbne, Ahmeds Lænker sønderbryde, gav ham Friheden og gjenindsatte ham i hans forrige Stilling.

Ude af sig selv af Glæde, kastede Ahmed sig igjen ned for Khalifen, og bad Gud om at forlene ham med en lang og lykkelig Regjering.

Nogle Dage efter Ahmeds Løsladelse, saa Valiens Kone igjen Ahmeds Moder, og trængte paa denne, at hun skulde opfylde de Forpligtelser, hun havde lovet hende i sin Søns Navn. Den gamle lovede dette, talte med sin Søn derom, og denne bestemte endnu næste Nat, der var den første i Maaneden, at udføre Handlingen. Nu havde Khalifen den Skik, altid at tilbringe den første Nat i Maaneden hos sin Gemalinde Sobeïde. Førend han denne Nat traadte ind i hendes Værelse, lagde han sin Kappe, sin Rosenkrands, Rigsæblet og sine andre Klenodier fra sig paa en Sofa. Deriblandt var ogsaa en gylden Lygte med tre store Diamanter, som han havde meget kjær.

Ahmed lod denne Nat gaa halvt tilende, og benyttede derpaa det Øjeblik, hvor alle dødelige laa i den dybeste Søvn, tog sin Sabel, og nærmede sig den Del af Slottet, hvor Khalifens Værelser var. Han kom ved Hjælp af en Stige op paa Taget, løftede Falddøren op, og saa at Vagten sov; derpaa lod han sig sagte glide ned. Han lod Vagten indaande et bedøvende Pulver, og bemægtigede sig saa Khalifens Kaabe og alle Klenodierne, og undveg lykkeligt; derpaa begav han sig hen til Aladdins Bolig; han sneg sig ind i Soveværelset til den sovende Aladdin og Jasmin, løftede en Marmortavle op af Gulvet og skjulte derunder de hos Khalifen stjaalne Sager, som han havde indviklet i et Klæde. Kun den med Diamanter besatte Lygte beholdt han for sig. Saa lagde han igjen Marmortavlen paa sin Plads, og undveg, uden at nogen saa ham.

Den følgende Morgen fandt Khalifen sin Vagt endnu sovende, som en Følge af Ahmeds Pulver. Han vækkede den, og vilde igjen tage sine Sager paa Sofaen. Forundret savnede han disse, og blev herover højlig opbragt. Klædt i rødt, som et Tegn paa sin Vrede, begav han sig til Divanet og satte sig paa sin Trone. Storveziren, der saa Khalifens Vrede, kastede sig ærefrygtsfuld med Ansigtet mod Jorden ned for ham og sagde:

»Gud bevare Eders Majestæt for alt ondt.«

»Vezir,« svarede Khalifen, »Ondet er stort.«

»Og hvad er der passeret, Herre,« spurgte Djafar.

Da nu Khalifen vilde fortælle det passerede, traadte i det samme Valien og Ahmed Komakom, ind i Salen.

»Hvorledes staar det til i Bagdad, Emir Chaled?« spurgte Fyrsten ham.

»Herre,« svarede Emiren, »alt er stille og i Rolighed.«

»Der løj Du,« udbrød Khalifen.

»De Troendes Behersker,« gjensvarede Emiren, »tør jeg spørge om Grunden til den Vrede, hvori jeg finder Eder?«

Khalifen fortalte nu, hvad der var passeret og tilføjede:

»Jeg befaler dig at skaffe mig mine Sager igjen; Du borger mig med dit Liv herfor.«

»Herre,« svarede Valien, »straf da først Ahmed, thi ingen kjender bedre Tyvene og Kjæltringerne end Befalingsmanden for Vagten.«

Ved disse Ord traadte Ahmed frem og sagde:

»De Troendes Behersker, overlad det til mig, jeg beder Eder blot medgive mig to Dommere og Vidner.«

Khalifen gik ind herpaa og befalede, at man først skulde gjennemsøge hans eget Slot, og derpaa Storvezirens og Medlemmerne af det høje tresindstyve Mands Raad. Og Khalifen svor,

at den skyldige skulde dø, om det saa var hans egen Søn. Ahmed fik Fuldmagt af Khalifen til at trænge ind i ethvert Hus og gjennemsøge det; og bevæbnet med en stor, med Jærn beslaaet Stok begyndte han sine Efterforskninger, og kom saaledes tilslut ogsaa til Aladdins Hus.

Aladdin hørte en stærk Larm paa Gaden og gik strax ned og saa Valien med alle sine Folk.

»Hvad betyder dette,« spurgte han, og efterat Valien havde gjort ham bekjendt med Sagen, sagde han:

»I kan træde ind og foretage enhver Undersøgelse i mit Hus.«

»Jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse,« svarede Valien forlegent, »I er hævet over al Mistanke, men min Stilling paabyder mig denne Undersøgelse.«

»Udret eders Ærinde,« svarede Aladdin, »og lad intet afholde Eder derfra.«

Derpaa begyndte Ahmed og hans Mænd Efterforskningerne. Da de nærmede sig til Marmortavlen, hvor han den foregaaende Nat havde skjult Sagerne, lod han med Forsæt sin tunge Stok falde ned paa den, saa den sondersloges. Emir Chaled saa noget glindsende ligge under den og udraabte:

»Himlen selv har ledet vore Skridt til dette Sted, thi vi finder her en Skat, der tilhører Eder; kom og se, hvori den bestaar.«

Alle Valiens Folk samlede sig om ham, og da de gjenkjendte Khalifens stjaalne Sager, styrtede de sig over Aladdin, rev hans Turban af ham, bandt hans Hænder paa Ryggen, og forseglede alle hans Ejendele.

Imidlertid ilede Ahmed til Jasmins Værelse, bortførte hende

med Magt, skjøndt hun var frugtsommelig, og bragte hende til sin Moder, der igjen førte hende til Valiens Kone.

Habaslam Besasa blev meget oplivet ved at se Jasmin; han nærmede sig hende med Tegn paa den største Glæde, men Jasmin befalede ham at gaa, idet hun tilføjede:

»Jeg vilde før dræbe mig, end tilhøre et saadant Uhyre som Du.«

»Smukke Jasmin,« sagde Habaslam, »jeg bønfalder Eder om at skaane Eders dyrebare Liv.«

Ogsaa Habaslams Moder søgte at formilde Jasmin, men alt var forgjæves.

Fuld af Fortvivlelse faldt Habaslam om i en Sofa og lod til at ville opgive Aanden. Forbitret for Valiens Kone nu løs paa Jasmin og raabte:

»Elendige, vil Du berøve mig min Søn; men Du skal ikke længe glæde dig over min Taalmodighed; din Aladdin vil snart ende sit Liv i Galgen.«

»Da vilde jeg prise mig lykkelig, om jeg maatte dø med ham,« svarede Jasmin.

Nu afrev Chalun hende alle de rige Klæder og alle hendes Smykker, og lod hende iføre sig en grov Chemise og en Kjole af groft Tøj; derpaa satte hun hende ind i Kjøkkenet blandt de simpleste Slavinder, hvor hun befalede hende at udføre det groveste Arbejde. Rolig svarede Jasmin, at hun foretrak det haardeste Arbejde for Synet af Chaluns Søn.

Slavinderne kom snart til at holde af Jasmin, paa Grund af dennes Taalmodighed, Blidhed og Resignation, og de kappedes om at lette hende det svære Arbejde.

Imidlertid førte Valien Aladdin og de stjaalne Sager frem

for Khalifen, der, da han hørte, at de hos Aladdin havde fundet hans Klenodier, vredt spurgte:

»Elendige, hvor er min Lygte?«

Aladdin svarede med Fasthed: »Herre, jeg kan helligt forsikre, at jeg aldrig har berørt disse Sager og at det er mig en Gaade, hvorledes de er kommet i mit Hus.«

»Forræder,« udraabte Khalifen, »det er altsaa Lønnen for alle mine Velgjerninger. Jeg havde skjænket dig min Tiltro, og Du har forødt den.«

Derpaa befalede han, at Aladdin strax skulde hænges.

Valien førte nu Aladdin ud til Dommerpladsen, og foran ham gik en Udraaber, der forkyndte i alle Gader:

»Se, saaledes gaar det den, der vover at forraade Khalifen;« og hele Bagdads Befolkning fulgte efter dem ud til Retterstedet.

Imidlertid sad Ahmed Addanaf ubekymret i sin Have, da én af hans Vandbærere kom løbende og fortalte, at i dette Øjeblik skulde Aladdin henrettes. Fuld af Uro spurgte Ahmed Addanaf Vandbæreren, hvad denne mente om Sagen.

»Herre,« svarede han, »jeg tør give mit Hoved paa, at Aladdin er uskyldig; det hele er sikkert en djævelsk List af en af hans Fjender, der vil ham til Livs. Der er intet Øjeblik at spilde, hvis han skal reddes.«

Ahmed Addanaf ilede til Fængslet og befalede Slutteren at udlevere en Forbryder, der netop var dømt til Døden, og hvis hele Skikkelse heldigvis lignede Aladdins. Denne lod Ahmed bringe til Retterstedet, tæt indhyllet i et Slør. Han trængte sig gjennem Mængden og traadte hen foran Bøddelen, saa at denne sagde:

»Herre, lad mig beholde min Plads, saa at jeg kan udføre min Forretning.«

»Elendige,« raabte Ahmed, »tag den dømte, som jeg her bringer Dig, i Stedet for Aladdin, som er uskyldig.«

Bøddelen vovede ikke at indvende noget herimod, bemægtigede sig Forbryderen, og hængte ham i Stedet for Aladdin, der sammen med Ahmed Addanaf uskadt og ukjendt naaede dennes Hjem. Da Aladdin bevidnede sin Frelser sin dybe Taknemlighed, bebrejdede denne ham vredt, hvorledes han dog kunde begaa en saa nedværdigende Handling. Aladdin svor, at han var uskyldig, og at han ikke anede, hvorledes det hele kunde være gaaet til.

»Tilgiv min Heftighed,« svarede Ahmed, »kun min Uro over Eder har kunnet indgive mig saa uværdige Beskyldninger. Jeg tænkte strax, at det var sket efter Hadets og Ryggesløshedens Ordrer; maatte Ophavsmanden til denne Nedrighed blot faa sin fortjente Straf. Men I, kjære Aladdin, kan umulig længer blive her i Bagdad; Khalifen tilbagekalder ikke gjærne en Dom, han en Gang har afsagt. Jeg vil imidlertid føre Eder til Alexandrien, hvor I let vil kunne skjule Eder.«

Aladdin var tilfreds med alt, og endnu samme Dag forlod de begge Bagdad. Noget udenfor Byen mødte de to Jøder, der var Oppebørselsmænd for Khalifen, ridende paa Mulæsler. Ahmed tilraabte dem, at de skulde holde stille, og afkrævede dem i en bydende Tone de Penge, de havde afkrævet. Jøderne vægrede sig først, men da de hørte, at Ahmed var Overbefalingsmand i samme Provinds, hvor de krævede Pengene ind, overgav de ham hver hundrede Guldstykker. Alligevel dræbte Ahmed dem begge, for at de ikke ved deres Udsagn skulde røbe ham og Aladdin, og tog deres Æsler. De besteg dem og

naaede snart Søstaden Ajas; her solgte de Mulæslerne og besteg et Skib, der sejlede til Alexandrien, hvor de ankom efter en kort Sejlads.

Idet de gik igjennem denne Bys Gader, udbød en Udraaber en lille Butik med dertil hørende Varelager for ni hundrede og halvtredsindstyve Drachmer. Aladdin bød tusinde, og Handelen blev strax sluttet, efterdi Butikken tilhørte det offentlige Skatkammer. Ved nærmere Eftersyn viste det sig, at den var fuld af Skjolde, Sabler, Sværd, Baller af Hampelærred, Ankere, Touge, Sække med Muslinger og Stene, Stigbøjler, Knive og Saxe og mange andre Sager; thi Butikkens afdøde Ejer havde været Marschandiser. Ahmed Addanaf blev 4 Dage hos Aladdin, raadede ham til at beskjæftige sig meget med Handelen og hengive sig i Guds Villie, og befalede ham at blive i den Butik, indtil han havde udvirket et Lejde fra Khalifen og kom og afhentede ham igjen; derpaa rejste han tilbage til Bagdad. Han optog igjen sine sædvanlige Beskjæftigelser, men beskjæftigede sig ved Siden af uafbrudt med Efterforskninger efter Gjerningsmanden til Tyveriet.

Den Dag Aladdin blev henrettet, havde Khalifen ønsket at se ham i Galgen og var gaaet ud med Djafar i den Hensigt. Da han saa den hængte, udraabte han:

»Hvad betyder det? det er jo ikke Aladdin.«

»Herre,« svarede Djafar, »hængte Folk forvandler sig altid meget.«

Men Khalifen var ikke tilfreds med den Forklaring, lod den hængte skjære ned og undersøge, og fandt paa hans Hæle indgravet Navnene Abu Bekr og Omar, de første to Khalifer, der især var hadet af Schiiternes muhammedanske Sect, og som af mange af deres Tilhængere blev indgravet paa Fod- og Sko-

saalerne for at betegne den Foragt, man nærede imod dem. Da Khalifen saa dette, udbrød han:

»O, Vezir, Aladdin var en Sunnit, og denne derimod en Schiit.«

Veziren maatte nu selv tilstaa, at det var uvist, om det var Aladdin, man havde for sig eller ej. Khalifen gav Befaling til, at man skulde begrave den døde, og vendte derpaa tilbage til sit Slot, hvor Regjeringsforretningerne snart bragte ham til at glemme hele Historien.

Habaslam Besasa havde imidlertid ingen Gevinst af den Forbrydelse, der bragte Aladdins Slavinde i hans Magt, og Fortvivlelsen herover lagde ham tilslut i Graven. Kort Tid efter fødte Jasmin en Dreng, der var saa smuk som Dagen. Da hendes Medtjenere spurgte hende, hvad han skulde hedde, svarede hun:

»Hvis hans Fader endnu levede, skulde han selv opkalde ham, men da han er død, skal vort Barn hedde Aslan« *).

Barnet voxede fornøjet op, og lærte snart at gaa alene. En Dag, da Jasmin som sædvanlig var beskjæftiget i Kjøkkenet klatrede den lille Aslan op af Trappen til Salen, hvor Emir Chaled befandt sig. Fængslet af Drengens Skjønhed tog Emiren ham op paa Skjødet. Da Jasmin lidt senere savnede Drengen, søgte hun efter ham, og fandt ham endelig siddende paa Emirens Skjød. Denne spurgte hende, hvem Barnet tilhørte, og da han hørte, at det var hendes Søn, spurgte han, hvem der var dets Fader.

---

*) Løven.

»Den ulykkelige Aladdin Abusch Schamat,« svarede Jasmin, »nu har mit Barn ingen anden Beskytter end Eder.«

»Hvorledes,« udraabte Valien, »jeg skal tage mig af den Forræders Barn.«

»Ak, Herre,« vedblev Jasmin, »Aladdin var ingen Forræder, han var en tro og hengiven Tjener af Khalifen, og tænkte ikke paa at misbruge sin Herres Tillid.«

Rørt over Barnets Skjønhed og dets sørgelige Skjæbne, sagde endelig Valien:

»Naar din Søn bliver større og spørger efter sin Fader, saa kan Du sige, at han er Søn af Emir Chaled, Vali af Bagdad.«

Da Aslan var blevet syv Aar gammel, gav Valien ham de dueligste Lærere, der kappedes om at uddanne hans Aand, og at opdrage ham saaledes, som det anstod sig Sønnen af en af de fornemste Emirer i Bagdad. Valien selv underviste ham i Ridning, Fægtning og andre krigeriske Øvelser.

Med det attende Aar var den unge Aslan en fuldkommen Rytter.

Hos Hoffets fornemste Herrer, der ansaa ham for Emir Chaleds Søn, fandt han den mest smigrende Optagelse. Ahmed Komakom hørte ikke til de sidste, der bragte ham sin Hyldest, og han og Aslan blev efterhaanden omtrent uadskillige. Da de en Dag sad sammen og drak Vin, tog Ahmed Komakom den med Ædelstene besatte, gyldne Lygte frem, og glædede sig med Aslan over Guldets og Diamanternes Farvespil. Aslan bad strax Ahmed, om denne ikke vilde overlade ham den vidunderlig dejlige Lygte, men denne svarede, at det var umuligt, da den allerede engang havde været Skyld i et Menneskes Død.

»Hvilket Menneske?« spurgte Aslan, og Ahmed vedblev:

»En fremmed, der af Khalifen var blevet udnævnt til Overhoved for de tresindstyve Mænds Raad, og som kaldte sig Aladdin Abusch Schamat.«

»Og hvorledes hænger det sammen med denne Lygte?« spurgte Aslan videre.

»I havde en Broder,« svarede nu Ahmed, »ved Navn Habaslam Besasa, og da han var i den Alder, at han vilde gifte sig, vilde eders Fader, Emir Chaled, kjøbe ham en Slavinde . . .«

Og herpaa fortalte Ahmed ham alt, hvad der havde tildraget sig med Slavinden Jasmin, Tyveriet, Aladdins Dom og Henrettelse. Aslan blev forbavset over denne Meddelelse, og begyndte at faa Anelse om Sandheden. Han tænkte ved sig selv:

»Denne Slavinde Jasmin er den samme, som har skjænket mig Livet, og min Fader kan ikke være nogen anden end Aladdin Abusch Schamat.«

Opfyldt af den Tanke ilede han hastigt hjemad, men mødte paa Vejen Ahmed Addanaf, der slaaet af Aslans Lighed med Aladdin, standsede ham og spurgte, hvis Søn han var.

»Min Fader,« svarede Aslan, »er Emir Chaled, Vali af Bagdad.«

»Og eders Moder?« vedblev Ahmed Addanaf.

»Min Moder,« svarede Aslan, »hedder Jasmin, og er Valiens Slavinde.«

»Himmel,« raabte Ahmed Addanaf, »er Jasmin eders Moder, da er Aladdin Abusch Schamat sikkert eders Fader. Gaa og spørg eders Moder; hun vil sikkert bekræfte dette, og

fortælle Eder adskilligt mere, som er nødvendigt for Eder at vide.«

Aslan ilede forbavset til sin Moder, og bad hende sige ham Navnet paa hans Fader.

»Din Fader,« svarede Jasmin, »er Emir Chaled, Vali af Bagdad.«

»Nej, nej,« raabte Aslan, »skuf mig ikke, hans Navn var Aladdin Abusch Schamat.«

Ved disse Ord, der fremkaldte smertelige Erindringer, henflød Jasmin i Taarer, og spurgte, hvem der havde fortalt Aslan denne Hemmelighed.

»Ahmed Addanaf,« svarede han, og fortalte sin Moder alt, hvad der var passeret.

Efter at nu hans Moder havde fortalt ham alt angaaende hans Herkomst, begav Aslan sig hastigt til Ahmed Addanaf. Efter at have kysset hans Hænder, sagde han til ham:

»Min Moder, Jasmin, har bekræftet eders Udsagn, og nævnet mig Aladdin som min Fader; da jeg véd, at I var ham saa hengiven, vil jeg bede Eder være mig behjælpelig med at hævne hans Død og straffe hans Morder.«

»Hvem er hans Morder?« spurgte Ahmed.

»Det er den ryggesløse Komakom,« svarede Aslan.

»Hvorledes véd I det?« spurgte Ahmed videre.

»Jeg har hos ham set den gyldne Lygte,« svarede Aslan, »besat med Ædelstene, der blev stjaalet fra Khalifen. Paa min Bøn om at overlade mig dette Stykke, svarede han, at den allerede engang havde kostet et Menneske Livet, og fortalte mig tillige, hvorledes han havde stjaalet den sammen med nogle andre Sager, som han havde skjult i min Faders Hus.«

»Min Søn,« sagde endelig Ahmed Addanaf, »her maa vi

gaa forsigtig tilværks; I maa først gjøre Eder fordelagtig bekjendt for Khalifen, før vi afslører denne Hemmelighed. Næste Gang Emir Chaled skal til Khalifen, maa I bede om at følge med, og naar I saa er sammen med det hele Hof, maa I gjøre Eder bemærket ved en eller anden tapper Handling. Naar da Khalifen til Belønning tillader Eder at bede om en Naadesbevisning, bønfald ham da om at maatte hævne eders Faders Død. Forbavset vil han da svare Eder, at eders Fader lever endnu, men da skal I fortælle ham den fulde Sandhed, og bede ham om, til Bekræftelse af eders Ord, at undersøge Komakoms Hus.«

Aslan vendte da tilbage til Emirens Hus, og næste Gang, denne skulde til Khalifen, bad han ham om at maatte følge med. Emiren indvilligede gjærne heri, og begge begav sig ud til en aaben Slette, hvor Hæren stod opstillet i Slagorden, parat til Afmønstringen. Medens dette gik for sig, holdt Aslan sig bestandig nær til Emiren. Efter nogle krigeriske Øvelser vilde man vise Fyrsten Færdigheden i at slaa med Kolber. Der blev hentet Kugler og Kolber, og flere Ryttere begyndte at aflægge Bevis paa deres Duelighed, idet de gjensidig tilkastede hinanden Kuglerne. Men iblandt disse var der ogsaa en hemmelig Afsender fra nogle af Khalifens Fjender, der havde til Hensigt at dræbe ham. Han kastede af al Kraft en Kugle lige mod Khalifens Ansigt, men Aslan, der saa det, sprang til, og slog Kuglen med en saadan Kraft tilbage, saa den ramte Afsenderen lige i Brystet, og han styrtede af Hesten.

Khalifen, der saa den Fare, der havde truet ham, sagde højt:

»Velsignet være den, jeg kan takke for Livet.«

Øvelserne hørte strax op, Officererne steg ned af deres Heste, og Khalifen befalede, at man øjeblikkelig skulde føre Misdæderen for ham.

»Hvem har lejet dig til at begaa en saadan Misgjærning,« spurgte Khalifen ham, »er Du en Ven eller Fjende?«

»Fjende,« svarede Rytteren trodsig, »og jeg vilde dig tillivs; jeg roser mig af at være en Tilhænger af Aly.«

Herpaa befalede Khalifen, at man strax skulde hænge ham; derpaa vendte han sig til Aslan og sagde:

»Brave Yngling, jeg takker dig for mit Liv, udbed dig én Naade af mig.«

»De Troendes Behersker,« svarede Aslan, »jeg bønfalder Eder om at maatte hævne min Faders Død.«

»Men din Fader lever jo,« udbrød Khalifen, »og befinder sig jo, Gud være lovet, vel.«

Men nu fortalte Aslan Khalifen, at Emiren kun var hans Plejefader, og at hans rigtige Faders Navn var Aladdin Abusch Schamat.

»En Forræder,« udbrød Khalifen heftigt.

»Min Fader,« svarede Aslan, »har aldrig været nogen Forræder, men en af eders mest tro og hengivne Tjenere.«

»Har han ikke frastjaalet mig mine Klenodier?« spurgte Khalifen.

»De Troendes Behersker,« svarede Aladdin, »min Fader har aldrig været nogen Tyv; jeg beder eders Majestæt sige mig, om Lygten blev fundet sammen med det øvrige i min Faders Hus?«

Paa Khalifens benægtende Svar fortalte Aslan nu, hvorledes han havde set denne Lygte hos Komakom; og hvorledes denne var kommet ud af Fængslet, havde stjaalet Klenodierne,

og listet dem ind i Aladdins Hus, hvor de senere blev fundet. »Jeg besværger Eder endnu en Gang,« vedblev Aladdin, »lad mig hævne mig paa min Faders Snigmorder!«

Khalifen befalede strax at man skulde arrestere Komakom og føre ham frem for sig. Da han kom, trak Ahmed Addanaf, der ogsaa var tilstede, virkelig den gyldne Lygte frem fra Komakoms Bryst, og den fortørnede Khalif raabte ved dette Syn:

»Forræder, hvorfra har Du faaet dette Klenodie?«

»Jeg har kjøbt det,« svarede Komakom frækt.

»Du lyver,« vedblev Fyrsten med Afsky, »for at bringe min tro Tjener i Ulykke, har Du begaaet en saadan Misgjærning.«

Og han lod Komakom tildele Bastonade, og efter nogen Nølen bekjendte denne endelig, og blev kastet i Fængsel. Da Khalifen havde Mistanke om, at Emir Chaled stod i Forstaaelse, med Komakom, vilde han ogsaa lade ham fængsle, men Valien traadte frem og sagde:

»De Troendes Behersker, jeg er uskyldig i den Forbrydelse, der er begaaet; jeg efterkom kun eders Befaling, da jeg førte Aladdin til Døden, og jeg sværger, at jeg var uvidende om dette Forræderi. Komakom har sikkert fundet paa denne afskyelige List for at bemægtige sig Slavinden Jasmin.«

Da Aladdin saa sin Plejefader mistænkt, traadte ogsaa han frem og gik i Forbøn for ham. Khalifen spurgte nu, hvad der var blevet af Aslans Moder, og da han hørte, at hun stadig opholdt sig i Emir Chaleds Hus, bød han, at hun igjen skulde klædes, som det passede sig for hendes Stilling, og Valien skulde gaa hen og bryde de Segl, som der var lagt paa Aladdins Slot, og tilbagegive hans Søn al hans Gods og Rigdomme.

Valien efterkom strax Khalifens Befalinger; han gik hjem

og befalede sin Kone øjeblikkelig at gjengive Jasmin Friheden, og klæde hende paa en Maade, der anstod hende. Selv gik han til Aladdins Slot og aftog Seglene og overgav Aslan alle Nøglerne. Men ikke tilfreds hermed, opfordrede Khalifen Aslan til at udbede sig endnu en Naadesbevisning, og Aslan svarede, at nu havde han kun et Ønske tilbage, nemlig, at han kunde faa sin Fader at se. Med Taarer i Øjnene svarede Fyrsten ham:

»Ak, min Søn, din Fader lever ikke længer; hvor gjærne ønsker jeg det ikke selv, og hvor gjærne gav jeg ikke den, der kunde bringe mig den gode Nyhed, alt, hvad han bad mig om.«

Ved disse Ord kastede Ahmed Addanaf sig ned for Khalifen, og bad om han maatte tale frit.

»Det maa Du,« svarede Khalifen.

»Saa vover jeg at fortælle Eder, at Aladdin endnu lever og befinder sig vel. Jeg udrev ham af Dødens Arme og lod en anden dødsdømt Forbryder henrette i Stedet for ham, og nu befinder han sig i Alexandrien, hvorhen jeg i sin Tid har bragt ham.«

»Jeg vil se ham,« udbrød Khalifen henrykt, »rejs strax til Alexandrien og bring ham herhen.«

Derpaa lod han ham udbetale tusinde Guldstykker, og Ahmed begav sig ufortøvet paa Rejsen.

Imidlertid havde Aladdin i Alexandrien søgt at sælge de Varer, han forefandt i sin Butik. En Dag havde han i en mørk Afkrog fundet en Læderpung, hvori han ved nærmere Undersøgelse forefandt en kostbar Sten, med en vedhængende lille gylden Kjæde. Denne Sten havde fem Pletter, og der var paa hver af disse indgravet magiske Tegn. Aladdin troede først,

det var en Talisman, men da han forgjæves havde gnedet paa den, hængte han den op, i Haab om at sælge den. Snart kom ogsaa en frankisk Kjøbmand, og bød firsindstyve Dukater for den; men Aladdin sagde, at for den Pris var den ikke tilsalg. Herpaa svarede Kjøbmanden:

»Vel, saa byder jeg hundredetusind Dukater,« og da Aladdin var tilfreds hermed, vedblev han: »Men I begriber vel, at jeg ikke har en saa stor Sum hos mig, men naar I vil gaa med mig hen til mit Skib, saa vil jeg desforuden give Eder et Stykke Kameltøj, et Stykke Silke og et Stykke Fløjel i Kjøbet.«

Aladdin gik ind herpaa, gav Kjøbmanden den kostbare Sten, lukkede sin Butik og sagde til en af sine Naboer:

»Hvis jeg tilfældig skulde blive lidt længe borte, saa beder jeg Eder, hvis Hr. Ahmed Addanaf i min Fraværelse skulde komme, at overgive ham Nøglen til min Butik, og sige ham Grunden til min Udeblivelse.«

Aladdin fulgte derpaa med Kjøbmanden om Bord, og denne spurgte ham, om han ikke ønskede at nyde et Glas Sorbet. Paa Aladdins bekræftende Svar lod han det hente, men kastede først ubemærket et Sovepulver deri. Saasnart Aladdin havde drukket Glasset ud, faldt han i en tung Søvn.

Matroserne, der var underrettet om, hvad de skulde gjøre, lettede strax Anker, og den gunstige Vind førte snart Skibet ud i rum Sø.

Da Aladdin nogen Tid efter slog Øjnene op, spurgte han forundret, hvor han var.

»I er nu i min Magt,« svarede Kaptajnen med en djævelsk Latter; thi denne var det, der forklædt som Kjøbmand havde narret Aladdin om Bord paa sit Skib.

»Og hvem er I?« vedblev Aladdin.

»Jeg er Kaptajnen paa dette Skib, og er udtrykkelig kommen for at bortføre Eder til mit Hjærtes Elskede.«

Nogle Dage senere bemærkede de et Skib med fyrretyve Mænd fra Alexandrien. Kaptajnen befalede strax, at man skulde gjøre Jagt paa det, og da de havde indhentet, entret og erobret det, tog de det paa Slæb og fortsatte Rejsen til Genua. Førend de lagde ind i Havnen, lod Kaptajnen sig sætte i Land og gik til et Palads, der laa ved Strandbredden. En ung, tæt tilsløret Dame traadte ham i Møde og spurgte, om han medbragte Stenen og dennes Ejermand. Kaptajnen bekræftede dette og overgav hende Stenen, hvorpaa han vendte tilbage til Skibet, som nu løb ind i Havnen. Saasnart Kongen i Landet blev underrettet om Skibskaptajnens Ankomst, begav han sig med sin Livvagt om Bord og spurgte, om Rejsen var løbet heldigt af.

»Meget heldigt,« svarede Kaptajnen, »thi jeg har medbragt enogfyrretyve Kjøbmænd, der alle er Muselmænd.«

Kongen befalede, at man skulde føre dem alle op paa Slottet, og ankommet hertil, spurgte han den første, hvorfra han var.

»Fra Alexandrien,« svarede han.

Paa Fyrstens Vink afhuggede strax Skarpretteren hans Hoved. Saaledes gik det alle de fyrretyve Kjøbmænd, og kun Aladdin var tilbage, dybt bedrøvet over sine Kammeraters sørgelige Skjæbne.

»Hvorfra er Du, Muselmand?« spurgte Kongen.

»Fra Alexandrien,« svarede Aladdin, og forberedte sig allerede til at dø.

Da trængte en gammel Nonne sig frem, og sagde til Kongen:

»Herre, har jeg ikke bedt Eder om at tænke paa Klosteret, naar Skibskaptajnen medbragte nogle Fanger, og give dette en eller to til Kirkens Tjeneste?«

»I kommer noget sent, gode Moder,« svarede Kongen, »der er kun én tilbage, men tag imidlertid ham; han staar til eders Tjeneste.«

Nonnen tog saa Aladdin med sig til Klosteret, og sagde ham, hvad han fra nu af havde at gjøre; vadske Gulv, bære Vand, hente Brænde, børste Tæpper, sigte Hvede, ælte Deig og bage Brød, sørge for Maden, hælde Olie paa Lamperne og saa fremdeles. Aladdin, der aldeles ikke fattede, hvor han skulde overkomme alt det, den gamle Nonne forlangte af ham, begyndte at gjøre Indvendinger.

Men den gamle Nonne blev herover meget vred og udbrød:

»Har jeg ikke frelst Eder fra Døden, og dog vægrer I Eder ved at udføre det Arbejde, jeg paalægger Eder.« Lidt efter blev hun dog atter formildet og sagde:

»Min Søn, tag denne Stav (det var en Kobberstav med et Kors paa), gaa dermed ud af Klosteret, og den første I møder, enten det nu er Valien i denne By eller en hvilken som helst anden, hold denne Stav op for ham, og befal ham at bære Brænde til Klosteret; den næste I møder, befaler I at hente Vand, den tredie at bage Brød og saa fremdeles; de vil ikke vove at nægte dette.«

Aladdin gjorde som den gamle Nonne sagde, og henlevede nu sytten Aar i Klosteret, idet han hver Dag befalede store og smaa at gjøre Klosterets Arbejde.

Da disse Aar var forløbet, kom en Dag den gamle Nonne og sagde:

»I maa bort og tilbringe Natten i et Værtshus eller hos en Ven.«

Paa Aladdins Spørgsmaal om, hvorfor han skulde forlade Klosteret, svarede den gamle:

»Kongens Datter kommer her i Aften for at forrette sin Bøn, og da maa hun ikke møde Eder paa sin Vej.«

Aladdin lovede da at gaa, men besluttede i sit stille Sind ikke at lade Lejligheden til at se en saa smuk Dame som Kongens Datter, gaa ubenyttet hen.

Ved Aftenens Frembrud, skjulte Aladdin sig i en Afkrog, og saa herfra Prindsessen nærme sig med en Ledsagerinde, til hvem hun sagde:

»Min kjære Sobeïde, jeg glæder mig meget over, at Du er hos mig.«

Ved Navnet Sobeïde, studsede Aladdin, og saa nøjere paa Prindsessens Ledsagerinde, i hvem han til sin store Glæde gjenkjendte sin elskede Hustru, hvem han havde troet død. Dog holdt han sig endnu stille i sit Skjul.

Prindsessen rakte Sobeïde en Cithar og bad hende synge; hun svarede:

»Det er mig umuligt at synge, førend I har opfyldt det Løfte, I har givet mig, atter at forene mig med min elskede Ægtefælle, Aladdin Abusch Schamat.«

»Øjeblikket er maaske ikke saa fjærnt, som I tror,« svarede Prindsessen, »syng derfor en munter og glad Sang for at fejre dette lykkelige Gjensyn.«

»Hvor er han, hvor er han?« spurgte Sobeïde.

»Ikke saa langt herfra,« vedblev Prinsessen, »syng blot.«

Sobeïde sang nu saa yndigt, at Aladdin hurtigt sprang frem og trykkede hende til sit Hjærte.

»Du lever altsaa endnu, min dyrebare Hustru,« udraabte Aladdin.

»Jeg har aldrig ophørt at leve,« svarede Sobeïde, »og at sukke efter det Øjeblik, da vi atter skulde blive forenet. Vid, at en mægtig Aand unddrog mig din Kjærlighed, og den Skikkelse, Du antog for mit afsjælede Legeme, var kun Billedet af en anden Aand, der antog mine Træk for at skuffe dig. Efterat Du havde begravet ham, stod han atter op og kom tilbage til sin Herskerinde, Prindsesse Husn Mariam, min Velgjørerinde, som Du her ser for dig. Da jeg slog Øjnene op, og spurgte, hvorfor jeg befandt mig her, svarede hun mig: »Skjæbnen har ogsaa bestemt mig til at blive Aladdins Hustru, vil I dele hans Hjærte med mig? Jeg har netop ved min Kunst opdaget, at en svær Ulykke svæver ham over Hovedet. Da det er umuligt at afvende samme, har jeg i det mindste villet unddrage Eder Synet deraf«. Jeg har altsaa opholdt mig her hos Prindsessen indtil dette Øjeblik, hvor jeg nu gjenfinder Eder.«

Prindsessen vendte sig derpaa til Aladdin og spurgte, om han var villig til at tage hende til sin Hustru. Aladdin svarede, at han jo var en Muselmand og hun Kristen; men derpaa sagde Prindsessen:

»Denne Hindring existerer ikke, det er allerede atten Aar siden, at jeg blev gjennemtrængt af Islams Grundlære, og anerkjendte den som den eneste, sande Religion.«

Derpaa fortalte Prindsessen ham, at han i Bagdad havde en attenaarig Søn ved Navn Aslan, der indtog hans forrige Plads hos Khalifen; og at man havde opdaget den, der havde forøvet Tyveriet, nemlig den berygtede Komakom.

»Vid ogsaa,« tilføjede Prindsessen, »at det er mig, der har

sendt Eder den kostbare Sten og givet Skibskaptajnen Ordre til at føre baade den og Eder hertil. Denne Kaptajn vilde gifte sig med mig, men jeg underrettede ham om, at han først skulde skaffe mig Eder hertil; derpaa lod jeg ham rejse, forklædt som Kjøbmand, og gav ham rigeligt med Penge. Da Kongen, min Fader, lod de fyrretyve Kjøbmænd halshugge, var det atter mig, der frelste Eder ved den gamle Nonne.«

»Ak,« raabte Aladdin, »hvormeget skylder jeg Eder ikke, ædle Herskerinde.«

Derpaa fortalte Prindsessen ham paa hans Bøn, hvilke Egenskaber den kostbare Sten besad. »Min Faders Moder, »sagde hun, »var indviet i Trylleriets Kunster. Hun fandt tilfældig denne Sten mellem en Skat og gjemte den med største Omhyggelighed. Da jeg havde fyldt mit fjortende Aar beskjæftigede jeg mig meget med Religion, og kom til den Erkjendelse, at Islam er den eneste sande. Min Bedstemoder gav mig paa sit Dødsleje denne Sten og aabenbarede mig dens fem Egenskaber. Da hun skulde dø, forudsagde hun min Fader, at han skulde dø for en fremmeds Haand, der kom fra Alexandrien, og min Fader svor nu at ville dræbe alle, der kom fra den By; han lod Skibskaptajnen, som I kjender, kalde, og befalede ham at anholde de Skibe, der havde Muselmænd om Bord og føre dem hertil, hvor de, der var fra Alexandrien, saa blev dræbt. Efter min Bedstemoders Død vilde jeg udforske, hvem der skulde blive min Mand, og erfarede saa, at det skulde være Aladdin Abusch Schamat, Khalifen Harun al Rashids fortrolige Ven.«

Forbauset og rørt svarede Aladdin, at det vilde være ham en stor Glæde at blive Prindsessens Mand, efter alt det, hun havde gjort for ham. Han tilføjede derfor, at han gjærne vilde tilbage til Bagdad, og Prindsessen lovede at ordne alt. Hun

førte ham ad lønlige Veje hen til Paladset og indelukkede ham i et af sine Værelser, og begav sig derpaa til sin Fader.

Denne sad netop ved Maaltidet og indbød Husn Mariam til at deltage deri. Denne indvilligede ogsaa heri, men benyttede Lejligheden til at hælde et Sovepulver i hans Drik. Strax, da Kongen var faldet i Søvn, førte hun Aladdin til ham, og denne bandt hans Hænder og Fødder, og gav ham derpaa et Pulver, der atter ophævede Sovepulverets Virkning.

Forbauset vaagnede Kongen og følte sig lænket og fandt en fremmed staaende ved sin Side.

Aladdin bebrejdede ham hans Grusomhed mod Muselmændene, og lovede at give ham løs, hvis han vilde ophøre hermed og selv bekjende sig til den muhammedanske Lære. Men Kongen svor aldrig at ville det, og udstødte høje Forbandelser mod Muhammed. Forbitret stødte nu Aladdin ham en Dolk i Livet; derpaa skrev han i et aabent Brev, hvorfor han havde myrdet Kongen, lagde dette paa hans Pande, og begav sig tilbage til Mariam, der nu lovede at føre dem alle tre uskadt til Bagdad.

Hun satte sig sammen med Sobeïde og Aladdin paa en lille Sofa, der kom tilsyne ved, at hun gned lidt paa en af de flade Sider af den kostbare Sten, og sagde:

»Som en Følge af den Magt, der er over denne Sten ønsker jeg, at denne Sofa hæver sig i Luften.«

Strax svævede de hen over en dyb Dal, og paa Prindsessens Bud dalede de hurtigt ned. Derpaa gned Prinsessen en anden Flade og strax viste der sig et Telt, hvorunder de søgte Ly. Saaledes fremtryllede Prinsessen først en Flod, hvor de vaskede sig og forrettede deres Bøn, derpaa et dækket Bord med de lækreste Retter, hvormed de gjorde sig tilgode.

Da Kongens Søn den følgende Morgen traadte ind til sin

Fader, og fandt denne svømmende i sit Blod, ilede han strax til sin Søsters Værelser. Da han ikke fandt hende her, ilede han til den gamle Nonne, der fortalte, at siden i Gaar var baade hun og Aladdin forsvundet. Nu anede Kongesønnen Uraad, forsamlede sine Ryttere og satte efter Flygtningene. De red saa hurtigt, at det ikke varede længe, inden de naaede Dalen, hvor Mariam hvilede sig i Teltet sammen med Sobeïde og Aladdin. Da Prindsessen saa Rytterne komme sprængende og hendes Broder i Spidsen, gned hun øjeblikkelig paa Stenen og fremtryllede en drabelig Rytter, der strax sprængte af Sted og slog alle Rytterne paa Flugt med stærke Sabelhug.

Derpaa satte de sig igjen paa Sofaen og paa et Trylleord fra Mariams Mund, førte denne dem hurtigt til Alexandrien, lige hen til Aladdins Butik.

Ved deres Ankomst hertil mødte de den fra Bagdad udsendte Ahmed Addanaf, og stor var Glæden over dette uventede, glædelige Gjensyn. Ahmed fortalte Aladdin om dennes Søn Aslan, og Aladdin fortalte igjen ham sit vidunderlige Æventyr.

Derfra tog de alle fire ved Hjælp af Sofaen til Kairo, til Aladdins Forældre, der længe havde begrædt ham som død, og efter at have opholdt sig tre Dage i Kairo tog Aladdin og hans Ledsagere endelig til Bagdad; og denne Gang medtog de ogsaa Aladdins Forældre. Ved Ankomsten til Bagdad, skyndte Ahmed sig at underrette Khalifen om Aladdins Tilbagekomst, og Khalifen kom ham i Møde, ledsaget af Aslan, og modtog ham med aabne Arme.

Paa Khalifens Befaling blev nu Komakom ført frem for Aladdin, hvem Khalifen bad selv tage Hævn over, og strax

trak Aladdin sin Sabel og kløvede Komakoms Hoved. Derpaa lod Khalifen Kadien og Vidnerne komme, og underskrev selv Aladdins Giftermaal med Mariam, og den ene Fest fulgte paa den anden i Anledning af disse lykkelige Begivenheder, og alle henlevede fra nu af deres Liv i Lykke og Glæde.

Abu Muhammed Alkoslans Historie.

Khalifen Harun al Rashid sad en Dag paa sin Trone, omgivet af hele sit Hof, da en Slave traadte ind med et overordentligt prægtigt, med Perler og Diamanter besat Pandebaand i Haanden, nærmede sig Tronens Trin, berørte Gulvet med sin Pande, og derpaa mælte saalunde:

»Hersker over de Troende, Sobeïde, Eders ophøjede Gemalinde, har befalet mig at overbringe Eder hendes ærbødige Hilsen. Som Eders Højhed véd, har hun allerede længe beskjæftiget sig med at faa dette Pandebaand færdigt, og der fattes nu alene en stor Diamant i Midten; men hun har forgjæves i alle Eders Skatte og hos alle Bagdads Juvelerere søgt en Diamant, som var stor nok til dette Brug.«

Strax befalede Khalifen nogle af sine første Hof- og Embedsmænd at gjøre Udveje til en Diamant, som svarede til Hensigten. Men saa stor en Flid, de end anvendte derpaa, der lod sig ingen Sten finde, som var værdig til at krone Sobeïdes Værk. Ganske fortrædelig ytrede da Khalifen: »Den halve Jordklode adlyder mine Bud, og dog skulde jeg ikke

være i Stand til at skaffe min Gemalinde en ussel Diamant efter Ønske!«

Og han lod forespørge hos alle Juvelerere i sit Riges Hovedstæder, dog ligesaa forgjæves. Alle Juvelererne var enig i, at saadan en Sten alene var at finde hos en vis Abu Muhammed Alkoslan[1]), som boede i Basra.

»Det maa være en Pokkers Karl, den Abu Muhammed Alkoslan!« tænkte Khalifen ved sig selv, og lod strax gaa Ilbud til Emir Muhammed As-Sobeïdi, Statholderen af Basra, med streng Befaling til øjeblikkelig at sende den omtalte Abu Muhammed Alkoslan til Bagdad.

Mesrur, Obersten for Gildingerne, som fik dette Khalifens Ærinde at udrette, ilede saa stærkt, at han tilbagelagde Vejen imellem Bagdad og Basra i næsten den halve Tid af, hvad der sædvanlig brugtes til denne Rejse. Saasnart han havde fremstillet sig for Emiren og sagt denne Anledningen til sit Komme, skyndte denne sig med at efterkomme Khalifens Befaling, og sendte nogle af sine Officerer tilligemed Mesrur hen til Abu Muhammed Alkoslans Hus.

Paa deres Banken aabnede en Slave Døren. »Sig din Herre,« bød Mesrur, »at de Troendes Behersker forlanger hans Nærværelse!«

Saasnart Husets Herre havde modtaget dette Budskab, ilede han til Døren for at hilse paa sine Gjæster. Efterat Mesrur havde givet en nøjere Forklaring angaaende sit Ærinde, indbød Abu Muhammed ham og hans Ledsagere til at træde ind i Huset; dog Mesrur undskyldte sig med, at Khalifen var en

---

[1]) ɔ: den dovne.

utaalmodig Herre og ikke taalte mindste Opsættelse i Udførelsen af sine Befalinger.

»Saa tillad mig dog i det mindste,« ytrede Abu Muhammed da, »at forberede mig paa en værdig Maade til at træde frem for Khalifens Aasyn! Det skal ikke staa længe paa, forsikrer jeg Eder. Imidlertid viser I mig vel den Artighed at træde indenfor og udhvile Eder en Smule.«

Denne Indbydelse kunde Mesrur og hans Ledsagere ikke vel afslaa, og traadte derfor ind. I Forhallen fandt de paa begge Sider grønne Silkeforhæng, som fra øverst til nederst var broderet med Guld. Øjeblikkelig lod Abu Muhammed Alkoslan sine Gjæster af en ung Slave føre ind i det Indre af Huset, hvor de fandt et prægtigt Bad. Væggene og Gulvet var indlagt med Sølv og Guld i de kostbareste Træsorter; midt i Rummet befandt sig et Bækken af hvidt Marmor, fyldt med Vand, som duftede af Rosenolie; og nette, prægtigt klædte Slaver ventede paa det mindste Vink for at betjene de fremmede.

Efterat Mesrur og hans Ledsagere med inderligt Velbehag havde badet og salvet sig, blev der rakt dem nye Klæder af Guld og Silke. Saasnart de havde iført sig disse glimrende Dragter, blev de ført ind i Husherrens Værelse, og traf denne siddende paa en herlig Sofa, lænet op imod perlebroderede Hynder, og under en Baldakin af Guldbrokade, som straalede af Diamanter.

Abu Muhammed Alkoslan modtog Mesrur paa den mest forekommende Maade og bød ham tage Plads ved sin Side. Øjeblikkelig blev der frembaaret et kosteligt Maaltid i Fade af Guld og kinesisk Porcellæn; overhovedet herskede der i et og alt saadan Pragt, at Mesrur ikke kunde afholde sig fra

at udraabe, at han selv ved Khalifens Hof aldrig havde set Magen.

Da de endelig skiltes efter en særdeles behagelig tilbragt Aften, forærede Abu Muhammed Mesrur og hans Ledsagere hver en Pung med tusinde Guldstykker. Men den følgende Morgen beklædte han enhver af dem med en guldbroderet og guldfrynset Silkekaftan, og behandlede dem med den samme Artighed og overordentlige Gjæstfrihed som den foregaaende Dag.

Men Mesrur var ligefuldt ikke rigtig vel tilmode; han kunde ikke slaa sin utaalmodige og hidsige Herre ud af Tankerne, og gjentog for Husets Herre, at han paa ingen Maade turde opholde sig længere. Muhammed Alkoslan bad ham imidlertid saa indstændig, blot endnu at blive indtil den næste Morgen, da han ganske vist skulde være beredt til at følge med ham, at Mesrur umulig kunde modstaa ham.

I Virkeligheden holdt han ogsaa, hvad han havde lovet. Aarle den næste Morgen lod han føre et Muldyr frem, hvis Sadel var rigt broderet og besat med Perler og Diamanter, og besteg det, efter at have taget Afsked med Emir Muhammed Assobeïdi, for at følge med Mesrur tilbage til Bagdad. »Khalifen vil komme til at lukke sine Øjne højt op,« tænkte Mesrur ved sig selv, »naar han ser Abu Muhammed Alkoslan indfinde sig i en saa uforlignelig kostbar Dragt og i et saa prægtigt Optog. Allah eller Shejtan maa vide, hvor han har faaet saadan en Rigdom fra.«

Efter Ankomsten til Bagdad spildte Mesrur intet Øjeblik, inden han fik Abu Muhammed Alkoslan forestillet for Khalifen. Harun al Rashid modtog den fremmede med stor Velvillie, lod ham tage Plads hos sig og tillod ham at tale.

»Hersker over de Troende,« tog da Abu Muhammed til Orde, »jeg har taget mig den Frihed at medbringe nogle Smaaforæringer til Eders Højhed, og beder underdanigst om Tilladelse til at overrække Eder dem.«

Da Khalifen havde spurgt om, hvad det var for Gaver, han medbragte, traadte en Slave frem med et kostbart Skrin og satte det for sin Herres Fødder. Abu Muhammed aabnede det, og fremtog til Khalifens og Hoffets store Forbauselse nogle smaa Træer, hvis Stammer og Grene bestod af Guld, og hvis Blade og Frugter var af Smaragder, Topaser, Rubiner og blændende hvide Perler. Endvidere fremtog han en hel Del andre underfulde Kostbarheder, uden at det syntes at ville tage nogen Ende dermed; thi det var ved Trylleri, at alle disse Sager befandt sig i Skrinet. Det lod til, at Abu Muhammed blot behøvede at ønske, for at fremtage enhversomhelst blot tænkelig Gjenstand. Vel maatte Khalifen højligen undre sig; men hans Forbauselse skulde dog stige endnu højere, da Abu Muhammed derpaa af et andet Skrin, som blev overrakt ham, fremdrog et uhyre, med Perler og Ædelstene rigt broderet Silketelt. Stoffet var guldbaldyret og prydet med røde Rubiner og hvide Perler; Pælene, som understøttede og udspændte det, var af det kostbareste indiske Træ; i Fryndserne glimrede Amethyster og Safirer, og overalt paa Dugen var der i naturlige Billeder fremstillet en umaadelig Mængde Dyr og Fugle, hvis Fjer og Skind paa den kunstigste Maade var efterlignet ved allehaande ædle Stene. Det var i Virkeligheden en hel Naturhistorie.

Den stedse mere og mere blændede og over al Maade forbausede Khalif vidste ikke, hvad han skulde sige til alt dette. Men Abu Muhammed Alkoslan rev ham ud af Forlegenheden,

idet han med Beskedenhed ytrede: »Hersker over de Troende, ikke Frygt, men Hengivenhed og Agtelse for Eders Person bevægede mig til at indfinde mig for Eders Aasyn og medbringe disse Gaver; Khalifen Harun al Rashid hersker ikke alene over Land og Stad og Milloner af Undersaatter, men ogsaa over Sjæle og Hjerter. For endnu tydeligere at godtgjøre Eder, at Frygt ingen Andel har i min Hyldning, vil jeg med Eders Tilladelse vise Eder en hel Del andre Underværker, som kan give Eder et ringe Begreb om min Magt.«

Da Khalifen hertil villig havde givet sit Samtykke, traadte Abu Muhammed Alkoslan hen til et Vindue, idet han bøjede sig svagt, bevægede Læberne og hævede sine Øjne op til det Galleri, som indvendig omgav Khalifens Palads. Galleriet syntes ogsaa at bøje sig og nikke til Svar paa Abu Muhammeds Hilsen, og alle de fast tillukkede Døre syntes at springe op paa vid Gab. Da Abu Muhammed derpaa havde udtalt nogle uforstaaelige Ord, lod der sig pludselig høre titusinde Fuglestemmer, der ligeledes svarede ham.

Khalifen kunde ikke komme sig af sin Overraskelse, og spurgte med en vis hemmelig Bæven sin forunderlige Gjæst, hvorfra han havde faaet en saa overordentlig Magt. »Er I ikke,« sluttede han, »den for sin Dovenskab vidt og bredt bekjendte Abu Muhammed, en Søn af en Saarlæge ved de offentlige Bade, som døde i den yderste Elendighed?«

»Herre,« svarede Abu Muhammed Alkoslan, »min lave og usle Herkomst, min tidligere Armod og den overordentlige Dovenskab, som gjorde mig vidt berygtet, forøger i høj Grad det underfulde ved min Historie. Hvis Eders Højhed tillader, at jeg fortæller Eder den, tvivler jeg ikke om, at det jo vil lykkes mig at underholde Eder nogle Øjeblikke.«

»Intet skal være mig kjærere,« svarede Khalifen.

»Nuvel,« begyndte Abu Muhammed Alkoslan, »min Fader var virkelig en stakkels Saarlæge, der søgte sin Næring i de offentlige Bade; og hvad Eders Højhed har hørt om min exempelløse Dovenskab, er den rene Sandhed. Jeg var i min Ungdom saa doven, at jeg ikke gad rejse mig for at søge Skyggen, naar den lodrette Middagssol truede med at smelte min Hjerne, medens jeg laa og sov. Da jeg var femten Aar gammel døde min Fader og efterlod min Moder og mig i den dybeste Armod. Min stakkels Moder maatte tage Tjeneste i Nabolaget som Opvarterske, for at vinde sit Underhold; jeg for min Del bluedes ikke ved at ligge og dovne og lade min Moder dele sine surt erhvervede Smuler med mig.

En Dag kom min Moder til mig med fem Sølvskillinger, som hun havde sparet sammen, og sagde til mig: »Min Søn, i dette Øjeblik erfarer jeg, at Shejkh Abul Musaffer er i Begreb med at gaa under Sejl til Kina. Denne Mand er vidt bekjendt for sin store Retskaffenhed og sin Godhed imod de fattige. Mand Dig dog engang op og følg med mig hen til den gode Herre, og bed ham for disse Penge at kjøbe Dig en eller anden nyttig Gjenstand i hint Land, hvorom man fortæller saa mange vidunderlige Ting. Dersom Du ikke vil rejse Dig og følge med mig, saa tilsværger jeg Dig, fra dette Øjeblik ganske at slaa Haanden af Dig og lade Dig omkomme af Sult og Tørst. Nu, hvad bestemmer Du Dig til?«

Jeg kunde ikke tvivle om, at min Moder jo talte i ramme Alvor; da jeg altsaa med Grund frygtede for, at hun skulde opfylde sin Trusel, troede jeg at maatte gjøre en kraftig Anstrengelse for at udrive mig af den dyriske, næsten ufølsomme Tilstand, hvori jeg levede.

»Kjære Moder,« gav jeg altsaa til Svar, »saa vær dog i det mindste saa god at hjælpe mig op!« Medens dette gik for sig, sukkede og stønnede jeg og udgjød Taarer over den grusomme Vold, jeg maatte gjøre paa mig selv.

Da jeg endelig stod paa Benene, var min Moder saa god at bringe mig mine Tøfler, hvilke jeg lod det behage mig selv at trække paa. Derpaa tog hun mig under Armene og stødte mig fremad, og blev ikke træt af at støde, trække og slide i mig, indtil vi endelig med store Anstrengelser naaede Stranden, hvor Abul Musaffers Skib laa for Anker. Jeg hilste Manden og spurgte derpaa saa høflig, som jeg formaaede under mine helt ærgerlige Omstændigheder, om han hed Abul Musaffer; thi med Skam at sige, kjendte jeg ikke engang denne ellers vel bekjendte Guds Mand. Da han havde svaret ja til mit Spørgsmaal, bad jeg ham om, i det Land, hvor han agtede sig hen, for mine fem Sølvskillinger at kjøbe mig et eller andet, som jeg enten kunde have Gavn af eller tjene noget paa.

Forundret over mit besynderlige Væsen og Udseende spurgte Shejkhen sine Ledsagere, om de kjendte mig.

»Jo,« svarede disse, »det er den for sin Dovenskab berygtede Abu Muhammed med Tilnavnet Alkoslan. Det er i Dag uden Tvivl den første Gang i hans Liv, han har forladt sin Krog; det Anliggende, han har fremført for Eder, maa sandsynligvis altsaa være af den højeste Vigtighed.«

Da tog Abul Musaffer villig imod mine Penge, og lovede mig smilende, efter bedste Evne at udrette min Kommission. Jeg takkede ham for hans Godhed, tog atter min Moder under Armen og lod mig igjen slæbe hjem.

Abul Musaffer sejlede altsaa til Kina med en Mængde andre Kjøbmænd. Saasnart de alle havde afsat deres Varer og

indkjøbt nye, tiltraadte de ufortøvet Tilbagerejsen til Basra. Allerede havde de været tre Dage under Sejl paa den aabne Sø, da Abul Musaffer pludselig for op og forlangte, at Skibet skulde vende om og styre tilbage til det Sted, hvorfra det var kommet. Højlig forundrede spurgte de andre Kjøbmænd ham om Grunden til en saa overraskende Bestemmelse. »I erindrer Eder vist endnu,« svarede Abul Musaffer dem, »det Hverv, som den stakkels Abu Muhammed Alkoslan gav mig at udrette for sig i Kina. Det har jeg ganske glemt, og jeg føler mig forpligtet til øjeblikkelig at vende om igjen for at holde mit Løfte som en brav og paalidelig Mand.«

»Med Eders Tilladelse, Herre,« svarede Kjøbmændene, »tving os ikke til at vende om igjen for slig ubetydelig Sags Skyld! Kun nødig vil vi paany friste de Storme, som vi har overstaaet, og overhovedet de Farer, som vi hidtil har udrevet os af.«

Da Abul Musaffer imidlertid holdt fast ved sin Bestemmelse, tilbød Kjøbmændene hver enkelt for sig at fordoble den Sum, som han havde modtaget af Abu Muhammed, og Abul Musaffer fandt dette Tilbud saa fordelagtigt for sin Mandant, at han uden Betænkning gik ind derpaa.

Farten blev altsaa uforstyrret fortsat, og Kjøbmændene gik senere i Land paa en meget folkerig Ø, hvor der blev drevet en stærk Handel med Perler og Diamanter, for atter at ombytte deres Varer. Paa Stedets Bazar saa Abul Musaffer ved denne Lejlighed en Mand, som havde en hel Del Aber tilsalg, iblandt hvilke der fandtes en, som var ganske skurvet. Han standsede for at betragte dem, og bemærkede, at saasnart Manden blot et Øjeblik vendte Ryggen til, faldt alle de øvrige Aber over den stakkels skurvede, og mishandlede den paa det ynkeligste.

Naar deres Herre bemærkede, hvad der foregik imellem dem, bragte han rigtignok ved Hjælp af Stokken igjen Orden tilveje; men saasnart han atter vendte sig et Øjeblik fra dem, begyndte det samme grusomme Spil forfra.

Abul Musaffer følte Medlidenhed med dette arme Dyr og spurgte Manden, om han vilde sælge ham det. »Jeg byder Eder,« sagde han, »denne Haandfuld Sølvpenge derfor, som en stakkels Dreng gav mig, for at jeg skulde købe ham et eller andet i fremmed Land.«

Abens Ejermand var veltilfreds med Tilbudet, og ønskede kun, at Aben maatte være den unge Herre til nogen Gavn og Glæde. Abul Musaffer kjøbte altsaa Dyret, og lod en Slave bringe det ombord og binde det fast paa Dækket.

Da Kjøbmændene var færdig med deres Indkjøb, gik de atter under Sejl, og naaede en anden Ø, hvor de strax ved deres Ankomst blev omringet af en Mængde Dykkere, som tilbød deres Tjeneste. Medens nu disse Mennesker for et Pengestykke gik tilbunds i Havet, blev den paa Dækket fastlænkede Abe saa urolig, at den pludselig sønderrev sin Kjæde. I et Nu havde den styrtet sig i Havet.

»Store Allah!« udraabte Abul Musaffer. »Hvad vil den stakkels Abu Muhammed Alkoslan sige, naar han ikke engang faar den Abe at se, som jeg har kjøbt til ham for hans Sparepenge?«

Men Aben kom snart igjen tilsyne tilligemed de andre Dykkere, og havde flere store Perlemuslinger i Poterne, som den lagde for Abul Musaffers Fødder. Den gode Mand forbausedes i en overordentlig Grad, og mente med Rette, at det maatte have en ganske séregen Sammenhæng med denne kloge og driftige Abe.

Da Kjøbmændene paany var gaaet under Sejl, blev de overfaldet af en heftig Storm og drevet ind paa Kysten af en stor Ø, hvis Indbyggere var Negere, og tillige Menneskeædere [1]). Saasnart disse vilde Mennesker fik Øje paa Skibet, angreb de det fra alle Sider, bemægtigede sig det, bandt Kjøbmændene og førte dem for deres Konge. Dette Umenneske af en Fyrste lod strax endel af dem slagte og stege, og holdt dermed et stort Gjæstebud i Selskab med sine fornemste Undersaatter. De øvrige Kjøbmænd, som med dræbende Hjerteangst havde været Vidner til dette forfærdelige Skuespil, blev spærret inde i en Hytte, hvor de jammerlig forknytte saa en lignende Skjæbne imøde.

Men ved Midnatstid indfandt sig Aben, hvilken Menneskeæderne ikke havde skjænket nogen Opmærksomhed, og løste Abul Musaffers Baand. Denne begyndte strax at famle omkring i Mørket for at finde sine Ulykkeskammerater. »Lovet være den barmhjertige Allah,« raabte disse, saasnart de mærkede, at han var fri, »som brød Eders Baand, forat I skulle blive vor Befrier!«

»Mine Venner,« svarede Abul Musaffer, »ikke jeg selv har løst mine Baand; men Aben, som I véd, at jeg indkjøbte til

[1]) Menneskeædere, der tillige i 1001 Nat altid skildres som Negere, fremkomme ret hyppigt i flere af disse Eventyr. Da Arabernes og de tilgrænsende Handelsfolks Sørejser udstrakte sig over hele det indiske Ocean, er det sandsynligvis fra Øerne i den østlige Del af dette, at de har faaet Kundskab om Menneskeæderes Existens, foruden hvad der er berettet gjennem Sagn og Overlevering. At disse Menneskeædere alle uden Undtagelse betegnes som Negere, maa ikke forundre ved Fortællinger af denne Art, hvis etnografiske Kriterier er saa mangelfulde.

den stakkels Abu Muhammed Alkoslan, har vist mig og Eder denne store Tjeneste. For at vise mig taknemlig imod dette kloge Dyr har jeg isinde at skjænke dets Herre en Pung med tusinde Guldstykker.«

»Enhver af os vil give ham en ligesaa stor Sum,« raabte Kjøbmændene, »naar den vil vise os den samme Tjeneste.«

Neppe havde Aben hørt dette, førend den gav sig til ogsaa at løse deres Baand. De imod al Forventning og saa lykkelig befriede Kjøbmænd listede sig da ombord paa deres Skib, hvorfra de vilde heldigvis endnu intet havde bortført, spændte Sejlene ud, og fjernede sig hastig fra det Sted, som havde truet med at vorde dem saa fordærveligt.«

Men saasnart de befandt sig i Sikkerhed paa aaben Sø, erindrede Abul Musaffer Kjøbmændene om deres Løfter; ingen af dem alle gik fra sit Ord; men de skyndte sig alle med at afgjøre en saa hellig Gjæld. Abul Musaffer tog tilsidst selv tusinde Guldstykker ud af sin Kasse og lagde dem til de øvrige Penge, som Kjøbmændene havde sammenskudt, en ganske artig Sum af blanke Guldstykker. Den samme gunstige Vind, som havde hjulpet dem bort fra Menneskeædernes Ø, bragte dem snart derefter til Basra, og hastig udbredte sig Rygtet om deres Tilbagekomst.

En Dag kom min Moder aandeløs løbende hen til mig og sagde: »Hastig, min Søn, se til at komme paa Benene! Abul Musaffer er vendt tilbage; skynd Dig at komme hen at hilse paa ham og spørge, hvad han har bragt hjem med sig til Dig! Maaske er det noget, der kan begrunde hele din Fremtids Lykke!«

Jeg gabede og strakte mig og gned mine Øjne, og bad

derpaa min Moder om at hjælpe mig paa Benene og følge mig ned til Havnen; thi uden hendes Understøttelse saa jeg ingen Mulighed for at komme saa langt. Ved hendes Hjælp lykkedes det mig da ogsaa at komme paa Benene, og jeg maatte i Sandhed selv højligen undre mig over den Hast, hvormed min Moder fik mig slæbt ned til Havnen, uagtet jeg mange Gange var nærved at falde over mine egne Ben og idelig forviklede mig i mine Klæder. Men saasnart Abul Musaffer fik Øje paa mig, hilste han mig til min store Forundring som sin og sine Rejsefællers Befrier ud af en overhængende Dødsfare.

»Tag denne Abe!« sagde han. »Den har jeg kjøbt til Eder. Gaa saa hjem og vent mig i Eders Moders Hus! Jeg skal, saasnart som muligt, indfinde mig hos Eder.«

Helt forundret tog jeg imod Aben og gik hjem, idet jeg tænkte ved mig selv: »I Sandhed, det er en nydelig Handel, Abul Musaffer har gjort for mig! Det Indkjøb skal jeg rigtignok have baade Nytte og Fornøjelse af; Nytten indser jeg slet ikke, og Fornøjelsen vil vist kun blive fin!« Derpaa henvendte jeg mig til min Moder, der synes at have tabt baade Næse og Mund, og sagde: »Hvor Handelen dog er en herlig Ting! Saa ofte I ser mig sove, saa glem dog endelig ikke at vække mig og jage mig ned i Havnen! — Se ret paa mig, Moder! Er I ikke stolt af en Søn, som handler paa Kina?«

Men neppe havde jeg igjen kastet mig ned paa mit Tæppe, førend der indfandt sig flere Slaver, som i Abul Musaffers Navn spurgte, om de ikke her traf Abu Muhammed Alkoslan. Jeg havde just faaet Tid til at fremmumle et ærgerligt ja, da Shejkhen selv traadte ind i Væselset. Hans ærværdige Væsen indgjød

mig Ærefrygt, og, saa daarligt Lune jeg end var i, rejste jeg mig dog, gik ham imøde og kyssede ham paa Haanden. Men Abul Musaffer gav mig hertil ingen Tid; han faldt mig om Halsen og kyssede mig, og bad mig følge hjem med ham til hans Bolig.

»Altsaa igjen paa Vandring!« brummede jeg ærgerlig for mig selv, men fulgte dog med, da jeg ikke vovede at lade den ædle Mands Høflighed ubesvaret.

Saasnart Shejkhen havde ført mig ind i sit Hus og bragt mig tilsæde, befalede han en af de ham ledsagende Slaver at bringe mig de Penge, som tilhørte mig. Da begyndte jeg at spidse Øren! Men jeg var nær gaaet baade fra Sands og Samling, da Slaven kort efter kom tilbage og overleverede mig et Pengeskrin af en betydelig Tyngde.

»Her, min Søn,« sagde Abul Musaffer, idet han overrakte mig Nøglen til Skrinet, »der kan Du se, hvorledes Allah har velsignet dine fem Sølvpenninge! Alle disse Guldstykker er dine! Gak nu hjem med din Rigdom! Disse to Slaver skal ledsage Dig.«

Med en Henrykkelse, der ikke lader sig beskrive, bevidnede jeg den ædle Abul Musaffer min Taknemlighed, og vendte derpaa som et ganske andet Menneske, uden at ændse Bevægelsens Møje, i al Hast tilbage til min Moder for at lade hende dele min Glæde. »Nu, der ser Du,« ytrede min Moder, helt begejstret af Fryd, »at Forsynet ikke har glemt Dig! Men nu maa Du ogsaa se til at fortjene dets Velgjerninger, idet Du stræber at afkaste din hidtilværende Dovenskab og Ufølsomhed.«

Dette lovede jeg hende beredvillig, og den pludselige Lykkesomskiftning gjorde mig det let at holde mit Løfte.

Min Abe syntes med hver Dag at blive mig mere hengiven; den satte sig hos mig paa Sofaen og delte Mad og Drikke med mig, naar jeg holdt Maaltid. Men ubegribeligt var og blev det mig, at den stedse forsvandt ved Dagens Frembrud og ikke kom igjen før Middagstid, men da stedse bragte en Pung paa tusinde Guldstykker med sig og lagde for mine Fødder. Dette gjentog den saa ofte, at jeg tilsidst blev umaadelig rig; jeg kjøbte Landgodser og Lyststeder, lod opbygge flere prægtige Paladser og anskaffede en Mængde af de kostbareste Slaver og Slavinder.

En Dag, da min Abe efter Sædvane sad hos mig paa Sofaen, lagde jeg Mærke til, at den saa tilhøjre og tilvenstre, som om den vilde overbevise sig om, at vi var ene. Men jeg beder Eder, Hersker over de Troende, forestille Eder min grændseløse Forbauselse, da jeg derpaa saa Aben bevæge sine Læber og hørte den ganske tydelig udtale mit Navn! Helt forfærdet over dette Underværk vilde jeg springe op og flygte ud af Værelset; men Aben holdt mig tilbage og sagde:

»Vær rolig og ubekymret, Abu Muhammed, og undre Dig ikke over at høre mig tale! Jeg er nemlig ikke nogen sædvanlig Abe.«

»Hvad er Du da?« spurgte jeg endnu stedse forfærdet.

»Jeg er en af de frafaldne[1]) Aander,« svarede Aben. »Jeg følte mig rørt over den elendige Tilstand, hvori Du henslæbte dit Liv, og besluttede at gjøre ikke alene en Mand, men ogsaa en stor Herre af Dig. De Skatte, som jeg allerede har ladet

[1]) Dermed menes de Aander, der gjorde Oprør mod Salomon og ikke vilde underkaste sig ham. Alle onde Aander i 1001 Nats Eventyr tænkes henhørende til denne Klasse.

Dig tilflyde, kan give Dig et Begreb om min Magt og min gode Villie. Men jeg har isinde at gjøre endnu mere for Dig; jeg vil forskaffe Dig en Gemalinde, der i Skjønhed og Fuldkommenhed overgaar alle Jordens Kvinder.«

»Tak skal Du have,« svarede jeg. »Men hvorledes vil Du bringe dette Under i Stand?«

»Hør opmærksom efter, hvad jeg vil sige!« vedblev Aben. »Du skal i Morgen iføre Dig din kostbareste Klædning, lade en gylden, med Perler og Diamanter broderet Sadel lægge paa dit Muldyr, og ride hen til den Bazar, hvor der sælges Foder. Der spørger Du om Sherifens Bolig, stiger af hos ham og forlanger hans Datter tilægte. Skulde han indvende, at Du hverken er rig eller fornem nok, eller opholde sig over din simple Herkomst og din Mangel paa Anseelse, maa Du overrække ham en Pung med ti tusinde Guldstykker. Penge jævner alt her i Verden. Skulde han ikke være tilfreds med denne Morgengave, saa byd ham kun hvilkensomhelst fabelagtig høj Pengesum, Du vil; jeg skal nok staa til Ansvar for Beløbet. Under disse Omstændigheder tænker jeg, at alle Vanskeligheder vil blive hævet.«

Inderlig fornøjet over denne Meddelelse, der gav mig Udsigt til at faa en dejlig Kone og blive indlemmet i en af de fornemste Familier i Basra, lovede jeg nøjagtig at følge Abens Raad og Anvisning. Den følgende Morgen iførte jeg mig altsaa en prægtig Dragt, lod en med Perler og Diamanter broderet Sadel lægge paa mit Muldyr, og red hen til Bazaren, hvor jeg uden Vanskelighed fandt Sherifens Bolig. Jeg steg af udenfor hans Dør og traadte ind til ham, ledsaget af en hel Del herlig smykkede Slaver, som bar allehaande kostbare Gaver. Baade min Person og mit Optog gav Sherifen høje Tanker om mig;

han besvarede derfor med Venlighed min Hilsen, og spurgte, hvad der stod til Tjeneste.

»Herre,« gav jeg til Svar, »min Ro og Lykke hviler i Eders Hænder. Jeg har nemlig hørt Eders Datter skildre paa det allerfordelagtigste, og kommer for at bede Eder om hendes Haand.«

»Undskyld,« svarede Sherifen artig, «at jeg er saa fri at spørge om Eders Herkomst, Stand og især om Eders Formuesomstændigheder. Jeg har ikke den Ære at kjende Eder, og I indser vel, at man maa vide, hvem man giver sin eneste Datter til.«

Strax drog jeg en Pung med ti tusinde Guldstykker frem og overrakte Sherifen den med de Ord:

»Der er min Herkomst og min Stand! Den rige er altid en velbaaren og fornem Herre. I kjender Profetens Udsagn: »Penge bringer igjennem overalt!« Ogsaa en af vore Digtere har meget heldig i sine Vers udtrykt Rigdommens Fordele:

»Taler den rige, saa raaber enhver: »Han har Ret!« selv om han ikke véd, hvorom der er Tale. — Taler derimod den fattige, saa hedder det: »Han har Uret!« selv om Retten aabenbart er paa hans Side. — I alle Verdens Riger erhverver Penge deres Besidder Agtelse og Beundring. — Det er et indtrængende Sprog, naar han vil sætte sin Mening igjennem, og en Pil, naar han vil nogen tillivs.«

Da Sherifen hørte mig tale saaledes, slog han Øjnene ned og begyndte at overveje. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde han derpaa til mig: »Under disse Omstændigheder vil jeg blot forlange endnu ti tusinde Guldstykker af Eder.«

»Dem skal I strax faa,« svarede jeg og lod en af mine Slaver løbe hjem efter Pengene.

Synet af Pengene syntes at tilfredsstille Sherifen fuldkommen. Han stod op og bød sine Slaver lukke Magasinet. Derpaa førte han mig hjem i sit Hus, lod sine Slægtninge og Venner samle, og opsatte i deres Nærværelse en Ægteskabskontrakt, med det Løfte, at han vilde lade mit Bryllup staa om ti Dage.

Sjæleglad vendte jeg tilbage fra Sherifen, indelukkede mig med min Abe og meddelte den Udfaldet af mit Frieri. Aben, eller rettere Aanden, roste min Adfærd og priste mig lykkelig med Hensyn til den Kjærlighedsfryd, der ventede mig.

Men Aftenen før mit af Sherifen bestemte Bryllup tog Aben med en paafaldende Uro og Ængstelighed saaledes til Orde: »I Morgen skal alle dine Ønsker opfyldes. Tør jeg da vel vente, at Du ved denne Lykke, som Du alene skylder mig, vil tænke paa din Velgjører og vise ham en Tjeneste?«

»Forlang, hvad Du vil!« svarede jeg. »Hvad det end er, skal jeg ikke afslaa Dig det.«

»Nuvel,« vedblev Aben, »ved Siden af Brudekammeret er der et Kabinet, i hvis Dør der hænger en Kobberring; under denne Ring vil Du finde en Nøgle, hvormed Du kan aabne Døren. Ved Indtrædelsen i Kabinettet vil Du strax blive en Jernkiste vaer, paa hvis fire Hjørner der er befæstet Tryllefaner, og inden i hvilken der findes et Bækken fuldt af Guld og Ædelstene. Ved Siden af Bækkenet ligger elleve sammenslyngede Slanger, og midt i samme er der befæstet en glindsende hvid Hane. Ved Siden af Kisten findes et Sværd; tag det og hug Hovedet af Hanen; styrt Kisten om og gaa saa tilbage til din Brud! — Det er det hele, som jeg forlanger af Dig for alle de Tjenester, jeg allerede har ydet og fremdeles vil yde Dig.«

Beredvillig lovede jeg at opfylde Abens Ønske, uden at forlange Grunden at vide dertil. Men da jeg efter Bryllupshøjtiden blev ført ind i min Bruds Værelse, fik jeg strax Øje paa Kobberringen i Kabinetsdøren, som Aben havde talt om.

Saasnart jeg var ene med min Brud, tog jeg Sløret af hende; — maalløs blev jeg staaende, ubevægelig af Overraskelse og Beundring over en saa fuldkommen Dejlighed. Ingensinde havde Naturen frembragt en herligere Skabning! Hendes ædle og regelmæssige Træk, den lysende Hud, de straalende Øjne, — hendes Væxt og Holdning, og mere end alt andet hendes fortryllende Smil bragte mig saaledes ud af Fatning, at Aben og hans Forlangende nær var rundet mig af Tanker. Dog Taknemligheden var levende i mit Bryst, og den mindede mig efter de første Overraskelsens Øjeblikke med Alvor om min Pligt. Jeg maatte opfylde mit Løfte, førend jeg hengav mig i min ubegrændsede Lykke, udelukkende den kjære Abes Værk. Saasnart derfor min Gemalinde havde lagt sig til Hvile, tog jeg en af Lamperne, aabnede Kabinetsdøren og fandt alting derinde ganske saaledes, som Aben havde beskrevet mig det. Hastig greb jeg Sværdet ved mine Fødder, dræbte Hanen, huggede Tryllefanerne i Stykker og væltede Kisten.

I samme Øjeblik lød et højt Skrig inde i Brudekammeret ved Siden af. Jeg styrtede ind, og fandt min Brud i den hæslige Abes Arme. Førend jeg endnu kunde ile hende til Hjælp, havde Aanden bortført hende lige for mine Øjne.

Mit og min Kones høje Skrig havde vækket Sherifen, og han kom forskrækket løbende hid. Neppe var han traadt ind og havde savnet sin Datter i Brudekammeret, førend han gjættede hele den ulykkelige Sammenhæng; og han blev fuldkommen overbevist derom, saasnart han saa Kabinetsdøren aaben.

»Ulykkelige Abu Muhammed!« raabte han, idet han rev sig i Haar og Skjæg. »Lønner Du saaledes mig og min Datter for vor Godhed imod Dig? Jeg selv havde sammensat hin Talisman og anbragt den i Kabinettet for at forhindre den onde Aands Hensigter med min Datter. I hele sex Aar har han forgjæves bestræbt sig for at fremme sin Villie med hende; nu er Ulykken endelig sket, og jeg har ingen Datter mere, ingen Trøst i den hele Verden! Bort, bort fra mit Ansigt! Jeg kan ikke taale at se Eder for mine Øjne!«

Ligesom sønderknust ved Tanken om at have foranlediget en Kvindes Fordærvelse, som var saa elskelig uden Lige, og som var bleven mig saa dyrebar i de faa Øjeblikke, jeg havde kjendt hende, vendte jeg tilbage til mit Hus. Min første Id var at søge efter min Abe; men den var sporløst forsvunden. Nu først begreb jeg, hvorledes det hele hang sammen. Jeg havde kun været et Værktøj i Aandens Hænder til at tilintetgjøre den ham hindrende Talisman i Sherifens Hus. Rasende over saaledes at være bleven bedragen, sønderrev jeg mine Klæder, kradsede mit Ansigt tilblods, og besluttede endelig, ikke at blive længer i en Stad, hvor jeg havde set min ubeskrivelig høje Lykke opblomstre og gaa tilgrunde. Jeg forlod altsaa Basra og vandrede fremad paa Lykke og Fromme; uden at jeg vidste af det, overraskede Natten mig midt i en Ørken.

Idet jeg nu saa mig om efter et eller andet Tilflugtssted, bemærkede jeg i Maaneskinnet, ganske tæt ved mig, tvende store Slanger, en rød og en hvid, som kæmpede med hinanden. En vis ubevidst Deltagelse for den hvide Slange bevægede mig

til at tage en stor Sten op og kaste i Hovedet paa den røde, hvis Hjerneskal jeg ogsaa knuste. Hvislende flygtede den hvide Slange og forsvandt for mine Blikke; men snart kom den igjen tilbage med ti andre hvide Slanger. De nærmede sig tilsammen det af mig dræbte Uhyre og sled det istykker, saa at blot Hovedet blev tilbage; da tog de atter Flugten og forsvandt med Pilens Hastighed.

Medens jeg endnu stod og overvejede mit sælsomme Eventyr, hørte jeg tæt ved Siden af mig, dog uden at se nogen, en Stemme, som fremsagde følgende Vers: »Frygt ikke Skjæbnens Rænker! Himlen tilsiger Dig Lykke og Glæde.« Men denne Stemme, der syntes at trænge frem af Jorden, bragte Blodet i mine Aarer til at isne, istedetfor at trøste og opmuntre mig. Jeg vidste endnu ikke, om jeg skulde fly eller blive paa Stedet, — thi overalt omgav mig den samme sørgelige Ørken — da jeg tydelig hørte en Stemme fremsige følgende nye Vers: »Muslim, Du, der er saa lykkelig at tale Koranens Sprog, berolige Dig og frygt ikke for Shejtan og hele hans Slægt! Du er under de lydige Aanders Beskyttelse, der har den samme Tro som Du selv.«

»I Allahs Navn da, som I lovpriser,« raabte jeg: »lad mig vide, hvem I er!«

Neppe havde jeg udtalt, førend der viste sig et Væsen for mig i et langt hvidt Klædebon, og sagde: »Vi har erfaret din Godhed og dit Ædelmod. Alle den store og barmhjertige Allah og hans Profet lydige Aander deler vor Taknemlighed. Behøver Du vor Hjælp, saa tal blot! Vi er villige til at gjøre alt for Dig, hvad der staar i vor Magt.«

»Hvo kunde vel mere trænge til Hjælp end jeg?« udraabte

jeg: »Hvo i Verden har fristet slig en Vanskjæbne? Visselig, har nogen ulykkelig Ret til at beklage sig, saa er det mig!«

»Er Du ikke Abu Muhammed Alkoslan?« spurgte Aanden.

»Desværre, jo,« svarede jeg sukkende.

»Velan,« lød Svaret, »saa trøst Dig! Du har Beskyttere. Saa vid da, jeg er en Broder til den hvide Slange, som Du befriede. Vi er fire kjødelige Brødre, alle lige beredt til at tjene Dig og vise Dig vor Taknemlighed. Hin under en Abes Skikkelse skjulte frafaldne Aand skulde uden hin List aldrig have kunnet bemægtige sig din Gemalinde; den af hendes Fader forfærdigede Talisman hindrede alle hans Hensigter, lige indtil Du ødelagde den. Alligevel tvivler vi intet Øjeblik om at kunne gjenforene Dig med din Brud og berede den skjændige Forfører den Straf, han fortjener. Vi vil opbyde vor hele Magt i din Tjeneste for at gjengjælde den modtagne store Velgjerning.«

Med disse Ord udstødte Aanden et saa frygteligt Skrig, at Jorden bævede, og jeg havde ondt ved at holde mig paa Benene. Strax viste der sig en Skare bevæbnede, hvilke Aanden spurgte, om de kjendte Abens Opholdssted.

»Den boer,« svarede en af dem, »i Kobberstaden, hvor der aldrig trænger den mindste Lysstraale ind.«

»Abu Muhammed,« henvendte Aanden sig da til mig, »jeg vil medgive Dig en af mine Tjenere, som skal underrette Dig om, hvorledes Du igjen kan komme i Besiddelse af din unge Kone. Men vogt Dig vel, medens han fører Dig igjennem Luften, for at udtale Allahs Navn! Thi han hører til de os underkastede ulydige Aander, og glemte Du mit Raad, vilde han paa Øjeblikket forsvinde, og Du maatte over Hals og Hoved styrte ned fra Luften.«

Jeg lovede at holde mig Aandens Befaling efterrettelig, og besteg den frafaldne Aands Ryg med det Forsæt, paa det strengeste at holde min Tanke og min Mund i Ave. Med en rivende Hast hævede Uhyret sig med mig op i Luften, og snart kunde jeg ikke mere skimte Jorden, men saa alene et umaadeligt Rum trindt omkring mig, hvori Stjernerne omkrandsede mig som høje Bjerge. Endelig kom jeg saa højt, at jeg tydelig hørte Englenes Sang omkring den almægtiges Trone. Min Fører forklarede mig de Gjenstandes Natur og Egenskaber, som omgav mig og trindt omkring frembød sig for mit studsende Syn, og underholdt mig uophørlig og paa bedste Maade med den talløse Mængde af Værker fra Allahs almægtige Hænder. Dette gjorde han alene for at sysselsætte og adsprede mig; han tænkte nemlig, at hans forfængelige Snak skulde gjøre mig til lutter Øre og ganske lamme min Tunge, saa at jeg ikke, henreven af Beundring, udraabte den allerhøjestes Navn. Men heri havde han slemt forregnet sig. Thi pludselig viste sig en himmelsk Aand i azurblaat Klædebon, med lange lyse, ned over Skuldrene bølgende Lokker. Hans Aasyn straalede som Lyset, og i sin højre holdt han en Landse, fra hvilken der til alle Sider sprudlede Ildgnister.

»Abu Muhammed,« sagde han, »sig paa Øjeblikket: »Der gives ingen Gud uden den almægtige Allah —«, eller jeg gjennemborer Dig paa Stedet!«

Forskrækket glemte jeg mit faste Forsæt, og udtalte disse Ord, som maatte vorde mig fordærvelige. I samme Øjeblik stødte Lysets Aand sin Landse i den frafaldne Engel og forvandlede ham til Aske. Men jeg styrtede ned fra den umaadelige Højde — faldt og faldt, indtil jeg styrtede i Havet.

Faldet havde saaledes fortumlet og bedøvet mig, at jeg en Tidlang forblev under Vandet; men saasnart jeg atter kom til Besindelse, begyndte jeg at svømme af alle Kræfter. Men jeg vilde ganske vist være omkommen, hvis ikke heldigvis nogle Søfolk havde været i Nærheden med deres Baad og fisket mig op.

Disse Folk talte et mig ganske uforstaaeligt Sprog; med Tegn maatte jeg gjøre dem begribeligt, at jeg slet ikke forstod, hvad de sagde. Henimod Aften kastede de deres Net ud og fangede en stor Mængde Fisk, som de stegte, og hvoraf jeg spiste med god Madlyst. Den næste Morgen styrede de ind imod Kysten, og vi steg iland. Søfolkene førte mig derpaa ind i en stor og folkerig Stad og forestillede mig for deres Konge. Denne ædle Fyrste modtog mig med den største Godhed. Paa Forespørgsel erfarede jeg nu, at den Stad, hvori jeg befandt mig, hed Henâd og var en af Kinas betydeligste Søhandelsstæder. Kongen gav en af sine Vezirer udtrykkelig Befaling til at drage Omsorg for mig og skaffe mig alle Landets Mærkværdigheder at se.

Omtrent en Maanedstid havde jeg tilbragt ganske behagelig i denne Stad, da jeg en Morgenstund, medens jeg spadserede langs Bredden af en Flod, som beskyller Stadens Mure, saa en Rytter komme jagende hen imod mig med slappe Tøjler.

»Er I ikke Abu Muhammed Alkoslan?« spurgte han, da han havde naaet mig.

Da jeg hertil svarede ja, bad han mig være aldeles ubekymret, eftersom han hørte til mine Venner, og disse endnu ingenlunde havde glemt den dem beviste Velgjerning.

»Hvem er I da?« spurgte jeg ganske forundret.

»Jeg,« svarede Rytteren, »er en af den hvide Slanges Brødre, og kommer for at sige Eder, at I ikke er langt fjernet fra det Sted, hvor Eders Gemalinde smægter i den onde Aands grusomme Vold. I maa tænke paa at befri hende.«

Med disse Ord løftede han mig op bagved sig paa Hesten, kastede sin Kappe om mig, og bort for vi med Vindens Hastighed. Vi brusede hen over Bjerg og Dal, over Sø, gjennem Skov og Vang, og tilbagelagde i kort Tid en uhyre Strækning. Endelig standsede min Fører og bød mig stige af.

»Hist ser I en Bjergkjæde,« sagde han til mig, »den skal I gaa langs med, indtil I naar Kobberstaden. Men vogt Eder vel for at betræde den, førend jeg kommer tilbage og sætter Eder i Stand til at gjøre det uden Fare!«

I samme Øjeblik forsvandt han, og lod mig tilbage i en skrækkelig Ørken. Møjsommelig vandrede jeg hen over den tørre, før mig rimeligvis aldrig af nogen dødelig betraadte Jordbund, og naaede endelig den af Aanden betegnede Stad. Dens Mure var af Malm, og naaede helt op i Skyerne. Jeg nærmede mig og gik rundt omkring Staden for at opdage en Indgang; men min Efterforskning var forgjæves. Da fremtraadte pludselig igjen den hvide Slanges Broder og rakte mig et Tryllesværd, ved hvilken, som han sagde, jeg ganske ubemærket kunde komme ind i Staden. Jeg tog imod Sværdet, og Aanden var forsvunden, endnu førend jeg kunde takke ham.

Kort derefter hørte jeg en forvirret Larm af mange Stemmer, og da jeg saa mig om, fik jeg Øje paa en Skare Mennesker, som havde deres Øjne midt paa Brystet. Saasnart de bemærkede mig, kom de hen til mig og spurgte, hvem jeg var, og hvorledes jeg var kommen hid. Jeg tilfredsstillede deres Nys-

gjerrighed og fortalte dem uden Forbehold alle mine Eventyr. Folkene fortalte mig nu, at den onde Aand virkelig havde indesluttet sig med min Kone i Kobberstaden, men at de ikke vidste, hvorledes han havde behandlet hende. »Af os,« tilføjede de, »har Du intet at frygte; thi vi staar i hin Aands Tjeneste, hvilken Du kjender som en Broder til den hvide Slange. Hvis Du vil trænge ind i Staden, saa gaa hen til den Kilde, som Du ser udvælde histhenne, og følg dens Løb; det er den eneste Vej, som fører ind i Staden.«

Jeg fulgte det givne Raad og gik hen til en Vandledning, som jeg saa for mig, traadte ind og skred frem deri. Neppe var jeg kommen nogle Skridt hinsides Hvælvingen, førend jeg saa min Kone paa en stor Blomstereng siddende paa en Hynde af Guldbrokade og indhyllet i et Silkeslør, hvis Bort forestillede en herlig Have med Frugttræer, hvorpaa Frugterne var efterlignet med Perler og Diamanter.

Saasnart min Kone blev mig vaer, rejste hun sig hastig, ilede mig imøde og spurgte, hvem der havde ført mig ind i denne for alle dødelige utilgængelige Stad. Saasnart min Henrykkelse tillod mig at komme til Orde, fortalte jeg hende udførlig, hvad der var hændet mig siden vor Skilsmisse, og bad hende derpaa, nu ogsaa paa sin Side at tilfredsstille min Nysgjerrighed, og, om muligt, angive mig Midlerne til sin Befrielse.

»Denne fordømte Aands rasende Lidenskab,« tog min Elskede til Orde, »har heldigvis sat ham ganske ude af Stand til at skjule noget for mig, af hvad der enten kan gavne eller skade ham. Derfor kjender jeg alle hans Hemmeligheder, og véd af hans egen Mund, at der her i Nærheden gives en

Talisman, som behersker alting i denne Stad. Denne Talisman, ved Hjælp af hvilken intet er ham umuligt eller kan staa ham imod, er forvaret i hin Søjle, som I ser histhenne midt paa Engen.

»Hvoraf bestaar denne Talisman?« spurgte jeg.

»Det er en Ørn, hvorpaa der er indgravet Skrifttegn, som jeg ikke kjender,« svarede min Gemalinde. »Hvis Du tør binde an med den, saa træd hen til en glødende Kulild, kast nogle Korn af rent Moskus derpaa og giv Dig dermed til at beryge Ørnen. Alle Aander vil da møde for Dig enten for at underkaste sig eller tilintetgjøre Dig.«

Uden at betænke mig nærmede jeg mig Søjlen; jeg frygtede ikke for at blive bemærket, da jeg vidste, at Tryllesværdet gjorde mig usynlig. Saasnart jeg havde Ørnen i min Magt, forsøgte jeg dens Kræfter. Øjeblikkelig viste sig Aanderne og bøjede sig for mig af Frygt for mit truende Værge. Jeg befalede dem, for Øjeblikket at drage sig tilbage og forholde sig rolig, men for Fremtiden at være beredt til at adlyde mig og udføre mine Befalinger. Derpaa spurgte jeg min Gemalinde, om hun vilde følge med mig. Med Glæde erklærede hun sig beredt dertil, og hastig naaede vi ad den samme Vej, ad hvilken jeg var trængt ind i Staden, ud deraf igjen til de sælsomme Mennesker, som havde givet mig den velkomne Anvisning. Da jeg bad dem om at vise os Vejen hjem, gjorde de ikke alene med Beredvillighed dette, men fulgte os endogsaa ned til Strandbredden og forskaffede os et Skib, som var vel forsynet med alle Fornødenheder til en lang Rejse. En frisk Vind, der bestandig blæste fra det lykkelige Hjørne, bragte os hastig tilbage til Basra, hvor vi, som Eders Højhed

let kan tænke sig, af den gamle Sherif blev modtaget med aabne Arme.

Efterat vi nogen Tid havde udhvilet og forfrisket os efter Rejsens Møjsommeligheder, lukkede jeg mig en Dag inde paa mit Værelse og fremtog Ørnen, som jeg med den største Omhu havde opbevaret. Saasnart jeg havde beryget den, ilede Aanderne til fra alle Sider og kastede sig ned foran mig. Jeg befalede dem da at bringe alle Skatte af Guld, Perler og Diamanter fra Kobberstaden til Basra. I en utrolig Hast var denne Befaling udført. Derpaa bød jeg dem hidbringe mig selve den frafaldne Aand, som i Abeskikkelse saa skammelig havde overlistet mig. Neppe hàvde jeg udtalt, førend han skjælvende og ydmyg bedende stod foran mig. Men jeg lod mig paa ingen Maade røre. Efterat jeg med de bitreste Bebrejdelser havde foreholdt ham hans skjændige Daad, lod jeg mine underdanige Aander indespærre ham i en Kobberflaske og kaste ham i Havet, hvor der var dybest.

Siden hin Tid har jeg tilligemed min dyrebare Gemalinde nydt en fuldkommen uformørket Lykke. Alle mine Ønsker bliver øjeblikkelig opfyldt af de mig underdanige Aander. Ingen dødelig besidder følgelig en Magt, der kan lignes ved min; men jeg véd ogsaa at paaskjønne Allahs Miskundhed og takker ham derfor sent og aarle.«

Khalifen Harun al Rashid havde ikke alene paa det behageligste følt sig underholdt ved Abu Muhammeds Historie, men var tillige bleven dybt greben, næsten forfærdet ved Forestillingen om dette Menneskes umaadelige Magt. De ham tilbudte Gaver modtog han saa meget hellere, som han der-

imellem fandt flere Diamanter, som i Størrelse og Skjønhed endogsaa langt overgik Sobeïdes dristigste Ønsker. Til Gjengjæld overøste han Abu Muhammeds Alkoslan med de overordentligste Naadesbevisninger, og lod ham ikke vende tilbage til Basra, førend han havde sikret sig hans Venskab for hele Livet.

Den falske Khalif.

En Aften havde Harun al Rashid, Khalifen af Bagdad, fire og tyve af sine navnkundigste Hofmænd forsamlet omkring sig. Veziren Ibrahim Isaak-el-Nedim, Digteren Abu Nuwas, Barmekiden Djafar, Khalifens Storvezir og højre Haand, Mesrur, hans Vredes Sværd og Fuldbringeren af hans Befalinger var ogsaa til Stede, og Samtalen drejede sig om Digtekunst og Veltalenhed. Man fortalte, sang, fremsagde Digte og opgav Gaader. Ved alt dette var det uformærket blevet Midnat, og de tilstedeværende bad om Tilladelse til at drage sig tilbage. Khalifen var naadig nok til at give denne. Ogsaa Djafar og Mesrur vilde anbefale sig tilligemed de øvrige; men Khalifen holdt dem tilbage, bød Djafar atter tage Plads, og spurgte

ham, om han vel vidste, hvorfor han denne Nat vilde holde ham tilbage hos sig.

»Allah alene kjender det skjulte,« svarede Storveziren.

Da oplyste Harun, at han havde faaet et eventyrligt Indfald, som de skulde hjælpe ham med at udføre. De skulde nemlig alle tre forklæde sig som Kjøbmænd og tilbringe Natten paa Tigrisfloden i en Baad, sejlende frem og tilbage indtil Morgengry.

»Jeg kjeder mig,« sluttede han, »jeg bærer ligesom en Byrde paa Sjælen. Trods alt det interessante og morsomme, som denne Aftens Underholdning frembragte, har jeg dog ikke haft nogen rigtig Glæde deraf; maaske lykkes det mig bedre at adsprede mig paa denne Maade. I véd jo, at det er Tiden for natlige Lystfarter paa Strømmen, og at baade rige og fattige under sig denne Fornøjelse.«

»Mægtige Hersker,« svarede Storveziren, idet han med et let Suk opgav sin blide Nattero, »Du har at befale; og har Du i Sinde at gjøre en Lystfart paa Tigrisfloden, indser jeg ikke, hvo der skulde kunne hindre Dig deri.«

»Saa vil vi uden Tidsspilde bryde op,« ytrede Khalifen, og kort efter forlod de alle tre under Forklædning Paladset gjennem en hemmelig Dør, som førte ud til Floden.

Til deres store Forundring fandt de her ikke saa meget som en eneste af de mangfoldige Gondoler, som paa denne varme Aarstid ellers plejede at bedække Floden ved Nattetid. Over al Maade forundret forlangte Harun at vide af sin Storvezir, af hvilken Aarsag Floden denne Nat var aldeles øde, og hvorfor Bagdads Indvaanere ikke, som sædvanlig, foretog sig Lystfarter derpaa.

Da Djafar blev Svaret skyldig, tog Mesrur Ordet og sagde: »Folk er ikke til alle Tider lige oplagt, naadige Hersker, og naar alt kommer til alt, egner denne Fornøjelse sig dog alene for de rige og uafhængige, som, naar de har gjennemvaaget Natten med Lystighed, kan sove højt op ad Dagen, uden at deres Forretninger lider noget derved. Den fattige, som maa slide og slæbe hele Dagen for sit Livs Ophold, føler sig træt og søvnig om Aftenen, og faar ikke lettelig det Indfald at forspilde sin søde Nattero ved at sejle frem og tilbage paa Tigris. Og hvis han gjorde det, vilde han saa vel den næste Morgen være skikket til igjen at gaa til sit Dagværk for at fortjene Brødet til sig og sin Familie? — Heri, naadige Herre, maa I søge Aarsagen til, at Floden har et saa øde Udseende.«

Khalifen fandt vel Mesrurs Bemærkninger fuldkommen rigtige med Hensyn til den arbejdende Klasse, men bemærkede, at Kjøbmændenes og de store Herrers, overhovedet de velhavendes Fraværelse dog ingenlunde lod sig forklare paa denne Maade, og Djafar maatte tilstaa, at Sagen ligeledes var ham en Gaade.

For nu dog i det mindste selv at komme ud at sejle, gik de langs med Flodbredden for at finde en Baad; endelig fandt de en Baad, hvori en gammel Mand laa og sov. Paa Haruns Befaling maatte Mesrur vække ham og bringe ham frem for Khalifen; denne bød ham aabne Haanden og lagde tyve Guldstykker deri, idet han sagde: »Her har Du Penge. Gjør din Baad rede; vi vil sejle et Par Timer op og ned ad Strømmen.«

»Stig kun ind, mine ædle Herrer!« svarede den gamle Baadfører. »Allah bevare os for al Ulykke!«

Eventyrerne steg i Baaden, uden at forstaa Betydningen

af den gamle Mands sidste Ord, og snart var de midt ude i Strømmen. Men pludselig nærmede sig dem en prægtig Gondol med gyldne Fakler, hvori der brændte fedt Træ gjennemtrængt af Harpix, og som blev holdt i Vejret af tvende i Atlask og Guld klædte Mænd.

Ved dette Syn udraabte Baadføreren forfærdet: »Store Allah, bevar os for den os truende Ulykke! Vor sidste Time er kommen! Forbandet være den Havesyge, som fristede mig til at tage imod Eders Guldstykker; den er ene og alene Skyld i min Ulykke!«

Paa denne Maade vedblev han at udgyde sig for Khalifen og hans Ledsagere, hvilke han, ifølge deres Forklædning, holdt for ganske almindelige Kjøbmænd, fældede Taarer og udstødte Forbandelser.

Da gav Harun sig til at le højt og spurgte Skipperen: »Men, kjære Færgemand, hvorfor overøser Du os saaledes med Skjældsord?«

»Det mener jeg dog at have god Grund til,« svarede den gamle Mand, »eftersom I har styrtet mig i den dybeste Fordærvelse.«

»Hvad er det for en Snak?« ytrede Khalifen. »i ethvert Tilfælde vil det ikke gaa Dig værre end os; Du kan følgelig være ganske rolig.«

»Ja, deri har I Ret!« bekræftede Baadføreren med Bitterhed. »Om lidt vil I alle tre miste Eders Hoveder ligesom jeg! Men det er kun en daarlig Trøst, synes mig.«

»Hvem truer os da med at slaa Hovedet af os?« vedblev Khalifen med undertrykt Latter.

»Hvem anden end Besidderen af hin Gondol, Hr. Grinebider,« svarede den gamle Mand.

»Hvem er det da?»

»Hvem anden end selve Khalifen, vor naadige Herre, Harun al Rashid!« raabte Fiskeren i dødelig Angst. »Han har ladet bekjendtgjøre, at han vilde lade Hovedet hugge af enhver, som denne Nat vovede at lade sig se paa Tigrisstrømmen, og han vil visselig ikke lægge Fingrene imellem, kjender jeg den Herre ret.«

Da gav Harun sig med streng Mine til at foreholde den gamle Baadfører, hvorfor han dog havde bragt dem i denne dødelige Fare, da han forud kjendte Khalifens Forbud; men denne undskyldte sig med, at de tyve Guldstykker havde fristet hans Armod saa stærkt, at han ikke havde kunnet modstaa.

»Nu har vi intet uden Allah at sætte vor Lid til!« sluttede Oldingen grædende, og gav sig til at fremsige Bønner for at forberede sig til Døden.

Khalifen følte sig rørt ved Færgemandens Fortvivlelse; han rakte ham tyve Guldstykker endnu, og bød ham dreje af til Siden ind i en mørk Bugt, som viste sig i Nærheden, og hvor de maaske kunde undgaa at blive bemærket af den dem imødekommende Gondol. Skipperen tog imod Pengene og standsede sine Taarer; derpaa tog han atter Aarerne i Haand og drejede til Siden ind imod den i dyb Skygge hvilende Flodbred. Og virkelig lykkedes det dem at slippe ind i det endnu til rette Tid fundne Smuthul, uden at blive bemærket af den med Pilens Hastighed forbifarende Gondol; deres lille Baad laa fuldkommen skjult under et paa høje Pæle i Strømmen opført Lysthus.

Medens det fremmede Fartøj gled forbi, betragtede de tre Eventyrere det med den største Opmærksomhed. Det tog sig overmaade prægtigt ud og straalede overalt af Guld og herlige

Farver. I Gjenskinnet af Faklerne blinkede allehaande polerede Vaaben, saasom Sværd, Landser og herlig forarbejdede Pantsere; men i Gondolens Agterdel saa man kostbare Tæpper og en Sofa med Hynder af Fløjl og Silke, broderet med Guld, Perler og Koraller. Midt i samme hævede der sig en gylden, med Perler og Ædelstene rigt udsmykket Trone, paa hvilken en prægtig klædt ung Mand af det skjønneste Udvortes skjødesløst hvilede. Hans Pande var prydet med et kongeligt Bind, der glimrede af de største Juveler, og i Haanden holdt han en scepterlignende Stav. Ved hans højre Side stod der en Mand, som havde megen Lighed med Storveziren Djafar, paa hans venstre en anden, der skulde forestille Veziren Isaak-el Nedim. Foran ham stod Mesrurs livagtige Dobbeltgænger, og bagved denne tyve unge Slaver med runde Ansigter, der straalede som Fuldmaanen. Hele den bageste Del af Gondolen var bedækket med et Silkesejl, hvis indre Side var ligesom oversaaet med Ædelstene, der i Glands kappedes med Nattehimlens Stjerner. Lidt tiihøjre havde den unge Mand for sig et blomstersmykket Bord, hvorpaa der stod tvende Voxkjærter i massive Guldstager. Ved hans Fødder dampede fire Røgelsekar med den mest udsøgte Virak. Tyve med Overdaadighed smykkede Roerkarle bragte den lette Gondol til at flyve.

Den ved sligt overordentligt Skue højlig overraskede Khalif kunde neppe fatte sig af sin Forbauselse. Men denne steg endnu højere, da han fra Gondolens Forstavn hørte en Mand udraabe: »Folk, rige og fattige, frie og Slaver, indfødte og fremmede, viser Khalifens ophøjede Villie Lydighed, — alle Troendes Behersker, Allahs Skygge paa Jorden, Kongernes Konge, Naadens Skatkammer, de ulykkeliges Tilflugt, en Gjen-

stand for Ros og Berømmelse af Digtere og de lærde, Magtens uudtømmelige Kilde, — den hæderkronede Fyrste Harun al Rashid! — Han forbyder Eder at gjøre Lystfarter paa Tigris, iligemaade at aabne Eders Vinduer ud imod Strømmen. — Ulydighed bliver straffet med Døden og Beslaglæggelse af al Ejendom!«

Khalifen havde imidlertid ikke vendt et Øje bort fra den unge Mand, og jo længer han betragtede ham, desto mere Adel, Ynde og Skjønhed fandt han hos ham. Da Djafar paa hans Spørgsmaal havde maattet tilstaa, at han ikke vidste, hvem den unge Mand var, ytrede han: »Tilvisse, Personen forstaar sig ypperlig paa Hoffets Etikette; han har ikke glemt det allermindste af, hvad der hører til Khalifens offentlige Fremtræden. Men allermest undrer mig dog den paafaldende Lighed, som Manden paa hans højre Side har med Dig, Djafar, og Manden foran ham med Dig, min gode Mesrur. Heller ikke de øvrige Personer spiller deres Rolle daarlig som mine Hoffolk, og Pragten overgaar endog den, som jeg plejer at føre. Jeg kan ikke komme mig af min Forbauselse!«

Fra deres Skjulested saa de derpaa den falske Khalif lande tæt i Nærheden; han besteg en prægtig optømmet Hest og red bort, omgiven af en Mængde Fakkelbærere og hele sin glimrende Hofstat; men foran ham skred Herolder, som med høj Røst forkyndte Herskerens Pris.

Saasnart Harun al Rashid ingen flere saa ved Flodbredden, befalede han Færgemanden at ro til Land, forat de kunde følge efter Eventyreren. Men da denne ved deres Landing var sporløst forsvunden, vendte Khalifen tilbage til sit Palads, efterat han havde givet Færgemanden endnu tyve Guldstykker, med

den Anvisning, at han den følgende Aften skulde vente dem igjen paa samme Sted. »Vi er fremmede i Bagdad,« tilføjede han, »bor i en Khan og ønsker at tilbringe nogle Timer behagelig paa Floden. Vor Gavmildhed kjender Du allerede.«

Nattens underfulde Begivenheder tillod ikke Khalifen at lukke noget Øje, og med pinefuld Utaalmodighed higede han efter Oplysning i Sagen. Saasnart derfor Morgenen blot dæmrede, forlod han sit Leje, forrettede sin Bøn, idet han med brændende Nidkjærhed paakaldte Profeten, og lod derpaa sin Frokost bringe. Snart efter traadte Mesrur frem for ham og meldte: »Hersker over alle Troende, Allahs Stedfortræder her paa Jorden! Kredsen af dine i Divanet forsamlede Vezirer og Raadsherrer frembyder et i Sandhed glimrende Skue, og der fattes intet andet til Fuldendelsen, end at Du skal forherlige Forsamlingen med din Nærværelse. — Kom og vis Dig for dine Krigere, af hvilke Du er saa højt elsket, skift Ret imellem dine trofaste Undersaatter, og udbred dine Velgjerninger til alle den store Allahs Skabninger!«

Da rejste Khalifen sig, kastede Herskerkaaben om sine Skuldre, iførte sig alle de Smykker, som betegner den højeste Herskermyndighed her paa Jorden, gik ind i Divanet og besteg med faste Skridt sin Trone. Strax ordnede sig paa begge Sider af ham efter deres indbyrdes Rang alle hans Riges Store! Vezirerne, Feltherrerne, Dommerne, de lærde og Digterne, tilligemed alle Divanets øvrige ærværdige Medlemmer, og én af dem udtalte med høj Røst det sædvanlige Ønske om Khalifens Velgaaende, hvori alle de tilstedeværende ligesom i Chor stemmede i med.

Derpaa henvendte en anden sig til Khalifen med følgende Ord:

»Herre, Du, som har naaet Magtens og Berømmelsens højeste Trin, tag Dig iagt for Stolthedens og Forfængelighedens Rus og tomme Indbildning; thi maaske allerede i Morgen har dit Herredømme Ende. Evig Varighed har alene Allahs Regimente. Hvor ofte har Verden ikke allerede vexlet Udseende og Herrer? — Lader os enstemmigt bekjende: »Ære tilkommer alene ham, hvis Rige er uomskifteligt!«

Dernæst traadte en tredje frem og begyndte at foredrage Lærdomme af Religionen og Sædelæren. Dog snart gav Khalifen ham et Tegn til, at han skulde holde inde, forat Afgjørelsen af Regjeringssagerne kunde tage sin Begyndelse. Om sit natlige Eventyr taug de Troendes Behersker ganske stille; men han beholdt det i Tanken hele den udslagne Dag.

Ved sædvanlig Tid opløstes Divanet, og Soldaterne marscherede bort. Da begav Harun sig ind i Avdientssalen, hvor han tilbragte Resten af Dagen, med brændende Utaalmodighed afventende Nattens Indbrud.

Endelig viste Stjernerne sig atter, og man fornam Hanegalet, som udsiger: »I ligegyldige, der sover, bevidner hans Enhed og Storhed, som ingensinde sover!«

Nu opfordrede Khalifen sin Storvezir Djafar til at ledsage sig, og begge forlod Paladset under den sædvanlige Forklædning. Nede ved Floden ventede allerede Færgemanden paa dem; idet Harun steg ned i Baaden, belønnede han foreløbig hans Punktlighed med tyve Guldstykker. Stille gled Baaden nedad Floden. Men de var endnu ikke naaet synderlig langt, da den falske Khalifs Gondol allerede viste sig. Strax drejede Færgemanden

af, og naaede lykkelig Skjulestedet fra den forrige Nat; her kunde de i Mag og Sikkerhed se den falske Khalif sejle forbi. Denne Gang stod der tredsindstyve endnu smukkere og prægtigere klædte Mamelukker for hans Aasyn. Ikke langt fra deres Tilflugtssted gik Eventyreren i Land, og Khalifen lod strax lægge til ved Bredden, for ikke at tabe ham af Sigte som den forrige Gang. Hastig fulgte Harun og Storveziren efter ham, og vovede sig dristig saa nær, at de ved de talrige Faklers Skin kunde overse hele Toget, og bemærke alt, hvad der foregik.

Den falske Khalif red en herlig Araber, der paa kostbar Maade var sadlet og optømmet efter Abbassidernes Brug og Sædvane. Mamelukkerne drog i god Orden frem foran ham, og i Spidsen gik en Herold, som udraabte: »Hvo, som forlader sit Hus eller vover sig til Vinduet, skal miste Livet og hele sin Formue. — Allah bevare os for Kongernes Vrede!«

Harun maatte inderlig le over disse tomme Trusler, og spøgte derover med Storveziren, men erklærede tillige, at han vilde følge med Toget indtil det yderste for at faa en fuldstændig Oplysning om den besynderlige Sammenhæng ved dette Eventyr.

Efter at have tilbagelagt en lang Vejstrækning, naaede Toget endelig de yderste Haver udenfor Staden Bagdad. Harun og Djafar var imidlertid bestandig rykket nærmere, saa at de tilsidst aldeles havde sluttet sig til Toget. Dog snart blev de bemærket; de tilsyneladende Kjøbmænd blev grebet og førte frem for den falske Khalif. I barsk Tone gav denne sig til at forhøre dem: »Uslinge, hvem er I, og hvad har ført Eder hid? Har I ikke hørt min Bekjendtgjørelse? Ved mine ophøjede Forfædre sværger jeg, at lade Hænder og Fødder hugge

af Eder, hvis I ikke ligefrem tilstaar Sandheden. Skulde I have været forvovne nok til at trodse mine Befalinger?«

»Berolige Dig, høje Khalif,« svarede Harun, »og hør, hvad vi har at sige til vor Undskyldning! Lader Du Naade gaa for Ret, giver Du derved et Bevis paa din Mildhed; lader Du os undgjælde, vil vi ikke dadle din Retfærdighed.«

»Og hvad har I da at anføre til Eders Undskyldning?« vedblev den falske Khalif.

»Vi er fremmede og har i Dag for første Gang betraadt Staden Bagdad,« svarede Harun, »vi har gjennemstrejfet den fra Ende til anden, og da vi til vor store Forundring fandt den øde og tom, har vi ikke kunnet tilbageholde det Spørgsmaal, hvad der var blevet af denne herlige og blomstrende Stads uhyre Befolkning. — »Alle Folk gjør Lystfarter paa Tigrisfloden,« modtog vi til Svar, »det er en almindelig Morskab paa denne Aarstid; og vil I se Mennesker, maa I selv tage en Baad og lade Eder ro op og ned ad Strømmen.« — Saa begav vi os da ned til Flodbredden, hvor vi fandt en uhyre Stimmel af Mennesker i broget Blanding, som var lystige og morede sig efter bedste Evne. Man spiste og drak og dandsede, og vi efterfulgte det almindelige Exempel. Endelig lod vi os sætte over Strømmen, steg hinsides i Land og fortsatte vor behagelige Underholdning. Vor Baadfører følte sig imidlertid træt af Dagens Anstrængelse, og lagde sig til at sove i sit Fartøj, efter at have bedet os om at vække sig før Solnedgang, forat han kunde bringe os tilbage til Staden. Men efter en lang Spadseretur blev vi ligeledes trætte, lagde os til at sove, og vaagnede først, da det allerede var blevet temmelig mørkt. Da vi nu endelig vækkede den endnu slumrende Baadfører, gjorde han os de bitreste Bebrejdelser, fordi vi havde ladet ham sove saa længe. Da vi der-

imod indvendte, at vi ret vel kunde tilbringe den milde Sommernat under aaben Himmel, erklærede han os, at Røvere gjorde Flodbredden paa denne Side højst usikker, og skyndte sig med at sætte os over til den modsatte Flodbred.

Da han nu her bemærkede Skinnet af Eders Fakler, ytrede han: »Der drager en nyformælet hjem med sin Brud! Slutter Eder til Toget, og I kan bivaane et herligt Bryllupsgilde, saafremt I ønsker det. Brudgommens Ledsagere opfører en fortræffelig Musik, og I vil komme til at underholde Eder paa det behageligste hele Natten. Men i Morgen tidlig efter Frokosten kan I gaa, hvorhen I vil; thi paa denne Side er Egnen sikker og rolig, og I har ikke det mindste at befrygte«.

Ved denne Tale lod vi os forlede til at følge efter Eder og slutte os til Toget, i den Forventning, at vi skulde blive delagtige i et overdaadigt Gjæstebud. — Den Bekjendtgjørelse, som I omtaler, vide vi ikke i fjerneste Maade noget af.«

»I maa prise Himlen, at I ikke er fra Bagdad,« ytrede den falske Khalif, »thi i dette Tilfælde skulde I sikkerlig ikke have undgaaet den vel fortjente Straf. Som fremmede ønsker jeg Eder velkommen; I kan være ganske ubekymret, idet jeg indbyder Eder til at være mine Gjæster for den øvrige Del af Natten.«

»I viser os ligesaa megen Ære som Naade,« svarede Harun, »og vi beder Eder modtage vor ærbødige Tak derfor.«

I dette Øjeblik nærmede Djafar sig Khalifen og hviskede ham i Øret: »I Sandhed, Herre, I forstaar at dreje en Løgn saa godt som nogen!«

Harun gav ham istedetfor Svar et Vink, at han skulde tie og forholde sig rolig.

Khalifen og hans Storvezir drog altsaa med til den falske Khalifs Palads, som laa ved den yderste Ende af Haverne; det var overordentlig prægtigt; de af Søjler baarne Stokværk ydede det herligste Skue; den store Port var af Ibenholt, glindsende af Politur og stærkt beslaaet med det pure Guld.

Den falske Khalif stod af Hesten og lod Harun tilligemed hans Ledsager træde ind med sig i Paladset. De blev ført ind i en stor Sal, hvis Midte indtoges af et rundt Bækken med et herligt Springvand. Trindt omkring løb en Divan med rigt broderede Tæpper, og ovenover Døren læste man: »Maatte Held og Fred bo paa dette med alle Lykkens andre Gaver rigelig udstyrede Sted! — Saa vilde det være et Underværk paa Jorden, et sandt Paradis, som ingen Tunge formaaede at beskrive!«

Den foregivne Khalif tog Plads paa en med Perler og ædle Stene overdaadig udsmykket Trone, under en Baldakin af grønt Fløjl med gyldne Fryndser; aldrig har selv den mægtigste Fyrste ejet Magen til sligt et Pragtstykke. Tronen var baaren af Sandeltræs Søjler, som udbredte den kosteligste Vellugt trindt omkring. Fuld af Ærefrygt tog de foregivne Hoffolk Plads paa begge Sider af deres Hersker, og Harun med hans Ledsager fik Tilladelse til at sætte sig. Efter nogle Øjeblikkes Forløb gav den falske Khalif sin Hushovmester et Vink; øjeblikkelig blev kostbare Borde frembaaret og besat med de herligste Retter og allehaande liflige Vine og Sorbet'er. En ung Slavinde fyldte en Skaal, traadte frem og sang:

— Lad Hængeørerne beholde Moskeerne, saalænge de ville! Vi ville i lange Drag indsuge den kostelige Vin. Koranen siger intetsteds: »Ve de Berusede!« men: »Ve over Hyklerne!«

Derpaa bød den øverste Mundskjænk knælende den falske Khalif den paany fyldte Skaal. Denne tømte den rask og gav den tilbage. Saaledes gik Mundskjænkene hele Raden rundt, indtil Turen kom til Harun al Rashid; denne viste Skaalen fra sig, eftersom han ved en vis skrækkelig Begivenhed havde forsvoret nogensinde mere at drikke Vin.

»Allah bevare mig fra at besvære Eders Samvittighed!« ytrede den falske Khalif, og lod Harun istedetfor række en kostelig Sorbet.

Maaltidet varede meget længe, og Harun maatte bekjende for sin Storvezir, at han aldrig i sit Liv havde spist bedre, og at overhovedet alt, hvad der foregik og omgav ham, opvakte hans allerhøjeste Forbauselse. — »Jeg gløder af Nysgjerrighed efter at erfare, hvo den unge Mand dog egentlig er,« tilføjede han.

Den falske Khalif mærkede denne Hvisken og spurgte, hvad det var for Hemmeligheder, de havde med hinanden.

»Tilgiv, Herre,« tog Harun Ordet, »vi vilde ingenlunde dermed fornærme Dig! Min aldrende og vidt berejste Ledsager meddelte mig kun sin høje Forundring over den Dig omgivende Pragt og Herlighed, som han endnu aldrig nogetsteds har set Magen til, og lod falde den Ytring, at der aldeles intet vilde fattes til at gjøre denne Fest fuldkommen, naar der blot var en god Musik tilstede. Thi et festligt Maaltid uden Musik er som en Hvileplads i Ørkenen uden Vand og Skygge. — Hvorledes er det ogsaa muligt, at de Troendes Behersker, den ophøjede Beskytter og Velynder af alle skjønne Kunster, kan holde sit Maaltid uden Musik? — Det var denne Gjenstand, som vi hviskende afhandlede med hinanden.«

Vinen begyndte allerede at udøve sin Magt over Gjæsterne,

og var ogsaa stegen den unge Mand, som spillede Khalifens Rolle, noget til Hovedet. Haruns Meddelelse bragte ham til at le højt; han klappede i Hænderne, og en lille sort, prægtig klædt Slave traadte ind med en Stol af Ibenholt, indlagt med Elfenben og Guld. Ham fulgte en ung Slavinde, henrivende som hin, der skildres af Digteren:

— Ser Du hint Skjønhedens Himmelbud, som nærmer sig os? Ser Du de tvende Granatæbler paa hendes Alabasterbryst og de mildt glødende Roser paa hendes Kinder? Ak, mere behøves der ikke til at dø af Kjærlighed!

Slavinden kastede sig ned for den falske Khalif. Men Harun udraabte ved Skuet af dette i Sandhed henrivende Væsen: »Priset være den evige Ophavsmand til slig fuldkommen Skjønhed!« og følte øjeblikkelig sit Indre antændt af Kjærlighed til hende. Men Husets Herre bød Slavinden tage Plads; hun satte sig paa den Ibenholts Stol, og den lille Slave overrakte hende en med stor Kunst forfærdiget og udsmykket Cithar. Hun trykkede den til sin Barm, stemte den og gjennemløb med lette Fingre de fire og tyve musikalske Toner. Endelig hævede hun sin Stemme og gav sig ved Citharens Klang til at foredrage flere Sange, hvoraf den ene aandede en endnu dybere Lidenskab og en sødere Vellyst end den anden. Alle Tilhørerne fyldtes med Beundring og Henrykkelse, og ikke en eneste formaaede at bevare sit kolde Blod og sin rolige Forstand, da hun endelig gav sig til at synge:

— Mine Blikke ere Tolke for mine Følelser; de maa allerede for længe siden have forraadt den Kjærlighed, som jeg bærer til Dig. Deres Smægten antyder den Pine, som jeg fornemmer, deres Glands den Ild, hvoraf jeg fortæres; den fugtige Taage, som stun-

dom glider hen over dem, maa sige Dig, hvor dybt jeg bæver alene ved Tanken om en Skilsmisse fra Dig.

— Hvor længe skal jeg vel endnu skjule den Kjærlighed, som fortærer mig? Jeg vil ikke forraade mig selv, og dog forraades jeg idelig af Smilet paa mine Læber og Taarerne i mine Øjne. — Ak, hidtil havde jeg ingen Anelse om Kjærlighedens tyranniske Magt! Jeg var stolt og sikker, kold og uberørt som Maanen, der i majestætisk Ro glider hen over Nattehimlen! —

Dog hvo formaar at modstaa Skjæbnen? — Neppe havde Slavinden endt sin Sang, førend den falske Khalif sønderrev sine Klæder, udstødte et højt Skrig og sank i Afmagt. Hastig sprang hans Tjenere hid, drog Baldakinens Forhæng for, og iførte deres Herre en ny Klædning. Saasnart den unge Mand var kommen til sig selv igjen, rakte en Mundskjænk ham en med Vin fyldt Skaal, hvilken han tømte, og denne gik derpaa hele Kredsen rundt.

Imidlertid havde Sangerinden fjernet sig; den falske Khalif spurgte ikke mere efter hende, men gav et Vink til, at en anden endnu langt skjønnere skulde træde frem og synge. Saasnart denne havde endt sin Elskovs-Klagesang, faldt den unge Mand atter med et højt Skrig i Afmagt. Hans Tjenere bar sig ganske paa samme Maade ad med ham, som tidligere; han skiftede atter Klædning, tømte en ny Skaal med Vin og fremkaldte derpaa en tredje Slavinde, som i Dejlighed — neppe skulde man tro det — endnu overgik de tvende foregaaende. Men imedens Tjenerne iførte deres Herre, der igjen var falden i Afmagt over den rørende Elskovssang, som Slavinden havde foredraget, en ny Klædning, bemærkede Harun al Rashid, da Forhænget tilfældigvis gled tilside, at den unge Mands Legeme var fuldt af friske Saar, som vidnede om en grusom Mishandling,

der nylig maatte være gaaet for sig. »Jeg frygter næsten for,« henvendte han sig da i hviskende Tone til Djafar, »at vi i denne smukke, unge Mand ikke har andet for os end en Røver, som nylig har udstaaet sin Straf.«

Imidlertid havde Tjenerne, efter igjen at have samlet Forhænget, fuldendt deres Herres Paaklædning, og denne satte sig paany til Taffelet. Man lod atter Skaalene gaa rundt; men Harun vedblev at hviske med sin Vezir. Saasnart Husets Herre bemærkede dette, ytrede han:

»Mine ærede Gjæster, har jeg ikke allerede ladet Eder føle, hvor upassende slig hemmelig Samtale er?«

»Herre,« svarede Harun, »min Ledsager er en meget stor Handelsherre, og har gjennemrejst den hele Verden, besøgt Hoffer og Hovedstæder, omgaaedes fornemme og ringe; men aldrig har han — saaledes forsikrer han mig — oplevet noget lignende som her i Aften hos Dig. Du har allerede sønderrevet tre prægtige Klædninger, som maa have kostet mange Penge. Sligt sker visselig ikke hver Dag, og vi gad gjerne vide Grunden dertil. Naar vi nemlig engang igjen kommer hjem og vil fortælle om den Pragt og Herlighed og alt øvrigt, hvad vi har set ved dit Hof, saa vil vi ikke være istand til at besvare det Spørgsmaal, hvorfor Du sønderrev saa kostbare Klæder, med mindre Du er saa naadig at forklare os det.«

»Mine kjære Gjæster,« svarede den falske Khalif, »mig synes, at jeg har Frihed til at bruge mine Skatte og følgelig ogsaa til at gjøre ved mine Klæder, hvad der behager mig. Iøvrigt maa jeg gjøre Eder opmærksom paa, at Eders nyfigne Spørgsmaal ikke lidet maa forurolige mine Tjenere og Slaver; thi ikke alene tilhører alle de sønderrevne Klæder dem, men jeg indløser ogsaa enhver af dem med fem hundrede Guldstykker.«

Hertil svarede Harun med følgende Vers:

— Gavmildheden har oprejst sin Trone imellem dine Hænder; Du lutrer dine Skatte ved den ædle Brug deraf. Lukkede Barmhjertigheden sit Tempel her paa Jorden, vilde Du atter aabne dets Porte. —

Højlig smigret ved denne herlige Ros befalede Husherren, at der skulde udbetales Harun tusinde Guldstykker. Smilende tog denne imod dem og overrakte dem til Djafar med de Ord: »Vi er paa vore gamle Dage bleven Digtere og modtager Kongernes Velgjerninger.«

Imidlertid var Skaalene vedbleven at gaa rundt; efterhaanden var alle Tvangens Baand bleven løst, og man overgav sig til en fuldkommen fri Lystighed. Harun benyttede da den almindelige Tummel til at adspørge den falske Khalif angaaende de Saar, hans Legeme fremviste, og da han ikke fik noget Svar, forlangte han af Djafar, at han skulde gjentage Spørgsmaalet. Storveziren vilde kun nødig dertil, eftersom han ansaa det baade for upassende og farligt; men han mistede snart alle sine Betænkeligheder, da Harun tilhviskede ham noget om, — at en klog Mand holdt fast paa sit Hoved, medens han havde det. Djafar vilde netop til at spørge, da den falske Khalif, som atter havde lagt Mærke til deres hemmelige Hvisken, ærgerlig raabte: »Men hvor ofte skal jeg dog minde Eder om det anstødelige i at hviske i Selskaber? Nu vil jeg vide, hvad I har for med hinanden, og Allah trøste Eder, hvis I ikke rykker ud med Sandheden!«

Da tog Djafar Ordet og fortalte, at de havde med hinanden afhandlet, hvor vidt det kunde synes passende at gjøre Spørgsmaal angaaende de Saar, som den naadige Herskers Legeme

fremviste. Smilende erklærede den falske Khalif sig beredt til at fyldestgjøre deres Nysgjerrighed, og fortalte dem sin over al Maade forunderlige Histore, — som han tilføjede — et sandt Væv af de overordentligste Eventyr.

»I ser for Eder et sørgeligt Offer for Kjærligheden!« begyndte han. »Men, hvis jeg ikke tager fejl, er jeg i Begreb med at fortælle den virkelige Khalif, Verdens Behersker, Allahs Stedfortræder paa Jorden, min Historie. Djafar, den ædle Barmekide, er hans Ledsager. Har jeg gjættet rigtigt, saa tør jeg vel haabe, at mine Lidelser har naaet deres Maal, og at Lykkens Stjerne er i Begreb med at gaa op for mig. Allerede er mit Hjerte fuldt af det sødeste Haab.«

For om muligt at vildlede den unge Mand svarede Djafar: »Allahs Stedfortræder, Du tager visseligen fejl; vi er simple Kjøbmænd og dine ydmyge Tjenere.«

Men den falske Khalif frabad sig paa det bestemteste Titlen af Allahs Stedfortræder og de Troendes Behersker, der ingenlunde tilkom ham, og fortalte, at han blot i den Hensigt havde vovet at antage den, for at vække Khalifen af Bagdads Opmærksomhed og blive stillet for hans Aasyn. Kun den ædle Harun al Rashid, alle lidendes Tilflugt, vilde han fortælle sin Historie, og han nærede det Haab, at den vel skulde vække hans inderlige Medfølelse.

Da tog Harun Ordet og sagde: »Din Oprigtighed og Tillid fortjener Gjengjæld. Saa vid da, at vi ikke er Kjøbmænd, men vel ansete Personer ved Khalifens Hof; denne vor Indflydelse vil vi med Glæde benytte til din Fordel. Meddel os altsaa dine Eventyr, for at vi kan fortælle de Troendes Behersker dem og erhverve Dig hans Deltagelse. Vi tror iøvrigt at

kunne forsikre Dig om, at din Skjæbne allerede har taget en gunstig Vending.«

Den falske Khalif fortalte derpaa som følger: »Min Fader hed Muhammed, og jeg hedder Ali Shah. Han efterlod mig ved sin Død en usædvanlig stor Formue, en Million Guldstykker i rede Penge, tyve Haver, ti Bade, tyve Værtshuse og Khaner, fyrretyve Huse i Staden, femten Møller, tredive Landsteder og Avlsgaarde, tolv Bazarer, enhver med firsindstyve Boder, foruden en Mængde rørligt Gods og Juveler af alle Slags.

Efterat jeg havde vist min kjære Fader den sidste Ære, betalt hans Gjæld og betænkt de fattige, fortsatte jeg hans Forretninger, idet jeg bsskjæftigede mig med at kjøbe og sælge Ædelstene.

Da jeg nu en Dag sad i min prægtige Bod, omgiven af mine Slaver og Tjenere, og tænkte paa ingenting, fik jeg pludselig Øje paa en ung Dame af det mest henrivende Ydre, som nærmede sig min Bod, ridende paa et stadseligt Mulæsel og efterfulgt af tre udmærket smukke Slaver. Den klare Fuldmaane paa den mørkeste Nattehimmel er mindre straalende, end hun var; hendes Slør var halvt aabnet og fremviste de herligste mørke Øjne og glindsende Lokker for mine beundrende Blikke. Jo nærmere hun kom mig, desto dybere blev det Indtryk, som hun fra første Øjeblik havde gjort paa mig, og jeg formaaede ikke at aflade at stirre paa hende. Udenfor min Bod steg hun af sit Dyr, traadte ind og tog Plads paa min Divan, ledsaget af sine ærbødige Slaver.

Idet hun betraadte min Dørtærskel, bød jeg hende velkommen med følgende Vers:

»Vær hilset, Du yndige Vaar, som drager ind til mig, bekrandset med Anemoner, Narcisser, Forglemmigejer og Roser.«

Den unge Dame gjengjældte med Artighed min Hilsen, og, heri seende en god Forbetydning, spurgte jeg hende, om jeg maaske i noget kunde være hende til Tjeneste.

»Ja, det kan Du,« svarede hun mig med en Stemme, der klang som den dejligste Musik, »og det i et meget vigtigt Anliggende. Hvis Du skaffer mig, hvad jeg ønsker, vil jeg i høj Grad være Dig forpligtet. Jeg behøver et særdeles smukt Diamanthalsbaand.«

Jeg forelagde hende et til to hundrede, dernæst et til fire hundrede Guldstykker, derpaa nogle andre Halsbaand til endnu højere Priser; men intet af dem vilde ret behage hende. Endelig viste jeg hende et til halvfjerdsindstyve tusinde Zechiner. Ved det første Syn heraf udraabte hun henrykt: »Det er netop et saadant, jeg længe har søgt. Hvor meget vil Du have for det?«

Jeg forsikrede hende, at jeg ikke havde forlangt højere Pris, end det netop havde kostet mig selv.

»I dette Tilfælde,« ytrede hun rask, »vil jeg give Eder tusinde Guldstykker over Prisen.«

Da jeg undslog mig for at modtage dette Overskud, dadlede den dejlige, unge Dame mig med yndefuld Skjælmeri, idet hun foreholdt mig, at jeg jo skulde leve af min Handel. Derpaa besteg hun atter sit Dyr, og bad mig følge sig, forat jeg kunde modtage Pengene. Jeg lukkede altsaa min Bod og naaede tilligemed hende en stor Bygning i den yderste Ende af Staden, over hvis Port der fandtes følgende Indskrift med gyldne Bogstaver:

»Du fredelige Vaaning! Maatte Smerten og de mørke Sorger ingensinde trænge indenfor dine Mure! Maatte dine Beboere have fundet et sikkert Tilflugtsted imod Verdens Rænker og Skjæbnens onde Luner! — Det skjønneste af alle Huse er det, som til alle Tider staar aabent for enhver, og hvor der aldrig fattes et Stykke Brød og et Leje til en hungrig og træt Vandrer.«

Strax ved Indtrædelsen i dette Palads bemærkede jeg med Forbauselse en Pragt, som overgik alt Begreb. Medens jeg endnu anstillede mine Betragtninger herover, traadte en Slavinde mig imøde og sagde til mig: »Min Herskerinde lader Dig sige, at det ikke sømmer sig, at Du bliver staaende her i Forhallen, og beder Dig træde ind i Salen og udhvile Dig, indtil Kassereren bringer Dig den Sum, Du har tilgode.«

Jeg fulgte altsaa Slavinden ind i Salen, og hun bød mig tage Plads paa en prægtig Sofa. Dog neppe havde jeg faaet Tid til ret at se mig om i den herlige Sal, der ved sine kostbare Møbler og Tæpper, sine dejlige Malerier og sindrige Indskrifter tiltrak sig en ganske overordentlig Opmærksomhed, førend en anden Slavinde traadte ind til mig og bad mig gaa videre ind i de andre Gemakker. Her troede jeg at have betraadt et Fepalads; især maatte jeg beundre en gylden Trone under en Baldakin af Silke, hvis Sideforhæng var slaaet tilbage. I den derpaa siddende unge Dame gjenkjendte jeg strax Kjøberinden af Juvelhalsbaandet, der glimrede paa hendes Hals som Stjernerne paa Nattehimlen. Hendes utilslørede Ansigt lyste som Fuldmaanen; hendes funklende Blikke traf mig i Hjertet ligesom glødende Pile. Indtrykket af saa mange og saa sjeldne Yndigheder bragte mig næsten ud af mig selv, og min Henrykkelse truede med at røve mig al Besindelse.

Den unge Dame rejste sig strax ved min Indtrædelse og

kom mig imøde med de Ord: »Den af tvende Elskende, hvis Kjærlighed er størst, kommer den anden imøde med Bekjendelsen; hvo, som elsker højest, hengiver mest!«

»Du fuldkomne Mønsterbilled af Skjønhed og Ynde,« svarede jeg henrykt, »mit Hjerte véd ikke af andet at sige end Dig! Hvis den samlede Mængde af dine talløse Yndigheder blev adsplittet over Verden, vilde den være tilstrækkelig til at gjøre Tusinder af dødelige skjønne og indtagende.«

»Ali Shah,« vedblev den dejlige, unge Kvinde, »jeg har ikke formaaet at skjule min Tilbøjelighed for Dig; Du maa heri dog ikke se et Tegn paa Mangel af Agtelse for mig selv, men ene og alene et Tegn paa en overordentlig Grad af Agtelse og Hengivenhed for Dig.«

Helt beruset knælte jeg ned for min skjønne og bedækkede hendes Hænder med mine Kys.

»Hvor har jeg ikke længtes efter den Stund, da jeg kunde komme til at tale med Dig om den Fryd og Smerte, som mit Indre rummer!« hviskede min tilbedte, bøjede sig over mig og slyngede sine Arme omkring min Hals.

Ved disse den ømmeste Hengivelses Kjærtegn mistede jeg aldeles den Smule Fatning, jeg endnu havde tilbage. Jeg sprang op, rev hende med stormende Lidenskab til mit Bryst og forsøgte at trykke mine glødende Læber paa hendes Mund og Øjne. Men ved en kraftig Anstrængelse sled den unge Pige sig løs af mine Arme, og traadte, ligesom overgydt med Purpur fra Sidon, med Stolthed nogle Skridt tilbage, idet hun tiltalte mig i bebrejdende Tone:

»Kunde Du virkelig faa isinde at misbruge mit Hjertes Svaghed for Dig?« »O, det være langtfra!« »Vid, at jeg er en Barmekides Datter, og at jeg fuldkommen vel véd og er-

indrer mig, hvad min Families høje Ære fordrer af mig! — Kjender Du mig nu?«

Skamfuld og forvirret fremstammede jeg nogle Undskyldninger for min Selvforglemmelse, der ene og alene maatte tilskrives min ligesaa ædle og værdige som dybe og glødende Følelse for hende.

»Vid, Ali Shah,« vedblev min skjønne, »at Du har holdt Storveziren Djafars Søster Sitt-ad-Dunya i dine Arme!«

»Min ædle Herskerinde,« svarede jeg forskrækket, med nedslagne Øjne og bævende Læber, »Skylden er visselig ikke min, men alene Eders høje Yndigheders! Hvilken Sjæl vilde vel kunne modstaa deres Almagt?«

»O Ali,« svarede Sitt-ad-Dunya i øm og beroligende Tone, »jeg er ingenlunde fortørnet paa Dig! Kjærligheden tilgiver letteligen enhver Brøde, som har sit Udspring af Kjærligheden. Men din kan jeg alene vorde i en lovmæssig Forbindelse. Lykkeligvis er jeg fri Herskerinde over min egen Skjæbne og kan give min Haand til hvem jeg vil.«

»Og vil Du virkelig lyksaliggjøre mig med den?« spurgte jeg skjælvende af Glæde.

»Hvis Du forlanger den, Ali. — Kadi'en i Bagdad er min Formynder, og i næste Time kan jeg allerede være din retmæssige Gemalinde. —

Og hun lod strax med det samme Kadi'en og Vidner hente, og erklærede for den første: »Her er Juveleren Ali Shah og forlanger mig til Hustru; i Morgengave forærer han mig det Juvelhalsbaand, som jeg bærer om Halsen. Jeg har lovet ham min Haand og beder Eder foranstalte det fornødne til vor Forening.«

Kadi'en opsatte uden nogensomhelst Indvending Ægteskabskontrakten, og fjernede sig atter tilligemed Vidnerne efter at have modtaget kostbare Gaver. Saasnart vi var ene som Mand og Kone, bød Sitt-ad Dunya sine Slavinder at tilberede et herligt Bryllupsmaaltid. Ikke længe varede det, inden de kosteligste Spiser blev frembaaret tilligemed de mest udsøgte Vinsorter, Frugter og Kager. To smukke Slavinder forherligede Festen ved Sang og Spil; og efter Maaltidet tog Sitt-ad-Dunya selv Citharen og foredrog paa henrivende Maade et Digt til sin Elskedes Pris. Megen Sang havde jeg hørt i mit Liv; men denne overgik alt, hvad der blot lod sig tænke og forestille.

Fuld af Henrykkelse og Beundring bad jeg min Elskede gjentage Digtet, og hun føjede mig deri, dog kun paa den Betingelse, at jeg derpaa ogsaa selv skulde synge noget.

Dette var imidlertid ikke let. Alt, hvad der faldt mig ind efter hende, forekom mig at være mat og tomt. Men jeg var nødt til at samle mig og lade det gaa saa godt, det kunde. Jeg foredrog da ogsaa nogle Strofer til min Elskedes Pris, og endte paa følgende Maade:

— Jeg indsuger Ordene fra dine Læber, mere duftende end Roser og sødere end Honning. — Men hvor meget heller indsugede jeg ikke søde og duftende Kys af dine dejlige Læber. —

Over denne Vending i Digtet kom min Gemalinde hjertelig til at le, og hun udraabte: »Jeg skal vel vogte mig for at modsige Dig; det er ogsaa højt paatide, at vi drager os tilbage. Fjerner Eder, Slaver og Slavinder! Ogsaa I kan behøve Ro og Hvile efter Dagens Anstrengelser!«

Saasnart vi var ene med hinanden, førte min Elskede mig ind i Brudekammeret hvor jeg fandt en herlig Seng, indlagt

med Guld og Elfenben. Min Kone var mig behjælpelig med Afklædningen; men hendes fulde Hengivelse kunde jeg ikke tilkjøbe mig ved noget ringere end den Ed, ingensinde at ville tilhøre nogen anden Kvinde. Da først lod hun Kjærligheden triumfere, og vi var lykkeligere, end nogen menneskelig Sjæl formaar at udsige. Vogt Eder vel, I dødelige, for at prøve paa at forraade Kjærlighedens hellige Mysterier!

Det var allerede højt op paa Dagen, da jeg vaagnede af min dybe Slummer. En let Haand strøg mig under Fodsaalerne; paa nogen blidere Maade kan man ikke udrives af Søvnens Arme. Søvndrukken aabnede jeg Øjnene og bemærkede en ung Slavinde, under hvis Skikkelse den onde selv syntes at have skjult sig; thi hun var fortryllende dejlig og fristende over al Maade.

»Hvem er Du og hvor kommer Du fra?« spurgte jeg, og følte den ømme Attraa stige i mit Indre ved Synet af hende.

»I har en af Eders Slavinder for Eder, som vilde prise sig over al Maade lykkelig ved at kunde behage Eder,« svarede Fristerinden, »men som tillige føler sin Ringhed ved Siden af hende, der allerede har erobret Eders Hjerte.«

»Men hvor er min Gemalinde bleven af?« spurgte jeg urolig.

»Hun er gaaet i Badet og har befalet mig at vække Eder, for at I kunde følge efter hende. Ak, min elskværdige Herre,« tilføjede hun, »jeg vidste vel, at I ikke havde Tanker for andet end hende!«

»Forstaar Du at være taus?« spurgte jeg.

»Det er mig, der beder Eder at tie med, hvad jeg næsten ufrivillig har ladet mig forlyde med for Eder.«

Da formaaede jeg ikke længere at modstaa Tillokkelsen, men drog Slavinden til mig. Dog til min store Forundring stod hun nu imod, saa fuldkommen en Hengivelse hendes Væsen end forhen havde aandet, og neppe havde jeg faaet Tid til at udtale denne min Forundring, førend Sitt-ad-Dunya, min Gemalinde, stod for mig med hævnfunklende Øjne og en Svøbe i Haanden. Hun var traadt ind, uden at jeg i min Sandserus havde bemærket det.

»Forræder!« udraabte hun, »har Du allerede glemt dine Eder? Er en Nat tilstrækkelig til at mætte din Kjærlighed, Elendige? Det er mig selv, der har fristet og prøvet Dig ved denne Slavinde, og jeg har hørt hvert eneste af dine skamløse Ord. Uhyre, som Du er, fortjener Du ikke Livets Velgjerning!«

Hun klappede i Hænderne, og strax styrtede tyve Slavinder ind i Værelset og bandt mine Hænder og Fødder. Derpaa blev jeg overgiven den imidlertid hidkaldte Politimester som en Tyv, der var bleven greben paa fersk Gjerning, med den Anvisning, at han skulde lade mig pidske, indtil jeg tilstod, og ikke slippe mig af Hænderne.

Saasnart jeg var bleven slæbt hjem i Politimesterens Bolig, klædte man mig af, og gav sig til at prygle mig med Stokke, idet man uophørlig tilraabte mig: »Bekjend, hvor har Du gjort af Tyvekosterne?« Saa helligt og dyrt jeg nu end forsikrede, at jeg ingenlunde havde stjaalet, vilde man dog ikke tro mig, og vedblev at slaa løs paa mig, indtil jeg tabte Bevidstheden. I denne Tilstand kastede man mig ned i et usselt Fængsel.

Natten brød ind; den brændende Smerte i mine Saar afpressede mig dybe og dumpe Støn. Da aabnede sig pludselig

Muren i mit Fængsel, og glimrende lig Solen efter et Uvejr traadte en ung Pige frem deraf og sagde: »Allerede længe har jeg haft mit Ophold i denne Mur; men ingen af de mange ulykkelige, som har ligget fængslet her, har ved deres Jamren foraarsaget mig saadan Uro, som Du i denne Nat.«

»Skjønne ubekjendte,« svarede jeg, »dersom I kjendte Aarsagen til min Jammer, vil I snarere føle Medlidenhed med mig end dadle mig. Se engang, hvor grusomt man har behandlet mig!«

Med disse Ord viste jeg den ubekjendte mit med Saar bedækkede Legeme; ikke uden en dyb Rørelse af Medlidenhed formaaede hun at se det, og ytrede: »Skulde Du virkelig ikke være nogen Tyv?«

»Nej, ved Himlen,« svarede jeg, »aldrig i mit Liv har jeg begaaet noget Tyveri, aldrig gjort noget Menneske Uret med velberaad Hu; — mine Lidelser er alene en fjendtlig Skjæbnes Tilskikkelse.«

Den Frimodighed, hvormed jeg talte, overbeviste den unge Kvinde, og vakte ydermere hendes Deltagelse indtil den Grad, at hun forlangte min Historie at vide.

Den fortalte jeg hende da, uden at skjule eller besmykke det allermindste. Da jeg var færdig, spurgte hun: »Har Du Lyst til at hævne Dig, skal jeg gjerne sende en af mine Slavinder til den grusomme Sitt-ad-Dunya, for at pine hende Nat og Dag og forbitre hende enhver Mundfuld Brød og hver en Draabe Vand, hun tager i Munden.«

»Allah bevare mig,« raabte jeg, »fra, at der med min Villie og mit Vidende skulde times hende det allermindste Onde! Endnu stedse er hun min Sjæls Elskede; mit Hjerte tilhører hende for bestandig, og jeg vil ære endog hendes Uretfærdigheder.«

Den ubekjendte syntes ikke at kunne begribe denne min Vægring ved at benytte en mig tilbudt god Lejlighed til at hævne mig paa den grusomme Sitt-ad-Dunya. Da mindede jeg hende om følgende Ordsprog:

— Slag af en Venindes Haand forekommer os søde som Vindruer; og Stene, hun kaster paa os, synes at være Granatæblekjærner. —

Hertil føjede jeg, henflydende i Taarer, følgende Vers af en bekjendt Digter:

— Lev lykkelig, Du mit Hjertes Afgud, og lad mig ubemærket hensukke min Tilværelse i haabløs Tilbedelse! Hvad der kommer fra Dig, selv om det gjennemskjærer Hjertet, smerter ikke; endog i din Grusomhed staar Du for mig med Glorie omkring dit skjønne Hoved. —

Med et Smil tog den ubekjendte da igjen Ordet og sagde: »Dette Sindelag behager mig; det antyder dit Hjertes Renhed. Det kom alene an paa Dig selv, om Du strax vilde forlade dette afskyelige Fængsel; jeg vilde da i et Nu overføre Dig til din Elskedes Palads, som ikke skulde ane din Nærværelse, førend hun vaagnede i dine Arme. Imidlertid har jeg Grund til at befrygte, at hun i dette Tilfælde ikke vil fæste Lid til din Anger og Forbedring, men meget mere, fremturende i sin Mistro og Harme, forlange at vide af Dig, hvo der havde befriet og bragt Dig hid. Du vilde da svare: »en ung Kvinde, som jeg ikke kjender.« Hun, der naturligvis ligesaa lidt kjender mig som Du, og ikke aner, hvor farligt det kunde vorde hende at gjøre mig imod, kunde da maaske faa i Sinde paany at overgive Dig i Politimesterens Hænder, og denne vilde uden al

Tvivl gjøre Dig et Hoved kortere, inden jeg kunde erfare det allermindste derom. Følgen af dette vilde endelig blive, at jeg maatte pine hende tildøde for at mætte min Hævn; thi Du har allerede indgydt mig saa megen Deltagelse, at jeg med Liv og Varme har gjort din Sag til min. Paa denne Maade gavner det altsaa ikke at gaa frem. Heldigvis véd jeg ogsaa et langt bedre og sikrere Middel til at udrive Dig af din Elendighed. Jeg vil give Dig en Talisman, ved hvilken Du vil blive hævet over al Frygt for hvilkensomhelst Magt i Verden, og sat i Stand til at iværksætte og opnaa alt, hvad der blot falder Dig ind; den giver følgelig ogsaa din Elskede aldeles i din Vold, og Du kan efter Lyst og Lune tilintetgjøre og tage hende igjen til Naade, ligesom Du vil. I lige Maade kan Du skalte og valte med hele Bagdads Rige, som Dig behager; det kommer kun an paa Dig, om Du vil afsætte og dræbe Khalifen og ødelægge selve Staden i Bund og Grund.«

Med disse Ord stak hun en Ring paa min Finger, og vedblev: »Saasnart Du drejer Pladen paa denne Ring, vil min tro og lydige Tjener øjeblikkelig vise sig for Dig, og Du maa vide, at denne Aands Magt, saa at sige, er ubegrændset. Han hører til de Aander, som gjorde Oprør imod Salomon, og er ved Ringen bunden til uvægerlig at udføre alle dine Befalinger. Du kan strax i min Nærværelse gjøre en Prøve med Ringen.«

Jeg drejede altsaa Pladen paa Ringen, og som min Velgjørerinde havde sagt mig, viste sig øjeblikkelig en tjenstvillig Aand og spurgte om mine Befalinger.

»Hvad hedder Du? spurgte jeg.

»Jeg hedder Snarenfod,« lød Svaret.

Den gode Hr. Snarenfod var frygtelig at skue; hans Øjne

rullede som Møllehjul, og et Par Tænder som Møllestene stak frem af hans Mund.

»Kan Du i en Hast bygge mig et Palads med en meget høj Sal?« spurgte jeg videre.

»Intet er lettere,« svarede Aanden. »Jeg er ogsaa villig til fuldkommen at indrette det til din Bekvemmelighed, samt forsyne det med alle til din Opvartning nødvendige Slaver og Tjenere. Og naar Du har taget Paladset i Besiddelse, behøver Du kun at kalde paa mig for at faa ethvert af dine Ønsker paa Stedet opfyldt.«

»Hvor mange Maaneder vil det vare, inden jeg kan flytte ind i Paladset?«

»Hvad snakker Du om Maaneder, hvor der ikke engang kan være Tale om Uger eller Dage?« ytrede Aanden. »Endnu i Nat vil det hele være færdigt. Betyd mig blot, hvilken Byggeplads, der behager Dig! Er den allerede besat, skal jeg i et Aandedræt rydde den og fortære dens Indehaver. Inden Solopgang er dit Palads færdigt, og jeg smigrer mig med, at det endog langt skal overgaa alle dine Forventninger. Ønsker Du, at jeg skal opføre dit Slot paa Ruinerne af Harun al Rashids eller Djafars Paladser? Du behøver kun at befale.«

»Allah bevare mig naadig fra at skade, endog blot fortrædige nogen!« udraabte jeg. »Jeg har hverken Grund til at beklage mig over Khalifen eller hans Storvezir, og jeg vil aldrig modtage nogen Lykke paa deres Bekostning. Kan Du virkelig opføre mig et Palads, saa gjør det i et af de yderste Bykvarterer, hvor vi ikke træde nogen i Vejen!«

Da greb Snarenfod mig under sin Arm, førte mig igjennem Mur og Tag ud i det fri, og fløj med mig henover Staden, indtil han havde naaet en Høj i sammes yderste Udkant. Her

satte han mig ned, opslog et herligt Telt til mig og tilvejebragte i et Nu de kosteligste Forfriskninger. Saasnart jeg havde spist og drukket, overlod jeg mig til Søvnen, hvortil jeg saa højligen trængte efter denne den dybe Lidelses og den høje Glædes Dag; men da jeg ved Daggry vaagnede, — o Under! — befandt jeg mig i dette Palads! En Mængde Slaver og Slavinder stod trindt omkring mig, beredt, som det syntes, til at adlyde mit allermindste Vink. Ogsaa Snarenfod var tilstede.

»Hvem tilhører det prægtige Palads?« spurgte jeg forbauset.

»Det er dit, Herre!« svarede Aanden. »Jeg og alle disse Slaver og Slavinder venter alene paa dine Befalinger.«

»Men hvorledes er dog dette Palads blevet færdigt i en eneste Nat?«

»O, for mig er intet umuligt! Jeg har endda kun anvendt Tiendedelen af mine Tjenere ved Opførelsen af denne Bygning, uagtet hver af dem alene havde at hidbringe en eneste Sten eller et eneste Stykke Værktøj eller Bohave.

Da jeg nu saaledes var kommen i Besiddelse af et Palads, som jeg havde ønsket mig det, forlangte jeg af Aanden, at han skulde skaffe mig et prægtigt Fartøj til at sejle med paa Floden. Uden Forhaling bragte han mig det, som I, mine ærede Gjæster har set mig sejle i. Nu antog jeg Titel af Khalif og lod udraabe Forbudet imod alle Lystfarter paa Floden, samt imod endog blot at lade sig se ved Vinduerne, for at drage Khalifen Harun al Rashids Opmærksomhed paa mig. Min eneste Hensigt ved hele den Adfærd, som I selv har været Vidne til hos mig, var nemlig den, at Khalifen skulde stevne mig for sig og affordre mig en Forklaring. Naar dette lykkes mig, vil jeg for-

tælle ham min ulykkelige Skjæbne, i det Haab, at han ikke vil nægte mig sin Deltagelse. Hvis altsaa I, mine kjære Gjæster, besidder nogen Indflydelse hos denne ligesaa retfærdige som store og mægtige Fyrste, saa vis mig den Godhed, at formaa ham til at befale Djafar, Sitt-ad-Dunyas Broder, at udsone mig med hende, hvem mit fulde Hjerte endnu tilhører, uagtet al den grusomme Uretfærdighed, hun har vist mig. Dog — alle disse Tilskikkelser har sikkerlig været optegnet i Skjæbnens Bog, og derfor kan ogsaa, hvis det er den allerhøjestes Villie, alt endnu vende sig til det gode.«

Med den højeste Forbauselse og den mest levende Deltagelse havde Harun al Rashid hørt Ali Shah's Eventyr og kunde ikke uden hemmelig Gru tænke paa den unge Mands næsten ubegrændsede, frygtelige Magt. I den derpaa følgende Underholdning blev han imidlertid aldeles beroliget med Hensyn til al mulig Fare i slig Henseende, da den unge Mand ikke alene lagde de ædleste Grundsætninger for Dagen, men ogsaa den dybeste Agtelse og Ærbødighed for Khalifens hellige Person og Værdighed.

Først langt henimod Morgenstunden tog Harun og hans Vezir Afsked fra Ali Shah, idet de lovede, af yderste Evne at fremme hans Anliggende hos Khalifen. Da Harun med Bestemthed vægrede sig ved at modtage et Par Diamanthalsbaand af uhyre Værdi, som den unge Eventyrer bød ham til Erindring om hans natlige Besøg, blev Storveziren Djafar den lykkelige Besidder af samme.

Det var allerede lys Morgen, da Harun og hans Ledsagere atter naaede Paladset. Førend Khalifen lod sin Vezir gaa, indskærpede han ham paa det strengeste at tilvejebringe en For-

soning imellem sin Søster og den unge Mand, idet han tilføjede: »Hvis hun vægrer sig, er hendes Fordærvelse vis, og maaske ogsaa din, Djafar.«

»Jeg iler at udføre din ophøjede Villie,« svarede Djafar med Bæven, og begav sig, istedetfor at tænke paa Hvile, skyndsomst hen til sin Søsters Palads.

Sitt-ad-Dunya havde imidlertid snart angret sin Grusomhed imod den inderlig elskede Ali Shah, og havde allerede Dagen efter sendt Bud for at hente ham ud af Fængslet og igjen bringe ham for sig; Efterretningen om, at han var sporløst forsvunden, havde næsten knust hendes Hjerte. Trøstesløs og fortvivlende havde hun siden hin Stund tilbragt baade Nat og Dag under Taarer, og i denne Tilstand fandt hendes Broder hende.

Det kostede derfor den hende ret til Hjerte talende Djafar kun lidet at bringe hende til at bekjende sin Kjærlighed til Ali Shah; hidtil havde hun nemlig skjult den for ham, af Frygt for, at han skulde vise sig utilfreds med hendes Valg. Da Sitt-ad-Dunya havde fortalt tilende, lod Djafar hende vide, at alt havde været ham fuldkommen vel bekjendt iforvejen, og fortalte hende derpaa de Eventyr, som var tilstødt hendes Gemal efter deres Skilsmisse, idet han tilføjede: »Hvis Khalifen ikke netop havde befalet mig at forsone Eder med hinanden, havde maaske allerede nu min Dolk siddet i dit Bryst, vanartige Søster: Hvorledes har Du vovet at indgaa nogen Forbindelse uden mit Vidende og Samtykke? — Dog, som Omstændighederne nu er, kan Du være ganske rolig. Jeg har kun en Ting at lægge Dig alvorlig paa Hjerte, at Du, saasnart din Gemal atter indfinder

sig hos Dig, lader det være Dig magtpaaliggende at bringe al slet Behandling i Forglemmelse hos ham.«

Imidlertid havde nogle Hoffolk, ledsaget af en Musikbande, overbragt Ali Shah en Æresklædning fra Khalifen, tilligemed Ordre til at fremstille sig for ham. Ali Shah indtraf i Paladset samtidig med den fra Besøget hos sin Søster tilbagevendende Storvezir.

Harun gik den unge Mand nogle Skridt i Møde, lod ham tage Plads hos sig paa Tronen, og sagde iblandt andet til ham:

»Du har i Gaar haft tvende Gjæster ved dit Bord, som er Dig oprigtig bevaagne, nemlig mig og min Storvezir. Du kan vente Virkningerne af vor fyrstelige Naade. Men for Øjeblikket vil vi ikke opholde Dig længere; Djafar staar beredt til at føre Dig hen til sin Søster; og jeg beder Dig, forudsat at jeg formaar noget hos Dig, at tage hendes Undskyldninger for gyldige og igjen skjænke hende dit Hjerte. Jeg er vis paa, at hun for Fremtiden vil vise sig mindre streng, og bedre erindre sig de Hensyn, hun skylder sin Ægteherre, hvad end mere er, en Mand af dine Fortjenester. — Allah befalet!«

Ali Shah adlød med højt bankende Hjerte, og blev af Djafar ført hen til Sitt-ad-Dunya, som med Glæde og Ængstelse ventede hans Komme. Dog begge havde de lige meget følt Savnet af hinanden, og der var derfor intet til Hinder for en øjeblikkelig og fuldstændig Forsoning imellem dem. De lovede hinanden, at alt paa begge Sider skulde være glemt, og at der aldrig mere skulde opkomme nogen Anledning imellem dem til grundet Misfornøjelse.

Den følgende Morgen indfandt Ali Shah sig atter hos Khalifen i et prægtigt Optog. Harun bad ham tage Plads hos

sig og overøste ham med Æresbevisninger. Fra denne Stund af var de næsten uadskilllige Venner. Harun al Rashid lod ingensinde sit onde Lune gaa ud over Ali Shah, og denne anvendte sin ubegrændsede Magt alene til at befordre Khalifens Vælde og Berømmelse. Paa den anden Side afgav Sitt-ad-Dunya den elskeligste Ægtefælle; der manglede aldeles intet i Ali Shah's Lykke.

Dog paa denne Jord skal ingen Glæde være fuldkommen. Allerede efter et Par Aars Forløb mistede Ali Shah sin dyrebare Sitt-ad-Dunya. Da styrtede hele hans Lykkes Bygning sammen i Ruiner. Sitt-ad-Dunya var voxet ham saa fast til Hjertet, at han ikke formaaede at leve uden hende; inden Ugen var omme, var han fulgt efter hende i Graven.

Deres Lig blev lagt i samme Kiste og stedt til Hvile i den samme Grav. Khalifen selv bivaanede deres Ligbegjængelse, og begræd længe sin dyrebare Ali Shah. Da Fyrsterne imidlertid aldrig ganske taber deres Fordel af Sigte, gav han Djafar Befaling til at opsøge og bemægtige sig Ali Shah's Tryllering. Men Ringen var sporløst forsvunden, og kom aldrig mere til Syne.

Tryllehesten.

Nevrusfesten[1]) højtideligholdes, som bekjendt, fra de allerældste Tider med de største Ophævelser og Bekostninger over hele Persien. Egentlig er det en hedensk Fest, — de mangfoldige overtroiske Skikke, som hersker derved, vidner tydelig derom — og underligt maa det vistnok synes, at vor himmelske Profets Lære ikke har formaaet at afskaffe den. Det er imidlertid saa langt fra, at den siden Muhammed har mistet noget af sin oprindelige Betydning, at den meget mere med ganske overordentlige Anstalter bliver fejret over hele Landet, ikke alene i Stæder og Landsbyer, ja, endog i de usleste Hytter, men ogsaa ved Kongen af Persiens Hof, hvor der udvikles en

[1]) Nevrus, ɔ: den ny Dag, højtideligholdes i Persien baade som Aarets og som Foraarets første Dag.

Pragt og Pomp og Mangfoldighed af Nydelser, som overgaar al Beskrivelse.

Atter var Nevrusfesten bleven højtideligholdt ved Hoffet i Shiras. Allerede var baade Ind- og Udlandets største Tusindkunstnere optraadt for Hoffet med deres mere eller mindre udmærkede og overraskende Kunststykker, og Kongen havde belønnet dem efter billigt Skjøn, saa at de alle maatte føle sig tilfreds. Da han derefter just var i Begreb med at afskedige den store Forsamling og drage sig tilbage, fremtraadte endnu for hans Trone en aldrende Indier med en kostbar opsadlet og optømmet Hest, et Kunstværk, der saa skuffende var eftergjort Naturen, at man fristedes til at antage det for en virkelig Hest med Liv og Aande.

Indieren kastede sig paa sit Ansigt ned for Tronen, rejste sig derpaa atter og tog saaledes til Orde: »Naadige Herre, uagtet jeg er den sidste af alle dem, der bejler til Prisen, tør jeg dog ligefuldt nære den Overbevisning, at Eders Højhed alle Dage intet har set, som fortjener at stilles ved Siden af dette Kunstværk, for hvilket jeg herved udbeder mig Eders høje Opmærksomhed.«

»Jeg ser ved denne Hest ikke andet,« svarede Kongen, »end Arbejderens Flid og Kunstfærdighed, hvorved det er lykkedes ham at levere en højst skuffende Efterligning af Naturen, men hvori han tillige sandsynligvis endnu kunde blive overgaaet af en anden Kunstner.«

»Herre,« vedblev Indieren, »kun lidet havde jeg at gjøre mig til af, hvis jeg roste dette Kunststykke for dets fuldendte, indtil en skuffende Lighed gjennemførte Form. Nej langtfra! Ved min foregaaende Ytring tog jeg alene Hensyn til den Brug,

som jeg formaar at gjøre af dette sjeldne Kunstværk og ikke alene jeg, men enhver, der blot kender den simple Hemmelighed, som er knyttet dertil. Naar jeg nemlig har besteget denne Hest, formaar jeg i en ubegribelig Hast gjennem Luften at overføre mig til hvilketsomhelst, endog nok saa fjernt Sted paa Jorden. Heri altsaa, og ikke i Ligheden, bestaar mit Kunstværk, — et Underværk, som endnu aldrig er blevet hverken hørt eller set, og hvorpaa jeg er beredt at give Eders Højhed en Prøve, saasnart det blot behager Eder at befale.«

Kongen af Persien var en stor Elsker af det underfulde; men saa meget der end allerede var forekommet ham af denne Art, havde han aldrig endog blot hørt Tale om noget lignende. Derfor svarede han Indieren, at alene Øjesynet kunde overbevise ham om hin omtalte overordentlige Egenskab hos hans Hest, og han skulde derfor ikke opsætte at levere den tilbudne Prøve.

Øjeblikkelig svang Indieren sig med Lethed op paa Hesten, og spurgte, saasnart han sad i Sadlen, hvor Kongen vilde sende ham hen. Nu laa der i en Afstand af omtrent to Mil fra Staden Shiras et højt Bjerg, hvilket man ret vel kunde se fra den frie Plads foran Kongens Slot. »Derhen skal Du ride!« bød Kongen Indieren. »Afstanden er ikke stor, men dog altid betydelig nok til at give et Begreb om din Løbers Hastighed. Og eftersom man ikke kan følge Dig derhen med Øjnene, saa bring til Bevis for, at Du virkelig har været der, en Palmegren tilbage af det Træ, som findes ved Bjergets Fod!«

Neppe havde Kongen udtalt, førend Indieren drejede en lille Hvirvel i Nakken paa sin Hest, som med saa rivende Fart steg til Vejrs, at de tilstedeværende i faa Øjeblikke aldeles

havde tabt ham af Syne. Kongens og hele hans Hofs Overraskelse og Beundring var grændseløs, ligesom den store Mængdes Jubel, der bivaanede dette overordentlige Skuespil. Og Bevægelsen steg endnu højere, da man efter neppe et Kvarters Forløb saa Indieren vende tilbage igjennem Luften med Palmegrenen i Haanden.

Snart svævede han ligeover Pladsen; men i Stedet for hastig at dale, som han var stegen til Vejrs, lod han sin Hest gjøre allehaande Volter oppe i Luften over Tilskuernes Hoveder. Endelig nedlod han sig ganske sagte og naaede Jorden foran Kongens Trone. Her steg han hastig af, kastede sig ned for Kongen og lagde Grenen for hans Fødder.

Kongen af Persien havde med en Forbauselse og Beundring, som umulig lader sig beskrive, været Vidne til alt dette, og følte den heftigste Lyst til at bringe denne underfulde Hest i sin Besiddelse. Og da han var fast bestemt paa at give hvilkensomhelst Pris derfor, og altsaa ikke kunde formode nogensomhelst Vanskelighed fra Indierens Side, betragtede han den allerede for saa godt som sin Ejendom og det kostbareste Stykke i sit rige Skatkammer.

»Tilvisse,« henvendte han sig til Indieren, »Hesten er langt mere værd, end man ved første Betragtning skulde antage. Du har betaget mig min Vildfarelse, og for at give Dig al mulig Oprejsning for min ringe Mening om dit Kunstværk, vil jeg kjøbe det af Dig til en høj Pris. Hvad skal det koste?«

»Herre,« svarede Indieren, »jeg tvivlede intet Øjeblik om, at Eders Højhed jo vilde lade mit Kunstværk vederfares denne Retfærdighed, og forudsaa tillige, at I ikke vilde nøjes med at beundre det, men ogsaa vilde faa Lyst til at besidde det.

Nuvel, endskjøndt jeg ret vel ved, at Besiddelsen af dette Kunstværk formaar at gjøre mig berømt over den hele Verden, i lige Maade saa rig og mægtig som kun faa dødelige, er jeg dog villig til at hengive det som et Offer for Eders Højheds ligesaa ædle som naturlige Ønske. Men I vil sikkerlig ikke forlange samme uden Vederlag; og den Betingelse, under hvilken jeg ene og alene er villig til at overlade Hesten i Eders Hænder, er af den Art, at den maaske kunde mishage Eder. Jeg modtog nemlig denne Luftløber af dens Forfærdiger ikke ved Kjøb, men idet jeg gav ham min eneste Datter til Ægte, hvorhos jeg tillige maatte forpligte mig til, aldrig at sælge den for Penge, men kun bytte den bort mod en Gjenstand, som var mig selv og Kunstværket værdig.«

Her afbrød Kongen Indieren med de Ord: »Jeg er beredt til hvilketsomhelst Bytte med Dig. Du ved, at mit Rige er stort og opfyldt med rige og vel befolkede Stæder; vælg Dig en af dem til uindskrænket Besiddelse for din Levetid!«

Dette forekom hele det forsamlede Hof at være et i Sandhed kongeligt Tilbud: men det var dog langtfra at tilfredsstille Indieren, der havde noget langt højere i Tanker, idet han sagde:

»Naadige Herre, jeg kan ikke noksom takke Eder for dette højmodige Tilbud. Imidlertid — jeg beder Eder tilgive mig min Dristighed! — kan dog Hesten ikke blive Eders for nogen ringere Pris end Eders Datters Haand.«

Hele Kongens Omgivelse brød ud i en vedholdende Latter ved denne ligesaa uforskammede som overdrevne Fordring; men Firus Shah, Kongens ældste Søn, blev højlig forbitret derover. Kongen var imidlertid anderledes tilsinds, og halv om halv bestemt paa at opofre sin Datter, hvis han ikke kunde

erhverve sig Hesten paa andre Betingelser. Men han gik højst nødig dertil, og dvælede derfor med at give Svar paa Indierens Fordring.

Da nu Firus Shah mærkede, at hans Fader vaklede, og han maatte frygte for, at denne virkelig skulde faa i Sinde at indrømme Indieren hans skamløse Begjæring, hvilket han vilde have betragtet som den største Skam for den kongelige Værdighed for sig selv og sin Søster, tog han alvorlig Ordet og sagde i høj Tone:

»Eders Højhed tilgive mig det Spørgsmaal, hvorledes I endog blot et Øjeblik kan betænke Eder paa at give denne uforskammede det Svar, som han fortjener; denne usle Taskenspiller og Landstryger kunde derved fatte Haab om at komme i Slægtskab med den mægtigste og ædleste Konge paa Jorden. Jeg beder Eder derfor vel at overveje, ikke alene, hvad I skylder Eder selv, men ogsaa Eders Slægt og ophøjede Forfædre.«

»Kjære Søn,« svarede Kongen, »din Iver for at opretholde vort Huses Glands behager mig ganske overordentlig; men Du tager ikke tilstrækkelig i Betragtning dette Kunstværks Fortræffelighed samt at Indieren, hvis jeg afviser ham, vil forebringe sit Tilbud andetsteds, hvor man ikke er saa kilden i det berørte Ærespunkt. Jeg vilde virkelig geraade i Fortvivlelse, hvis det skulde komme til at hedde sig, at en anden Fyrste havde overgaaet mig i Højmod og Gavmildhed, og hvis jeg dertil skulde komme til at vige for ham i Besiddelsen af et Kunstværk, som ikke har sin Lige i hele Verden. Alligevel er jeg endnu dog ingenlunde bestemt paa at bevilge hans Forlangende. Ved nøjere Eftertanke vil han maaske ogsaa selv indse, at han er meget bedre tjent med et andet Vederlag; thi naar jeg undtager min Datter, er intet mig for kostbart som Middel til at afslutte

denne Handel. — Dog førend jeg taler det sidste Ord i denne Sag, vilde det være mig kjært, om der blev gjort nok et Forsøg med denne saakaldte Luftløber, om f. Ex. Du selv, min Søn, vilde gjøre en Prøvetur med den, og sige mig din Mening derom. Indieren vil sikkerlig ikke have noget derimod at indvende.«

Eftersom man ganske naturlig haaber det, man ønsker, fandt Indieren, ifølge Kongens nylig hørte Udtalelse, det ingenlunde rimeligt, at Kongen i sit Hjerte ubetinget tilbageviste Slægtskabet med ham; og da han endvidere haabede, ogsaa at kunne stemme selve Prindsen for sine Ønsker, nærmede han sig beredvillig for at vise, at han med Glæde føjede sig i Kongens Villie. Dog, Prinds Firus afventede ikke hans Hjælp til at bestige Hesten, og tænkte ligesaa lidt paa at oppebie nærmere Anvisning til at styre den underfulde Hest. Uden Hjælp kastede han sig op paa den, og saasnart han sad fast i Sadlen, drejede han den lille Hvirvel i Hestens Nakke, som han tidligere havde set Indieren gjøre. Øjeblikkelig bortførte Hesten ham med en Pils Hastighed, og i faa Sekunder var han svunden alle de tilstedeværende, selv dem, der havde det skarpeste Syn, aldeles af Sigte.

Endnu var Kongen beskjæftiget med at stirre op i Luften for at opdage et Glimt af den forvovne Rytter, da Indieren kastede sig ned for hans Trone og derved tvang ham til at drage sine Blikke og sin Opmærksomed ned til Jorden igjen.

»Herre,« begyndte Indieren, »I har selv set, at Prindsen ikke gav mig Tid til at lære sig, paa hvilken Maade Tryllehesten skulde styres; han vilde øjensynlig vise, at han, efter det, han havde set mig gjøre, ikke behøvede min Bistand eller mit Raad for at hæve sig op i Luften. Men han vèd ikke,

hvorledes han skal dreje Hesten og bringe den til at dale, for igjen at vende did tilbage, hvorfra han er gaaet ud. Derfor beder jeg Eders Højhed, ikke at gjøre mig ansvarlig for, hvad der muligvis kunde tilstøde ham.«

Denne Tiltale foruroligede Kongen i høj Grad, eftersom han deraf klarlig indsaa, at hans Søn svævede i den største Fare, hvis der virkelig, som Indieren sagde, var en ny Hemmelighed forbunden med at bringe Hesten til at vende om igjen. I Vrede spurgte han ham, hvorfor han ikke strax havde kaldt Prindsen tilbage, da han saa ham fjerne sig. Hertil svarede Indieren naturligvis: »Naadige Herre, I var jo selv Vidne til den rivende Fart, hvormed Hesten bortførte Prindsen. I Begyndelsen formaaede jeg af Overraskelse ikke at fremføre et Ord, og da jeg atter vandt Mælets Brug, var han allerede for vidt fjernet til at kunne høre mig. Og desuden, selv om han havde hørt mig, saa havde han dog ikke kunnet vende Hesten, eftersom han ikke kjendte den dertil fornødne Hemmelighed. Imidlertid staar det dog endnu til at haabe, at Prindsen i sin Forlegenhed nok vil blive opmærksom paa den anden Hvirvel og give sig til at dreje derpaa; saa vil Hesten øjeblikkelig dale ned imod Jorden. og Rytteren vil kunne lede den, hvorhen han vil.«

Paa denne Indierens ganske rimelige Formodning svarede Kongen, lige urolig og bekymret med Hensyn til sin Søns Skjæbne: »Selv om vi tør antage, hvad der imidlertid dog stedse bliver meget uvist, at Prindsen, min Søn, finder den anden Hvirvel og gjør den antydede Brug deraf, saa kan jo Hesten, istedetfor at nedlade sig paa Jorden, styrte ned paa haarde Klipper, eller i Havet, hvor det er allerdybest.«

Hertil vidste Indieren intet andet at bemærke, end at

Hesten for over Hav og Land, uden nogensinde at styrte ned, samt at det overhovedet ganske kom an paa Rytteren, hvorhen han vilde styre Hesten. Saasnart altsaa Prindsen blot bemærkede Hvirvelen, vilde Hesten ogsaa fuldkommen være i hans Magt; og den forstandige unge Herre vilde naturligvis kun styre den derhen, hvor han kunde finde Hjælp og turde give sig tilkjende.«

»Lad det nu end forholde sig, som det vil!« tog Kongen til Orde. »Jeg kan umulig fæste Lid til dine Forsikringer, og holder mig til dit Hoved, hvis Prindsen ikke er vendt tilbage inden tre Maaneder, eller har givet aldeles sikker Efterretning om, at han lever og er i god Behold.«

Med det samme befalede Kongen, at man skulde gribe Indieren og bringe ham i streng Forvaring; derpaa drog han sig tilbage i sit Palads, inderlig bedrøvet over, at Nevrusfesten denne Gang havde taget en saa bedrøvelig Ende for ham selv, hans Hof og hele Landet.

Imidlertid var Prinds Firus, som allerede fortalt, bleven bortført med en rivende Hast, og befandt sig inden en Times Forløb allerede saa højt oppe i Luften, at han ikke formaaede at skjelne det allermindste nede paa Jorden, idet Dale og Bjerge, Skove og Stæder aldeles flød sammen for ham i ét. Nu besluttede han at vende tilbage igjen, og troede, at han kun behøvede at dreje Hvirvelen til den modsatte Side og trække i Tøjlen; men til sin store Overraskelse og Skræk maatte han mærke, at det aldeles intet nyttede, og at Hesten vedblev at fare frem med ganske den samme Hastighed. Forgjæves drejede han Hvirvelen frem og tilbage, og sled i Tøjlerne, snart i den ene, snart i den anden; Hesten fortsatte ustandselig sin Fart i

den samme Retning. Nu først indsaa han, hvilken stor Fejl han havde begaaet, idet han satte Hesten i Gang, uden først at have ladet Indieren meddele ham den nødvendige Anvisning til at styre samme. Den overhængende Fare stod ham klart for Øjnene; alligevel tabte han dog ikke sin Fatning, men gav sig rolig til nøje at undersøge Hestens Hoved og Hals, for om muligt at finde en Indretning, hvorved han enten kunde bringe Hesten til at standse eller vende om igjen. Virkelig fandt han ogsaa bag ved Hestens højre Øre en anden noget mindre Hvirvel; han gav sig til at dreje derpaa, og øjeblikkelig begyndte Hesten at dale i lodret Linie, ligesom den var stegen til Vejrs, men med en ulige mindre Hast. Paa det Sted af Jorden, hvorover Prinds Firus for Øjeblikket svævede, havde det allerede været Nat en halv Time, da han gav sig til at dreje Hvirvelen. Da nu Hesten i jevn Fart begyndte at dale, gik Solen ogsaa snart ned for ham, saa at han endelig befandt sig i fuldkommen Nat. Han maatte følgelig opgive sin Hensigt at udsøge sig et passende Sted til at lande, give Hesten frie Tøjler og rolig afvente, indtil den vilde staa stille, ganske overladende det til Tilfældet, om han skulde træffe paa en Ørken, en Flod eller vel endogsaa det aabne Hav.

Endelig stod Hesten stille; det maatte allerede være langt over Midnat. Dødelig mat stod Prindsen af Hesten; han havde jo hele den udslagne Dag ikke faaet Føde i sin Mund og befundet sig i en uophørlig Spænding. Først og fremmest gav han sig, saa godt som det i Mørket lod sig gjøre, til at undersøge det Sted, hvorpaa han befandt sig; snart kom han til Vished om, at det var et med Stenbalustrade omgivet fladt Tag paa et stort Hus eller Palads. Ved nærmere Undersøgelse fandt han ogsaa Døren, som førte ned i Paladset; heldigvis stod den

paa Klem. Enhver anden end Prinds Firus vilde vistnok længe have betænkt sig, inden han havde vovet sig ned i det fuldkomne Mørke, som herskede paa Trappen, og givet sig i Menneskers Vold, der ligesaa let kunde være hans dødelige Fjender som hans Venner; men Prinds Firus havde tidlig vænnet sig til ikke at vige tilbage for nogen Fare, naar Nødvendigheden bød ham at friste den.

»Jeg har jo intet ondt i Sinde,« sagde han til sig selv, »og de Mennesker, i hvis Hænder jeg falder, udmattet og vaabenløs, som jeg er, vil dog rimeligvis vise mig den Barmhjertighed, først at høre mig, forinden de tragter mig efter Livet.«

Forsigtig og uden Larm aabnede han Døren helt, og steg ligesaa forsigtig nedad Trinene, for ikke at gjøre noget falsk Trin, som maaske kunde vække grusomme Fjender imod ham. Nede ved Enden af Trappen fandt han en anden Dør, som førte ind til en stor og vel oplyst Sal; her stod han stille for at lytte, og fornam tydelig det regelmæssige Aandedræt af flere Mennesker, som laa i den dybeste Søvn. Sagte aabnede han Døren og traadte ind i Salen. Ved Lampeskinnet saa han, at de sovende var nogle sorte Gildinger. som laa udstrakt paa Gulvet, hver med en blank Sabel ved Siden af sig. Strax sluttede Firus, at det maatte være Vagten i Forhallen hos en Prindsesse eller Dronning, og denne Slutning viste sig ogsaa senere at være fuldkommen rigtig. Den høje Dames Soveværelse stødte umiddelbart op til Salen. Døren dertil var aaben, og et klart Lysskjær dæmrede igjennem det af tyndt Silketøj bestaaende Dørforhæng.

Sagte skred Prindsen hen over Gulvet, uden at vække Gildingerne, slog Forhænget til Side og traadte ind i et Værelse,

som var udstyret med en i Sandhed kongelig Pragt. I Værelset fandtes flere Senge, en paa en Forhøjning i Midten og de andre paa det flade Gulv. Paladsets Herskerinde indtog den første, hendes Kvinder de øvrige. Denne tydelig betegnede Forskjel lod Prindsen intet Øjeblik tvivle om, hvor han havde at henvende sig; med tilbageholdt Aandedræt nærmede han sig det over de andre noget ophøjede Leje, og standsede ligesom lynslagen ved den unge Kvindes overordentlige Skjønhed, som hvilede derpaa.

»O, Himmel,« sagde han til sig selv, »skulde min Bestemmelse have ført mig ad saa underlige Veje herhid for at berøve mig mit Hjertes Frihed? Jeg føler mig allerede sært bevæget ved at se hende i sovende Tilstand; hvilket Indtryk vil det da ikke gjøre paa mig, naar hun slaar de himmelske Øjne i Vejret? Og dog maa jeg nødvendigvis vække hende; thi jeg kan ikke vende om uden at blive min egen Morder.«

Efter disse Betragtninger knælede Firus Shah ned ved Prindsessens Leje, greb Fligen af hendes nedhængende Ærme, hvoraf en fyldig og snehvid Arm stak frem, og gav sig til at rykke deri ganske sagte. Øjeblikkelig slog Prindsessen Øjnene i Vejret, og saa fuld af Forbauselse en smuk ung Mand i ærbødig Holdning knælende lige foran sig. Imidlertid gav hun dog hverken Tegn paa Frygt, Vrede eller Forskrækkelse.

Dette gunstige Øjeblik benyttede Prindsen, bøjede sit Hoved næsten lige ned til Gulvet, og begyndte, efter igjen at have rejst sig:

»Tilbedelsesværdige Prindsesse! Ved et af de overordentligste og forunderligste Eventyr ser I en persisk Prinds bedende for Eders Fødder. Endnu i Morges befandt han sig hos sin kongelige Fader, midt under en glimrende Højtids Festligheder;

nu befinder han sig i Dødsfare i et ham ganske fremmed Land, alene med Haabet om Eders naadige Beskyttelse. Herom beder jeg Eder da indstændig, naadige Prindsesse; I ser saa god og skjøn ud, at jeg umulig kan tvivle om at finde Bønhørelse. Tog jeg fejl af Eder, vilde jeg ikke leve længere i denne falske Verden, hvor selv det ædleste skuffer og bedrager.«

Prindsessen, til hvem Prinds Firus lykkeligvis havde fundet umiddelbar Adgang, var den ældste Datter af Kongen af Bengalen, som havde ladet dette Palads opføre i Nærheden af sin Hovedstad, for at Prindsessen ret hyppig skulde nyde Landlivets Velgjerning og Glæder. Efter at den dejlige, unge Dame med Godhed havde hørt ham tilende, svarede hun fuld af Velvillie og Ynde:

»Prinds, I kan berolige Eder; I befinder Eder her ikke i noget barbarisk Land. Menneskekjærlighed og Gjæstmildhed er her ikke mindre hjemme end i Eders Fædreland Persien. Det er altsaa ikke først mig, som tilsiger Eder den forlangte Beskyttelse; I havde allerede faaet den, saasnart I betraadte dette Palads, ja, hvad mere er, endog blot dette Land.«

Prinds Firus vilde ydmyg takke Prindsessen af Bengalen for denne Godhed og Naade, og havde i denne Hensigt allerede bukket sig dybt, forinden han svarede hende; dog hun lod ham ikke komme til Orde, men vedblev:

»Saa meget jeg nu end ønsker at erfare, ved hvilket Underværk I i en saa urimelig kort Tid kan være kommen fra Persiens Hovedstad herhid, og være trængt igjennem min Livvagt frem lige til min Seng, saa maa jeg dog af billigt Hensyn til Sømmeligheden indtil videre opsætte min Nysgjerrighed. I maa visselig være baade sulten og tørstig, træt og mødig; jeg

vil derfor strax vække mine Kvinder og befale dem at anvise Eder et af mine Værelser, hvor I kan vederkvæge Eder med et let Maaltid og derpaa finde en ønskelig Hvile. I Morgen vil vi atter ses, og da vil det være tidsnok at give den yderligere Forklaring, som jeg saa meget længes efter.«

Prindsessens Kvinder, der var vaagnede ved det allerførste Ord, som Prindsen havde henvendt til deres Herskerinde, havde med saa megen større Forbauselse set en Mand ved Prindsessens Leje, som de naturligvis ikke ikke kunde begribe, hvorledes han var kommen ind i Paladset, og endnu mindre, hvorledes han havde fundet Adgang til deres Sovekammer uden at vække Vagten i Forhallen og dem selv. Men saasnart de havde fornummet deres Herskerindes Villie, klædte de sig hastig paa og gjorde sig rede til øjeblikkelig at udføre hendes Befalinger. Hver af dem greb en af de mange i Salen brændende Voxkjærter, og førte, skridende foran Prindsen, deres Herskerindes Gjæst ind i et meget smukt Værelse. Her gjorde nogle af dem et Leje rede til ham, medens andre ilede ud i Spisekammer og Kjøkken og uagtet den sildige Time i en Hast tilvejebragte et i Sandhed kosteligt Aftensmaaltid. Prindsen nød med Maade deraf; og saasnart Kvinderne saa, at han tilstrækkelig havde styrket sig, ryddede de atter ligesaa hastig af Bordet, og ønskede ham en god Nat, efter at de endnu havde vist ham flere Skabe, hvori han kunde finde alt, hvad han muligvis kunde komme til at behøve, inden de saa ham igjen, — uldne Tæpper og Linklæder, Brød og Frugter, Vand, Vin, Sorbet og flere lignende Sager.

Prindsessen af Bengalen var imidlertid allerede saa indtagen af den unge Mands Skjønhed, aandfulde Tale og ædle Adfærd, at hun endnu ikke havde kunnet sove ind igjen, da hendes

Kvinder vendte tilbage for efter den natlige Forstyrrelse atter at søge deres Senge. Hun spurgte dem, om de ogsaa havde forsynet Prindsen med alt fornødent, og ønskede baade først og sidst at erfare, hvad de havde syntes om ham. Efter at Kvinderne havde besvaret Spørgsmaalet angaaende Opfyldelsen af hendes Befalinger som det, der var lettest at klare, tilføjede de til Svar paa hendes andre Spørgsmaal: »Naadige Prindsesse, vi vil ingenlunde foregribe Eders egen Mening, idet vi uforbeholdent erklærer, at vi vil prise Eder meget lykkelig, hvis Eders ophøjede Fader bestemte en saa elskværdig Prinds til Eders Ægteherre. Ved Bengalens Hof findes der visselig ingen, som kan stilles ved Siden af ham; og neppe skulde der ogsaa i Nabostaterne findes nogen, som var Eder saa værdig som denne ædle, unge Herre.«

Denne fordelagtige Dom mishagede ingenlunde Prindsessen af Bengalen; men da hun ikke vilde blotte sig for sine Slavinder, bød hun dem tie, idet hun tilføjede: »I er lutter næsvise Sladdersøstre! Gaar nu til Sengs, at I ikke skal forsove Eder!« og lukkede sine Øjne for at drømme om den smukke Prinds.

Saasnart Prindsessen den næste Morgen havde forladt sit Leje, satte hun sig strax til at ordne sin Pynt paa det alleromhyggeligste. Endnu aldrig havde hun gjort sig saadan Flid med sin Haarpynt og Paaklædning og saa ofte raadspurgt sit Spejl som denne Gang, og endnu aldrig havde hendes Slavinder haft mere Taalmodighed behov, idet de blev nødt til i det uendelige at gjøre hver enkelt Ting om, førend hun erklærede sig tilfreds dermed.

»Allerede i min Natdragt har jeg, som jeg ret vel bemær-

kede, ikke mishaget den smukke, unge Prinds,« sagde hun til sig selv, »hvilket Indtryk maa jeg da ikke gjøre paa ham, naar han ser mig i min fulde Herlighed?«

Sit Haar smykkede hun med de mest fuldkomne og prægtigste Brillanter; Hals og Arme blev ligeledes forherligede ved Baand og Perler af ædle Stene, hvis Skjønhed var uforlignelig, og hvis Værdi var uberegnelig stor; hendes Livbaand fremviste en Række af enkelte Diamanter, som var et af Indiens største Kongeriger værd, ingen under en Hasselnøds Størrelse, men mange saa store som Dueæg. Hendes Klædebon var af det herligste indiske Stof, som kun bliver forfærdiget til Brug for Konger, Prindser og Prindsesser, og af en glimrende Farve, som paa det fordelagtigste fremhævede hendes klare Hud og ranke Skabning.

Efter at hun endelig utallige Gange havde set sig i Spejlet fra Top til Taa, og spurgt sine Kvinder, hver især, om der endnu lod sig noget forbedre ved hendes Pynt, lod hun ved en af sine Slavinder forhøre, om Prindsen var staaet op; og da hun ikke tvivlede om, at han jo ønskede at fremstille sig for hende saa snart som muligt, befalede hun, at man med det samme skulde melde ham hendes Besøg, saafremt det var ham belejligt. Hun havde sine Grunde til at foretrække at besøge ham paa hans Værelse fremfor at vente hans Besøg i sine egne Gemakker.

Imidlertid havde Prindsen bortsovet saa meget af den klare Dag, som der var blevet ham unddraget af Natten til at udhvile sig i, og havde fuldkommen styrket og vederkvæget sig efter den anstrengende Rejse. Han var netop i Begreb med at klæde sig paa, da han modtog Prindsessens Morgenhilsen. Uden at give Slavinden Tid til at udrette sit Ærinde, spurgte han

strax, om det var Prindsessen belejligt at modtage hans Opvartning. Men saasnart Slavinden havde meddelt ham sin Herskerindes Ønske, svarede han: »Prindsessen har blot at befale; jeg er rede til i alt at adlyde hende.«

Neppe havde Prindsessen af Bengalen erfaret, at Prindsen ventede hende, førend hun strax begav sig ind til ham. Efter den sædvanlige Udvexling af gjensidige Høfligheder tog Prindsessen Plads paa Sofaen, og Prindsen nedlod sig i ærbødig Afstand fra hende.

»Min Prinds,« tog da den unge Dame til Orde, »jeg kunde have modtaget Eder i mit eget Værelse, hvor I sidste Nat fandt mig sovende. Men eftersom Obersten for mine Gildinger har fri Adgang til hint Værelse, men ikke tør vove sig herind uden min særegne Tilladelse, saa har jeg, fuld af Utaalmodighed efter at erfare det Eventyr, som har bragt Eder i min Nærhed, begivet mig hid til Eders Værelse, hvor vi kunde gjøre Regning paa at blive fuldkommen uforstyrrede.«

Da gav Prindsen sig først til at skildre den unge Dame Nevrusfesten i Persien og de ved samme forekommende mærkværdige Skuespil. Saaledes kom han ganske naturlig til at omtale Tryllehesten, og til at udvikle de Begivenheder, som han med den havde oplevet, indtil det Øjeblik, da han havde vækket Prindsessen.

»Alt det øvrige,« sluttede han, »véd I allerede, og jeg har nu altsaa blot tilbage, af mit inderste Hjerte at takke Eder for den højmodige Adfærd, I har udvist imod mig, og beder Eder antyde, hvorledes jeg vel formaar at bevise min Taknemlighed for den af Eder modtagne store Velgjerning paa en for Eder behagelig Maade. Dog, hvad har jeg vel at tilbyde Eder? Ifølge Folkeretten er jeg jo allerede Eders Slave, og har alene

min Hu at byde over. Lad mig altsaa erklære for Eder, at jeg anerkjender Eder baade for Herskerinde over al min Villie og hele mit Hjerte. Fattigmand giver, hvad han har, og dette er det eneste, jeg har at byde Eder.«

Denne Erklæring afgav Firus i en Tone og med en Mine, som ikke kunde lade Prindsessen tvivle noget Øjeblik om, at han jo i Sandhed var hendes Slave, en Slave af hendes Yndigheder. Imidlertid kom Erklæringen hende dog temmelig pludselig, og hun maatte rødme højt derved. Men hendes Rødmen gjorde hende kun endnu skjønnere i den unge Mands Øjne.

»Ak, Herre,« svarede hun ham, »Fortællingen om Eders farefulde Eventyr bragte mig til at grue, og jeg blev ikke rolig igjen, førend jeg saa Eder lande i Sikkerhed paa mit Tag. Behøver jeg at gjentage for Eder, at I er mig velkommen? I maa altsaa ingenlunde kalde Eder min Slave; I er her hos mig ligesaa fri som ved Eders Faders Hof, og har kun at befale for at faa alle de Ønsker opfyldte, som er afhængig af mig, Eders i sin Magt kun altfor indskrænkede Værtinde. Hvad endelig Eders Hjerte angaar, saa er det sikkerlig kun en artig Talemaade, naar I ofrer mig samme; I har vistnok allerede ofte haft den skjønneste Lejlighed til at bortgive det, og det skulde meget undre mig, om det virkelig tilhørte Eder selv længere.«

Prinds Firus vilde netop forsikre sin skjønne Værtinde om, at han med frit Hjerte havde forladt Persien, og ingen Lejlighed havde haft til at tabe det undervejs, da en af Prindsessens Slavinder meldte, at Middagsmaaltidet var frembaaret. Denne Afbrydelse forhindrede en Forklaring, som visselig vilde have sat dem begge i stor Forlegenhed, og som desuden slet ikke behøvedes. Prindsessen tvivlede ingenlunde om den unge Mands

Oprigtighed, og denne kunde, uagtet hans tilbedte ingen Tilstaaelse havde afgivet, af hele hendes Adfærd dog tydelig mærke, at han havde gjort det gunstigste Indtryk paa hende.

Prindsessens Kammerfrue stod i Døren og ventede med opløftet Forhæng for at lade sin Herskerinde og hendes Gjæst passere igjennem. Prindsessen rejste sig derfor hastig med den Ytring, at hun for hans Skyld havde ladet Middagsmaden skaffe færdig noget tidligere end sædvanlig, og at hun haabede, han dermed tog tiltakke.

Saasnart de havde taget Plads ved det rigelig besatte Bord, begyndte en hel Del af Prindsessens prægtigt klædte Slavinder at foredrage Sang og Musik, og vedblev dermed under hele Maaltidet. Men dette skete paa en saa lidet støjende og en saa yndefuld Maade, at Prindsen og Prindsessen ganske uhindret kunde fortsætte deres Samtale den hele Tid. Hyppig bød de hinanden udsøgte Mundfulde af et og andet, og indviklede sig lidt efter lidt i en Væddestrid af Artigheder, hvorved Kjærligheden paa begge Sider gjorde langt hastigere Fremskridt end ved en forsætlig Sammenkomst under fire Øjne.

Endelig hævede de Taffelet, og Prindsessen førte sin Gjæst ind i en stor og prægtig, med Guld og Azur udsmykket og med det kostbareste Bohave udstyret Sal, hvorfra de havde den yndigste Udsigt til den herlige, med de skjønneste Blomster, Buske og Træer yppig prangende Have. Prinds Firus maatte saa meget mere beundre denne Rigdom af Væxter, som de fleste var helt forskjellige fra dem, han havde lært at kjende i Persien.

»Prindsesse,« ytrede Firus henrykt, »jeg var virkelig, med Skam maa jeg bekjende det, hidtil enfoldig nok til at tro, at alene Persien besad Paladser og Haver, som var den kongelige

Højhed værdig; nu indser jeg klarlig, at der overalt, hvor der gives store Konger, heller ikke fattes Midler til at forherlige deres Person og Tilværelse. Dette Palads og denne Have er i Sandhed iøjnefaldende Beviser derpaa.«

»O, min Herre,« svarede Prindsessen, »dette Palads og denne Have er dog for intet at regne imod det Slot, hvori min Fader residerer, og de samme omgivende Haveanlæg. Først naar I kommer til Bengalens Hovedstad, for, som jeg maa forudsætte, I vil, at hilse paa min ophøjede Fader, vil I faa et Begreb om kongelig Pragt her til Lands.«

Idet Prindsessen paa denne Maade bestræbte sig for at vække Prinds Firus' Nysgjerrighed efter at faa den kongelige Herlighed i Bengalens Hovedstad at se, smigrede hun sig med, at hendes Fader, naar han lærte en saa fuldendt elskværdig Prinds at kjende, af egen Drift skulde foreslaa ham hende til Gemalinde. Paa denne Maade undgik hun al Fristelse til at krænke hin Anstand, som en Prindsesse, der er aldeles afhængig af sin Faders Villie, sømmeligvis maa iagttage. Men Firus Shah svarede ikke, som hun havde ventet og ønsket det. Med Hensyn til Herligheden af hendes Faders Residents troede han hende kun altfor villig paa hendes Ord, uden at ytre nogen Trang til personlig at overbevise sig derom; og hvad overhovedet Besøget i Bengalens Hovedstad angik, saa fandt han det ikke raadeligt at fremstille sig for den mægtige Fyrste som en forfløjen Eventyrer, i bogstavelig Forstand kommen ned fra Luften, blottet for alt, hvad der betegner og understøtter den fyrstelige Værdighed.

Firus Shah var nemlig klog nok til at have gjennemskuet Prindsessens Hensigt. Dette øjensynlige Bevis paa hendes Tilbøjelighed for ham smigrede vistnok hans Person og opflammede

den Kjærlighed, han allerede bar til hende; men paa den anden Side kunde det ikke bringe ham til at glemme de Pligter, han havde imod sin Fader.

»Jeg beder Eder selv dømme,« svarede han, da Prindsessen havde stræbt at tilintetgjøre hans Indvending imod hendes hemmelige Ønske, ved at tilbyde ham Penge, Ædelstene og kostbare Stoffer som Midler til en værdig Optræden. »Jeg kan dog umulig lade min Fader være uvidende om den Skjæbne, jeg har haft. Medens jeg her tilbringer mit Livs lykkeligste Timer, pines han visselig af en dødelig Angst for min Skyld. Det er altsaa min Pligt at vende tilbage til ham saa hastig som muligt; og dette er ogsaa min faste Bestemmelse. Dog lad mig forinden i tydelige Ord nedlægge den Tilstaaelse for Eders Fødder, at I for stedse har vundet min inderlige Kjærlighed. Hvis I derfor tillader det, — maatte jeg dog have læst rigtig i Eders Hjerte, ligesom I nu tydelig har læst i mit! — saa vil jeg, saasnart jeg har beroliget min Fader angaaende min Skjæbne, med hans Tilladelse vende her tilbage, og fremstille mig for Eders Fader i et Optog, en persisk Prinds værdigt, for at bede om Eders dyrebare Haand.«

Prindsessen rødmede atter, taug og — samtykkede. Men Prindsens hastige Afrejse foruroligede hende dog; hun frygtede nemlig for Sandheden i det gamle Ordsprog: — Ude af Øje — ude af Sind. — I alt Fald vilde hun først fængsle sin Tilbeder stærkere til sig og trængte derfor ind paa ham for at bevæge ham til at blive, indtil han i det mindste kunde bringe nogenlunde fuldstændige Efterretninger om det fremmede Land Bengalen tilbage med sig til Persien.

»Kommer Tid, kommer Raad,« trøstede hun sig selv,

medens Firus Shah overvejede, hvad han under disse Omstændigheder skulde gjøre.

Udfaldet blev, som enhver let har kunnet tænke sig: — Prindsessens Yndigheder vandt foreløbig Sejr. Nu lod den skjønne Værtinde det være sig højlig magtpaaliggende, ikke alene at underholde, men ogsaa adsprede sin Gjæst paa den bedste Maade. I denne Hensigt lod hun allehaande Fester, Concerter og overdaadige Spise- og Drikkelag uafbrudt følge efter hinanden, endvidere landlige Højtider i den store og herlige Have, samt Jagtpartier i den til Slottet hørende Park, der indesluttede Hjorte, Raadyr, vilde Geder og de fleste andre i Bengalen indenlandske Vildtsorter, som kunde skjænke Prindsessen en farefri Fornøjelse. Ved Slutningen af Jagten plejede da Prindsen og Prindsessen at træffe sammen paa et eller andet udvalgt Sted i Skoven, hvor der fandtes et stort Tæppe udbredt og Hynder lagt til Rette for dem. Her udhvilede de sig efter Jagtens Anstrengelse i fortrolig Samtale. Ved slige Lejligheder ledte Prindsessen oftest Underholdningen hen paa Persiens Størrelse, Magt, Rigdom og Regjering, for ved Prindsens Udtalelser derover at faa Lejlighed til selv paa sin Side at udvikle Kongeriget Bengalens formentlig store Fortrin, og derved friste Prindsen til at forlænge sit Ophold. Men dette løb af ganske anderledes, end hun havde ventet. Thi, uden at overdrive, gav Firus Shah Prindsessen en saa fordelagtig Skildring af Persiens Storhed og Herlighed, af dette Riges Overflod, Land- og Søhandel, Krigsmagt, Stæder, Fæstninger og Slotte, at hun, endnu længe forinden Prindsen var kommen til Ende med sin Beskrivelse, følte sig aldeles overbevist om, at Persien var det herligste Land i hele Verden.

Her, som saa ofte, maatte man sande, at »Hvo, som graver en Grav for andre, falder selv deri.« Prindsessen følte sig i den Grad slagen og henreven af Persiens Fortrinlighed, at hun, da Prindsen senere opfordrede hende til at give en sammenhængende Skildring af hendes Fædreland, Bengalen, kun med Overvindelse kunde bestemme sig dertil. Og da hun endelig var gaaet ind derpaa, var det aldeles aabenbart, at hun, uden at vide af det, stillede sit eget Lands Fortrin i Skygge for at holde Persien hævet over al Sammenligning. Dette Træk i Prindsessens Adfærd røbede saa tydelig hendes Tilbøjelighed til at ombytte Bengalen med Persien, at Firus Shah med god Grund fattede den Mening om hende, at hun neppe vilde kunne modstaa hans allerførste Opfordring til at følge tilbage med ham. Imidlertid holdt han det dog for raadeligt, ikke at slaa denne Streng an, førend hans Ophold i Bengalen havde udstrakt sig saa langt, at Prindsessen ikke uden aabenbar Uret kunde holde ham tilbage.

Prindsen overgav sig altsaa i fulde to Maaneder ganske i sin elskedes Villie, og deltog i alle de ham tilbudte Adspredelser, som om hans Liv ikke havde haft noget andet Formaal. Men saasnart denne Tid var udrunden, bad han hende i ganske bestemt Tone om Orlov, idet han gjentog sit Løfte, saa hastig som muligt at vende tilbage med et standsmæssigt Følge for at bejle til hendes dyrebare Haand.

»Maaske tror I ikke mine Forsikringer og anser mig maaske allerede paa Grund af min Bøn om Orlov for at henhøre til hine letsindige Elskere, som glemmer deres Kjærlighed, saasnart de har vendt deres elskede Ryggen. Til Bevis for min oprigtige Tilbøjelighed for en saa elskværdig Dame, som I er, til Bevis for, hvor lyksalig jeg føler mig ved Bevidstheden

om Eders Gjenkjærlighed, vil jeg imidlertid vove at bede Eder om at ledsage mig, saafremt jeg ikke frygtede at fornærme Eder ved det dumdristige i min Bøn.«

Da han bemærkede, at Prindsessen rødmede ved dette hans Forslag, og uden Tegn paa Vrede vaklede i sin Bestemmelse, vedblev han:

»Prindsesse, med Hensyn til min Faders Indvilligelse i vor Forening kan I være aldeles rolig, og Kongen af Bengalen maatte i Sandhed være en ganske anden Mand, end I har skildret ham at være, hvis han ikke med Velvillie skulde modtage det Gesandtskab, som min Fader vil lade afgaa til ham, for at bede for mig om Eders Haand.«

Prindsessen svarede ikke et eneste Ord; men hendes Taushed og sænkede Blikke tilkjendegav tydelig nok hendes Samtykke til at lade sig bortføre. I Virkeligheden havde hun ogsaa kun en Betænkelighed derved, den nemlig, som fremgik af hendes Frygt for, at Prindsen ikke skulde være øvet nok i at styre Tryllehesten, og at deres Flugt paa denne Maade skulde blive altfor lang.

Men denne Frygt havde Firus Shah let ved at betage hende, idet han af et frit Sind forsikrede hende, at han for Tiden turde hamle op med selve Indieren i at styre den djævelske Ganger. Der stod følgelig intet tilbage uden at være betænkt paa, hvorledes de i al Stilhed og Hemmelighed kunde iværksætte deres Flugt. Dog herom blev de ogsaa uden Vanskelighed enig, forinden Skilsmissens Time slog om Aftenen.

Den næste Morgen medens endnu hele Paladset laa i den dybeste Søvn, begav de sig tilsammen op paa sammes Terrasse. Først stillede Prindsen sin Ganger i Retningen af Persien;

derpaa lod han det være sig magtpaaliggende at indrette et mageligt og sikkert Sæde til sin elskede bag paa Hesten. Saasnart dette var bragt i Stand, besteg han først Gangeren selv, og lod derpaa Prindsessen sætte sig op bagved ham og for større Sikkerheds Skyld omslynge ham med sine Arme; — han drejede den velbekjendte Hvirvel, og Hesten bortførte dem med Pilens Fart igjennem Luften.

Med sin sædvanlige Hastighed for Gangeren fremad, og Firus Shah styrede den med saa megen Kløgt, at de allerede efter halvtredie Times Forløb fik Persiens Hovedstad i Sigte. Men han holdt det ikke for hensigtsmæssigt at lade den dale, hverken paa Slotspladsen, hvorfra han var stegen op, eller i selve det kongelige Palads, men foretrak at lande ved et i nogle Miles Afstand fra Hovedstaden beliggende Lystslot, hvor Manøvren kunde gaa for sig aldeles ubemærket. Her lod han altsaa Hesten dale, og stod af tilligemed Prindsessen. Uden Tidsspilde førte han hende ind i det smukkeste Værelse paa Slottet, med den Ytring, at han nu vilde ile iforvejen til sin Faders Hovedstad for at berede hende en til hendes Rang passende ærefuld Modtagelse, og derpaa hastig igjen vende tilbage. Med det samme gav han Slotsforvalteren Befaling til at anse den unge Dame for Slottets Herskerinde og for det første lade en god Frokost frembære for hende.

Paa en naturlig Hest af Kjød og Blod, uden alle kunstige Hvirvler, men med fire raske Ben, jog Firus Shah til Persiens Hovedstad. Undervejs blev han hilset med høje Jubelraab af den over hans Gjenkomst henrykte Befolkning. Sultanen, hans ophøjede Fader, gav netop Audients, da han traadte ind i Divanet. Sultanen selv og hele Hoffet havde baaret dyb Sorg, siden han paa en saa overordentlig Maade var forsvunden fra

Jordens Overflade. Med Glædestaarer omfavnede hans Fader ham, og spurgte, saasnart den første Henrykkelsesrus havde sat sig, ivrig om Indierens Trylleganger. Dette Spørgsmaal gav Prindsen Anledning til i Korthed at fortælle om den Fare, hvori han havde svævet, og den gode Modtagelse, han havde nydt hos Prindsessen af Bengalen. Hertil sluttede sig naturligvis Bekjendelsen af, at han havde forlovet sig med den elskværdige Prindsesse, og at denne, da han havde indestaaet hende for sin Faders Indvilligelse, paa Tryllehesten havde ledsaget ham tilbage til Persien.

»Hun venter nu,« sluttede Prindsen, »paa et af Eders Højheds Lystslotte Efterretningen om, at jeg ikke har givet hende tomme Forsikringer.«

Med disse Ord kastede Prindsen sig ned for sin Faders Fødder for at bevæge ham til at give sit Samtykke og sin Velsignelse. Men Sultanen løftede sin Søn i Vejret, omfavnede ham og gjensvarede:

»Min kjære Søn, jeg giver Dig ikke alene mit bedste Samtykke til din Forbindelse med Prindsessen af Bengalen; men jeg vil ogsaa med hele min Hofstat drage hende i Møde, og endnu i Dag foranstalte Eders Bryllup.«

Og strax befalede Kongen sit Hof af aflægge Sørgeklæderne og lade Glædesfesterne begynde ved Klangen af Trompeter, Pauker og andre krigeriske Instrumenter. Dog førend han begav sig paa Vejen for at hente Prindsessen, lod han Indieren føre frem for sig,

»Jeg forsikrede mig din Person,« tiltalte han denne, »forat Du med dit Hoved, der dog kun vilde have været et jammerligt Offer for min smertefulde Harme, skulde indestaa mig for min

Søns Liv. Tak nu Allah, at jeg har gjenfundet ham, tag din Hest og drag din Vej i Fred!«

Af de Folk, som havde hentet ham ud af Fængslet, havde Indieren allerede ikke alene erfaret Prindsens Tilbagekomst, men ogsaa at han havde ført Prindsessen af Bengalen med sig tilbage paa Tryllehesten, og at han havde efterladt sin elskede paa Lystslottet ved Foden af Bjergene. Da han nu tillige hørte, at Kongen var i Begreb med at begive sig paa Vejen for at hente hende, ilede han for at komme denne i Forkjøbet, og naaede Slottet, inden Kongen og hans Følge endnu blot var halvvejs. Her henvendte han sig først til Forvalteren og sagde, at han af Kongen og Prindsen af Persien var sendt hid for paa Tryllehesten at føre Prindsessen gjennem Luften ind i Staden. Kongen vilde nemlig give sit Hof og sin Hovedstad dette højtidelige Skuespil tilbedste, og ventede hende paa Pladsen foran sit Palads.

Forvalteren gjenkjendte Indieren og vidste, at Kongen havde ladet ham fængsle for at gjøre ham ansvarlig for sin Søn. Da han nu saa ham i Frihed, tvivlede han intet Øjeblik om, at det jo havde sin Rigtighed med det Ærinde, han foregav at være sendt i, saa meget mindre, som Indieren var den eneste Person, hvem man med fuld Sikkerhed kunde betro Styrelsen af den vælige Tryllehest. Ufortøvet fremstillede han altsaa Indieren for Prindsessen, og denne havde neppe hørt, at han kom som Bud fra hendes elskede og hans Fader, førend hun erklærede sig rede til at overgive sig til hans Førelse.

Saa let et Spil havde Indieren langtfra vovet at haabe. I sit Hjerte hoverende over det heldige Udfald af sin ondskabsfulde og vanhellige Plan besteg han Hesten, tog med For-

valterens Hjælp Prindsessen bagpaa op hos sig, drejede Hvirvelen, og med Lynets Hastighed hævede Hesten sig op i Luftens højeste Regioner.

Kongen af Persien var imidlertid endnu paa Vejen med sit langsomme og besværlige Festoptog; Prindsen var ilet forud for at forberede Prindsessen paa sin Faders Ankomst. Men Indieren fløj med velberaad Hu med sit Bytte lige i Retningen af Staden, og saaledes kunde det ikke fejle, at de jo hastig maatte faa Øje paa hinanden.

Saasnart Sultanen fik Øje paa den skjændige Bortfører, der i sit Hjerte jublede over, paa denne Maade at kunne forhaane ham og Prindsen, og grusomt hævne sig for den uretfærdige Fængsling han havde maattet lide, gjorde han og hans Følge uvilkaarlig Holdt. Den mest rasende Forbitrelse afløste den grændseløse Overraskelse; Sultanen og hans Hoffolk afskjød i Masse de værste Forbandelser imod Skurken. De naaede vel op til ham; men han lo naturligvis kun deraf. Da han havde gjort nogle Volter over deres Hoveder, for ret tilgavns at udfordre og spotte deres afmægtige Harme, gav han sin Hest Tøjlerne og for afsted, medens Kongen af Persien, rent ude af sig selv af Harme og Smerte, med sit slukørede Følge vendte tilbage til sin Hovedstad.

Men var Sultanens Smerte stor, hvor meget større maatte da ikke den ulykkelige Firus' Smerte være, da han uden at kunne forhindre det, saa sin elskede bortført af den skjændige Indier? Ak, han elskede hende jo allerede saa højt, at han ikke vidste, hvorledes han skulde kunne leve foruden hende! I nogle Øjeblikke var hans Væsen ligesom forstenet. Endnu førend han kunde overlægge, hvad han skulde bestemme sig til, enten bryde ud i Skjældsord og Trusler imod Indieren, be-

klage Prindsessen, hvis tillidsfulde Hengivelse han saa slet syntes at have lønnet, eller kaste sig til Jorden og fortvivle, var de begge forsvunden for hans stirrende Blikke.

Hvad var der nu at gjøre? Skulde han vende tilbage til sin Faders Hovedstad og overgive sig til en frugtesløs Græmmelse, uden at foretage noget til Prindsessens Befrielse og hendes Bortførers exemplariske Tugtelse? Hans ædle Tænkemaade, hans Kjærlighed og Mod tillod ham ikke sligt, og han fortsatte derfor sin Vej til Lystslottet.

Ved hans Indtrædelse kom den lettroende, af Indieren bedragne Slotsforvalter ham i Møde med Taarer i Øjnene, kastede sig ned for hans Fødder og erklærede selv, at en Brøde som hans uden Naade fortjente Døden, samt at han ventede den af sin Herres Haand.

Men Prindsen svarede ham: »Stat op! Jeg giver ikke Dig Skylden for Prindsessens Bortførelse, men mig selv, min Enfoldighed og Ubesindighed. Skaf mig blot hastig en Dervishklædning; men lad ingen vide, at den er bestemt til mig!«

I Nærheden af Slottet befandtes der netop et Dervishkloster, hvis Shejkh eller Øverste var en god Ven af Slotsforvalteren. Til denne gik han hen og forlangte en fuldstændig Dervishdragt, under Foregivende af, at en høj Hofembedsmand, hvem han skyldte overmaade meget, var falden i Unaade hos Kongen, og at han ønskede at være ham behjælpelig til en sikker Flugt. Prindsen iførte sig Dragten, forsynede sig til Udgifterne paa Rejsen med en Æske Perler og Diamanter, som egentlig havde været bestemt til en Foræring til Prindsessen, og forlod ved Nattetid Lystslottet uden at vide, hvor han skulde vende sig hen, dog fast besluttet paa at vandre fra Stad til Stad, indtil han havde gjenfundet sin elskede.

Imidlertid havde Indieren styret sin Hest i en saadan Retning, at han endnn tidlig den samme Dag naaede en lille Lund i Nærheden af Kongeriget Kashmir. Da han var bleven sulten og antog, at Prindsessen delte hans Trang, steg han af i denne Lund og anviste Prindsessen Plads paa Græsset i Nærheden af en lille Bæk med friskt og klart Vand. Vistnok havde den ulykkelige, unge Kvinde, som saa sig i en elendig Skurks ubetingede Vold, og maatte frygte alt, hvad der var skrækkeligt, af hans raa og vilde Lidenskab, gjerne benyttet Indierens Fraværelse til at flygte bort; men hun følte sig saa udtømt og angreben, at hun ikke turde tænke derpaa. Hun besad altsaa intet andet Middel til Frelse end sit høje Mod; hun var nemlig fast bestemt paa, hellere at lide den grusomste Død, end at vorde Prindsen af Persien utro.

Derfor lod hun sig heller ikke længe af den tilbagevendende Indier nøde til at spise, men samlede ved et styrkende Maaltid friske Kræfter til at staa sin onde Skæbne imod. Henimod Slutningen af Maaltidet begyndte Skurken at føre uforskammet Tale; Prindsessen gruede derved i sit Hjerte, men lod, som om hun intet hørte deraf eller i det mindste intet forstod. Dog, saasnart hun bemærkede, at Indieren ikke vilde lade det blive ved Snak, men lavede sig til at iværksætte sine ofte gjentagne Trusler om at bruge Vold imod hende, rejste hun sig for at gjøre den yderste Modstand, og udstødte et højt, hvinende Skrig. Til hendes store Lykke sprængte i næste Øjeblik en Skare Ryttere frem af Skoven og omringede hende og Indieren.

Det var ingen anden end Kongen af Kashmir, som paa Tilbagevejen fra Jagten netop i samme Øjeblik var dragen forbi med sit Følge og var bleven hidlokket ved Prindsessens Nød-

skrig. Med Strenghed spurgte han Indieren, hvem han var, og hvad han havde for med den unge Dame. Indieren var uforskammet nok til at svare, at Prindsessen var hans Kone, og at ingen havde Ret til at blande sig i hans Strid med hende. Men Prindsessen drev hans Løgn i ham igjen, uden endnu at have nogen Anelse om den Persons Rang og Værdighed, der i et saa heldigt Øjeblik var ilet hid til hendes Redning, og tog til Orde:

»Herre, hvo I endogsaa er, som Himlen selv sendte mig til Redning i min yderste Nød, forbarm Eder over mig og fæst ingen Lid til denne Bedragers uforskammede Paastand! Allah bevare mig for at være en saadan Uslings Kone! Han er en Troldmand, der i Dag paa sin Tryllehest har røvet mig fra min Forlovede, Prindsen af Persien.«

Mere behøvedes der ikke for at overbevise Sultanen om Sagens rigtige Sammenhæng. Prindsessens Skønhed, ædle Anstand, og endelig hendes Taarer var ham uforkastelige Vidnesbyrd. Uden derfor at anstille videre Forhør lod han sine Ryttere omringe den ondskabsfulde Indier og hugge ham ned.

Men — idet Prindsessen af Bengalen var bleven frelst af en Ulempe, faldt hun i en anden, som ikke var mindre farlig. Sultanen bar sig nemlig ad, som om han uden videre tog Arv efter Indieren; han lod Prindsessen give en Hest og førte hende med sig tilbage til sin Hovedstad. Her lod han hende i sit Palads anvise en Række pragtfulde Værelser, skjænkede hende en hel Del Slavinder og gav hende en Vagt af udsøgte unge Gildinger. Idet han selv førte hende ind i de for hende bestemte Værelser, ytrede han, uden at levne hende Tid til nogen nærmere Forklaring: »Prindsesse, I trænger vistnok til Ro og

Hvile, og jeg giver Eder fuld Frihed til at nyde samme. I Morgen vil I maaske føle Eder oplagt til at meddele mig det nærmere ved Eders Eventyr.«

Med disse Ord fjernede han sig.

Prindsessen følte sig imidlertid usigelig glad over sin Redning af den onde Indiers Klør, og nærede det forfængelige Haab, at Kongen af Kashmir skulde sætte Kronen paa sin ridderlige Daad og sende hende tilbage til Prindsen af Persien, saasnart han fik nøjere Besked om hendes Forhold til ham, og hun selv havde anmodet ham derom. Men intet laa Sultanens Tanker mere fjernt, end netop dette; thi han havde besluttet at formæle sig med hende strax den næstfølgende Dag. Allerede i den tidlige Morgenstund lod han ved Klangen af Trompeter, Pauker, Trommer og andre larmende Instrumenter bekjendtgøre, ikke alene i sit Palads, men ogsaa over hele Staden, at hans Formæling vilde blive højtideligholdt med en Række af glimrende Festligheder. Ogsaa Prindsessen blev vækket ved denne Larm, men var langt fra at ane den sande Sammenhæng derved. Da Sultanen derfor aflagde hende sit Morgenbesøg, og, efter at have forhørt sig angaaende hendes Befindende, erklærede, at den Musik, som tonede op til hende forkyndte hendes Bryllupshøjtid, blev hun saa overrasket ved denne Efterretning, at hun faldt i Afmagt.

De tilstedeværende Kvinder ilede hende til Hjælp, ogsaa Sultanen gjorde sig Ulejlighed for at bringe Prindsessen til sig selv igjen; men deres Bestræbelser havde først sent den ønskede Virkning. Endelig kom hun dog atter til — nej ikke til Besindelse; thi for ikke at blive tvungen til at bryde sit Løfte til Prinds Firus, anstillede hun sig som vanvittig. Hun begyndte at fremsige det urimeligste Tøjeri, og rejste sig, som om hun

vilde styrte løs paa Sultanen. Over denne formentlige Ulykke følte denne sig inderlig bedrøvet, og da han saa, at Prindsessen ikke igjen vilde komme til sine fulde Sandser, hvilket han dog nogen Tid havde haabet, forlod han hende endelig med den Befaling til hendes Kvinder, at de skulde passe vel paa hende og overhovedet vise hende al mulig Omsorg.

Saaledes blev der ikke noget af det berammede Bryllup dennesinde. Hele Dagen lod Sultanen næsten hver Time forespørge angaaende Prindsessens Befindende, men fik stedse den Besked, at hun endnu befandt sig i den samme Tilstand, og at hendes Onde snarere tog til end af. Henimod Aften blev Anfaldene endnu stærkere, og Sultanen maatte følgelig indtil videre ganske opgive Haabet om den allerede drømte Kjærlighedslykke.

Den følgende Dag begyndte, som den foregaaende havde endt; Prindsessen vedblev at føre forvirret Tale og give alle Tegn paa et rasende Vanvid. Da saa Sultanen sig nødt til at forlange sine Hoflægers Hjælp. Disse svarede, efter at have holdt en almindelig Raadslagning, meget viselig, at der gaves forskjellige Arter og Grader af denne Sygdom, hvoraf nogle lod sig helbrede, andre ikke, i lige Maade, at de ikke formaaede at bestemme det Ondes Art, som Prindsessen var angreben af, førend de havde set hende.

Sultanen befalede altsaa, at en Gilding skulde føre dem, en efter en, ifølge deres Rang, ind til Prindsessen. Denne havde allerede med Frygt forudset dette Tilfælde; hun var nemlig overbevist om, at hvis hun lod Lægerne komme sig nær og lod dem føle sin Puls, selv den mindst erfarne iblandt dem strax vilde erkjende hendes Sygdom for den rene Forstillelse. Saasnart derfor den første Læge nærmede sig hende, syntes

hun at faa et Anfald af heftigt Raseri, og truede med at kradse Øjnene ud paa Lægen, hvis han vovede at nærme sig hende. Den lærde Herre holdt sig derfor viselig i en sikker Afstand fra hende, og gik følgelig ligesaa klog bort, som han var kommen.

Imidlertid fandtes der dog nogle iblandt Lægerne, som mente sig klogere end de øvrige, og roste sig af, alene ved Synet af den syge at kunne komme paa det rene med sig selv angaaende Arten af det tilstedeværende Onde; disse forordnede Prindsessen visse Mixturer, som efter deres Sigende skulde have underfulde Virkninger. Den unge Dame tog dem ind uden Indvendinger, aldeles rolig for, at disse Midler skulde faa den tilsigtede Virkning, eftersom hun havde det i sin egen Magt at lade det paatagne Vanvid vare ved, saalænge hun ansaa det for gavnligt.

Da Sultanen endelig mærkede, at hans Hoflæger intet udrettede, hidkaldte han alle Lægerne i sin Hovedstad, og derpaa hele Rigets; men saa mange kløgtige Hoveder de end tilsammen var, maatte dog deres Dygtighed strande paa den unge Dames listige Lune. Prindsessen modtog dem alle paa den samme, just ikke meget naadige Maade, og alle anbefalede de sig det snareste, de kunde, med Tak til Allah for, at de havde beholdt deres gode Øjne.

Endelig lod Sultanen Ilbud udgaa til alle Nabostaterne med Opfordringer til de berømteste Læger om at give Møde; alle dem, der vilde paatage sig Rejsen til Kashmir lovede han en gavmild Erstatning af Omkostningerne derved, og den, som skaffede Prindsessen hendes Helbred igjen, en i Sandhed kongelig Belønning. Disse gode Løfter fristede mangfoldige Læger, og de indfandt sig skarevis ved Hoffet i Kashmir; men ingen af

dem fik mindste Aarsag til at rose sig af at have været heldigere end de indenlandske Læger. Dette var forresten slet ikke til at undre sig over, da Prindsessens Helbredelse ingenlunde var afhængig af nogensomhelst anden Kunst end den Forstillelseskunst, som hun med saa stort Held udøvede.

Imidlertid havde Firus Shah, forklædt som Dervish, gjennemvandret mangfoldige Lande og besøgt deres fornemste Stæder. Vandringen var yderst besværlig; men alle Besværligheder agtede Prindsen dog for intet i Sammenligning med den Kval, han følte i Uvisheden om, hvorhen hans Fjed førte ham, enten nærmere den dyrebare Prindsesse eller længere bort fra hende. Imidlertid gav han sig i Allahs Vold og vandrede trøstig fra Land til Land, strengt opmærksom paa alle Rygter, som var i Omløb i de Lande og Stæder, som han drog igjennem.

Saaledes kom ogsaa tilsidst Rygtet om en Prindsesse af Bengalen ham for Øre, som var bleven vanvittig paa den samme Dag, da Kongen af Kashmir agtede at formæle sig med hende. Da han aldrig havde hørt Tale om nogen anden Prindsesse af Bengalen end hende, som havde skjænket ham sin Kjærlighed og Tro, formodede han øjeblikkelig, at den Prindsesse, hvorom Talen var, maatte være hans længe forgjæves eftersporede Elskede; og han begav sig fra den Stad i Indien, som han netop havde naaet, uden Opsættelse paa Vejen til Kongeriget Kashmirs Hovedstad.

Da han ved sin Ankomst her tog ind i en Khan, erfarede han strax Prindsessens hele Historie med alle Biomstændigheder, hvoriblandt den meget vigtige og fuldkommen overbevisende, at en vis Indier havde bortført hende paa sin Tryllehest, og

der paa Stedet faaet sin fortjente Løn for sit nedrige Forræderi. Fra dette Øjeblik følte Prindsen af Persien sig ikke alene overbevist om, at Sultanen af Kashmirs Brud var hans Elskede, men ogsaa, at hendes Sygdom var af den Art, at ingen kunde helbrede den uden han selv.

Efterat Prindsen havde tilendebragt sine Efterforskninger, og saa nøje mærket sig alle Omstændigheder, at han følte sig fuldkommen hjemme i de stedfindende Forhold, lod han sig gjøre en Klædning af den Art, som Lægerne plejede at bære. I denne Klædning og med et langt ærværdigt Skjæg, som han havde lagt sig til paa Rejsen, vandrede han med adstadige Skridt igjennem Staden. Hans Længsel efter at gjense den dyrebare Prindsesse førte ham ad den lige Vej til Sultanens Palads, og han tøvede intet Øjeblik med at forlange Kongens Hushovmester i Tale.

Saasnart han var stedt for denne højfornemme Herres Ansigt, begyndte han med pedantisk Vidtløftighed at indlede sit Ærinde ved Sultanens Hof. — Det kunde visselig gjælde for Daarskab, om ikke for Vanvid hos ham, at han efter saa mange unyttige Forsøg af Verdens mest berømte Læger endnu dristede sig til at nære Haab om at kunne helbrede Prindsessen af Bengalen. Imidlertid nærede han dog den dristige Tro, at det ved visse hemmelige Midler, som han udelukkende havde til sin Tjeneste, skulde lykkes ham at opnaa denne sin Hensigt. — Hvis altsaa den højvelbaarne Hr. Overhofceremonimester etc. etc. —

Den højædle Herre forsikrede den formentlige Læge, at han var velkommen, og at navnlig Sultanen vilde se ham med største Fornøjelse. Hvis det lykkedes ham at gjengive Prindsessen hendes Helbred, kunde han vente sig en Belønning,

som stod i Forhold til Hs. Højhed Sultanens velbekjendte Ædelsind og Gavmildhed.

»Vent blot et Øjeblik,« sluttede han, »saa skal jeg melde Eder hos den naadige Hersker.«

Det var allerede lang Tid siden, der havde vist sig nogen Læge ved Hoffet; med dyb Bedrøvelse havde Sultanen maattet opgive næsten hele sit Haab om at se Prindsessen helbredet, og faa en saa smuk og elskværdig Dame til sin Gemalinde. Imidlertid var hans Forelskelse dog snarere tagen til end tagen af, og han modtog derfor med den mest levende Deltagelse Budskabet om, at der havde meldt sig en ny Læge. I det næste Øjeblik blev den forklædte Prinds forestillet for ham. Uden at spilde Tiden med unyttige Omsvøb gik Sultanen lige til Sagen og meddelte allerførst den fremmede Vismand, at Prindsessen ikke kunde se nogen Læge for sig, uden at faa hæftige Anfald af Raseri, som i meget høj Grad forværrede hendes Tilstand. Derpaa førte han ham op i et ovenover indrettet Værelse, hvorfra han gjennem et Gittervindue, uden selv at blive bemærket, kunde iagttage Prindsessen efter Lyst og Bekvemmelighed. Hvor bankede ikke Hjærtet i hans Bryst, da hans Øje atter kunde kvæge sig ved Synet af den Elskedes kjære Træk og Skikkelse! Hun sad i en skødesløs Stilling, smægtende og hensunken, og fremsagde et Digt, hvori hun beklagede sin ulykkelige Skjæbne og udtalte sin Smerte over maaske for bestandig at være adskilt fra den, hun elskede. Dybt greben af det Tungsind, som baade hendes Sang og hendes Væsen aandede, følte Firus Shah øjeblikkelig, at hendes Sygdom ikke kunde være andet end Forstillelse, og at hun kun af Trofasthed imod ham havde paataget sig en vanvittigs Rolle. Elskende Hjærter forstaar øjeblikkelig og ubetinget hinanden, uden Ord

og Eftertanke, ligesom ved Tryllekunst. Saasnart han derfor havde mættet sit Hjærte ved det lyksalige Skue af den Elskede, forlod han det hemmelige Værelse og begav sig tilbage til Sultanen for at sige ham, at Prindsessens Sygdom ingenlunde var uhelbredelig, men at han, for at sætte sin Kur i Værk, nødvendigvis maatte tale alene med hende. Hvad hine Anfald af Raseri angik, som plejede at komme over hende ved Synet af Lægerne, saa nærede han den sikre Tillid, at han vel skulde kunne tiltvinge sig en anden Modtagelse af hende.

Sultanen blev saa glad ved at høre slig tillidsfuld Tale, at han strax lod Prindsessens Værelse aabne for den fremmede Vismand. Prindsen traadte altsaa ind, og blev paa Grund af sin Forklædning, der gjorde ham aldeles ukjendelig, modtagen af Prindsessen med de sædvanlige Skældsord og vilde Fagter. Dog sligt bekymrede den nye Læge sig ikke om og traadte hende rask nærmere. Men da han var kommen hende saa nær, at han alene kunde blive hørt af hende, sagde han i sagte Tone: »Prindsesse, jeg er ikke, hvad jeg synes at være! — Gjenkjend i mig, jeg beder Eder, Prindsen af Persien, som trofast har vandret hele Verden igjennem for at finde og befri Eder.«

Prindsessen gjenkjendte hans Stemme ved den allerførste Lyd; i hans Ansigtstræk fandt hun Bekræftelse paa den glædelige Anelse, som gjennemfoer hendes Indre. I samme Øjeblik straalede hendes Aasyn af den ubeskrivelig høje Glæde, som griber et Menneskes Hjærte ved den pludselige Opfyldelse af det varmeste Ønske, det nærer. Overraskelsen gjorde hende en Stund aldeles maalløs; herved fik Prindsen Lejlighed til med det samme at tolke og fortælle hende, hvad han havde

lidt og oplevet siden deres grusomme Skilsmisse: — hans Harme og Smerte over Indierens Forræderi, hans Beslutning at vandre til Verdens Ende for at gjenfinde og befri hende, hans Tvivl, hans Ægstelser, de Farer og den Nød, han havde lidt paa sin lange Vandring. Tilsidst bad han Prindsessen om i faa Ord at meddele ham, hvad der var hændet hende siden hendes Bortførelse, samt det vigtigste angaaende hendes nuværende Stilling, forat han kunde tage passende Forholdsregler til at befri hende ud af Sultanen af Kashmirs forsmædelige Tyranni.

Da Prindsessen i korte Træk havde gjort Prindsen denne Meddelelse, spurgte han hende, om hun ikke vidste, hvad der var blevet af Tryllehesten. Herom vidste Prindsessen ingen Besked; dog mente hun, at Sultanen vistnok havde taget den i Forvaring som et sjældent Kunstværk. Da nu Prinds Firus ikke heller selv tvivlede om, at Tryllehesten jo maatte kunne findes, meddelte han Prindsessen sin Plan, at bortføre hende paa denne og bringe hende tilbage til Persien. Efterat de derom havde gjort den fornødne Aftale, bad Firus Shah hende til Slutning, ikke længer, som hidtil, at forsømme sin Person, men strax den følgende Dag at smykke sig paa en for en Prindsesse værdig Maade, for at kunne modtage Sultanen, naar han førte denne ind til hende, med sømmelig Anstand, uden at det dog behøvedes, at hun indlod sig videre med ham. Derpaa tog han en øm, men hastig Afsked med hende, og ilede tilbage til den i stor Spænding ventende Sultan.

Sultanen viste sig over al Maade glad, da han erfarede, hvilken Virkning allerede Prindsens første Besøg havde haft paa Prindsessen. Men da hun den følgende Morgen modtog ham paa en Maade, som tydelig syntes at godtgøre, at hendes Helbredelse virkelig var rykket saavidt frem, som Prindsen

sagde, betragtede han denne som den første Læge i Verden. Han ytrede for Prindsessen sin levende Glæde over at træffe hende i en Tilstand, som lod fatte Haab om hendes snarlige og fuldstændige Helbredelse, og bad hende, efter Evne at understøtte en saa dygtig Læges Bestræbelser, forat han med Ære kunde fuldende, hvad han saa heldig havde begyndt. Derpaa fjærnede Sultanen sig uden at afvente noget Svar.

Prinds Firus, som havde ledsaget Sultanen ved dette Besøg, forlod ogsaa med ham Prindsessens Værelse, og spurgte under Vejs, om han vel turde driste sig til at erkyndige sig om, ved hvilket Eventyr Prindsessen af Bengalen var kommen hid til det fra hendes Fædrehjem saa langt bortliggende Land, Kashmir. Han anstillede sig nemlig, som om han var aldeles uvidende i denne Henseende, og tænkte paa denne Maade at faa Samtalen ledet hen paa Tryllehesten, og erfare, hvad der var blevet af samme. Sultanen af Kashmir kunde naturligvis ikke ane den sande Grund til hans Spørgsmaal, og gjorde altsaa slet ingen Hemmelighed af, at Tryllehesten som en stor Sjældenhed befandt sig i hans Skatkammer, uagtet han ikke vidste, hvorledes den lod sig bruge.

»Herre,« ytrede den formentlige Læge, »hvad Eders Højhed nylig har fortalt mig, giver mig, det troer jeg forvist, Midlet ihænde til Prindsessens fuldkomne Helbredelse. Eftersom hun er bleven bragt hid paa Tryllehesten, staar hun udentvivl under Trolddommens Indflydelse, og denne kan kun løses ved visse Trylleformularer og Røgelser, som jeg alene kjender. Hvis Eders Højhed altsaa vil berede Eder selv, Eders Hof, ja, hele Eders Hovedstad et af de mest overraskende Skuespil, behøver I kun i Morgen at lade Tryllehesten bringe ned paa den store Plads, som findes udenfor Eders Palads. I alt øvrigt kan

I trygt forlade Eder paa mig. Jeg forpligter mig til, for Eders, Eders Hofs, ja, hele Befolkningens Øjne at gjøre Prindsessen af Bengalen saa sund igjen baade paa Sjæl og Legeme, som hun nogensinde har været; og forat Forestillingen kan gaa for sig med saa megen Glands som muligt, vilde det ikke være af Vejen, om Prindsessen ved denne Lejlighed blev saa pragtfuldt pyntet som muligt, og smykket med de kostbareste Perler og Ædelstene, som lader sig opdrive.«

Sultanen var visselig gaaet ind paa ganske andre Fordringer end disse, for at naa Opfyldelsen af sit brændende Ønske, Prindsessens Besiddelse. Han betragtede allerede Sagen for saa godt som afgjort, og frydede sig i Forudfølelsen af det overraskende i den forestaaende Besværgelsesakt og sammes henrykkende Følger for sin ømme Lidenskab. Den næste Morgen blev altsaa paa hans Befaling Tryllehesten hentet frem af Skatkammeret og opstillet midt paa Pladsen foran det kongelige Slot.

Snart udbredte sig over hele Staden Rygtet om, at disse Anstalter havde noget ganske overordentligt at betyde, og Befolkningen strømmede skarevis sammen fra alle Sider. Kongens Livvagt var opstillet paa Pladsen for at forebygge Uordener; men i Midten var der trindt omkring Hesten holdt en vid Plads aaben.

Sultanen viste sig, og besteg en for ham og hans Hof oprejst Tribune; alle hans Riges Stormænd omgav hans Trone. Derpaa fremtraadte Prindsessen af Bengalen, ledsaget af alle sine Kvinder, nærmede sig Hesten og besteg den ved deres Hjælp. Saasnart hun sad fast i Sadlen og havde Tømmerne i Haanden, lod den formentlige Læge i de trindt omkring Hesten i en tæt Kreds opstillede Ildpander kaste en Masse af udsøgt

Røgelse; derpaa gik han, tilsyneladende indesluttet i sig selv, med sænkede Blikke og Armene krydsede over Brystet, tre Gange rundt omkring Hesten, mumlende uforstaaelige Ord for sig selv. Da nu hele Skyer af den tykkeste Røg med sød Duft hævede sig fra Ildpanderne, og saa godt som skjulte baade Hesten og Prindsessen for alles Øjne, som var udenfor Kredsen, tog Firus Shah Øjeblikket iagt, sprang op paa Hesten bagved Prindsessen, drejede Hvirvelen og foer til Vejrs.

Imidlertid begyndte Røgen at fortrække, og Prindsen blev tilligemed sin Elskede synlig for den forsamlede Mængdes Blikke.

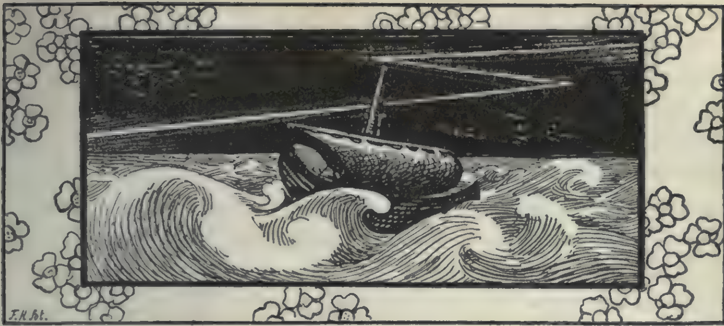
»Sultan af Kashmir!« raabte Prindsen da med høj Røst, idet han svævede hen over Tribunen. »Ridderlige Hersker, hvis Du i Fremtiden skulde faa isinde at ægte Prindsesser, som anraaber Dig om Beskyttelse, lige imod deres Villie, saa tænk først et Øjeblik paa Prinds Firus og Tryllehesten!«

Paa denne Maade fandt og befriede Prindsen af Persien sin elskede Brud, og bragte hende endnu den samme Dag tilbage til sin Faders Hovedstad. Men Erfaringen havde gjort ham klogere; i Stedet for, som sidst, at lade Hesten dale ved Lystslottet udenfor Staden, nedlod han sig denne Gang indenfor Stadens Mure, midt i det kongelige Palads, lige udenfor sin Faders Vinduer. Her steg han af, stoltere af sin gjenvundne Brud, end om han var vendt tilbage, efter at have erobret et Kongerige.

Kongen af Persien modtog sin Søn og Prindsessen af Bengalen med sand Faderømhed, og opsatte deres Bryllup kun saa længe, at man kunde faa gjort de nødvendige Forberedelser dertil. Thi glimrende skulde Højtiden være; det troede Kongen

at skylde baade sig selv og det efter saa mange Prøvelser ved hinanden lykkelige unge Par.

Saasnart den lange Række af pragtfulde Fester var tilende, var det Kongens første Omsorg at lade et stateligt Gesandtskab afgaa til Kongen af Bengalen for at underrette ham om hans Datters Eventyr og bede om hans Samtykke til den nylig fuldbyrdede Formæling imellem Prindsen af Persien og hans Datter. Kongen af Bengalen var en øm Fader og en forstandig Mand; næst efter at føle en levende Glæde over ikke alene at vide sin Datter i Live, men ogsaa over at se hende i saa gode Hænder, gav han beredvillig sit Samtykke til den foreslaaede Forbindelse imellem Bengalens Hoffer, saa meget mere, som Forslaget først var blevet gjort efter Sagens Udførelse, og enhver Indsigelse af hans faderlige Myndighed følgelig havde været aldeles unyttig.

Hassan og Feprindsessen.

I Basra levede en Gang en ung Farver ved Navn Hassan, der, uagtet han var almindelig bekjendt saavel for sit smukke Ydre og sin Forstand, som for den udmærkede Smag, hvormed han drev sin Kunst, dog kun fortjente lidet mere, end hvad der behøvedes til et tarveligt Underhold for ham og hans gamle Moder. Imidlertid vilde han dog rimeligvis have gjort sin Lykke, eftersom hans Duelighed og indtagende Væsen daglig forskaffede ham flere Kunder, hvis ikke Skjæbnen ifølge sin uransagelige Villie havde bestemt ham til at friste ganske særegne Æventyr.

En Dag traadte nemlig en rigt klædt, aldrende fremmed Herre ind i hans Værksted og udraabte ved Synet af ham: »Hvorledes, en ung Mand af Eders Ydre og saa megen Aand driver et saa simpelt Haandværk!«

Hertil svarede Hassan: »Jeg skammer mig ingenlunde ved mit gode, ærlige Haandværk, og forstaar at begrændse mine Ønsker.«

»Hvis der nu imidlertid,« vedblev den fremmede, »blev budt Eder en god Lejlighed til hastig at gjøre Eders Lykke, vilde I da betænke Eder?«

»Forudsat, at det ikke stred imod min Samvittighed,« var Hassans Svar, »vilde det være min største Glæde at kunne forskaffe min Moder nogle Livsbehageligheder, og at fortsætte mine Studeringer, som jeg maatte opgive for Udkommets Skyld.«

Med mesterlig hyklet Velvillie tog Oldingen herpaa til Orde: »Min Søn, Eders Ønske er opfyldt! I har mistet Eders Fader; i mig skal I finde en anden Fader. Fra dette Øjeblik af antager jeg Eder i Søns Sted. Jeg kjender den uvurderlige Kunst at forvandle selv det simpleste Metal til Guld, og har Midler til uden Forhaling at gjøre Eder lykkelig. Vent mig i Morgen ganske tidlig her i Eders Værksted!«

Med disse Ord tog han hastig Afsked, og Hassan blev tilbage ganske overrasket ved det, han nylig havde hørt. Nysgerrigheden og Æresygen var pludselig blevet vakt til Live hos ham; hastig lukkede han sit Værksted og ilede med et af Glæde højt bankende Hjærte hjem til sin Moder for at meddele hende, hvad der var forefaldet. Efter en kort Betænkning tilraadede hans Moder ham at iagttage den fremmede med et aarvaagent Øje, da hans indsmigrende Adfærd lettelig kunde være et Skalkeskjul for en eller anden giftig Ondskab. »Min Søn,« sluttede hun sin Formaning, »bliv heller i dine nuværende beskedne, men lykkelige Forhold! Du er visselig rig nok, naar Du har, hvad Du behøver.«

Moderens forstandige Tale gjorde ogsaa et dybt Indtryk paa Hassan, og han lovede hende at være paa sin Post imod den fremmede. Saasnart de havde holdt deres Maaltid, gik de til Hvile; dog Hassan kunde ikke lukke et Øje hele Natten,

men ventede med Utaalmodighed den nye Dag og dermed tillige Tidspunktet for det skæbnesvangre Møde.

Saasnart Morgenrøden farvede Himlen, stod Hassan op og ilede hen i sit Værksted, hvor den fremmede heller ikke længe lod vente paa sig. Efter de sædvanlige Hilsener lod Oldingen, som havde en Smeltedigel i Haanden, Hassan antænde en stærk Ild, og spurgte tillige, om han ikke var i Besiddelse af et eller andet simpelt Metal, som Jern, Bly eller deslige. Den unge Farver fandt en gammel Kobberpotte, hvilken de slog i Stykker og kastede i Digelen. Derpaa tog Alkymisten sin Turban af, viklede den op og fremtog deraf en ringe Mængde gult Pulver, som han dryssede paa Kobberet, idet han mumlede nogle uforstaaelige Ord derhos. Snart efter løftede han Digelen igjen af Ilden, og fremtog en Klump af det reneste Guld, som han viste Hassan, idet han opfordrede ham til at bringe det hen til en Vexeler.

»Er I nu overbevist om min Kunst?« spurgte han derpaa, og da Hassan bad ham være saa god at meddele ham den, svarede han: »Jeg vil i Aften spise hos Eder; saasnart vi er alene med hinanden, skal jeg med Glæde opfylde Eders Ønske.«

Derpaa begav de sig tilsammen hen til Hassans Bopæl, hvor denne viste sin Moder den store Klump af rent Guld, idet han tillige bad hende om at tilbringe Aftenen hos en Naboerske, for at han kunde være alene med sin Gæst. Den ved sine egne Sandser overbeviste gamle Kone gjorde ingen Indvendinger herimod, og Hassan foranstaltede et Aftensmaaltid saa prægtigt, som han blot formaaede det. Sidenefter gjorde han sig tilgode derved som en fattig Djævel, der sjælden kommer til Gilde og nylig har gjort sin Lykke, og endskjøndt han i Hjærtet var en god Muselmand, drak han dog overvættes megen Vin. Men

hertil var han ikke vant, og han blev derfor snart fuldstændig beruset.

Denne hans bevidstløse Tilstand benyttede hans Bordkammerat til ubemærket at kaste et Sovepulver i Hassans Bæger, og denne sank, saasnart han uden Mistanke havde tømt Bægeret, tilbage paa Sofaen, overvældet af en dødlignende Søvn. Strax lagde den forræderiske Troldmand ham i en lang Kasse, tillukkede den vel, hidkaldte nogle forud bestilte Lastdragere, og lod ham bringe ud paa et sejlfærdigt Skib, som øjeblikkelig lettede Anker og søgte den aabne Sø.

Saasnart Hassans Moder sildig om Aftenen kom hjem og hverken fandt sin Søn eller hans Gjæst, tvivlede hun intet Øjeblik om sin Søns Ulykke, samt om at den fremmede virkelig havde været en Bedrager, som det havde anet hende. Fuld af Fortvivlelse udrev hun sine graa Haar, og anklagede Skjæbnen, sin Søns Uklogskab, og dens Nederdrægtighed, som havde haft Hjærte til at benytte sig deraf. De ved hendes Skrig hidlokkede Naboer hørte med Smerte og Overraskelse, hvad der var foregaaet, og stræbte forgjæves at trøste hende. Tvertimod lod hun helt utrøstelig i sin Gaard oprejse en Ligsten, og begræd derved Dag og Nat sin tabte Søn uden at ville tage nogen Næring til sig.

Imidlertid sejlede Hassans troløse Bortfører videre med god Vind. Han hørte til Gebrerne eller Ildtilbederne og var en duelig Troldmand. Hvert Aar kom han til Khorasan for at lokke en ung Muselmand i sine Garn, hvorved han betjente sig af allehaande glimrende, men bedrageriske Løfter. Men saasnart han havde benyttet sig af ham for at blive Herre over allehaande til sine alkymistiske Arbejder nødvendige Ting, tog

han Livet af ham, da han frygtede for, at han skulde forraade hans Hemmelighed.

To Dage efter deres Afrejse ansaa Bahram — saaledes hed Gebreren — det for at være paatide at bringe sit Offer til Bevidsthed om, i hvilken sørgelig Stilling han befandt sig. Han aabnede derfor Kassen og dryppede en vis Vædske i Hassans Næseboer. Den unge Mand nyste og slog Øjnene op. Forundret saa han sig om, fik Øje paa Troldmanden og mærkede Skibets slingrende Bevægelser; som et Lys gik den ulyksalige Vished op for ham, at han var bleven en Skurks Bytte, for hvem hans Moder forgjæves havde advaret ham. Men langtfra at knurre imod sin onde Skjæbne, fremsagde han, fuld af taalmodig Hengivelse i Allahs Villie, følgende Sted af Koranen:

»Der gives ingen Frelse uden hos Gud, fra hvem vi stamme og til hvem vi skulle vende tilbage. — Store Allah, vær saa naadig at lade mig gaa deres Veje, som ikke fornærme Dig, og i hvem Du har dit Velbehag!«

»Hvad har I for med mig?« spurgte han derpaa Oldingen i blid og sagtmodig Tone. »I lovede mig Rigdom og Glæde; er dette her Vejen, som fører dertil?«

»Vantro Usling, Hund af en Muselmand,« svarede Troldmanden, »der er ikke længer Tale om din men om min Glæde! Det skal være en Vellyst for mig at undlive Dig og forlænge dine Pinsler! Allerede har ni og tredive Grønskollinger smagt mit Staal, og Du skal vorde den fyrretyvende. Dog, der gives endnu et Middel til din Redning. Afsværg din taabelige Islam! Tilbed med mig den alene hellige Ild! Saa vil jeg tage Dig i Søns Sted og overantvorde Dig alle mine Hemmeligheder.«

»Himlen fordærve Dig tilligemed din Løgnreligion!« ud-

raabte Hassan og sprang op som en rasende. »Ved Muhammed, for at befries fra nogle forfængelige Jordlidelser vorder jeg ikke mensvoren og giver Afkald paa den alle sande Troende forjættede Lyksalighed!«

»Usling,« mumlede tænderskjærende Ildtilbederen, som nu gav hele sin onde Lidenskab Tøjlen, »jeg skal vel faa Dig til at fløjte i en anden Tone! Bi kun lidt!«

I det samme kaldte han paa sine Slaver. Disse kastede sig over Hassan, udstrakte ham paa Kahytsgulvet og holdt ham fast, medens Troldmanden selv paa det ynkeligste mishandlede ham med en Svøbe, som havde skarpe Spidser og efterlod sig de smerteligste Saar. Men desuagtet trodsede den modige Yngling alt, og vedblev at haane Ildtilbederen, indtil denne ganske udtømt maatte holde op med at slaa ham. Da lod Skurken det stakkels Menneske betynge med svære Lænker, og befalede sine Slaver at kaste ham ned i Kjølrummet, hvor de alene maatte forsyne ham med Vand og Brød i det knappeste Maal. Dog Hassans troende Mod lod sig ikke bøje; det blev holdt oprejst ved hans Tillid til Gud og den sikre Fortrøstning, at han nok en Gang vilde se en glædelig Ende paa de Lidelser, som den gamle Gudsfornægter daglig beredte ham.

En Dag brød der pludselig en voldsom Storm løs. Skibet kastedes op imod Skyerne og truedes med at blive opslugt af Afgrunden. Til Lykke for Hassan faldt det fortvivlede Mandskab paa den Tanke, at se Grunden til Elementernes Oprør i den grusomme Behandling, som den unge Muselmand maatte lide, og forlangte med truende Alvor, at Ildtilbederen skulde løslade ham. Da Skurken ikke strax vilde give sig, greb Skibsmandskabet hans Slaver, Haandlangerne for hans Grusomhed, og kastede dem over Bord, truende ham med den samme

Skjæbne, hvis han ikke øjeblikkelig gav sin Fange fri. Da maatte Bahram endelig give efter; ja, han blev endogsaa tvungen til paa sine Knæ at bede Hassan om Forladelse. Men Troldmanden svor med det samme i sit Hjærte, at Hassan dyrt skulde komme til at betale denne Triumf.

Imidlertid havde Stormen lagt sig. Hassan blev under den øvrige Del af Rejsen behandlet menneskelig, og samlede hastig igjen sine tabte Kræfter. Endelig naaede man Kysten. Hassan gik i Land med Bahram, der, saa utroligt det end skulde synes, imidlertid havde vundet den største Del af Ynglingens Tillid tilbage, og faaet ham til at tro, at de nu var paa god Vej til det Land, hvor Guldet fandtes. Ildtilbederen bød Skibsføreren at vente paa dem i en Maaned, og tiltraadte derpaa med Hassan sin Vandring ind i det indre af Landet.

Saasnart de var Skibet ude af Sigte, tog Troldmanden en lille Tromme frem under sit Klædebon tilligemed Trommestikker, og gav sig til at slaa en Marsch derpaa. Øjeblikkelig hævede sig i Ørkenen en rasende Vind tilligemed mægtige Støvskyer, som indhyllede alt i Mørke. Hassan følte en skrækkelig Angst, men blev i det samme Øjeblik paa det behageligste overrasket, da Støvskyerne pludselig forsvandt, og han saa tre vel opsadlede Kameler for sig. Det ene af disse Dyr var bepakket med alle tænkelige Rejsefornødenheder; de to andre var rigt og smukt optømmede og syntes kun at vente deres Ryttere.

Bahram bød Hassan bestige den ene og besteg selv den anden, og fremad gik det med en til det underfulde grændsende Hurtighed. I hele otte Dage mødte der dem intet af Betydenhed; men paa den niende øjnede Hassan noget lysende i det fjærne. Da han kom nærmere, opdagede han for sig et

herligt, med yppigt Grønsvær, med Buske og Træer smykket Landskab, i hvis Midte der hævede sig et af Guld og Ædelstene straalende Palads; det var dette, som havde lyst i Øjnene paa ham fra det fjerne.

Men saasnart Ildtilbederen fik Øjet op for, hvor han var, drejede han hastig af, og lod sin Kamel løbe i en anden Retning, alt hvad den kunde. Hassan havde gjerne fortsat sin Vej til Paladset, men formaaede ikke at faa sit Dyr til at lystre; det tog Bidslet mellem Tænderne og forfulgte samme Retning som Bahrams; og det standsede ikke, førend Troldmanden havde naaet et tæt Buskads, hvor han nogenlunde troede sig sikker, og igjen lod sit Dyr drage Aande. Da Hassan spurgte ham, hvad denne ilsomme Flugt havde at betyde, svarede han ham, at hint Slot var beboet af onde Aander, som var hans Fjender, og om hvilke han senere nok skulde fortælle ham mere. Saa fortsatte de igjen deres Vej. Efter nogen Tids Forløb spurgte Troldmanden Hassan, om han intet kunde se i det fjerne. »Jeg ser en Række dunkle Skyer,« svarede denne, »som strækker sig fra Øst til Vest.« »Det er ikke Skyer,« berigtigede Bahram, »men nogle meget høje Bjerge, som kaldes Skybjergene. Deres Ryg er Maalet for vor Rejse, og ved din Bistand skal vi vende rigere tilbage til vort Skib end Alverdens Konger og Fyrster. Men saa bliver det ogsaa nødvendigt, at Du lystrer mig i alt uden Betænkning.«

Hassan lovede det; men i sit Indre bævede han ved at tænke paa de ni og tredive Ofre og den Behandling, han allerede havde lidt af den gamle Ildtilbeder. I dette Øjeblik fortrød han bittert, at han havde ladet sig lokke fra Skibet; men nu kom al Fortrydelse for silde. Derfor stræbte han alene

at skjule sin Frygt, og anbefalede sig iøvrigt i Forsynets Varetægt.

Bahram behandlede ham i de følgende Dage med en næsten overdreven Opmærksomhed og Mildhed; efter fire Dages Forløb befandt de sig tilsyneladende ved Foden af Bjergene. Men da de kom nærmere, fandt de sig endnu adskilt derfra ved en uhyre Afgrund, som dannedes af den stejlt nedstigende Bjergvæg hinsides, og en bred og dyb Kløft, der syntes uoverstigelig. Paa dette Sted steg de af deres Kameler. Troldmanden udpakkede tre Smaabrød og en Vandkrukke, og antændte en god Ild; derpaa slagtede han den mindste Kamel, tog Indvoldene ud og rensede dens Bug omhyggelig.

Da alt dette var færdigt, sagde han til Hassan: »Min Søn, nu er Øjeblikket kommet, da vi skal faa Løn for al vor Møje. Du maa strax krybe ind i Bugen paa denne døde Kamel; jeg vil da sy Aabningen sammen, dog saaledes, at der bliver et Hul tilbage, hvorigjennem Du kan drage din Aande. Saa vil der komme en mægtig Rochfugl og bære det døde Dyr over Afgrunden op paa Toppen af Bjerget. Saasnart Du mærker, at Fuglen har sluppet Dig, maa Du skynde Dig med atter at aabne Kamelens Bug ved Hjælp af din Dolk. Fuglen vil blive forskrækket ved det pludselige Syn af et Menneske, og øjeblikkelig tage Flugten, saa maa Du, uden at spilde Tiden, fylde denne Pose, som jeg her giver Dig, med det sorte Støv, der i Mængde findes oppe paa Bjerget; her har Du et Reb, hvormed Du derpaa hisser Posen ned til mig over den stejle Skrænt. Naar saaledes dit Værk er fuldendt, binder Du Rebet fast ved et Træ deroppe, og følger ved Hjælp af dette uden Vanskelighed efter Posen, som den rigeste og lykkeligste Mand i hele Verden.

Hassan havde ikke længere noget Valg, men maatte vel føje sig efter Troldmandens Villie. Han lod sig altsaa af sin Tyran sy ind i Kamelen, og laa taalmodig og ventede sin Skjæbne. Efter nogle Timers Forløb slog en af de uhyre Fugle, som byggede oppe paa Bjerget, ned fra Luften og bortførte Kamelen i sine mægtige Klør. I et Nu befandt Hassan sig oppe paa den højeste Top af Bjerget. Øjeblikkelig bragte han den ham af Troldmanden givne Forskrift i Anvendelse, og Fuglen fløj forskrækket bort.

Nu skyndte den unge Mand sig med at fylde den medbragte Pose, som Ildtilbederen havde befalet ham. Saasnart den var fuld af det sorte Støv, bandt han den fast til Rebet og sænkede den ned over den bratte Fjeldside. Men saasnart Troldmanden havde Posen imellem sine Hænder, gav han sig af al Kraft til at drage i Rebet, saa at der tilsidst intet andet blev tilovers for den arme Hassan end at give Slip paa det eneste Middel til sin Tilbagekomst og Frelse. Derpaa skreg Skurken fra Dybet op til ham: »Hund af en Muselmand, nu skal Du betale mig al den Ydmygelse, jeg har maattet lide for din Skyld! Slaa Dig nu til Ro, hvor Du er; Du vil finde godt Selskab i alle de Ofres Benrade, som jeg har befordret derop før Dig.«

Da Hassan forsøgte paa at vække hans Medlidenhed, vedblev han: »Nej, min Ven, jeg er ikke tosset nok til at beholde et Menneske hos mig, der kunde forraade mine Hemmeligheder.« Med disse Ord besteg han sin Kamel, og overlod Hassan til hans vilde Fortvivlelse.

Bevidstløs sank han til Jorden, saasnart han havde tabt den bortilende Troldmand af Øjne, og først efter flere Timers Forløb bragte Sulten og den gjenvaagnende Kjærlighed til Livet

ham atter til Besindelse. Han rejste sig, bad til sin Skaber, og fortærede et af de smaa Brød, han havde hos sig. Dette sparsomme Maaltid gjengav ham en Del af hans Kræfter, og han løb hid og did for at opsøge en Udvej af sin Elendighed. Men det var forgjæves. Natten brød frem; Frygten for de vilde Dyr og for at styrte i en Afgrund, tvang ham til at opgive de tomme Forsøg, og han besteg et Træ, hvori han, udtømt som han var, snart faldt i en dyb Søvn. Men en forfærdelig Drøm pressede Angstsveden frem paa hans Pande, og da han skrækslagen for op af sin Slummer, saa han lige foran sig det opspilede Gab og de funklende Øjne af en uhyre Slange, der syntes forud at gotte sig til at opsluge ham. Angsten lammede ham aldeles; men Slangen gjorde i samme Øjeblik en Bevægelse, maaske for at indtage en bekvemmere Stilling til det afgjørende Spring, hvorved den kom til at vende sit Hoved en Smule til Siden. Dette Øjeblik benyttede den af den yderste Rædsel gjennembævede Hassan; han greb sin Dolk og stødte den tvers igjennem Uhyrets Hoved, saa at det strax styrtede ned af Træet.

Den øvrige Del af Natten tilbragte den ulykkelige Hassan med vidt aabne Øjne; men da han i Dagbrækningen steg ned af Træet, fik han først en rigtig Forestilling om, hvilket Uhyre han havde fældet. Dolken var gaaet helt igjennem dets Hoved; der var Liv i det endnu, endskjøndt dets Øjne var helt tillukkede; uden Fare og Anstrængelse tog Hassan fuldkommen Livet af Slangen.

Men netop det, der havde syntes at skulle vorde hans Fordærvelse, blev nu et Middel til hans Frelse; saa forunderlige er Guds Veje. Slangens uhyre Længde bragte ham nemlig paa den Tanke, at trække Huden af den og skjære den i Strimler

til et Reb, der kunde erstatte ham hint, som den onde Bahram havde revet ham af Hænderne. Ufortøvet lagde han Haand paa Værket, og det lykkedes ham fuldkommen; Skindet var overordentlig sejgt, og Rebet viste sig at være tilstrækkelig stærkt og sikkert. Med Omhu gjorde han sit nye Reb fast ved et Træ, og svingede sig med Forsigtighed ud over den bratte Skrænt; langsomt steg han ned, og naaede endelig med Udtømmelse af sine sidste Kræfter ned i Svælget, ved Bjergets Fod, paa hvis Top han havde troet at skulde udaande sit sidste Suk.

Saasnart han følte fast Bund under sine Fødder, kastede han sig paa sit Ansigt og takkede Forsynet for sin vidunderlige Frelse, idet han tillige bad Profeten om at staa ham bi i de Farer og Gjenvordigheder, som han maaske endnu havde at gjennemgaa; da han derpaa havde udhvilet sig lidt, klatrede han med Møje op af Kløften, og gav sig trøstig paa Vejen imod sin videre Bestemmelse.

Han kom igjennem store Skove med allehaande vilde Træer, af hvis Frugter han ernærede sig. Ikke længe varede det, inden han troede at kunne orientere sig; han befandt sig netop paa samme Vej, ad hvilken han var kommen hid med Troldmanden. Med forhøjet Mod vedblev han i ni Dage utrættelig at forfølge Vejen; endelig kom han igjennem en herlig Alle af Frugttræer, og saa pludselig igjen for sig hint prægtige Palads, som Troldmanden saa ængstelig havde omgaaet.

Idet han kom nærmere, betragtede han med stedse stigende Beündring den herlige Bygning; mest faldt ham en Forhal i Øjne, der fremviste Bjælkeværk og Tag af azurblaat Metal, baarne af gyldne Søjler i stort Antal. Men da Hassan var ganske tæt ved Slottet, paakom der ham en pludselig Tvivl om, hvorvidt

han ogsaa turde træde derind og bede om Gjæstfrihed; han erindrede sig nemlig, at Bahram havde talt om onde Aander, som her skulde have deres Bolig. Men hastig betænkte han, at der dog ikke kunde hændes ham noget værre end det, han allerede havde overstaaet, i lige Maade det, han endnu havde at befrygte, hvis han, afkræftet og hjælpeløs som han var, herfra begav sig videre ud i den vide Ørken, — og vovede sig rask ind i Paladset.

Da han var skreden over en herlig, med kostbart Marmor brolagt Gaard, kom han ind i en med forbausende Pragt udsmykket Sal, hvor han fandt to Kvinder, som spillede Skak med hinanden. Saasnart han viste sig, udraabte den ene af dem: »Se, kjære Søster, det er vistnok den ulykkelige, unge Mand, som vi for nogen Tid siden saa komme her forbi med Troldmanden Bahram!«

»Ja, tilvisse, det er ham selv! sagde Hassan, idet han kastede sig for deres Fødder for at anraabe dem om Gjæstfrihed.

»I behøver ikke at bede os,« svarede den ene af Kvinderne. »Havde I ikke befundet Eder i Selskab med hin elendige Ildtilbeder, havde vi allerede for længe siden haft Eder hos os. Vor Fader har nemlig i vor tidlige Ungdom hensat os i dette afsides liggende Palads, som er bygget af Aander, med det Hverv, at vi skulde føre Opsigt med Værelserne og Kostbarhederne. Det skal være os en Glæde, hvis I vil blive hos os og hjælpe os dermed; vi skal behandle Eder som en Broder.«

Med Glæde modtog Hassan dette Tilbud og blev paa Slottet. Den ene Dag henrandt ganske behagelig efter den anden; han havde lidet eller intet at bestille, og forundrede sig

i Stilhed over, at dette store og prægtige Palads, som det syntes, ingen egentlig Bestemmelse havde. Med de to Søstre levede han i den allerbedste Forstaaelse og fik dem daglig kjærere. Men der gaves visse Dage, da han maatte finde sig i at blive indelukket i et Værelse, hvor han hverken kunde se eller høre, hvad der foregik paa Slottet. Denne Omstændighed ærgrede ham dog lidt, og pirrede i høj Grad hans Nysgjerrighed. Tilsidst besluttede han at overliste sine Veninder, og forlod det i Tillid til hans Lydighed kun skødesløst forvarede Værelse. En ubestemt Anelse førte ham ned i Haven, hvor han skjulte sig i det tætte Buskads. Men hvad fik han ikke her at se! I et Vandbækken opdagede han flere unge Piger, henrivende, dejlige som Paradisets Jomfruer; de var i Begreb med at bade sig under Spøg og Latter. En især, som det syntes, den yngste af dem alle, gjorde et dybt Indtryk paa Hassans Hjerte. Ganske fortabt i Skuet af saa store Yndigheder blev Hassan ved at stirre, indtil de unge Huri'er, efter at have indhyllet sig i deres lette Klædebon, som laa henkastet i Græsset, hævede sig op i Luften og i et Nu forsvandt.

Som et ganske andet Menneske vendte den unge Mand tilbage til Slottet. Fra den Stund af anvendte han den samme List oftere, og blev mere og mere opfyldt af de unge flygtige Kvinders Dejlighed, især af den enes, hvilken hans Hjerte havde udkaaret sig. Med Smerte saa hans Veninder ham hentæres Dag for Dag, uden at kjende Aarsagen dertil. Men da det endelig kom saa vidt, at de maatte frygte for hans Liv, aftvang de ham Tilstaaelsen om, hvorledes han havde skuffet deres Tillid og hvor haardt Kjærligheden havde straffet ham derfor. Søstrene modtog hans Bekjendelse med Blidhed, men søgte at gjøre ham hans Daarskab begribelig, at han, en dødelig,

stræbte efter at træde i Forbindelse med en Datter af Aandernes Konge. Det var nemlig ham, der ejede dette Slot, og det var et af hans Døtres kjæreste Lyststeder. Men Hassan erklærede, at han uden Redning maatte synke i Graven, hvis den skjønne ubekjendte ikke blev hans.

Da nu Søstrene tilsidst saa, at han var uhelbredelig for denne Kjærlighed, og da de var ham inderlig hengivne, betroede de ham til hans store Trøst den Hemmelighed, at de skjønne Jomfruers hele Magt var knyttet til deres Slør. Hvis det derfor lykkedes ham at gjøre sig til Herre over sin Elskedes Klædebon, vilde hun se sig tvungen til at blive tilbage hos ham paa Slottet.

Denne Meddelelse gjengav den elskovssyge øjeblikkelig hans Kræfter, og han foresatte sig, ved Feprindsessernes næste Besøg at bemægtige sig sin Elskedes Slør, og med dette hende selv. Lejligheden til at udføre denne Plan kom snart; en af de følgende Dage indfandt Prindsesserne sig atter. Hassan stod paa sin Plads i Buskadset tæt ved Badestedet. Neppe havde Møerne kastet sig i Vandet, førend den unge Muselmand sprang frem, snappede den yngste Prindsesses i Græsset efterladte Slør, og svingede det højt i Luften. Forskrækket ilede de øvrige Nymfer i Land, greb deres Slør og fløj skrigende bort; alene den yngste blev tilbage, fuld af Blusel over sin Nøgenhed, bittert begrædende Tabet af Frihed, Forældre, Hjem og Sødskende. Hændervridende kastede hun sig ned for Hassan og bad ham give hende Sløret tilbage. Uden Lige dejlig var den unge Prindsesse i sin Smerte; dog Muselmanden lod sig alligevel ikke røre, men holdt fast ved sit Bytte. Derimod bestræbte han sig for ved en beskeden og artig Opførsel at udslette hos hende det ugunstige Indtryk, som hans voldsomme Adfærd ved

deres første Møde havde maattet gjøre paa hende. Dog den unge Nymfe forblev utrøstelig; alle Hassans og de tvende Søstres ømme Bestræbelser var saa aldeles spildt paa hende, at deres Opmærksomhed endogsaa lod til at være hende forhadt.

Imidlertid udøvede dog Tiden ogsaa her, som overalt, sin mildnende og forsonende Indflydelse. Hassan havde overgivet sin skjønne Fange i de to Søstres Varetægt, og disse omgikkes hende paa en saa øm og skaansom Maade, at Prindsessen lidt efter lidt forsonede sig med sin Skjæbne, og følte sig hjemme paa Slottet, en Gang hendes Lyststed, for Tiden hendes Fangebur. Den Opmærksomhed, som fra alle Sider vistes hende, det fine og ømme Hensyn, som man uforandret vedblev at iagttage uagtet al hendes Gjenstridighed, aabnede tilsidst hendes Hjerte for blidere og lykkeligere Følelser. Hassan var meget smuk; hans Væsen og Opførsel var ædel og indtagende. Han og Søstrene var Prindsessens eneste Omgang og de omgav hende tidlig og silde. Den endelige Følge af alt dette var, at Søstrene tilsidst blev hendes Veninder, og Hassan hendes Hjertes Elskede. Efter nogle Maaneders Forløb fejrede Hassan sit Bryllup med den skjønne Prindsesse af de flyvende Øer, ved hvilken Lejlighed Søstrenes kjærlige Omsorg bidrog endnu mere til det elskende Pars Lykke ved de herlige Fester, som i lang Række afløste hinanden.

I en salig Forstaaelse henlevede nu Ægtefællerne Tiden med hinanden. Dog ingen Lykke er ganske pletfri; stundom formørkedes Hassans Glæde af Tanken paa hans gamle Moder, og han følte en stedse nagende Længsel efter at gjense hende. Tilsidst kunde han ikke længere undertrykke sit Hjertes mægtige Attraa, og bad de tvende Søstre om Tilladelse til med sin unge Gemalinde at vende tilbage til sit Hjem. Kun nødig gav de

deres Samtykke, men lod sig dog endelig bevæge af Styrken i hans barnlige Kjærlighed og bestemte selv Dagen til han Afrejse. Da Skilsmissens Time var kommen, rørte en af Søstrene ved en lille Tromme, og i samme Øjeblik stod en Række Kameler, der var belæssede med kostbare Gaver af den forskjelligste Art, tilligemed et talrigt Følge af sorte og hvide Slaver udenfor Slotsporten. Baade Kameler og Slaver var bestemt for Hassan og hans Gemalinde. Saasnart den unge Mand havde hjulpet sin Elskede ind i den for hende bestemte smukke og bekvemme Bærestol, besteg han selv en kraftig, paa det prægtigste opsadlet Kamel, og gav Tegnet til Opbrud.

Under mange Taarer og med det bestemte Løfte, at han snart skulde forny sit Besøg, skiltes Hassan fra sine elskelige Velgjørerinder. Saasnart de havde naaet Kysten, besteg de et Skib, som netop laa sejlfærdigt til Basra, og efter en lykkelig Fart blev de modtaget af Hassans Moder med aabne Arme. Hendes Glæde over at gjense sin alt for længe siden opgivne og længe begrædte Søn lader sig ikke beskrive. Med Henrykkelse omfavnede hun sin Svigerdatter, som hun fandt fortryllende skjøn, og takkede Himlen med opløftede Hænder for denne høje Glæde, som den havde ladet hende opleve paa hendes gamle Dage.

Rig paa alle Kjærlighedens og Lykkens Goder var Hassan nu det misundelsesværdigste Menneske i hele Basra. To dejlige Sønner havde kronet hans Lykke, og han vidste ikke, hvor Tiden var bleven af, da det en Dag gik op for ham, at det var fulde tre Aar siden, han havde forladt sine Veninder, de gode Søstre. Herved ihukom han sit Løfte at besøge dem, og traf som en ordholden Mand Anstalter til at indfri sit Løfte.

Efter at have taget en kjærlig Afsked fra sin Gemalinde, overleverede han i sin Moders Hænder hint Trylleslør, som han havde i sin Besiddelse, med den udtrykkelige Anvisning, at hun skulde forvare det vel og aldrig lade det komme i hans Gemalindes Hænder. Saa lykkelig de nemlig end levede sammen, troede han dog stundom at have bemærket, at hun længtes efter sin Familie, og frygtede med Grund for, at hun, naar Lejlighed gaves, ikke skulde kunne modstaa Fristelsen til at flyve tilbage til sit Hjem. Hans Moder forsikrede, at han kunde være aldeles rolig, og han tiltraadte da med frejdigt Mod sin Rejse.

Da Hassan efter fuldendt Sejlads steg i Land, fandt han Kameler, som ventede paa ham. Søstrene vidste nemlig formedelst deres Tryllekunst, at han vilde komme, og havde sendt ham Dyrene i Møde. Hans Modtagelse var, som han havde ventet den, øm og frydefuld. Søstrene benyttede enhver Lejlighed til at berede ham Glæde, saalænge han opholdt sig hos dem; og opstod der end ofte Længsel hos ham efter Moder, Hustru og Børn, forstyrrede denne dog under de givne Omstændigheder ingenlunde hans Velvære, eftersom den var forenet med et saligt Haab om et snarligt Gjensyn fuldt af Henrykkelse.

Nogle Dage efter Hassans Afrejse besøgte hans unge Gemalinde i Selskab med hans Moder et af de offentlige Bade, som blev benyttet ikke blot af de mest ansete Kvinder i Byen, men ogsaa af Damerne ved Harun al Raschids glimrende Hof; Khalifen opholdt sig nemlig paa samme Tid i Basra. Der saa nogle af Sultaninde Sobeïdes Kvinder Hassans Gemalinde, og blev saa indtagen af hendes overjordiske Skjønhed, at de

ikke hørte op med at lovprise hende, førend hun havde forladt Badet og var kommen dem ud af Øjne. Men nogle var endog til den Grad bleven fortryllet af hende, at de fulgte efter hende lige indtil hendes Bolig, og derfor temmelig silde kom tilbage til Paladset; dette tog Sobeïde dem, da hun netop ikke var i det bedste Lune, meget ilde op, og forlangte, at de skulde bekjende Aarsagen til deres utilbørlig lange Udeblivelse. Hertil var hendes Kvinder strax villig, og gjorde hende en saa begejstret Skrildring af Hassans Gemalinde, at hun følte sig overordentlig nysgjerrig efter at lære dette Vidunder af Skjønhed at kjende. Hun lod derfor den følgende Dag Hassans gamle Moder kalde for sig. Matronen indfandt sig, bævende af Ærefrygt og Ængstelse, kastede sig ned for Sultaninden og kyssede hendes Fødder.

»Staa op, gamle, og frygt intet!« tog Sobeïde til Orde. »Din Sønnekones Skjønhed er bleven rost for mig som et Verdens Vidunder; jeg har ladet Dig kalde alene for at sige Dig, at jeg ønsker at se hende, og befaler Dig at føre hende til mig.«

Hassans Moder blev atter let om Hjertet, og fandt Fyrstindens Ønske ganske naturligt; hun bøjede sig ærbødig, kyssede i Taushed Sobeïdes Haand, og ilede derpaa hjem for at meddele sin Svigerdatter den Ære, der skulde vederfares hende. Inderlig glad smykkede den unge Kone sig med sine kostbareste Klæder, og begav sig uden Forhaling tilligemed sine to Sønner og sin Svigermoder til Khalifens Palads.

Saasnart Sobeïde fik Øje paa hende, udraabte hun fuld af Beundring og Overraskelse: »Paa hvilken Plet af Jorden er denne himmelske Skjønhed bleven født?« Efterat hun derpaa naadig havde modtaget hendes ærbødige Hilsen, lod hun hende

tage Plads ved Siden af sig, befalede, at der skulde bringes Forfriskninger, og vidste ingen Ende paa sine Kjærtegn og Lovtaler. Endelig bad hun hende om at fortælle sin Historie. Denne var saa overordentlig, at Fyrstinden, endskjøndt den forklarede det ualmindelige i den unge Kones Væsen og Optræden, derved dog kun i endnu højere Grad følte sig henreven til Forbauselse og Beundring.

»Min Fyrstinde er saa naadig at finde mig smuk i dette Klædebon,« sagde Hassans Gemalinde tilsidst, »hvad vilde I da vel sige, naar I saa mig i min hjemlige Dragt? — Ønsker I at se mig deri, behøver I kun at befale min Svigermoder, at hun skal hente mig min Luftklædning, hvilket hun ikke vil vove at nægte Eder, og I skal da maaske komme til at nyde et virkeligt overraskende Skuespil.«

Strax udstedte Sobeïde sin Befaling. Hassans Moder havde vistnok ikke glemt det Løfte, hendes Søn havde taget af hende; men hun vovede, som hendes Svigerdatter rigtig havde forudset, ikke at vægre sig, og hentede fuld af Bekymring det betydede Klædebon.

Efterat Sobeïde længe havde betragtet Sløret og beundret den vidunderlige fine Væv deri, overgav hun det i den unge Kones Hænder. Med Øjne, der straalede af Glæde, kastede denne Sløret om sig, ilede derpaa hastig ud paa en til Værelset stødende Terrasse, tog sine Børn i Armene og hævede sig op i Luften for Sultanindens og hendes Omgivelsers forbausede Blikke.

Saasnart hun var højt nok oppe til at føle sig i Sikkerhed, raabte hun ned: »Farvel, kjære Moder! Trøst min Gemal, og forvis ham om min bestandige Kjærlighed! En ubetvingelig Længsel efter Hjem og Slægt har revet mig ud af hans Arme;

hvis han elsker mig saa højt, at han ikke kan leve foruden mig, maa han opsøge mig paa Øerne Wak-al-Wak!«

Saasnart hun havde sagt dette, svævede hun videre, blev skjult af Skyerne, kom endnu en Gang til Syne i den rene, blaa Luft, og forsvandt derpaa aldeles. Nu først kom den dybe Fortvivlelse hos Hassans Moder til Udbrud; hendes Sorg henrev hende saa ganske, at hun tilsidst kaldte Sultaninden Aarsagen til hele den skrækkelige Ulykke. Sobeïde var selv saa stærkt greben af Smerte over, hvad der var sket, at hun slet ikke tænkte paa at revse den gamle Kones Selvforglemmelse, men inderlig forstemt og bittert fortrydende sin ulykkelige Nysgjerrighed drog sig tilbage til det Indre af Haremet.

Imedens dette foregik i Basra, følte Hassan sig hos sine to Veninder lykkelig og tryg som Gjenstanden for den hjerteligste Ømhed og Opmærksomhed. Dog mindede den stigende Længsel efter Hjem og Familie ham stedse stærkere om at tænke paa Tilbagerejsen. Endelig løsrev han sig af Søstrenes kjærlige Favn, og ilede paa sin Længsels Vinger tilbage til Basra. Men — hvad ventede ham ikke her! — Han fandt sin Moder alene og i Taarer!

»Hvad er der forefaldet, Moder?« raabte han. »For Allahs Skyld, hvor er min Hustru, hvor er mine Børn?«

Ved disse pinlige Spørgsmaal fordoblede sig den gamle Kones Taarer. Men saasnart den ulykkelige Hassan fik Sandheden at vide, blev han greben af et skrækkeligt Vanvid, som for nogen Tid gjorde ham ufølsom for hans Smerte. Da han endelig atter kom til sin Samling, var hans første Forlangende at faa at vide, hvad hans Hustru havde sagt ved Afskeden; men saasnart hans Moder havde gjentaget hendes Hilsen og

sidste Ord for ham, besluttede han at drage ud for at opsøge sin Kone og sine Børn, om han endog forgjæves skulde vandre hele Jorden rundt. Ingen Forestilling formaaede at gjøre ham vaklende i hans Forehavende, selv ikke den, at man for at rejse fra Basra til Øerne Wak-al-Wak behøvede ikke mindre end et hundrede og halvtredsindstyve Aar. Efterat han havde nedbedet Himlens Velsignelse over sit Forehavende og anbefalet sin gamle Moder i Allahs Varetægt, begav han sig paa Rejsen, og hvilede ikke, førend han igjen havde naaet Slottet, hvor Søstrene, hans Veninder boede. Højlig forbauset over hans hastige Gjenkomst tog de imod ham og forlangte at vide den besynderlige Anledning dertil.

Men da de havde erfaret hans Kones Flugt og hans egen Hensigt at opsøge hende paa Wak-al-Wak, raabte de som med en Mund, at sligt var aldeles umuligt, eftersom intet Menneske levede længe nok til at tilendebringe saa lang en Rejse. Men Hassan ytrede: »Hvis Himlen igjen vil forene mig med min Hustru, vil den ingenlunde lade mig savne Midlerne til at finde hende; hvis den derimod har besluttet det modsatte, vil det i det mindste være mig en Trøst i Døden, at jeg har anvendt hele Resten af mit Liv paa at opsøge hende.«

Længe stræbte Søstrene ved Bønner og Forestillinger at afholde ham fra dette ikke alene farlige, men ogsaa afsindige Foretagende; men da de mærkede, at han stod urokkelig fast ved sit Forsæt, følte de sig rørt over hans inderlige Kjærlighed til Hustru og Børn, og raadførte sig med hinanden, hvorledes de kunde være ham behjælpelig til at iværksætte sit Forehavende. Da faldt det dem ind, at de havde tvende Farbrødre, mægtige Aander begge, som udøvede deres Herredømme paa Vejen til Øerne Wak-al-Wak; den ene hed Abd-al-

Kuddus, og den anden Abd-al-Syllib. Til dem medgav de Hassan følgende Anbefalingsskrivelse:

»Overbringeren af denne Skrivelse er vor kjære Ven, Hassan af Basra; hvis I formaar at være ham behjælpelig til at naa Øerne Wak-al-Wak, saa gjør det af Kjærlighed til Eders ærbødig hengivne Broderdøtre! Kan I derimod ikke opfylde vort Ønske, saa hindrer ham i Fortsættelsen af hans Rejse, at han ikke skal styrte i Fordærvelsens aabne Afgrund! For Øjeblikket gjør hans Kjærlighed til Kone og Børn ham døv for alle Bønner. Vort Haab er derfor, at enten Eders Anseelse vil formaa mere over ham end vor Ømhed, eller at I hjælper ham til uskadt at naa sit Maal.«

Med denne Skrivelse gav Hassan sig paa Vejen i den betegnede Retning, og naaede efter flere Maaneders Vandring en Stad, der saa rundelig var velsignet med al Naturens Rigdom og Ynde, at man troede at betræde det jordiske Paradis. Efter at have orienteret sig, vendte han sine Fjed hen imod en herlig Bygning, som han saa i Nærheden, og fandt her en ærværdig Olding siddende i en skjøn Søjlehal udenfor Huset. Forundret saa Oldingen en fremmed nærme sig; men da han følte sig tiltalt af hans ædle Skabning og Væsen, gjengjældte han med Venlighed hans Hilsen og bød ham tage Plads hos sig. Efter at have beværtet sin Gjæst med et let Maaltid, spurgte han ham om Anledningen til hans Besøg.

Men denne Olding var netop Abd-al-Kuddus; saasnart han havde hørt sine Broderdøtre nævne og havde erfaret deres Godhed for Hassan, fordoblede han sin Opmærksomhed og milde Forekommenhed. Flere Gange læste han Anbefalingsbrevet igjennem, og sagde derpaa efter alvorligt Overlæg til Hassan:

»Min Søn, jeg besværger Dig at opgive dit Forehavende;

vov ikke dit Liv i en Sag, der umulig kan faa nogen god Ende! Din Rejse er forbunden med utallige Farer, som overgaar menneskelige Kræfter; Du maa vandre igjennem vilde, alene af rivende Dyr beboede Ørkener, hvor der ingen Frugter, ingen Asyler, ingen Kilder gives til at lædske dit smægtende Væsen. Og selv om Du virkelig besejrede alle disse Hindringer, vilde dog dit Liv vise sig altfor kort til at naa Maalet, eftersom Rejsen ikke tilendebringes i mindre end hundrede og halvtredsindstyve Aar. Styrt Dig ikke i Blinde i Fordærvelsen, men vend om i Tide!«

Dog Hassan lod sig ikke rokke i sit Forsæt; saasnart han tilstrækkelig havde udhvilet sig, beredte han sig den tredie Dag til at fortsætte sin Vandring. Da Oldingen mærkede, at han ikke lod sig holde tilbage, antændte han en Ild, kastede Røgelse derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord; øjeblikkelig viste der sig en Aand af et hæsligt Udseende, som spurgte Oldingen: »Hvorfor har Du kaldt paa mig? — Skal jeg løfte den Høj, hvorpaa dit Palads staar, i Vejret, og kaste den over paa den anden Side af Bjerget Kaf[1])?

»Nej,« svarede Abd-al-Kuddus, »i slig Henseende skal Du ingen Ulejlighed gjøre Dig; jeg behøver alene din Tjeneste for at bringe denne unge Mand hen til min Broder Abd-al-Syllib.«

Uagtet nu visselig Afstanden ikke var nogen Springvej, tog dog Aanden beredvillig den unge Mand i sin højre Haand, let som en Fjer, satte ham op paa sine Skuldre, og hævede sig pilsnart i Luften med ham. Først ved Solnedgang dalede han atter og satte Hassan af foran Abd-al-Syllibs Bolig. Den unge

---

[1]) Ifølge de østerlandske Sagn omslutter Bjergkjæden Kaf hele den beboede Jord.

Mand hilste Oldingen ærbødig og underrettede ham om hans Broderdøtres og hans Broders Ønsker; tillige overrakte han sin Anbefalingsskrivelse, og fortalte paa Opfordring sin Livshistorie, samt den Hensigt, han nærede, at aflægge et Besøg paa de fabelagtige Øer, Wak-al-Wak. Oldingen følte sig ved Hassans Person og Skjæbne ikke mindre tiltalt end sin Broder; men det var ikke langtfra, at han var bleven vred, da han sporede Hassans urokkelige Standhaftighed, og mærkede, hvor liden Vægt han lagde paa vise og erfarne Oldingers Raad. Dog lod han sig igjen forsone, da den unge Mand med Taarer i Øjnene bad ham ikke at vredes, men hjælpe ham til at udføre sit Forsæt, og besluttede endelig hos sig selv, af al Magt at befordre hans Forehavende og beskytte ham imod de dermed forbundne Farer.

I denne Hensigt hidkaldte han ti Aander, som øjeblikkelig fremstod og ærbødig spurgte, hvad Oldingen forlangte af dem. Abd-al-Syllib indbød dem høflig til at tage Plads hos sig, og satte dem fuldstændig ind i Hassans Anliggende, idet han spurgte dem om deres Mening desangaaende. Alle fandt de enstemmig Hassans Forsæt baade dumdristigt og taabeligt, men tilbød dog øjeblikkelig deres Hersker at befordre den unge Mand fra Bjergkjæde til Bjergkjæde, fra Ørken til Ørken, saavidt deres Omraade strakte sig, og det i faa Øjeblikke. Men paa Grændsen af deres Rige maatte de forlade ham, eftersom de ikke vovede at betræde Aanders Rige, som var langt mægtigere end de selv, og de der heller ikke kunde være Hassan til nogen Nytte.

»Jeg modtager med Taknemlighed Eders Tilbud!« udraabte Hassan. »Og hvis det behager Eder, vil vi strax give os paa Rejsen; thi min Tid er kostbar.«

Han tog derpaa hastig Afsked fra den ærværdige Abd-al-Syllib, og overgav sig trygt i Aandernes Hænder. Disse bragte ham i Løbet af Dagen og den paafølgende Nat fra Sted til Sted i Lynets Fart, indtil han naaede Grændsen af Landet Kaffar, flere hundrede tusinde Mile fra Oldingen Abd-al-Syllibs Bolig. Men her endte Aandernes Magt; efter at have ønsket ham en lykkelig Rejse overlod de ham til hans egne Kræfter.

Hassan opsendte en brændende inderlig Bøn til Himlen, og vandrede saa paa sin Fod langsomt videre. To Dage itræk vedblev han at gaa lige frem, uden paa sin Vej at opdage et eneste Menneske. Endelig fik han dog Øje paa tre Mænd, der syntes at være optændt af Vrede og at ville gaa hinanden paa Livet løs. Han var netop i Begreb med at nærme sig for at skille dem ad, da de alle tre paa en Gang udraabte: »Der kommer en ung Mand; han skal være vor Voldgiftsherre!«

Saasnart Hassan paa Mændenes Spørgsmaal, om han vilde dømme dem imellem, havde svaret bekræftende, viste de ham en Hue, en Tromme og en Bold, og aabenbarede ham, at de som tre Brødre havde arvet disse Ting efter deres Forældre, men at disse ikke før deres Død havde bestemt, hvorledes de skulde fordeles imellem dem. Det var dette, Hassan havde at afgjøre; forud tilsvor de ham, at de vilde være tilfreds med hans Kjendelse.

Forundret betragtede Hassan disse Ting, der tilsammen neppe syntes at være en halv Dinar værd, og henvendte sig derpaa spørgende til de tre Brødre: »Først maa I dog forklare mig, hvad Værd disse Gjenstande har; for Øjeblikket vilde jeg ikke saa meget som bukke mig for at tage dem op paa Vejen.«

Til Svar paa denne Opfordring forsikrede Brødrene ham enstemmig, at hver af disse Ting, saa værdiløse de end maatte

synes, for sig alene opvejede alle Verdens Skatte og Herligheder; — dette vilde han selv indrømme, saasnart han lærte deres skjulte Kræfter at kjende. — Derpaa tog den ældste af dem alene til Orde og forklarede: »Denne Hue besidder den Kraft at gjøre usynlig; dens lykkelige Ejer kan følgelig ved dens Hjælp gjøre sig til Herre over alle Jordens Goder og Nydelser. Saasnart han sætter Huen paa Hovedet, kan hverken Aander eller Mennesker se ham, og han kan tilegne sig, hvad han faar Lyst til; han kan trænge ind i de mægtiges Lønkamre, opdage deres hemmeligste Rænker og undergrave deres snedigste Planer; han kan frit iagttage og bane sig Adgang til Jordens dejligste Kvinder, og, saa ofte som han vil, besøge Kongernes Skatkamre og Gniernes Pengekister; fordrer hans Hjærte Hævn, kan han farefri kjøle den i sin Fjendes Blod.«

Hassan hørte opmærksom til, og tænkte ved sig selv: »Slig herlig Hue kunde ingen have bedre Brug for end Du; den kunde maaske hjælpe Dig til at gjenfinde din Kone.«

Nu tog den anden Broder til Orde og forklarede, at den, som havde Trommen i sin Besiddelse, kunde fri sig ud af enhver Fare, hvosomhelst hans Modstander end var; han behøvede kun at berøre de i Kobberet indgraverede Karakterer, hvilke hidrørte fra selve den store og vise Salomo. Alle Aander maatte adlyde Ihændehaveren af dette Tryllelværktøj; saasnart Trommen gav Lyd, vilde de alle være beredt til at udføre selv de vanskeligste og besværligste Hverv for ham, ene og alene paa Grund af hine Trylleord fra Kong Salomo, Davids Søn.

»Denne Tromme er ligesom gjort til mig, og jeg har den langt mere nødvendig end disse tre kivagtige Narre,« tænkte Hassan ved sig selv. »Den vilde paa min Vandring til Øerne

Wak-al-Wak gjøre mig en fortræffelig Tjeneste, beskytte mig baade mod kjendte og ukjendte Fjender, og hjælpe mig til at faa min Kone og mine Børn tilbage.«

Derpaa tog den tredie og yngste Broder Ordet for at forklare Trækuglens Egenskaber. Denne satte sin Besidder i Stand til i et Øjeblik at begive sig fra den ene Ende af Verden til den anden, nemlig i to Dage at tilbagelægge en Rejse paa to hundrede Aar. Man behøvede kun at sætte Foden i den dermed forbundne lille Baad, og saa nævne Stedet, hvor man vilde hen, saa rullede Kuglen afsted over Bjerg og Dal og Hav med Lynets Fart og førte den ønskende med sig.

»Eja,« tænkte Hassan ved sig selv, »den Kugle passer netop i mit Kram! Den vilde i en Fart bringe mig til Vejende.« Hastig var han bleven enig med sig selv om at tilvende sig disse Stykker, og henvendte sig i denne Anledning til Brødrene med følgende Ord:

»Ja, det er godt nok, at I fortæller mig dette; men jeg maa nødvendigvis have Kjendsgjerninger for, at det virkelig forholder sig saaledes; ellers kan jeg ikke fælde nogen Dom.«

»Det har I ganske Ret i!« udraabte de tre Brødre. »I gjør derfor bedst i at anstille Prøver med Sagerne, og i Henhold dertil at begrunde Eders Dom.«

Dette lod Hassan sig ikke sige to Gange. Han hængte Hexetrommen over sin Skulder, satte Foden i den lille Baad, som var lænket til Kuglen, trykkede Huen fast paa Hovedet, og nævnte derpaa Stedet, hvor han vilde hen. Dette hørte visselig ikke til de allernærmeste. Saasnart Ordet var udtalt, foer Baaden som et Lyn afsted med ham. Men de tre Brødre rendte aandeløse henad Vejen, uden at se nogen for sig, og raabte: »Stop, stop, lille Ven! Nu har I prøvet nok! — Hører

I? Hvor er I henne? — Stop, eller I kommer visselig til Skade?«

Men Narrene skreg sig hæs uden Nytte; Hassan var allerede hundrede tusind Mil borte fra dem. Hans Kugle standsede først udenfor Porten paa en vidtløftig Bygning, der knejsede i Skyerne. Hassan drog Foden ud af Baaden, og lagde Fingrene paa de Karakterer, som var indgravet paa hans Tromme, endnu tvivlraadig, enten han skulde røre Kobberet eller ikke, da en Stemme lod sig fornemme i hans umiddelbare Nærhed. »Du er paa Vejen til at sejre, Hassan; Du har allerede overvundet en stor Del af de Hindringer, som laa imellem Dig og dine Ønskers Maal! Men der er endnu mangfoldige tilbage; Du har hele dit Mod og alle dine Kræfter nødig. Skjul omhyggelig din Bold; thi Du befinder Dig nu i de onde Aanders Rige!«

Hassan skjulte strax Bolden under sit Klædebon og saa sig ængstelig om, idet han spurgte: »Hvad er da Du for en?«

»En af de Dig ifølge Trommens Kraft underdanige Aander,« svarede Stemmen. »Jeg vaager bestandig for din Sikkerhed. De øvrige Aander derimod, mine Kammerater, vil først da vise sig, naar Faren er for Haanden og Du kalder dem. Spild intet Øjeblik, inden Du fortsætter din Rejse! Du har nemlig endnu ikke mindre end tre Aars Vandring tilbage, inden Du naaer Øerne Wak-al-Wak.«

Efter en kort Bøn fortsatte Hassan paany sin Rejse, og naaede endelig en Egn, som var fuld af Slanger og Drager og allehaande glubende Dyr. Studsende ved det frygtelige Syn slog han sagte paa sin Tromme, og spurgte, hvad det var for et Land. »Dragernes Land,« lød Svaret. »Vær paa din Post, og dvæl intet Øjeblik i dette farlige Land, saa træt Du end

maatte føle Dig. De her boende Aander er de grusomste af alle, og deres gyselige Huler er fulde af giftige og rivende Dyr.«

Da den hemmelighedsfulde Stemme tav, satte Hassan sin usynlig gjørende Hue paa Hovedet og gjennemvandrede denne grufulde Ørken, uanfægtet af sammes rædsomme Beboere, ved hvis frygtelige Hyl han dog ikke kunde andet end fare sammen og gyse. Da han endelig efter en lang og møjsommelig Vandring naaede Søkysten, saa han i det fjerne Øerne Wak-al-Wak ligge, hvis ildrøde Bjerge saa ud som Skylag, der blev forgyldt af den nedgaaende Sol. Ved dette Syn følte han sig greben af Overraskelse og Angst; men hastig fattede han sig og sagde til sig selv: »hvorfor skulde jeg vel frygte? Har Gud uskadt ladet mig komme saa vidt, vil han sikkerlig ogsaa fremdeles tage mig i sin Beskyttelse, hvis det er hans Villie behageligt.« Derpaa plukkede han nogle Frugter, ved hvilke han vederkvægede sig. Efter dette tarvelige Maaltid bad han sin Bøn, og strakte sig i Græsset for at sove til næste Morgen.

Ved Daggry var han atter munter og slog sagte paa sin Tromme, idet han spurgte Aanden om Raad, hvorledes han skulde komme over til Øerne.

»Det vil blive Dig umuligt,« svarede Aanden, »uden en ærværdig Vismands Hjælp, der lever som Eremit ved Foden af det høje Bjerg, som Du ser hist i det fjerne. Det ligger en Dagsrejse borte; men din Bold bringer Dig derhen i et eneste Øjeblik. Betro Eremiten trøstig alle dine Eventyr; thi han alene kan skaffe Dig over Havet.«

Et Øjeblik senere bankede Hassan paa Eremitens Dør. Paa Oldingens Indbydelse aabnede han og traadte ind. Vismanden viste ham den venligste Modtagelse og spurgte, hvad

hans Forlangende var. Tillidsfuld svarede Hassan, at han udbad sig hans Hjælp til at komme over Vandet til Øerne Wak-al-Wak.

Oldingen betragtede ham en Stund i Taushed, og spurgte derpaa videre, hvad der kunde foranledige ham til at vove et saa vanskeligt og farligt Foretagende.

»Min Fader,« svarede Hassan, »jeg vil hjertensgjerne betro Eder alt; thi Godheden lyser Eder ud af Øjnene. Først og fremmest maa jeg dog sige Eder, at den dybeste Længsel drager mig over til hine Øer, og at jeg kommer fra et langt, meget langt bortliggende Land.«

Da Hassan havde udtalt, traadte Eremiten hen til et Bord, opslog en tyk Bog, som laa derpaa, og læste deri med sagte Stemme, medens han af og til kastede forbausede Blikke paa den unge Mand. Tilsidst udraabte han: »Du store Allah, hvilke Møjsommeligheder og Prøvelser er dog falden i denne ulykkelige, unge Mands Lod!«

»Hvorfor ser I saaledes paa mig, min Fader?« spurgte Hassan.

»Min Søn,« svarede Oldingen, »jeg skal gjerne hjælpe Dig over Vandet til hine Øer, men tør ikke skjule for Dig, at Du først efter mange Lidelser og Trængsler vil naa Maalet for al din Digten og Tragten. Fortæl mig nu din Historie, min Søn, uden at skjule det mindste for mig!«

Efterat Hassan havde opfyldt Eremitens Ønske, lovede denne ham, at Gud vilde lade hans Foretagende lykkes, saa farligt det endogsaa var, og at han den følgende Dag skulde komme over Tryllehavet.

Ved Daggry næste Morgen vandrede Oldingen, sit Løfte tro, ind imellem Bjergene med Hassan; efter en lang og møj-

sommelig Stigen naaede de endelig en Bygning, som havde Udseende af en Fæstning. I sammes Gaard stod der en kolossal Billedstøtte af Kobber, hvorfra der udgik flere Rør, som havde deres Udløb i et uhyre stort Marmorbækken. Det hele var et Værk af Aander. Her antændte Eneboeren en Ild, hvori han kastede Røgelse, idet han fremmumlede nogle for Hassan uforstaaelige Ord. Saasnart han var færdig med sine Besværgelser, formørkedes Himlen, og der rejste sig en heftig Storm. Hvide Lyn gjennemfurede Skyerne, og Tordenen rullede imellem Bjergene med tusindfoldig Ekko.

Med levende Angst var Hassan i Taushed Vidne til, hvad der foregik omkring ham; dog gjorde selve Stormen mindre Indtryk paa ham end den frygtelige Larm og Brusen der lod sig høre fra Marmorbækkenet, som snart var fuldt af skummende Bølger. Men efter nogen Tids Forløb lagde Elementernes Oprør sig pludselig igjen; den brusende Larm forstummede og Oldingen henvendte sig til Hassan med de Ord: »Gaa nu udenfor og betragt det Hav, som Du ikke vidste, hvorledes Du skulde komme over!«

Hassan gik udenfor og besteg Bjergets Top. Til sin største Forbauselse opdagede han herfra ikke mindste Spor af hint Hav, som han nylig havde anset for umaadeligt. Eremiten var fulgt efter ham og vakte den unge Mand igjen til fuld Bevidsthed, idet han sagde til ham:

»Min Søn, stol fremdeles paa Allah, og fortsæt med frejdigt Mod din Rejse!« Da Hassan vendte sig for at takke ham, var han sporløst forsvunden.

Den unge Mand begav sig atter paa Vej og naaede ved Aftenstide Øerne Wak-al-Wak, der viste sig for ham som et i

Skjønhed og Ynde forklaret Land. Herlige Enge og Græsmarker afvexlede med fortryllende Lunde, hvorigjennem rislende Vande løb; den dybe Stilhed blev alene afbrudt af Fuglenes Sang. Men han mødte ikke et eneste Menneske paa sin Vandring igjennem disse dejlige Egne.

Endelig kom ham dog en gammel Kone i Møde, som højlig overrasket ved Synet af en fremmed Mand, spurgte ham, hvor han kom fra og hvad hans Ærinde var. »Sæt Eders Lid til mig!« sluttede Matronen. »Jeg skal med Glæde gjøre alt, hvad jeg formaar, for at tjene Eder.«

Opmuntret af hendes venlige Ord meddelte Hassan den gamle Kone en Del af sin Historie og Øjemedet af sin Rejse. Da hun havde hørt ham tilende, syntes hun meget rørt, og lovede ham sin Bistand, for at han trods alle Farer kunde vinde Adgang til sin Kone.

Under Begunstigelse af den frembrydende Nat bragte hun ham ind med sig i Staden og skjulte ham i sit Hus; men hun forbød ham udtrykkelig at gaa ud, eftersom Synet af en Mand vilde sætte hele Landet i Bevægelse og bringe Kvindefolket i det heftigste Oprør. Hos hende skulde han ikke alene være sikker, men tillige velkommen som en kjær Gjæst. Dette sidste beviste hun i Gjerningen, idet hun beredte ham et Aftensmaaltid, der smagte ham fortræffelig, endskjøndt Retterne var ham aldeles fremmede. Da han havde spist til Aften, lagde han sig til Hvile, og sov indtil den lyse Morgen den følgende Dag.

Da han vaagnede, saa han den gamle sidde ved Fødderne af sit Leje. »Min Søn,« tog hun til Orde, »jeg kan ikke skjule for Dig, at din Kone har maattet udstaa meget,

siden hun skiltes fra Dig. Af ingen bedre end af mig kan Du faa Efterretninger om hende; thi jeg er Dronningens og alle hendes Søstres Amme. Ofte har jeg været Vidne til hendes smertefulde Anger over hendes ulykkelige Indfald at forlade Dig, og har efter fattig Evne stræbt at trøste hende i hendes Sorg.«

Hassan græd ved disse Oplysninger sine bitre Taarer, og lod sig alene berolige ved Matronens Løfte, at hun snart vilde bringe ham til Prindsessen. Saasnart hun havde gjort ham fuldkommen bekjendt med hans Kones nuværende Forhold, hvad hun havde lidt for hans Skyld og endnu daglig maatte lide, begav hun sig paa Vej til Dronningens Palads. Her traf hun netop Dronningen selv i Raadslagning med sine Søstre om, hvilken Skjæbne man skulde berede Hassans Kone, til Straf for, at hun have vanæret Aandefamilien ved sin Forbindelse med en dødelig. Tilsidst besluttede de at lade hende lide en pinefuld Død, for i hendes besmittede Blod at afvaske den Skam, hun havde tilføjet sin ophøjede Slægt og Herkomst.

Da den gamle traadte ind i Salen, rejste de sig alle med Ærbødighed og opfordrede hende til at tage Sæde hos sig. Matronen tog Plads, og spurgte Dronningen, hvilken Bestemmelse hun havde taget med sin ulykkelige Søster.

»Efterdi hun ved at indgaa et upassende Parti med en elendig dødelig,« svarede Dronningen, »ikke alene har vanæret sig selv og os, men ogsaa udsat os for en foragtelig Behandling af hele den øvrige Aandeverden, har vi besluttet at lade hende lide en skammelig Død.«

»Hendes Blod kommer over Eders Hoveder!« udraabte den gamle. »Hun har vel begaaet et Fejltrin; men dette oprettes aldrig ved en Grusomhed. Iøvrigt beder jeg for min Del alene

om den Naade, at maatte se hende blot en Gang endnu, inden Eders Dom skal udføres.«

Matronen fik den forlangte Tilladelse og blev med det samme ført ind til Prindsessen. Hun fandt hende svømmende i Taarer. Hendes Børn legede omkring hende, og bestræbte sig forgjæves for ved deres uskyldige Spøg og ømme Kjærtegn at forjage deres Moders Tungsindighed. Matronen gav sig til at græde med den arme Prindsesse, omfavnede hende med Ømhed, bad hende stole paa Gud, og søgte tilsidst at indgyde hende Haab om, at hendes Lidelser snart vilde være tilende.

»Ak, min kjære Amme,« udraabte Prindsessen, »dine kjærlige Ord har stedse været en lægende Balsam for mit Hjertes Saar; men jeg begriber ikke selv, hvorledes det gaar til, at de netop denne Gang gjør et endnu langt trøsteligere Indtryk paa mig end sædvanlig. Det er i langsommelig Tid den første klare Straale af Haab, som har gjennemlysnet mig min Sjæls Mørke.«

»Det er Forudfølelsen af den Dig ved Himlens Naade beskaarne Lykke, min Datter,« svarede Ammen, trøst Dig! Din Ægteherre har, trodsende alle Farer og Møjsommeligheder, kjæmpet sig frem og fundet Vejen hid; han befinder sig for Øjeblikket i mit Hus og skal snart være her til Stede.«

Dette Glædesbudskab var nær blevet den stakkels Fange fordærveligt; med et Skrig sank hun som død tilbage. Dog, Matronen bragte hende ved hastig anvendte styrkende Midler til sig selv igjen; hun slog atter Øjnene i Vejret, og de første Ord hendes Læber stammede, var henvendt til Himlen. Saasnart Ammen saa hende igjen fuldkommen ved Kræfter, omfavnede hun hende ømt, og vendte derpaa tilbage til Hassan. Uden

Forhaling fortalte hun ham alt, hvad hun havde erfaret, og raadede ham til ufortøvet at bortføre sin Gemalinde. Ved mørk Nat førte hun ham til det Taarn, hvori Prindsessen sad indespærret, gjorde ham bekjendt med Stedet og Omstændighederne, og overlod ham derpaa til sine egne Kræfter.

Resten af Natten tilbragte Hassan i nidkjær Bøn; men saasnart det dagedes, satte han sin usynlig gjørende Hue paa Hovedet. Ikke længe varede det, inden Dronningen viste sig, efterfulgt af nogle Slaver, og gik ind i Taarnet; usynlig fulgte Hassan efter hende. Han maatte gjøre Vold paa sig selv for at tvinge sine Følelser tilbage fra Udbrud; stille trykkede han sig ind i en Krog af Fængslet, og blev derfra Vidne til den uværdige Behandling, hans Gemalinde maatte lide af Dronningen. Efter en Strøm af usigelig bitre og grusomme Ord bød hun hende gjøre sig fattet til Døden, og gav sine Slaver et Vink, at de skulde udføre deres Pligt, idet de ved hendes lange, skjønne Haar bandt hende fast til en Søjle i Fængslet. Men dette var Hassan for meget! Med en af rasende Forbitrelse tordnende Stemme raabte han: »Hold inde, usle Bødler, eller I skal komme til at føle Himlens frygtelige Hævn!«

Forfærdet over denne vilde Trusel, til hvilken hun ikke saa nogen Ophavsmand, kastede Dronningen, rørt af Samvittigheden, vildsomme Blikke rundt omkring sig, og greb derpaa fuld af Rædsel Flugten tilligemed sine Bødler. Men Prindsessen havde gjenkjendt sin Mands Stemme i det truende Raab; hun pressede Hænderne imod det højtbankende Bryst og hævede de skjønne Øjne taknemlig op imod Allahs Himmel, hvor Frelse alene er at finde for Adams Børn.

Saasnart Dronningen var borte, tog Hassan sin Hue af og fløj i sin Kones Arme.

»Grusomme, hvorfor forlod Du mig?« udraabte han. »Var det Takken for saa megen Kjærlighed og Ømhed?«

»Ak,« svarede Prindsessen, »mind mig ikke om en Forseelse, som jeg allerede tusinde Gange bittert har bebrejdet mig selv, og hvorfor jeg allerede har lidt den haardeste Straf! Tilgiv mig,« vedblev hun, idet hun kastede sig for hans Fødder, »og glem en Forvildelse, som din angerfulde Hustru ingensinde vil kunne tilgive sig selv!«

Dybt rørt løftede Hassan hende op og trykkede hende og sine Børn vexelvis til sit Bryst.

Efterat den første Glædesrus havde sat sig noget, raadførte de sig med hinanden angaaende Midlerne til at forlade denne ugjæstmilde Jordbund. Henimod Aften aabnede sig Fængslets Dør atter, og Hassan, der paany havde gjort sig usynlig, saa Fangevogtersken træde ind til Prindsessen med den sædvanlige tarvelige Kost. Da denne Person plejede at overnatte i det samme Rum som Prindsessen, spiste hun til Aften hos hende og faldt derpaa i en fast Søvn. Denne gunstige Lejlighed benyttede Hassan, listede sig hen til hende og løste Nøgleknippet fra hendes Bælte. Forsigtig aabnede han derpaa Taarndøren og forlod tilligemed Kone og Børn Fængslet, hvori han med det samme spærrede Fangevogtersken inde. Derpaa fjernede de sig rask, og skred saa hastig fremad, endskjøndt de havde de tvende Børn at bære, at de ved Solnedgang allerede var langt borte fra Aandernes fortryllende By.

Dronningen geraadede, som man let kan tænke sig, i den heftigste Vrede, da hun opdagede, at hendes Søster var flygtet.

Paa Øjeblikket hidkaldte hun alle de hende underdanige Aander, og forfulgte med en mægtig Hær de flygtende, i den Hensigt, paa det grusomste at tage dem af Dage. Forbauset opdagede Hassan, ved at se sig om, en tyk Støvsky, som væltede sig frem efter dem, og Skrækken blev til Forfærdelse, da han kort efter i Støvskyen opdagede Dronningens uhyre, med utrolig Hast dem forfølgende Hær. Allerede kunde han høre Krigsskriget, se Fanerne flagre og Landserne blinke; der kunde hverken være Tale om at undfly eller at sætte sig til Modværge. Imod en saadan Hær havde selv den højeste Tapperhed intet formaaet. I sin Forfærdelse gav han sig næsten uvilkaarlig til at slaa løs paa Trommen af alle Kræfter. — O Allah! — I samme Øjeblik bedækkede hele Legioner af Aander den imellem ham og Dronningen sig udbredende Slette, og rykkede i god Orden og med stolt Holdning Fjenden i Møde. Nu udviklede sig den frygteligste Kamp, som nogensinde han fundet Sted; thi ikke Mennesker, men Alverdens Aander, delte i to Partier, stred her imod hinanden. Endelig gik Hassans Hær af med Sejren, og tog Dronningen til Fange tilligemed hele hendes Hær.

Men saasnart Prindsessen saa sin Søster i denne ydmygende Tilstand, kastede hun sig ned for Hassan og bad om Naade for hende. Hassan tog sig hendes kjærlige Bønner til Hjerte, og var saa langt fra at tænke paa Hævn, at han meget mere behandlede de overvundne med den største Skaansel og Agtelse. Han lovede Dronningen og hendes Slægt at glemme hele den Uret, der var tilføjet hans Gemalinde, alene paa den Betingelse, at de igjen skjænkede hende deres fulde Ømhed.

Dronningen over Wak-al-Wak følte sig dybt greben og

rørt over denne Hassans ædelmodige Adfærd. Samvittigheden var vaagnet hos hende; hun kastede sig i sin Søsters Arme og bad hende glemme den uretfærdige og grusomme Behandling, hun havde maattet lide. Fra dette Øjeblik betragtedes Freden som sluttet, og i begge Lejre fejredes der i flere Dage de prægtigste og muntreste Fester. Derefter tog Dronningen af Wak-al-Wak-Øerne den ømmeste Afsked fra sin Søster og Svoger; i lige Maade skiltes de tvende Partier af sejrende og besejrede Aander i den bedste Forstaaelse fra hinanden. Hassan slog ind paa Vejen til sin gamle Ven Abd al-Syllib's Bolig, hvorhen han ogsaa ved Hjælp af sin Bold og med de venligsindede Aanders Understøttelse efter nogle faa Dages Forløb i god Behold naaede tilligemed sin Familie.

Oldingen modtog dem med den største Hjertelighed og beværtede dem kostelig i flere Dage. Beretningen om Hassans Eventyr behagede ham i høj Grad, især Eventyret med Huen, Bolden og Trommen. Da Hassan troede, at han nu ikke mere behøvede disse Ting, bad han Abd-al-Syllib om at modtage Huen som et ringe Tegn paa hans Taknemlighed. Oldingen tog villig imod hans Foræring; 'men Hassan maatte til Gjengjæld modtage andre ikke mindre kostbare Gaver.

Derpaa fortsatte de gjenforenede Ægtefæller deres Rejse til Abd-al-Kuddus, der modtog dem med samme Hjertelighed som sin Broder, og med ligesaa stor Fornøjelse hørte Hassan fortælle sine Eventyr, og med Velvillie modtog Hexetrommen til Foræring.

Da de Vejfarende nærmede sig de tvende Søstres Palads, saa de disse langtfra komme sig i Møde. I Triumf blev de ført ind i Paladset, hvor herlige Fester i lang Række ventede

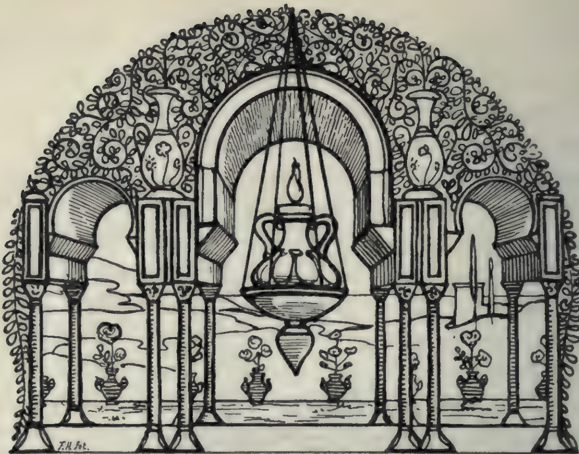
dem. Kun med den største Anstrengelse formaaede Hassan og hans Gemalinde at løsrive sig fra deres elskværdige Beskytterinder og deres dejlige Hjem. Her havde han lært sin dyrebare Kone at kjende og havde formælet sig med hende; intet var mere naturligt, end at dette Sted ved Mindet om hans Kjærligheds Oprindelse og første lykkelige Udvikling maatte have et ganske særegent Trylleri for ham. Imidlertid blev dog tilsidst Skilsmissen nødvendig; Hassan forlod med et dybt rørt Hjerte de to Søstre, idet han til en venlig Erindring efterlod dem sin Hexebold, hvilken de taknemlig tog imod, med det faste Forsæt, ret ofte at benytte den til at aflægge Besøg hos ham og hans Gemalinde.

Efter en heldig Rejse naaede det lykkelige Par igjen det hjemlige Basra, hvor Hassans Moder modtog sin allerede længe begrædte Søn med en Glæde, som ikke lader sig beskrive. Den virkede saa heftig paa hende, at hun pludselig fik sit Syn tilbage, hvilket hun havde mistet ved sin uafbrudte Graad og som ingen Kunst havde formaaet at gjengive hende[1]). Dette blev betragtet som et stort Under, hvoraf der gik vide Ry; tilsidst kom det ogsaa Khalifen for Øren, og strax følte han sig begjærlig efter at lære saa overordentlige Væsner at kjende som Hassan og hans Gemalinde. Han lod dem derfor byde velkommen tilbage, hvilket allerede saa godt som den hele Stad havde gjort, idet han tillige indbød Hassan til at fremstille sig selv for hans Trone og lade sin Gemalinde føre op til Sultaninde Sobeïde, der havde ytret en inderlig Længsel efter at gjense hende. Hassan adlød beredvillig, og fremstillede sig for Harun

---

[1]) Ifølge Koranen fik Patriarken Jakob paa lignende Maade sit ved idelig Graad over sin Søn Josef tabte Syn tilbage.

al Rashids Aasyn med skyldig Ærbødighed. Khalifen lod en Skriver komme, og Hassan maatte nu fortælle ham hele sin Historie, hvori han dog flere Gange blev afbrudt af den forbausede Harun, idet denne alvorligt formanede Skriveren til ikke at udelade endog blot den mindste Tøddel eller i mindste Maade forandre disse uhørt vidunderlige Eventyr.

Den forvandlede Abu Hassan.

Under Khalifen Harun al Rashids Regjering døde en overmaade rig Kjøbmand, der efterlod sig en alderstegen Kone og en eneste Søn, som blev kaldt den løjerlige Abu Hassan. Denne unge Mand var i sin Faders Levetid kun bleven knapt forsynet med Penge, og havde ofte misundt andre unge Mennesker, som havde mere imellem Hænderne og derfor fandt Adgang til langt flere Fornøjelser. Da Faderen var død, foresatte Abu Hassan sig derfor at indhente det forsømte, og, da han var Arving til en stor Formue, at leve paa en dertil passende stor Fod. Han delte da sin Arv i to lige store Dele, hvoraf han satte den ene i Huse og Landejendomme, der tilsammen indbragte saa meget, at man ret vel kunde leve anstændig deraf. Indtægterne deraf skulde imidlertid, det lovede

han sig selv helligt og dyrt, forblive urørt indtil videre, og lægges op til en ubestemt Fremtid, medens han lod staa til med den anden Halvdel af sin Arv, der skulde tjene ham til at vinde Erfaring i en lystig Tilværelses rige og afvexlende Nydelser. Det varede heller ikke længe, inden han havde samlet en Kreds af lystige Brødre omkring sig, og han tænkte nu ikke paa andet end paa at faa Tiden til at gaa med de yppigste Adspredelser, med Gjæstebud og Drikkelag, musikalske og mimiske Underholdninger, hvortil de første Sangere og Dandsere i Bagdad bestandig stod til hans Tjeneste. Dag og Nat gik i hinanden i Sus og Dus. Hans Venner syntes at tilhøre ham med Liv og Sjæl; alt var idel Glæde og Herlighed.

Men Bekostningen ved denne Levemaade var saa betydelig, at Abu Hassan allerede ved Enden af det første Aar havde faaet Hast paa den dertil bestemte meget betydelige Sum. Nu henvendte han sig til sine Glædes-Kammerater og betroede dem med Smerte Udtømmelsen af sine Midler, men modtog kun lidet trøstelige Svar. Langtfra at komme ham imøde, meget mere flyede de ham, og undveg ham, hvor de blot kunde.

Med dybt saaret Indre meddelte Abu Hassan sin gamle Moder den sørgelige Erfaring, han havde gjort; men hun havde intet andet at svare ham, end at hun kunde have sagt ham iforvejen, at det vilde gaa saaledes. Nu maatte han da endelig have faaet Øjnene op for, at de Venner, man vandt ved Fadet og ved Bægeret, ikke var en Døjt værd, og at man under slige Omstændigheder kun havde sig selv at stole paa. Heldigvis havde han været sig selv den bedste Ven, da han klogelig havde opbevaret en klækkelig Del af sin Formue for en kommende ædruelig Tid. Dersom hun ikke havde vidst, at han paa denne Maade havde sikret sig, skulde hun visselig ikke have undladt

paa Tid og Sted at gjøre indtrængende Forestillinger imod et saa overdaadigt, forrykt Liv, som han havde ført.

Abu Hassan græd og sukkede; men endelig opmandede han sig dog igjen, tilstod sig selv, at han i Stedet for Venner havde truffet paa lutter utaknemlige Skurke, og svor paa, at han fremtidig aldrig vilde se nogen Bekjendt hos sig, men ene og alene fremmede Mennesker. Ikke heller vilde han beholde nogen mere end en Nat i Huset hos sig, og naar han om Morgenen havde taget Afsked med ham, nogensinde mere gjenkjende ham, naar de igjen mødtes. Da han var kommen paa det rene med sig selv angaaende disse Punkter, skaffede han den tomme Pengekasse tilside, og satte hin anden i Stedet, hvori han havde opbevaret Indkomsterne af den anden i Sikkerhed bragte Halvdel af sin Formue. Han bestemte, daglig kun at tage saa meget deraf, som var nødvendigt til hans eget Udkomme og til Beværtningen af en eneste Gjæst. Hver Aften satte han sig ved Enden af Tigris-Broen, og saasnart han fik Øje paa en fremmed, lige meget af hvilken Stand og Herkomst, indbød han ham høflig til for en Nat at tage tiltakke med et Maaltid Mad og et Natteleje. Men han undlod aldrig, førend han førte den fremmede ind i sit Hus, at underrette ham om de Betingelser og Love, hvorunder han havde stillet sin Gjæstfrihed.

Abu Hassan plejede at beværte sine Gjæster just ikke med noget prægtigt Maaltid, men dog stedse paa en Maade, hvormed de kunde være vel tilfredse; især sørgede han altid for, at der var Overflod af god Vin forhaanden. Indtil langt ud paa Natten underholdt han sig med dem, og i Stedet for at snakke med dem om Stats-, Handels- eller Familieanliggender, underholdt han sig med dem om lutter behagelige og morsomme

Gjenstande; thi han var af Naturen oprømt og underholdende, og forstod at vende en lystig Side ud paa enhver Ting. Naar han endelig den næste Morgen afskedigede sin Gjæst, ønskede han ham af Hjertet, at Gud maatte gjøre alle hans Veje lette; men aldrig vedkjendte han sig sin Gjæst mere, hvis han senere tilfældigvis igjen mødte ham; han lod, som om han ikke saa ham, ja, vendte sig endog bort fra ham, hvis han gjorde Mine til at nærme sig ham.

Allerede et helt Aar havde han trolig iagttaget denne Adfærd, og sad en Aften kort før Solnedgang atter ved Broen, da netop Khalifen Harun al Rashid under Forklædning gik forbi ham. Det hørte nemlig til denne store Fyrstes Sædvaner, saaledes ukjendt at vandre omkring for personlig at undersøge Tilstanden i sin Hovedstad. Ikke sjelden strejfede han vel endogsaa ud over Stadens Enemærker. Idag optraadte han som en Kjøbmand fra Mossul, der nylig var stegen i Land ved den modsatte Ende af Broen, ledsaget af en stor og stærk Slave. Da Fyrsten ogsaa under sin Forklædning havde et alvorligt, Ærefrygt indgydende Udseende, rejste Abu Hassan sig øjeblikkelig, nærmede sig den tilsyneladende Kjøbmand fra Mossul, hilste ham høflig, kyssede hans Haand og sagde:

»Herre, jeg ønsker Eder en lykkelig Ankomst til Staden, og beder Eder gjøre mig den Ære for i Dag at modtage Aftensmaaltid og Natteleje i mit Hus, og forfriske Eder efter Rejsens Besværligheder.«

Derpaa forklarede han ham endnu i Korthed sin daglige Sædvane, at indbyde den første den bedste fremmede til sit Bord, men kun huse ham for en eneste Nat og aldrig mere.

Det besynderlige ved hele Sagen gjorde Khalifen nysgjerrig

efter at gjøre Abu Hassans nærmere Bekjendtskab, og han svarede ud af sin Rolle som Kjøbmand fra Mossul, at han ikke bedre kunde imødekomme en saa usædvanlig og uventet Artighed end ved at modtage Indbydelsen. Abu Hassan førte ham altsaa med sig hjem, og da han ingen Anelse havde om, hvor højt paa Straa hans Gjæst var, behandlede han ham ganske som en af sine Lige. Han lod ham i et vel indrettet Værelse indtage Æerespladsen paa Sofaen, og Aftensmaaltidet, som alene havde ventet paa Gjæsten, blev øjeblikkelig baaret frem af Abu Hassans Moder, der var en i Kogekunsten vel erfaren Kone. Det bestod af tre Anretninger, af hvilke den mellemste var en god Kapun med en Indfatning af fire fede Høns; tvende hosstaaende Fade, der skulde tjene til Formad, indeholdt en fed Gaas og unge Duer i Ris. Det var rigtignok det hele; men alt var af en fortrinlig Godhed.

Abu Hassan tog Plads ved Bordet lige overfor sin Gjæst, og begge tog for sig af Retterne og spiste, saa længe det smagte dem. Derhos talte de intet Ord, og drak ikke heller, som Landets Skik byder. Saasnart de havde spist, rakte Khalifens Slave dem Vand til at vadske Hænderne i, medens Abu Hassans Moder tog af Bordet. Derefter blev Desserten bragt ind, der bestod i alle Slags Frugter, som Aarstiden frembød, f. Ex.: Vindruer, Ferskener, Æbler og Pærer. Da Mørket begyndte at indfinde sig, blev Kjærterne antændt; Vin og Drikkeskaaler blev stillet paa Bordet, og Abu Hassan bad sin Moder om at sørge for Kjøbmandens Slave.

Førend Frugten endnu var bleven rørt, fyldte Abu Hassan en Skaal med Vin, kyssede den tvende Gange, og overrakte Khalifen den; denne tømte Skaalen og gav den taus tilbage. Abu Hassan skjænkede atter i og drak selv; derpaa rakte han

anden Gang sin Gjæst den fyldte Skaal, idet han fremsagde følgende Vers:

> Din Nærværelse er os en Ære, og vi føle den visselig dybt; — hvis Du forlod os, havde vi ingen, der kunde udfylde din Plads.

Khalifen fandt Behag i sin artige og muntre Værts Væsen og Adfærd, og bad ham indstændig om at fortælle ham sin Historie og sige ham, hvem han var, for at han kunde tænke paa at gjengjælde ham hans Godhed. Smilende svarede Abu Hassan:

»Det være langt fra mig, Herre, at høre tale om min Godhed, og om — nogensinde at møde Dig oftere!«

»Hvorfor det?« spurgte Khalifen. »Hvorfor ønsker I ikke oftere at nyde mit Selskab?«

Abu Hassan fortalte da Khalifen sin Historie. Da han var færdig dermed, brast Harun ud i Latter og sagde: »Ved Allah, under slige Omstændigheder er Du visselig undskyldt!«

Saaledes sladrede og drak de sammen indtil langt ud paa Natten, og Khalifen ytrede tilsidst, om der da slet ikke var noget, han kunde ønske sig. Det gjorde ham nemlig ondt, at han saa sig ganske ude af Stand til at vise sig taknemlig. Rigtignok var han kun en simpel Kjøbmand; men han havde Forbindelser, der vel satte ham i Stand til at vise en god Ven en Tjeneste. Dertil svarede Abu Hassan, at han var overtydet om hans oprigtige Villie, men tillige kunde forsikre, at han hverken havde Bekymringer eller Ønsker, overhovedet nogensomhelst Ting at fordre af nogen. Han besad ikke mindste Gran af Ærgjerrighed, som han allerede havde forklaret, og var fuldkommen tilfreds med sin Lod. Det var derfor bedst, at de holdt sig udelukkende til Vinen og til lystige Historier

ved Tanken om, at det baade var første og sidste Gang, de saas. — »Dog, det falder mig ind, der gives dog noget, som ærgrer mig, endskjøndt det ingenlunde forstyrrer min Ro. Ved Moskeen i vort Kvarter er der en gammel Imam ansat, en Mand af høj og ærværdig Skikkelse og med et strengt Ansigt, men forøvrigt en saa fuldendt Hykler, som Verden har at opvise. Denne har af mit Naboskab udvalgt sig fire andre gamle Karle af sit eget Slags til fortrolige Raadgivere, og i deres daglige Sammenkomster udruger de enhver optænkelig Ondskab imod mig og hele Bykvarteret, alene for at udstrø Splid og Uenighed. Nogle indjager de Skræk, andre forfører de; kort sagt, de ønsker at spille Herrer og tvinger alle og enhver til at leve efter deres Luner, saa lidet de end er i Stand til at leve ordentlig selv. Sandt at tale, kreperer det mig, at disse Mennesker bekymrer sig om alt i Verden — undtagen deres Koran og ikke vil lade Folk være i Fred.«

»I gad altsaa vel gjerne sætte en Pind for dette Uvæsen?« spurgte Khalifen. Abu Hassan bejaede dette, og tilføjede: »Det eneste, jeg kunde have at bede Allah om, skulde være, at jeg blot en eneste Dag tilende maatte være Khalif.«

»Og hvad vilde I i dette Tilfælde gjøre?« spurgte Harun.

»Jeg vilde statuere et Exempel,« svarede Abu Hassan, »hvormed alle retskafne Mennesker, tænker jeg, skulde være tilfreds. Enhver af de fire Oldinger lod jeg tildele hundrede Stokkeslag paa Fodsaalerne, og Imamen selv i Betragtning af hans Ærværdighed fire hundrede, for at de kunde faa Øjnene op for den Sandhed, hvor lidet passende det er, paa slig Maade at ærgre og forurolige sine Naboer.«

»Allah opfylde Eders menneskekjærlige Ønske,« sagde Khalifen. »Jeg er vis paa, at de Troendes Behersker med Glæde

for fire og tyve Timer vilde overlade Eder sin Magtfuldkommenhed, naar kun Eders gode Hensigt var ham bekjendt, og den Brug, I vilde gjøre deraf. Er jeg end kun en simpel Kjøbmand, besidder jeg dog Indflydelse nok til at kunne bidrage noget dertil.«

»Jeg ser nok,« mente Abu Hassan, »at I vil gjøre Eder lystig over min Daarskab, og det samme vilde vistnok Khalifen selv gjøre, hvis han erfarede noget om Sagen.« Harun modsagde ham og svor paa, at han paa ingen Maade gjorde sig lystig over sin gjæstmilde Vært, og at Khalifen bestemt heller ikke vilde gjøre det. Da det imidlertid var nær ved Midnat, gjorde de vel bedst i at lægge sig til Hvile. Heri var Abu Hassan enig med ham; dog ønskede han først at tømme Vinflasken tilbunds. Endvidere bad han sin Gjæst om, at han, hvis han næste Morgen ønskede at gaa bort, førend han selv var staaet op, omhyggelig vilde tillukke Døren efter sig.

Khalifen havde imidlertid grebet Flasken, og skjænkede i for Abu Hassan og sig selv, hvorved han passede sit Snit til ubemærket at kaste en Del af et Pulver, som han førte hos sig, i den førstes Drikkeskaal. Idet han derpaa overrakte sin Vært Skaalen, sagde han: »I har nu hele Aftenen gjort Eder Ulejlighed med at skjænke i for mig, og jeg kan til Tak ikke gjøre mindre end at spare Eder denne Ulejlighed ved den sidste Slurk. Saa modtag da denne Skaal af min Haand og tøm den for min Skyld!«

Abu Hassan opfyldte Haruns Ønske, og for at vise, hvor stor Fornøjelse han havde af den ham viste Ære, tømte han Skaalen i et eneste Drag. Men han havde neppe sat Skaalen fra sig igjen, førend Pulveret virkede, og han faldt i en saa dyb Søvn, at Hovedet næsten sank ham i Skjødet. Dette skete

saa pludselig, at Khalifen maatte briste i Latter derover. Men hastig befalede han Slaven, der ledsagede ham, at læsse den søvndrukne paa Skuldrene, og nøje at mærke sig Huset, for at han kunde finde det igjen, naar han fik Befaling til at bringe ham did tilbage. Derpaa forlod han med Slaven Huset, hvilket han med Villie, tvertimod Abu Hassans Ønske, lod staa aabent, og kom igjennem en hemmelig Dør tilbage til sit Palads. Slaven maatte med sin Byrde følge ham til hans Gemakker, hvor han lod Abu Hassan afklæde, iføre en af sine egne Natklædninger og lægge i en Seng.

Da dette var sket, gav han sin Storvezir Djafar, Obersten for Haremsbevogterne, Mesrur, alle Tjenerne og Slavinderne samt Anførerne for sin Livvagt Befaling til, at de næste Morgen i et og alt skulde bete sig imod den i Sengen liggende Mand, som om det var Khalifen selv. Hvad han maatte befale, skulde udføres, og overhovedet den samme Ærbødighed vises ham som de Troendes Behersker. Storveziren Djafar indskjærpede han dette navnlig med Hensyn til den offentlige Audients, og befalede til Slutning, at man skulde vække ham tidligere end Abu Hassan.

Efterat følgelig Mesrur den næste Morgen havde vækket Khalifen, begav denne sig ind i et Kabinet, hvorfra han igjennem et tilgitret Vindue selv uset kunde iagttage alt, hvad der gik for sig med Abu Hassan. Samtidig indfandt sig alle Tjenere og Slavinder hos denne, og opstillede sig tause i den Orden, som iagttoges ved Khalifens Opstaaen. Alle var beredt til at yde den dem hver især paahvilende Tjeneste, og da det allerede var paa Tiden at staa op for at foretage den før Solopgang forordnede Bøn, holdt en dertil beskikket Tjener Abu

Hassan en i Vineddike dyppet Svamp under Næsen. Abu Hassan drejede Hovedet, men uden at slaa Øjnene i Vejret, og udspyttede med megen Anstrengelse en Mundfuld Slim, hvilket blev optaget i et lille Guldbækken, for at Gulvtæppet ikke skulde tage Skade. Dette var den sædvanlige Virkning af Khalifens Abu Hassan tildelte Pulver, naar efter kortere eller længere Tid, alt efter Størrelsen af den anvendte Portion, dets bedøvende Kraft ophørte.

Abu Hassan bragte Hovedet igjen i den forrige Stilling, slog Øjnene op og saa sig ved Morgendæmringens matte Lys omkring i det store, kostbart udsmykkede Værelse. Loftet var efter arabisk Brug prydet med Maleri og ophøjet Arbejde, store gyldne Vaser stod trindt omkring, Gulvtæpper og Dørforhæng var af Guld og Silke. Dejlige Kvinder stod rundt omkring ham, tildels forsynet med allehaande musikalske Instrumenter, i lige Maade sorte Gildinger, rigt klædt og i dybeste Underdanighed. Et Blik paa Sengetæppet lod Abu Hassan bemærke, at det paa rød Grund var gjennemvævet med Guld og besat med Perler og Diamanter. Ved Siden af Sengen bemærkede han en Klædning af det samme Stof og ligesaa kostbart udsmykket, og paa en Pude straalede ham en Khalifhue imøde.

En ubeskrivelig Forbauselse og den største Forvirring bemægtigede sig ham ved Synet af alle disse prægtige Sager. Han holdt imidlertid endnu alting for en Drøm; men denne Drøm forekom ham rigtignok at staa Virkeligheden overmaade nær, og han ønskede af Hjertet, at det ingen Drøm maatte være.

»Nydeligt!« sagde han hen for sig selv. »Skulde jeg maaske være Khalif!« men vedblev efter at have besindet sig noget: »En Tosse var jeg, hvis jeg vilde tro derpaa; det er

kun en Drøm, foranlediget ved det i Gaar for min Gjæst ytrede Ønske.«

Men i det samme traadte en Gilding frem og sagde ærefrygtsfuld: »Maatte det behage de Troendes høje Behersker ikke at sove ind igjen; thi det er allerede Tid at holde Morgenbøn; Morgenrøden er i Begreb med at vise sig.«

I højeste Maade overrasket ved disse Ord spurgte Abu Hassan sig selv: »Er jeg vaagen eller sover jeg endnu? Jeg sover,« svarede han sig selv med lukkede Øjne, »det kan der ingen Snak være om.«

Men Gildingen begyndte paany at purre ved ham, da han intet Svar fik af Abu Hassan, og denne heller ingen Anstalter gjorde til at staa op: »De Troendes Behersker, Eders Højhed maa holde mig tilgode, at jeg atter vover at minde Eder om, at det er paa Tide at staa op, hvis I ikke vil forfejle Tiden til Bønnen før Solopgang, hvilket Eders Højhed aldrig plejer.«

»For Pokker, saa sover jeg jo dog ikke, men er lysvaagen,« mumlede Abu Hassan. »Den, der sover, hører intet; men jeg hører og forstaar, hvad der bliver sagt!« Da aabnede han igjen Øjnene, og da det imidlertid var bleven klar Dag, saa han nu ganske tydelig, hvad han før kun havde kunnet skimte. Med munter Mine satte han sig oprejst i Sengen, oprømt ligesom en, der pludselig og imod al Forventning ser sig bragt til høj Ære og Værdighed. Den fra det skjulte iagttagende Khalif læste til sin inderligste Tilfredsstillelse ham denne Stemning ud af Trækkene. Nu kastede Kvinderne sig ned for Abu Hassan, og de, der havde Instrumenter, bragte ham en saa henrivende skjøn Morgenhilsen, at han var nærved at gaa ud af sit gode Skind derover. Ikke desto mindre faldt han dog atter tilbage i sin første Tvivl, om det, som han saa, var noget virkeligt

eller kun en skuffende Drøm. Han holdt Hænderne for Ansigtet og sænkede Hovedet, idet han sagde hen for sig: »Hvad er det? Hvor er jeg? Hvad er der foregaaet med mig? Hvad er det for et Palads, hvad for Gildinger, hvad for prægtig klædte Tjenere og dejlige Kvinder! Er det da ikke muligt, at komme paa det rene angaaende disse Spørgsmaal, — om jeg drømmer eller er ved mine fulde Sandser?«

Da han endelig igjen tog Haanden fra Øjnene og saa op, trængte allerede de første Solstraaler ind til ham igjennem Vinduet. I det samme fremtraadte Mesrur, Obersten for Gildingerne, bøjede sig dybt og sagde: »De Troendes Behersker, Eders Højhed vil tillade mig at forestille, at I sædvanlig ikke sover saa længe, at den rette Tid til Morgenbønnen glider forbi. Hvis Eders Højhed ikke har haft en urolig Nat eller befinder sig ilde, saa er der ingen Tid at give bort, inden I bestiger Thronen for at tage Forsædet i Raadsforsamlingen og efter Eders Sædvane give almindelig Audients. Befalingsmændene over Eders Hær, Provindsernes Statholdere og de øvrige Stormænd ved Eders Hof venter kun paa det Øjeblik, da Raadsalens Døre vil blive aabnet for dem.«

Denne Mesrurs Tale var Abu Hassan saa godt som et Bevis for, at han ikke sov og heller ikke drømte; imidlertid kunde han dog ikke alligevel komme til nogen ren Beslutning, men svævede forvirret frem og tilbage imellem tvende Personligheder, der syntes at passe ham omtrent lige godt. Endelig kastede han et skarpt Blik til Mesrur og spurgte alvorlig: »Med hvem taler I, eller rettere, hvem er det, som I kalder de Troendes Behersker? I tager visselig fejl, min gode Herre.«

Disse Spørgsmaal havde maaske sat enhver anden end Mesrur i Forlegenhed; men, langtfra at komme ud af Fatning,

gjennemførte han fortræffelig sin ham af Khalifen foreskrevne Rolle:

»Min naadige Herre og Behersker,« udraabte han, »I vil alene sætte min Taalmodighed paa Prøve. Er I ikke de Troendes Behersker, Alverdens Herre, baade Vest- og Østerlandets, og Profetens Stedfortræder paa Jorden, hvilken Gud, denne jordiske og hin himmelske Verdens Herre, har sendt til Frelse og Velsignelse? Eders ringe Slave Mesrur har intet Øjeblik glemt dette i den lange Række af Aar, det har været ham forundt at vise Eders Højhed sin dybe Ærbødighed og sine Tjenester. For det elendigste af alle Mennesker vilde han holde sig, hvis han havde fortjent Eders Unaade. Derfor anraaber han Eder ydmygeligst, at berolige ham desangaaende, og antager heller, end at tro alt andet, at en ond Drøm har vovet at forstyrre Eders Højheds Hvile i Nat.«

Abu Hassan brød over denne Mesrurs Tale ud i en saadan Latter, at han faldt tilbage paa Hovedpuden; den lurende Khalif følte den største Fristelse til at dele denne Latter, men bekjæmpede sin Lyst for ikke at fordærve sig den allerede saa fortræffelig indledte Morskab.

Da Abu Hassan endelig havde let sig mæt, rejste han sig atter i Vejret og spurgte en lille, sort Gilding: »Hør engang, sig mig dog, hvem er jeg?«

»Herre, din Højhed er de Troendes Behersker og Stedfortræder paa Jorden for ham, som er Herre over begge Verdener.«

»Du er en lille Løgner, Begfjæs!« raabte Abu Hassan og hidkaldte en i Nærheden staaende Kvinde, rakte Haanden ud imod hende og bød: »Der, bid mig i Fingerspidsen, for at jeg kan faa at vide, om jeg sover eller er vaagen!«

Slavinden vidste, at Khalifen var Vidne til alt, hvad der

foregik, og benyttede med Glæde denne Lejlighed til at vise ham, hvad hun var i Stand til at gjøre for hans Fornøjelse. Hun klemte derfor Abu Hassans Finger dygtig imellem sine Tænder, saa at han i en Hast trak den tilbage og udraabte: »Nej, jeg sover ikke, jeg sover bestemt ikke! — Men ved hvilket Under er jeg bleven Khalif i denne Nat? Det er dog virkelig et altfor stærkt Stykke!« Derpaa vendte han sig om til den samme skjønne og sagde: »Skjul ikke Sandheden for mig, jeg besværger Dig ved Frelsen i Gud, hvem Du tilbeder saa godt som jeg! Er jeg virkelig de Troendes Behersker?«

»Ja, saa vist er I det,« lød Svaret, »at vi alle højlig maa forbauses over, at I vil gjøre os tvivlsomme i denne Henseende.«

»Du er en Løgnerske!« raabte Abu Hassan. »Jeg véd ret vel, hvem jeg er!«

Da derpaa Mesrur bemærkede, at Abu Hassan vilde staa op, hjalp han ham med at stige af Sengen; men saasnart han stod paa Fødderne, gjenlød Gemakket af de tilstedeværendes Morgenhilsen, idet de raabte:

»Gud skjænke Eders Højhed en lykkelig Dag!«

»O Himmel!« raabte Abu Hassan. »Endnu i Gaar Aftes var jeg Abu Hassan, og i Dag er jeg de Troendes Behersker! — Jeg begriber intet af denne ligesaa forunderlige som pludselige Omvexling.«

Han blev nu klædt paa af de dertil bestemte Tjenere, og, saasnart dette var sket, gik han, med Gildingernes Øverste foran sig, gjennem en dobbelt Række af Tjenere, Gildinger og Haremskvinder, ind i Raadsalen. Dørforhænget blev draget i Vejret, og Døren af en Skildvagt aabnet for ham. Mesrur skred foran ham lige ind til Thronen; her vendte han sig om og greb Khalifen under Armen paa den ene Side, medens en

Tjener ligeledes løftede paa den anden, for at hjælpe ham med at stige opad Trinene. Under Drabanternes Lykønskninger og velsignende Tilraab nedlod han sig paa Thronen, og da han saa sig om, fandt han paa sin højre og venstre Side Befalingsmændene for Livvagten opmarscherede i Rader i den herligste Pomp og Holdning.

Øjeblikkelig traadte Storveziren ind, kastede sig ned foran Thronens Trin, rejste sig atter, og talte:

»De Troendes Behersker, Allah udgyde i denne Verden sin Naade i rigt Maal over Eder, optage Eder i hin Verden i sit Paradis, og styrte Eders Fjender hovedkulds i Helvedes hedeste Flammer!«

Efter alt dette tvivlede Abu Hassan endelig ikke mere om, at jo hans Ønske var gaaet i Opfyldelse, og han var bleven Khalif. Med en rask Beslutning foretog han sig da, ogsaa tilgavns at bruge sin Magt, uden at spilde Tiden med Spørgsmaalene: Hvorledes og hvorfor. Han kastede derfor Blikket med værdigt Alvor paa Veziren, og spurgte ham, om han havde noget at forebringe. Harun al Rashid, der imidlertid havde begivet sig til et andet Gemak, hvorfra han kunde overse hele Salen, bemærkede med Velbehag, at Abu Hassan skikkede sig paa Thronen med næsten ligesaa stor Værdighed som han selv.

Storveziren tog atter med dyb Underdanighed Ordet og meldte, at Emirerne, Vezirerne og samtlige Raadsherrer med Utaalmodighed afventede det Øjeblik, da de, som sædvanlig, kunde bevidne Khalifen deres Ærbødighed. Abu Hassan udstedte strax Befaling til at aabne Dørene, og Djafar lod Befalingen gaa videre til Overdørvogteren, som strax slog Fløjdørene op paa vid Gab. Ufortøvet drog Emirerne og de fornemste Hofbetjente i Galladragt og i den skjønneste Orden ind

i Salen og skred frem indtil Thronens Fod, hvor de alle, én efter én, kastede sig paa Knæ og med Panden berørte Gulvtæppet, som om de saa den virkelige Khalif for sig. Efter den af Djafar modtagne Anvisning hilste de Abu Hassan med Navn af de Troendes Behersker, og begav sig derpaa hver til sin bestemte Plads.

Nu herskede den dybeste Stilhed, og den endnu stedse foran Thronens Trin dvælende Storvezir begyndte at foredrage forskjellige Sager, som de fulgte efter hinanden i de Papirer, han holdt i Haanden. Det var lutter simple og almindelige Tilfælde, men ligefuldt erhvervede Abu Hassan sig ved denne Lejlighed endogsaa selve Khalifens Beundring, da han intet Øjeblik kom i Forlegenhed, og, enten det nu gjaldt om at tilstaa eller nægte, overalt ved sin Dom gjorde den sunde Menneskeforstand Ære. Men midt under Foredraget afbrød han pludselig Storveziren og vinkede ad Politidommeren, der ogsaa ufortøvet ilede frem til Thronens Trin og kastede sig ned paa sit Ansigt. Da han igjen havde rejst sig, befalede Abu Hassan ham strax at begive sig hen til en vis nøjere betegnet Moske, hvor han vilde finde en Imam og fire Oldinge, alle med langt hvidt Skjæg; disse skulde han bemægtige sig, og give Oldingene hundrede Slag hver med Tyrepidsken, men Imamen selv fire hundrede. Derefter skulde de i sønderrevne Klæder sættes baglænds paa udlevede Kameler og føres igjennem Staden, ledsaget af en Herold, som udraabte: »Saaledes straffer Khalifen dem, som ubeføjet blander sig i fremmede Anliggender og gjøre sig en Glæde af at udbrede Uro og Ulykke imellem deres Naboer.« »Dernæst skal Du befale dem,« vedblev Abu Hassan, der ret var kommen i Hede, »ufortøvet at flytte til et andet Kvarter af Byen, og under haard Straf ingensinde mere at

sætte deres Fod i det Kvarter, hvorfra de er blevet udjaget. — Medens Eders Fuldmægtig fører Stymperne igjennem Byen, kan I selv vende tilbage for at aflægge mig Regnskab.«

Politidommeren lagde Haanden paa sit Hoved, til Tegn paa, at han ved Tabet af samme vilde adlyde Khalifens Befaling, kastede sig atter ned, og fjernede sig derpaa hastig. Den i Sideværelset skjulte Khalif gottede sig inderlig over, at Abu Hassan strax, uden at spilde Tiden, anordnede Imamens og hans fire Raadgiveres Afstraffelse. Storveziren fortsatte sit Foredrag og havde næsten bragt det tilende, da Politidommeren igjen traadte ind. Han kastede sig ned foran Thronen og meldte de Troendes Behersker, at hans Befaling strax var bleven udført paa Imamen og hans fire Raadgivere, og overrakte ham en derover optagen, af flere Abu Hassan vel bekjendte Indvaanere i hint Bykvarter som Vidner underskreven Protokol. Saasnart Abu Hassan havde gjennemlæst den, bevidnede han Embedsmanden sin højeste Tilfredshed, og sagde i bedste Lune til sig selv: »Det har de godt af, disse Hyklere, som gjør deres lange Skjæg Vanære.« Harun, der uden Vanskelighed læste i hans Indre, var ikke mindre fornøjet over Skjælmernes summariske Afstraffelse.

Herpaa befalede Abu Hassan Storveziren, at han af Storskatmesteren skulde lade sig give en Pung med tusinde Guldstykker og bringe den hen til det samme Bykvarter, hvor Politidommeren havde været, og der overgive den til en vis Abu Hassans Moder, Abu Hassan med Tilnavnet den løjerlige. Huset var selv det mindste Barn bekjendt; han kunde umulig tage fejl.

Medens Storveziren var borte i dette Ærinde, aflagde Politipræfekten Beretning angaaende flere Sager af sit Omraade; saa-

ledes manglede Abu Hassan ikke Underholdning. Efterat Djafar derpaa havde forklaret, hvorledes han rigtig havde besørget Pungen med de tusinde Guldstykker til Abu Hassan den løjerliges Moder, traadte Mesrur, Obersten for Gildingerne, atter ind, og tilkjendegav ved et Tegn Emirerne og Vezirerne, at Forsamlingen for denne Dag var hævet. Alle brød da op, i den samme Orden, hvori de var indtraadt, og fjernede sig, efterat de én for én havde gjort Knæfald foran Thronen.

Endelig befandt altsaa Storveziren, Mesrur og Befalingsmændene for Livvagten sig atter alene med Abu Hassan, ikke at regne Khalifen, som i sit Skjul med en stedse stigende Fornøjelse fulgte Begivenhedernes Gang. Understøttet af de fornemste Hofbetjente steg Abu Hassan atter ned fra Thronen, og drog sig tilbage til det Gemak, hvorfra han var udgaaet. Storveziren banede Vejen. Men næppe havde Abu Hassan gjort et Par Skridt, førend han pludselig holdt Storveziren fast i Peltsen og spurgte, om han ved Besøget hos den gamle Kone ikke ogsaa havde set hendes Søn, Abu Hassan selv.

Den ærværdige Storvezir og hele Følget var over dette Spørgsmaal nær bristet ud i en Skoggerlatter, der vilde have fordærvet hele Spøgen. De tog sig dog sammen og undertrykte Latteren, og Storveziren svarede:

»De Troendes Behersker, jo, visselig saa jeg ham; han kom netop hjem fra Moskeen, hvor han havde været Vidne til Imamens og hans Hjælperes Uddrivelse, og lod til at være overmaade fornøjet.«

»Hvorledes ser han ud?« spurgte Abu Hassan videre. »Synes Dig, at han har nogen Lighed med mig?«

»Ikke det ringeste,« var Vezirens alvorlige Svar. »Og hvo turde vel vove at ligne din Højhed? — Vil Du maaske se

denne Abu Hassan for Dig? Skal Politidommeren sætte ham fast og foreløbig lade ham smage et Hundrede Stokkeslag? — Du har kun at befale.«

»Nej!« sagde Abu Hassan, i en vis dunkel Sky for at komme til at se sin Dobbeltgænger eller komme til at føle Pryglene selv. »Nej, Djafar, lad kun den Stakkel løbe; han gjør intet Menneske Fortræd!«

Med disse Ord slap han Storvezirens Pelts, og Toget kunde atter sætte sig i Bevægelse. Saasnart Djafar havde ført Abu Hassan ind i Spisesalen, skyndte han sig med at opsøge Khalifen for at fortælle ham det passerede; det var en kostelig Morskab for dem begge, for den ene at fortælle, for den anden at høre.

Ved sin Indtræden i Spisesalen blev Abu Hassan modtagen med Sang og Strengeleg; alle Haremets Kvinder, som blot havde Stemme, eller forstod at bringe Lyd af et eller andet Instrument, var her til Stede, og opførte en Concert tilsammen, hvorover Abu Hassan nær var gaaet fra Sands og Samling. En slig Forening af Vellyd, en slig henrykkende Harmoni havde han aldrig drømt om, langt mindre nogensinde hørt. »Hvis det er en Drøm,« sagde han til sig selv, »ved Allah, saa er den baade af de længste og de smukkeste! Profeten forbyde, at jeg skulde vaagne deraf. — Men det kan umuligt være nogen Drøm; jeg er mig jo fuldkommen bevidst; jeg hører og ser, tænker og gaar, ganske som jeg har været vant til hele min Levetid. Men lad det være, som det vil; jeg takker Allah og forlader mig paa ham. — Dog — en Nar maatte jeg i Sandhed være, hvis jeg kunde tvivle paa, at jeg virkelig er de Troendes Behersker; thi der gives kun en, hvem slig en Glands omgiver, og det er ham. Tvivlede jeg endnu, maatte den mig

udviste Ærbødighed, og den Beredvillighed, hvormed man efterkommer mine Befalinger, være mig tilstrækkelige Beviser for, at jeg virkelig er den, jeg gjælder for. Har jeg ikke endogsaa fri Adgang til Khalifens Skatkammer? Hvo andre skulde vel have det, end Khalifen selv?«

Kort at fortælle, han afkastede alle Tvivl angaaende sin Khalifværdighed, da han saa sig i den store og prægtige Sal, hvor Guld overalt luede frem imellem de herligste Farver. Syv forskjellige Kor af musicerende Kvinder, den ene smukkere end den anden, var opstillet deri, og syv gyldne syvarmede Lysekroner hang ned fra det med Guld og Azurblaat herlig dekorerede Loft. Paa Taffelet i Midten af Salen stod store, gyldne Fade, som udaandede den kosteligste Duft af Ambra og allehaande Kryderier, hvormed Spiserne var tilberedt. Syv henrivende skjønne Piger stod rundt omkring Taffelet i de kostbareste Klædebon, med Vifter i Hænderne, for at berede Abu Hassan Kjøling, medens han spiste.

Har nogensinde nogen dødelig følt sig henrykt, saa var det Abu Hassan, da han skred igjennem denne Sal. Ved hvert andet Skridt maatte han blive staaende for nærmere at betragte de Underværker, som frembød sig for ham, og næppe vidste han, til hvilken Side han skulde vende sig, hvilket især beredte den i Skjul tilstedeværende Harun al Rashid stor Morskab. Saasnart han havde nedladt sig ved Bordet, satte Pigerne deres Vifter i Bevægelse. Abu Hassan betragtede dem nøje én efter én, kun med Vanskelighed løsrivende sig, og beundrede den Ynde, hvormed de skilte sig ved deres Hverv. Tilsidst ytrede han med et naadigt Smil, at en var mere end nok til at vifte, og at de øvrige skulde tage Plads hos ham ved Bordet. Taffelet var rundt, og han anviste Skjønhederne

deres Plads saaledes, at han havde noget smukt for Øje, hvorhen han end vendte Blikket. Men af Ærbødighed vovede Pigerne ikke at spise; dette gav Abu Hassan Anledning til, selv at lægge dem for, og med forbindtlige Talemaader at nøde dem til at spise. Han spurgte dem endelig om deres Navne: den ene hed Alabasterhals, den anden Koralmund, den tredje Maaneansigt, den fjerde Solglands, den femte Øjenlyst, den sjette Sjælefryd, og den syvende unge Pige, hun, der haandterede Viften, hed Sukkerrør. De Artigheder, som han vidste at sige enhver især i Anledning af deres Navne, viste, hvor megen Forstand han besad, og hævede ham betydelig i den med spændt Opmærksomhed iagttagende Khalifs Øjne.

Da Abu Hassan ikke mere spiste, sagde en af Pigerne til de opvartende Gildinger: »De Troendes Behersker behager at gaa ind i Dessertsalen; bring hastig Vadskevand!« Strax rejste de sig alle sex. Den ene tog ud af Gildingernes Hænder et Guld-Vadskefad, den anden en Guld-Vandkande, den tredje et broderet Musselins-Haandklæde, og de nedlod sig dermed paa Knæ foran den endnu ved Taffelet siddende Abu Hassan. Saasnart han havde vadsket Hænderne, rejste han sig, og strax blev af en Gilding Døren til en anden Sal aabnet; Mesrur gik, som sædvanlig, iforvejen, og Abu Hassan skred med sit Følge af Hurier[1]) over Dørtærskelen.

Med endnu stedse voxende Forbauselse saa Abu Hassan sig i en ligesaa rummelig og prægtig, men paa en ganske

---

[1]) Hurierne er de evige Møer, som, udstyrede med en himmelsk Skjønhed, skal modtage de Troende i Paradisets Have, og tilhøre dem i en ukrænkelig Fryd og Nydelse. Enhver Muslim faar 72 til sin Andel.

anden Maade, med Malerier, Metalvaser og allehaande andre kostbare Kunstværker udsmykket Sal. Ogsaa her fandt han syv Kor af Sangerinder og skjønne Slavinder med forskjellige Instrumenter opstillet, og blev modtagen med en ny Concert af en ganske anden Art. Omkring det i Midten af Salen anbragte Taffel, med syv gyldne Fade, hvori der var de kosteligste Frugter, stod syv andre unge Piger med Vifter, endnu skjønnere end de forrige, hvilket næsten grændsede til det utænkelige. Da Abu Hassan, halv bevidstløs af Forbauselse, endelig havde taget Plads ved Bordet, og en efter en betragtet de syv unge Piger, uden at kunne afgjøre, hvem der var den skjønneste, befalede han dem alle at sætte sig ved Bordet og spise med ham, eftersom det ingenlunde var saa varmt, at han behøvede deres Tjeneste. Saasnart de havde taget Plads, spurgte han dem om deres Navne, og disse lød helt forskjellig fra de syv andre Pigers, idet de hver især betegnede en eller anden Egenskab ved Sjælen eller Gemyttet. Hans Glæde over disse skjønne, betydningsfulde Navne udtrykte sig i de Artigheder, hvormed han forelagde dem Frugter, den ene efter den anden.

Saasnart Abu Hassan ogsaa her havde tilfredsstillet sin Appetit, førte Mesrur ham ind i en tredie Sal, lige saa stor og prægtig som nogen af de foregaaende, hvor han blev modtagen af nye Sangerinder og en ny Musik, og hvor han fandt syv nye Skjønheder staaende omkring det med allehaande syltede Sager i syv gyldne Fade besatte Taffel. Abu Hassan bar sig her ad ganske paa samme Maade som ved de tidligere Anretninger.

Dagen nærmede sig sin Ende, da Mesrur tilsidst førte ham ind i den fjerde ikke mindre prægtige Sal. Ogsaa her modtog ham syv udsøgte Musikkor, og syv dejlige Piger stod omkring

et Bord, der var besat med syv Guldfade, hvori der var allehaande Kager, Sukkertøj og andre Lækkerier, som vækker Tørsten. Desforuden fandtes der et Skjænkebord, hvorpaa syv store Sølvflasker med de kostbareste Vine, og syv Krystalbægere af det herligste Arbejde var anbragt. Endvidere brændte der ikke alene Kjærter i de syv Lysekroner, men dertil en talløs Mængde trindt omkring, overalt, hvor der blot lod sig anbringe nogle. Det var en Glands, som kun har blændet faa menneskelige Øjne.

Da Abu Hassan havde taget Sæde, dvælede han længe helt fortabt i Henrykkelse ved Skuet af de syv unge Slavinder i sin Nærhed, som han fandt endnu dejligere end de foregaaende. Ogsaa deres Navne vilde han vide, men formaaede ikke at skaffe sig Ørenlyd, forend han ved at klappe i Hænderne havde bragt Musiken til at tie. Derpaa tog han den ham paa højre Side nærmest staaende Slavinde ved Haanden, bød hende sætte sig hos ham, forelagde hende Kager og Sukkergodt, og spurgte om hendes Navn.

»De Troendes Behersker,« svarede hun, »mit Navn er Perlekrands.«

»Du havde visselig ikke kunnet faa noget mere passende, og noget, der bedre kunde betegne dit Værd,« sagde Abu Hassan. »Men, uden at ville kaste nogen Skygge paa den, der har givet Dig dette Navn, maa jeg dog erklære, at dine dejlige Tænder overgaar Alverdens Perler af det skjønneste Vand. — O, Perlekrands, eftersom dette er dit Navn, tag et Bæger og byd mig at drikke med din smukke Haand!«

Hidtil havde han kun drukket Vand, som Skik og Brug er i Bagdad baade hos høj og lav. Kun om Aftenen drikkes der Vin; den, som ikke indskrænker sig dertil, bliver anset for en Drukkenboldt. Om Dagen behøver man nemlig sin fulde

Forstand til sine Forretninger, og Nydelsen af Vin om Dagen vilde foranledige mangen forargelig Uorden paa Gader og i Stræder.

Perlekrands overrakte da Abu Hassan paa den artigste og yndeligste Maade et Bæger med Vin; Abu Hassan tog imod det, idet han med et ømt Blik sagde til hende: »Jeg drikker paa din Sundhed, og forbeholder mig Ret til, ogsaa at maatte skjænke i for Dig, for at Du maa kunne gjøre mig Besked.« Perlekrands tog rødmende imod det frembudte Bæger; men, førend hun drak, foredrog hun en Sang, der ligesaa meget ved sit Indhold som ved hendes skjønne Stemme overraskede den i Henrykkelse helt fortabte Abu Hassan.

Derpaa udvalgte Abu Hassan Kager og Sukkertøj af en anden Art og bød den næstfølgende Skjønhed det, idet han ligeledes lod hende tage Sæde hos sig og sagde hende mange, mange Smigrerier over hendes Navn, som var Morgenstjerne. Paa samme Maade opførte han sig imod den tredje, som hed Dagslys, og imod alle de øvrige, som den ene efter den anden maatte kredentse ham et Bæger, til stor Morskab for Khalifen i hans Smuthul. Men saasnart han var kommen Raden igjennem, gik Perlekrands igjen hen til Skjænkebordet, fyldte et Bæger, men kastede en Portion af Khalifens Sovepulver deri, og bød derpaa Abu Hassan det med de Ord: »De Troendes Behersker, af Omsorg for Eders Velbefindende beder jeg Eder, at modtage endnu dette Bæger, og, førend I tømmer det, naadig at lytte til en lille Sang, som jeg i Dag har digtet, og som endnu ingen har hørt; jeg haaber, at den skal behage Eder.«

Abu Hassan tog imod Bægeret, bevilgede hendes Bøn og sagde: »Jeg befaler Dig ved min Magtfuldkommenhed som de

Troendes Behersker at foresynge mig den; thi jeg er overbevist om, at slig yndig Skabning alene kan opfinde, hvad der er sindrigt og yndefuldt.«

Nu sang Perlekrands til Citharens Klang saa skjønt og udtryksfuldt, at Abu Hassan næppe vidste af sig selv at sige af Henrykkelse derover. Da hun havde endt, maatte hun gjentage Sangen for ham, og han hørte den paany med samme paradisiske Fornøjelse. Derpaa tømte Abu Hassan Bægeret, og vendte sig om imod hende for at give sin glødende Beundring Udtryk; — men han formaaede alene at aabne Munden og frembringe en uforstaaelig Lallen. Sovepulveret virkede nemlig saa hastig, at Øjnene faldt pludselig til paa ham, hans Hoved sank ned paa Bordet, og han slumrede lige saa fast, som det paa lignende Foranledning var sket Dagen iforvejen. Bægeret faldt ud af hans Haand og blev med Behændighed opfanget af en Slavinde. Nu traadte Khalifen frem af sit Smuthul; fra Begyndelse til Ende havde han været Vidne til al Ting, og disse Løjer havde beredt ham langt større Fornøjelse, end han havde ventet sig deraf.

Paa Haruns Befaling trak man Khalifens Klædebon af den bedøvede Abu Hassan, og iførte ham hans eget. Derpaa maatte den Slave komme, som havde ledsaget Khalifen paa hans sidste Vandring under Forklædning, og bringe Abu Hassan tilbage til hans Bolig. Han fik den udtrykkelige Befaling at lægge ham uden Larm paa hans Sofa, og lade Husdøren staa aaben, naar han gik igjen.

Slaven udførte al Ting nøje efter den givne Anvisning, og vandrede derpaa tilbage for at aflægge Khalifen Regnskab for sin Sendelse. »Nu,« sagde Harun al Rashid, »den gode Abu Hassan har Grund til at være fuldkommen tilfreds med mig!

Han ønskede, at han maatte være en Dag Khalif for at tugte Imamen og hans fire Shejkher i sit Kvarter; det har han været, og han har tilgavns forstaaet at benytte Tiden.«

Abu Hassan vaagnede først silde næste Morgen af sin Bedøvelse; førend han endnu blev rigtig vaagen, kaldte han af fuld Hals paa Perlekrands, Morgenstjerne og alle de andre skjønne Slavinder, hver efter sit Navn. Naturligvis modtog han intet Svar, i det mindste intet af den søde Beretning, som hans Ore var beredt paa at opfange; først sent blev hans gamle Moder lokket hid af hans høje Skrig, og spurgte forskrækket: »Hvad fejler Dig dog, Sønnike, hvad er der tilstødt Dig?« Da aabnede Abu Hassan sine Øjne saa højt, han formaaede, og brummede: »Hvo er Du, ulyksalige Kjærling, der vover at tale i denne Tone — til de Troendes Behersker?« »Din Moder er jeg,« svarede Matronen forbauset. »Du lyver!« raabte Abu Hassan. »Jeg er de Troendes Behersker, hvis Magt udstrækker sig vidt over Riger og Fyrster!« — »Ti dog stille, min Søn; ogsaa Væggene har Ører! Du kunde let bringe dit Hoved til Torvs ved slige Formasteligheder!« bad hans Moder ængstelig, og begyndte at udtale Velsignelser og Beskyttelsesformularer over ham, i den Tanke, at han var bleven forhexet. Da Abu Hassan paa denne Tiltale laa et Øjeblik stille uden at sige noget, vedblev hun: »Du maa sikkerlig have drømt, og den onde har benyttet Lejligheden til at foregjøgle Dig et eller andet Blændværk. Vær nu fornuftig og hør blot en Gang! Jeg har noget ret glædeligt at fortælle Dig: Khalifen har i Gaar været saa naadig at lade Imamen og hans fire Skejkher afstraffe og udvise af Kvarteret; men mig har han tilsendt en Pung med tusinde Guldstykker.«

Neppe havde Abu Hassan hørt sin Moder sige dette, førend han udstødte et vældigt Skrig og raabte: »Det er jo netop mig, der har udstedt Befaling til Imamens Afstraffelse og som har tilsendt Eder de tusinde Guldstykker! Jeg er de Troendes Behersker! Det skal jeg snart overbevise Dig om, Du gamle Hex!«

Med disse Ord sprang han op og greb en Stok for at føre et rigtig slaaende Bevis. Men Matronen var ham for hastig; hun løb rundt igjennem Værelserne ud i Gaarden og raabte højt om Hjælp. Da styrtede Naboerne sammen, fandt Husdøren aaben og traadte forskrækkede ind. »Hvad fejler Eder, Moder?« raabte de i Munden paa hverandre. »Ak,« svarede Matronen med Taarer, »min arme Søn er bleven gal, splittergal; han vil slaa sin gamle Moder!« I det samme styrtede Abu Hassan ud af Huset med Raabet: »O, Du gamle Sminkedaase, er jeg ikke de Troendes Behersker? Javist er jeg forhexet! Men det er Dig, der har forhexet mig!«

Da kunde Naboerne umulig tvivle om, at jo den løjerlige Abu Hassan var bleven gal. Følgelig greb de fat paa ham, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og bragte ham under stort Tilløb af Folk hen i Daarekisten. Her var han nær virkelig bleven forrykt over den afskyelige Medicin, som han maatte tage ind, og de Pidskeslag, hvormed han daglig af Barmhjertighed blev trakteret. Han rev sig Klæderne af Kroppen, og blev tilsidst sluttet i en svær Lænke. Først efter længere Tids Forløb fik han besindet sig saavidt, at han laante Øre til sin stakkels bekymrede Moders Formaninger. Da han beklagede sig for hende over, hvad han led, svarede hun ham: »Min Søn, frygt Gud paa alle dine Veje! Hvis Du virkelig havde været de Troendes Behersker, kunde ikke denne Jammer være kommen over Dig.«

»Ved Allah, Du siger Sandhed!« svarede Abu Hassan. »Nu forekommer det mig, som om jeg ogsaa kun havde drømt, at jeg var Khalif. Ja, nu er jeg overbevist om, at jeg er din Søn, Sønnen af en Moder, som jeg lige indtil hin Ulykkesdag, som jeg stedse vil erindre mig med Blusel, altid har holdt højt i Ære, og for Fremtiden vil ære af min inderste Hu.«

Denne forstandige Tale forvandlede den gamle Kones hidindtil i rigelige Strømme udgydte Smertenstaarer til søde Glædestaarer over hendes atter helbredede, ligesom gjenfundne Søn. Saasnart hun endelig formaaede at finde Udtryk for sine Følelser, forklarede hun ham, hvad Tanker hun havde om hans Eventyr. »Hin fremmede,« sagde hun, »som Du sidste Gang havde hos Dig til Aftensmaaltid, har ved sin Bortgang ladet Husdøren staa aaben, endskjøndt Du havde bedet ham om at lukke den. Vistnok har Eblis, den onde Aand, benyttet denne gode Lejlighed til at snige sig ind til Dig og styrte Dig i denne ulyksalige Forblindelse. Derfor er Du Gud inderlig Tak skyldig for Befrielsen af hans Snarer, og Du maa bede ham, fremtidig at bevare Dig imod alt, hvad der er af den onde.«

Abu Hassan var ganske enig med sin Moder i, at det var hin Kjøbmand fra Mossul, der havde foranlediget denne Ulykke, og bad sin Moder, saasandt han var hende kjær, saa hastig, som muligt, at fri ham ud fra dette frygtelige Sted, og af hans Bødlers Kløer, som ellers ufejlbarlig vilde tage Livet af ham. Den nu om hans Helbredelse aldeles overbeviste Matrone udvirkede lettelig hos Opsynsmanden hans Løsladelse af Daarekisten, og tog ham med sig hjem, lykkelig, som om hun havde født ham paany. I sin Moders Hus lod Abu Hassan sig det være magtpaaliggende, ved en god Pleje og kraftige Spiser at styrke sig efter den Afkræftelse, Opholdet i Galehuset havde

foranlediget hos ham. Men da han atter var kommen til Huld og Kræfter, fandt han ikke længer Behag i, saaledes at spise og drikke om Aftenen ganske alene, og besluttede derfor igjen at optage sin gamle Sædvane, daglig at tage en fremmed Gjæst hjem med sig.

Men den Dag, da Abu Hassan efter sin Helbredelse for første Gang atter gik hen til Broen over Tigris for at vente en ham af Allah eller Tilfældet tilsendt Gjæst, var netop den første i en Maaned, da Khalifen sædvanlig under Forklædning plejede at gaa sig en Tur udenfor Bagdads Porte, for personlig at overbevise sig om, hvorledes man iagttog hans Anordninger. Saaledes traf det sig, at Abu Hassan neppe havde taget Plads paa en Bænk ved Broens Rækværk, førend han saa den atter som Kjøbmand fra Mossul forklædte Khalif, ledsaget af den samme Slave, skride over Broen.

Ved Synet af denne Mand, hvem han ansaa for Ophavsmanden til al sin udstandne Lidelse, fordi han imod hans Paamindelse havde ladet Husdøren staa aaben, da han forlod ham, gjennemfor ham en kold Gysen. Han vendte sig strax om imod Vandet og saa ud over Broens Rækværk, for at undgaa den ulykkebringende fremmede. Men Khalifen havde ogsaa allerede bemærket ham, og iagttaget, at han havde i Sinde at undvige ham; han gik derfor over paa den samme Side af Broen, hvor Abu Hassan havde taget Sæde. Harun al Rashid vidste fuldkommen god Besked med, hvad der var tilstødt Abu Hassan efter hans korte Khalifværdighed. Han mente derfor i ham at finde en Mand, som endnu kunde yde ham tusinde Løjer, og glædede sig over den gode Lejlighed til atter at træde i Forbindelse med ham, saa meget mere, som han med Grund havde næret Frygt for, at Abu Hassan havde opgivet sin gjæstmilde Sædvane.

Da han var kommen tæt hen til ham, bukkede han sig, saa ham ind i Ansigtet og udraabte: »Er det Dig, Broder Abu Hassan? Vær mig hilset, og lad mig omfavne Dig!«

»Jeg hilser Dig ikke, og trænger hverken til din Hilsen eller din Omfavnelse!« svarede Abu Hassan barsk og uden at se i Vejret. »Gaa din egen Vej!«

»Hvorledes, kjender Du mig da ikke?« tog Khalifen igjen til Orde. »Erindrer Du ikke længer hin lystige Aften, som vi for en Maaned siden tilbragte i dit Hus, hvor Du gjorde mig den Ære, med gavmild Haand at beværte mig?«

Abu Hassan svarede ligesaa tvær, som forrige Gang, at han ikke kjendte ham, og bad ham gaa sin Vej. Men den forklædte Khalif lod sig derved ikke bringe fra sit Forehavende, men opfriskede i det enkelte Erindringen om deres forrige Sammenkomst. Han mindede ham ogsaa om de gode Ønsker, hvormed han havde søgt at udtrykke sin Taknemlighed imod sin Vært, ja, endogsaa om, at han til Virkeliggjørelsen af samme havde tilbudet ham sin ikke ganske ubetydelige Indflydelse. Tilsidst bad han ham, eftersom hans Lykkestjerne havde foranlediget, at han paany var truffen sammen med Abu Hassan, om at han endnu engang vilde lade ham nyde godt af sin udstrakte Gjæstfrihed.

Abu Hassan svarede herpaa alene med afvisende Indvendinger. »Af dine gode Ønsker,« sagde han, »har jeg ikke haft andet godt, end at jeg har været nærved at miste Forstanden; men jeg har dog, Allah være lovet, endnu saa megen Fornuft tilbage, at jeg undgaar at have noget at bestille med en Mand, hvem Ulykken hænger ved Fingrene. Gaa altsaa bort og vold mig ikke længer Ærgrelse! Skal jeg da den ene Gang efter den anden sige: »Gud være med Dig —! —?

Du har allerede bragt mig Elendighed nok paa Halsen, og jeg vil ikke for alting friste Ulykken.«

Men Khalifen vedblev at kalde Abu Hassan sin gode Ven, omarmede ham, og beklagede sig over den slette Behandling, han maatte lide af ham. Han svor paa Oprigtigheden af sit venskabelige Sindelag, og forlangte en Forklaring over, hvad ondt der da var tilstødt ham, for i det mindste nogenlunde at udsone det, hvis virkelig han, som Abu Hassan mente, havde været Skyld deri.

Endelig gav Abu Hassan efter, bad Khalifen tage Plads hos sig, og fortalte ham alle de eventyrlige og ulykkelige Begivenheder, som havde fundet Sted fra hans Opvaagnen i Khalifens Palads indtil hans Befrielse af Daarekisten. »Men hvad der allermest vil overraske Dig,« vedblev han, »er, at alt dette ene og alene maa tilskrives din Forseelse, fordi Du imod min udtrykkelige Formaning lod min Dør staa aaben. Saaledes kunde den onde snige sig ind til mig og foregjøgle mig alt det Vrøvl om Khalifherligheden, hvoraf, saa behageligt det end i sig selv var mig, hele min efterfølgende Ulykke har sin Kilde.«

Abu Hassan skildrede Khalifen saa levende alt, hvad han havde gjennemgaaet, hvorledes han havde forløbet sig imod sin Moder, imod sine Naboer, og hvad han havde oplevet i Daarekisten, at Khalifen maatte bryde ud i en høj Latter over den troskyldige Fortælling, endskjøndt alt til Punkt og Prikke var ham bekjendt iforvejen. Derover ærgrede Abu Hassan sig højligen, da han snarere havde gjort Regning paa Medlidenhed end Latter, og raabte: »Du gjør Dig maaske oven i Kjøbet lystig over mig, eftersom Du ler mig saaledes lige op i Ansigtet! Eller tror Du, at jeg spøger, medens jeg taler ganske alvorlig

til Dig? Vil Du have Beviser for mine Ord, saa se en Gang her!«

Derpaa rev han Klæderne op, bukkede sig og viste Khalifen sine blotte Skuldre, hvorpaa der endnu tydelig var at se Ar og blaa Pletter af de Prygl, han havde faaet i Daarekisten. — Khalifen kunde ikke se dem, uden at gyse ved Forestillingen om det, som Staklen havde lidt, og det gjorde ham nu ondt, at han havde drevet Spøgen saa vidt. Med oprigtig Deltagelse omarmede han Abu Hassan, og sagde helt alvorlig: »Staa op, min kjære Broder, og lad os følges ad til dit Hjem! Jeg ønsker endnu en Gang at tilbringe en Aften med Dig, og Du skal i Morgen sande, at mit Besøg er løbet af uden alle ulykkelige Følger.« Uagtet nu Abu Hassan én Gang for alle havde bestemt, aldrig mere end én Gang at se nogen af sine fremmede Gjæster hos sig, formaaede han dog ikke at modstaa den formentlige Kjøbmands hjertevindende Ord, og sagde: »Jeg vil da indbyde Dig, men paa den Betingelse, at Du med Ed forpligter Dig til at lukke Døren rigtig efter Dig, naar Du gaar, at ikke den onde Aand atter skal komme og sætte mig Fluer i Hovedet.« Khalifen gav ham sit hellige Løfte, og de gav sig tilsammen paa Vejen til Abu Hassans Bolig.

For endnu mere fuldkomment at vinde Abu Hassans Tillid forsikrede Khalifen ham under Vejs, at han, langtfra at begaa noget Forræderi imod ham, ønskede ham al mulig Lykke og Velsignelse, og at han ingenlunde vilde lade det blive ved det tomme Ønske. Men Abu Hassan forsikrede ham om, at han slet ikke brød sig om nogen anden Lykke, end den, Allah havde forundt ham, og bad ham bønlig om at blive sig fra Livet med hans gode Ønsker; thi ved disse og gjennem den aabne Dør var alle de Ulykker kommet ham paa Nakken, som

han nys havde beklaget sig over. »Velan da,« sagde Harun, og maatte inderlig le over Abu Hassans forkerte Indbildning, »ogsaa dette vil jeg love Dig, og ikke ønske Dig det allermindste mere.« »Du kan ikke gjøre mig nogen større Fornøjelse,« bemærkede Abu Hassan, »end ved at tale saaledes. Hvis Du blot holder dit Løfte, vil jeg nok blive tilfreds med Dig. Lad os nu tale om andre Ting!«

Dagen var tilende, da Abu Hassan med sin Gjæst, hvem hans store, sorte Slave fulgte, naaede sit Hjem. Strax kaldte han paa sin Moder, lod bringe Lys, bad Khalifen tage Plads paa Sofaen, og satte sig hos ham. Snart blev Aftensmaden bragt, og efterat de havde spist, rømmede Matronen af Bordet, bragte Frugter, Vinkande og Bægere, og drog sig derpaa tilbage, for ikke mere at komme tilsyne denne Aften. Abu Hassan skjænkede først i for sig selv, derpaa for sin Gjæst, og de tømte fem, sex Bægere, medens de talte sammen om ligegyldige Ting. Men da Khalifen mærkede, at Vinen begyndte at stige Abu Hassan til Hovedet, bragte han Samtalen paa Kjærlighed, og spurgte, om han aldrig havde været forelsket. I al Fortrolighed, og ligesom om han havde haft en af sine jævnlige for sig, svarede Abu Hassan: »Jeg har bestandig anset Kjærligheden eller Ægteskabet, om I vil, for et Aag, der maatte være utaaleligt at bære. Indtil denne Dag har jeg derfor alene elsket Bordets Glæder og den Fornøjelse, man finder i Omgangen med en god Ven. Imidlertid vil jeg ingenlunde sige, hverken at jeg ikke kunde blive forelsket, eller ikke kunde faa i Sinde en Gang at gifte mig, forudsat, at jeg kunde finde en Kvinde saa smuk og elskværdig som den, jeg hin Nat saa i Drømme, da I forrige Gang besøgte mig og til min Ulykke lod Døren staa aaben. Det var en af hine Kvinder, som om

Aftenen ydede mig Selskab ved Vinen; ved sin Sang, sit Spil og sin yndefulde Underholdning henrykte hun mig saa dybt og levende, at jeg endnu den Dag i Dag ikke kan faa i Hovedet, at det kun har været en Drøm. Ja, jeg tror virkelig, at min nærværende Kulde med Hensyn til det smukke Kjøn vilde forandre sig til en brændende Beundring, det vil da sige, for hendes Vedkommende, og at jeg vilde kunne leve sammen med hende saa lykkelig som i Paradis. Men hvor i Alverden lod slig en Kvinde sig finde uden i Khalifens Palads eller Djafars eller i en af de andre store Herrers, der har Penge som Snavs og kan betale hvilkensomhelst Pris? — Derfor kan det slet ikke nytte at tænke paa sligt. Jeg vil holde mig til Bægeret; det yder mig en billigere Fornøjelse, hvilken jeg kan have ligesaa godt af som nogen af alle de øvrige.«

Med disse Ord fyldte Abu Hassan Bægrene, og opmuntrede sin Gjæst til at dele denne et ensomt Livs største Fornøjelse med sig, saa længe han kunde holde Øjnene aabne.

Efterat de havde drukket, tog Khalifen saaledes til Orde: »Men Jammerskade er det dog, at en saa net Mand som I, der ingenlunde, som jeg vel kan mærke, er uimodtagelig for Kjærligheden, skal henleve et saa ensomt og øde Liv!«

»Det falder mig slet ikke svært,« svarede Abu Hassan, »at foretrække mit ensomme, men rolige og behagelige Liv for Samlivet med en Kone, der maaske ikke vilde være smuk nok til at behage mig, og som vilde foraarsage mig tusinde Ærgrelser ved sine Fejl og onde Luner.«

I længere Tid fortsatte de saaledes Underholdningen om denne interessante Gjenstand. Da endelig Khalifen havde faaet sin Vært der, hvor han vilde have ham, sagde han: »Lad Du mig kun sørge derfor! Da jeg mærker, at Du er enig med

mig og andre gode Kjendere i de Fordringer, som bør stilles til kvindelig Elskværdighed, paatager jeg mig, uden Vanskelighed at finde, hvad din Hu staar til; det skal ikke koste Dig det allermindste.« Med disse Ord tog han Flasken og Abu Hassans Bæger, i hvilket han atter kastede noget af sit søvndyssende Pulver, skjænkede det fuldt, og bød Abu Hassan det med de Ord: »Tøm dette Bæger forud paa hendes Sundhed, der vil komme til at udgjøre dit Livs Lykke! Du har hende saa godt som allerede.«

Leende tog Abu Hassan imod Bægeret og sagde med Hovedrysten: »Nuvel, paa et lykkeligt Udfald da, eftersom Du endelig vil have det! Jeg vilde nødig vise mig uartig imod Dig, idet jeg nægtede slig elskværdig Gjæst, som Du er, en saa ringe Villighed. Derfor drikker jeg paa den skjønnes Sundhed, som Du har lovet mig, uden dog derved, eftersom jeg er fuldkommen tilfreds med min nuværende Lod, at paalægge Dig nogen Forpligtelse imod mig.«

Neppe havde Abu Hassan tømt sit Bæger, førend der, ligesom de tvende forrige Gange, paakom ham en uovervindelig Sovelyst, der overgav ham i Khalifens Hænder som et villieløst Bytte. Harun lod ham strax af sin Slave bære til Paladset, og, da han denne Gang ikke tænkte paa at sende Abu Hassan tilbage, lukkede han Husdøren efter sig. I Paladset blev Abu Hassan lagt paa en Sofa i hin Sal, hvorfra han for en Maaned siden i dyb Søvn var bleven bragt tilbage til sin Bolig. Khalifen lod ham i sin Nærværelse iføre de samme Klæder, som han sidst havde haft paa, og befalede derpaa alle, at de skulde gaa hen at sove. Men ved Daggry maatte efter hans Befaling Paladsbetjentene tilligemed Sangerinderne og Slavinderne fra sidst findes forsamlet omkring Abu Hassan, for at han ved

sin Opvaagnen kunde modtage ganske det samme Indtryk, som forrige Gang. Khalifen selv skulde vækkes af Mesrur, endnu førend Abu Hassan var vaagnet.

Mesrur holdt sig naturligvis Khalifens Befaling paa det nøjeste efterrettelig, og Khalifen begav sig ufortøvet hen til den Sal, hvor Abu Hassan sov. Ved Døren var allerede hele Tjenerskabet, Slavinderne og Gildingerne forsamlet. Efterat han endnu engang havde indskjærpet alle, hver især, de Roller, de havde at spille, begav han sig ind i det hemmelige Gemak, hvorfra han bag Gitteret kunde overse hele Salen. Her havde imidlertid alle ordnet sig i Kreds omkring Abu Hassan, der begyndte at røre sig, da Sovepulveret ophørte at virke, men endnu ikke opslog Øjnene. Pludselig blev Stilheden i Salen afbrudt ved Klangen af Instrumenterne og Sangerindernes harmoniske Stemmer; som ved et Trylleslag aabnede Abu Hassan da sine Øjne og stirrede omkring sig med en Forundring, der ikke er til at beskrive, over at se sig omgiven af en Skare Tjenere og Slavinder, som ikke havde Rum i hans beskedne Husholdning, men hvoraf dog ikke faa syntes ham bekjendte. Det forekom ham grangivelig, som om han netop befandt sig i den samme Sal, som han havde set i sin skjæbnesvangre Drøm; netop saaledes havde den været udsmykket, møbleret og oplyst.

Musiken tav, forat ingen Ytring, selv ikke den mindste, af Abu Hassans Forbauselse skulde undgaa den lyttende Khalif; Mesrur tilligemed alle Gildingerne og Slavinderne blev staaende ubevægelige, hver paa sin Plads, som hensunket i Ærbødighed.

»Ak!« raabte Abu Hassan ganske højt, »der har vi jo ganske den samme Drøm og det samme Sandsebedrag som for en Maaned siden! Jeg kan da ligesaa godt først som sidst be-

rede mig paa Daarekisten, Lænkerne og Svøben! Almægtige Allah, i dine Hænder anbefaler jeg mig hel og holden! O Du troløse Skjelm, som jeg atter i Gaar lod mig narre til at optage i mit Hus! Det er ham og ingen anden, som har bragt dette Djævelskab med alle sine ulyksalige Følger over mig. Han havde saa sikkert lovet mig at lukke Døren efter sig, naar han gik; men han har ligesaa lidt gjort det denne Gang som den forrige, og Djævelen har benyttet Lejligheden til paany at føre mig ind i hint vanvittige Vrøvl om Khalifværdigheden. Maatte Allah styrte Dig ned, hvor der er dybest, Du Satan, og kaste et helt Bjerg ovenpaa Dig!«

Efter denne Udgydelse lukkede Abu Hassan Øjnene, og forblev nogle Øjeblikke indesluttet med sig selv i en fuldkommen Forvirring. Derpaa saa han atter i Vejret, betragtede alting ganske nøje, hvad der fremstillede sig for ham, og lod høre et nyt Udraab, — dog øjensynlig langt mindre forstyrret end før, ja, endogsaa med et halvt Smil paa Læberne: »Store Allah, jeg anbefaler mig i din Vold! Beskjerm mig imod alle Satans Anfægtelser!« Derpaa lukkede han Øjnene og vedblev: »Jeg véd nok, hvad jeg gjør; jeg vil ligge stille og vente, indtil Fristeren forlader mig, skulde det end vare til Middag.«

Men man lod ham ikke komme til at sove, som hans Hensigt var; thi Sjælefryd, en af de ham fra tidligere Tid bekjendte Slavinder, sagde ærefrygtsfuld:

»De Troendes Behersker, jeg beder Eders Højhed om Forladelse, at jeg er saa fri at forstyrre Eder. I maa ikke falde i Søvn igjen, men gjøre Eder Umage for at blive rigtig vaagen; Dagen er ifærd med at bryde frem.«

»Vig fra mig, Satan!« raabte Abu Hassan, da han fornam denne Stemme, heftede dernæst Blikket ufravendt paa Sjælefryd

og vedblev: »Kalder Du mig de Troendes Behersker? Du maa være blind som en Muldvarp, saa smukke end dine Øjne er.« Men Slavinden svarede, at hun gav ham denne Titel, fordi den tilkom ham som den allerhøjeste Hersker over hele den muhammedanske Verden. »Eders Højhed vil kun spøge,« vedblev hun, »idet I lader, som om I havde glemt Eder selv, med mindre det er Eftervirkningen af en eller anden slem Drøm, der har forvirret Eders allerhøjeste Tanker. Men behag blot at lukke Øjnene rigtig op; saa vil de Taager, som maaske indhyller Eders Bevidsthed, sikkerlig adsplittes, og I vil finde Eder i Eders Palads midt imellem Eders Hofembedsmænd, Slaver og Slavinder. At Eders Højhed her ikke befinder sig i sin egen Seng, maa ikke forundre Eder; thi I faldt i Gaar Aftes saa pludselig i Søvn, at vi ikke nænnede at vække Eder for at bringe Eder ind i Eders Sovegemak, men lagde Eder her efter Mulighed bekvemt paa Sofaen.«

Ved denne Tiltale slog Abu Hassan endelig atter Øjnene i Vejret, rejste sig op, og gjenkjendte Sjælefryd, Perlekrands og alle de øvrige smukke Slavinder, som han havde set før. De nærmede sig ham, og Sjælefryd tog atter Ordet:

»Eders Højhed tillader, at vi nok en Gang paaminder Eder om, at det er Tid at staa op; det er allerede lys Dag.«

»Hvor I dog er paatrængende!« udraabte Abu Hassan og gned sine Øjne. »Jeg er alligevel ikke de Troendes Behersker, men hverken mere eller mindre end den stakkels Abu Hassan. Snak I kun længe nok; det er for Eders egen Fornøjelse!«

»Abu Hassan kjender vi slet ikke; vi véd ikke en Gang, hvem Eders Højhed mener med dette Navn, og bryder os heller ikke om at vide det. Eders Højhed derimod kjender vi fuldt-

vel som de Troendes Behersker, og I prøver forgjæves paa at forvirre vore Forestillinger ved at paastaa det modsatte.«

Da Abu Hassan saa sig omkring, bemærkede han med Henrykkelse, at han befandt sig i en af de ham vel bekjendte herlige Sale; men han troede endnu at drømme, og frygtede Drømmens fordærvelige Følger. Med Blikket hævet mod Himlen og med opløftede Hænder udraabte han: »Allah være mig naadig! Han tage mig i sin miskundelige Varetægt!« Ligesom et Menneske, der i Fortvivlelsen hverken véd ud eller ind, vedblev han: »Det er kun altfor vist! Jeg kan ikke længer tvivle paa, at jeg jo er besat af Djævelen; han har med List skaffet sig Adgang til mit Værelse, for at forskrue mit Hoved med sine Helvedeskunster.« Derpaa lagde han sig atter tilbage og lukkede Øjnene.

Men Sjælefryd tog atter Ordet og erklærede, at, eftersom hans Højhed ikke gav Agt paa hendes pligtskyldige Paamindelser om at rejse sig, men Regjeringsforretningerne dog nødvendigvis udkrævede det, saa vilde de gjøre Brug af den dem for slige Tilfælde meddelte Tilladelse. — I det samme greb hun Abu Hassan ved den ene Arm, paa hendes Vink greb ogsaa de andre Slavinder til; i en Hast havde de løftet ham ned af Sofaen og halv bar, halv slæbte ham ud i Midten af Værelset, hvor de satte ham ned. Derpaa greb de hinanden i Hænderne og sprang og dandsede rundt omkring ham, idet de lod deres Strengeinstrumenter og Tamburiner lyde over hans Hoved og tæt ved hans Ører. Abu Hassan var nærved at blive ganske fortumlet, og spurgte sig selv den ene Gang efter den anden, om han da virkelig var de Troendes Behersker. For at finde Lys i Sagen, forsøgte han paa at tale, men kunde formedelst Instrumenternes vilde Larm ikke skaffe sig Ørenlyd. Men paa

et Vink af ham indtraadte der dog øjeblikkelig Stilhed, og han henvendte da det ligefremme Spørgsmaal til de sig ham nærmende skjønne: »Lyv ikke, men sig Sandhed! — Hvem er jeg?«

Morgenstjerne svarede, at de Troendes Behersker ved dette Spørgsmaal enten vilde forvirre dem, eller more sig ved en Leg, som de ikke forstod at gaa ind paa. Maaske var ogsaa Hs. Højhed endnu noget tung og forstyrret i Hovedet, hvilket ikke var saa underligt, eftersom han havde sovet langt over Tiden. Men for at klare hans Tanker behøvede hun vist ikke andet end at kalde ham tilbage i Erindringen, hvad han havde bestilt den foregaaende Dag. Hun fortalte ham derpaa, hvorledes han i Raadsforsamlingen havde udstedt Befaling til Imamens og hans fire Shejkhers Afstraffelse, og tilsendt en vis ubekjendt Persons Moder tusinde Guldstykker; endvidere opfriskede hun i hans Erindring, hvad han havde foretaget sig ved Maaltidet i de fire Sale, og sluttede med at fortælle, at han helt pludselig var falden i Søvn, og havde sovet indtil højt op paa Dagen. Perlekrands og alle de øvrige tilstedeværende blev tilkaldt som Vidner, og alle bad ham om at samle sig og klæde sig paa, for at ikke Tiden til Morgenbønnen skulde gaa ubenyttet forbi.

»Ja, det er godt nok;« mente Abu Hassan hovedrystende, »hvis jeg laante Eder Øre, vilde I dog tilsidst, frygter jeg, besnakke mig og gjøre mig til, hvad jeg ikke er. Men jeg siger Eder rent ud, at I er Narre, saa mange I er, og har mistet Forstanden! Det er rigtignok Skade, at I er saa smukke; men det faar ikke at hjælpe. Saa hør da, at jeg har været hjemme hos mig selv, siden jeg saa Eder sidst, at jeg der opførte mig slet imod min Moder og selvfølgelig blev sat i Daarekisten,

hvor jeg meget imod min Villie maatte forblive i tre Uger og daglig fik halvtredsindstyve Slag af en Tyrepidsk, og alt dette skulde have været en Drøm? I vil kun holde mig for Nar!«

Men Morgenstjerne modsagde ham, og tilbød sig at aflægge den helligste Ed paa, at alt forholdt sig saaledes, som hun havde sagt. Hans Højhed havde ikke forladt denne Sal siden deres sidste Sammenkomst, men sovet hele Tiden.

Denne Tillidsfuldhed kastede Abu Hassan atter tilbage i et Hav af Tvivl om, hvad han skulde tro og tænke, og han hensank for længere Tid i dybe Grublerier. »O Himmel!« sagde han ved sig selv. »Er jeg Abu Hassan eller de Troendes Behersker? Almægtige Allah, opklar min Forstand og lad mig indse det rette, for at jeg kan vide, hvorledes jeg er vendt i det!« Derpaa blottede han sine af de modtagne Slag endnu mærkede Skuldre, viste Slavinderne dem og sagde: »Se dog efter! Tror I, at man kan komme til sligt i Søvne eller i Drømme? Jeg kan forsikre Eder om, at det kun er altfor virkeligt, at disse Slag har truffet mig, og, hvis jeg kunde tvivle, maatte Smerten, som jeg endnu føler af disse Slag, give mig Troen i Hænderne.«

Men uagtet Abu Hassan udtalte en saa fast Overbevisning, var han dog i Hjærtet langtfra sikker paa, hvad han skulde tro om sin Tilstand og sine Omgivelser; for at komme rigtig paa det rene med sig selv, vinkede han en Slave hen til sig og befalede ham: »Bid mig i Øret, at jeg kan faa rigtig at vide, om jeg er vaagen eller jeg drømmer!«

»Hvorledes skulde jeg fordriste mig til at bide de Troendes Behersker i Øret?« indvendte Slaven tøvende.

Men Abu Hassan befalede: »Gjør, hvad jeg siger Dig, eller jeg lader Hovedet hugge af Dig!«

Da betænkte Slaven sig ikke længer, men tog Abu Hassans Øreflip imellem Tænderne og bed saa drøjt til, at Abu Hassan skreg højt af Smerte. Strax lød Instrumenterne paany, og Slavinderne begyndte atter at dandse og springe omkring Abu Hassan, som blev ganske forstyrret i Hovedet og ligesom beruset begik tusinde Daarskaber. Han sønderrev den smukke Khalifdragt, som man havde iført ham, kastede Huen paa Gulvet, sprang endelig op i bare Underbenklæder og gav sig til at dandse iblandt Slavinderne med saa naragtige Fagter, at Khalifen i sit Skjul maatte bryde ud i en Latter, som trods Larmen gjenlød over hele Salen, og som ingen Ende syntes at ville faa. Harun var nær bleven helt borte i sin Latter; men endelig blev han dog Herre over den saa vidt, at han kunde aabne Gittervinduet og raabe ud: »Abu Hassan, Abu Hassan, gale Menneske, vil Du da have, at jeg skal le mig til Døde?«

Khalifens Stemme bragte strax Larmen til at forstumme, og som ved et Trylleri stod alle ubevægelig paa deres Pladser. Ogsaa Abu Hassan hørte op med sine gale Spring, saa sig om og gjenkjendte i Khalifen sin gode, gamle Bekjendt, Kjøbmanden fra Mossul, — dog uden i mindste Maade at tabe Fatningen. Tvertimod vandt han i samme Øjeblik den sikre Overbevisning, at han var vaagen, og at det ikke var nogen Drøm, hvad der var mødt ham; med en rask Beslutning gik han strax ind paa Khalifens morsomme Indfald, maalte ham skarpt med Øjet og udraabte: »Ha, er Du der, min gode Kjøbmand fra Mossul! Og Du beklager Dig over, at Du maa le Dig ihjel over mig, Du, som er Skyld i, at jeg har mishandlet min Moder, at jeg har maattet lide i Daarekisten, Du, der har ladet Imamen ved

Moskeen i mit Bykvarter straffe saa haardt tilligemed hans fire Shejkher, — thi mig vedkommer denne Sag slet ikke; jeg vadsker mine Hænder i Uskyldighed — Du, der endelig har beredt mig saa megen indre Kval og saa mange udvortes Ubehageligheder —? — Med et Ord, hvem er den angribende, og hvem den lidende Del?«

Khalifen gav ham under vedvarende Latter fuldkommen Ret, og tilsvor ham, at til Skadesløsholdelse for de udstandne Lidelser var han villig til at give ham enhver tænkelig Oprejsning. Derpaa kom han ind i Salen, lod bringe en af sine bedste Klædninger, og befalede Slavinderne at træde ham i Kammertjeners Sted og iføre ham den. Da dette var sket, sagde Khalifen til ham: »Du er min Broder!« omfavnede ham, og vedblev: »Forlang af mig alt, hvad der kan volde Dig Glæde, og jeg skal bevilge Dig det¡«

»De Troendes Behersker,« tog Abu Hassan Ordet, »jeg beder Eders Højhed om den Naade at lade mig vide, hvorledes I har baaret Eder ad, for saaledes at forstyrre min Hjerne, og hvilken Hensigt I har haft dermed. — Dette ligger mig for Øjeblikket mest paa Hjærtet; uden denne Oplysning vil det blive mig umuligt, at give de løsnede Skruer i mit Hoved hver sin rette Plads igjen.«

Khalifen opfyldte hans Ønske, idet han fortalte, hvorledes han havde til Sædvane af og til under Forklædning at gjennemstrejfe Bagdads Gader, især ved Nattetide, for at overbevise sig om, at al Ting gik til med Lov og Orden; den første i hver Maaned foretog han sig af samme Grund en længere eller kortere Vandring udenfor Byen, snart til en, snart til en anden Side, og fra denne Udflugt vendte han stedse tilbage over Tigrisbroen. Netop ved slig Lejlighed havde han truffet

Abu Hassan første Gang. I den Tanke, at han var en Kjøbmand fra Mossul, havde denne, som han vel erindrede, taget ham hjem med sig i sit Hus, og med uindskrænket Gjæstfrihed beværtet ham. I Samtalens Løb havde Abu Hassan ytret det Ønske, kun for fire og tyve Timer at være Khalif, for at kunne afstraffe den hykleriske Imam og hans Shejkher; øjeblikkelig havde han, Khalifen Harun al Rashid, heri set en Lejlighed til en morsom Spøg, havde givet ham et Sovepulver ind, og ved sin Slave ladet ham bære til sit Palads. — Ved det samme Middel blev Du atter bragt tilbage til dit Hus, og senere igjen tilbage til mit Palads, hvori Du nu befinder Dig. Det øvrige véd Du selv eller kan selv tænke Dig til. Hvad mig angaar, saa gjentager jeg højtidelig mit Løfte, paa enhver tænkelig Maade at give Dig Oprejsning for de Lidelser, mit Lune har tilføjet Dig. Sig kun dristig frem, hvad Du forlanger!«

Abu Hassan svarede: »De Troendes Behersker! alt, hvad jeg end har udstaaet, var aldeles glemt i samme Øjeblik, som jeg erfarede, at det var kommet over mig ved min høje Herres naadige Haand. Intet Øjeblik tvivler jeg om Eders Højheds gode Hensigter med mig; Højmodighed er Harun al Rashids mindste Dyd. — Men ingensinde har Egennytte været min Fejl, og derfor benytter jeg den mig indrømmede Frihed til den Bøn, hvori alle mine Ønsker indbefattes, at de Troendes Behersker vil tilstede mig Adgang til sin Person, for at jeg i Nærheden hele mit Liv igjennem kan beundre hans Storhed.«

Dette sidste Bevis paa Uegennyttighed hævede Khalifens Agtelse for ham til det højeste. »Jeg véd ret vel at vurdere den Aand, der udtaler sig igjennem din Bøn,« sagde han til ham, »og tilsteder Dig herved Adgang til min Person, til enhver Tid, og paa hvilketsomhelst Sted, hvor jeg maa op-

holde mig.« Strax lod han ham anvise en Bolig i Paladset, lod ham af sin Privatkasse udbetale tusinde Guldstykker, og sagde, at han med Hensyn til sit Udkomme fremdeles ikke havde hans Skatmester, men alene ham selv at holde sig til. Abu Hassan udtalte sin inderlige Tak for al denne Godhed, og Khalifen forlod ham for at bivaane den sædvanlige Raadsforsamling; denne Tid benyttede Abu Hassan til i en Hast at underrette sin Moder om den Lykke, han havde gjort; med det samme forklarede han hende, hvorledes han virkelig havde oplevet alt det, som han, og hun med ham, havde troet, at han kun havde drømt.

Abu Hassan stod nu i høj Gunst hos Khalifen, og var en stadig Deltager i alle hans Fornøjelser; thi han havde af Naturen et muntert Lune, og hans lystige Indfald maatte more alle og enhver. Ogsaa sin Gemalinde Sobeïde havde Harun fortalt Abu Hassans Æventyr, og bragte ham ofte til hende, da hun godt kunde lide den vittige Skjælm. Men snart mærkede hun, at han ikke vendte sine Øjne fra en af hendes Slavinder, ved Navn Nushatulavadat — Erindringens Glæde — og at denne rødmede hver Gang Abu Hassan traadte ind til hende. Ved Lejlighed gjorde hun sin Gemal opmærksom paa disse tydelige Varsler om en gjensidig Tilbøjelighed, og han svarede hende:

»Min kjære Gemalinde, der bringer I mig en Sag i Erindring, som jeg allerede for længe siden skulde have afgjort. Jeg kjender af Abu Hassans egen Forklaring hans Anskuelser med Hensyn til Ægteskab, og har ved Lejlighed lovet ham en Kone, med hvem han i det hele taget skulde blive tilfreds. Jeg er Eder megen Tak skyldig, at I har bragt en Sag paa Bane, der, jeg kan ikke begribe hvorledes, aldeles var gaaet

mig af Minde. Imidlertid er der herved dog saa meget vundet, at Abu Hassan har kunnet følge sin egen Tilbøjelighed; men da nu ogsaa Nushatulavadat aabenbart er indtagen i ham, bør vi intet Øjeblik længer opsætte hans Giftermaal. De er jo begge to i Nærheden; vi kan strax faa at vide, om de er tilfreds med vor Anordning.«

Abu Hassan kastede sig for Khalifens og hans Gemalindes Fødder, for at tolke, hvor inderlig taknemlig han var for deres Godhed imod ham. »Af bedre og elskeligere Hænder kunde jeg aldrig modtage nogen Gemalinde,« sagde han, idet han atter stod op; »men saa meget jeg end ønsker det, tør jeg dog ikke nære det Haab, at Nushatulavadat deler min Attraa.« Med disse Ord heftede han sit Blik paa den skjønne Slavinde; men hun paa sin Side tilkjendegav noksom ved en høj Rødme og en tugtig Taushed, at hun var villig til at adlyde Khalifens og sin Herskerindes Befaling. Ægteskabet blev altsaa sluttet, og Brylluppet i en Række af Dage prægtig fejret i Khalifens Palads.

De nyformælede fik af Harun og Sobeïde rige Foræringer. Men de havde kun lidet Øje herfor; de var ligesom fortryllet af hinanden. Naar undtages den Tid, som Abu Hassan maatte ofre i Khalifens og Nushatulavadat i hans Gemalindes Tjeneste, var de uadskillelige. Men den unge Kone besad ogsaa alle Egenskaber til at fængsle sin Mand; hun var ligesaa vel udstyret med Aandens som med Legemets Yndigheder. Saaledes gik det ganske naturlig til, at de førte et højst behageligt Liv med hinanden. Bordet stod bestandig dækket hos dem, og det var besat med de lækreste Retter, som Spiseværten kunde tilvejebringe. Skjænkebordet havde aldrig Mangel paa de mest

udsøgte Vine, og Nushatulavadat kunde gjøre ham Besked saavel i det ene som i det andet.

Paa denne Maade levede Parret en rum Tid herlig og i Glæde, og tænkte ikke paa, hvad der gik med ved slig en Husholdning, førend Leverandøren endelig lagde dem Regningen under Øjnene. Sammes Beløb var meget betydeligt, og, da de ligesaa lidet i andre Henseender havde sparet, erfarede de ved en let Subtraktion, at der, naar Regningen var betalt, saa godt som intet vilde blive dem tilovers af den meget betydelige Sum, som Khalifen blandt andet havde skænket dem i Brudegave. Imidlertid skaffede de sig Manden af Halsen, uden at lade ham mærke noget til deres Forlegenhed, og overgav sig derefter med hinanden til de intet mindre end lyse Betragtninger over de henrundne Tiders Overdaadighed, uden dog at finde noget Middel til at raade Bod paa den nuværende Tids Mangel. Rigtignok erindrede sig Abu Hassan ved denne Forlegenhed, hvis Bytte de allerede i deres Ægteskabs første Aar var blevet, hint Løfte af Khalifen, at han ikke skulde komme til at lide Mangel; men, idet han betænkte, i hvor kort en Tid han havde bortødslet hans sidste rigelige Gave, manglede han Mod til at bede om nye Midler, og skammede sig ved at tilstaa, hvilken slet Brug han havde gjort af de forrige. Dertil kom, at han øjeblikkelig, da han saa sin Fremtid sikret ved Khalifens Naade, havde aftraadt sin Moder hele sin Fædrenearv; og for ingen Pris vilde han ty til hendes Understøttelse, fordi han da med det samme maatte bekjende, at han havde levet et Liv, der ikke lidt lignede hint forkerte, som han havde ført strax efter sin Faders Død. Nushatulavadat paa sin Side troede,

at hun ikke mindre rigelig var bleven lønnet for sin tidligere Tjeneste ved de tilligemed Friheden modtagne Foræringer, og følte, at hun aldeles manglede Adkomst til nye Velgjerninger.

Endelig brød Abu Hassan den pinlige Taushed, idet han muntert saa i Vejret og sagde til sin Kone: »Jeg ser nok, at Du ligeledes piner Dig med at finde en Udvej af denne fordømte Forlegenhed, som ligger paa Bunden af vor Pengekasse. Hvad Du tænker derom, véd jeg rigtignok ikke; jeg for min Del er af den Mening, at vi paa ingen Maade, selv ikke i ringeste Grad skal indskrænke vor hidtilværende Levemaade, og gjør heri Regning paa dit Samtykke. Det kommer kun an paa at finde Midler til at fortsætte den, uden at Du behøver at gjøre bodfærdigt Knæfald for Sobeïde, og jeg for Harun al Rashid. Jeg tror at have fundet en Udvej; men, for at udrette noget, maa vi staa hinanden trolig bi.«

Hertil var Nushatulavadat strax villig; hun lovede med Haand og Mund at staa ham bi med alle sine Kræfter, saasnart han blot havde sagt hende, hvad hun skulde gjøre. Abu Hassan svarede, at han heller ikke havde ventet mindre af hende i en Sag, der vedkom dem begge lige meget, og vedblev: »Midlet, som jeg har udtænkt for i det mindste for nogen Tid at sikre os imod Pengemangel, bestaar i et lille Puds, som jeg maa spille Khalifen, og Du hans Gemalinde, et Puds, der ganske bestemt vil volde dem Glæde og indbringe os Penge. — Vi maa begge — intet mindre end dø!«

»Begge to!« udraabte Nushatulavadat forskrækket. »Nej, dø Du kun alene, hvis Du har Lyst dertil; jeg har, med din Tilladelse, nok Lyst til at leve lidt endnu. Har Du intet andet at foreslaa, saa bliver vi vist ikke enige, kjære Abu Hassan.«

»Du er, som alle Kvinder, rask til at snakke, men kun

langsom til at begribe,« sagde Abu Hassan, »og giver mig ikke en Gang Tid til at tale rigtig ud. Lad mig blot forklare mig ordentlig, og jeg er vis paa, at Du ikke har det mindste imod at dø paa den Maade, som jeg mener; thi det er en Selvfølge, at vi ikke vil dø for Alvor, men kun for Spøg.«

Saasnart Nushatulavadat hørte dette, var hun strax beredt til at føje ham, men kunde dog ikke lade være at bemærke, at hun havde en uovervindelig Modbydelighed for alt, hvad der bar Navn af Død; — med noget saa alvorligt som Døden var det desuden en farlig Sag at spøge.

»Det er slet ikke frygteligt at dø paa min Maade, kjære Nushatulavadat,« sagde Abu Hassan, »og, enten vi spøger med den gamle Knark Døden eller ikke, saa maa han dog smukt vente med at melde sig hos os, indtil vor Skjæbne kalder ham. — Min Plan er, at jeg vil lade, som om jeg er død; Du maa da ganske bære Dig saaledes ad, som om jeg virkelig var død. Du lægger mig efter Skik og Brug midt i Værelset og dækker mig til med et Liglagen; mine Fødder maa Du vende imod Mekka, og min Turban maa Du lægge paa mit Ansigt. Naar alt er kommet saa vidt, begynder Du efter Landsens Skik at fælde Taarer og at hyle; Du sønderriver din Kjole og slider Dig i Haaret, — eller lader i det mindste, som om Du gjør det. Derpaa gaar Du taarebadet og med opløst Haar til Sobeïde, som naturligvis øjeblikkelig vil have Aarsagen til din Sorg at vide. Saasnart Du da har svaret hende med en af Hulken afbrudt Stemme, at jeg pludselig er død, saa vil hun ganske vist vise Dig sin Deltagelse, og forære Dig en Sum Penge til at bekoste min Begravelse for tilligemed et Stykke Guldbrokade, til et Ligklæde til mig, eller til en ny Kjole istedetfor den, som Du har sønderrevet i Anledning af min sørgelige Heden-

gang. Naar Du saa kommer tilbage med disse herlige Sager, saa staar jeg strax op af Paradelejet, og Du indtager min Plads og lader, som om Du er død. Jeg følger da ganske samme Fremgangsmaade med Dig, som Du har fulgt med Hensyn til mig, anstiller mig halv afsindig af Sorg og Smerte, og spiller hos Khalifen den samme Rolle, som Du har spillet hos Sobeïde.«

»Det Puds kan blive morsomt nok,« mente Nushatulavadat, da Abu Hassan havde forklaret sig, »og jeg skulde tage meget fejl, om det ikke skulde vinde Khalifens og hans Gemalindes allerhøjeste Bifald. Men nu gjælder det om at gjennemføre Komedien vel. For mig kan Du være rolig; i Haremet lærer vi Kvinder tidlig at gaa under hvilkensomhelst, under de forskjelligste og vanskeligste Roller. I dette Tilfælde skal jeg virkelig gjøre mig Flid; jeg begriber fuldkommen Nytten af dette lille morsomme Bedrageri. Men vi vil ingen Tid spilde. Medens jeg henter et Lagen, maa Du klæde Dig af indtil Skjorten og Underbenklæderne; naar jeg kommer tilbage, skal jeg klæde den døde paa.«

Abu Hassan adlød, lagde sig paa det midt paa Gulvet udbredte Lagen, foldede Armene overkors, og lod sig helt indhylle, saa at der intet mere syntes at være tilbage, end at bringe ham ud paa Begravelsespladsen og putte ham i Jorden. Hans Ansigt bedækkede Nushatulavadat med et meget fint Musselins Klæde, og lagde hans Turban derover, dog ikke anderledes, end at han ganske uhindret kunde drage sin Aande. Derpaa begyndte hun at jamre sig og fælde Taarer, slog sig for Brystet og i Ansigtet, sled sig i det opløste Haar, og anstillede sig overhovedet, som om hun var betagen af den vildeste Smerte. Endelig begav hun sig paa Vejen til Sobeïdes Gemakker.

For at naa derhen, maatte hun over en rummelig Gaard; her opløftede hun et Skrig, der maatte trænge op til Sobeïdes Gemakker. Fyrstinden sendte strax en af hende omgivende Slavinder ned for at forhøre, hvad der var paafærde, og erfarede ved denne, at Skriget hidrørte fra Nushatulavadat, der nærmede sig svømmende i Taarer. Utaalmodig efter at faa at vide, hvad der var gaaet hende imod, rejste Khalifens Gemalinde sig, og gik sin Yndling imøde indtil Forgemakkets Dør. Abu Hassans Kone spillede sin Rolle ganske fortræffelig. Saasnart hun fik Øje paa Sobeïde, der selv løftede Dørforhænget til Side, for desto hastigere at se Nushatulavadat for sig, fordoblede hun sit Skrig, rev sig i Haaret med alle ti Fingre, slog sig i Ansigtet og for Brystet, og styrtede endelig sammen for Fyrstindens Fødder, hvilke hun vædede med sine Taarer.

Højlig forbauset spurgte Sobeïde sin forrige Slavinde om Aarsagen til denne ubegrændsede Jammer; men først efter lang Kamp syntes den af Smerten overvældede Nushatulavadat at fatte sig saa vidt, at hun med faa, af en uophørlig Hulken afbrudte Ord kunde afgive sin Forklaring:

»O, min dyrebare Herskerinde, hvad større og skrækkeligere Ulykke kunde der vel træffe mig end den, der fører mig, dybt bøjet i Støvet, til Eders Højheds Fødder! Gud lade Eder længe leve, sorg- og smertefri, tilbedte Fyrstinde! — Ak, Abu Hassan, den arme Abu Hassan, hvem I beærede med Eders Gunst, Abu Hassan, hvem I og Eders høje Gemal havde givet mig til Ægtefælle, ak — han er ikke mere!«

Nushatulavadat fordoblede efter disse Ord sin Jamren og sine Taarer og kastede sig paany for den i høj Grad overraskede og bevægede Fyrstindes Fødder. »Abu Hassan er død!« udraabte hun, »denne stærke, muntre, og underholdende Mand!

I Sandhed, derpaa var jeg ikke forberedt! Han havde fortjent at blive en ældgammel Mand, og havde Udsigt dertil.« Hendes Sorg skaffede sig Luft i et Udbrud af Graad, og hendes Slavinder, som saa ofte i fortrolig Kreds havde set den løjerlige Abu Hassan sammen med Khalifen og hans Gemalinde, kunde heller ikke andet end give deres Medfølelse Luft i Taarer. Først efterat de alle nogen Tid frit havde overgivet sig til deres Smerte, tilraabte Sobeïde den formentlige Enke: »Du onde Kvinde, Du er sikkert Skyld i hans Død! Hvo véd, om Du ikke har voldet ham saa megen Ærgrelse, at han tilsidst har opgivet Aanden derover!«

Denne Beskyldning syntes at krænke Nushatulavadat meget dybt, og hun svarede: »Ak, jeg troede dog, at jeg i al den Tid, jeg var i Eders Højheds Tjeneste, ikke havde givet Eder Anledning til en saa slem Mening om min Opførsel imod en Husbond, der var mig saa usigelig dyrebar! Jeg vilde anse mig selv for den ulykkeligste Kvinde paa Jorden, hvis I virkelig kunde tro det. Var han endnu blot selv i Live, kunde han selv bedst retfærdiggjøre mig i denne Henseende; men ak, hans Time var kommen, og,« tilføjede hun hulkende, »dette er den eneste Aarsag til min Smerte.«

Sobeïde havde i Virkeligheden lært sin forrige Slavinde at kjende fra en saa fordelagtig Side, at hun ikke kunde andet end tro hende paa hendes Ord. Hun befalede da sin Kassemesterinde at hente en Pung med hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade, for at hun dermed kunde gjøre Nushatulavadat en Foræring. Nushatulavadat takkede Fyrstinden knælende, medens hendes Hjærte hoppede i Livet paa hende af Glæde over Spøgens heldige Udfald. »Gaa,« sagde Sobeïde, »og dæk Brokaden som et Ligklæde over din Mands Baare, og brug

Pengene til en ærefuld, ham værdig Begravelse! — Og saa maa Du holde Maade i din Smerte; jeg skal nok sørge for Dig!«

Næppe var Nushatulavadat Sobeïde ude af Øjne, førend hun jublende i sit Indre aftørrede sine Taarer, og skyndte sig at ile tilbage til Abu Hassan for at underrette ham om det gode Udfald af deres listige Paafund. Da hun endnu fandt ham ganske som hun havde forladt ham, liggende ubevægelig og tildækket midt i Værelset, brød hun ud i en høj Latter og tilraabte ham: »Staa nu op og se, hvad mine Løgne har indbragt mig hos Sobeïde! De første Dage behøver vi da nu ikke at frygte for Hungersdøden.« Abu Hassan sprang op, og glædede sig med sin Kone hjærteligt over Pengene og Guldbrokaden. Men Nushatulavadat drev paa, at nu hun kunde komme til at spille den dødes Rolle, og ytrede sin Nysgjerrighed efter at erfare, om han vel paa sin Side vilde have Held med sig hos Khalifen.

Uden at tøve indtog hun den af Abu Hassan forladte Plads paa Gulvet, og blev af ham omhyggelig indhyllet, som Skik og Brug er ved døde, førend de begraves. Derpaa gik han med uordentlig paasat Turban og med forstyrrede Miner til Khalifens Gemakker, og fandt sin ophøjede Herre i Raadslagning med Djafar og nogle andre af sine fortroligste Vezirer. Dørvogterne tilstedte ham efter Sædvane fri Adgang, og saaledes befandt han sig snart, med Tørklædet for Øjnene, med Udraab af den heftigste Smerte, foran Khalifens Aasyn.

Khalifen var vant til alene at se Abu Hassan glad og munter, og afbrød i sin Overraskelse ved hans bedrøvelige Optog øjeblikkelig sine Forretninger for at spørge ham om Aarsagen til hans Kummer. »De Troendes Behersker, ingen større

Ulykke kunde ramme mig!« svarede Abu Hassan under Hulken og Stønnen. »Maatte Gud dog længe holde Eder ilive paa den Throne, hvis ophøjede Prydelse I er! Nushatulavadat, som I af Eders Naades Fylde gav mig til Hustru, for at jeg med hende i Fred og Glæde skulde tilbringe Resten af mine Dage, — ak — —!« Her lod Abu Hassan, som om han for Bevægelse ikke formaaede at fuldende sin Tale, og flød hen i Taarer. Khalifen gjættede naturligvis, at han havde sin Kones Død at melde, og viste sig meget rørt derover. »Guds Barmhjærtighed være over Dig!« udraabte han med dyb Deltagelse. »Hun var en god Slavinde, og vi havde givet Dig hende for at gjøre Dig glad og lykkelig; hun havde visselig fortjent at leve længer.« Taarerne traadte ham herved i Øjnene, og han maatte tage sin Tilflugt til Tørklædet for at tørre dem. Abu Hassans Smerte og Khalifens Taarer gjorde ogsaa Djafar og de andre Vezirer bløde om Hjærtet, og deres Taarer gav sig til at flyde i rigeligt Maal til bedrøvelig Erindring om Nushatulavadat, som imidlertid laa hjemme paa Gulvet og med Utaalmodighed ventede paa, at Abu Hassan skulde komme tilbage med sit Bytte. Men, underligt nok, pludselig fik Khalifen samme Tanke som Sobeïde havde haft, og raabte til Abu Hassan: »Ulyksalige, naar vi ser rigtig til, har Du ved slet Behandling forkortet den kjære Skabnings Dage! Skulde Du i det mindste ikke have taget sømmeligt Hensyn til min Gemalinde, som elskede Nushatulavadat højest af alle sine Slavinder, og dog overlod Dig hende? — Utaknemlige Abu Hassan!«

»De Troendes Behersker,« svarede Abu Hassan, idet han tilsyneladende gav sig til at græde endnu bitterligere, »kan virkelig din Højhed blot noget Øjeblik tro, at Abu Hassan, hvem Du har overvældet med din Godhed og hævet højt over

Maalet for hans Ønsker og Tanker, kunde gjøre sig skyldig i slig en sort Utaknemlighed? Jeg elskede min dyrebare Nushatulavadat ligesaa meget af Taknemlighedshensyn til Dig og din Gemalinde som paa Grund af de fortræffelige Egenskaber, hun besad. O Herre, jeg har elsket hende af hele min Sjæls Formue, — hvorledes kan I tvivle derom? — Men hun maatte dø! Min Skjæbne vilde ikke længer lade mig i Besiddelse af en Lykke, der var mig saa meget mere dyrebar, som jeg skyldte Eder og Eders Gemalinde den.«

Kort at fortælle, Abu Hassan forstod saa godt at give Rollen af en virkelig og dybt bedrøvet Mand, at Khalifen maatte tro ham, især da han ingensinde havde erfaret, at de havde levet slet med hinanden. Han udstedte da Befaling til sin Kassemester at give Abu Hassan en Pung med hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade. »Brokaden skal tjene til et Ligklæde for den afdøde, og for Pengene skal Du bekoste hende en prægtig Begravelse,« sagde Khalifen, »og jeg venter af Dig, at Du vil fatte Dig som en Mand i det uundgaaelige. I mig skal Du fremdeles finde en Ven.«

Abu Hassan takkede knælende, og ilede derpaa kistegald med sine Foræringer hjem til Nushasulavadat. Saasnart Nushatulavadat paa Trinene kjendte, at det var ham, der nærmede sig, afventede hun, træt af at ligge og utaalmodig af at vente, ikke først Gemalens Tilladelse til at rejse sig, men kastede Klæderne af sig, sprang op og ilede ham i Møde med det Spørgsmaal: »Nu, har Du haft ligesaa god Lykke hos Khalifen som jeg hos hans Gemalinde?« Leende viste Abu Hassan sine Foræringer frem og sagde: »Der kan Du se, at jeg ligesaa godt kan give den bedrøvede Enkemand — efter en Kone, der

er i bedste Velgaaende, som Du den kummerfulde Enke efter en Mand, — der haaber at leve et halvt hundrede Aar!«

Khalifen havde strax efter Abu Hassans Bortgang afbrudt sine Forretninger og forladt sine Vezirer for at bevidne Sobeïde sin Medfølelse over Tabet af hendes dyrebare Nushatulavadat. Da han med Mesrur traadte ind til hende, fandt han hende siddende paa Sofaen med Taarer i Øjnene og sorgfulde Miner; alvorlig nærmede han sig hende og sagde: »Jeg behøver vel ikke forud at bevidne Eder min Deltagelse, da I véd, hvilken Andel jeg tager i alt, hvad der volder Eder Glæde eller Smerte. Men vi er jo alle dødelige, og maa give Allah det af ham modtagne Liv tilbage, saasnart han forlanger det. Eders tro Slavinde Nushatulavadat fortjente virkelig, at I elskede hende, og jeg kan ikke fortænke Eder i, at I efter hendes Død giver hende dette Vidnesbyrd i Eders Taarer. Men I maa dog ikke glemme, at Eders Smerte ikke kan kalde hende tilbage til Livet. Hvis I derfor elsker mig og vil følge mit Raad, saa se til at samle Eder efter dette Tab, og sørg omhyggelig for et Liv, der er mig saa dyrebart, at jeg kalder det mit Livs eneste Lykke!«

Saa henrykt Sobeïde end følte sig ved de af Khalifen udtalte ømme Følelser, fornam hun dog med den største Forbauselse Efterretningen om Nushatulavadats Død; den Modsigelse, hvori samme stod til, hvad hun nylig havde erfaret af Nushatulavadats egen Mund, gjorde hende for nogle Øjeblikke aldeles maalløs. Endelig tog hun saaledes til Orde: »De Troendes Behersker, med Henrykkelse lytter mit Hjærte til de af Eder givne ømme Tilsagn; men jeg maa tilstaa, at min Henrykkelse er blandet med Overraskelse. Jeg forstaar nemlig ikke, hvad I mener med min Slavindes Død; Nushatulavadat befinder

sig nemlig fuldkommen rask, Allah være lovet! Himlenes Herre beskytte mig og Eder! Jeg begræder ikke Nushatulavadats, men hendes Mands Død, Abu Hassans, Eders Yndlings, hvem jeg var bevaagen, ikke alene fordi han var Eder kjær, men ogsaa for hans egen Skyld. Og tillad mig at bemærke, at jeg føler mig højlig forbauset over, at I saa hastig har kunnet forglemme en Mand, hvem I saa gjerne saa om Eder, og det saa meget mere, som I synes at have noget særegent under det, mig helt uforstaaeligt, idet I taler til mig om min Slavindes Død, istedetfor om hans.«

Khalifen overraskedes ikke mindre ved denne Tale; dog var han altfor vis i sin Sag, og trak alene smilende paa Skuldren, idet han spurgte Mesrur: »Hvad siger Du dertil? — Er Kvinderne ikke nogle besynderlig aandsfraværende, om ikke altid lunefulde Skabninger, der kunne sætte endog de bedste Mænds Taalmodighed paa strænge Prøver? — Du har jo set og hørt Abu Hassan ligesaa vel som jeg, ikke sandt, Mesrur?« Derpaa vedblev han, henvendt til Sobeïde: »I skal ikke fælde en eneste Taare mere over Abu Hassan; thi han befinder sig vel paa det nær, at han har mistet sin kjære Kone, Eders forrige Slavinde. Det er kun faa Øjeblikke siden, da var hendes Mand hos mig, badet i Taarer, og saa nedbøjet, at det gjorde mig inderlig ondt for ham, og meldte mig sin Kones Død. Jeg lod ham give hundrede Guldstykker og et Stykke Guldbrokade, for paa trøstelig Maade at hjælpe ham med en hæderlig Begravelse. Mesrur, der har set og hørt al Ting, kan bevidne Sandheden af, hvad jeg siger.«

Men Sobeïde kunde naturligvis ikke tro andet, end at Khalifen vilde have hende tilbedste med denne Fortælling, og mente, at denne Lejlighed dog visselig var ilde valgt til at drive Spøg

og Løjer paa sædvanlig Maade. Om hendes Slavindes Død kunde der slet ikke være Tale, men alene om hendes Mand Abu Hassan, hvem hun begræd, og som Khalifen, syntes hende, havde Aarsag til at begræde med hende. — Ved denne Indvending blev Khalifen strax alvorlig og sagde kort og bestemt, næsten med Strænghed: »Jeg siger Eder uden al Spøg, at I tager fejl. Nushatulavadat er død, og Abu Hassan lever i bedste Velgaaende!«

Ved denne korte og tørre Erklæring følte Khalifens Gemalinde sig saaret, og hun svarede ikke uden Heftighed: »De Troendes Behersker, Allah bevare Eder fra længer at hildes i denne Vildfarelse! Jeg maa ellers tro, at I imod al Sædvane ikke er Eders Sandser mægtig. Tillad mig endnu en Gang at forsikre Eder om Abu Hassans Død, om hvilken hans trøstesløse, med god Grund dybt nedbøjede Enke, Nushatulavadat, for knap en Time siden bragte mig Efterretning. Alle mine Tjenerinder kan bevidne det; thi de var alle tilstede og har alle med mig begrædt hans Død. De vil ogsaa kunne sige Eder, at jeg forærede Nushatulavadat hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade for at vise hende min Deltagelse og hjælpe hende med en anstændig Begravelse.«

Khalifen brød ved disse Ord ud i en høj Latter og ytrede, at slig Egensindighed havde han aldrig i sine Livsdage kjendt, og blev ved sit, at Nushatulavadat var død, og at det herved maatte have sit Forblivende. Men da Sobeïde var ligesaa haardnakket som han i at staa paa sin Mening, steg Blodet Khalifen til Hovedet; han rejste sig og tog Plads paa Sofaens yderste Ende, saa fjernt fra sin Gemalinde, som muligt, og befalede Mesrur at gaa hen og se efter, hvem af dem der havde Ret i sin Paastand, om Nushatulavadat var død eller Abu Hassan.

Imedens Mesrur var borte i sit Ærinde, optog Sobeïde atter Samtalen i en formildende Tone; det ene Ord tog det andet, og Enden blev, at Harun al Rashid stillede en af sine Lysthaver paa Spil imod Sobeïdes Maleripalads. Med Beredvillighed gik Sobeïde ind paa Væddemaalet; thi hun var ligesaa sikker i sin Sag som han.

Imidlertid var Abu Hassan paa sin Post, vel vidende, at Spøgen ikke var tilende med de to hundrede Guldstyker og de to Stykker Guldbrokade. Saasnart han saa Mesrur komme, maatte Nushatulavadat atter give den dødes Rolle. Saasnart han havde dækket hende med det af Khalifen modtagne Stykke Brokade, aabnede han Døren til sin Vaaning, og satte sig ved Hovedet af det levende Lig med Tørklædet for Øjnene og ligesom helt nedbøjet af Smerte. Næppe havde han sat sig i Positur, førend Mesrur traadte ind; saa bedrøveligt end Skuet var, følte Gildingernes Oberst dog paa sin Herres Vegne en hemmelig Tilfredsstillelse derved.

Saasnart Abu Hassan blev ham vaer, stod han op og gik ham i Møde, kyssede ærefrygtsfuld hans Haand og beklagede sig over Tabet af sin elskede Nushatulavadat. Saa opfyldt Mesrur nu end var af en anden Ting, kunde han dog ikke andet end føle sig rørt ved hans Smerte, og maatte ofre nogle Taarer ved den hensovedes Baare. Han løftede Ligklædet en Smule fra Siden, for at kaste et flygtigt Blik paa den dødes Aasyn, og beklagede hendes tidlige Bortgang. Derpaa meddelte han Abu Hassan den sælsomme Strid, som havde udspundet sig imellem Khalifen og hans Gemalinde angaaende Nushatulavadats eller Abu Hassans Død. Abu Hassan lurede, og mistede intet Ord, uagtet han syntes ganske hensunken i sin Sorg. Tilsidst forsøgte Mesrur paa at sige Enkemanden noget trøsteligt, og

bad ham, ikke at lade Liget begrave, førend han kom tilbage, eftersom han gjerne vilde ledsage det til Graven, og vise det den sidste Ære ved at deltage i de Bønner, som vilde blive opsendte derved. Herpaa fjernede han sig; Abu Hassan ledsagede ham lige til Døren, og saa længe efter ham, for at være sikker paa, at han ikke ubemærket skulde vende tilbage. Da han havde tabt ham af Syne, vendte han tilbage til Nushatulavadat, befriede hende fra Ligsvøbet, og delte hendes Latter over den enfoldige Mesrur, der havde set hendes Ansigt og alligevel havde ladet sig narre. Men dette vilde ingenlunde blive det sidste Optrin i Løjerne, mente han; man maatte derfor være vel paa sin Post, for ikke at blive overrasket.

Mesrur var imidlertid vendt tilbage til Sobeïdes Gemakker; med Smil paa Læberne og klappende i Hænderne traadte han ind i Gemakket, ligesom en, der har noget glædeligt at berette. Strax tilraabte ham den af Utaalmodighed og ved sin Gemalindes formentlige Egensind ophidsede Khalif i barsk Tóne: »Elendige Slave, nu er det ikke Tid til at le! — Tal nu rent ud af Posen! Er det Manden eller Konen, der er død?«

Strax trak Mesrur sit Ansigt i alvorlige Folder og bøjede sig dybt mod Jorden, idet han svarede: De Troendes Behersker, Nushatulavadat er død, og Abu Hassan er endnu ligesaa bedrøvet over sit Tab, som han var, da han stod for Eders Højheds Aasyn.«

Khalifen lod ham ikke tale videre, men afbrød ham hoverende med det Udraab: »Gode Efterretninger! Din Herskerinde har for et Øjeblik siden væddet sit Maleripalads imod en af mine Lysthaver; nu er Paladset mit! — Du kunde ikke bringe mig nogen kjærere Efterretning, Mesrur, og jeg skal nok

have Dig i Erindring. Men beret nu først udførlig, hvad Du har set!«

Mesrur fortalte da, hvorledes han havde fundet den dybt bedrøvede Abu Hassan ved sin Kones Lig; ved et Blik ind under Ligklædet havde han gjenkjendt Nushatulavadat, men allerede fundet hende ganske forandret. Derpaa havde han til Slutning sagt Abu Hassan nogle trøstelige Ord og hastig anbefalet sig for ikke at lade sin gode Efterretning blive kold.

Da Khalifen havde hørt denne Forklaring, roste han højlig Obersten for Gildingerne, og henvendte sig derpaa med det Spørgsmaal til Sobeïde, om hun endnu ikke troede paa Nushatulavadats Død og ansaa sit Væddemaal for tabt. Men derom vilde Sobeïde endnu slet intet høre; thi det var jo Nushatulavadat selv, der havde bragt hende Efterretningen om Abu Hassans Død. Men da derpaa Mesrur bekræftede sine Udsagns Rigtighed højt og hellig, kaldte hun ham en Løgner, og klappede i Hænderne. Paa dette Tegn traadte alle hendes Slavinder ind; disse spurgte hun, hvem der havde været hos hende for et Par Timer siden, og hvem hun havde givet hundrede Guldstykker og et Stykke Brokade. Alle erklærede de enstemmig, at Nushatulavadat havde været hos Fyrstinden og havde modtaget hine Gaver. Da henvendte Sobeïde sig atter med onde Ord til Mesrur, og spurgte, om hun maaske skulde tro ham alene bedre, end alle sine Slavinder tilsammen.

For ikke endnu mere at opbringe Fyrstinden, tav Mesrur bomstille, medens Harun lo af inderste Hjerte over Sagens Udfald, og ikke nærede mindste Tvivl om, at jo Nushatulavadat var død. Endelig tog han til Orde: »Min kjære Gemalinde, jeg erindrer i dette Øjeblik ikke, hvem det er af vore Vismænd, som beskylder Kvinderne for en Gang imellem at have Fluer i

Hovedet; men jeg tvivler ikke om Paastandens Rigtighed, thi I har leveret Beviset derfor. I dette hellige Øjeblik har Mesrur set Nushatulavadat som Lig, og den levende Abu Hassan ved Siden af hende, og dog vil I ikke lade hans fuldgyldige Vidnesbyrd gjælde. Ved Allah, det begriber jeg ikke!« Sobeïde imødegik slet ikke den gjorte Beskyldning, men gjengjældte den med en anden, som gik ud paa, at Khalifen og Mesrur spillede under Dække med hinanden, for at stille hendes Taalmodighed paa den højeste Prøve. Da altsaa Mesrurs Vidnesbyrd var mistænkeligt, bad hun paa sin Side om Tilladelse til at sende én hen, der kunde skaffe hende at vide, om hun havde Ret eller Uret. Hertil gav Khalifen sit Bifald, og Sobeïde beordrede sin alderstegne Amme, som hun fra sin Ungdom af havde beholdt hos sig, i denne betroede Sendelse. »Gaa til Abu Hassan,« sagde hun til hende, »eller rettere, til Nushatulavadat, thi Abu Hassan er jo død. Du har jo hørt min Strid med de Troendes Behersker, og jeg behøver altsaa ikke at sige Dig videre. Skaf mig nu rigtig Besked i Sagen! Hvis Du bringer en god Efterretning, skal Du faa en anselig Foræring.«

Harun al Rashid morede sig over at iagttage Sobeïdes utaalmodige Forventning, medens Ammen var borte; Mesrur ventede naturligvis ved Ammens Tilbagekomst at se sig retfærdiggjort i Fyrstindens Øjne, om ikke atter bragt i Gunst hos hende.

Neppe saa den endnu paa Lur staaende Abu Hassan i det fjerne Ammen nærme sig, førend han ganske rigtig gjættede, hvem den gamle Kones Udflugt skulde gjælde. »Der kommer Fyrstindens Amme,« sagde han til sin Kone, »for at forvisse sig om, hvo af os der er død. Raden er altsaa til mig at spille den dødes Rolle. Hastig lagde han sig midt i Værelset,

og blev af Nushatulavadat tildækket som et Lig. Da Ammen traadte ind, saa hun Nushatulavadat sidde ved det tilsyneladende Ligs Hoved, med opløst Haar og badet i Taarer, med Jammerklage slaaende sig selv i Ansigtet og for Brystet. Hun nærmede sig den formentlige Enke og sagde deltagende: »Kjære Nushatulavadat, jeg kommer ikke for at forstyrre Dig i din Smerte eller standse de Taarer, Du fælder over en Mand, der saa inderlig elskede Dig.«

»O, gode Moder,« faldt Enken hende i Ordet, »Du ser min Jammer, og hvilken Ulykke der i Dag er brudt ind over mit Hoved ved min dyrebare Abu Hassans Død, som din og min elskede Herskerinde og hendes ophøjede Gemal havde givet mig til Mand. »O min dyrebare Husbond, hvad har jeg da gjort Dig, at Du vilde forlade mig saa tidlig! Hvad skal der nu blive af den stakkels Nushatulavadat?«

Nu gav Ammen sin Uvillie Luft over Mesrur, der havde meldt Khalifen netop det modsatte af, hvad hun selv nu saa for sine Øjne. »Dette Begfjæs,« sagde hun, »fortjente vel at føle Guds Vrede for slig Formastelighed, at sætte Splid imellem min gode Herskerinde og de Troendes Behersker. O, den Løgner er ligesaa sort indvendig som udvendig! Tænk Dig en Gang,« vedblev Matronen, henvendt til Nushatulavadat, »at denne Negerpjalt var fræk og ondskabsfuld nok til at fortælle min Herskerinde lige i Øjnene, tvertimod hendes egen Erfaring, at Du var død og din Mand levende!«

»Ak, min gode Moder,« udraabte Nushatulavadat i hjertebrydende Tone, »gid han dog havde sagt Sandhed! Da vilde denne Elendighed ikke være kommen over mig.« Efter disse Ord gav hun sin Smerte Luft ved fordoblede Taarer og Klager, og den dybt rørte Amme satte sig medlidende ned hos hende

og stemte deltagende i med. Medens de saaledes hylede med hinanden, nærmede den gamle listige Amme sig lidt efter lidt den tilsyneladende dødes Hoved. Da hun var nær nok, passede hun sit Snit, og løftede den over Ligets Ansigt lagte Turban lidt i Vejret, men lod den strax igjen falde, da hun saa Abu Hassans lukkede Øjne og stive Træk. »Ak, min kjære Abu Hassan,« raabte hun, idet hun rejste sig, »Allah være Dig naadig! Farvel, min Datter!« vedblev hun, henvendt til Nushatulavadat. »Hvis jeg havde Tid dertil, vilde jeg hjertensgjerne blive og holde Dig med Selskab; men jeg tør ikke blive længer. Min Pligt byder mig, saa hastig som muligt, at udrive min Herskerinde af den ubehagelige Uvished, hvori den elendige Mesrur har kastet hende, idet han svor hende lige op i Øjnene, at Du var død, stakkels Nushatulavadat.«

Neppe var Ammen ude af Døren, førend Nushatulavadat tørrede sine Øjne, og Abu Hassan igjen blev levende; men, langtfra at slaa sig til Ro, stillede de sig begge paa Udkig, for ikke at blive overrasket af, hvad der maaske endnu vilde komme.

Imidlertid indfandt Ammen, næsten aandeløs, sig atter hos Sobeïde, og aflagde hende i afbrudte Ord en Beretning netop saadan, som hun ventede og ønskede den. Fyrstinden lagde ogsaa øjeblikkelig sin Tilfredsstillelse herover for Dagen, idet hun i høj Tone, der ligesom forkyndte vundet Spil, befalede hende at fortælle Khalifen det samme, hendes Gemal, der havde vist hende den Ære at anse hende for vanvittig. Ogsaa hin elendige Løgner, Mesrur, skulde hun fortælle Sandheden, Mesrur, der havde været fræk nok til at lyve hende op i hendes aabne Øjne.

Mesrur var ganske ude af Fatning, al den Stund han havde

ventet netop et ganske modsat Resultat af den gamles Sendelse. Udsigterne var kun slette til at forsone Fyrstinden, hvis Uvillie let kunde vorde ham saare farlig. Paa samme Tid var han ærgerlig over, at han saaledes ufortjent skulde staa som en Løgner og lade sig hundse; men imod Fyrstinden turde han ikke mukke et Ord. Derimod benyttede han den allerførste Lejlighed til at sige Ammen nogle kun lidet venskabelige Ord: »Tandløse Kjælling, Dig har Satan lært at lyve! Der er ikke et sandt Ord i alt, hvad Du siger. Har jeg ikke med mine egne Øjne set Nushatulavadat ligge Lig, og Abu Hassan flæbe over hende?« Men Ammen blev ham ikke Svaret skyldig, saa tandløs hun end var. Hun gav ham knubbede Ord tilbage, og lod ham vide, at hun havde set Abu Hassans Lig, og talt med Nushatulavadat, og at hun ham til Trods vilde dø paa, at det var sandt. Saaledes tog det ene Ord det andet, og Striden blev tilsidst højrøstet. Da blandede Sobeïde sig deri og henvendte sig til Khalifen med flammende Øjne og en af Vrede bævende Stemme, for at faa Obersten for Gildingerne dygtig afstraffet for hans uhørte Dumdristighed og Frækhed. Sobeïdes Taalmodighed var nu ikke alene sat paa den højeste Prøve, men var ogsaa nær ved at briste. Men Khalifen vidste ikke, hvad han skulde sige om disse Modsigelser uden Ende. Først sent afbrød han den forventningsfulde Stilhed, idet han, leende over sig selv og de øvrige, med Liv ytrede: »Jeg kan ikke faa andet ud deraf, end at vi alle tilsammen er Løgnere, først jeg, saa Du, Sobeïde, derpaa Mesrur, og endelig din gamle Amme. Der er kun et eneste Middel tilbage for at bringe Sagen paa det rene, det nemlig, at vi tilsammen gaar over til Abu Hassan og Nushatulavadat, og undersøger med vore egne

Øjne. Det skulde dog visselig gaa underlig til, om vi ikke paa denne Maade skulde komme til en fælles Overbevisning.«

Med disse Ord rejste Khalifen sig og satte sig i Bevægelse, og hans Gemalinde fulgte hans Exempel. Mesrur skred iforvejen for at løfte Dørforhængene til Side, men kunde ikke afholde sig fra iforvejen at lade Ytringer falde, hvori han priste Khalifens Beslutning, og hoverede over, at han nu nok skulde lære hende til at se, den gamle — halvtossede — nej, om Forladelse, — ikke halvtossede, (et vredt Blik traf ham fra Sobeïdes Øjne) — men gamle, løgnagtige Amme. Men denne Plet vilde Matronen ikke lade sidde paa sig, og gav ham det glatte Lag igjen; saaledes udspandt der sig et nyt Kjævleri, der naturligvis ikke førte til andet end Tidsspilde, og ikke hørte op, førend Sobeïde endnu en Gang med alvorlige, næsten truende Ord havde lagt sig derimellem. Khalifen derimod tog sig Tingen fra en lettere Side, og fik et nyt Væddemaal bragt i Stand imellem Obersten for Gildingerne og Sobeïdes Amme. Begge var saa visse i deres Sag, at de heller end gjerne vovede et Stykke Guldbrokade med Sølvblomster i imod hinanden, med den udtrykkelige Betingelse, at den, der vandt, skulde have frit Valg paa hele Bazaren.

De Værelser, fra hvilke Khalifen med sin Gemalinde var gaaet ud, var rigtignok temmelig langt borte fra Abu Hassans Bolig, men havde en saadan Beliggenhed lige overfor, at Abu Hassan allerede i det fjerne maatte faa Øje paa og kunde iagttage det hele Tog, hvis Hoved Mesrur var, og hvis Hale Sobeïdes Slavinder dannede. Øjeblikkelig gjorde han sin Kone opmærksom derpaa, og ytrede, at dette Besøg, hvis han ikke tog mærkelig fejl, maatte gjælde dem. Uagtet Nushatulavadat havde været nogenlunde forberedt paa dette Tilfælde, blev hun dog ikke

lidt bange. Men Abu Hassan indgjød hende Mod og erindrede hende om den trufne Aftale, i dette Tilfælde at lade, som om de begge var døde. »Inden de kommer herover,« sagde han, »kan vi magelig have indtaget vore Stillinger, og Du skal faa at se, det vil nok løbe godt af.« De indhyllede sig altsaa saa godt, som det i en Hast lod sig gjøre, i Ligklæderne, lagde sig ved Siden af hinanden midt paa Gulvet, og hver bredte derpaa sit Stykke Brokade ud over sig. Saaledes afventede de ubevægelig og med tilbageholdt Aandedrag det dem tiltænkte fornemme Besøg.

Mesrur aabnede Døren; Khalifen og Sobeïde med deres Følge traadte ind, men blev staaende ligesom forstenede ved det sørgelige Syn, som frembød sig for deres Blik. Ingen vidste, hvad han skulde tænke derom; endelig brød Sobeïde Tausheden, idet hun henvendte sig til sin Gemal med de Ord: »Nu har I det saa godt! I har snakket saa meget om min stakkels Nushatulavadats Død, at det arme Kreatur nu virkelig er død af Sorg over sit ubodelige Tab.«

»Sig heller,« svarede den om det modsatte aldeles overbeviste Khalif, »at min arme Abu Hassan altfor tidlig har fulgt sin dyrebare Nushatulavadat i Graven. Men hvorledes nu end Sagen forholder sig, saa maa I dog indrømme, at jeg nu har vundet Eders Maleripalads, og ejer det med god og gyldig Ret.«

»Jovist,« svarede Sobeïde opirret, »det vilde være en underlig Regning! Nej, det er mig, der har vundet, og jeg haaber, at I ikke hindrer mig i at tage Eders Lysthave i Besiddelse. Abu Hassan maa nemlig først være død, eftersom jeg og mine Kvinder har set den lyslevende, i Sorg over ham fortabte Nushatulavadat.«

Samtidig med denne Ordvexel imellem Khalifens og hans

Gemalinde udviklede der sig en ny Skjærmydsel imellem Mesrur og Ammen, der ligeledes paastod imod hinanden, at de havde vundet, og i Stridens Hede var lige paa Nippet til at lade Haandgribeligheder træde i Stedet for Beviser.

I sit Hjærte maatte Khalifen tilstaa, at Sobeïde med samme Ret som han paastod at have vundet Væddemaalet. Fortrædelig herover og i Forlegenhed for et Middel, hvorved han kunde komme til at gaa af med Sejren over sin Gemalinde, nedlod han sig ved Hovedet af de formentlig døde, og udraabte, efter i nogle Øjeblikke at have grundet forgjæves: »Ja, ved Allahs hellige Navn lover jeg at give den tusinde Guldstykker, der kan sige mig, hvem af dem der først er død!«

Næppe var disse Ord udtalt, førend der frem under Tæppet af Brokade, som bedækkede Abu Hassan, lod sig høre en hul Stemme: »De Troendes Behersker, jeg er først død, — lad mig faa de tusinde Guldstykker!« Med det samme kastede Abu Hassan Klæderne af sig og styrtede for Khalifens Fødder. Ogsaa Nushatulavadat stod op fra de døde, men holdt sig indhyllet i Brokadetæppet, og kastede sig ned for Sobeïde.

Sobeïde udstødte et højt Skrig, og forøgede derved alle de tilstedeværendes Rædsel. Haarene rejste sig paa Hovederne hos alle og enhver undtagen Khalifen, der øjeblikkelig var inde i Æventyret. Lidt efter lidt kom dog ogsaa Sobeïde sig af sin Skræk, og følte en inderlig Glæde over at have faaet sin kjære Slavinde tilbage, i samme Øjeblik, hun maatte tro at have tabt hende for stedse. I samme Aandedræt skjændte hun paa hende, fordi hun havde nænnet at foraarsage hende slig Smerte, og tilgav hende, fordi det var uomstødelig sandt, at hun endnu levede.

Khalifen havde, som allerede antydet, ikke taget sig Sagen

saa nær til Hjærte; i Stedet for at forskrækkes, brød han ud i en Latter, der var nær ved at kvæle ham, da han saa de to døde staa op, og hørte Abu Hassan udbede sig de tusinde Guldstykker. »Har Du da foresat Dig at tage Livet af mig ved Latter, gale Menneske?« udraabte han. »Hvorledes er det dog faldet Dig ind, saaledes at gjøre to Mennesker paa en Gang til dine Narre, baade Sobeïde og mig?«

»De Troendes Behersker,« svarede Abu Hassan, »det vil jeg aabent og ærlig tilstaa.« Og han skriftede derpaa for Khalifen, hvorledes han og hans ligesindede Kone, ved at give efter for alle deres Luner af Lækkerhed og Overdaadighed, var kommet saa slemt paa Knæerne, at de, efter at have betalt deres Spiseleverandør og nogle andre Poster, ikke længer havde nogen Skilling i Huset. De skammede sig ved at gaa til Bekjendelse for Khalifen, og, efter at de længe forgjæves havde brudt deres Hoveder for at rede sig ud af Forlegenheden, var de tilsidst faldet paa dette Middel, hvorved de paa en Gang opnaaede tvende gode Ting, igjen at komme til Penge og berede Khalifen en lille Morskab, for hvilken sidste de iøvrigt, hvis den var vel drøj, ydmygt bad Khalifen om Forladelse.

Baade Khalifen og Sobeïde var tilfreds med denne Tilstaaelse, og syntes slet ikke at bære noget Nag over, hvad der var foregaaet. Meget mere kom nu ogsaa Sobeïde, der hidtil havde taget sig Sagen temmelig alvorlig, til at le hjærtelig, idet hun tog i Betragtning, hvor snedig Abu Hassan havde vidst at bære sig ad, for at opnaa sin Hensigt. Khalifen begyndte sin utæmmelige Latter stedse forfra. Endelig stod han op og sagde til Abu Hassan og Nushatulavadat: »Følg med mig! Jeg vil strax give Eder de tusinde Guldstykker, saa glad er jeg over, at I endnu er i Live.« — Men Sobeïde indvendte, at han alene

skulde sørge for at klare sin Gjæld til Abu Hassan; med Nushatulavadat var det hendes Sag at blive færdig. — Hun befalede dernæst sin Kassemesterinde at udbetale Nushatulavadat tusinde Guldstykker som et Tegn paa den Glæde, hun følte ved at se hende levende og ved god Helsen.

Paa denne Maade grundfæstede Abu Hassan og hans Kone deres Yndest hos det ophøjede Herskerpar, der fra denne Stund af gavmildt sørgede for, at de aldrig manglede noget. Saaledes levede de længe og lykkelig med hinanden, indtil de blev hjemsøgt af hin fule Gjæst, der adskiller Vennerne, gjør Paladserne og Husene tomme, og fylder Gravene.

Indhold af anden Del.